

13. 0

no

2
13

ശ്വർണ്ണദർശി

മുദ്രാദർശി

T. Rangaiah

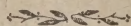
17-6-40

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

இயற்பா

பொய்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

முதல் திருவந்தாதி.

இந்த க்ரந்தம்.

அபாரகருணாகரரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மணிப்ரவாள வ்யாக்யாதவ ஹிதம்.

இச்சபாபண்டிதரான

சிங்கப்பெருமாள்கோவில்

ஸ்ரீமான் - மாடபூசி

தர்க்கதீர்த்தர் - ராமாநுஜாசார்யரால்

எழுதப்பட்ட ப்ரதிபதஸஹிதம்

-----(:)-----

அநேக தேசாந்த ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

லேககப்ரமாதாதி ஜநிததோஷங்களில்லாமல்

மேற்படி

ராமாநுஜாசார்யராலும்

ஸி. முத்துக்ருஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸ்பை (லிமிடெட்) யாரால்

சென்னப்பட்டணம்,

ஸ்ரீநிகேதந முத்ராசூரசாலையில்

ஸ்ரீபராங்குசதிருவந்தாராதி - ௫௦௦௧.

சார்வரிஸம்வத்ஸரத்தில்

பதிப்பித்துப் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

கக௦௧.

விஜயதேதராம்.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீவைஷ்ணவகாந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்)

1882 - த்திய ஆராவது ஆக்ட்டுப்ரகாரம் ரிஜிஸ்டர் செய்து
ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

ப்ரதிமாதம் 5 - பாரங்களுக்குக் குறையாமல் சாஸ்வதமாய் அச்சிட்டு
மூன்றுதலைமுறைகளுக்கு பேட்ரன்களுக்கு 12-காபிகளும், பாகஸ்தர்களுக்கு
5-காபிகளும் போஷகர்களுக்கு 1-காபியும் ப்ரதிமாதம் கொடுக்கப்படும்.

பேட்ரன் சந்தா ரூபாய் - 200, பாகஸ்தர்களுக்கு சந்தா ரூபா 100
போஷகர்களுக்கு சந்தா ரூபா 20 - மொத்தமாயாவது ப்ரதி இங்லீஷ்மீன்
15வக்குள் 10-ல் ஒருபாகமாயாவது கட்டவேண்டும். இவர்களுக்குப் ப்ர
வேசவர்த்த நீ க்ரமமாக ரூபா, 2-0-0, ரூபா, 1-0-0, ரூபா, -0-4-0.

மற்ற விவரங்களெல்லாம் சட்டபுலதகத்தில் பார்த்துக்கொள்ளவேண்
டும். இதின் விலை அனா 2.

இந்த ஸபையாரால் இதுவரையில் அச்சிட்டு

ப்ரசுரம்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபததாத்பர்யஸஹிதம் மேலான

	காகிதம் தமிழ்லிபி	3-4-0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் டிடோ		0-5-0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்மசாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்		0-14-0
ராமசரமஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம் டிடோ		0-3-0
இயற்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபதமகா அரும்		
	பதஸஹிதம் டிடோ	1-2-0
டிடோ இரண்டாந்திருவந்தாதி டிடோ		0-12-0

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபததாத்பர்யஸஹிதம் உயர்ந்த

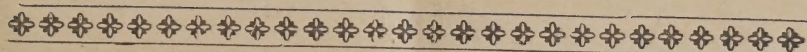
	காகிதம் தெலுக்குலிபி	3-4-0
ராமசரமஸ்லோகம் டிடோ		0-3-0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் டிடோ		0-5-0
இயற்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபத மகா		
	அரும்பதஸஹிதம்	1-3-0
டிடோ இரண்டாந்திருவந்தாதி டிடோ		0-12-0

இப்படிக்கு,

கராலபாடி - ஆழ்வாரய்ய,

கார்யதர்சி-தனாதிசாரி.

நெ. 31, வெங்கடாசலமுதல்தெருவு, சென்னை.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமः

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபை (விமிடெட்)

இ ய ற் ப ா .

முதற்றிருவந்தாதி.

இந்த க்ரந்தம், நாலாயிர ப்ரபந்தத்தில் ௩-வது ஆயிரத்தில் முதல் ப்ரபந்தம். இப்ப்ரபந்தத்தை யருளிச்செய்தவர், பகவத் நிர் ஹேதுக கடாஷ்ட லப்த விபவரான பொய்கையாழ்வார். இவர் முத லாழ்வார்களான மூவரில் முதல்வர். இவர் காஞ்சீநகரத்தில் யதோ க்தகாரி ஸந்நிதி ஸமீபத்திலிருக்கிற பொய்கைப் புஷ்கரிணியில் ஸ்வ ர்ணமயமான தாமரஸபுஷ்பத்தில் லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாக வவத ரித்த அயோநிஜர். இவர் பொய்கைப்புஷ்கரணியி லவதரித்தவராகை யால் பொய்கையாழ்வார் என்கிற திருநாமத்தைப் பெற்றருளினார்.

இவர் த்வாபரபுகாதி எட்டு லக்ஷம் அறுபதினாயிரத்துத் தொள் ளாயிரம் ஸம்வத்ஸரமான வித்தார்த்தி ஸம்வத்ஸரம் ஐப்பசி மாஸம் சுக்லாஷ்டமீ செவ்வாய்க்கிழமை ஸ்ரவண நக்ஷத்ரத்திலவதரித்தார். இவருக்கு நாமாந்தரங்கள் : காஸாரயோகி, ஸரோமுனீந்த்ரர். திருவாராதம் : ஆழ்வார்கள் நைனார், ஆசார்யர், ஸேநை முதலி யார். அஜ்ஞாநிகளான ஸம்ஸாரிகளோடு ஸஹவாஸ மஸஹ்யமா ய்க் காடுகளிலேயே ஒருநாளிருந்தவிடம் மற்றொருநாளிராமல் ஸஞ் சரித்துக்கொண்டு அந்ந பாநாதிகளைவிட்டு பகவத் குணங்களையே தாரகபோஷக போக்யங்களாகக்கொண்டு திவ்யயோக ஸம்பந்ந ராய் அநேகமாயிரம் வர்ஷம் எழுந்தருளியிருந்தார். இவர் ப்ர பாவத்தைப்பார்த்து ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யம்சமென்று சொல்லுவர்கள். இவர் ஒருநாள் திருக்கோவலூரில் ஒரு இடைகழியில் மழையினுபத் தவத்தினால் சயனித்துக்கொண்டிருக்க, அங்கு பூதத்தாழ்வார் எழுந்த ருள, இருவர் படுக்க இடம் போராமையால் இருவரும் உட்கார்ந்திரு ந்தார்கள். அநந்தரம் அங்கு பேயாழ்வாருமெழுந்தருள, மூவருக்க இடம் போராமையால் மூவரும் நின்னுகொண்டிருந்தார்கள். பக்த சிரோமணிகளான இம்மஹாநுபாவர் மூவரும் ஒருகாலத்தில் ஒரி டத்திலெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பைப்பார்க்க ஸர்வேஸ்வரனும் லக்ஷ்மீஸமேதனும் இவர்களிடையில் ப்ரவேசித்தான்.

அப்பொழுதங்கு நிற்கவும் இடம்போராமலிருக்க, இதுக்கென் னகாரணமென்று யோகத்தருஷ்டியால் பார்த்து ஸ்ரீயஃபதியை ஸா ஷ்டாத்தகரித்தார்கள். ததநுபவபரீவாஹரூபமான ப்ரபந்தங்களையும் அரு ளிச்செய்தார்கள். அவைகளில் முதலான இந்த ப்ரபந்தத்தில் பாசு ரம்-௧00-இதற்கு முதலந்தாதிதென்று திருநாமம். ப்ரதிபாசுரத்தி

லும் கடையிலிருக்கும் சப்தம் மேற்பாசுரத்தினதாயில் வருகிறபடியால் இதுக்கு அந்தாதி என்றுபெயர். இதில் பாடின திருப்பதிகள் : கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயில், திருக்கோவலூர்.

இந்த ப்ரபத்தத்துக்கு வ்யாக்யாநம் செய்தருளினவர் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை. இவர் ப்ரபாவம் தனிஸ்லோக பீடிகையில் இச்சபையாரால் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வ்யாக்யாநத்துக்கு அரும்பதம் ஸாதித்தவர் அஷ்டதிக்கஜங்களிலொருவரான அப்புஸ்வாமி.

திருநகட்த்ர தனியன்.

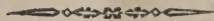
த-ஹாயாஸ்ரவணேஜாதம் காஞ்சுராஹ்நவாரிஜாக் |
 ஶாவரேவாஹ்நாஹ்நாஸ்ரவணேஜாதம் காஞ்சுராஹ்நவாரிஜாக் ||
 காஞ்சுராஹ்நவாரிஜாக் ஜாதம் காஞ்சுராஹ்நவாரிஜாக் |
 சுதயேயஸ்ரவணேஜாதம் காஞ்சுராஹ்நவாரிஜாக் ||

துலாயாம்ஸ்ரவணே ஜாதம் காஞ்சுராம் காஞ்சுரவாரிஜாத்
 த்வாபரேபாஞ்சஜந்யாம்சம்ஸரோயோகிநமாஸ்ரயே
 காஞ்சுராம் ஸரஸிஹேமாப்ஜேஜாதம் காஞ்சுரயோகிநம்
 கலயேயச்ச்ரியஃபத்ஸூரவிந்தீபமகல்பயத்.

வாழித்திருநாமம்.

செய்ய துலா வோணத்தில் செகத்துதித்தான் வாழியே
 திருக்கச்சி மாநகரம் செழிக்க வந்தான் வாழியே
 வைபந்தகளி நூறும் வகுத் துரைத்தான் வாழியே
 வனசமலர்க்கருவதனில் வந்தமைந்தான் வாழியே
 வெய்ய கதிரோன் தன்னை விளக்கிட்டான் வாழியே
 வேங்கடவர் திருமலையை விரும்புவன் வாழியே
 பொய்கை முனி வடிவழகும் பொற்பதமும் வாழியே
 பொன் முடியும் திருமுகமும் பூகலத்தில் வாழியே.

இப்படி,
 ஸபாபண்டிதர்கள்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமः.

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

முதற் திருவந்தாதி

தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிதை.—(கைதைசேரித்தாதி) இவ்வாழ்வார், “கஹதி
புஷுணோநாநி தேநததூனிகோஹரிஃ | தஸூதூனிகிவி
பூதா பஹ்வணுவியயுந்” “கஇதிப்ரஹ்மணோநாம தேந
தத்ராஞ்சிதோஹரிஃ | தஸ்மாத்தூஞ்சிதிவிக்யாதாபுரீ புண்யவிவர்த்த
ந்” என்னும்படியான காஞ்சிபுரியில் புஷ்கரணியில் புஷ்கரத்திலே
விஷ்ணு நகரத்திலே ஆவிர்ப்பித்து தீவ்ய ப்ரபந்த தீபமுகேந
லோகத்தில் அஞ்ஞாநாத்காரத்தைப்போக்கி வாழ்வித்த படியைச்
சொல்லுகிறது இதில்.

முதலியாண்டா னருளிச்செய்த தனியன்.

கைதைசேர் பூம்பொழில்குழ் கச்சிநகர் வந்துதித்த
பொய்கைப் பிரான்கவிஞர் போரேறு-வையத்
தடியவர்கள் வாழ வருந்தமிழ்தூற் றந்தாதி
படிவிளங்கச் செய்தான் பரிந்து.

பதவுரை.—கைதை - தாழைகள், சேர் - நெருங்கிவர்த்திக்கிற,
பூ - அழகிய, பொழில் - சோலைகளாலே, குழ் - குழப்பட்ட, கச்சி
நகர் - காஞ்சிநகரத்தில், (திருவெஃகாவிலே) வந்துதித்த - (பொற்றாம
ரைப் பொய்கையிலே) திருவவதரித்தவராய், கவிஞர் போரேறு - கவி
ச்சேஷ்டராய், பொய்கைப் பிரான் - உபகாரகரான பொய்கை
யாழ்வார், வையத்து - பூமியிலுள்ள, அடியவர்கள் - தாஸபூதரான
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், வாழ-வாழும்படிக்கிடாக, அரும்-(அர்த்தநிர்ண
யம் செய்யப்புகில்) அரிதாய், தமிழ்-தமிழாகையாலே ஸுலபமாய்,
தூற்றந்தாதி - தூறுபாட்டாயிருக்கிற அந்தாதியை, பரிந்து-ஸ்நேஹ
யுக்தராய்க்கொண்டு, படி - பூமியிலே, விளங்கச்செய்தான் - ப்ர
காசமாகும்படி செய்தருளிஞர்.

வ்யா.—(கைதைசேர் பூம்பொழில்குழ் கச்சிநகர் வந்துதித்த
பொய்கைப்பிரான்) இத்தால் இவர் ஜந்ம வைபவம் சொல்லுகிறது.

(கைதை) கேதகை-தாழை. “கைதைவேலிமங்கை” என்றும் - “கொக்கலர்தடந்தாழைவேலி” என்றுஞ்சொல்லுமாப்போலே. அதுதான் நீர்நிலங்களிலேயாயிற்றுநிற்பது. “தாழைதண்ணும்பல் தடம்பெரும் பொய்கைவாய்” என்னும்படி, * அம்பூந் தேனிளஞ்சோலை சூழ்ந்த கச்சிவெஃகாவில் பொய்கையிலே * எம்பெருமான் பொன்வயிற்றில் பூவேபோன்ற பொற்றாமரைப்பூவிலே ஐப்பசியில் திருவோணநாளாயிற்று இவரவதரித்தது. பத்மஜனை பூவணைப்போலே யாயிற்று பொய்கையாரான இவர்பிறப்பும். வந்துதித்த-என்கையாலே, ஆகித் தீயோதயம்போலே யாயிற்று இவருதயமும். “வருத்தும் புறவிருள் மாய்த்த வெம்பொய்கைப்பிரான்” என்னக்கடவதிறே. பொய்கையிலே யவதரிக்கையாலே அதுவே நிரூபகமாயிருக்கை. அதுதான் ஸரஸ்வதி பயஸ்விநிடாய்ப்ப்ரவஹித்த ஸ்தலமாயிற்று. தத்தீரமான பொய்கை யென்கை. (பொய்கைப்பிரான்) மருபூமியில் பொய்கை போலே எல்லார்க்கு முபகாரகராயிருக்கை. தீர்த்தகராய்த் திரியுமவரிறே.

கவிஞர் போரேறுகையாவது - கவிச்சேஷ்டரென்றபடி. முதலாழ்வார்கள் மூவரிலும் முதலானவராகையாலே, ஆதிகவி என்னும் படியான அதிசயத்தையுடையராயிருப்பர். படைத்தான் கவியாலும், பரகாலகவியாலும், “செஞ்சொற்கவிகாள்” என்றும் - “செந்தமிழ்பாடுவார்” என்றும்-கொண்டாடப்படு மவருமாய், நாட்டிற்கவிகளுக்கும் விலக்ஷணகவியாயிருப்பர். “இதுபொய்கையார் வாக்கினிற்கண்டுகொள்க” என்றிறே தமிழர்கூறுவது. அந்தவேற்றமெல்லாவற்றையும் பற்ற கவிஞர் போரேறு-என்கிறது.

ஏவம் வித வைலக்ஷணயத்தை யுடையவர், வைஷ்ணவர்கள் வாழும்படி ஸ்நேஹத்தாலே விலக்ஷணப்ரமாண நிர்மாணம்பண்ணி படி சொல்லுகிறது, (வையத்தடியவர்கள் வாழ அருந்தமிழ் தூற்றந்தாதி படி விளங்கச்செய்தான் பரிந்து) என்று. வையத்தடியவர்களாகிரார்-பூஸ்ரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். அவர்கட்கேயிறே வாழ வேண்டிவது. *வானத்தணியமார்க்கு வாழ்வு நித்யமாயிறே இருக்கிறது. இத்தாலே, இவர்கள் வாழுகையாவது-சேஷத்வவிபவத்தை ஸ்வாநுஸந்தாநத்தாலே யுண்டாக்குமதானப்ரபந்தமென்கை. “நிந்தாளிணைக்கீழ்வாழ்ச்சி” என்னக்கடவதிறே. இவ்வதுஸந்தாநமே வாழ்வாகவுமாம். அருந்தமிழ் தூற்றந்தாதியாவது - அர்த்த நிர்ணயத்தில்வந்தால் அரிதாய், தமிழானப்ரகாரத்தாலே ஸூலபமாய், அது

தான் தூறுபாட்டாய், அந்தாதியாயிருக்கை, உடையவர் தூற்றந்தாதிக்கேற்றம் எட்ப்பாட்டாயிருக்கும்.

(அருந்தமிழ் தூற்றந்தாதி) அதுதான் வெளிறுயிருக்கை யன்றிக்கே அரிதாய், ஸம்ஸ்க்ருதமா யிருக்கையன்றிக்கே அஸம்ஸ்க்ருதமான த்ராவிடமாய், ஆயிரம் ஐந்தாறாயிருக்கையன்றிக்கே தூறாயிருக்கை. அன்றிக்கே, (வையத்தடியவர்கள் வாழவரும் தமிழ் தூற்றந்தாதி) என்றாகவுமாம். அப்போது வையத்தடியவர்கள்வாழ வரும் தான தமிழ் தூற்றந்தாதி என்று நிர்வஹிக்கக்கடவது.

தூற்றந்தாதிபடி விளங்கச்செய்கையாவது - [வையந்தகளியா] என்று தொடங்கி, ஓரடியுஞ் சாடுதைத்தமுடிவாக வருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்ததீபத்தாலே பூதலமெங்கும் நிர்மலமாம்படி நிர்மித்தாரென்கை. * வருத்தும் புறவிருள்மாய்த்த வெம்பொய்கைப்பிரான் மறையின் குருத்தின்பொருளையும் செந்தமிழ் தன்னையுங் கூட்டி ஒன்றத் திரித்தன்மெரித்த திருவிளக்காகையாலே, படியிலே - பூமியிலே, ப்ரகாசிக்கும்படி செய்தருளிநுரென்றாகவுமாம். அன்றிக்கே, படி-என்று உபமானமாய், த்ராவிட வேதத்துக்குப் படிச்சந்தமாயிருக்கும்படி செய்தருளிநு ரென்னவுமாம். விளக்கம்-ப்ரகாசம். படி-என்று விக்ரஹமாய், “திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன்” என்னும்படி, கண்டறியும்படி செய்தாரென்றாகவுமாம். பரிவுடனே செய்கையாவது - சேர்ந்தவிஷய ஸ்நேஹத்தாலே என்னுதல்; பரவிஷய ஸ்நேஹத்தாலே என்னுதல். “செய்யசுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மலை” என்றாரிறே. ஸ்நேஹத்தாலேயிறே விளக்கெரிவது. இத்தால், அவர் திவ்ய ப்ரபந்தோபகாரகத்வத்தால் வந்த உபகாரகௌரவம் சொல்லி ஈடுபட்டதாயிற்று. (க)

இயற்பா முதற்றிருவந்தாதியின் தனியன் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.
எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம்.

முதற்றிருவந்தாதி.

வ்யாக்யாந அவதாரிகை.

ஆழ்வார்களிற்காட்டில் பகவத்விஷயத்திலுண்டான அவகாஹ நத்தாலே, முதலாழ்வார்கள்மூவரையும் நித்யஸூரிகளோ பாதி யாக நினைத்திருப்பார்கள். “இன்கவிபாடு பரமகவிகள்” என்றும், “செந்தமிழ் பாடுவார்” என்றும். இவர்களவதரித்தது ஒரோதேசங்களிலே யாகிலும் காலப்பழமையாலே இன்னவிடமென்று நிச்சயிக்கப் போகாது. “பேயரோ யெனக்கியாவரும் யானுமோர்பேயனே யெவர்க்கும்” பகவத்விஷயத்தி லவகாஹியாதாரெல்லாரும் தமக்குப்பேயராயிருப்பர். அவர்கள்நிலையில் தாம்நில்லாதபடியாலே, அவர்களுக்குத் தாம்பேயராயிருப்பர். இப்படியாலே, பகவத்விஷயத்தி லவகாஹியாதாரிருக்குமிடத்திற் காட்டில் ஸ்தாவரங்களுள்ள காடே அமையுமென்றிருப்பார்கள். “ஆன்விடையேழன் நடர்த்தார்க்காளானுரல்லாதார் மானிடவரல்ல ரென்றென்மனத்தேவைத்தேனே” ஸர்வேச்வரன்றிரு

அரும்பத விளக்கம்.—ப்ரவேசே வக்த்ருவைவக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்: (ஆழ்வார்களிட்யாதி) நினைத்திருப்பார்கள்-ஆசார்யர்கள் என்றபடி. இப்படி நினைக்கைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன; ஆழ்வார்கள் கொண்டாடுகையாலே என்கிறார். (இன்கவிபாடு மித்யாதி) அவதரித்தவர்களை நித்யஸூரிகளென்று நினைக்கப்போமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (இவர்க ளிட்யாதி) இன்னவிடமென்றும், இங்குள்ளார் அங்குள்ளாரென்றும் நிச்சயிக்கப்போகாமையாலே, அங்குள்ளாரென்றே நினைத்திருப்ப ரென்றபடி. அன்றிக்கே, ஆழ்வார்கள்தான், அவர்கள் ஊரைப் பேரைச் சொல்லாமல் கவியையிட்டு நிரூபிப்பானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (இவர்களிட்யாதி) இவை இரண்டு ஸங்கதியும் ஸ்வரஸமன்று; பிழையும் தெரியாது; வந்தவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது. இப்படிப்பட்டவர்கள் காட்டிலேதிரிவானென் என்ன; அருளிச்செய்கிறார். (பேயரோ எனக்கிட்யாதி)ஆனாலும், சாஸ்த்ரவச்யரான மதுஷ்யவைவிட்டுக் காட்டிலே போகக்கூடுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (ஆன்விடையேழன்றிட்யாதி)

வுள்ளம்ஊற்றுமறுத்தவளவிலும் க்ருபையைப்பண்ணும்தம்முடைய மனஸ்ஸிலும் கொடுமையைவைத்தேனென்கிறார். இனியவர்கள் மனுஷ்யரல்லரென்று செம்பிலும் கல்விலும் வெட்டிக்கொள்ள வமையும். “சிறந்தார்க்கெழுதுணையாம் செங்கண்மால் நாமம், மறந்தானாமானி டமாவையேன்” என்னும்படியே, அறிவு நடையாடாதவர்களிருக்கு மிடத்தில்வஸிக்குமதில், காட்டிலேவர்த்திக்கவமையுமென்று காடுகளிலேவர்த்திப்பார்கள். இங்ஙனேசெல்லுகிறகாலத்தில், ஒருமழையையும் காற்றையுங்கண்டு திருக்கோவலூரிலே ஒரு இடைகழியிலே ஒருத் தர் புக்குக்கிடக்க, இருவராவார் சென்று, “ஒருவர் கிடக்குமிடம் இருவர்க்குப்போடும்” என்றிருக்க, மூவராவார்சென்று, “இருவரிரு க்குமிடம்மூவர்க்கு நிற்கப்போடும்” என்று மூவரும் நிற்க, இருவர்வ ந்துநெருக்க, [நீயும் திருமகளும்] [தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்கு மேலென்னடியாரதுசெய்யார்]என்னும் நீயும், உன்பரிகரமும் சென் றுநலியப்புக, “நகழிநூவுராஜிதி” “நகச்சிந்நாபராத்யதி”என்று- ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கும் திருமகளும், [நின்றாயால் குன்றெடுத் துப்பாயும் பனிமறைத்தபண்பாளா] மலையெடுத்துடம்பிலே விழுகிற மழையைக் காத்த நீர்மையை யுடையவனே. உடம்பிலே விழுந்த மழையை மலையெடுத்துப் பரிஹரித்தபோது பிறந்த ஹர்ஷம்போ லே யாயிற்று இவர்கள் நெருக்குப்பெற்றபோது இவனுக்கிருந்தபடி. [வாசல்கடைகழியாவுட்புகா காமரு பூங்கோவலிடை கழியேபற்றியி னி] காமுகரானவர்கள், உகந்தவிஷயங்களிலே, போகச்சொன்னாலும் தூணைக்கட்டிக்கொண்டு நிற்குமாப்போலே, இவ்வாசலுக்குப் புறம் போக மாட்டுகிறிலன் ; உள்ளுப்புருர மாட்டுகிறிலன். [இனி] இப் போது. இப்படி இருவருமாகத் தங்களை நெருக்கப்புக்வாறே, நம் மையொழிய வேறே சிலர் நெருக்குகிற ருண்டென்று, ஜ்ஞாநமாகிற விளக்கை யேற்றினார். “ஜ்ஞாநஜீவேநலாஸுதா” “ஜ்ஞாநஜீபேநபா ஸ்வதா” விளக்குண்டானாலும் ஜ்ஞாநமில்லையாகில் பதார்த்தங்களை விவேகிக்கப்போகாது.

முதலாழ்வார்க்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தபடி சொல்லிற்று. இருவ ராவார்க்கு, ஜ்ஞாநம் முற்றி பக்தியானபடி சொல்லிற்று. மூவரா

அரு—இருவர்வந்து நெருக்கினரென்னு மதுக்கு ஜ்ஞாபக மேதெ ன்ன அருளிச்செய்கிறார் ; (நீயுந் திருமகளுமென்று.) வெறுந்தீபம் போராடோ ? ஜ்ஞாநதீபம்வேனுமோ ! என்ன ; அருளிச்செய்கிறார். (விளக்குண்டானாலு மித்யாதி)

வையந் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக
வெய்ய கதிரோன் விளக்காக-செய்ய
சுடராழி யானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மலை
இடராழி நீங்குகவே யென்று.

பதவுரை—வையம் - பூமியானது, தகளியா-அகலாகவும், வார்-
பெருகுகிற, கடல்-ஸமுத்ரமானது, நெய்யாக-நெய்யாகவும், வெய்ய
கதிரோன்-உஷ்ணமானகிரணங்களையுடைய ஸூர்யனானவன், விளக்
காக - தீபமாகவும், (இப்படிவைத்து அதுமாநத்தாலே ஸர்வேஸ்வர
னையறிந்து), செய்ய - சிவந்த, சுடர் - ஒளியையுடைய, ஆழியான் -
சக்ராயுதத்தை யுடையனான (ஸர்வேச்வரனுடைய), அடிக்கே - திரு
வடிகளிலே, இடர் - துன்பமாகிற, ஆழி - ஸமுத்ரம், நீங்குக-விலக
வேணும், என்று - இப்படி உத்தேசித்து, சொன்மலை - சப்தஸந்
தர்ப்பங்களை, சூட்டினேன் - ஸமர்ப்பித்தேன்.

வ்யா—வார்க்கு, பக்தி யுடையராய் அவனை யொழியச்செல்லாதவர்க
ளுடைய ஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தபடி சொல்லிற்று. இம்மூவர்க்குக்
மர்த்த மொன்றே. மூன்று ருஷிகள் கூடி ஒரு வ்யாகரணத்துக்கு
கர்த்தாக்களானாற்போலே கர்த்தருபேதமுண்டேயாகிலும் அர்த்த சரீ
ரம் ஒன்று; த்ரிமுகி வ்யாகரணமென்னுமாப்போலே.

‘தகளி’ என்றும் ‘விளக்கு’ என்றும் ‘நெய்’ என்றும் வர்ணிக்
கிறபடி எங்ஙனையென்னில்; ஜகத்தானது ஸாவயவத்வாத் கார்ய
மென்னக்கடவது; கார்யமானது கர்த்தருமத்தாகக்கடவது; அந்த கர்
த்தா சங்கசகர கதாதரனென்கிறது. “ஸாஸ்யோநிக்ஷாக்” “சாஸ்
த்ரயோநித்வாத்” என்று-ஆநுமாநிகரை சாஸ்த்ரகாரர் தூஷிக்கச்
செய்கே, இங்கு ஆநுமாநிகமாகக் கொளும்படி எங்ஙனையென்னில்;
“வேஷஸாஸ்யா-விரோயிநா! யஸ்துகே-ஷணா-ந-ஸநுதேஸ்யஜி-
வேஷநேதரஸி” “வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா, யஸ்தர்க்கேணுதுஸந்த
த்தே ஸதர்மம் வேதநேதா” என்று-வேதசாஸ்த்ரங்களோடு விருத்
தமானதர்க்கம் நிகேஷதிக்கப்படுகிறது; அவிருத்தமானது ஸ்வீகரிக்க

அரு—ஒருவனுக்கே ஜ்ஞாநபக்தி ஸாக்ஷாத்காரமாகிற மூன்றும் வே
ண்டிகையாலே, (மூவர்க்கும் அர்த்தமொன்றென்கிறது). வக்தாமூவ
ராயிருக்க, ஒன்றாகிறபடி எப்படியென்ன; அருளிச்செய்கிறார்,
(மூன்றுருஷிக ளித்யாதி) வ்யாகரணம்-சப்தசாஸ்த்ரம்.

வ்யா—ப்படுமென்று சொல்லுகையாலே, அது தர்க்கமாகக் கொள்ளுகிறது. “ந்யாயாநுக்ருஹீதஸ்ய வாக்க்யஸ்யார்த்த நிச்சாயகத்வாத்” என்கிற படியே.

(வையந்தகளியா) ஸாவயவமுமாய் கார்யமு மாகையாலே, வையம் தகளி என்கிறது. (வார்கடலே நெய்யாக) வார்கடல் - சூழ்ந்தகடல். பூர்ணமான கடலென்னவுமாம். நதியினாலே ஜலம்புகுந்ததென்று பூர்ணமாகாதிருக்கையாலும், இல்லையென்று குறையாதிருக்கையாலும், பூமிக்கு உயர்ந்திருக்கச்செய்தே பூமியை அழிக்கமாட்டாமையாலும், கார்யமென்று தோற்றுகையாலே, நெய்யாகக் கொள்ளுகிறது. (வெய்யகதிரோன் விளக்காக) முப்பதுநாழிகையி லொருநாழிகை குறையவு மேறவும் நிற்கப்போகாமையாலே “ஹீஷோஷே திஸ-ஞநு” “பிஷோதேதிஸூர்யஃ” என்று - ஈசுவர கார்ய பூதனென்று தோற்றுகையாலே. விளக்கு என்று சொல்லிற்று-தன்னையும் காட்டி ஈசுவரனையும் ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே. வெய்ய கதிரோன் என்று விளக்கினுடைய ஸ்தாநத்திலே சொல்லுகையாலே. இப்படிக்கு ஸகலத்துக்கும் அவன் சேஷி, ஸகலமும் அவனுக்கு கார்யதயா சேஷமென்றறிந்தால், அங்குத்தைக்கு அஸாதாரண பரிசர்யைபண்ணும்படிசொல்லுகிறதுமேல். (செய்யசுடராழி) செய்யசுடரென்றது-ச்யாமமானதிருமேனிக்குப் பகைத்தொடையாயிருக்கை. இத்தால், “நிவி-ஸேஷி ந்யா-ஸூ-ஹ” “நிர்விசேஷசிந்மாத்ரம் ப்ரஹ்ம” என்கிறபகைத்தைத் தவிர்க்கிறது. இதராயுதங்களையுடைய தேவதாந் தரங்களையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. (அடிக்கே)என்று-விக்கரஹவத்தையைச்சொல்லுகிறது. அடி என்றத்தாலே, தம்முடையசேஷத்வம் சொல்லுகிறது. (சூட்டினேன் சொன்மலை) பரிமளம் மாருதமாலையைச்சூட்டினேன்; “சொற்றொடை” என்னுமாப்போலே. (இடராழி நீங்குகவேயென்று) இடர்கடலானது வற்றவேணுமென்று, தாபத்ரயத்தாலே தப்தரானவர்கள் இதைக்கற்றுத் தம்வழியே போந்து

அரு—முதற்பாட்டு.—தகளியானது ஸாவயவமும் கார்யமுமாயிருக்கையாலே, தகளியோட்டை ஸாம்யம். ஸமுத்ரம் மர்யாதைகெடாதிருக்கையாலே, ஒருத்த னாஜனையாலே உண்டானது; என்று-அதினுடைய கார்யத்வம் தோற்றுகிறது. ஆதித்யன் அவனாஜனையிலே நடக்கையாலே தன்னை சேஷத்ரவ்யமாகக்காட்டி ஈசுவரனை சேஷியாகப் ப்ரகாசிப்பிக்கிறுனென்றபடி.

வ்யா—இடர்க்கடலைப் பிழைப்பார்களுண்டு. அன்றிக்கே, அவனைப் பேசப்பெறாத தம்முடைய இடர்போகவென்னுமாம்.

மற்றை யாழ்வார்களில் இவர்கள் ஜ்ஞாநப்ரதாநராய், பரதசையோடு உகந்தருளின விடங்கனோடு வாசியறக் கடல்கோத்தாற்போலே இவர்களுடையபக்தி எங்குமொக்க வ்யாபித்திருந்ததே யாகிலும், கிண்ணகத்திலாறு எங்கு மொக்கப்பரந்துவாரா நிற்க நீருக்கோரிடத்திலே நோக்காமாப்போலே, திரு வுலகனந்தருளினவிடத்திலும்திருமலையிலும் ஊன்றியிருக்கும். இவர்கள், “பேயரேயெனக்கிபாவரும்” என்னுமாப்போலே, ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாமையாலும், ஸ்தாவரங்களுக்கு விபரீத ஜ்ஞாநமில்லாமையாலும், அவற்றோடே பொருந்திக் காடுகளிலே வர்த்திப்பார்கள். யத்ரஸாயங்க்ருஹராய் அஸ்தமித்தவிடத்தே யுறங்கி யொருவனாயொருவ ரறியாமல் திரியா நிற்பார்கள்.

இவர்களைக்கூட்டி இவர்கள் தன்னை அனுபவித்து, ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு, வழிந்தசொல்லாலே தானும் ஜகத்தும் வாழவே ணுமென்றொன்றின் னுன் எம்பெருமான். யாத்ருச்சிகமாக ஒரு இடைகழியிலே பெருங்காற்றும் மழையும் கண்டுபுக்கு ஒருவர்கிடக்க, மற்றொருவர், “ஒருவர்கிடக்கிறவிடம் இருவர்க்கு இருக்கலாம்” என்றார். மற்றையவர், “இருவரிருக்குமிடம் மூவர்க்கு நிற்கலாம்” என்றார். இவர்களை எம்பெருமானும் பிராட்டியும்புகுந்து நெருக்குகிறார்கள். [வாசல்கடைகழியா வுட்புகா] இவர்கள் ஸம்பந்தமில்லாத புறம்பும் உள்ளங்காட்டுத் தீயோடொக்கும். நம்மையொழிய நெருக்குகிறாய் யறிய ஒருப்ரகாசகம்வேணு மென்ன உண்டாக்குகிறார் இவர்களிலே யொருவர். “வதிவ்விஹ்ஸு” “பதிம்விச்வஸ்ய” என்கிறபடியே, ஸ்ரிய:பதியேஜகத்துக்கு நிர்வாஹகரென்கிறார் ஒருவர்; விஷயத்திலே ஈடுபட்டு பக்திருபமானவிளக்கேற்றினார் ஒருவர்; அதுடையார்க்கு அவன்காட்டக்காணும் வடிவை ஸாக்ஷாத்கரித்தாரொருவர். ஜ்ஞாநபக்தி ஸாக்ஷாத்காரங்கள் மூன்றும் அடைவே யொருவர்க்குப்பிறந்ததானாலோ வென்னில்; ஒண்ணது; வ்யாகரணத்துக்கு மூன்று கர்த்தாக்களுண்டானாற்போலே மூவருங்கூடி இவ்வர்த்தத்தைநிலையிட்டார்கள்.

அரு—திரியவும் விசதமாக வருத்தியிலே பேறுகைக்காக ப்ரவேசந் தொடங்கிப் பாட்டுக்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார். (மற்றை யாழ்வார்களில்த்யாதி)

வ்யா—அதுமாநமுகத்தாலே இழிகை தர்சநத்துக்கு விருத்த மன்றோவென்னில்; வேதசாஸ்த்ர விருத்தமான அதுமாநம் இங்குத் தவிருகிறது. “வேஷஸாஸ்த்ரவி ரோயிநா | யஸ்தேகே-கணா-ந-வஸ ஸாதே” “வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா | யஸ்தர்கேணுஸந்தத்தே” என்று-சாஸ்த்ரத்தோடு சேரு மதுமாநமிது. ஸாவயவத்தாத்தார்யம்; கார்யம் விசித்ரமாகையாலே, கர்த்தாவும் ஆச்சர்யசக்தியுத்தனாக வேணும்.

(வையந்தகளியா) பூமி கடினையாகையாலே தகளியாக்கிற்று. (வார்கடல்) த்ரவத்ரவ்யபாகையாலே நெய்யாசக்கொண்டது. (வெய்யகதிரோன்) தேஜ: பதார்த்தமாகையாலே விளக்காகக்கொண்டது. இம்முன்றும் பஞ்சபூதங்களுக்கு முபலக்ஷணம். (வையம்) பெரியவெள்ளத்திலே ஒருகழல்மிதக்குமாப்போலே, பூமி ஜலத்திலே நிற்கும்போது இதுக்கு ஓரடி வேண்டாவோ? (வார்கடல்) பூமியை அபிபவிபாதே நிற்கும்போது ஓரடிவேண்டாவோ? (வெய்ய கதி ரோன்) முப்பதில் ஒன்று ஏறுதல் குறைதல் செய்யாதபோதே, “லீஷோடேதிஸஞ்ஞா” “பிஷோதேதிஸஞ்ஞா” ஆகவேண்டாவோ? “யஸுவ-ஜ” “யஸ்ஸர்வஜ்ஞா” இத்யாதிகளிற்கொல்லுகிறவ னாகவேண்டாவோ? (செய்யவித்யாதி) இதுக்கொரு நாதனுள்ள என் றிருந்தால் அடிமைசெய்யவேண்டுமீ. (கடராழியான்) ப்ரஹ்மருத்ராதி களுக்கும் ஜகத்தில் ஏகதேச ஸம்பந்தமுண்டே யென்னில்; அதை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ரூபாதிகளில்லையென்னும் வாதிகளை நிர ஸ்தராக்குகிறது. (அடக்கே) பிராட்டியல்லரோ; முறை தப்பாதபடி வேணுமே. (சூட்டினேன்சொல்மலை) “யதோவா-வாநிவத-ஜே” “யதோவாசோநிவர்த்ததே” என்கிறவிஷயத்தை மறுபாடுருவப்பேசி ப்பண்டில்லாத வழகு முண்டாக்கினேன். (இடரித்யாதி) என்னை யுளனுக்குகைக்காக, சொல்லாதிருக்கை இடர். “இடரார்படுவார்” இத்யாதிவத், குணத்தை அதுஸந்திக்கிலும் ப்ரகாரிபர்யந்தமாயிருக் கும் இவர்களுக்கு.

அரு—வையந்தகளிக்கு கார்யகாரணம் சொல்லிற்றுக்கீழ்; இங்கு ஸ்வபாவபரமாக யோஜிக்கிறார். (பூமி கடினையாகையாலே யித்யாதி) புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு ஏத்தினால் இடர்போ மோ? என்ன; அருளிச்செய்கிறார். (இடரார்படுவா ரித்யாதி) கார் யரூபமான ஜகத்தை அதுஸந்தித்தால், ஸர்வேச்வரனை யறியப் போமோ? என்ன; அருளிச்செய்கிறார். (குணத்தை யித்யாதி)

என்று கடல்கடைந்த தெவ்வுலகம் நீரேற்றது
ஒன்று மதனை யுணரேன்நான் - அன்ற
தடைத்துடைத்துக் கண்படுத்த வாழி; இதுந்
படைத்திடந் துண்டுமிழ்ந்த பார். (உ.)

ப-உ. கடல் - ஸமுத்ரத்தை, கடைந்தது - மதனம்பண்ணியது, என்று-எந்தநான்; நீர் - (தான்) ஜலத்தை, ஏற்றது-வாங்கிக்கொண்டது, எவ்வுலகம் - எந்தபூமிக்காக; அதனை - அந்த வ்யாபாரங்களை, ஒன்றும் - கொஞ்சமும், நான்-யான், உணரேன் - அறியமாட்டேன். அன்று - அப்பொழுது, அடைத்து - தடுத்து, உடைத்து - உழித்து, கண்படுத்த - நித்தாசெய்த, ஆழி - ஸமுத்ரம், அது - அந்தஸமுத்ரம், நீபடைத்து - நீஸ்ருஷ்டித்து, இடந்து - பிரித்து, உண்டு-(தன் வயிற்றில் வலிக்கும்படி) புசித்து, உமிழ்ந்த - கொட்டி எரித்த, (வேளிப்படுத்தின), பார் - பூமி, இது - இந்தபூமி.

வ்யா—மாறணேரிநம்பி, “எம்பெருமானைமறச்சு விரகில்லையோ” என்றாராம். ஜகத்தி னிடர்தீருகை அர்த்தாத்வித்தம். (க)

இரண்டாம்பாட்டு.—(என்று) இன்னமும் திரையும் துளையும் மாறிற்றோ. (எவ்வுலகம்) லோகாந்தரத்தேயோ; அடிச்சுவடுதெரியாதோ? (ஒன்றுமதனை யுணரேன்நான்) அன்று எங்கேபோனேனோ. (உணரேன்நான்) அன்றைக்கு எனக்கென்னவே யொருவிஷயந்தேடியந்தரப்பட்டேன். (அன்றித்யாதி) ஒன்றேயோ; பருத்திப்பட்ட பன்னிரண்டும் பட்டதில்லையோ. உணரேன் என்று இழந்தகளைக்கு சோகிக்கிறார்.

அரு—எத்தைக்கண்டாலும் அவனாகத்தோற்று மென்னு மதுக்கு ஸம்வாதமாக ஓ ரைதிஹ்ய மருவிச் செய்கிறார். (மாறணேரி இத்யாதி) (க)

இரண்டாம் பாட்டு.—என்று எவ்வுலகம் என்றது ஸ்வரத்திலே யாய், இன்றன்றோ? இவ்வுலகமன்றோ? என்று பரத்யக்ஷமாய்த் தோற்றுகிறது. மூலத்திலே அர்த்தமாக்கி, (பன்னிரண்டும் பட்டதில்லையோ.) என்று சுருக்கினபடி. என்று எந்தக்கடல் கடைந்தது; என்று அந்தஸமுத்ரத்தை அடைத்து உடைத்துக் கண்படுத்தது; எவ்வுலகம் நீரேற்றது; இந்தபார், நீபடைத்து இடந்து, உண்டு உமிழ்ந்த இவை ஒன்றுமதனை யுணரேன்நான்; என்று அந்வயமாக்கி யருளிச் செய்கிறார். (உணரோனென் நித்யாதி.)

வ்யா—கார்யாத்காரணாதுமாநம் வேணுமோ அவனுடைய அதிமாநு
ஷசேஷ்டிதங்கள் கிடக்கச்செய்தே. (என்று) கடைந்ததுநாயும் திரை
யும் மாறிற்றே. (கடைந்தது) கடையப்புக்குக் கைவாங்கினவர்களை
நச்வரனாகக் கொள்ளவேணுமோ? (எவ்வுலகம் நீரேற்றது) இன்று
மஹாபலியாலே நோவுபடாநின்றமோ; அவனடிச்சுவடு மாறிற்றே;
“வாமனன்மண்ணிது” என்னும்படி தோற்றுகிற தில்லையோ. இவ்
வுலகமன்றோ நீரேற்றது என்கிறது. (ஒன்றுமதனை யுணரேன்
நான். இச்சேஷ்டிதங்கள் கிடக்கக் கார்யாத் காரணாதுமாநம் பண்
ணித்திரியவோநான். அன்றிக்கே, “ஒன்றுமதனை யுணரேன்” என்ற
து-அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைக்கண்டு “எத்திறம்” என்று மோஹிக்
கிறாராகவுமாம். “என்று கடல்கடைந்த தெவ்வுலகம்” என்றது, எல்
லாச்செயல்களுக்கு முபலகூணம். “என்று” என்றது-ஜ்ஞானவை
சத்யம் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞானமாவது - யத்தேசகால ஸம்பந்
திதயா யாதோராத்நம் தோற்றிற்று, தத்தேசகால ஸம்பந்திதயா
அல்வர்த்தத்தைக் காட்டுகையிறே. (அன்றித்யாதி) நீ அணை யடை
த்துத் திருவில்லாலே அழித்துண்டாக்கின கடலிலே. கண்பந்தித-
கண்வளர்ந்த ஆழி. உடைத்து-ஸம்ஹரித்தென்னவுமாம். (இதுவித்
யாதி) இல்லாதவன்று ஸ்ருஷ்டித்துப் ப்ரளயங்கொள்ள அண்டித்தி
யில் நின்றும் ஒட்டுவிடுவித்து, ப்ரளயம்வருகிறதென்று ஏற்கவே
திருவயிற்றிலே வைத்து வெளிராடு காணப்புறப்பட்ட விட்ட பார்.

அரு—இரண்டாம் யோஜனைக்கு அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார்.
(கார்யாத்காரணாது மாந மித்யாதி) அதுமாநம் கீழிற் பாட்டிலே.
எவ்வுலகம் என்றது. இவ்வுலக மென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமேசென்ன;
அருளிச்செய்கிறார். (இன்று மஹாபலியாலே இத்யாதி) “அதனை”
என்றது - கீழ்ச்சொன்ன அதுமாநமாதல்; இப்பாட்டிற் சொன்ன
சேஷ்டிதமாதல். மேலே அந்வாதத்திலே எல்லாச் செயல்களும்
சொன்னால், இங்கு ஈடுக்கிறவிடத்திலும், என்று அது அடைத்தது;
எவ்வுலகம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தது; என்று சொல்லவேண்
டாவோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (என்று கடல்கடைந்த தெவ்
வுலக மித்யாதி) “என்று” என்று கண்டாற்போலேயிருக்க, ப்ரச்ந
ரூபமாகையாலே, அன்று செய்ததும் இப்போது செய்தாற்போலே
யிருக்கையாலே, (ஜ்ஞானவைசத்யம்) என்கிறது. அன்று செய்தது
இப்போதுதோற்றுகை ஜ்ஞானமோவென்ன; அருளிச் செய்கிறார்.
(ஜ்ஞானமாவ தித்யாதி)

பாரளவு மோரடிவைத் தோரடியும் பாருடுத்த
நீரளவுஞ் செல்ல நிமிர்ந்ததே - சூருருவின்
பேயளவு கண்ட பெருமா னறிகிலேன்
நீயளவு கண்ட நெறி. (௩)

ப.உ.—ஓரடி-அத்விதீயமான ஒரு திருப்பாதத்தை, பாரளவும்-
பூமிமுழுதும், வைத்து-வைத்து, ஓரடியும்-மற்றொரு திருப்பாதத்தை
யும், பார் - பூமியை (அண்டகடாஹத்தை), உடுத்த - சூழ்ந்த, நீர
ளவும் ஜலபர்யந்தமும், செல்ல-போம்படி, நிமிர்ந்ததே-வளர்ந்ததே?
சூர் - தெய்வப்பெண்ணினுடைய, (மசோதையினுடைய) உருவின்-
வடிவையுடைய, பேய் - பிசாசுமான பூதனையினுடைய, அளவு -
எல்லையை, கண்ட - அறிந்த, பெருமான் - ஸ்வாமியே! நீ - நீ, அள
வுகண்ட - எல்லையாகக்குறித்த, நெறி - நல்வழியை, அறிகிலேன் -
அறியமாட்டுகிறிலேன்.

வ்யா—இது என்றது - தாமிருந்த பூமியாகையாலே. அது என்
றது-அத்தோடு ஸம்பந்தித்த கடலாகையாலும், அஸந்திஹிதமாகை
யாலும். “ஆழி-அது” என் றந்வயம். செய்யுடையவனன்றோ க்ருஷி
பண்ணுவான்; அல்லாதார்க்கும் ஈசுவரத்வ ப்ரஸங்க முண்டாகில்,
இதிலே யவர்களுக்கு மொரு தொழிலுண்டாகாதோ. (உ)

அவ.—மூன்றாம் பாட்டு.—(பாரித்யாதி) அப்பூமியை யடைய
வளந்தானென்று இவனுக்கு ஈஸ்வரத்வம் சொல்ல, அளக்கைக்கு
விஷய முண்டாகிலன்றோ என்கிறார்.

(பாரளவு மோரடிவைத்து) பூமியுள்ள வளவு மோரடிவைத்து.
(ஓரடியும்) வைத்த வடியைச் சொல்லவுமாம் மற்றை யடியாகவு
மாம். (பாருடுத்த) “பௌவநீருடையாடையாகச்சுற்றி” என்கிற

அரு.—இது - அது - என்று, ஸந்திஹிதமாகவும் அஸந்திஹித
மாகவும் சொல்லுவா னென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (இது
வென்றது தாமித்யாதி), அத்தோடு - ஊரூப்தியோடு, அடைத்
துடைத்துக் கண்படுத்தவாழி அத; படைத்திடந்துண் டமிழ்ந்தபார்
இது; என்றந்வயம். என்று இவைபெல்லாம் செய்தருளிற்று; அ
ன்று அந்தந்தக் காலங்களிலே, ஒன்று மதனை - அவற்றுள்ளொன்றை
யும், உணரோன் - அறிந்தேனில்லை யென்றபடி. (உ)

மூன்றாம்பாட்டு.—கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுக்கும் அனுகுணமாக
இரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறார். (பௌவநீரித்யாதி)

வ்யா—படியே, பூமியை யாவரித்த ஜலத்தைக் கடந்தென்னவுமாம்; மேலில் அண்டத்தைச்சூழ்ந்த ஜலத்தளவும் சென்ற தென்னவுமாம். (சூருருவித்யாதி) “சூருமணங்குந்தெய்வப்பெண்” என்கிற படியே, விஷ்ணுமான் வடிவென்கிறது. பேயைத் தெய்வப்பெண்ணென்னலாமோ வென்னில்; “விஸ்வாவரோஷயோநயஸ்” “பிசாசாதேவயோநயஸ்” என்று-பிசாசங்களையும் தேவயோநியிலே கூட்டுகையால் ஆர். (பேயளவுகண்ட) பேயாக பரிச்சேதித்த. பேயாக பரிச்சேதிக்கையாவது-முடிக்கையென்று பொருளாமிதே. (பெருமான்) பூதையை முடித்து ஒருசேவியை ஜகத்துக்குத்தந்தாய். “ஹ்ருத்விஷ்ணுர்-ஸூரியோ-ஸூரியோ-ஸூரியோ” “ஸ்தவ்யம் தத்விஷ்ணுமீசரம் ரஸ்யமாஸீ ஜஜகத்ருரோ” (அறிகிலேனியாதி) நீசெய்த ஒரோசெயலை என்னால் பரிச்சேதிக்கப்போகிறதில்லை. அன்றியே, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதையான பூமியை யளந்து உந்திருவடிகளிலே இட்டுக்கொண்டாற்போலே, என்னை உந்திருவடிகளிலே இட்டுக்கொண்டு, பூதனைபைப்போக்கினாற்போலே என்னுடைய விரோதியைப்போக்கி என்னை விஷயீசரித்தபடி அறிகிலேனென்னவுமாம்.

பாரளவும்-அளவிலே குசைதாங்கினவருமை. உடுத்த நீரளவும்-ஆவரணஜலம். பேயளவு-எல்லை. பெருமான்-அச்செயலாலே மென்னையுண்டாக்கினவன். நீசிலரைப் பரிச்சேதிக்கும்போது வருத்தமில்லை; உன்னைப் பரிச்சேதிப்பார் முடிந்தேபோ மித்தனை. தாயைப் பேயாக்கிப்படி. நீ அளவிட்டுவைத்த உபாயம். உணராதுழியப்பண்ணுகிறாயோ, உணரப்பண்ணுகிறாயோ. (௩)

அவ.—நாலாம்பாட்டு.—நீரறிந்தி லீராகில் ஈச்வரனறியானோ வென்ன; “எம்பெருமான்ப்ரஸாதமடியாகப்பிறந்த அறிவுடையநான் தமொருளின்மேன், தபஸ்ஸமாதியாலே பெற்ற அறிவுடையவன் உபதேசிப்பதே” என்று கேட்பிக்கிறார்.

அரு.—பார்-பூமியாதல், அண்டபித்தியாதல், ஆவரித்தஜலம் - சுத்தோதகம். நெறி-செய்யாதல்; உபாயமாதல். குசைதாங்குகை-கடிவாளத்தை விட்டுப் பிடிக்குமாப்போலே மட்டிலே நிறுத்துகை. எல்லைகாண்கை-முடிக்கை. அளந்தத்தையும் பேயை முடித்தத்தையும்பற்ற அருளிச்செய்கிறார். (நீசிலரை இத்யாதி) (௩)

நாலாம்பாட்டு.—“ஹ்ருத்விஷ்ணுர்-ஸூரியோ-ஸூரியோ” “ஈச்வராத்ஜ்ஞாநமங்விச்சேத்.” என்று-ஈச்வரனாகச் சொல்லப்பட்ட ருத்ரன் அறியானோவென்ன; “அறிவானாம்” என்கையாலே கேட்பம்ம்தோற்றுகிறது.

நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானே யைந்து
பொறிவாசல் போர்க்கதவஞ் சாத்தி - அறிவானும்
ஆலமரநீழ லறம்நால்வர்க் கன்றுரைத்த
ஆலமமர் கண்டத் தான். (சு)

ப-உ.—ஆலமரநீழல் - வடவ்ருகூத்தின்சாயையில், அறம்-தர்மத்தை, நால்வர்க்கு - (அஃஸ்த்யர் முதலான) நாலுபெயர்களுக்கு, அன்று - அந்தநாளில், உரைத்த - உபதேசித்த, ஆலம் - ஷீஷம், அமர் - அடங்கிய, கண்டத்து - கழுத்தையுடைய, ஆரன் - சிவன், ஐந்து-ஐந்துவகைப்பட்ட, பொறி - இரத்திரியங்களினுடைய, வாசல் - த்வாரங்களில், போர் - யுத்தம்செய்கிற, கதவம் - கபாடத்தை, சாத்தி - அடைத்து, நெறி - ஸ்வரூபாது ரூபமான, வாசல் - உபாயம், தானேயாய் - அந்யஸாத்யமாய், நின்றானே - இருக்கிற ஸர்வேச்வரனை, அறிவானும் - தெரிந்துகொள்வனும்.

வ்யா—(நெறி யித்யாதி) நெறியானவாசல் ; உபாயமான வாசலென்னவுளாம். “நெறி” என்று உபாயமாய், “வாசல்” என்று உபேயத்தைச் சொல்லிற்றாய், உபாயமும் உபேயமும் தானேயாய் நின்றவனையென்றுமாம். இப்போது இதசொல்லுகிறது-ப்ராப்தியவனையொழிய உண்டாகிலன்றோ அறிவு மவனையொழிய உணர்வதென்கைக்காக. (ஐந்துபொறிவாசல்) ஒன்றையடக்கில் ஒன்று திறக்குமென்கை. நீரையடைக்கப் புச்சால், ஓரிடமடைக்க ஓரிடம் கோழைப்படுமாப்போலே. “உஞ்ஞஹிநிநு” “சஞ்சலம்ஹிநிநு” என்கிறபடியே. (போர்க்கதவர்) அடைக்கப்புகூல் ஒண்ணைதபடி பொரானின்ற கதவம். ‘சாத்தி’ என்றது-அடைக்கப்போகாமையாலே. ‘அறிவானும்’ என்று கேஷபிக்கிறார். (ஆலமரநீழல்) தான் தபஸ்ஸுபண்ணின ஆலமரநிழலிலே. தான் பகவத்ஸர்ப்பந்தம் பண்ணுவதற்குமுன்னே சிஷ்யபரிசுரஹம் பண்ணுவாரைப்போலே. ஸர்வஜ்ஞனை அஜாதசத்ருவுக்கு ப்ராஹ்மஜ்ஞானமின்றியே யிருக்கிற பாலாகி உபதேசித்தாற்போலே. (அறம்) ஸமாஸ்யணப்ரகாரம். (நால்வர்க்கு) அஃஸ்த்ய

அரு—கோழைப்படுகை-நெகிழ்ந்துகூகை. பண்ணுவதுக்கு-தனக்குண்டாவதுக்கு முன்னே யென்றபடி. “அறிவானும்” என்று இவனுக்கு ஜ்ஞானஹிநிநிவம் சொல்லுகையாலே, இவன் உபதேசித்ததற்கு இதுவு மொரு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறார். (ஸர்வஜ்ஞனை வித்யாதி.) அஜாதசத்ரு - தம்முதான். இந்தவிடம் தெரியாது.

வ்யா—புலஸ்த்யாதிகளுக்கு. (ஆலம உச்சண்டத்தான்) தாமஸகுணத்துக்குச்சேர்ந்தது செய்யுமதல்லது “ஸக்யாதஞாயதே ஜாநழ்” “ஸத்வாத்ஸம்ஜாயதேஜ்ஞாநம்” என்கிறபடியே, கதற அவன்கடவனேவென்கிறார்.

(நெறிவாசல்) ஸ்வரூபாநுபமான உபாயமென்றுமாம். (ஆய்நின்றானே) ஸித்தம். (சாத்தி) வருந்திச் சாத்தலாமித்தனை; தாளிடவொண்ணாது, முகத்திலே யறையும். கல்லவிஷபங் சாட்டாண்டில் குதறுகொட்டும். “வாஸுஷாநிவதத்தே” “பரமத்ருஷ்ட்வாநிவர்த்ததே.” பண்ணுவிழல் உபாயமுண்டோ. (அறிவானும்) படபடென சிஷ்ஷுக்கொள்ளு மத்தனையல்லது அறிவுக்கு அடைவுண்டோ. சீராமப்பிள்ளைக்கு பட்டர், “இதுவேதாரகமாகவிருக்கிற ஸாதுவை நலியாதே” என்றருளிச்செய்தார். நால்வர்-தக்ஷாதிகள். (ஆலமமரித்யாதி) எம்பெருமான் கொடுத்த வெளிச்செறிப்புமார்ந்தத்தையும் விஷஹரணசக்தியையுங்கொண்டு இத்துறையிலே இழியப்போமோ. (ச)

அவ.—ஐந்தாம்பாட்டு—நாட்டிலே ஸ்வரூபாகநிச்சயித்துப்போருகிறவனை “அறிவானும்” என்னுந் சொல்லுகிறபடி எங்கனையென்னில்; அவ்விச்வரத்வம்போலே காணுங்கோள் அறிவுமென்கிறார்.

(அரன் நாரணன்நாமம்) ஒருத்தனுக்கு நாமம் - அரன்; ஒருத்தனுக்கு நாமம் நாராயணன். ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்து தீம்பிலே கைவளர்ந்து தன்னை முடித்துக்கொள்ளப் புகூல், அததை ஸம்ஹரிக்கைக்காக அவன் கொண்டவடிவுக்கு பரகாரபூதனை தான்

அரு—ஆதிக்கு தக்ஷப்ராஜாபதி, கச்யப்ப்ராஜாபதி. குதறுகொட்டியான இந்த்ரியங்கள் எப்போது நிவ்ருத்தமாடுன்ன; அருளிச்செய்கிறார் (வாஸுஷாநிவதத்தே) “பரமத்ருஷ்ட்வாநிவர்த்ததே” என்று. தூர்க்ரஹமான இந்த்ரியங்களை நிக்ரஹிக்க வேண்டுவானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பண்ணுவிழல்த்யாதி). ஸர்வேச்வரனையறிகைக்கு உபாயமுண்டோ என்றபடி. ருத்ரன் அறிவுகேட்டாலே தூபிமாதி என்கைக்கு ஸம்வாதமாக ஓ ஸாதிஹ்ய மருளிச்செய்கிறார். (சீராமப்பிள்ளைக்கு இத்யாதி) பிள்ளை, ருத்ரனுடைய தூபிமாந்தையிட்டு அநேகமாக நிந்திக்க, அவனுக்கு அதுதாரகங்காணும்; அவன்வழி ஏன் போகிறீர் என்றார் பட்டரென்றபடி. இத்துறையிலே ஸர்வேச்வரனை அறியப்போமோ? அறிவானும் என்றந்வயம்,

அரன் நாரணன்நாமம் ஆன்விடை புள்ளூந்தி
உரைநூல் மறையுறையுங் கோயில் - வரைநீர்
கரும மழிப்பளிப்புக் கையதுவேல் நேமி
உருவமெரி கார் மேனி யொன்று. (ந)

ப-உ. அரன் - அரனென்று, நாமம் (ஒருவனுக்கு) பெயர்; நாரணன் - நாரணனென்று, நாமம் - (ஒருவனுக்கு) பெயர்; ஆன் - ஜ்ஞாநமில்லாத, விடை - எருது, ஊந்தி - (ஒருவனுக்கு) வாஹநம்; புள் - (கருடனென்கிற) பக்ஷி, ஊந்தி - (ஒருவனுக்கு) வாஹநம்; நூல் - ஆகமம், உரை - (ஒருவன்விஷயத்தில்) ப்ரமாணம்; மறை - வேதம், உரை - (ஒருவன்விஷயத்தில்) ப்ரமாணம்; வரை - மலை (சைலாஸம்), உறையும் கோயில் - (ஒருவனுக்கு) வலிக்குமிடம்; நீர் - ஜலம் (ஸமுத்ரம்), உறையும்கோயில் - (ஒருவனுக்கு) வலிக்குமிடம்; அழிப்பு - நாசம்செய்தல், கருமம் - (ஒருவனுக்கு) தொழில்; அளிப்பு - க்ருபை செய்தல், கருமம் - (ஒருவனுக்கு) தொழில்; வேல் - வேலென்பது, கையது - (ஒருவனுக்கு) கையிலிருக்குமாயுதம்; நேமி - சக்ரம், கையது - (ஒருவனுக்கு) கையிலிருக்குமாயுதம்; உருவம் - (ஒருவனுடைய) வடிவு, எரி-தீபோன்றது; உருவம் - (ஒருவனுடைய) வடிவு, கார் - மேகம்போன்றது; ஒன்று - (இவ்விரண்டில்) ஒருத்தன், மேனி - சரீரம்.

வ்யா—அரனாகிறான். ஈசுவரன் கையடைப்பாகக்கார்யம் செய்யு மிடத்திலும் அழியும் லீலாவிக்ருதியிலே இவனுக்கு அந்வயம். மானாவிக்கு நிர்வாஹ கரானாப்போலே. (நாரணன்) உபயவிக்ருதியும் தனக்குவாஸஸ்தாநமாய் அவற்றுக்கு ஆலம்பநமாயிருக்கு மென்றிட்டு, “நாராயணன்” என்றுதிருநாமம். (ஆன்விடைபுள்ளூந்தி) கைக்கொளாண்டிகளைப்போலே ஒருத்தனுக்கு ஒரு எருதுவாஹநம்; ஒருத்தனுக்கு ஒரு வேதாத்மாவாயிருந்துள்ள பெரியதிருவடி. (உரைநூல் மறை) ஒருத்தனுக்கு உத்கர்ஷம்சொல்லுவது ஆகமம்; ஒருத்தனுக்கு உத்கர்ஷம்சொல்லுவது அபௌருஷேயமானவேதம். (உறையுங்கோயில் வரைநீர்) தன்காடிநயத்துக்குச் சேர்ந்தமலை ஒருவனுக்குவாஸஸ்தாநம்; தன்னுடைய தண்ணளிக்குச்சேர்ந்தநீர் ஒருவனுக்கு. (கரும மழிப்பளிப்பு) ஒருவனுக்குக் கர்மம் அழிக்கை; ஒருவனுக்குக்கர்மம்

அரு—ஐந்தாம்பாட்டு.—மானாவி - மஹாநவமியிற் பண்ணும் அலங்காரம். அது உடனே அழியுமென்படி. ஊந்தி - வாஹநம், உரை - உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா.—ரக்ஷை. அழிக்கைஎன்றால் அதொன்றிலும்நிற்கும். அளிப்பு என்றால் அழிக்குமதிலும் செல்லும். (கையதுவேல்நேமி) ஒருவனுக்கு ஆயுதம் பிணங்கின்னிகளைப்போலே வேல்; ஒருவனுக்கு ஆயுதம், “தலைஸுபரமோதாதா ஸஹ்லவக்ருமஜாயரூ” “தாமஸ்பரமோதாதா சங்கசக்ரகதாதரஃ” என்கிற ஆயுதம். நிலாத்துக்குறிபகவான், பட்டரை, பரமபதத்திலும் ஈசுவரன்சதுர்ப்புஜனாபிநுக்குமென்னுமிடத்துக்குப்ரமாணமுண்டோவென்றுகேட்க; “தலைஸுபரமோதாதா ஸஹ்லவக்ருமஜாயரூ” “தாமஸ்பரமோதாதா சங்கசக்ரகதாதரஃ” என்று பேசாநின்றதிதே என்றருளிச்செய்ய, அவன்கோபிக்க, “ப்ரமாணகதியிருந்தபடிஇது, ப்ரஸந்நராமித்தனையிதே” என்றருளிச்செய்தார். (உருவமெரிகார்) ஒருவனுக்கு வடிவு எரி; ஸம்ஸாரதப்தனாய்ச்சென்றவனுக்கு நெருப்பிலே விழுமாப்போலே. ஒருவனுக்குவடிவுகார்; தப்தனாய்ச் சென்றவனுக்கு ஒருநீர்ச்சாவியிலே வர்ஷித்தாற்போலே ச்ரமஹரமானவடிவு. (மேனியொன்று) இப்படி விஸத்ருசமாயிருக்கையாலே, ஒன்று சரீரம்; ஒருத்தன் சரீரி. “சுஹ்ஸுபுவிஷ்ணுஸூஸூஜநாநாஸ்வரூதா” “அந்தஃப்ரவிஷ்டச சாஸ்தாஜநாநாம்ஸர்வாத்மா” என்றால், “ஸுவ-ஹ்ஸூஸூஸூஸூ” “ஸர்வஞ்சாஸ்யசரீரம்” என்று தோற்றுமாப்போலே, ஒருத்தன் சரீரம் என்றால், ஒருத்தன் சரீரிஎன்று தோற்றுமிதே.

அவ.—ஜ்ஞாந மில்லாமையாலே இவனைச்வர்யமும் ஆறல்பிறலென்கிறார்.

(அரன்) சிலரை நசிப்பிக்குமவனொருவன். (நாரணன்) ததியத்தை யொழிய உளனாகாதவ னொருவன். “நீயென்னையன்றியிலே” (ஆன்விடை) அரைச்வர்யஸூசகம். (புள்) “கெருடவாகனன்றிக்”

அரு.—வேறொரு சப்தத்தாலேசொல்லாமல், “அழிப்பு-அளிப்பு” என்று இத்தையிட்டுச் சொல்லுவானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (அழிக்கையென்று லித்யாதி) அவன் க்ருத்யந்தானும், இவனை அந்தராத்மாவா யிருக்கச்செய்கையாலே, அதுவும் இவனிட்டவழக் கென்கைக்காக இந்தசப்தத்தாலே சொல்லுகிறதென்று பாவம். திருவாழியே ஆயுத மென்கைக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹ்யமருளிச்செய்கிறார். (நிலாத்துக்குறிபகவானித்யாதி)

மேல் யோஜனைக்கு அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார். (ஜ்ஞாந மில்லாமை இத்யாதி) ஆறல் பிறல்-சாடு. ஆறல் சோறும், பிறல் புடைவையும், என்றர்த்தம். ரையசல் என்று த்வரி.

வ்யா.—இவனைச்வர்யஸ-ஸூசகம். (உரை) ஆப்திகேட்கவேண்டில்விப்
ரலம்பாதிதோஷதூஷிதம். (மறை) அபௌருஷேய நித்யநிர்த்தோஷ
ச்ருதி, (வரை) காடிந்யத்துக்கு ஸத்ருசமானவிடம். (நீர்) தண்ணளிக்
குத்தக்கவிடம். (கருமம் அழிப்பு) நசிப்பிக்கை. (அளிப்பு) ரக்ஷிக்கை.
(வேல்) காணவயிறழலும். (நேமி) விட்டாலும் “இன்னாரென்றறி
யேன்” என்னப்பண்ணும். (எரி) நெருப்பைத்தூவும். (கார்) காண
ஜீவிப்பிக்கும். (மேனியொன்று) ஒன்றுசரீரம்; மற்றையவன் சரீரி
யென்று தன்னடையிலே வருமிமே. அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தை
நினைக்கிறார்.

(அரன்) தன்னையொழிய ஒன்றையழியாதே நிற்கில் ஈச்வரத்வ
மில்லை. (நாரணன்) தன்னை ஒழிந்தவற்றில் ஒன்றழியில் ஈச்வரத்வ
மில்லை. (ஆன்) அஃச்வரத்வ ஸூசகம்; (புள்) ஈச்வரத்வஸ-ஸூசகம்.
(நூல்) சொன்னவனுக்கு ஆப்தியில்லையாகில் அப்ரமானம். (மறை)
ஆப்தவாக்யமான ப்ரமானம். (அழிப்பு அளிப்பு) இவற்றை ஸூசிப்
பிக்கிறது-அரன்நாரணன். வாசகசப்தத்துக்கு வசநக்ரியைபோலே.
(வேல்) கலக்கவரிலும் பய்யாம். (நேமி) பிரிந்தாலும், “இன்னாரென்
றறியேன்” என்னப்பண்ணும். (உருவம், எரி மேனி ஒன்று; கார்மே
னியொன்று). இங்ஙனே சேர்ந்திருக்கவேண்டாவோ. கேஷபம். அறி
வுடையார்க்குச் சொல்லவேணுமோ சேர. (ரு)

அவ.—ஆறும்பாட்டு.—அவனை சரீரதயா சேஷமென்றீராகில்
நீரும் சேஷபூதானரே; நீர் உபதேசிக்கிறபடி எங்ஙனையென்னில்;
எனக்கு அவன் ப்ரஸாதம் அடியாகையாலே விஸ்மருதிசங்கையில
லே யென்கிறார்.

அரு.—உரை-ஆசகம். ‘நூல்’ என்று ஸாமாந்யமாய், உரையா
கிற நூலென்னுதல்; மறையாகிற நூலென்னுதல். விட்டாலும் -
கொல் என்று மேலேவிட்டாலும். அப்போதும் போக்யமாயிருக்கு
மென்றபடி.

அழிப்பு என்கிற வாச்யத்தை இவற்றுக்கு வாசகமான, “அரன்-
நாரணன்” என்கிறசப்தம் காட்டுமபடியென்னென்ன; அருளிச்செய்
கிறார். (வாசகசப்தத்துக்கித்யாதி) இந்தவாக்யந் தெரியாது. ருதானை
விட்டு ஈச்வரனைப் பற்றுகைக்கு இம்மட்டுப் போருமோ? அவன்
ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களெல்லாம் சொல்லவேண்டாவோ? என்ன;
அருளிச்செய்கிறார். (அறிவுடையார்க்கித்யாதி) (ரு)

ஒன்று மறந்தறியே னேதநீர் வண்ணனை நான்
இன்று மறப்பனே ஏழைகள்—அன்று
கருவரங்கத் துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருவரங்க மேயான் திசை. (சு)

ப-உ.—அன்று-அப்பொழுது, கருவரங்கத்துள்-கர்ப்பஸ்தாநத்
தில், கிடந்து - இருந்தபடியிருந்து, திருவரங்கமேயான் - ஸ்ரீரங்கத்
துக்கு ஸ்வாமியான எம்பெருமானுடைய, திசை-விஷயங்களை, கண்
டேன் - ஸாக்ஷாத்கரித்தேன்; கைதொழுதேன் - அஞ்சலிபண்ணி
னேன்; ஒன்றும் - ஒரு அம்சமும், மறந்தறியேன் - மறந்தறியமாட்
டேன்; ஏழைகள் - அறிவில்லாதவர்களே! நான் - யான், இன்று-
இப்பொழுது, ஒதநீர்வண்ணனை, சைத்யம்மிசூந்த ஜலத்தினுடைய
ஸ்வபாவத்தையுடையவனை, மறப்பனே - மறப்பனே?

வ்யா.—(ஒன்று மறந்தறியேன்-அன்று கருவரங்கத்துட் கிடந்து கை
தொழுதேன் கண்டேன்) கர்ப்பவாஸம் பண்ணாநிற்கச் செய்தே,
“ஐயோ! நோவுபட்டாயாகாதே” என்று அவன் கடாஷிக்க, அவ
னைக்கண்டேன். தம்முடைய விலக்காமையைக்கொண்டு ஸாக்ஷாத்
கரித்ததாகச் சொல்லுகிறார். (திருவரங்கமேயான் திசை - ஒன்றும்
மறந்தறியேன்) பெரியபெருமா ளிடையாட்டத்தில் அவனுடைய
ஸ்வரூபரூப குணவியூதிகளில் ஒன்றும் மறந்தறியேன். (ஒதநீர்வண்
ணனை நான் இன்று மறப்பனே) ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய
பெரியபெருமானே இன்று மறப்பனே, இதுதான் தேஹயாத்ரை
யாய் பரபிரதிபாதநயோக்யமான காலத்திலே மறப்பனே. (ஏழை
கள்) இவ்விஷயத்தில் புதியதுண்டறியாதவர்களே! என்கிறார்.
திசை என்றது - அவனிடையாட்டத்திலே என்றபடி. அத்திக்கிலே
என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(ஒன்றித்யாதி) கண்டவளவிலே ஒன்றும் மறந்தறியேன், உம்
முடைய ஸௌஜன்யமோவென்னில்; அன்று; (ஒதநீர் வண்ணனை)
மறக்க வொண்ணாதவழி. (ஏழைகள்) மறக்கவொண்ணாத விஷ
யத்தை விட்டு நினைக்கவொண்ணாத விஷயத்தைப்பற்றி நிற்கிறவர்
களே, (அன்று) “அறியாக்காலத்துள்ளே” “ஜாயபாநஹி—ஜாய
மாநம்ஹி”. (கருவித்யாதி) மறக்கைக்கு ஹேதுவுள்ள விடத்திலே

ஆறும்பாட்டு.—கர்ப்பாவஸ்தையிலே காணக்கூடுமோ வென்ன;
அருளிச்செய்கிறார்.

(தம்முடைய வித்யாதி) ஜாயமாநம்ஹி-ஜாயமானகாலத்திலே()

திசையும் திசையுறு தெய்வமும், தெய்வத்
திசையும் கருமங்க ளெல்லாம்—அசைவில்சீர்
கண்ணன் நெடுமால் கடல்கடைந்த, காரோத
வண்ணன் படைத்த மயக்கு. (எ)

ப-உ.—திசையும் - திக்குக்களும், (திசுபலக்ஷிதபூமியும்) திசை-
திக்குக்களிலே, உறு - சேர்ந்திருக்கிற, தெய்வமும் - தேவதைகளும்,
தெய்வத்து - (அந்த) தேவதைகளுக்கு, இசையும் - சேர்ந்த, கருமங்
களெல்லாம் - வ்யாபாரங்களெல்லாம், அசைவு - நாசம், இல் - இல்
லாத, சீர்-கல்யாணகுணங்களையுடைய, கண்ணன்-க்ருஷ்ணனாயவத
ரித்தவனாய், நெடு - அபரிச்சிந்தமான, மால் - பெருமையையுடைய
னுமாய், கடல்-ஸமுத்ரத்தை, கடைந்த-மதனம்பண்ணின, (அபிஷ்
டப்ரதனுமாய்), கார்-கறுத்த, ஓதம்-ஸமுத்ரம்போன்ற, வண்ணன்-
வடிவையுடையனுமான (ஸ்ரீயஃபதி), படைத்த - உண்டாக்கின, மய
க்கு - அறிவுகெடப்பண்ணும் வஸ்துக்கள்.

வ்யா—மறந்திலேன் ; நினைக்கைக்கு ஹேதுவுள்ள விடத்திலே
இன்று மறப்பனே. திருவரங்கமேயா னிடையாட்டம் பரதசையிலே
யோ; எல்லேநிலத்திலே.

அன்று கருவாங்கத் துட்கிடந்து, திருவரங்கமேயான் திசை,
கைதொழுதேன் கண்டேன் ; ஒன்றும் மறந்தறியேன் ; ஓதநீர் வண்
ணனை, நான் இன்று மறப்பனே ஏழைகள் - என்றவயம். (சு)
அவ.—ஏழும்பாட்டு.—அல்லாததேவதைகள் சரீரதயா சேஷபுதர்;
நிர்வாஹயர் ; அவனே சேஷி; நிர்வாஹகனென்று சொல்லும்படி
பெங்ஙனே! அவர்களும் ஓரோதேசங்களுக்கு ஈசுவரருமாய் அவர்
களுக்குப் ப்ரதானமான செயல்களு முண்டாய்ச்செல்லாநிற்க வெ
ன்ன; அதுக்கும் அடி அவனே; அது அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்துக்கு
வர்த்தகமென்கிறார்.

(திசையும்) திக்கோடே கூடின பூமியும். (திசையுறு தெய்
வமும்) அத்திக்கிலே வ்யாப்தரான தேவர்களும். (தெய்வத்திசை
யும் கருமங்களெல்லாம்) அவ்வவ தேவதைகளுக்குப் பொருந்தின
கர்மங்க ளெல்லாம். த்ரிபுரதஹநாதி, (அசைவில் சீர்) அல்லாதா
ருடைய சீருக்கு அசைவுண்டு போலேகாணும். (கண்ணன்) தன்னை

ஏழும்பாட்டு.—இப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் அவனே காரண
மென்கையாலே அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை வர்த்திப்பிக்கிறது -
அவன் பெருமையைக் காட்டுகிறதென்றபடி.

மயங்க வலம்புரி வாய்வைத்து வானத்
தியங்கு மெறிகதிரோன் றன்னை-முயங்கமருள்
தேராழி யால்மறைத்த தென்னீ திருமாலே
போராழிக் கையால் பொருது. (அ)

ப-உ.—திரு-லக்ஷ்மியினிடத்தில், மாலே-வ்யாமோஹமுடையவ
னே! நீ-நீ, முயங்கு-நிறைந்திருக்கிற, அமருள்-யுத்தபூமியில், போர்-
யுத்தத்துக்கு ஸாதநமான, ஆழி - சக்ரத்தையுடைய, கையால் - கை
யினாலே, பொருது - போர்செய்து, மயங்க - சலங்கும்படி, வலம்
புரி-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, வாய்வைத்து - திருப்பவளத்திலே வைத்
து, வானத்து - ஆகாயத்தில், இயங்கும் - உலாவுகிற, எறி - விடப்
படும், கதிரோன்தன்னை - கிரணங்களையுடைய ஸ-லிர்யனை, தேரா
ழியால் - சக்ரத்தினால், மறைத்தது - தோற்றமல் செய்தது, என் -
எதுக்காக.

வ்யா.—இதரஸஜாதீயனுக்குவது தன்னுடைய இச்சையாலே. (நெடு
மால்) 'யதோவாவோ மிவத-ஆனே-பதோவாசோ நிவர்த்தந்தே' என்
று ஓதப்படும் பெரியவன். (கடல்கடைந்த) பெரியவன் என்றிராதே
அரியனசெய்து நோக்குமவன். (காரோதவண்ணன்) நோக்காதே
யழிக்கிலும் விடவொண்ணாதவடிவு. (படைத்தமயக்கு) பலசக்தியை
யும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியையும் கொடுத்துவைத்தால் தன்வழி
வாராதவர்களை அறிவு கெடுக்கும்படி. அல்லாதா ரறியாவிடுவான்.
“ஹெஷீஹேஷா மஹணயீ - தைவீஹ்யேஷாகுணமயீ”

அரு.—சேதநருக்கு பலசக்தியையும் போக்த்ருத்வ சக்தியையும்.
தன்நிமித்தமான உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கைக்கு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்
தி சக்தியையும் கொடுத்திருக்கச் செய்தேயும், தன்னை ஆச்ரயியாதே
யிருக்குமவர்கள் இதரதேவதைகளைப்பற்றிக் கெட்டுப்போகைக்காக
அந்ததேவதைகளைப்படைத்தமாயை. (அறியாவிடுவான்) ஒருத்தரும்
அறியாதபடி பண்ணிவைத்தமாயை. அன்றியே, தேவர்களுக்கு பலப்
ரதசக்தியையும், அத்தை லபிக்கைக்கு சேதநருக்கு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்
ருத்தியையும் கொடுத்துவைத்தால், அவர்களை விட்டுத் தன்வழியே
வாராதவர்களை, அவர்களைப்பற்றி அறிவுகெடும்படி தேவதைகளை
ஸ்நருஷ்டித்தமாயை. இத்தை ஒருத்தருமறியாதபடி பண்ணின
னென்றபடியாகவுமாம். (எ)

வ்யா.—(தெய்வத்திசையும்) ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்மங்கள், (அசை வில்சீர்) நித்யமான கல்யாணகுணம். (கண்ணன் நெடுமால்) ஆச்ரி தரைவிடாதபெரும்பித்தன். (கடல்கடைந்த) அபேக்ஷிப்பாரே வே ண்டுவது, (காரோதவண்ணன்) குணஹீனனாலும் விடவொண்ணது.

அவ.—எட்டாம் பாட்டு.—இம்மயக்குப்பொதுவோவென்னில் ஆச்ரிதரைத் தன்னை யழிய மாறியும் நோக்குமென்கிறார்.

(மயங்கவியாதி) அர்ஜுனன் நிமித்தமாக நிறுத்தி யுத்தம்பண் ணப்புக்கால், இவன் க்ரமத்தாலே தொடுத்துவிட்ட அம்புக்கு எதிரி கள் போகாதவளவில், தன் திருவாயிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தை வைக் குமித்தனை; அதுக்கு ஒருத்தராலும் இரூய்க்கப்போகாது; அதுகூல ரோடுப் பரிகூலரோடு வாசியற எல்லாரும் மயங்குமித்தனை. உகவை யாலே மயங்குவாரும் பயத்தாலே மயங்குவாரும். “தேவாநாம்பவ்யு யேதேஜஃ ப்ரஸாதச் சைவயோகிராம்” என்கிறபடியே. “ஸுவோஷோயாத் ராஷ்ராணாம் ஹுஜயாநிவ்ஜாநயக் - ஸகோஷோதார்தராஷ்ட்ரா ணாம் ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்” “சுநெஜ்வநஷ்டக்-பாருணாம் பை ரிதியாத்-ராஷ்ராநேகிரே; தஜிஜயாகாஹ் க்ஷிணே ஸஞ்ஜயோக் யயக், ாஷ்ரஸீஹவஜீயாநாம் விஜயஸ்திரிதி - அத்யைவநஷ்டம் குருணாம் பலமிதிதார்த்தராஷ்ட்ராநேகிரே; தத்விஜயாகாஹ் க்ஷிணே ஸஞ்ஜயோகதயத், ஈத்ருசீபவஜீயாநாம் விஜயஸ்திரிதி”. (வானத்து) மறைக்கவொண்ணாத நிலத்திலே. (இயங்கும்.) ஒருக்ஷணம் ஓரிடத் தில் நில்லாதவனை. (எறிகதிரோன்றனை) குறித்துப்பார்க்கப் போகா தபடி கிரணங்களை விடாநின்றனவனை. (முயங்கியாதி) “ஸது ஸஜ்ஜு-ஸத்யஸங்கல்பஃ” என்கிறச்ச்ருதிக்குச் சேருமோ; “நஜேஜோ வம்பவஃவாஹவேக் - நமேமோகம்வசோபவேத்” என்றருளிச்செய்த வார்த்தைக்குச் சேருமோ; ஈச்வரத்வத்துக்குச் சேருமோ. (திரு மாலே) ஸத்யஸங்கல்பத்தையழிக்குமவனைச் சொல்லுகிறது. (போ ராழியியாதி) ஆயுதமெடுக்கவொண்ணதென்று சொன்ன பிஷ்மாதி கள்முன்னே ஆயுதத்தையெடுத்துப் பொருது.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு.—ஆயுதமெடேனென்ற நீ ஆயுதமெடு த்தது, ஸத்யஸங்கல்பத்துக்குச் சேருமோ; ஸாதாரணமான ஈச்வர த்வத்துக்குப்பொய்சொல்லி யழிக்கைசேருமோ.

பொருகோட்டோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தாய்க்கு, அன்
ஒருகோட்டின் மேற்கிடந்த தன்றே-விரிதோட்ட[றுன்
சேவடியை நீட்டித் திசைநடுங்க விண் துளங்க
மாவடிவின் நீயளந்த மண். (கூ)

ப-உ.—விரி - மலர்ந்த, தோட்ட - இதழ்களையுடைய தாமரைப்
பூப்போலே, சே - சிவந்த, அடியை - திருப்பாதத்தை, நீட்டி -
நீளச்செய்து, திசை - திக்கு, (திருபலக்ஷித பூமி) நடுங்க -
அச்சப்படும்படியும், விண் - ஆகாயம் (மேல் லோகத்திலுள்ளார்),
துளங்க - நடுங்கும்படியும், மா - பெரிய, வடிவின் - ஸூபதையுடைய
னய்க்கொண்டு, நீ - நீ, அளந்த - ப்ரமாணித்த, மண் - பூமியானது,
பொரு- போர்செய்கிற, கோட்டு-கொம்புகளையுடைய, ஓர் - அத்விதீ
யமான, ஏனமாய் - வராஹரூபியாய்க்கொண்டு, புக்கு-முழுகி, இட
ந்தாய்க்கு - பிரித்த உனக்கு, அன்று - அக்காலத்தில், உன் - உன்
னுடைய, ஒருகோட்டின்மேல் - ஒருகொம்பின்மேலே, கிடந்ததன்
றே - இருந்ததன்றோ?

வயா.—(மயங்க) எல்லார்க்கும் ஆச்ரிதவிஷயத்தில் அவர்கள்
ஸங்கல்பித்தபடியே நடத்தும்படிபாதி. (மயங்க) “ஆயுதமேடேன்”
என்றுவைத்து அர்ஜுந னம்பாலே தனித்தனியே கொல்லப்பற்
ருமே ஒருகாலே முழுக்காயாக அவிய. (வானத்து) தூரத்தே நிற்
கிறவனை. (இயங்கும்) ஸஞ்சரிக்கிறவனை. (முயங்கமருள்) தனியிடத்
தில்லல்; எல்லாரும் காண. எத்திறம் அறிந்தேன், (திருமால்) நாட்
டார் பரிமாற்றமல்ல; அவை அந்தப்புரத்தில் பரிமாற்றம். போரிலே
ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யத்தாலே கொள்ளுன்; ஆதித்யனை மறைத்தான்,
ஸ்ரீ பீஷ்மரைத்தொடர்ந்தான். (முயங்கமருள்) நெருங்கின யுத்தம்.
(தேராழி) ரதாங்கம்; திருவாழி. (அ)

அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—ஆச்ரிதரை யொழியவும் ஜகத்துக்
கு ஸத்தாநாசம்வரில் பரிஹரிக்குமென்கிறார்.

அரு.—“மயங்கவலம்புரி வாய்வைத்து-முயங்கமருள் - வானத்
தியங்கு மெறிகதிரோன்றன்னை-தேராழியால் மறைத்து நீ-ஆழிக்கை
யால் பொருதது-திருமாலே-என்தான்.” என்றநவயமாக்கி அருளிச்
செய்கிறார். (போரிலேயித்யாதி) (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—தோடு-இதழ். பாட்டுக்கெல்லாம் பவித
மருளிச்செய்கிறார். (ஆச்ரிதரித்யாதி)

மண்ணும் மலையும் மறிகடலும் மாருதமும்
விண்ணும் விழுங்கியது பெய்யென்பர் - எண்ணில்
அலகளவு கண்டசீ ராழியாய்க்கு அன்றிவ்
வுலகளவு முண்டோவுன் வாய். (க௦)

ப-உ.—மண்ணும்-பூமியும், மலையும் - பர்வதங்களும், மறி-அலை
மடங்கும், கடலும்-ஸமுத்ரமும், மாருதமும் - காற்றும், விண்ணும்-
ஆகாசமும், விழுங்கியது - அமுதுசெய்தது, பெய்யென்பர் - யதார்
த்தமென்று (வேதவைதிகபுருஷர்கள்) சொல்லுகிறார்கள். எண்ணில்-
அதுஸந்தித்தால், அலகு - ஸங்க்யையும், அளவுகண்ட - எல்லைகண்
டிருக்கிற, (எண்ணிறந்த) சீர் - கல்யாணகுணங்களையும், ஆழியாய்
க்கு - சக்தாதையுமுடைய உனக்கு, அன்று - அக்காலத்தில், இவ்
வுலகளவும் - இந்த ஜகத்துக்குச் சரியாய், உன்வாய் - உன்னுடைய
திருப்பவளம், உண்டோ - இருந்ததோ?

வ்யா—(பொருகோட்டோ ரேனமாய்)பொரானின்ற கோட்டையுடை
த்தான ஏனமாய். அத்விதீயமானஏனமாய். ஜாதிச்செருக்காலே பூமி
யை யுழுதுகொடு திரியாநிற்கும். (புக்கித்யாதி) ப்ரளயங்கொண்டு,
உழுகைக்கு பூமியில்லாதவன்று தன்திருவயிற்றிலே வைத்துநோக்
கும். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - உதாரனாயிருப்பா நெருவன்
நாலுபேருக்குச் சோறிடநினைத்தால் நார்பதுபேருக்கு இட்டுமிகும்
படி சோறுண்டாக்குமாப்போலே, ரக்ஷயத்தினளவன்றிறே ரக்ஷகன்
பாரிப்பு.(விரிதோட்டசேவடியைநீட்டி)விரியானின்ற தோடுகளையுடை
த்தான தாமரைபோலையிருந்துள்ள சேவடியைநீட்டி. “விரிதோட்
ட” என்று-ஸம்ருத்தியாகவுமாம், திருமேனியிலே ஒளிவிரியும் தோட்
டையுடையவளே. (திசைநடுங்க) திக்குக்களெல்லாம்நடுங்க. (விண்
துளங்க) விண்ணிலுள்ளதேவஜாதியெல்லாம் நடுங்கும்படியாக. (மா
வடிவின் நீயளந்தமண்) பெரியவடிவைக்கொண்டு நீயளந்தமண். ஆச்
ரிதர்கார்யம் பெரியவடிவைக்கொண்டு புக்குச்செய்யிலும் செய்யும்;
சிறிய வடிவைக்கொண்டு பெரியனய்ச்செய்யிலும் செய்யும்.

(பொரு)ஆபந்நராய் விலக்காதார்க்கும், தன்னைக்கொண்டு கார்
யங்கொள்ளுவார்க்கும் செய்யும்படி. (விரிதோட்ட) விரிகிறதோட்
டையுடையவைபோலே இருந்துள்ள. (விண்துளங்க) அபிமானிக

அரு.—“நீ யளந்தமண், அன்று, ஒரு கோட்டின்மேல் கிடந்த
தன்றே” என்றவ்யமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (திருவெயிற்றிலே
யித்யாதி.) (கூ)

வ்யா—ளான தேவர்கள் நடுங்க. பெரியவடிவாலே யளந்தமண் திருவெயிற்றுக்கு ஒரு நீலரத்நம்போலேயிருப்பதே ! என்ன ஆச்சர்யம்.

(கூ)

அவ.—பத்தாம் பாட்டு.—(மண்ணுமித்யாதி) சேராதன செய்தும் ஆச்ரிதரை நோக்குமவனென்கிறார்.

(மண்ணுமித்யாதி) ஆதாரமான மண்ணும், அதற்கு உறுதியான மலையும், வேலியான கடலும், தாரகமான காற்றும், அவகாசப்ரதாநம் பண்ணும் ஆகாசமும். (விழுங்கியது மெய்யென்பர்) ஐந்த்ரஜாலிகர் செயல்போலே பொய்யன்று இது, ஆப்தரான ஆழ்வார்கள் மெய்யென்பார்கள். (எண்ணில்) ஆராயில். (அலகளவுகண்ட சீராயியாய்க்கு) எண்ணிறந்த குணங்களையும் திருவாழியையு முடைய னான உனக்கு. அலகாவது - பரிச்சேதகமிதே. அத்தை அளவுகண்ட சீர் - அபரிச்சேதகமான அலகைப் பரிச்சிந்நமாக்கின சீர். (இவ்வுலகளவுமுண்டோ உன்வாய்) இந்த ரக்ஷணத்தில் த்வரைதான் சிறியவடிவிலே பெரிய ஜகத்தைவைத்தான்.

(மண்ணுமித்யாதி) சேராச்சேர்த்தியானவை யடைய மெய்யென்பர். இந்த்ரஜால மென்னப்பெற்றதோ; ருஷிகள் கூப்பிடா நிற்பர்கள். (எண்ணிலகளவுகண்ட) எண்ணை அளவுபடுத்தும் குணங்கள். “மண்ணாநாபாகுரஃ - குணநாமாகரஃ” “வஹுவோநூபகயூரணமண்ணாஃ-பஹுவோந்ருபகல்யாணகுணஃ”. (ஆழியாய்க்கு) குணங்களும் அப்படியே, சீரியகை. (உலகளவுமுண்டோ) ரக்ஷகத்வப்பரிப்புக்கு அடைவில்லாமை.

(ஓ)

அரு.—பத்தாம்பாட்டு.—(அலகளவு) அலகை அளவுகண்ட. பரிச்சேதகம். “கலாகாஷ்டாதிருபமான வத்ஸராதிஃ” எண்ணிப்பரிச்சேதிக்கை. “கோடி, சங்கம், மஹாசங்கம், பத்மம்” என்றற்போலே, காலத்துக்கு அவதியற்றிருக்கையாலே (அபரிச்சேதகமான அலகு) என்கிறது.

பஞ்சபூதங்கள் பரஸ்பரம் பிந்நமாயிருக்கையாலே (சேராச்சேர்த்தி) என்கிறது. (எண்ணிலகளவு) எண்ணு நிற்கிற அலகை; குணங்களும் அப்படியே. திருவாழியிருக்கையாலே கையும் (சீரியகை) என்றபடி. (அடைவில்லாமை) சிறியவாயிலே பெரிய உலகை வைக்கை.

(கூ)

வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது, கையுலகம்
தாயவனை யல்லது தான்தொழா - பேய்முலைநஞ்
சூனாக வுண்டா னுருவொடு பேரல்லால்
காணுகண் கேளா செவி. (கக)

ப-உ.—வாய் - வாகிந்தரியம், அவனையல்லது - அவனையொழிய,
வாழ்த்தாது-ஸ்தோத்ரம்செய்யாது. கை-கரமானது, உலகம்-லோக
த்தை, தாயவனையல்லது - அளந்துகொண்டலையொழிய, தான்தொ
ழா-ஸ்வயம்நமஸ்கரிக்காது. கண்-நடநேந்தரியம், பேய்-பேயானபூத
னையினுடைய, முலை - ஸ்தநத்திலிருக்கிற, நஞ்சு-விஷத்தை, ஊணுக-
தாரகமாக, உண்டான் - அமுதுசெய்தவனுடைய, உருவல்லால் -
வடிவையொழிய, காணு - பார்க்கமாட்டாது. செவி - ச்ரோத்ரேந்த்
ரியம், பேரல்லால் - (அவனுடைய) திருநாமமல்லது, கேளா - கேட்
கமாட்டாது.

வ்யா.—அவ.—பதினோரம்பாட்டு.—(வாய்) இவனுடைய ரக்ஷ
கத்வத்தில் த்வரையைக்கண்டு தம்முடைய இந்திரியங்கள் வ்யாகுல
மானபடி சொல்லுகிறது.

(வாயித்யாதி) நீ அளவிதாம்படி அமைபுங்காண் என்றாலும்
கேளாது. (சையித்யாதி) திருவுலகனத் தருளினவனுடைய நீர்மை
யைக் கண்டால், நான் வேண்டாவென்னிலும் தொழுதல்லது நில்
லாது. (பேயித்யாதி) பேய் நஞ்சாகக் கொடுத்தால், இவன் தாரக
மாகவுண்டான். அவன் தன்நெஞ்சில் தண்மையாலே முடிந்தாளத்
தனை. (உருவித்யாதி) அவனுருவல்லது கண்கள் காணு; அவன் பே
ரல்லது செவிகள்கேளா. ஆச்ரிதவிஷயத்திலும் ஸாமான்யவிஷயத்
திலு மிருக்குமிருப்பிலே ஸர்வேந்திரியங்களும் அபஹ்ருதமானபடி.

(வாயித்யாதி) தான் புறம்பே வாழ்த்தப் பார்க்கிலும் தாம்
செய்யா. (உலகம் தாயவனை) தொழாதார் தலையிலு மிருந்து

அரு.—பதினோரம்பாட்டு.—நீயளவிதாம்படி-உன் ப்ரேமமிருந்தப
டிபோருமென்றபடி. பேய்ச்சியை முடித்துத் தன்னைக் கொடுக்கை
யாலே (ஆச்ரிதவிஷயம்). உலகமளக்கை (ஸாமான்ய விஷயம்.) ஏற
வாங்கிலும் - அவன் வேண்டாவென்று ஏறவாங்கிலும், நான்ருள்
தொழவேண்டாவென்று ஏறவாங்கிலும், அவனையொழிய வேறென்
றையும் தொழாதென்றபடி. இத்தால், இந்திரியங்களெல்லாம் அந்
ந்யார்ஹமாயிற்றென்றபடி.

செவிவாய்கண் மூக்குடலென் றைம்புலனும், செந்தி
புவிசால்நீர் விண்பூத மைந்தும் - அவிபாத
ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமு மென்பரே
ஏனமாய் நின்றார்க் கியல்வு. (கஉ)

ப-உ.—செவி - ச்ரோத்ரேந்திரியம், வாக் - வாகிந்திரியம், கண் -
சக்ஷுரிந்திரியம், மூக்கு - க்ரானேந்திரியம், உடல் - த்வகிந்திரியம்,
என்று - என்கிற, ஐம்புலனும் - ஐந்து ஜ்ஞானேந்திரியங்களும், செம்-
சிவந்த, தீ - நெருப்பு, புவி-பூமி, கால் - காற்று, நீர் - ஜலம், விண்-
ஆகாசம், (என்கிற) பூதமைந்தும்- ஐந்துபூதங்களும், (ஓவற்றின் கார்-
யமான சரீரமும்), அவிபாத - விச்சேதமில்லாத, ஞானமும் - (பக்தி
ரூப) ஜ்ஞானமும், வேள்வியும் - யாகமும், நல் - ச்ரேஷ்டமான, அற-
மும் - தர்மமும், ஏனமாய் - வராஹமாய், நின்றார்க்கு - இருக்கிற
(ஸர்வேச்வரனுக்கு), இயல்வு - தகுந்த உபாயம், என்பர் என்று -
சொல்லுவார்கள்.

வ்யா.—தொழுவித்துக்கொள்ளும்திருவடிகளையுடையவனை யல்-
லது. (தாம்தொழா) அவனும் ஏறவாங்கிலும் நானும் ஏறவாங்கிலு-
ம். (ஊணாகவித்யாதி) கொடாவிடில் பிழையேனென்று கொடுக்க,
உண்ணாவிடில் பிழையேனென்று உண்டான். அந்நயார்ஹமாயிற்று.
ஹ்ருஷீகேசனன்றோ. (கக)

அ.—பன்னிரண்டாம் பாட்டு.—(செவி) தம்முடைய அனுபவ-
மான பக்தியைச் சொல்லுகிற தென்னவுமாம்; பக்தியைவிதிக்கிற
தென்னவுமாம்.

அரு—(செவி யித்யாதி) ஸ்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்திரியங்க ளைந்தும்.
(செந்தியித்யாதி) இத்தால்-பஞ்சபூதாத்மகமான சரீரத்தைச் சொல்-
லுகிறது. இந்திரியங்களும் சரீரமும் ஹேபதயா அநுஸந்தேயம்.
(அவிபாத ஞானமும்) கீழிலவற்றைப்பற்றி விடாதஜ்ஞானமும். அவி-
பாத ஞானம் - அந்தர்க்ருஹீதமான ஆத்ம ஜ்ஞானம். அன்றியே,
தைலதாராவ தவிச்சின்ன ஸ்ம்ருதிஸந்தானரூபஜ்ஞான மென்றுமாம்.

பன்னிரண்டாம்பாட்டு.—“அவிபாதஞானமும்” என்கையாலே
பக்திக்கு ஜ்ஞாபகம். இது ஸாத்யபக்தியாதல்; ஸாதபக்தியாதல்,
(பற்றிவிடாத) த்யாஜ்யம் என்கிறநிலையை விச்சேதமின்றிக்கே பற்றி-
யிருக்கிற ஜ்ஞானம். உபாஸகனுக்கு அநுஷ்டிக்கவேணு மென்னு

வ்யா—(வேள்வியும்) பக்தி விவ்ருத்யர்த்தமாகவும் பாபக்ஷயத்துக்காகவும் அநுஷ்டிக்கிறகர்பங்கள். “சூத்ரிஹோத்ராதி து-தக்ஷகாந்யூரெயெவ தஜ்ஜஸ-நாக் - அக்னிஹோத்ராதி துதத்கர்யாயைவதத்தர்சநாத்” “சூப்ரயாணாக் த த்ராவிஹிஜ்ஜஷ்டி-ஆப்ரயாணத் தத்ராபிஹித்ருஷ்டம்” என்றும், “யஜேநநாநேநதவஸாநாஸகேந, ப்ராஹ்மணவிவிதிஷந்தி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (நல்லறம்) விவேகாதிகள், (என்பரே எனமாய் நின்றார்க்கியல்வு) எனமாய் நின்றாரைப் பெறுகைக்குப்பண்ணும் ப்ரவ்ருத்தி யிவையென்பர். ஆபத்தே அடையாளமாகத்தானே ரக்ஷிக்குமென்கையாலே - அவன் உபாயமாகத் தம்முடைய அநுபவமான பக்தியைச் சொல்லுகிறதென்றுமாம்.

அவ.—(செவி) கீழ்-ப்ராப்யகிஷை பண்ணினார்; இனி ப்ராபகஞ்சொல்லுகிறார்.

(செவியித்யாதி) ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கு முபலக்ஷணம். (செந்தியித்யாதி) ஆக இருபத்துநாலுக்கு முபலக்ஷணம். (அவிபாதவித்யாதி) கர்மயோகாந்தர்க்கதமான ஜ்ஞாநம். ப்ரக்ருதிஹேயதயாஜ்ஞேயை; ஆத்மா உபாதேயதயாஜ்ஞேயன்; நச்வான் உபாதேயதமனய்க்கொண்டு ஜ்ஞேயன். “வனுமஹி-சஞ்சலம்ஹி.” (வேள்வி) கர்மயோகம். (நல்லறம்) ஆந்ருசம்ஸ்யாதி தர்மங்கள். (என்பர்) வேதசாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரஸித்தி. (எனமாய்நின்றார்) தளர்ந்தபோது எடுக்குமவன். “என்பரே!” என்று க்ஷேபமாணபோது, ப்ரவ்ருத்திகொண்டு புகுவதைக் கைவாங்கினவன்று எடுக்கவிருக்க. “ஞானப்பிரானையல்லாவில்லை” “அறிவானும்” என்றாற்போலே. (இயல்வு) உபாயம். (கஉ)

வ்யா.—அவ.—பதின்மூன்றும்பாட்டு.—(இயல்வாக) “வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது” என்னும்படியா யிருந்தது உம்மது, அல்லாதார்க்கு அவனை ஆசிரயிக்கும்போது அவதாரம் வேணும், எங்ஙனே

அரு.—மதுக்கு ஸஞ்சாரமும், விஷயவாக்யமும் அருளிச்செய்கிறார் (சூத்ரிஹோத்ராதி - அக்னி ஹோத்ராதி இத்யாதி.)

கீழ்-கீழிற்பாட்டில். “அவிபாதஞாநம்” என்கைக்கு, இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநம்பிறக்கை அருமையோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (வனுமஹி-சஞ்சலம்ஹி என்று.) இயல்வு - எனமாய் நின்றார்க்கு. இவற்றை உபாயமென்பரே! என்று க்ஷேபம். (கஉ)

இயல்வாக வீன்துழாயா னடிக்கே செல்ல
முயல்வா ரியலமரர் முன்னம் - இயல்வாக
நீதியா லோதி நியமங்களால் பரவ
ஆதியாய் நின்ற ரவர். (கந)

ப-உ.—முன்னம் - முதலில், இயல்-தருந்தயோச்யதையபுடைய, அமரர் - தேவர்கள் (நித்யஸூரிகள்), ஈன் - அழகிய, துழாயான்-திருத்துழாயையபுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய, அடிக்கே - திருவடிகளிலே, செல்ல - கிட்ட, இயல்வாக - தகுதியாக, முயல்வார் - யதநம் செய்வார்கள். (அல்லாதவர்களுக்கு) இயல்வாக - ஸத்ருசமாக, நீதியால் - ந்யாயமாக, ஒதி - அத்யயநம்பண்ணி, நியமங்களால் - மநநம் முதலான நியமங்களாலே, பரவ - புகழும்படி, அவர் - அப்பெருமையுடையவர், ஆதியாய் நின்றார் - முதல்வராயிருந்தார்.

வ்யா.—கூடும்படியென்னில்; ப்ரக்ருத்யா ஆச்ரயித்திருப்பார்கள் நித்யஸூரிகள்; அல்லாதாரும் ஆச்ரயிக்கும்படி தானே ப்ரதமபாவிபாமென்கிறார்.

(இயல்வாக) ஸத்ருசமாக. (ஈன்துழாயா னடிக்கே செல்ல) ஆக, முதலியாகத் தோள்மாலையிட்டிருக்கிற வதுக்குப் போரும்படியாக. (முயல்வா ரியலமரர்முன்னம்) இயற்றியையபுடையரான நித்யஸூரிகள் முன்னே மஹாயதநம் பண்ணுவார்கள். விஷயப்ரவணராய் அவனையறியாதவர்களும், (இயல்வாக) ஸத்ருசமாக. (நீதியாலோதி) முறையாலே திருநாமங்களைச்சொல்லி. (நியமங்களால், பரவ) பரவும்படிக்கீடாக. சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற நியமங்களாலே பரவசராய்ப் பரவும்படிக்கீடாக. (அவர் ஆதியாய்நின்றார் அவர் தாமே ப்ரதமஸக்ருதமானார்.

அரு.—பதின்மூன்றாம் பாட்டு.—உமக்கு அவதாரம் வேண்டாதபடி இந்த்ரியங்கள் தானே பற்றிற்று, அல்லாதார்க்கு அவதாரங் கூடும்படியென்னென்று சங்காபிப்ராயம். ப்ரதமபாவி-ப்ரதமஸஹ்ருத்து.

ஆக - ஸத்ருசமாக என்றவித்தால் என்று பவிதம். இத்தையருளிச்செய்கிறார். (முதலியாகத் தோள்மாலையித்யாதி) (அடிக்கேசெல்ல) திருவடிக்கு, சேரவென்றது-தகுதியாக. திருமேனிக்குப் பாங்கான அடிமைகளைப்பண்ணி யென்றபடி. அப்போது, ஸத்ருசமாக என்றது-தங்கள்ஸ்வரூபத்துக்கு ஸத்ருசமாக. “நீதியாலோதி” என்கையாலே - ஒதுகிற ஸம்ஸாரிகள் அத்யாஹார்யம்,

அவரவர் தாந்தா மறிந்தவா நேத்தி
இவரிவ ரெம்பெருமா னென்று - சுவர்மிசைச்
சாத்தியும் வைத்தும் தொழுவர், உலகளந்த
மூர்த்தி யுருவே முதல். (கசு)

ப-உ.—அவரவர்-ரஜஸ்தமஃ ப்ரசுரரான அதிகாரிகள், தாந்தாம
றிந்தவாறு - தங்களுக்குணுநுபுமாகத் தாங்களறிந்தபடியே, ஏத்தி -
துதித்து, இவரிவர் - இந்தஇத்தவ்யக்திகள், எம்-நமக்கு, பெருமான்-
ஸ்வாமி, என்று - இப்படி ஆதரித்து, சுவர்மிசை - பித்திமேல், சாத்
தியும் - எழுதியும், வைத்தும் - (விக்ரஹநுபமாய்) ப்ரதிஷ்டைசெய்
தும், தொழுவர் - ஆசிரியிப்பர்கள். உலகு - ஜகத்தை, அளந்த -
அளந்துகொண்ட, மூர்த்தி - ஸர்வேச்வரனுடைய, உருவே - திரு
மேனியே, முதல் - ப்ரதாநம்.

வ்யா—அவ.—உபகரணங்களையுங் கொடுத்து, ருசியையும் ஜதி
ப்பித்து உபாயமுமாய், தானே பலப்ரதாநம்பண்ணு மென்கிறார்.

(இயல்மரர்) இயற்றியையுடைய அமரர்: (முன்னம்) முந்துற
முன்னம். (இயல்வாக) இதுவே யாத்ரையாக. (நன்றுமாயான்) பரி
பூர்ணன். (அடிக்கேசெல்ல) திருவடிகளுக்கே சேர. (முயல்வார்) யத்
நம்பண்ணுவார். (இயல்வாக) ஸத்ருசமாக. (நீதியாலோதி) சாஸ்த்
ரோக்தமானபடியே. (நியமங்கள்) ச்ரவணாதிகள். (பரவ) ஆசிரயித்து.
(ஆதியாய்நின்றார்) அவர்களுக்கு உபேயத்துக்கு அடியானும்போலே
வேண்டினவிடத்துக்கு இவர்களுக்கு உபாயத்துக்கு அடியாய் நின்
றால் ஆசிரயிக்கவொண்ணாதோ. அவனே இதுக்கும் வேண்டின
பின்பு அவனையே பற்றவமையாதோ வென்றுமாம். (ககூ)

அவ.—பதினாம்பாட்டு.—ப்ரக்ருத்யா ஆசிரயிக்குமவர்களையும்
சொல்லி, ஆசிரயிப்பித்துக்கொள்ளுமவனையும் சொல்லிற்று; இது
ஒன்றும் பெருதாரைச் சொல்லுகிறது.

(அவரவர்) ரஜஃப்ரசுரநம், தமஃ ப்ரசுரநம். (தாந்தாமறிந்தவா
நேத்தி) குணாகுணமாக வெளிச்செறிந்தபடி ஏத்தி. (இவரிவரெம்

அரு.—மேல்யோஜனைக்கு அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (உபகர
ணங்களையு மித்யாதி) அவர்களுக்கு-நித்யஸூரிகளுக்கு. “நீதியா
லோதி” என்கிற உபாஸநத்துக்கு அவனைக்கொண்டு ஸாதிக்கவே
ண்டினால் அத்தைவிட்டு அவன் றன்னையே பற்றவமையாதோ வென்
கிறார். (அவனையிதுக்கு மித்யாதி.) (கசு)

முதலாவார் மூவரே, அம்மூவ ருள்ளும்
முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன் - முதலாய
நல்லா நருளல்லால் நாமநீர் வையகத்துப்
பல்லா ரருளும் பழுது. (கரு)

ப-உ.—மூவரே-(ப்ரஹ்மஷிஷ்ணுருத்ரர்களாகிற) மூன்றுபேரே,
முதலாவார் - ப்ரதாநராவார்கள். அம்மூவருள்ளும் - அந்த மூவரி
லும், மூரி - பரவாநின்னுள்ள, நீர் - ஜலத்தையுடைய ஸமுத்ரம்போ
லிருக்கிற, வண்ணன் - வடிவையுடைத்தானவன், முதலாவான் - ப்ர
தாநனாவான். முதலாய - காரணபூதனான, நல்லான்-உபகாரம்செய்
கிறவனுடைய, அருளல்லால் - க்ருபையொழிய, நாமம் - ப்ரஸித்த
மான, நீர் - ஜலம் சூழ்ந்த, வையகத்து - ஜகத்தில், பல்லார் - பலரு
டைய, அருளும் - தையும், பழுது - வ்யர்த்தம்.

வ்யா.—பெருமானென்று) ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கு விஷயமானானான் என்
னுடையஸ்வாமியென்று. (சுவரித்யாதி) ஸர்வேச்வரன்பக்கல் “எவ்
வண்ணம் சிந்தித்திமையாதிருப்பர்” என்கிற செயலில் பித்தியிலே
யெழுதியும் வைத்தும் தொழுவர்.

(உலகித்யாதி) இவர்களுடையவும் ஆச்ரயணீயங்களுடையவும்
தலையிலே அடியைவைத்தவனே ப்ரதாநம். (மூர்த்தியருவேமுதல்)
ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியே ப்ரதாநம்.

அவ.—அவனைவேண்டாதார் படுகிறபாடுபாரீர்.

(அவரவர்) பிந்ருசிகள். தாந்தாமறிந்தவாறு சாஸ்த்ரத்தின்
பின்செல்லார். (இவரிவர்) ஸகரபுத்ரர்கள், கண்டானா, “என் குதி
ரைபிடித்தாய்” என்று பிடிக்குமாப்போலே தோற்றினானா. (உல
களந்த) ஸமாச்ரயிப்பார் தலையிலும் ஸமாச்ரயணீயர் தலையிலும் ஒக்
கத்துகைத்த ஸர்வேச்வரன். (உருவேமுதல்) - வடிவேமுதல். (கசு)

அ—பதினைந்தாம்பாட்டு.—(முதலாவார்) அவ்வோ தேவதை
களும் ஆச்ரயணீயராய்ச் செல்லா நிற்கச்செய்தே அவர்கள் அப்ர
தாநர், இவன் ப்ரதாநனென்று சொல்லுகிறது உம்முடைய

அரு—பதிநாலாம்பாட்டு.—செயலில் - அதுகூலர் செய்கிற
ந்யாயத்திலே, தாங்களும் ருச்யநுகுணமான பிம்பங்களைப்பண்ணித்
தொழுவர்க ளென்றபடி.

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (அவனை வேண்டாதா
ரித்யாதி.) (கசு)

பழுதே பலபதனும் போயினவென்று, அஞ்சி
அழுதே னரவணைமேற் கண்டு - தொழுதேன்
கடலோதம் காலலைப்பக் கண்வளரும், செங்கண்
அடலோத வண்ண ரடி. (ககூ)

ப-உ.—கடல் - ஸமுத்ரத்தினுடைய, ஓதம் - திவலைகள், கால்-
திருவடிகளை, அலைப்ப-ஸ்பர்சிசுக்க, (அத்தாலே) கண்வளரும்-பள்ளி
கொண்டருளும்வனுமாய், செம் - சிவந்த, கண் - நேத்ரங்களை யுடைய
னுமாய், அடல்-மேல்விழுகிற, ஓதம்-(ஸௌந்தர்ய) தரங்கங்களோ
டுகூடின, வண்ணர் - வடிவையுடையனுமானவனுடைய, அடி - திரு
ப்பாதங்களை, அரவு - திருவநந்தாழ்வானாகிற, அணைமேல் - படுக்கை
யின்மேலே, கண்டு-ஸாக்ஷாத்கரித்து, தொழுதேன்-நமஸ்கரித்தேன்.
பலபதனும் - காலமெல்லாம், பழுதே-வயர்த்தமாய், போயினவென்
று-போய்விட்டதே என்று, அஞ்சி-பயப்பட்டு, அழுதேன்-சோகித்
தேன்.

வ்யா.—பக்ஷத்தாலே யிறேயென்ன; அர்த்ததத்வமிருந்த படியைப்
பார்க்கலாகாதோ வென்கிறார்.

(முதலாவார் மூவரோ) இருந்ததே குடியாக ஆச்ரயணீய
ரன்றிறே, மூவரிதே ப்ரதாநர். (அம்மூவரித்யாதி) ப்ரஹ்ம ருத்ரா
திகளுக்கு ஜீவவ்யவதானத்தாலே அந்தர்யாமியாயும் தன் பக்கலிலே
ஸ்வேநரூபேண நின்னும் காரணமாவான். (மூரிநீர் வண்ணன்) *
பொன்னுருவும் தீயுருவுமானவர்களன்று, பரப்பை யுடைத்தான
கடல்வண்ணன். (முதலாய) காரணமான. (நல்லானரு எல்லால்.)
அறவனானவருளல்லால். (நாமமித்யாதி) அவனுடைய அருளொ
ழிய அல்லாதா ரெல்லாருடைய வருளும் பழுது. அதிகாரிகளா
கையாலே அவர்களை முற்படச்சொன்ன வித்தனை; பழுதாமிடத்தில்
அவர்களோடு அல்லாதாரோடு வாசியில்லை. அவனுக்கு வசராய்க்
கொண்டு பலம்தரி லோவென்னில்; இரண்டும் வ்யர்த்தம்.

(முதலாய நல்லான்) பெற்ற தாயாகையாலே பரிவன். “யஜு-
ஐஸ்வரணாமதவதுஸம் - தர்மஞ்சுச்சரணுகதவத்ஸஃ” முலைப்பாவி
ருக்க விஷபாநம் பண்ணுவரோ. (நாமம்) நாமமாத்ரானு பல்லா

அரு.—பதினேந்தாமபாட்டு.—(வசராய்) சரீரபூதராய். இரண்டும்-
கேவல ஸ்வதந்த்ரராயும், அந்தர்யாமியாகையாலே சரீரவத் பரதந்த்ர
ராயும் இரண்டு மென்றபடி. (ககூ)

ரென்னுதல் ; ப்ரஸித்தமான நீர் வையகமென்னுதல். (பல்லார்) கீழ்ச் சொன்ன ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளாகப்பட. தனித் தனியும், திரளவும். (பழுது) வ்யர்த்தம். (கரு)

வ்யா:—அவ.—பதினாரும் பாட்டு:—(பழுதே) * நல்லானருள் பெற்றவெனக் கச்சோகமுண்டாயிற் றென்கிறார்.

(பழுதே பலபுகளும் போயினவென்றஞ்சியழுதேன்) போன காலம் அநாதி; வருங்காலம் அநந்தம்; இத்தோடொத்தகாலமிறே போயிற்றென்றழுதேன். இழவுக்கு அமுதாராகில் அச்சமாவதென் ! வருமத்தைக்குறித்தன்றோ அஞ்சிற்றென்னில் ; அதிகாரி நானாகில் போனகாலம்போலே யாகிறதோ வருகிற காலமுமென்கிறார். “யஸுராஜோநவஸ்யுதம் யஸுராஜோநவஸ்யுதி | நிநிதஸுவஸே ஜோசே ஸுாதாஷே நவிமஹுதே - யச்சராமம்நபச்சே த்து யஞ்ச ராமோநபச்யதி | நிந்திதஸ்ஸவஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம்வி கர்ஹதே” என்று சொல்லுகிறது பெருமானுடைய * ஒருநாளே யிழ வுக்கிறே. (கடலோதம் காலலைப்ப) திருவடிகளை, கடலோதமா னது துடைகுத்தமாப்போலே அலைப்ப. (கண்வளருமித்யாதி) (அர வணை மேல்கண்டு தொழுதேன்) தகட்டிலமுத்தின மாணிக்கம் போலே.

அவ.—பண்டு உபாயாந்தரங்களிலும் தேவதாந்தரங்க களிலும் ப்ரவணனுயிழந்தேனென்று சொல்லுகிறார்.

(பழுதே) பழுதும் பழுதல்லாததும் கூடப்பெற்றேனே. (பல பகல்) இழந்த அநாதிகாலம் பலவாய், அதுக்கநந்தரம் அநந்தகால மானபடி. (போயின) போனநீர்களைக் கோலவோ. வரும் காலமும் பழைய காலமும் ஒன்று ; பழையனானே இன்னம் அப்படியாகிற் செய்வதென்னென்கிறார். “காஜேஷ்விவ - காலேஷ்வபிச” (அர வணைமேல்கண்டு) பர்யங்கவிய்யைசிற்படியே பூர்ணமாகக்கண்டேன் (கண்டிதொழுதேன்) கண்டால் செய்யும் தொழில். (காலலைப்ப) சிறு திவலை துடைகுத்த. (செங்கண்) வாத்ஸல்யம் தோற்றுகை. (அட லோதம்) நெருங்கின ஓதம். (ககூ)

அரு.—பதினாரும் பாட்டு.—இழந்த நாளைக்கு துக்கப்பட்ட பேருண் டோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (யஸுராஜி-யச்சராமம்இத்யாதி.)

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார். (பண்டித்யாதி.) கீழிற் பாட்டின் தாத்பர்யத்தை யுட்கொண்டு (உபாயாந்தரம் தேவதாந்த

* ஒருநாளையிழவு - ஒருநாளே ஸ்வையிழக்கை

ரம்) என்கிறது. அஞ்சுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (வருங்காலமித்யாதி.) காலத்தையுந் தன்னையும் பார்த்தால் பயமதுவர்த்திக்கு மென்கிறார்.) (கூலேஷ்வலிவ - காலேஷ்வலிச) என்று. (கசு)

அடியும் படி கடப்பத்தோள் திசைமேற் செல்ல முடியும் விசம்பளந்த தென்பர் - வடியுகிரா லீர்ந்தான் இரணியனதாகம், இருஞ்சிறைப்புள் ஊர்ந்தான் உலகளந்தநான்று. (கௌ)

ப-உ. வடி - கூர்மையான, உகிரால்-நகத்தினால், இரணியனது- ஹிரண்யகசிபுவின், ஆகம்-உடலை, ஈர்ந்தான் - பிளந்தவனாய், இரு-பெரிய, சிறை - பகஷத்தைபுடைய, புள் - பகஷியான பெரியதிருவடியை, ஊர்ந்தான் - நடத்துகிறவன், உலகளந்த நான்று - ஜகத்தை அளந்த காலத்திலே, அடி - திருப்பாதம், படி - பூமியை, கடப்ப - அளக்க, தோள் - புஜம், திசைமேல் - திக்குக்களுக்குமேலே, செல்ல - போக, முடியும் - கிரீடமும், விசம்பு - ஆகாசத்தை, அளந்தது- ஆக்ரமித்தது; என்பர் - என்றுசொல்லுவார்கள்.

வ்யா.—அவ.—பதினேழாம்பாட்டு,—ஸம்ஸாரத்தில் நினைத்த படியெல்லாம் அதுபவிக்கப்போமோ? பரமபதத்திலே போனாலன்றோ அதுபவிக்கலாவதென்ன; இங்கே வெள்ளமிட்டவன்று தான் பெற்றேனோ வென்கிறார்.

(அடியும்படி கடப்ப) “கோலமாமென் சென்னிக்கு” என்றும் திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமோடையு மளப்ப. (தோள்திசைமேல் செல்ல) திருத்தோள்கள் திக்குக்களிலே செல்ல. (முடியு மித்யாதி) திருவபிஷேகமும் அண்டபித்தியளவும் நிமிர்ந்தது. (வடியித்யாதி) உரிய உகிராலே ஹிரண்யனுடைய மார்வைப்பிளந்தான். (இரும் சிறையித்யாதி) பெரியதிருவடி முதுகிலிருக்கப்பெறாத ம்ருதுவான திருவடிகளைக் கொண்டு உலகளந்த வன்று. அடியும்படி கடப்பத் தோள் திசைமேற்செல்ல முடியும் விசம்பளந்த தென்கிறார். நான் கேட்டார் வாய் கேட்டுப்போமத்தனே யென்கிறார்.

அவ.—பழுதென்னென்னில்; இன்று கதைகேட்க விருந்தே நென்பாரிறே.

(அடியும்படி கடப்ப) சென்று காணவேண்டும் திருவடிகள் தானே வந்து பூமியை யகப்படுத்திக்கொண்டது. தோள் திக்குக்

களை மெல்லை கண்டது. முடியும் அபரிச்சேத்யமான ஆகாசத்தை அளவுபடுத்திற்று. நின்றார் நின்றபடியே வெற்றிகொள்ளுமாப்போலே. (வடியித்யாதி) ஓரிடத்திலே ன்ரோதி நிரஸநம்பண்ணி ஓரிடத்திலே சென்று முகம்காட்டு மளவன்றியே ஜகத்துக்கெல்லாம் ஏக காலத்திலே உதவினவிது. (கௌ)

அரு.—பதினேழாம்பாட்டு.—“என்பரே” என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (நான்கேட்டார் வாயித்யாதி.)

மேலுக் கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (பழுதென்னென்னி வித்யாதி.) என்பாரிதே - என்கிறாரிதே. இருஞ்சிறைப்புள்ளுருகை-கஜேந்தராமுவானுக்கு. (கௌ)

நான்ற முலைத்தலை நஞ்சுண்டு, உறி வெண்ணெய் தோன்ற வுண்டான் வென்றி சூழ் களிற்றை-யூன்றிப், பொருதுடைவு கண்டானும் புள்ளின் வாய் கீண்டானும் மருதிடைபோய் மண்ணளந்தமால். (கஅ)

ப-உ. நான்ற - தொங்குகிற, முலைத்தலை - ஸ்தநத்திலிருக்கிற, நஞ்சு-விஷத்தை, உண்டு - அமுதுசெய்து, உறி - தூக்கில்வைத்த, வெண்ணெய்-உருக்காத நெய்யை, தோன்ற - ப்ரசித்தமாய், உண்டான் - அமுதுசெய்தருளினவனாய், வென்றி - ஜயத்தையுடைய, சூழ்- (சத்ருக்களை) ஆக்ரமிக்கிற, களிற்றை-சுவலயாபீடமென்கிற யானையை, ஊன்றி - உறைக்கும்படி, பொருது - யுத்தம்செய்து, உடைவு-நாசத்தை, கண்டானும் - செய்தவனும், புள்ளின் -பக்ஷியான கொக்கினுடைய, வாய் - உதடை, கீண்டானும் - பிளந்தவனும், மருது - அர்ஜுனமரங்களுடைய, இடை - நடுவில், போய் - சென்று, மண்பூமியை, அளந்த - (திருவடிகளாலே) ஆக்ரமித்த, மால் - ஸர்வாதி கன் கிடர்.

வ்யா—அவ —பதினேட்டாம்பாட்டு—திருவுலகளந்ததிலேயோ இழந்தது, அத்தோடொக்க வரையாதே தீண்டிப் பரிமாறின க்ருஷ்ணவதாரத்தி னுமிழந்திலேனோ வென்கிறார்.

(நான்றவித்யாதி.) இவன் தன்னுடைய வரையை முலையிலே வைக்க ஸ்வரூபாபத்தியைப் பெற்றாள் அவள். ஆரேனுமாக இவளை ஸ்பர்சித்தார்க்கு ஸ்வரூபாபத்திதப்பாது - எல்லாருக்கும் வந்தேறி போம். “வேதாநாநுபேணாஹிநிஷ்ஞேதே - ஸ்வேநருபேணபிகிஷ்

பத்யதே” என்கிறபடியே. (உறிவெண்ணெய் தோன்ற வுண்டான்) உறியிலே * சேமித்து வைத்த வெண்ணெயைக்கண்டு எட்டியுண்டு. களவுதோற்றம்படி யுண்டான். (வென்றி சூழ்களிறறை) வென்றி மிக்ககளிறறை. வெற்றியையுடைத்தாய் இவனைச்சூழ்க்க நினைத்த களிறறையென்றுமாம். (ஊன்றி) “ஆனைப்பூசல்” என்றிராதேகிட்டி, “மருப்பொசித்தபாகன்” என்னும்படியே. (பொருதுடைவுகண்டா னும்)† பசலைக்கலம்போலே உடையும்படிகண்டவன். “இடைவுகண் டான்” என்றுமாம். (புள்ளினித்யாதி) “மண்ணளந்தமால்” என்று- திருவுலகளந்தருளின நீர்மை பின்னாட்டுகிறது. க்ருஷ்ணாவதாரத்துக் கும் திருவுலகளந்தருளின வீடத்துக்கும்அழகும் மௌகத்தயும்ஆச் ரிதபக்ஷபாதமு முள்ளிட்டவை இரண்டிடத்துக்கு மொத்திருக்கும்.

(நான்றவித்யாதி.) தன்க்ருத்ரிமமானபால்போனவாறே அந்த முலை பையானபடி. (தோன்றவுண்டான்.) சிசுபாலாதிகளும் ஏசும் படி. (வென்றியித்யாதி.) வெற்றியையும் சூழ்ச்சியையு முடைய. (ஊன்றி) தரித்துதின்று. (உடைவு) கருவிப்பைபோலே யாக்கினபடி. (மண்ணளந்தமால்) பின்னாட்டிபபடி. (௧௮)

அரு—பகினைட்டாம் பாட்டு.—ஸ்வரூபபத்தி-சாடு ; தாய் வடிவு போய் பேய்வடிவானாள்-அர்தம்; மோக்ஷம் பெற்றாள் என்று-தவனி. இவளுக்கு மோக்ஷங் கூடுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (ஆரே னுமாகவித்யாதி.) உறிவெண்ணெய், தோன்ற-கண்ணுக்குத் தோன் றவென்னுதல்; களவுதோன்ற வென்னுதல். இடைவு - இடைந்து போம்படி. கருவிப்பை-ஆயுதமிருக்கிற வுறை. ஆயுதம் வாங்கினால் பைசுருங்குமாப்போலே கொம்பைப்பிடுங்கவே ஆனைசுருங்கினபடி.(1)

மாலும் கருங்கடலே என்னோற்றாய், வையகமுண் டாலினிலைத் துயின்ற வாழியான் - கோலக் கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படையுள், என்றும் திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று. (௧௯)

ப-உ. வையகம்-ஐகத்தை, உண்டு-அமுதுசெய்து, ஆனினிலை- வடத்தின்தளிரிலே, துயின்ற - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுமாய், ஆழி யான் - சக்ரத்தையுடையனுமாய், கோல - அழகிய, கரு - கறுத்த, மேனி - விக்ரஹத்தையும், செம்-சிவந்த, கண்- நேத்ரத்தையுமுடையனுமாய், மால் - (ஆச்ரித) வ்யாமோஹத்தை யுடையனுமானவன்,

* சேமித்துவைத்த - அடக்கிவைத்த.

† பசலைக்கலம் - பச்சைமட்கலம்.

கண்படையுள் - பள்ளிகொண்ட விடத்தில், என்றும் - எக்காலத்திலும், திருமேனி - அவன்விக்கரஹத்தை, நீ - நீ, தீண்டப்பெற்று - அதுபவிக்கப் பெற்று, மாலும் - மயங்குகிற, கருங்கடலே - சுறுத்தஸமுத்ரமே, என் - என்ன, நோற்றாய் - நோன்பை அதுஷ்டத்தாய்.

வ்யா.—அவ.—பத்தொன்பதாம் பாட்டு.—(மாலும்) அவதாரமொழியப் பெற்றருமுண்டு கிடரென்கிறார்.

(மாலும்.) மதுபாநமத்தரைப்போலே பிச்சேறுகின்ற. (கரும் கடலே) பெற்றபேறு உன்னுடம்பே கோட்சொல்லுகிறதில்லையோ. இல்லையாகில் உடம்பு வெளுத்திராதோ. (என்னோற்றாய்) ஆசையைவிட்டு நானும் நோற்கும்படிசொல்லாய். (வையசுமித்யாதி) சிறுவயிற்றிலே பூமி யெல்லாவற்றையு மடக்கிப்பவனுன ஆவிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியைத் தீண்டப்பெற்று.

(மாலுங் கருங்கடலே) நான் தீண்டப்பெறுதே மயங்கா நின்றேன்; நீ தீண்டப்பெற்று பரவசமாகா நின்றாய் - பூமியைப்போலே ஒருகாலன்றியே நித்யஸம்சுலேஷம் பெறுவதேகடல்! என்று கொண்டாடுகிறார்.

(மாலும்) மதுபாந மத்தரைப்போலே பிச்சேறுகிற கடலே. (கருங்கடலே) உடம்பு வெளுக்கவேண்டாலே. (ஆழியான்) ஏகார்ணவத்திலும், திருப்பாற் கடலிலும் துயின்றதாதல். * ஆசிலேகையை வைத்து ப்ரளயத்தை இருதுண்டமாக விடுவேனென்றிருக்கு மென்றுமாம். பிராட்டிமாரோடு † ஊடினபோதும் உனக்குப் பிரிவில்லை. கடலும் எம்பெருமானும், ஸ்ரீபரதாழ்வானும் பெருமானும்போலே நிறம். ப்ரஹ்ம ப்ராப்திபலமாய், கைங்கர்ய மாதுஷங்கிக் மாண்போலே, திருமேனிதீண்டுகை ப்ராப்யம்; கைங்கர்யம், அவகாதத்தில் ஸ்வேதம்போலே; உபாயத்திலும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்தால் வ்யவஸாயம் ஆதுஷங்கிகம்.

அரு.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—அவதரித்தவிடத்திலே யசோதாதிகள் மடியிலேவைத்து ஸ்பர்சிக்கப்பெற்றார்கள். ஆசரியாதேயிருக்க கஹீராப்திமடியிலேவைத்து ஸ்பர்சிக்கப்பெற்ற தென்றபடி.

கீழிற்பாட்டிலே, “மண்ணளந்த” என்றத்தைப்பற்ற மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார். (பூமியைப்போலே யித்யாதி.) “என்

* ஆசிலே - ஆயுத்தின்பிடியிலே.

† ஊடினபோது - பிரிந்தபோது.

றும் - நீ தீண்டப்பெற்ற” என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டிமாரோடித்தாதி.) “கருங்கடல், கோலக்கருமேனி” என்றத் தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (கடலும் எம்பெருமானு மித்தாதி.) “தீண்டப்பெற்று” என்னைக்கு, தீண்டுகை பலமோ, கைங்கர்யமன் றோ பலமென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மப்ராப்தித்தாதி.) ப்ரஸ ங்காத் அருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்திலுமித்தாதி.) ஜ்ஞாநம்-ப்ரதா நம். கண்படையுள்-கண்வளர்ந்தருளுகிற அவஸ்தையிலே. (க ௯)

பெற்றார் தனை கழலப் பேர்ந்தோர் குறளுருவாய்ச் செற்றார் படிக்கடந்த செங்கண்மால் - நற்றா மரைமலர் சேவடியை வானவர்கைகூப்பி நிரைமலர்கொண் டேத்துவரால் நின்று. (௨௦)

ப-உ. பெற்றார் - தாய்தற்கைகளுடைய, தனை-விலங்கு, கழல- நழுவும்படி, பேர்ந்து - (பரமபதத்தினின்றும்) கிளம்பி, (க்ருஷ்ணனு யவதரித்து) ஓர் - அத்விதியமான, குறளுருவாய்-வாமநவேஷத்தை யுடையனாய், செற்றார் - சத்ருவான மஹாபலியினுடைய, படி - பூமி யை, கடந்த - அளந்தவனாய், செம் - சிவந்த, கண் - நேத்ரத்தையு டையனான, மால் - (ஆஸ்ரித) வ்யாமோஹத்தை யுடையவனுடைய, நல் - அழகிய, தாமரைமலர் - கமலம்போலிருக்கிற, சே - சிவந்த, அடியை - திருத்தாள் களை, வானவர் - தேவர்கள், கைகூப்பி - அஞ் சலிபண்ணி, நின்று - (கூட்டமாய்) இருந்து, நிரை - (இதழ்) நிறை ந்த, மலர்கொண்டு - பூக்களைக்கொண்டு, ஏத்துவர்-ஸ்தோத்ரம்பண் ணுவர்கள். ஆல் - ஆச்சர்யம்.

வ்யா.—அவ.—இருபதாம்பாட்டு.—“பெற்றார் தனைகழல” என் கிறவித்தால் - க்ருஷ்ணுவதாரம் சொல்லவுமாம்; வாமநாவதாரந் தன்னையே சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

(பெற்றார் தனைகழலப்பேர்ந்து) பிறந்து - என்றமாம். ஆரேனு மாக ஸ்பர்சிக்கப் பெற்றார்க்குத் தனைகழல. (பேர்ந்தோர் குறளுரு வாய்ச் செற்றார்படிகடந்த) இந்த்ரனுக் கன்றாகாதே சத்ரு தனக் காகாதே. “அவிஷ்ணு நலோகூவுஷ்டி - த்விஷதநம் நபோக்தவ்யம்” “யஸூாண்டேஷி ஸிாண்டேஷி-யஸ்த்வாந்தவேஷ்டி ஸமாந்தவேஷ்டி” (செற்றாரித்தாதி) மஹாபலி, “என்னது” என்றபிமாந்தித்த பூமியை யளந்த ஸர்வேச்வரன். (நல்தாமரைமலர் சேவடியை) செவ்வி மாறாதே யிருந்துள்ள திருவடிகளை. (வானவர்கைகூப்பி, நின்று

நிராமலர்கொண்டேத்துவர் ஆல்) திராளின்று பூவைக்கொண்டேத்துவ ரென்னவுமாம்; தொடுத்தமலை கொண்டேத்துவ ரென்னவுமாம்.

அவ.—படுக்கையாய்க்கிடந்த கடலுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கச் சொல்லவேணுமோ தேவதாந்தரங்களுக்குத் தன்னைக் கொடாநிற்க வென்கிறார்.

(பெற்றார்) நிதியெடுக்கப்பெற்று ரென்னுமாப்போலே. “என்பிள்ளை” என்று அபிமாநித்தால் தனை கழலாநின்றால், “அடியோம்” என்றார் தனை சமூலச்சொல்லவேணுமோ. (பேர்ந்து) ஸ்ரீவைகுண்டத்தி னின்று மென்னவுமாம். திருப்பாற்கடல் நின்றும் வந்தானாகவுமாம். (ஓர் குறள்) நாட்டில் வாமநர்கள் இவன் வளர்ந்தருளின விடத்தோடொக்கும். (செற்றார்) தன்னைச் செற்றார், “22 ஞானாஹி - மமப்ராணாஹி”. (படிகடந்த) இக்காடுமோடையு மளந்த. பிறரது பெற்றுப்போலே யிருப்பதே. (செங்கண்) அபேக்ஷிதம் முடிக்கப் பெறுகை. (மால்) செய்தது பேராராதென்றிருக்கை. (நல்தாமரை) செவ்விக்கும், அழகுக்கும், குளிர்த்திக்கும் ஸத்ருசமான தாமரை தேடுகிறார். (வானவர்) எட்டாதபடி பரணிட்டுக்கொண்டிருக்கிற. (கைகூப்பி) “சுவஸாஹிவீதிவேஷிரோ - அவசாஃப்ரதிபேதிரே”. (நிராமலர்) ஏற்கவே * தொடையொத்ததுளபம் கொண்டிருந்தார்களோ. (ஏத்துவரால்) இப்படி பிறந்தார் பெருதொழிவதே. (நின்று) * கிண்ணகத் தெதிர்த்து நின்று. (௨௦)

அரு.—இருபதாம்பாட்டு.—க்ருஷ்ணடக்ஷத்திலே (பிறந்தென்றுமாம்) என்கிறது. வாமநபக்ஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஆரேனுமாக வித்யாதி.) (ஸ்பர்சிக்கப்பெற்றார் தனைகழல்) ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் கழல் என்றபடி. (நிராமலர்) நிரை, வானவருக்காதல், மலருக்காதல் விசேஷணம். ஆல் - அசை.

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (படுக்கையாயித்யாதி.) “வானவர்” என்கையாலே-தேவதாந்தரம். (இப்படி) சாடு. இப்படி-இப்படி இவர்களைப்போலே இந்தபூமியிலே பிறந்தார் அவனை ஏத்தப் பெரு தொழிவதே! என்று விஷாதம். ஆல்-விஷாதஸூசகம். (௨௦)

நின்று நில மங்கை நீரேற்று மூவடியால்

சென்று திசை யளந்த செங்கண்மாற்கு - என்றும்

* கிண்ணகத்து - ப்ரவாஹத்தில்.

படையாழி புள்ளுந்தி பாம்பணையான் பாதம்
அடையாழி நெஞ்சேயறி. (உக)

ப-உ. சென்று - கிட்டி, நின்று - நின்று, அம் - அழகிய, கை - கையிலே, நிலம் - பூமியை, நீரேற்று - (தான்) ஜலத்தைப்பிடித்து வாங்கிக்கொண்டு, மூவடியால் - மூன்றுபாதங்களாலே, திசை - திக்குக் களோடுகூடின ஜகத்தை, அளந்த - ஆக்ரமித்துக் கொண்டவனாய், செம் - சிவந்த, கண் - நேத்ரத்தைபுடையனுமான, மாற்கு - ஸ்வாமிக்கு, என்றும் - எக்காலத்திலும், படை - ஆயுதம், ஆழி - சக்ரம்; ஊர்தி - வாஹனம், புள் - பெரியதிருவடி; பாம்பு - திருவந் தாழ்வானை, அணையான் - படுக்கையாகவுடையவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, அடை - ஆச்ரயி. ஆழி - கம்பீர ஸ்வபாவத்தைபுடைய, நெஞ்சே - மனஸ்சே, அறி - நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்.

வ்யா.—அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு.—(நின்று) ஸர்வேச்வரனாவன், அர்த்தித்வம் தோற்றம்படிக் கிடாகின்று. (நிலம் அங்கைநீரேற்று) கொடுத்துவளர்ந்த அழகியகையிலே பூமியை நீரேற்று. (மூவடியித்யாதி) திக்குக்கள்தோறும் சென்றளந்து, அத்தாலே அலப்பலாபம்பெற்றானு யிருக்கிறவனுக்கு. (என்றுமியாதி) எல்லாவற்றையுமுடையவன் கிடர் இரந்தான். கையிலே திருவாழியைப் பேராதேபிடிக்கவல்லவனும், திருவடிமுதுகிலே * நற்றரிக்க இருக்கவல்லவனும்; திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே சாயவல்லவனும் ஸர்வேச்வரனாகிறான். (பாதமடையாழி நெஞ்சேயறி) மஹாபலியைப்போலே யாகாதே, அவன் திருவடிகளையடை. (ஆழிநெஞ்சேயறி) அளவுடைய நெஞ்சேயறி. † ஓலக்கவார்த்தை யென்றிராதே இத்தை புத்திபண்ணியிரு.

அவ.—இரண்டுபாட்டாலும் ஸர்வேச்வரன் கிடர் ஆச்ரிதார்த்தமாக இப்படி எளியனானென்று சொல்லிற்றாய் நடுபடுகிறார்.

(நின்றித்யாதி) பிராட்டியை ஸ்ரீஜநகராஜன் நீர்வார்க்கப் பெற்றற்போலே சென்று நின்றென்னுதல். (சென்று.) நடந்தபடிசென்ற என்சென்னுதல். (செங்கண்மால்) தந்தாமது பெற்றாலும் இனிய ராகவேணுமோ. (என்றும்) பரிபூர்ணன் கிடர். பாதமடை ஆழி நெஞ்சே) என்னை ஒதுவிக்கவல்லநீ, என்செல்லாமையறி. அல்லாத

* நற்றரிக்க - நன்றாய் தங்கும்படி.

† ஓலக்கவார்த்தை-ஸபையில் டம்பமாகச்சொல்லும் வார்த்தை.

வார்த்தைபோலல்ல; இத்தை புத்திபண்ணு. [சீரால்பிறந்து] அன்று அதுபதினாயிரம் ஸம்வத்ஸரம் தபஸ்ஸுபண்ணினவன் வயிற்றிலே, “விதாஂரோவயாபோஸ் - பிதரம்ரோசயாமாஸ்” என்று-ஆசைப்படவந்து பிறக்கை. [சிறப்பால் வளராது] வெண்ணெயையும் பெண்களையும் களவுகண்டு மூலையடியே வளருகை. [பேர்வாமனாகாக்கால்] நாராயணனான லாகாதோ. [பேராளர்] ஐச்வர்யத்திலே இளைப்பாறவேணுமோ. [மார்வித்யாதி] பருத்திபட்ட பன்னிரண்டும் பட்டபூமி. (உக)

அரு—இருபத்தோராம் பாட்டு.—மேலுக்கவதாரிகை யருளிச் செய்கிறார். (இரண்டுபாட்டாலுமித்யாதி)இங்கு “நிலமங்கை” என்று பூமிப்பிராட்டியாக்கி அருளிச்செய்கிறார். (பிராட்டியையித்யாதி) யஜ்ஞவாடத்தளவும் சென்றுநின்றென்னுதல்; நின்றவிடத்திலே நின்று திசையெங்கும் சென்றளந்தென்னுதல். தமக்கு உபதேசிச்சுக்கிற நெஞ்சுக்குச் சொல்லுவானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (என் செல்லாமை யென்று) இப்படி வாமநனிடத்திலே ஈடுபட்டபேருண்டோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (சீரால் பிறந்தித்யாதி) (இளைப்பாற வேணும்) நீர்மையில் இளைப்பாறப் போகாமையாலே மேன்மையிலே இளைப்பாற வேணுமென்றபடி. உன்கையிலே பன்னிரண்டும் பட்டபூமி. இப்படி வாமநனாகாதபோது ஏற்கவருமையோ வென்றபடி. ()

அறியு முலகெல்லாம் யானேயு மல்லேன்
பொறி கொள் சிறை யுவணமூர்ந்தாய் - வெறிகமழும்
காம்பேய் மென் தோளி கடைவெண்ணெ யுண்டாயைத்
தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பு. (உஉ)

ப-உ. பொறிகொள்-நாநாவர்ணமான, சிறை - பகஷ்த்தையுடைய. உவணம் - கருடனை, ஊர்ந்தாய்-நடத்துமவனாய், வெறி-பரிமளம், கமழும்-வீசுகிற, காம்பு - மூங்கிலோடு, ஏய் - ஸமாநமான, மெல்லம்ருதுவான, தோளி - புஜத்தையுடைய (யசோதை), கடை - மதித்த, வெண்ணெய் - உருக்காத நெய்யை, உண்டாயை - அமுதுசெய்த உன்னை, தாம்பே - கயிற்றையே, கொண்டு - எடுத்து, ஆர்த்த - இணைத்துக்கட்டுகையாலுண்டான, தழும்பு - வ்ரணம், யானேயுமல்லேன் - நானொருவனே யல்லேன்; உலகெல்லாம் - நாட்டங்க, அறியும் - அறிந்திருக்கும். (உஉ)

வ்யா.—அவ.—இருபத்திரண்டாம் பாட்டு.—(அறியும்) ஆச்ரி தார்த்தமாக எளியனான னென்னும்படி நீரறிந்தபடி. யெங்ஙனே யென்னில்; (உலகெல்லாம் அறியும் யானேயுமல்லேன்) சிகபாலன் கூடவறியாதே. (பொறியித்யாதி) பொறிகொண்டிருந்துள்ள சிற கையுடைத்தான திருவடியை யூர்ந்தவுன்னே. (வெறிகமழும்) பிள்ளை முகம் வாடவொண்ணாதென்று எப்போதும் ஒப்பித்தபடியே இருக் கையாலே பரிமளம் கமழாநின்ற. (காம்பு ஏய் மென்தோளி) மூங் கிலோடொத்து ம்ருதுவான தோளையுடையவன். (கடைவெண்ணெ யுண்டாயை) அவள், மார்த்தவம் பாராதே கடைந்த வெண்ணெயுண் டாயை. (தாம்பித்யாதி) கைக்கெட்டிற் றொருதாம்பாலே கட்டின தழும்பு. (அறியுமுலகெல்லாம்) கயிற்றைநீட்டவொண்ணாது; உரலைச் சிறுக்க வொண்ணாது; இவனுடம்பிலே இடங்காணு மித்தனையிறே.

அவ.—ஆச்ரித பக்ஷபாதம்போலே ஆச்ரிதபவ்யதையும்.

(உலகெல்லாம்) சிகபாலனையிட்டுச் சொல்லவேணுமோ. (யா னேயித்யாதி) அதுக்ரஹமுடைய நானே யல்லேன். (பொறியித் யாதி) நிரபேக்ஷனாய் அர்த்திக்கப்பிறந்தநீ. (வெறி) ஸ்வாபாவிகமென் னுதல்; பிள்ளை * முசியாமைக்கென்னுதல். (காம்பு) பசுமையும், திரட் சியும், செவ்வையும். (மென்தோளிகடை வெண்ணெயித்யாதி) இரு வர்க்கு தாரகம்; அபலைகட்டிலே கட்டுண்பதே. (தாம்பேகொண்டு) குறுங்கயிற்றைக்கொண்டு. (உஉ)

அரு.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.—ஆர்த்த-ஆர்க்கப்பட்ட என் றர்த்தமாக்கி யருளிச்செய்கிறார். (கயிற்றைநீட்ட வித்யாதி.)

மேலுக் கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார். (ஆச்ரிதபக்ஷபாத மித் யாதி) இட்டு - அவன்மாத்ரமல்ல வென்றபடி. இருவர்க்கும் - தாய்க்கும் மகனுக்கும். அவருக்கு ஜீவநஹேது, இவனுக்கு ஆச்ரி தஸ்பர்சமென்றபடி. (உஉ)

தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவா மங்கை
தழும்பிருந்த தாள்சகடம் சாடி - தழும்பிருந்த [ந்த
பூங்கோதை யாவ்வெருவப் பொன்பெயரோன் மார்பிட
வீங்கோத வண்ணர் விரல். (உங்)

ப-உ.—அம்-அழகிய, கை-கரமானது. சார்ங்கம் - சார்ங்கமென் கிற ததுஸ்ஸினுடைய, நாண்-நாணியினால், தோய்ந்த - படிந்த, தழு

ம்பு - வ்ரணத்தை, இருந்தவாம் - உடைத்தாயிருந்தது. தாள் - திருவடி, சகடம் - சகடாஸுரனை, சாடி - உதைத்து, (அத்தாலே) தழும்பிருந்த - வ்ரணத்தை யுடைத்தா யிருந்தது, வீங்கு - வ்ருத்தியடைந்த, ஓத - அலைகளையுடைய ஸமுத்ரம்போலுள்ள, வண்ணர் - திருமேனியையுடையவருடைய, விரல் - அங்குளிகள், பூம் - அழகிய, கோதையாள் - மயிர்முடியையுடைய (பிராட்டி), வெருவ - நடுங்கும்படி, பொன்பெயரோன் - ஹிரண்யனுடைய, மார்வு - வகஷஸை, இடந்த - பிளந்ததாலுண்டான, தழும்பிருந்த - வ்ரணத்தையுடைத்தாயிருந்தன. (உரு)

வ்யா.—அவ.—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு.—ஒரு செயலைக்கொண்டு சொல்லும்படி யென்னென்னில்; ஒருசெயலிலேயோ ஒரு அவதாரத்திலேயோ தழும்பு சுமந்ததென்கிறார்.

(தழும்பிருந்தவியாதி) பிராட்டியுங்கூடக் கூசி ஸ்பர்சிக்கவேண்டும் அழகியகை, சார்ங்கநாண் தோய்ந்த தழும்பிருந்தவாம். ஜயாகிணத்தாலே கர்க்கசமாயிருக்கும். (தாள்சகடம் சாடித்தழும்பிருந்த பூங்கோதையாள் வெருவப்பொன் பெயரோன் மார்விடந்த) “அடலரியாய்ப்பெருகினுனை” என்கிறபடியே. (விரல்தழும்பிருந்த) கால்தழும்பு, கைதழும்பு, அவர்ந்தரா வயவமான விரல் தழும்பு; ஒன்றேயோ தழும்பாயிற் றென்கிறார்.

(பூங்கோதையாள் வெருவ) “ஆச்ரிதருடைய கார்யம்” என்றால், உகக்குமவளும் பயப்படும்படி உடம்படையத்தழும்பு. (சாடி) அவன் *மூரிநிமிர்ந்தான். இவர்க்குக்குவாலாயிருக்கிறபடி. (பூங்கோதையாள் வெருவ) பொறுதென்றிருக்குமவன். வீரவாசியறியுமவன். ருஷிவேஷத்தோடே திரியவேணுமென்னுமவன். (வீங்கோதவண்ணர் விரல்) வளர்த்தியும் குளிர்த்தியும் [மஹாவிஷ்ணும்] விக்ரஹவ்யாப்தியாயிற்று. (உரு)

அரு.—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு.—மேலுக்குத்தாத்தார்ய மருளிச்செய்கிறார். (பூங்கோதையா ளித்யாதி) பூங்கோதையானே ராமாவதாரத்தோடே சேர்த்து அருளிச்செய்கிறார். (பொறுதென்றித்யாதி) பொறுது என்று - ஆச்ரிதரகஷணம் போராதென்னவேணுமென்றிருக்குமவ னென்றபடி. இப்படிப்பட்டவளும் வெருவும்படி சார்ங்கநாண் தோய்ந்த என்று இங்கும் கூட்டி யோஜிப்பது.

* மூரி நிமிர்ந்தான் - நிமிர் போம்படி நிமிர்ந்தான்.

விரலொடு வாய் தோய்ந்த வெண்ணெய்கண்டு, ஆய்ச்சி
உரலோடு நெப்பிணித்த நான்று - குரலோவா
தேங்கி நினைந்தயலார் காண விருந்திலையே
ஒங்கோத வண்ணு வுணா. (உசு)

ப-உ, விரலொடு-விரல்களாலே எடுத்து, வாய்தோய்ந்த-திருப்
பவளத்திலவைத்த, வெண்ணெய் - உருக்காதநெய்யை, கண்டு-பார்த்
து, ஆய்ச்சி - இடைச்சி, உலரோடு-உலாகலத்தோடு, உற-இறுக்கி,
பிணித்தநான்று - கட்டினவன்னு, குரல் - கண்டத்வரி, ஒவாது -
ஒயாமல், ஏங்கி - அழுது, நினைந்து - (வெண்ணெயை) தயாரித்துக்
கொண்டு, அயலார் - பிறர், காண - பார்க்கும்படி, இருந்திலையே - இ
ருக்கவில்லையோ? ஒங்கு - வருத்தியடைந்திருக்கிற, ஒத - கடலோ
டுஸமாநமான, வண்ணு - வடிவையுடையவனே, உணா - சொல்லு.

வ்யா.—இருபத்துநாலாம்பாட்டு.— (விரலித்யாதி) விரல்வாயி
லே தோய்ந்தவளவிலே. ““வெண்ணெய்விழுங்கி வெறுங்கலத்தை
வெற்பிடையிட்டு” என்றும் சொல்லாநின்றது; “விரலொடு
வாய்தோய்ந்த” என்றும் சொல்லாநின்றது; இவையெங்ஙனே சேரு
ம்படி” என்று பிள்ளை திருநறையு ரரையர் பட்டரைக்கேட்க; “இவ
னுக்கு என்றுந் திருப்பணி யிதுவன்றோ, ஒருநாள் அங்ஙனுமா
கிறது, ஒருநாள் இங்ஙனுமாகிறது” என்றருளிச்செய்தார், “வைக
லும் வெண்ணெய்கைகலத்துண்டான்” என்கிறபடியே. (உரலித்யாதி)
உரலென்றும் அவனென்றும் பிரித்துக்காணப் போகாதபடி கட்டின
வன்று. (குரலோவாதேங்கி) அழப்புக்கத்வரிமாறாதே; ஏங்கின
ஏக்கம் கிழ்விழாதே. (நினைந்து) இப்படி அழாநிற்கச் செய்தேயும்
பெரிய திருப்பணிகளாயிற்று நினைப்பது. வெண்ணெய்களவுகா
ணும்படி நினைந்து. (அயலார்காண இருந்திலையே) ஐந்துலக்ஷங் குடி
யில் பெண்களில் காணுதாருண்டோ. இவளுலே நெஞ்ச புண்பட்
டாரெல்லாம் இவன்பட்டபாடுகாண வருவர்களிறே. * “சுது-த
டுடுப-ண்ணுவாடுவெ ரிடுஹுவவஹு-தே - அதுபுக்கடை
புண்பபாபை ரிஹுவபலமந்துதே”யிறே. (ஒங்கோதவண்ணுவுணா)
இவனைக்கட்டிவைத்தது ஒருகடலைத் தேக்கிவைத்தாற்போலே கா
ணும். (உணா) இவ்வடிவு காணவேணும்; இவ்வடிவோடே கூட
வார்த்தையும் கேட்கவேணும். பொய்யாகில் உரலோடேகூட இழு
த்துக்கொண்டு புறப்படுவேணே.

(விரலித்யாதி)வயிறுவளர்த்து அகப்படப்பெற்றோமோ. * மிடற்றுக்குக் கீழிழியப்பெற்றோமோ. (உரலொடு) உரலோடு தன்னோடு வாசியில்லாமை. (குரலோவாது) அழப்புக்கவாறே, “இக்கோலுண்டு பார்” என்ன; ஏங்கினின்றுன். (நினைந்து) வெண்ணெயை நினைத்திருக்கை. (அயலார்காண) பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களடைய; அவர்களை பந்தித்துத்தான் அகப்படாதிருக்கும்; அவர்கள் இவன் அகப்படவல்லனே என்றிருப்பார்கள். (இருந்திலையே) சாமசரத்தை ராவணன் மறக்கில் மறக்கலாம். (ஒங்கோதவண்ண) நெருக்குண்கையாலே வந்தபூர்த்தி. (உரை) “நுஜேஜோவடி - நமேமோகம்” என்னும் நீசொல்லிக்காண். அவாப்த ஸமஸ்த்தகாமன் குறையாயமுவதே; ஸர்வசக்தி மிடுக்கின்றி யொழிவதே; ஸர்வஜ்ஞன்புரையறுவதே. ()

அரு.—இருபத்துநாலாம்பாட்டு.—“இவை மௌக்த்ய வைதக்த்யங்கள் சேரும்படி” என்று அனாயர், விரலாலே தொட்டுவாய்தோய்ந்தானே வென்ன அருளிச்செய்கிறார். (வைகலு மித்யாதி) அவ்விடத்துக்கு இதுவுமொரு அர்த்தம். காணுதே து:கப்பட்டவர்கள் காணக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார். (சுதூதூதெடு-அத்புத்தகடை: இத்யாதி) புண்யபலம். நாளாகை. “உரை” என்றத்தால் பஸ்த்ததை யருளிச்செய்கிறார். (பொய்யாகி வித்யாதி) பொய்யென்றாயாகில் கையும் களவுமாகக்கட்டுண்டத்தை யவன் நினைத்திருக்குமோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (ராமசரத்தை யித்யாதி) ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் உகந்து கட்டுண்கையாலே மறவாமல் நினைத்திருக்குமென்றபடி. புரையறுகை - அவிழ்க்கைக்கு உபாய மறியாதிருக்கை.

(உசு)

உரைமேற் கொண்டுள்ள மோவாது, எப்போது வரைமேல் மரதகமே போல - திரைமேல் [ம்] கிடந்தானைக் கீண்டானைக், கேழலாய்ப் பூமி மிடந்தானை யேத்தி யெழும்.

(உரு)

ப-உ. வரைமேல்-பர்வதத்தின்மேல், மரதகமே போல - மரதகமணிபோல, திரைமேல் - ஸமுத்ரத்தின்மேலே, கிடந்தானை - பள்ளிகொண்டவனும், கீண்டானை - (ஹிரண்யனை) பிளந்தவனும், கேழலாய்வராஹமாய், பூமி - தரணியை, இடந்தானை - குத்தி எடுத்தவனை, என்-என்னுடைய, உள்ளம்-மநஸ்ஸு, ஓவாது-ஓழியாமல், எப்போ

* மிடற்றுக்கு - கழுத்துக்கு.

தும் - எந்தகாலத்திலும், மேல் - ச்ரேஷ்டமான, உரைகொண்டு - சப்தங்களைக்கொண்டு ஏத்தி - துதித்து, எழும்-உஜ்ஜீவிக்கும். (உரு)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.—இவனுடைய இந் நீர்மை யதுபவித்தால் வேறொன்றால் போதுபோக்க வொண்ண தென்கிறார்.

(உரைமேல்கொண்டு) மேலானவுரையைக்கொண்டு. அதாவது- வாக்குக்கு விஷயமானத்தைக் கொண்டு. அன்றிக்கே, உரைக்கை யாலே மேற்கொண்டு. அதாகிறது - சொல்லிச் செல்லுகையிலே கிளர்ந்து. (என்னுள்ள மோவாதெப்போதும்) என்னுடைய ஹ்ருத யமானது உச்சிவிடு விடக்கடவதன்றிக்கே. ஸ்வரூபமொருகாலாக அழியுமோ. ஒருமலையிலே ஒருமாதக கிரியானது பரப்புமாறப் படிந் தாற்போலே யாயிற்று திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின போதிருக்கும்படி. ஸர்வேச்வரனாய் ஸர்வசக்தியானவனுடைய ஸௌலப்ய சரிதங்களைச் சொல்லுகைக்கு.

(என்னுள்ள மித்யாதி) தாஸவ்ருத்திகளுன வென்னுடைய மந ஸ்ஸானது இடைவிடாது. (எப்போது மித்யாதி) ஒருபர்வத சிகரத் திலே இந்த்ரநீலமணி யிருந்தாற்போலே விளங்குகிற ஸமுத்ரசாயி யானவனை. (கிடந்தானைக்கீண்டானை) ஆர்த்தரைக்கண்டால் படுக்கை அடிகொதிக்கும்படி. (ஏத்தி எழும்) ஸ்துதித்து உஜ்ஜீவிக்கும்.

அவ.—(உரை மேல்கொண்டு) இவனுக்கு நினைவும் பேச்சும் வெண்ணையிலே யானாற்போலே, ஆழ்வார்க்கு நினைவும் பேச்சும் இவன்பக்கலிலே யானபடிசொல்லுகிறது.

(உரைமேல்கொண்டு) வாக்குக்கு விஷயமாகக்கொண்டு. வாக் வ்ருத்தியை மேற்கொண் டென்னவுமாம். (என்னுள்ள மித்யாதி) ஒருமலைமேலே மாதகம் கிடந்தாற்போலே தினாமேலே கண்வளர்ந் தருளுகிறவனை. (கீண்டானை யித்யாதி) வராஹரூபியாய்ப்புக்கு அண் டபித்தியில் நின்றும் ஒட்டுவிடுவித்து பூமியை யிடந்தவனை. (ஏத்தி யெழும்) ஏத்தி உஜ்ஜீவியாரின்றது. (உரு)

அரு.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.—(உரைமேல்) மேலுக்கவதா ரிகை யருளிச்செய்கிறார். (இவனுக்கித்யாதி) கேழலாய்க்கீண்டிடந் தானை யென்றபடி. சேதந ஸமாதியாலே உள்ளம் ஏத்தி எழும் என் று க்ரியை. வாக் வ்ருத்தியை மேற்கொள்ளுகை - வாக் வ்ருத்தியை யுடைத்தாகை யென்றபடி. (உரு)

எழுவார் விடைகொள்வா ரீன்றுழா யானை
வழுவா வகை நினைந்து வைகல் - தொழுவார்
வினைச் சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே, வாறோர்
மனச் சுடரைத் தூண்டும் மலை. (உசு)

ப.உ. எழுவார்-(பலத்தையடைந்து)விட்டுப்போவார், (ஐஸ்வர்
யகாமர்) விடைகொள்வார் - ஆஜ்ஞையைப்பெறுவார், (கேவலர்)
நன் - போக்யமான, துழாயானை - திருத்துழாயையுடையவனை,
வழுவாவகை - நீங்காத உபாயத்தை, நினைந்து-அதுஸந்தித்து, வை
கல் - தினந்தோறும், தொழுவார் - ஆஸ்ரயிப்பார், (பகவத்காமர்)
(இம்மூவர்களுடைய) வினை-பாபமாகிற, சுடரை - அக்நியை, நந்து
விக்கும் - நாசம்செய்யும், வேங்கடமே - திருவேங்கடமென்கிற மலை
யே, வாறோர் தேவர்களுடைய (நித்யஸூரிகளுடைய,) மனச்சுட
ரை - திருவுள்ளமாகிற விளக்கை, தூண்டும் - வருத்திபண்ணும்,
மலை - பர்வதம். (உசு)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தாரும் பாட்டு.—(எழுவார்) எல்லார்க்கு
மும் நினைவும் செயலும் ஒக்கப்பரிமாறலாவது பரமபதத்திலேயன்
றே வென்னில்; நித்யஸூரிகளுங்கூட அவனுடைய ஸௌலப்பங்
காண வருகிறது திருமலையிலேயன்றே வென்கிறார்.

(எழுவார்) ஐஸ்வர்யம் வேணுமென்று மேலேமேலே ப்ரார்த்
திக்குமவர்கள். (விடைகொள்வார்) ஆத்ம ப்ராப்தியே யமையும்; நீ
வேண்டாவென்று இவன் பக்கவில் நின்றும் அகலு மவர்கள். (நன்
றுழாயானை யித்யாதி) இவனை நாங்கள் பிரியாதொழிய வேணுமென்
று நினைத்து, காலமெல்லாம் தொழுவார்கள். (வினை யித்யாதி) பக
வத்ப்ராப்தி விரோதி, ஆத்மப்ராப்தி விரோதி, ஐஸ்வர்யப்ராப்தி வி
ரோதியான பாபங்களை, எரிகிறநெருப்பை யவித்தாற்போலே நசிப்
பிக்கும் வேங்கடமே. (வாறோரித்யாதி) நித்யஸூரிகளுடைய கிளர்
ந்த மறஸ்ஸை அவனுடைய ஸௌலப்பம் காணப்போரிகோ .என்
று கிளர்த்தாநிற்கும் திருமலை, காலாந்தரமன்று, ஸந்நிஹிதம்.

(எழுவார்) ப்ரயோஜனம் கைபுகுந்தவாறே போவார் ஐஸ்வர்
யார்த்திகள். (விடைகொள்வார்) பலம் நித்யமாகையாலே மீட்சி
யில்லை கேவலர்க்கு. (வினை யித்யாதி) இம்மூவர்க்கும் உத்தேச்ய வி
ரோதிகளைப் போக்கும், நந்துவிக்கை - அவிக்கை. (வாறோரித்யாதி)

இங்குள்ளார் * ஒழிவில் காலமென்ன, அங்குள்ளார் * அகலகில்
லேன் என்னச் சொல்லும். (உசு)

அரு.—இருபத்தாரும்பாட்டு.—(எழுவார்) “மலை” என்கையா
லே ஸந்நிஹிதம். இது ப்ரத்யக்ஷமன்றோ வென்றபடி.

மீட்சியில்லாமையாலே இவனைவிட்டு விடைகொண் டகன்று
போகிறதே அவர்களுக்கு ஸ்வபாவ மென்றபடி. (உசு)

மலையால் குடைகவித்து மாவாய் பிளந்து
சிலையால் மராமரமேழ் செற்று - கொலையானைப்
போர்க்கோ டொசித்தனவும் பூங்குருந்தம் சாய்த்தனவும்
கார்க்கோடு பற்றியான் கை. (உஎ)

ப-உ. மலையால் - பர்வதத்தினால், குடை-சத்ரத்தை, கவித்து -
மூடி, மா - (கேசி என்கிற) குதிரையினுடைய, வாய் - உதட்டை,
பிளந்து-கிழித்து, சிலையால் - ததுஸ்ஸினால், மராமரம்-ஆச்சா மரம்,
ஏழ் - ஏழையும், செற்று - அழியச்செய்து, கொலை - (பிறரை) கொ
ல்லுகிற, யானை - (சுவலயாபீடமென்கிற) ஆனையினுடைய, போர் -
யுத்தஸாதநமான, கோடு - கொம்பை, ஒசித்தனவும் - முறித்தனவும்,
பூங்குருந்தம் - பூத்தகுருக்கத்திமரத்தை, சாய்த்தனவும் - தள்ளின
வும், கார் - (ஸ்வபாவத்தால்) மேகத்தோடொத்த, கோடு - சங்கத்
தை, பற்றியான் - பிடித்தவனுடைய, கை - காங்கள் கிடர். (உஎ)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தேழாம் பாட்டு—(மலையித்யாதி) திரு
வேங்கட முடையானுடைய திருக்கையைப் பார்த்தார்போலே.

(மலையால் குடைகவித்து) வர்ஷத்துக்குக் குடை யபேக்ஷித
மிதே. இந்த்ரன் ஆஸரப்ரக்ருதி யல்லாமையாலே பசிக்ரஹத்
தாலே செய்தானாகில், மலையைபெடுத்து நம்மை நோக்கிக்கொள்
வோமென்று மலையைக் குடையாகக்கவித்து. (மாவாய்பிளந்து) பண்
னின் ப்ராதிஃகல்யத்தின் கனத்தாலேகேசியைக்கொன்று. (சிலையித்
யாதி) அவதாரத்துக்கடுத்த ஆயுத்தாலே மராமரமேழையும் செ
ற்று. (கொலை யித்யாதி) கொல்லக்கடவதாக நிறுத்தின சுவலயா
பீடத்தினுடைய பொராதின்றகோட்டை அநாயாஸே முறித்தன
வும். (பூங்குருந்தம் சாய்த்தனவும்) பூப்பறித்தனவும். (கார்க்கோ
டித்யாதி) ஸ்ரமஹரமாய் முழக்கத்தையுடைத்தா யிருக்குமென்கை.
அன்றிக்கே, திருக்கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய மிருந்தபோது மேகத்

முதற்றிருவந்தாதி ௨௮.—பா.—கையவலம்புரியும். சக

தைப்பற்றி யிருந்த சங்குபோலே யிருந்ததென்கை. இடையர்செய்வதெல்லாம் முன்கை உரத்தாலே, ஸூத்திரியர், என்றும் வில்லாலே யென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் பிடிக்கவும்பொருத ம்ருதுவானகையைக் கொண்டு கிடர் இதெல்லாம் செய்தது.

அவ.—சேஷ்டிதங்களிலேஉருகுகிறார்.ஸக்துமாரமானகையைக் கொண்டே இப்பெரிய செயல்களைச் செய்வதே. செய்யாநின்றால் அநாயாஸே செய்வதே!

(மலையித்யாதி) மலையாக விநியோகங் கொண்டாரே. (மாவாய்பிளந்து) நாரதாதிகள் கூப்பிடும்படிவந்த கேசியை நெட்டிக் கோரை கீண்டாற்போலே கீண்ட. (சிலையித்யாதி) எய்வொண்ணுத படி திரளநின்றமராமரங்களை. (கொலையித்யாதி) கொலையிலே உற்ற ஆணை. (பூங்குருந்தம்) தழைத்துப் பூத்து நின்ற. (கார்க்கோடு) குளிர்ந்து ஸ்ரமஹரமாய் பெருத்து முழங்குகை. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் தொடப்பொருதகைகிடர். (௨௭)

அரு.—இருபத்தேழாம் பாட்டு.—(மலையால்) கோடு - சங்கம். மேகஸ்வபாவத்தையுடைய சங்கென்னுதல்; மேகத்தோடே கூடின சங்கென்னுதல். க்ருஷ்ணன் கையாலே செய்கையையும், பெருமாள் வில்லாலே செய்கையையும் பற்ற தாற்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இடையரித்யாதி). “பற்றி” என்று ப்ரயாஸந் தோற்றுகையாலே பொருத ம்ருதுவானகை என்கிறது.

மேலுக் கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (சேஷ்டிதங்களி வித்யாதி). நெட்டி-வாடின. (௨௭)

கைய வலம்புரியும் நேமியும், கார்வண்ணத் தைய மலர்மகள் நின் னாகத்தாள் - செய்ய மறையான் நின்னுந்தியான் மாமதிள் மூன்றெய்த இறையான் நின்னாகத் திறை. (௨௮)

ப-உ. கார் - மேகம்போன்ற, வண்ணத்து - திருமேனியையுடைய, ஐய! ஸ்வாமியே! வலம்புரியும் - ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும், நேமியும் - திருவாழியும், கைய - கையிலிருக்கின்றன; மலர் - பூவிலவதரித்த, மகள், பெண் (லக்ஷ்மி), நின் - உன்னுடைய, ஆகத்தாள் - மார் விவிருக்கிறாள்; செய்ய-நிர்த்துஷ்டமான, மறையான் - வேதத்தை

யுடையவன் (ப்ரஹ்மா), நின் - உன்னுடைய, உந்தியான் - நாபியில்
பிறந்தவன்; மா - பெரிய, மதிள் - ப்ராகாரத்தையுடைய, மூன்று -
மூன்றுபட்டணத்தையும், எய்த - அடித்த, இறையான் - ஈஸ்வராபி
மாரியான ருத்ரன், நின்னாகத்து - உந்திருமேனியில், இறை - ஒரு
மூலையிலிருக்கிறவன். (உஅ)

வ்யா—அவ.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(கையித்யாதி) ஐஸ்
வர்யம் சொல்லுகிற தென்னவுமாம். நீர்மை சொல்லுகிறதென்னவு
மாம்.

(கையவலம்புரியும் நேமியும்) கைய - கையிலேயுள்ள. (கார்வண்
ணத்தைய) ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய ஸ்வாமியானவனே.
(மலர்மகள் நின்னாகத்தாள்) * கோலமலர்ப்பாவை நின்திருமார்வி
லாள். (செய்யவித்யாதி) நேரே உன்னைக் காட்டவற்றான வேதத்தை
யுடைய ப்ரஹ்மா உன் திருநாபிகமலத்திலானான். (மாமதிளித்யாதி)
த்ரிபுரதஹரம்பண்ணி ஈஸ்வராபிமாரியா யிருக்கிற ருத்ரன் உன்
திருமேனியைப்பற்றி இறையாயிற்று. அன்றியே, (நின்னாகத்திறை)
என்று திருமேனியில் ஏகதேசத்திலே என்னவுமாம்.

(கையித்யாதி) ஐஸ்வர்யமாதல்; அழகாதல். (கார்வண்ணம்)
வேறே வேணுமோ; வடிவேயமையாதோ. (ஐய) என்னது என்
னாலாயிருக்கை. (மலர்மகள் நின்னாகத்தாள்) * அவர்மேல் மங்கை
யுறைமார்வன். (மாமதிளித்யாதி) ஊரைச்சுட்டுப் பேரைப்படைத்
தான். கோட்சொல்லி ப்ரஸித்தராமாப்போலே. ஆகத்தில் ஏகதே
சத்தைப் பற்றினென்னுதல். ஆகத்தைப்பற்றி இறையானு
ன்னுதல். (உஅ)

அரு.—இருபத்தெட்டாம் பாட்டு.—(கையவலம்புரி) திவ்யாயு
தங்கள் அழகுக்கு முடல். (உஅ)

இறையும் நிலனு மிருவிசும்பும் காற்றும்
அறைபுனலும் செந்தீயு மாவான் - பிறைமருப்பில்
பைங்கண்மால் யானை படுதுயரம் காத்தளித்த
செங்கண்மால் கண்டாய் தெளி. (உக)

ப-உ. இறையும் - ஸர்வேச்வரனும், நிலனும் - பூமியும், இரு -
விசாலமான, விசும்பும் - ஆகாசமும், காற்றும் - வாயுவும், அறை -

ஒலிக்கிற, புனலும் - ஜலமும், செம் - சிவந்த, தீயும் - நெருப்பும், (இந்த பஞ்சபூத நிர்மிதலீலா விபூதியை) ஆவான் - (சேஷமாக) உடைத்தாயிருக்குமவன், பிறை - பாலசந்தரன்போன்ற, மருப்பு - கொம்பையும், பை - அழகிய, கண் - நேத்ரங்களையுமுடைய, மால் - (கைங்கர்யத்தில்) வ்யாமோஹத்தையுடைய, யானை - கஜேந்த்ரரழ்வானால், படு - அதுபவிக்கப்பட்ட, துயரம் - து:கத்தை, காத்து - போக்கடித்து, அளித்த - ரகூதித்த, செம் - சிவந்த, கண் - நேத்ரத்தையுடைய, மால்கண்டாய் - ஸர்வேச்வரன் கிடாய்; தெளி - இதைநன்றாய் அறி. (உகூ)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(இறையும்) ஐச்வர்யங்கண்டு அஞ்சவேண்டா; ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறார்.

(இறையும்) பரமபதத்திலிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (நிலனுமித்யாதி) ஜகதா காரணம் லீலாவிபூதி யுக்தனபடி சொல்லுகிறது. (பிறைமருப்பிலித்யாதி) பிறைபோலும் கொம்பையுடைத்தாய், ஜாத்யுசிதமான கண்ணையுடைத்தாய், பெருத்த ஆனையினுடைய. (படுதுயரம் காத்தளித்த) ஆனைக்குப்போரும்படியான துயரைப் போக்கிரகூதித்த. (செங்கண்மால்கண்டாய் தெளி) வாத்ஸல்யாம்ருதத்தை வர்ஷியாநின்ற கண்ணையுடையனான ஸர்வேச்வரன். (தெளி) இவனுக்கு ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமென்னுமிடத்தை புத்தி பண்ணு.

அவ.—ஐச்வர்யங்கண்டு * வெருவாதே சீலத்தையதுஸந்தியென்கிறார்.

(இறையும்) நியாமகளுக்கொண்டு பரமபதத்திலிருக்கும். (நிலனுமித்யாதி) இந்த விபூதியையுடையனாயிருக்கிறவருப்பு. (மால்யானை) உடம்பில் பெருமை† பாடாற்ற வொண்ணாமை. (அளித்த) புண்பட்டத்தை ஸ்பர்சித்தருளின்படி. (செங்கண்) வாத்ஸல்யம். (மால்) அரைகுலையத்தலை குலையவந்து தோற்றினபடி. அவன், தம்மை “பாஸூஹி - மாகசு:” என்ற திருவுள்ளத்தை, தாம் “பாஸூஹி-மாகசு:” என்கிறார். வாசலைத்திறந்து வைப்பாரைப்போலே பெறுகைக்கு அங்கும் போகவேண்டா; இசைவே வேண்

* வெருவாதே - பயப்படாதே.

† பாடாற்ற - ஸஹிக்க.

வெது; ஆர்த்தியேவேண்வெது. அவனே வாராவிடில் ஸமாப்பயதிக தரித்ரனே அவன். மற்றவனைப்பெற உபாயமுண்டோ. வாஸனை யாலே “அம்மே” என்பாரைப்போலே அழைத்ததித்தனை. (௨௯)

அரு.—இருபத்தொ ள்பதாம் பாட்டு.—(இறையும்) மேலுக்கவ தாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (ஐஸ்வர்யங் கண்டித்யாதி). தெளிவு போருமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (வாசலேத்திறந்தித்யாதி). இசைவுமாத்ரத்திலே வரக்கூடுமோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அவனே வாராவிடி லித்யாதி). ஸமாப்பயதிக தரித்ரனாகப் பொரு னென்றபடி. ஸ்ரீ கஜேந்த்ராமுவான் அழைத்தானே யென்ன; அரு ளிச்செய்கிறார் (வாஸநையாலேயித்யாதி). (௨௯)

தெளிதாக வுள்ளத்தைச் செந்நிறீஇ, ஞானத் தெளிதாக நன்குணர்வார் சிந்தை - எளிதாகத் தாய் நாடு கன்றேபோல் தண்டுழா யானடிக்கே போய் நாடிக்கொள்ளும் புரிந்து. (௩௦)

ப-உ. தெளிதாக-கலக்கம்போம்படி, உள்ளத்தை - மகஸ்ஸை, செம் - நன்றாக, நிறீஇ - நிறுத்தி, ஞானம் - புத்தியால், தெளி தாக - நைர்மல்யமுண்டாம்படி, நன்கு - செவ்வையாய், உணர்வார் - அறிந்தவர்களுடைய, சிந்தை - மகஸ்ஸு, எளிதாக - வருத்தமற, தாய் - (தன்) மாதாவை, நாடு - தேடும், கன்றுபோல் - வத்ஸம்போ ல், தண் - குளிர்ச்சியுடைய, துழாயான் - திருத்துழாயையுடைய எம்பெருமானுடைய, அடியே - திருவடிகளையே, புரிந்து - விரும்பி, போய் - சென்று, நாடிக்கொள்ளும் - தேடிக்கொள்ளும். (௩௦)

வ்யா.—அவ.—முப்பதாம்பாட்டு.—(தெளிதாக) ஸம்ஸாரத்தி லே ஸமாஸ்ரயணியர் பலருண்டென்று ப்ரமிக்கவேண்டா; ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமுண்டாகவே நெஞ்சதானே அவனை ஆராய்ந்து பற்றும்.

(உள்ளத்தை - தெளிதாக) விஷயப்ராவண்யத்தாலே கலுஷ் மான ஹ்ருதயத்தினுடைய காலுஷ்யம்போக. (செந்நிறீஇ) செவ் விதாக நிறுத்தி. (ஞானத்தித்யாதி) ஞானத்தாலே எளிதாம்படி, “அவன் ஸ்வாமி நாம் சேஷபூதர்” என்று அவனை உணர்வாருடைய சிந்தை, அநேகம் பசுக்களினின்றுல் தாயைத் தேடுங் கன்றுபோலே, தண்டுழாயானடியே புரிந்துபோய் நாடிக்கொள்ளும். (செந்நிறீஇ)

இந்திரியங்களைத் தான் வெல்லப்பாராதே எம்பெருமான் பக்கலிலே மூட்டி விஷயங்களை ஜயிக்கப்பார்க்கை.

(தெளிதாக) ஜ்ஞாநத்தாலே விசதமான பக்தியாலே. (எளிதாக) விஷயங்களில் பழக்கம்போலே தானே * மூளும்படியாயிருக்கை. தாயாரிருக்கிறபடி. (அடியே) அல்லாதஸ்தலங்களைக்கடந்து. (புரிந்து) விரும்பி. (௩௦)

அரு.—மூப்பதாம்பாட்டு.—(தெளிதாக) புரிந்து - பின்னை ஒன்றையும் பாராமல் திரும்பி. “தண்டுமூயான்” என்றத்தைப்பற்ற (தாயாரென்கிறது). (௩௦)

புரியொருகை பற்றியோர் பொன்னாழி யேந்தி
அரியுருவு மாளுருவு மாகி - எரியுருவ
வண்ணத்தான் மார்பிடந்த மாலடியை யல்லால், மற்
றெண்ணத்தா னாமோ விமை. (௩௧)

ப-உ. புரி - சங்கத்தை, ஒருகை - ஒருகையிலே, பற்றி - பிடித்து, ஒருகை - மற்றொருகையிலே, ஓர் - அத்விதீயமான, பொன் - அழகிய, ஆழி-சகரத்தை, எந்தி-தரித்து, அரியுருவும் - ஸிம்ஹரூபமும், ஆளுருவமாகி - மனுஷ்யரூபமுமாய், (நரஸிம்ஹமாய்) எரி - அக்நியினுடைய, உருவம் - வடிவுபோன்ற, வண்ணத்தான் - வடிவையுடைய (ஹிரண்யனுடைய), மார்வு - வசூஸ்சை, இடந்த - பிளந்த, மால் - விஷ்ணுவினுடைய, அடியல்லால் - பாதத்தையொழிய, இமை - கூணமும், மற்று - வேறுவிஷயத்தை, எண்ணத்தா னாமோ - நினைக்கத்தானாமோ. (௩௧)

வ்யா.—அவ.—மூப்பத்தோராம் பாட்டு.—(புரியித்யாதி) அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்தீர்யத்தை யதுஸந்தித்தால் வேறே யொன்றை ஒருசற்றுப்போது அதுஸந்திக்கலாமோவென்கிறார்.

(புரியித்யாதி) வலம்புரியில், “வலம்” என்கிறவிடத்தைக்குறைத்துக்கிடக்கிறது. (அரியித்யாதி) ஆயுதங்களை யொழியவும் இரண்டு வடிவாலும் பார்ப்பேனென்று வேண்டிக்கொண்டபடியாலே நரத்வஸிம்ஹத்வங்களை ஒரு வடிவாகக்கொண்டான். (எரியித்யாதி) அநபிபவநீயான ஹிரண்யனுடைய மார்வைப்பிளந்த. (மாலித்யாதி) இமைகொட்டி விழிக்கும்போது வேறென்றை யெண்ணலாமோ.

அன்றிக்கே, செஞ்சை யநாதரித்து வேறென்றை யெண்ணப் போமோ. இமை-பார் என்றுமாம்.

அவ.—இவ்விஷயத்தை ஒருகூணகாலம் விட்டிருக்கை ஸா ஹஸிகமென்கிரூர்.

(புரியித்யாதி) ஹிரண்யன்மேலேவிழுகிறவனை விலக்கினுற் போலே. (பொன்னுழியேந்தி) ஹிரண்யன் திருவுகிருக்கிரையாய்ப் போனான். திருவாழி அழகுக்குப் பிடித்தவித்தனை. (அரியித்யாதி) விசாரியாநிற்கப் பற்றாமே இரண்டு வடிவையுங்கொண்டு தோற்றி னபடி. (எரியுருவவண்ணத்தான்) அணுகவொண்ணாதபடி அநபிபவநீ யனையிருந்தபடி. (மால்) கார்யப்பாட்டாலன்றியே பிள்ளை பக்கல்வ்யா மோஹத்தால் கிண்டான். (இமை)பாரென்னவுமாம், (ஈக)

அரு.—முப்பத்தோராம்பாட்டு.—(புரி) இரண்டு வடிவாலும் கேவலஸிம்ஹத்தாலும் கேவல மதுஷ்யனாலும். இமை-இமைகொட் டெல்; பார்த்தல்.

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிரூர் (இவ்விஷயத்தை யித் யாதி). (பற்றி) ஹிரண்யன்மேலே போகிற சங்கை; பற்றி, - வாங்கி யென்கிறபடி. (ஈக)

இமையாத கண்ணு லிருளகல நோக்கி
அமையாப் பொறிபுலன்க னோந்தும் - நமையாமல்
ஆகத் தணைப்பா ரணைவரே, ஆயிரவாய்
நாகத் தணையான் நகர். (ஈஉ.)

ப-உ. இமையாத - ஸங்கோசமில்லாத, கண்ணுல்- (உள்) கண் ணுல், இருள் - அந்தகாரம் (அஞ்ஞாநம்), அகல - போம்படி, நோ க்கி - பார்த்து, அமையா - அடங்காத, பொறிஐந்தும் - இந்திரியங்க ளோந்தும், புலன்களோந்தும் - (தஜ்ஜந்ய) ஞானங்களோந்தும், நமையா மல் - உபத்ரவம்செய்யாமல், ஆகத்து - ஹ்ருதயத்தில், அணைப்பார் - (அவனை) சேர்ப்பார், ஆயிரவாய் - ஸஹஸ்ர வக்த்ரத்தையுடைய, நாகத்தணையான், ஆதிசேஷனைப்படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வர னுடைய, நகர் - பட்டணத்தை, அணைவர் - சேருவர்கள். (ஈஉ)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்திரண்டாம் பாட்டு.—(இமையாத வித் யாதி) அவன்மேல்விழ விலக்காதார்க்கு இந்திரியஜயம்பண்ண சக்த ரன்றாகிலும் கிட்டலாமென்கிரூர்.

(இமையாதகண்ணால்) “கண்” என்றும் - “உட்கண்” என்றும் - சொல்லக்கூடவது. அதில் உட்கண்ணாலே. “உருஸாதா - விரு - லேந - மஸாது விசுத்தேந” என்னும்படி. (இருளாகல நோக்கி) அஜ்ஞாநாந்தகாரம் போம்படியாக நோக்கி. (அமையாவித்யாதி) அமைக்கப்போகாத இந்திரியங்களைந்தும். (நமையாமல்) ஜயியாதிருக்கச் செய்தே. (ஆகத்தனைப்பார்) அவன்மேல்விழ விலக்காதவர்களை வரும். (அணைவரே ஆயிரவாய் நாகத்தணையான் நகர்) என்கிறவித்தால், ஒருவனே யெல்லாவடிமைகளும் செய்யவேணுமென்னு மிடமும் ஒரு தேசவிசேஷமுண்டென்னு மிடமும், அத்தேசமே ப்ராயமென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது.

அவ.—ஸர்வேச்வரனுடைய பரமபதம் ஆஸ்ரயியாதார்க்குக் கிடைக்குமோ; ஆஸ்ரயித்தால் பேரவிரகுண்டோ? ருசிமாத்த்ரமுடையார் அவனாலே பெறுமித்தனையென்றும், அவனல்ல தில்லையென்றும்.

(இமையாத கண்) நெஞ்சென்னுமுட்கண். திருவாசலைநீக்கி அவனையும் தன்னையும் உள்ளபடியறிகை. (அமையா) திரியவினேக்கவொண்ணாத பொறியைந்தும் புலனைந்தும். (நமையாமல்) நியமியாமல். (ஆகத்தனைப்பார்) * மூலையடியென்னுதல்; அவன் மேல்விழா நின்றால் இருயாமலென்னுதல். (நாகத்தனை) பரங்கவியை. (ஈஉ)

அரு.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(இமையாத) “தெளிதாக” என்கிறபாட்டிலே “செந்நிறீஇ” என்று இந்திரியஜயத்தைச்சொன்னார்; இப்பாட்டில் அதில்லாவிட்டாலுமென்கிறார். (அவன்மேல்விழவித்யாதி) ஆகம் - மஸஸா.

அர்த்தசிக்ஷா பூர்வகமாக மேலுக் கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேச்வரனுடைய வித்யாதி). ஆஸ்ரயியாதார்.—ஸம்ஸாரிகள். ஆஸ்ரயித்தார்—உபாஸகர். ருசியுடையார் - ப்ரபந்தர். “அணைவரே” என்றது பிரிநிலையம், அணையார் என்றும், ஆகத்தை - ஸ்த்ரீகள் தேஹத்தை அணைத்து மூலையடியே திரியும் ஸம்ஸாரிகள் பரமபதத்தைக் கிட்டாரென்னுதல். அன்றியே, “அணைவரே” என்றது தேற்றமாய், இந்திரிய ஜயம்பண்ணாவிட்டாலும் அவனை ஹ்ருதயத்திலேவைக்குமவர்கள் பரமபதத்தைக் கிட்டுவரென்னுதல் (ஈஉ)

* மூலையடி - யதேச்ச ஸஞ்சாரம்

† இறையாதபடி - பின்வாங்காதபடி

நகரமருள் புரிந்து நான்முகற்குப், பூமேல்
பகரமறை பயந்த பண்பன் - பெயரினையே
புந்தியால் சிந்தியா தோதி யுரு வெண்ணும்
அந்தியா லாம் பய னங் கென்.

(ந.ந.)

ப-உ. பூமேல் - (நாபிகமல) புஷ்பத்தின்மேல், நான்முகற்கு -
சதுர்முகனைப் ப்ரஹ்மாவுக்கு, நகரம்-இருப்பிடத்தை, அருள்புரிந்து -
க்ருபை செய்து கொடுத்து, பகர - (பிறர்க்கு) உபதேசிக்கும்படி,
மறை - வேதத்தை, பயந்த - உபகரித்த, பண்பன் - நல்லகுணங்க
ளையுடையவனுடைய, பெயரினை - திருநாமத்தை, புந்தியால் - புத்தி
யினால், சிந்தியாது - த்யாநியாதே, ஒதி - ஜபித்து, உருவெண்ணும் -
கணக்கெண்ணும், அந்தியால்-ஸந்த்யாவந்தநாதி கர்மத்தால், அங்கு-
அவ்விடத்தில், ஆம் - உண்டாகிற, பயன் - ப்ரயோஜனம், என்-ஏது.

வ்யா.—அவ.—முப்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(நகரம்) ஸர்வேச்
வரனை நெஞ்சாலே ஆதரியாதே பண்ணுகிற கர்த்தவ்யதந்த்ரத்தால்
என்ன ப்ரயோஜனமுண்டென்கிறார்.

(நான்முகற்குப் பூமேல் நகரமருள்புரிந்து) (பகரவித்யாதி) பிற
ர்க்கு ஒதுவிக்கும்படி ப்ரஹ்மாவை ஒதுவித்த நீர்மையையுடையவ
னுடைய. செல்வப்பிள்ளையைத் தேவைக்கு ஒதுவிக்குமாப்போலே.
(பெயரினையே புந்தியால் சிந்தியாது) அவனுடைய திருநாமங்களை
யே நெஞ்சால் நினையாது. (ஒதியித்யாதி) அல்லாதவற்றை யோதிச்
சென்று அவ்வுருவையெண்ணும் ஸந்த்யாவந்தநாதிகளால் என்ன
ப்ரயோஜனமுண்டு. எம்பெருமானுக்கு குடலல்லாத கேவலஸந்த்யை
வ்யர்த்தம்.

(நகரமித்யாதி) திருநாபிகமலத்தைக் கலவிருக்கையாகப் ப்ரஸா
தித்தான். ப்ரஹ்மாவுக்கு ஜம்மதேசத்தையே கொடுத்தான். அந்த
ரங்கர்க்குக் கிட்ட மானிகை சமைக்குமாப்போலே. (பகரவித்யாதி)
அந்த வேண்டப்பாட்டுக்குமேலே நாட்டாரை ஒதுவிக்கைக்கு வே
தத்தைக் கொடுத்தான். (பண்பன்) அந்நீர்மை மறக்கவொண்ண
மை. (பெயரித்யாதி) ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தத்தை யநுஸந்தித்து
அவனை யுகப்பியாதே. (ஆம்பயனங்கென்) எம்பெருமானை யகலுக்கை
யே பவித்துவிடுவது.

* கலவிருக்கை - ஸபாஸ்தாநம்.

முதற்றிருவந்தாதி ஈசு.—பா.—என்னொருவர். ௫௭

(பெயரினையே) அவன் குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமம், (ஒதியித்யாதி) அஹ்ருதயமாகப் பண்ணும் ஆயாஸரூபமான கர்மத் தைப் பற்றுவதே. (ஈ.ஈ.)

அரு.—முப்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(நகர்)வேண்டப்பாடு-மேன்மையாய், அத்தாலே கிட்டவைக்கும்படியான அதிசயம்.

என்னொருவர் மெய்யென்ப ரேமுலகுண்டு, ஆலிலையில் முன்னொருவ னாய முகில் வண்ண - நின்னுருகிப் பேய்த்தாய் முலைதந்தாள் பேர்ந்திலளால், பேரமார்க்கண் ஆய்த்தாய் முலைதந்தவாறு. (ஈசு)

ப-உ. ஏமுலகு - ஸப்தலோகங்களையும், உண்டு - அமுதுசெய்து, ஆலிலையில் - வடபத்தர்த்தில், முன் - ஆதியில், ஒருவனாய் - அத்விதீயனாயிருந்த, முகில் - மேகப்போன்ற, வண்ண - வடிவையுடையவனே! முலைதந்தாள் - ஸ்தநம்கொடுத்த, பேய்த்தாய் - தாயாய் வந்த பிசாசமானபூதனை, - பேர்ந்திலள் - திரும்பமாட்டாமல் பிணமாய்க்கிடந்தாள்; பேர் - பெரிய, அமார்க்கண் - யுத்தபூமியிலே, ஆய்த்தாய்-இடைத்தாய் (யசோதை), நின்-உன் விஷயத்தில், உருகி-ப்ரீதிபண்ணி, முலைதந்தவாறு - ஸ்தநம்கொடுத்த ப்ரகாரத்தை, ஒருவர் - அத்விதீயர் (ருஷிகள்), மெய்யென்பர் - பரமார்த்தமென்று சொல்லுவர்; என் - அது எங்கனே. (ஈசு)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(என்னொருவர்) ப்ரளயத்தில் லோகத்தை யெல்லாம் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு * பவனான ஆலிலையிலே தனியே கண்வளரானின்ற ஈஸ்வரனுக்கு அஞ்சுகிற யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹம் ஒரு ஸ்நேஹமே! என்கிறார்.

(என்னொருவர் மெய்யென்பர்) இத்தை ஒருவர் மெய்யென்னும் படி யெங்ஙனே யென்னவுமாம். “என்” என்று-“எத்திம்” என்னும் படியே சொல்லவுமாம். (ஒருவர் மெய்யென்பர்) அறிந்தருஷிகளிலே சிலர், அர்த்தவாதசங்கையிலிலே, இது மெய்யென்பர். (ஏமுலகித்யாதி) ஏமுலகத்தையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ஆலிலையிலே. (முன்) முன்பு தனியேயாய். ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே. (பேயித்யாதி) பேயானதாய் முலையைத்தந்து திருமேனியினின்றும் பேராதே கிடக்கச்செய்தே. (நின்னுருகி பேரமார்க்கண் ஆய்த்தாய்

* பவனான - அப்போதுண்டான, (க)

முகிழ்விரியாத. (உ)

௩௮ முதற்றிருவந்தாதி ௩௪.—பா.—என்னொருவர்.

முலைதந்தவாறு) உனக்கு நல்லவளாய், யசோதைப்பிராட்டி, விஷத் துக்கு அம்ருதமாக முலைதந்தவாறு ; இதென்ன ஆச்சர்யம்.

அவ.—ஸோபாதிசுமாகவன்றியே ஸ்வபாவத ஏவ ஸ்நேஹி க்குமவணை நினைக்கிறார்.

(என்) எத்திறம். (ஒருவர் மெய்யென்பர்) விலகூணர் மெய்யென் பர். இத்தை ஒருவர் மெய்யென்பதே ! “என்” என்றபோது ஜகத் தில் நடையாடுவதொரு ஸ்நேஹமாகிலன்றோ மெய்யென்னலாவது. (ஏழித்யாதி) நீ செய்யும் செயலுக்கு அடைவுண்டாகிலிறே உன்னை ஆஸ்ரயித்தார் செயலுக்கு அடைவுண்டாவது. (ஒருவனாய்) பரி ஹரிக்கத் தாயும் தமப்பனும் ஒருவருமில்லை. (முகில்வண்ண)பரிவர் வேண்டியிருக்கிறபடி. (நின்னுருகி) உன் குணங்களுக்கு உருகி. (பேர்ந்திலளால்) அப்பிணம் கிடக்கச்செய்தே. அப்பேயின் கையில் அகப்பட்ட தடையப்படுத்திக் கால்நடைதந்து, நஞ்சுக்குப் பரிஹார மாக அம்ருதமான முலையைக்கொடுத்தபடி. (௩௪)

அரு.—முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(என்னொருவர்) “ஏழுலகுண் டாலிலையில் முன்னொருவனாய்முகில்வண்ண, பேய்த்தாய் முலைதந்தா ள்பேர்ந்திலளால், நின்னுருகி, பேரமார்க்கண் ஆய்த்தாய் முலைதந்தவா று, என்னொருவர்மெய்யென்பர்” இத்தை ஒருவர் மெய்யென்னும்படி. என்-எங்ஙனே யென்று கேட்புமாதல் ; ஒருவர் மெய்யென்பர், என்- இதென்ன நீர்மை தான் என்று ஈடுபாடாதல். (பேரமார்க்கண்) பெரி தாயிருக்கிற யுத்தஸ்தலத்திலே. (பேய்ச்சியுண்டு) அவள் பிணமாய்க் கிடக்கிற அவஸ்தையிலே என்னுதல். பெரிய அம்போலே ஒன்றுக் கொன்று பொராநிற்கிற கண். அந்த அவஸ்தையைக் கண்டு துக்கத் தாலே பார்த்த கண்ணையுடைய யசோதை யென்னுதல்.

மேலுக் கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார். (ஸோபாதிசுமாதியாதி)

கேட்புபரம். இத்தையருளிச் செய்கிறார். (ஒருவரித்யாதி) மெய் யென்னப் போகாமைக்கு ஹேதுவருளிச் செய்கிறார் (என்னென்ற போதித்யாதி). ஜகத்திலே பிணத்திலே யிருக்கச்செய்தே கண்டால் பயப்படுகை யொழிய எடுத்து முலை கொடுக்கப்போமோ ; ஆகையா லே இது பொய்யென்றபடி. (அடையப்படுத்தி) அவள் * உறுக்கி உ ண்ணச்சொன்னாற்போலே இவளும் விஷத்துக்கு மாற்றுகையாலே உறுக்கியுண்ணச்சொல்லி. (௩௪)

* உறுக்கி - அதட்டி.

ஆறிய வன்பி லடியார்த மார்வத்தால்

கூறிய குற்றமாக் கொள்ளல்நீ - தேறி

நெடியோ யடியடைதற் கன்றே, ஈரைந்து

முடியான் படைத்த முரண்.

(௩௫)

ப-உ. ஆறிய - தணிந்த, அன்பு - ப்ரீதி, இல் - இல்லாத, அடியார் - தாஸபூதர், தம்-தம்முடைய, ஆர்வத்தால் - ஸ்நேஹத்தால், கூறிய - (ஸ்வப்ரயோஜனமாய்) சொன்ன சொற்களை, நீ - நீ, குற்றமாகக் கொள்ளல் - தப்பாகக்கொள்ளாதொழிய வேணும்; ஈரைந்து முடியான் - பத்துத்தலைகளையுடைய ராவணன், படைத்த - செய்த, முரண் - பகை, தேறி - (க்ரமமாய்) தெளிந்து, நெடியோயடி - பெரியனுள் உன்னுடைய திருப்பாதங்களை, அடைதற்கன்றே - கிட்டுகைக்காகவன்றே.

(௩௫)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—யசோதைப் பிராட்டியோபாதி ஸ்நேஹமின்றிக்கே, அவளுடைய ஸ்நேஹத்தை யுடைத்தாக பாவிக்கிறவர்களுடைய குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்கிறார்.

(ஆறியவன்பிலடியார்) * எறிமறிந்த பக்தியில்லாதவர்கள். (தம் ஆர்வத்தால் கூறிய) தங்களுடைய ஸ்நேஹத்தாலே சொன்னவற்றை. (குற்றமாக்கொள்ளல்) நீ குற்றமாகக்கொண்டருளாதொழிய வேணும். நீர்குற்றத்தைச் செய்துவைத்து, “குற்றமாகக்கொள்ளாதொழியவேணும்” என்னப்போமோவென்னில்; (ஈரைந்துமுடியான் படைத்த முரண் - தேறி நெடியோய் அடியடைதற்கன்றே) ராவணன் பண்ணின ப்ராதிகூல்யம் க்ரமத்திலே சிசுபாலனுக்கு உன்னையடைகைக்கு உடலாயிற்றில்லையோ. ப்ராதிகூல்யமாதுகூல்யமாய்ப் பவித்தால். ஆதுகூல்யாபாஸம் ஆதுகூல்யமாகத் தட்டுண்டோ. “தேறி” என்றது, செய்த குற்றத்தைக் குற்றமாகக்கொள்ளாதொழியவேணுமென்னவுமாம். அன்றிக்கே, “தேறி” என்றது, சிசுபாலன்கையும் திருவாழியுமாயிருந்தபடி யென்னென்று நினைத்துக்கிடக்க, அது அந்திமஸ்ம்ருதியானுற்போலே யாகவுமாம்.

(ஆறியவன்பு) எறிமறிந்து தன்னைப்பேணாதே அத்தலைக்குப் பரிகை. யசோதைப்பிராட்டி பரிவு தம்முடைய ப்ராதிகூல்யத்தோ

* எறிமறிந்த - சாந்தமான.

கூல் முதற்றிருவந்தாதி ந.சு.—பா.—முரணைவலி.

டொக்குமென்கை. அவனுடைய ப்ராதிகூல்யம் தேறி அடைகை
க்கு உடலாயிற்றில்லையோ. “செய்த குற்றம் நற்றமாகவேகொள்”
பொறுக்கவே அடைய நன்றாமென்றிருக்கிறார். (நெடியோய்) ஆறு
கூல்ய லேசமுடையார்திறத்து நீ யிருக்குமிருப்பு எல்லைகாணப்
போமோ. (ந.ந)

அரு.—முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(தேறி) கலங்கினது தேறு
மாப்போலே க்ரமத்திலே யென்றபடி. ராவணனுடைய இரண்டாஞ்
ஜம்மமான சிசுபாலனுக்கும்.

(அன்பின்) இல் - அல்லாமையாய், தனக்குப் பரிவரில்லையோ
வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (யசோதைப்பிராட்டி யித்யாதி). இத்
தனை ப்ராதிகூல்யமுடைய வுமக்குக்கிட்டப்போமோவென்ன; அரு
ளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய வித்யாதி). (ந.ந)

முரணை வலி தொலைதற்காமென்றே, முன்னம்
தரணி தனதாகத்தானே - இரணியனைப்
புண்ணிரந்த வள்ளுகிரால் பொன்னாழிக் கையால், நீ
மண்ணிரந்து கொண்ட வகை. (ந.சு)

ப-உ. முன்னம் - முன்பே, தரணி - பூமியை, தனதாகத்தா
னே - ஸ்ஷியமாகவே அபிமாமித்திருந்த, இரணியனை - ஹிரண்ய
கசிபுவை, புண்ணிரந்த - புண்படும்படி பிளந்த, வள் - கூர்மை
யான, உகிரால் - நகங்களோடுகூடிய, பொன் - அழகிய, ஆழி - சக்
ரத்தையுடைய, கையால் - கரத்தால், நீ - நீ, மண் - பூமியை, இர
ந்துகொண்ட - யாசித்த, வகை - ப்ரகாரம், முரணை - கொடுமை
யான, வலி - வல்லமையை, (அஹங்காரமகாரங்களை) தொலை
தற்காமென்றே - நசிப்பிக்கலாமென்றே. (ந.சு)

வ்யா.—அவ.—முப் பத்தாரும்பாட்டு.—(முரணை) யசோதைப்
பிராட்டி ஸ்நேஹமின்றியிலே யிருக்கச்செய்தே அவளுடைய ஸ்நே
ஹமுண்டாக பாவித்துச்சொன்னவற்றைக் குற்றமாகக்கொள்ளா
தொழியவேணுமென்று நீர் இரக்கவேணுமோ? தன்னுடைமையை
வேறொருத்தனதாக்கிவந்து இரக்குமவனுக்கு.

(முன்னமித்யாதி) முன்பே பூமியுடையத் தன்னதாக அபிமா
மித்திருந்த ஹிரண்யனைப்புண்படுத்திப் பிளந்த வுகிரையுடைத்தா

யிருந்துள்ள பொன்னுழிக்கையால், (நீயித்யாதி) ப்ரகாரம். (முரணை வலி தொலைதற்காமென்றே) ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துள்ள நம்முடைய அர்த்தித்வந்தோற்றநின்ற ஸௌலப்பயத்தைக்காண நாட்டாருடைய அஹங்கார மமகாரத்தாலே பிறந்ததன்மை நெகிழ்மென்றே நீயிப்படி செய்தது. (முன்னம் தரணிதனதாகத்தானே) முன்னே பூமியடங்க லும் தன்னதாக அபிமாநித்த மஹாபலிபக்கலிலே யென்னவுமாம்.

(முரணையித்யாதி) யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே எங்களை உருக்கலாமென்றே. (முன்னமித்யாதி) தன்னதாக வுக்குமாகில், நாம் இன்று பெற்றோமாக வமையாதோ வென்று இரந்துகொண்ட வகை.

(டு.சு)

அரு. -- முப்பத்தாறும்பாட்டு. — “மண்ணிரந்து கொண்டவகை முரணைவலி தொலைதற்காமென்றே” என்றநவயம். ப்ராதிகூல்யத்தி னுடைய மிடுக்கைப்போக்குகைக்காக வென்படி.

இத்தையவதாரிகையிலே யருளிச்செய்கிறார் (யசோதைப்பிரா ட்டி யித்யாதி). எங்களை உருக்கலாமென்றது கீழிற்பாட்டிலே-அவ னுடைய சேஷடிதத்தைக் கண்டவளாகையாலே எங்களையுமுருக் கலாமென்ற நீ மண்ணிரந்துகொண்டது, நாங்கள் வன்னெஞ்சராகை யாலே உருகமாட்டோமென்றபடி, இரக்கவேண்டுவானென்னென் ன; அருளிச்செய்கிறார் (தன்னதாக வுக்குமாகிவித்யாதி). (டு.சு)

வகை யறு நுண் கேள்வி வாய்வார்கள், நாளும் புகை விளக்கும் பூம் புனலு மேந்தித்-திசைதிசையின் வேதியர்கள் சென் நிறைஞ்சம் வேங்கடமே, வெண்சங்க முதியவாய் மாலுகந்த ஆர்.

(டு.எ)

ப-உ. வகையறும் - உபாயாந்தரங்களைச் சேதிக்கும்படி, நுண்- ஸூக்ஷ்மமான அர்த்தங்களைபுடைய, கேள்வி - ஸ்வணத்தை, வாய்வார்கள் - அடைந்திருக்கும், வேதியர்கள் - வேதார்த்தமறிந்தவர் கள், நாளும் - தினந்தோறும், புகை - தூபமும், விளக்கும் - தீப மும், பூம்புனலும் - புஷ்பத்தோடு கூடின ஜலத்தையும், ஏந்தி - தரித்து, திசைதிசையும் - திக்குகள்தோறும், சென்று - போய், இறைஞ்சம் - ஆஸ்ரயிக்கும், வேங்கடமே - வேங்கடமென்கிற திரு மலையே, வெண்-வெளுத்த, சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்ச ஜயத்தை, ஊதிய -

த்வரிப்பித்த, வாய் - திருப்பவளத்தையுடைய, மால் - ஸ்வாமி,
(க்ருஷ்ணன்) உகந்த - விரும்பின, ஊர் - தேசம். (நூள்)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தேழாம் பாட்டு. (வகையித்யாதி) நாம்
அந்த அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டோமிறே; அது தீர்த்தம் ப்ராஸா
தித்துப் போயிற்றிறே யென்ன; அவன்றான் ஸம்ஸாரத்திலே திரு
மலையையுக்கந்துவந்து நிற்கவும் அதுக்கு வெறுக்கவேணுமோ வென்
கிறது.

(வகையறும்) “வஹு—ஸாவாஹு—நனாஸு—பஹு—சாகாஹ்ய
நந்தாச்ச” என்னும்படி ப்ரயோஜநாந்தர பரமான தேவதாந்தர
ஸ்பர்சியான வகையறுகை. (நுண்கேள்விவாய்வார்கள்) ஸ்தூலமாக
வன்றிக்கே ஸ்ரவணவேளையிலே ஸ-ஓக்ஷ்மமானகேள்வி வாய்த்தவர்க
ளான. (வேதியர்கள்) வேததாத்தர்யம் கைப்பட்டவர்கள். (புசையித்
யாதி) புஷ்பாத் யுகரணங்களைக்கொண்டு. (திசையித்யாதி) ஸர்வ
தோதிக்கமாக வந்து தொழப்படும் திருமலை. (வெண்சங்கமித்யாதி)
பாரதஸுமரத்திலே அர்ஜுநன் தொடுத்துவிட்ட அம்புகளுக்கு
எதிரிகள் எட்டுமளவன்றியே யொழிந்தால் ஒருவராலும் * இரூய்க்
கப்போகாதபடி நின்ற நிலையிலே * முழுக்காயாக அவியும்படிச் சீடா
க ஸ்ரீபாஞ்ச ஜயத்தை வாயிலேவைத் தூதின க்ருஷ்ணனுக்கந்தவூர்.

(வகையறும்) முழுகுவாரைக் கண்டவாறே முழுகி, ஜபிப்பா
ரைக்கண்டவாறே ஜபியா. (நுண்கேள்வி) ஸ-ஓக்ஷ்மார்த்தம் கேட்
டுக் கைபுகுந்தார். “வஹு—ஹி—நஓக்ஷுஷி—சஞ்சலம்ஹிமநஃ க்ரு
ஷ்ண.” (திசைதிசையில்) ஸர்வதோதிக்கமாக. (வேதியர்கள்) வேத
தாத்தர்யம் கைப்பட்டார். (வெண்சங்கம்) ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதி வர்த்
திக்கிறவூர். (நூள்)

அரு.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு.—அதக்கு-பெறப்பட்டதுக்கு.
வகையறுகை. ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தரங்களைப் ப்ரதிபாதிக்க
கிற சாகைகளையும் தத்பரமான புத்திகளையும் அறுகை. இவ்விடத்
துக்கு வகையறுகை - ஸாதநாந்தரங்களை யறுகை. ஸ-ஓக்ஷ்மார்த்தம்
கைபுகுருகை யருமையோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (வஹு—
ஹி—நஓ—சஞ்சலம்ஹிமநஃ என்று). (நூள்)

* இரூய்க்கப்போகாதபடி - ப்ரதிக்கிரியை பண்ணப்போகாதபடி.

† முழுக்காயாக அவியும்படி - உருதெரியாமல் அழியும்படி.

ஊரும் வரியரவ மொண்குறவர் மால்பாணை
பேர வெறித்த பெருமணியை • காருடைய
மின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடமே, மேலசுரர்
எம்மென்னு மால திடம்.

(ஈ.அ)

ப-உ. ஊரும் - ஸஞ்சரிக்கிற, வரி - ரேகைகளையுடைய, அர
வம் - ஸர்பமானது, மால் - பெரிய, பாணை - கஜம், பேர - கிளம்
பும்படி, ஒண் - விலகுகூணரான, குறவர் - வேடர், எறிந்த - வீசின
பெரு-ஸ்ஸாக்யமான, மணியை - மாணிக்கத்தை, காருடைய - மேக
த்தோடுகூடின, மின்னென்று - மின்னலென்று, (எண்ணி) புற்று -
வல்லிகத்தை, அடையும் - ப்ரவேசிக்கும், வேங்கடமே - திருமலை
யே, மேல - உத்தமரான, சுரர் - தேவர்கள், எம்மென்னும் - எங்க
ளதென்று, மாலதிடம் - அபிமானித்திருக்கும், தேசம்.

(ஈ.அ)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(ஊரும்)பரமபதத்தி
லுள்ளாரடைய உத்தேஸ்யரான வோபாதி திருமலையில்வர்த்திக்கும்
ஸர்பம், குறவர், பட்டிதின்னு மாணையடைய இவர்க்குத் தேஸ்யமாயி
ருக்கிறபடி. “எம்பெருமான் பொன்மலைமே லேதேனுமாவேனே.”

(ஊரும்) ஒரு கார்பப் பாடறத் திருமலையிலே ஊர்ந்து திரிகை
யே உத்தேஸ்யமாயிருக்கிறபடி. (வரியரவம்) பாம்பினுடைய உடம்
பில்வரி திருவேங்கடமுடையானுடைய திருமேனியில் ஓரவயவத்
தோபாதி உத்தேஸ்யமாயிருக்கிறபடி. (ஒண்குறவர்) திருவேடுவர்க்கு
ஒண்மையாவது - “இவர்கள் பாட்டன் பாட்டனிலே யொருத்தன்
பூமியிலே இறங்கினான்” என்னும் பழியின்றிக்கே யிருக்கை. (மால்பா
ணையித்யாதி) மலைபோலேயிருந்துள்ள ஆணை, தன்னை ஒருமலை சலித்
தாற்போலேயிருக்கப் போம்படிக்கிடாக. (எறிந்த பெருமணியை)
மஹார்க்கமானமணியை. ஆணை மேகம்போலே யிருக்கையாலும், அ
திலே பட்டமணி மின்போலே யிருக்கையாலும், பாம்பானது, இடி
க்கஞ்சுகையாலே மின்னின வநந்தரம் இடி யுண்டாபென்றுகொண்டு
அதுக்கு முன்னே புற்றடையா நிற்குந்திருமலை. (மேல சுரர் எம்
மென்னுமாலதிடம்) ஆக்கரான தேவர்களன்றியே, மேலான, சுரர் -
நித்ய ஸ-பிரிகள் - எம்மென்னுமாலதிடம் - * அஹமஹமிகயா
விரும்புமிடம்.

அவ.—அங்கே புக்காலோவென்னில் உள்ளுப்புகவொட்டா
நின்றதோ,

(ஊரும்) * ஹாதரிமஹதி - ப்ராதரிசச்சதி போலே. (வரி)
அதுவும் ஸ்ப்ருஹணீயம். (மால் யானே) மலைநடந்தாற்போலே.
(பேர) ஆமிஷார்த்தமாக வந்து மலைபேர்த்தாற்போலே பேர. (பேரு
மணியை) மலைபோலே யிருக்கை. (ஊரும் வரியரவம்) இவை ஸ்வை
ரஸஞ்சாரத்தாலே ஸௌபாக்யம் கொண்டாடப் புறப்பட்டு. (புற்ற
டையும்) இடிக்கு முன்னுன மின்னுகையாலே. (நடஅ)

அரு.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—* என்னென்ற-என்னதென்ற.

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார். (அங்கே புக்காலித்
யாதி). (உள்ளுப்போகவொட்டாது) ஊரில் போக்யதையென்றபடி.

இடந்தது பூமி யெடுத்தது குன்றம்
கடந்தது கஞ்சனை முன் னஞ்ச - கிடந்ததுவும்
நீரோத மாகடலே நின்றதுவும் வேங்கடமே
பேரோத வண்ணர் பெரிது. (நடகூ)

ப-உ. பேர் - பெரிய, ஓதம் - அலைகளையுடைய கடல்போன்ற,
வண்ணர் - வடிவையுடையவர், இடந்தது - தோண்டினது, பூமி -
தரணி; எடுத்தது - தரித்தது, குன்றம் - மலை; கஞ்சனை - கம்ஸனை,
முன் - முற்காலத்தில், அஞ்ச - பயப்படும்படி, கடந்தது - ஆக்ரமி
த்தது; நீர்-பெரிய ஜலத்தையுடைத்தாய், ஓதம் - அலையெறிகிற, மா-
பெரிய, கடல் - ஸமுத்ரத்திலே, கிடந்தது - பள்ளிகொண்டது;
பெரிது - மிகவும், நின்றது - நின்றருளினது, வேங்கடமே - திரும
லையே கிடர். (கூநட)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு (இடந்தது) ஆபத்
திலே பூமியை ரக்ஷிப்பது, அவதாரங்கள் ஸாது பரித்ராணர்த்தம்
துஷ்க்ருத் விநாசார்த்தமாவது, எப்போதும் உகந்து திருமலையிலே
நிற்பதென்கிறார்.

(இடந்ததுபூமி)ப்ரளயாபத்திலே பூமியை யெடுத்தவழகு காண
லாவது. (எடுத்தது குன்றம்)|கோவர்த்தநோத்தரணத்திலே அவ்வழ
கு காணலாவது. (கடந்ததித்யாதி) கம்ஸனஞ்சும்படி யவனை யழித்த
வன்று வெற்றியழகு காணலாவது. (கிடந்ததுவும் நீரோதமாகடலே)
கண்வளர்ந்த வழகு காணலாவது ஆழ்ந்த கடலிலே சாய்ந்தபோது.
(பேரோத வண்ணர் பெரிது, நின்றதுவும் வேங்கடமே) கடல்போலே

* என்னென்ற-என்றபாடத்தைக்கொண்டும் இந்த அரும்பதம்

ஸ்ரமஹரமான வடிவை யுடையவன், எப்போது முகந்து நிற்பது திருமலையிலே.

(இடந்தது) ப்ரளயத்தாலே வந்த நலிவுதீர. (அடுத்தது) இந்த்ரனூல் வந்த நலிவுதீர. (கடந்தது) கம்ஸனூல் வந்த நலிவுதீர. (கிடந்ததுவும்) அவதாரத்துக்கு ஏகாந்தமாம். நாம் பெருமானே யுகந்தோமென்று சோற்றையுகப்புகுதோம், சோற்றை யுகந்தோமென்று நாலும் பத்தும்பட்டினி விடுவுதோம்; ஸ்த்ரீகளை யுகந்தோமென்று சதுரங்கம் பொருதல் உறங்குதல் செய்வுதோம்; ஒன்றிலும் ஸ்நேஹமில்லை.

(நகூ)

அரு.—முப்பத்தொன்பதாம் பாட்டு.—ஆழ்வார்கள், நஸ்வரனுடையகுணசேஷ்டிதங்களை வாய்புலத்துகையாலே இருந்திலே - அஸ்மதாதிகளுக்கு கில்லையென்னு மிழவாலே யருளிச்செய்கிறார் (நாம் பெருமானே யித்யாதி).

(நகூ)

பெருவில் பகழிக் குறவர் கைச் செந்தீ

வெருவிப் புனம் துறந்த வேழம் - இருவிசும்பில்

மீன் வீழக் கண்டஞ்சம் வேங்கடமே, மேலசுரர்

கோன்வீழக் கண்டு கந்தான் குன்று.

(சயி)

ப-உ. பெரு - பெருத்த, வில் - ததுஸ்ஸையும், பகழி - பாணத்தையுமுடைய, குறவர் - வேடர், கை - கரத்திலே (பிடித்த), செம் - சிவந்த, தீ - நெருப்பை (கண்டு), வெருவி - பயந்து, புனம் - வயலை, துறந்த - விட்ட, வேழம் - யானையானது, இரு - விசாலமான, விசும்பில் - ஆகாசத்தில் நின்றும், மீன் - நகூதரம், வீழ - விழ, (அத்தை) கண்டு - பார்த்து, அஞ்சம் - பயப்படும்படியான, வேங்கடமே - திருமலையே, மேல் - முற்காலத்தில், அசுரர் - அரக்கர்களுக்கு, கோன் - ஸ்வாமியான ஹிரண்யன், வீழ - விழ, (அதை) கண்டு - பார்த்து, உகந்தான் - ஸந்தோஷித்தவன், குன்று - (நித்யவாஸம்பண்ணும்) மலை.

(சு)

வ்யா.—நாற்பதாம்பாட்டு. (பெருவில்) திருமலையை யுகக்கிறார். “சுவஷ் ஹி ஹி ஹி - அவஷ்டப்யஹத்தது” என்கிறபடியே, சக்ரவர்த்தித்திருமகன் கையும் வில்லும்போலே பெரியவிலையும

தெரிந்த பகழியையுமுடையரான திருவேடுவர். (குறவரித்யாதி)
* குளிலே கொளுத்திக் கையிலே கொடுபோகிற நெருப்பொளியிலே
வில்லின் பெருமையையுங் கண்டு நெருப்பு தனக்கு ஆனையஞ்சும்ப
டியாகவும், பட்டிமேய்ந்த ஆனை இப்புனங்கொய்தாலுமிங்கு வாரே
னென்று ஸ்யஸித்துப்போனது. (இருவிசம்பித்யாதி) வெளியையும்
பரப்பையு முடைத்தான ஆகாசத்தினின்றும் மீன்விழக்கண்டு இனி
ஓரிடத்திலும் போக்கில்லையென்று நின்ற நிலையிலே நின்று அஞ்சு
கிற திருவேங்கடம். மேல்-பண்டு. (அசுரரித்யாதி) “சிறுக்கனுடையவி
ரோதிபோயிற்று” என்றுகந்து இன்னமு மாஸ்திஷ்ரோதி யேதேனும்
வரிலும் பரிஹரிக்கவேணுமென்றவன் பற்றி நிற்கும் திருமலை.

(பெருவிஸித்யாதி) இதிலுத்தாரார்த்தம் மீன்விழக் கண்டஞ்
சும்-நிலத்திலே நெருப்பை விழவிட்டார்க ளென்று குறவ ரெறிந்த
கொள்ளிக்கு வெருவின தாகையாலே. (வேங்கடம்) நிர்ப்பயமான தே
சம்; அஸ்த்தானே பயசங்கை பண்ணு மித்தனை. (சு0)

அரு.—நாற்பதாம் பாட்டு.—நக்ஷத்ரம் விழந்தால் பயப்பட
வேண்டுவானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (நிலத்திலே நெருப்
பை யித்யாதி). குறவர் பரண்களிலேயிருந்து கொள்ளியை யெறியும
துகண்டிருக்குமதாசையாலே மீன்விழுகிறத்தையும்வார்க ளெறிந்தார்
களாக நினைத்து பயப்பட்டதென்றபடி. (சு0)

குன்றனைய குற்றஞ் செய்யினும் குணங்கொள்ளும்
இன்று முதலாக வென்னெஞ்சே - என்றும்
புறனுடையே யாயினும் பொன்னாழிக் கையான்
திறனுடையே சிந்தித் திரு. (சக)

ப-உ. என் - என்னுடைய, நெஞ்சே - மனமே, என்றும் - ஸர்
வகாலமும், புறனுடையேயாயினும் - அந்யபரமான சொல்லாலே
யாகிலும் (அஹ்ருதயச் சொல்லாலேயாகிலும்), பொன் - அழகிய,
ஆழி - சகரத்தை, கையான் - கரத்திலேந்திய ஸர்வேச்வரனுடைய,
திறன் - விஷயத்தில், உடையே - (மதுஜேயஸி - என்கிற) சொல்லை
யே, சிந்தித்து - த்யாமித்து, இரு - ஸ்திரப்படு. இன்றுமுதலாக -
இப்பொழுது தொடங்கி, குன்றனைய - மலைபோன்ற, குற்றம் -

* குளிலே - பந்தத்திலே.

அபராதங்களை - செயினும். அனுஷ்டித்தாலும், குணக்கொள்ளும் - குணமாகஸ்விகரிக்கும். (சுக)

வ்யா.—நாற்பத்தோராம்பாட்டு. (குன்றனைய) அவன் குற்றம் பொறுக்கைக்காகத் திருமலையிலே வந்து நின்றான். ஆபிமுக்யத்தைப் பண்ணினாலும் தோஷம்சத்தைப்பாராதே குணம்சத்தைக் கொள்ளும். அவனுள்ளவன்றே இவ்வாத்மாவுண்டென்கிறார். இத்தனைநாளும் இத்தைச் செய்யாதொழிவா நென்னென்னில்; (இன்று முதலாக) இவனுக்கே ஸ்வபாவமென்றறிந்த இன்று தொடக்கமாக. (என்னெஞ்சே) எனக்கு ஹிதம் பார்க்கும் நெஞ்சே. ஸஹ்ருதயமாக அவன் குணங்களைப் பேசப்போமோ வென்னில்; (புறனுரையேயாயினும்) அஹ்ருதயமான பேச்சேயாகிலும். ப்ரயோஜந மின்றிக்கே அநர்த்தமாயிற்றுகிலு மென்றுமாம். (பொன்னாழி யித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரன் திறத்தில் சப்தங்களை யறிந்து. (சிந்தித்திரு)க்ருதார்த்தமாயிரு.

அவனோடே ஸம்பந்தமுண்டாகிலும் முன்பு அங்ஙன் செய்தருளாவிடுவானென்னென்னில்; “குற்றம்-குணம்” என்று நினையாமை. (பொன்னாழி) தானே ஸஹ்ருதயமாக்கும். (சுக)

அரு.—நாற்பத்தோராம் பாட்டு.—குற்றம் பொறுக்கை ஸ்வபாவமென்றறிந்த இன்றென்றபடி. (சுக)

திருமகளும் மண்மகளும் ஆய்மகளும் சேர்ந்தால் திருமகட்கே தீர்ந்தவா நென்கொல் - திருமகள்மேல் பாலோதம் சிந்தப் படநாகணைக் கிடந்த மாலோத வண்ணர் மனம். (சஉ)

ப-உ. பாலோதம் - பாற்கடலில் திவலை, சிந்த - சிதற, படம் - பணங்கையுடைய, நாகணை - திருவந்தாழ்வரனாகிற படுக்கையிலே, கிடந்த - பள்ளிகொண்ட, மால் - பெரிய, ஓதம் - ஸமுத்ரம் போன்ற, வண்ணர் - வடிவையுடையவருடைய, திருமகள்மேல் - லக்ஷ்மிமேல் (செல்லுகிற), மனம் - திருவுள்ளம், திருமகளும் - லக்ஷ்மியும், மண்மகளும் - பூதேவியும், ஆய்மகளும் - நப்பினைப்பிராட்டியும், சேர்ந்தால் - ஸம்ஸ்லேஷித்தால், திருமகட்கே - பெரியபிரா

கூஅ முதற்றிருவந்தாதி சங்.—பா.—மனமாகதீரும்.

ட்டியார் விஷயத்திலேயே, தீர்த்தவாறு - பரீதமானபடி (நடக்கிற படி), என்கொல் ! எங்ஙனேதான்! (சஉ)

வ்யா.—அவ.—(திருமகளும்) பாராதே பொறுக்கைக்கடி பிராட்டிமா ரருகே யிருக்கையென்கிறார்.

(திருமகளித்யாதி) அநந்தாழ்வான், “ திருமகட்கே தீர்த்தவாறென்கொல், மண்மகட்கே தீர்த்தவாறென்கொல், ஆய்மகட்கே தீர்த்தவாறென்கொல் ” என்று பணிக்கும். (டாலோதம் சிந்த) “திருப்பாற்கடலின் குறுந்திவிலே திருமுகத்திலே படுப்படிக்கீடாகத்திருவந்தாழ்வான் மேலே கிடந்த மாலோத வண்ணருடைய திருமகள்மேல் வைத்த திருவுள்ளம், திருமகளும் மண்மகளும் ஆய்மகளும் சேர்த்தால் திருமகட்கே தீர்த்தவாறென்கொல் ” என்றருளிச்செய்வர் பட்டர். பிராட்டியோடு கலந்தபோது, “வஹ்ஸாஜாநாமெஸஸிஷ - புஷ்பாங்கராகைஸ்ஸமம்” என்கிறபடியே அல்லாத பிராட்டிமார் உபகரண கோடியிலே நிற்பர்கள்; அல்லாத பிராட்டிமாரோடு பரிமாறும்போது, இவள் தன்னிடையிலும் முலையிலும், கலந்தாற்போலே யிருக்கும். போகத்தான் உன்மஸ்த்தகமானால் வருத்த கீர்த்தநாதிகளுக்குக் கூட்டமாய் நிற்பர்கள். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று, இதர விஷயங்களிருவர்க்கும் போராமையாலே “சீறு-பாறு” என்கைக்குடலாம் ; இங்கு போக்யதாதிசயத்தாலே கிண்ணகத்தி விழிவாரைப்போலே திரண்டு அவகாஹிக்கவேணுமென்றதாயிற்று. (சஉ)

மனமாக தீரு மருவினையும் சாரா
தனமாய தானே கைகூடும் - புனமேய
பூந்துழாயா னடிக்கே போதொடு நீரேந்தித்
தாந்தொழா நிற்பார் தமர். (சங)

ப-உ. புனமேய - தன் நிலத்திலிருந்தாற்போலே (செழித்து), பூம் - பூத்த, துழாயான் - திருத்துழாயையுடையவனுடைய, அடிக்கே - திருப்பாதங்களுக்கே, போதொடு - விகாஸோந்முகமான அரும்புகளோடு, நீர் - ஜலத்தை, எந்தி - தரித்து, தமர் - பக்தர், தாம் - தாங்களே, தொழாநிற்பார் - அடிமைசெய்வர்கள்; (அடிமை செய்யவே) மனம் - மனதிலிருக்கிற, மாசு - (அஞ்ஞாநம் முதலிய)

அழுக்கு, தீரும் - கழியும் ; அரு - அஸாத்யமான, வினையும் . பாபங்களும், சாரா - கிட்டாது; தனமாய - ஸம்பத்தான பக்தியும், தானே - அதுவே, கைகூடும் - சேரும். (சுரு)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்துமூன்றும் பாட்டு.— (மனம்த்யாதி) பிராட்டிமாரடியாக அவனைப்பற்றினார்க்கு போகத்தில் ப்ரதிபந்தகங்கள் போகவேணுமென்றும் பக்த்யாதிகளுண்டாகவேணுமென்றும் இவர்களுக்குக் கரைய வேண்டாவென்கிறது.

(மனமாசுதீரும்) மனஸ்ஸுக்குமாசாகிறது - ருசிவாஸனைகள். (அருவினையும் சாரா) அவித்யாதிகர்மங்களனையா. (தனம்த்யாதி) இப்படியானவதிகாரிக்கு தனமான கைங்கர்ய பூர்வடாவியான பக்த்யாதிகள் தானே யுண்டாம். (புனம்த்யாதி) தமரானவர்கள் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளிலே தாங்களே தொழாநிற்பர்கள். இவர்களுக்கு அவனுடைய திருவடிகளிலே புஷ்பாப்யபகரணங்களைக் கொண்டு தொழுவது அவனை யநுபவிக்கையிலே அவ்வயம்.

* திறனுரையே சிந்தித்திருக்கவொட்டுமோ இவனுடைய அவித்யாதிகளென்னில் ; (தனமாய) அவித்யாதிகள் போனார்க்கு வரும் தநம். “சுகுரிக்ஷுமதஸ்யோ பிாநு-அந்தரிக்ஷகத ஸ்ஸ்ரீமான்” (பூந்துழாயானடிக்கே) குடிக்கிற வேப்பங்குடிநீர். (தாமத்யாதி) இவன் வகுத்தது செய்ய அவன் வகுத்தது செய்யாதொழியுமோ. (சுரு)

அரு.—நாற்பத்துமூன்றும் பாட்டு.—மேலுக்கவதாரிகை யருளிச் செய்கிறார் (திறனுரையேயித்யாதி). அவன் வகுத்தது செய்கை-அநிஷ்டத்தைப்போக்கி இஷ்டத்தைக்கொடுக்கை. (சுரு)

தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவம் தானே
தம ருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர் - தமருகந்த
தெவ்வண்ணம் சிந்தித் திமையா திருப்போ
அவ்வண்ண மாழியா னாம். (சசு)

ப-உ. ஆழியான் - சக்ராயுதனை ஸர்வேஸ்வரன், தமர் - பக்தர், உகந்தது - விரும்பியது, எவ்வுருவம் - எந்த விக்ரஹமோ ; அவ்வுருவம் - அந்த விக்ரஹத்தை, தானே-ஸ்வயமே, ஆம் - ஸ்வீகரி

க்கும்; மற்று - இப்படியே யன்றிக்கே, தமர் - பக்தர், உகந்தது - விரும்பியது, எப்போர் - எந்தத்திருநாமமோ; அப்போர் - அந்த திருநாமத்தை, ஆம் - அங்கீகரிக்கும்; தமர் - பக்தர், உகந்து - விரும்பி, எவ்வண்ணம், எந்தப் பரகாரத்தை - சிந்தித்து, அது ஸந்தித்து - இமையாதிருப்பர் - இமைகொட்டாமல் நிற்பர்களோ (அநவரதபாவநைபண்ணுகிறார்களோ); அவ்வண்ணம் - அந்தப் பரகாரத்தையுடையனாய், ஆம் - இருக்கும். (சச)

வ்யா.—அவ, —நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு. (தமரித்யாதி) “தமர்” என்று சிலவரும் அவர்களுக்குப் ப்ரதிபந்தகம் போக்கவேண்டா, போகத்திலே அவ்வயஞ் சொல்லுகிறபடி யெங்ஙனே யென்னில்; அவனுடைய ஸ்வரூப மாஸ்ரிதபரதந்த்ரமாகையாலே சொல்லுகிறது.

(தமருகந்ததித்யாதி) :—யேயயாஜோஷ்வஷுஜே தாநுதயெவ வஹஜாஜிஹு - யேபதாமாம்ப்ரபத்யந்தே தாந்ததைவபஜாம்யஹம்” மகக்கு நல்லவர்களின்னொன்றுமில்லை, இன்னபடி பஜிப்பாரென்றுமில்லை; அவர்கள் நின்ற நிலையிலே அவர்கள் பஜித்தபடியே அவர்களைப் பந்துவாணென்கிறது. தமரானவர்கள் ப்ராக்ருதத்ரவ்யங்களிலே யொன்றை “உனக்குத்திருமேனியாகக் கொள்ளவேணும்” என்றால் அதைத் திருமேனியாகக் கொள்ளும். “ஸுவண-பாஜதாடிஹி - ஸ்வார்ணரஜதாதிபி:”. எம்பெருமானார் மாதுகரத்துக்கெழுந்தருளாநிற்க, சிலபிள்ளைகள் காலாலேகிறி, “உம்முடைய எம்பெருமான் திருமேனி” என்று காட்ட, பாத்ரத்தை வைத்து தண்டனிட்டுருளினார். இவ்வர்த்தத்திலே, “கோயிலிலே சில பிள்ளைகள் விளையாடுகிறவர்கள் திருவிதியிலேயிருந்து பெருமானும் நாய்ச்சிமாரும் பெரிய திருமண்டபமும் கற்பித்துப் பெரும் திருப்பாவாடையு மமுது செய்வித்து, “எம்பெருமானார்! ப்ரஸாதப்படும்” என்று மணலைக்கையாலே * முகந்தெடுக்க, தத்காலத்திலே மாதுகரத்துக்கெழுந்தருளுகிற உடையவர், அவ்விடத்திலே அது கேட்டருளி தண்டனிட்டு அவர்களெடுத்த ப்ரஸாதத்தைப் பாத்ரத்திலே யேற்றார்” என்றுஜீயரருளிச்செய்தார். (தமருகந்ததெப்பேர்மற்றப்பேர்) நல்லவர், “சதங்கை யழகியார்” என்று திருநாமம் சாத்திரராகில், நாராயணநாமங்களைக்காட்டிலுமத்தை விரும்பும். (தமரித்யாதி) நல்லவருகந்து “யேயயா-யேயதா” என்னும்படி யாதொரு ப்ரகாரத்திலே உகந்து ஸாவதாராயிருப்பார்கள்; அந்தப் ப்ரகாரத்தாலே அதை யுடையனான.

* முகந்து - ஸந்தோஷித்து.

(ஆழியான்) அப்ராக்ருதமாயிருந்துள்ள ஸகலபரிகரத்துக்கு முபலக்ஷணம். அவையெல்லாங்கிடக்க இவர்கள் நினைத்தபடியாகத் தன்னை யமைத்துக்கொடுக்கும்.

(தமரித்யாதி) இவன் கண்டு தொழவேண்டாவோ. எங்கே காண்பதென்னில்; (அவ்வுருவந்தானே) “சூத்ராநஃபாநுஷாஸிதேநு-ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே.” “யேய்யா - யேயதா”. (எப்பேர்மற்றப்பேர்) எங்களாழ்வார்பாடே ஆயர்தேவு சென்று நாவற்பழம் வேண்ட, “நியார்” என்று அவர்கேட்க, “ஜீயர் மகனான ஆயர்தேவு” என்ன, ஜீயரைக்கண்டு “உம்முடைய பிள்ளை எங்களைக்குடியிருக்க வொட்டுகிறிலன்” என்றார். (ஆழியானம்) ஸ்ரஷ்டாவாய் நியாமகனாயிருக்கிறவன் ஸ்ருஜ்யனுமாய் நியாம்யனுமாம். (சச)

அரு.—நாற்பத்தநாலாம்பாட்டு.—அதிகாரி நியமம் த்ரவ்ய நியம மின்றிக்கேயொழிந்தாலும், எம்பெருமான் ஸாந்தியம் பண்ணுமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹ்ய மருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமானாரித்யாதி). எவ்வண்ணம் எந்தப்ரகாரம் ஸ்திதி கமந ஸயநாதிகள் என்றபடி,

மேலுக் கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இவன்கண்டித்யாதி). ஆஸ்ரிதனிட்ட பேரை யுகப்பனென்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹ்ய மருளிச்செய்கிறார் (எங்களாழ்வாரித்யாதி). ஆயர்தேவு-நஞ்சீயர் திருவாராதநம். அவர் ஸ்வப்நத்திலே பழம்முதலான வற்றைக்கேட்க, ரஸோக்தியாக எங்களாழ்வாரருளிச்செய்தா ரென்றபடி. (சச)

ஆமேயமரார்க் கறிய வது நிற்க

நாமேயற்கிற்போம் நன்னெஞ்சே - பூமேய

மாதவத்தோன்தாள்பணிந்தவாளர்க்கன்நீண்முடியைப் பாதமத்தா லெண்ணினான் பண்பு. (சரு)

ப-உ. நன்னெஞ்சே - நன்மையுடைய மனமே! பூ - (நாடி) கமலத்தில், மேய - வாஸம்பண்ணுகிற, மா - பெரிய, தவத்தோன் - ஜ்ஞாநத்தையுடைய, (ப்ரஹ்மாவினுடைய), தாள்-பாதங்களை, பணிந்த - வணங்கின, வாள் - வாள் என்கிற ஆயுத்தையுடைய, அரக்கன் - அஸுரனான ராவணனுடைய, நீள் - தீர்க்கமான, முடியை - தலைகளை, அப்பாதத்தால் - அந்ததிருவடிகளினால், எண்ணினான் -

கணக்கிட்டவனுடைய, பண்பு - குணங்களை, அமரர்க்கு - தேவர்களுக்கு, அறியவாமே - தெரிந்துகொள்ளப்போமோ; அதுநிற்க-அதுகிடக்க, நாமே - நாமே, அறிகிற்போம் - அறிய ஸமர்த்தரானோம்.

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு. (ஆமே) இது அவன் காட்டக்கண்டவருக்கொழிய அல்லாதார்க்கறியப் போகாதென்கிறார்.

(ஆமேயமரர்க்கறிய) எத்தனையேனுமதிசயித ஜ்ஞாநரான தேவர்களுக்கு மறியப்போகாதென்கிறது. (அது நிற்க நாமே யறிகிற்போம்) அவ்விடையாட்டம் நிற்க நமக்கறியத்தட்டென். (நன்னெஞ்சே) அவன் காட்டக்கண்ட நெஞ்சே. (பூமேயவித்யாதி) ப்ரஹ்மாவின் மடியிலே ஒரு சிறுபிள்ளையாய்க் கண் வளருவாரைப் போலே கிடந்து “இவனுக்கு வரங் கொடுக்க வேண்டா, இது அநர்த்தமாம்” என்று ராவணன் தலையைத்தந்திருவடிகளாலே எண்ணினவனுடைய நீர்மையை “அமரர்க்கு அறியவாமே” என்கிறது-இத்தால் ப்ரஹ்மாவின்னுடைய அறிவு கேடு சொல்லுகிறது.

(ஆமே) அபிமானிகளான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மெளியனும் (தாள் பணிந்த வாளர்க்கன்) புதுத்தண்டன்கண்டு * இறுமாந்து விளைவதறியாதே வரங்கொடுத்தபடி. (சுரு)

அரு.—நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—இது ஆஸ்ரிதபார தந்தர்யம். ராவணன் பத்துத் தலையையும் மறைத்துவர அததைச் சிறுபிள்ளைகள் காலையாட்டுமாப்போலே எண்ணிக் காட்டினான்.

(ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மெளியனும்) அவர்களுக்கு மெளியன மவன் நமக்கெளியனாகச் சொல்லவேணுமோவென்று இரண்டாம் தாத்தர்யம். (சுரு)

பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற வெண்புரிநூல் மார்பன் வினைதீரப் - புண்புரிந்த ஆகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டிர், அமரர்தம் போகத்தால் பூமியாள்வார். (சுசு)

ப-உ. பண் - ஸ்வரத்தோடு, புரிந்த - யுக்தமான, நான்மறையோன் - நாலுவேதங்கையுடைய ப்ரஹ்மாவின்னுடைய, சென்னி-

* இறுமாந்து - மிகவும் ஸந்தோஷித்து.

தலையிலே, பவி - பிணையே, ஏற்ற - வாங்கினவனும், வெண் - வெ
நுத்த, புரி - புரியையுடைய, நூல் - ஸூத்ரத்தை, மார்பன் - வகை
ஸ்ஸிலேயுடைய (ருத்ரனுடைய), வினை - பாபங்கள், தீர - போம்படி,
புண் - வ்ரணத்தோடு, புரிந்த - கூடிய, ஆகத்தான் - திருமேனியை
யுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, தான் - திருவடிகளை, பணிவார்கண்
டர் - தொழுமவர்கள் கிடர், அமரர்தம் - நித்யஸூரிகளுடைய,
போகத்தால் - செல்வத்தோடு கூட, பூமி - தரணியோடுகூடின லீலா
விபூதியை, ஆள்வார் - நிர்வஹிப்பார்கள். (சுக)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தாரும்பாட்டு.—(பண்ணித்யாதி) ருத்ர
னுடைய லஜைகேடு சொல்லுகிறது.

(பண்புரிந்த நான்மறையோன்) ஸ்வரயுக்தமாக ஸர்வேஸ்வரனா
லே ஒதுவிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாவின். (சென்னிப்பவியேற்ற) “வாஸோ
ஐஷ்ட நவாடே மூண வ்மிநூதஸ்யஸிரோரியா - வாஸாங்குஷ்டககாக்
ரேண சிந்நம்தஸ்ய சிரோமயா” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவின் தலை
யை யறுக்க, அவன், “கபாலியாவாய்” என்று சபிக்க. அவனுடைய
தலையோட்டிலே பிணையேற்ற. (வெண்புரிநூல் மார்பன் வினேதீர)
விந்தவேஷனாய் ப்ராயச்சித்தியானபடி. இவனோடு ஸம்பந்தித்தார்க்
கெல்லா மதுவேயிறேபணி. அகமுடையவரும் தகப்பனரைக்கொ
ன்றான்; இவனை யாஸ்ரயித்தவனும் தகப்பனைக்கொன்றான். “வினேதீர”
என்கிறவித்தால் இவனுடைய கர்மவஸ்யத்வமும், தான் பண்ணின
கர்மம் தன்னால் பரிஹரிக்கப்போகாமையும் சொல்லுகிறது. இத்தால்
ஈஸ்வரத்வ சங்கையிலே யென்றபடி. (புண்புரிந்த வித்யாதி) ஈஸ்வரா
பிமாநியாய் ஒருத்தனாய்த் திரிந்தவன் வாசஸ்தோதும் இடறித்திரிவ
தே! என்று திருவுள்ளத்திலே புண்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனுடைய தா
ள் பணிவார்கிடர். (அமரரித்யாதி) பூமியுமாண்டு பாம்பதத்தில் போ
கமுமதுபவிப்பார்கள். அன்றியே, போகபூமியிலே யிருக்கச்செய்
தே பாம்பதத்தில் போகமெல்லா மதுபவிப்பார்களுள் நாமம்.

அவ.—ப்ரஹ்மாவாலே ஒரு ருத்ரனலைந்துகொடுகிடக்க அது
தீர்த்தாரார்.

(பண்ணித்யாதி) ஒத்துச்சொல்லாநிற்கத் தலையறுத்தபடி. மூலே
யடியே திரிந்தார் பாதகியானவாறே முழுக்கித்திரியும்படி. “விண்
னுளாரிலும் சீரியர்” என்றுமாம். (சுக)

எசு முதற்றிருவந்தாதி சௌ.—பா.—வாரிசுருக்கி.

அரு.—நாற்பத்தாரும்பாட்டு.—பலி - வலி ; பிணையென்ற படி. அகமுடையவள்-பார்வதி. தகப்பனைக்கொன்றது-தகைப்பாஜாபதி பகவத்பாணகையாலே யாகத்திலே பெண்ணான பார்வதியையழையா திருக்க, அவள் ருத்ரனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோக, அவன் ருத்ரனை யுதாஸிக்கையாலே, ருத்ரன், ஜடையிலே வீரமுஷ்டிகளே யுண்டாக்கி க்கொல்லுகையாலே “அவள்கொன்றாள்” என்கிறது. இவளையாப் பரித்தவன்-ருத்ரன். அவன் பரஹ்மாவைத் தலையையறுத்தான்.

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (பரஹ்மாவாலே யி த்யாதி). ருத்ரனுக்கு ஒத்துச்சொல்லாநிற்க, வெள்ளைப் பூணூலும், என்கையாலே முழுகினமைதோற்றுகிறது. பூமியிலேயிருக்க அம ரார்போகம் கூடுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (விண்ணுளாரிலு மித்யாதி). (சக)

வாரிசுருக்கி மதக் களி றைந்தினையும்
சேரி திரியாமற் செந்நிறீஇக் - கூரிய [நாள்
மெய்ஞ் ஞானத் தாலுணர்வார் காண்பரே, மேலொரு
கைந்நாகம் காத்தான் கழல்.

ப-உ. மதம்-கொழுத்த, களிறு - இந்திரியங்களாகிற யானைகள், ஐந்தினையும் - ஐந்தையும், வாரி-விஷயங்களாகிற ஜலத்தில், சுருக்கி - ஒடுக்கி, சேரி - விஷயங்களாகிற தெருவில், திரியாமல் - ஸஞ்சரி யாதடடி, செந்நிறீஇ - நன்றாய் நிறுத்தி, கூரிய - ஸஞ்சுமமான, மெய் - பரமார்த்தமான, ஞானத்தால் - பக்தியால், உணர்வார் - அறிய ஸமர்த்தரானவர்கள், மேலொருநாள் - முன்பொருகாலத்தில், கை - குணவானு, நாகம் - கஜத்தை, காத்தான் - ரக்ஷித்தவனு டைய, கழல் - திருவடிகளை, காண்பர் - ஸாக்ஷாத்கரிப்பார்கள். (சௌ)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு. (வாரிசுருக்கி யித்யாதி) இந்திரியங்களுடைய போகத்தைச் * செலுத்து, விஷயத்தி னுடைய ஸந்நிதியில் நில்லாமல் பரிஹரித்து, மெய்யான பக்தியையு டையவர்களவனைக் காண்பரென்கிறார். “விஷயாவிநிவத-ஓதே நிராஹாரஸ்யு டேஹிநஃ | ரஸவஜ-ஓரவோஷ்யஸ்ய வரஃ ஓஷ்யா நிவத-ஓதே-விஷயாவி நிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்யதேஹிநஃ ரஸவர் ஜம்ரஸோப்யஸ்ய பரமத்ருஷ்ட்வா நிவர்த்தந்தே”

* செலுத்து-நெருக்கி.

(வாரிசுருக்கி) மதித்த வாணைகளைத் தண்ணீரிலே செறுக்கு மாப்போலே இந்திரியங்களினுடைய போகத்தைக் குறுக்கி. (சேரி திரியாமல்) தெருவேதிரியில்கொல்லுமிறே ஆணை அப்படி விஷயத்தி னுடைய ஸந்நிதியில் திரியாமல். (செந்நிறீஇ) செவ்விதாக நிறுத்தி; பதார்த்தங்களில் போகாமல் ப்ரத்யக்வஸ்து விஷயமாக்கி. (கூரிய வித்யாதி) விஹித கர்மங்களை பலாபிஸந்திரஹிதமாக வநுஷ்டித்துக் க்ஷணபாபராய் ஆத்மயாதநம்ய ஜ்ஞாநமுண்டாய் ஈஸ்வர பாரதந் த்ர்யமென்னு மிடம், “உபாஸநாஜ்ய-வாயஸ்யிதி டஸ-நஸரீா நாகார ப்ரத்யக்ஷாலிஷுக்திவிஸுதே ததநஞாஸு - உபாஸநாத் யுபாயஸ்திதி தர்சநஸமாநாகார ப்ரத்யக்ஷாபிவ்யக்திவிசதேததநந்த ரம்” என்று சொல்லுகிற பக்தியாலே காண்பர்கள். (மேலித்யாதி) பண்டொருநாள் ஸ்ரீகஜேந்த்ரமோக்ஷம் பண்ணினவனுடைய திரு வடிகளை. இத்தால் விரோதியான முதலையைப்போக்கித் தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தாற்போலே இவர்களுடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கித் தன்னைக்காட்டிக்கொடுக்குமென்கிறது. (சேரிதிரியாமல்) ஆள்நடையாடாதவிடத்தே கொண்டுபோய். (கூரியவித்யாதி) சுபா ஸ்ரயமாகவும், நாதனாகவும், உபாயமாகவும், உபேயமாகவும், அது ஸந்திக்கை. (கைந்நாகம்) “வாஸரீாவஹிவஸு-பரமாபதமாபந்ந”.

அரு.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு.—ஆனைக்கு மதஹேதுவான ஜலத் தைச்செறுக்கவே மதம் போமாப்போலே, முழுக்ஷுவுக்குமாஹா ராதிகளைச் செறுக்கவே வீர்யம் போமென்னு மதுக்கு ப்ரமாணமரு ளிச்செய்கிறார் (விஷயாவிநிவத-ஹே.விஷயாவிநிவர்த்தந்தே, இத் யாதி). தண்ணீரிலே செறுக்கை தண்ணீர்காட்டாதிருக்கை. (சஎ)

கழ லொன்றெடுத்த தொருகை சுற்றி யோர் கைமேல்
சுழலும் சுராசுரர்களஞ்ச - அழலும்
செருவாழி யேந்தினான் சேவடிக்கே செல்ல
மருவாழி நெஞ்சே மகிழ்.

(சஅ)

ப-உ. ஒருகழல் - ஒருதிருவடியை, எடுத்து - தூக்கி, ஒருகை - ஒருகையாலே, சுற்றி - (நமுசியை) ப்ரமிப்பித்து, சுழலும் - கலங்கி யிருக்கிற, சுராசுரர்கள் - தேவர்களும் அரக்கர்களும், அஞ்ச - பயப் படும்படி, அழலும் - எரிகிற, செரு - யுத்தஸாதநமான, ஆழி - சக்

ரத்தை, ஓர்கைமேல் - ஒருகரத்தில், ஏந்தினான் - பிடித்தவனுடைய, சே - சிவந்த, அடிக்கே - பாதங்களிலே, செல்ல - கிட்டும்படி, ஆழி - கம்பீரமான, நெஞ்சே - மனமே, மருவு - பொருந்து; மகிழ் - ஸந்தோஷப்படு. (சஅ)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தெட்டாம் பாட்டு.—(கழல்) இப்படி “இந்திரிய ஜயம்பண்ணி நாம் பெறுகையாவதென்” என்று தம்முடைய திருவுள்ளம் பயப்பட, எளிதாகப்பற்றலாம், நீ பயப்படவேண்டா வென்கிறார்.

(கழலித்யாதி) நமசிபுடைய ஒரு காலையெடுத்துக் கையாலே சுற்றி என்னவுமாம். அன்றியே, பூமியளக்க வென்று தன்னுடைய ஒரு திருவடி மலரையெடுத்து (அவஸரத்திலே) நமசிபை ஒருகையாலே சுற்றியென்னவுமாம். (ஓர்கைமேலித்யாதி) ஒரு திருக்கை மலரிலே அதுகூலப்ரதிகூலரோடு வாசியற அழலாநின்ற * செருவுடைத்தான திருவாழியை யேந்தினவனுடைய. (சேவடிக்கேசெல்ல, ஆழிரெஞ்சே மகிழ்ந்து மருவு) உகந்துகந்து அதுபவி.

(கழலித்யாதி) அளந்தபடி. (ஆழிரெஞ்சே) உனக்கு உபதேசிக்கவேண்டா விநே. சேவடிதானே யிருந்த விடத்தேவத்தால், † இறையாமையே வேண்டுவது (சஅ)

அரு.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—ஆழிரெஞ்சு - அன்புடையரெஞ்சு. “மருவு” என்றத்தைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார் (சேவடிதானே யித்யாதி). (சஅ)

மகிழல கொன்றேபோல் மாறும்பல் யாக்கை நெகிழமுயல் கிற்பார்க்கல்லால் - முகிழ் விரிந்த சோதிபோற் றேன்றும் சுடர்பொன் னெடுமுடி, எம் ஆதிகாண் பார்க்கு மரிது. (சுக)

ப-உ. மகிழ் - மகிழ்மரத்தினுடைய, ஒரு அலகுபோல் - ஒரு வினாபோல், மாறும் - வேறுவேறாய் வருகிற, பல் - அநேகமான, யாக்கை - சரீரத்தை, நெகிழ - நீங்க, முயல்கிற்பார்க்கல்லால் - யதம்பண்ணுமவர்களுக்கல்லது, முகிழ்விரிந்த - விகசித்த, சோதி போல் - தேஜஸ்ஸைப்போல், தோன்றும் - காணப்படுகிற, சுடர் -

* செரு-சண்டை,

† இறையாமை-பின்வாங்காமை.

முதற்றிருவந்தாதி ௫௦.—பா.—அரியபுலன். எஎ

திப்தியையுடைய, பொன் - அழகிய, நெடு - நீண்ட, முடி-கிரீடத்
தையுடையனாய், எம் - நமக்கு, ஆதி - காரணபூதனவன், காண்
பார்க்கும் - காணவேணு மென்றிருப்பார்க்கும், (கேட்பார்க்கும்),
அரிது - துர்லபன். (சக)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (மகிழலகித்யாதி)
இப்படி யிராதார்க்கு அவனைக் கிடையாதென்று பின்னையுமதினு
டைய வருமைசொல்லுகிறது.

(மகிழலகித்யாதி) அலாநது கோடிஸ்த்தாநத்திலுட. நின்று
காணிஸ்த்தாநத்திலும் நிற்குமாப்போலே, இவ்வாத்மாவானது தே
வசரீரத்திலே புகுவது திரயக் சரீரத்திலே புகுவதாய் மாறிமாறி வரு
கிற பலயாக்கையை நெகிழ்த்துபோம்படியாகப் பண்ணுவார்க்கல்
லால். (முகிழித்யாதி) விகலிதமாயிருந்த தேஜஸ்ஸைப்போலே தோ
ன்றுமதாய் ஆதிராஜ்யஸ்சுகமான திருவபிஷேகத்தையுடையனாய்
எனக்குக் காரணமாயிருக்கிறவனைக் காணுமவர்களுக்கரிது.

அவ.—ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் அருசியும் எம்பெருமானைக்
காண்கையில் ருசியுமுடையார்க்கு எளிதாகக் காணலாமென்கிறது.
“பொய்ந்நின்ற” இத்யாதி.

(மகிழித்யாதி) கர்மதுகுணமாக சரீரங்கள்தோறும் துழைகை.
“யாதானுமோராக்கை”. (முகிழ்விரிந்தசோதி) “செவ்விப்படிக்கோ
லம்.”(எம்மாதி) ப்ராபசனை. (காண்பார்க்கும்)கேட்பார்க்குமரிது.இப்
படியாஸ்ரயிப்பார்க் கல்லது ப்ரக்ருதியை யுகப்பார்க்கு முகங்கொடுக்
குமிதரபுருஷனல்லன். (சக)

அரு.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—“முயல்கிறபார்க்கல்லால்”
என்றத்தைப்பற்ற வவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யிராதார்
க்கித்யாதி). பண்ணுவார்க்கு-கர்மாத்யுபாயங்களைப் பண்ணுவார்க்கு,

மேலுக்கு ப்ரதிபத்திபரமாக அவதாரிகையருளிச்செய்கிறார்
(ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களித்யாதி) சகாரத்தாலே கேட்பார்க்குமென்
கிறது. மகிலழகு - மகிழும்விரை. (சக)

அரிய புலனைந்தடக்கி யாய் மலர்கொண்டு, ஆர்வம்
புரிய பரிசினுற் புல்கில் - பெரியனாய்

எஅ முதற்றிருவந்தாதி நுயி.—பா.—அரியபுலன்.

மாற்றுது வீற்றிருந்த மாவலிபால், வண்கைநீர்
ஏற்றுணைக் காண்பதெளிது. (நு0)

ப-உ. அரிய - கொடுமையான, புலனைந்து - ஐந்து இந்திரியங்களை, அடக்கி - ஸ்வாதீரப்படுத்தி, ஆய் - சோதித்த, மலர் - புஷ்பங்களை, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, ஆர்வம் - ப்ரீதி, புரிய - வருத்தியடையும்படியான, பரிசினால் - ப்ரகாரத்தாலே, புல்கில் - தொழுவதால், பெரியனாய் - (தன்னை) பெருக்க நினைத்திருக்கும்வனாய், மாற்றுது - (தாநத்தில்) வேறுபடாமல், வீற்றிருந்த - வேறுபாடுதோற்றும்படியிருந்த, மாவலிபால் - மஹாபலிபக்கவில், வண் - பெரிய, கை - கரத்திலே, நீர் - (தாந) ஜலத்தை, ஏற்றுணை - பிடித்துவனை, காண்பது - ஸாக்ஷாத்கரிப்பது, எளிது - ஸஃபமாயிருக்கும். (நு0)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பதாம் பாட்டு.—இந்திரியங்களை விஷயங்களிற் போகாமல் காத்து அவன் பக்கவிலே ஸ்நேஹிச்சில் காண எளிதென்கிறார்.

(அரியவித்யாதி) ஒரு * செய்யிலே பாயும் நீர் இரண்டுசெய்யிலே பாய்ந்தால் இரண்டு செய்க்கும் போராதொழியுமிதே. ஸர்வேஸ்வரனையிச்சிக்கக் கடவவான விந்திரியங்களை விஷயங்களிற் போகாத்தடியடக்கி. “அரிய” என்றது “தஸ்யாஹம் பிதாஹம் பிதே” வாயோரிவஸுஸு-உ-ஷ்டாஸு தஸ்யாஹம் பிதாஹம் மந்தேயே வாயோரிவஸு துஷ்கரம்” ப்ரதிசூலமானவாயுவை நியமிக்கவரிதானாற்போலே மநஸ்ஸை நியமிக்கவரிதென்று அர்ஜுநன் சொன்னபடியே யிருக்கை. (ஆய் மலர்கொண்டு) செவ்விப்புக்களைக்கொண்டு. (ஆர்வம் புரியபரிசினால்) ஸ்நேஹம் மிக்க ப்ரகாரத்தாலே. புல்கில்) அணையில். (பெரியனாயித்யாதி) உதாரமான கையைக்கொண்டு நீரேற்றவனைக் காண்கையெளிது.

(புல்கில்) புல்கப்பெறில். (பெரியனாய்) ஐஸ்வர்யமும் ஔதார்யமும். (வண்கை) கொடுத்துவளர்ந்தகை. (நீரேற்றுணைக் காண்பதெளிது) அப்ரதிஷேதமுடையார்க்கு அர்த்தியாய் வருமென்றவாறு. (நு0)

அரு.—ஐம்பதாம்பாட்டு.—“அடக்கி” என்று விஷயங்களைவிட்டே பற்றவேணுமே, அவற்றையுங்கூட விரும்பினாலாகாதோவென்ன;

* செய்யிலே-வயவிலே.

அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு செய்யுட்யாதி). மாற்றாதே வீற்றிருந்த
ஒளதார்யம் மாறாதே வீற்றிருந்த.

“ஏற்றனை” என்றத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (அப்பாதி
ஷேதமியாதி). (ரு0)

எளிதி லிரண்டடியும் காண்பதற்கு, என்னுள்ளம்
தெளியத் தெளிந்தொழியும் செவ்வே - களியில்
பொருந்தாதவனைப் பொரலுற்று, அரியாய்
இருந்தான் திருநாமமென், (ருக)

ப-உ. என்னுள்ளம் - என்னுடைய மனமே! எளிதில் - ஸுலபத்
தில் இரண்டடியும்-இரண்டுபாதங்களையும், காண்பதற்கு - ஸாக்ஷாத்
கரிக்க, தெளிய-நிர்மலமானால், செவ்வே-நன்றாக, தெளிந்தொழியும்-
ப்ரஸந்நாய்விடுவன். (ஆனபின்பு) களியில்-கர்வத்தினால். பொருந்
தாதவனை-அடிக்காதவனை, பொரல் - போர்செய்து முடிக்கையிலே,
உற்று-ஒருப்பட்டு, அரியாய் - நரஸிம்ஹமாய், இருந்தான் - ஸ்திதனா
னவனுடைய, திருநாமம்-திருநாமங்களை, எண்-தயாரம்செய். (ருக)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தோரம்பாட்டு.—(எளிதில்) தம்முடைய
ய திருவுள்ளத்தை ஸம்போதித்து, நீ விஷய காலுஷ்யத்தைத் தவிர;
அவன் ப்ரஸந்நாமென்றார்.

(எளிதிவித்யாதி) எளிதின்றிக்கே யிருந்துள்ள விரண்டு திரு
வடிகளும்காண்பதற்கு. எளிதாக வென்னவுமாம். (என்னுள்ளம்) என்
னெஞ்சே! என்றபடி. (தெளிய) விஷயகாலுஷ்யத்தைத் தவிர.
(செவ்வேதெளிந்தொழியும்) அவன் நேரேப்ரஸந்நனும். (களியித்யாதி)
செருக்காலே பொருந்தேனென்றிருந்த ஹிரண்யனை. (பொரலுற்று
அரியாயிருந்தான் திருநாமமென்) கிறுபிள்ளைக்காக * உதவி ஹிரண்
யனை முடித்தவனுடைய திருநாமத்தை எண்ணு,

(என்னுள்ளம்) உள்ளமே! நீ தெளியில் அவன் செவ்வே நம்
திறத்துத் தெளிந்தொழியும். ப்ரமாணமென்! ப்ரஹ்லாதன் தெளிய
அவன்விஷயத்துத்தெளிந்துகின்ரு கார்யம் பார்த்தபடிகண்டியோ.

பாடாந்தரம்- * உதவி-பொருத.

அம்

முதற்றிருவந்தாதி ௫௨.—பர்.—என்ஊர்.

(பொரலுற்று) பொருது. சீற்றத்துக்கிரை * போராமல் ஸ் சோம்
பியிருந்தான். (திருநாமம்) வாக்காலே. (தெளி) எண்ணவொட்டாத
வன் பட்டபாடறிவுதியிறே. (௫௧)

அரு.—ஐம்பத்தோராம் பாட்டு.—என்னுள்ளம் - அண்மைவிளி.
பொரலுற்று. பொருகையிலேயுற்று. காணத்தகுந்திருநாம மென்றங்
வயம். (௫௧)

எண்மர் பதினொருவ ரீரறுவ ரோரிருவர்
வண்ண மல ரேந்தி வைகலும் - நண்ணி
ஒருமாலே யால்பரவி யோவாது, எப்போதும்
திருமாலேக் கைதொழுவர் சென்று. (௫௨)

ப.உ. எண்மர் - அஷ்டவஸுக்களும், பதினொருவர் - ஏகாத
சருத்ரர்களும், ஈரறுவர் - பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களும், ஓர்-அத்வி
தீயமான, இருவர்-அஸ்விநீதேவதைகளிருவரும், வண்ணம்-நாநாவர்
ணத்தையுடைய, மலர்-பூவை, ஏந்தி-தரித்துக்கொண்டு, வைகலும்-
தினந்தோறும், நண்ணி-கிட்டி, ஒரு-அத்விதீயமான, மாலையால்-புருஷ
ஸூகந்தாதி சப்தஸந்தர்ப்பங்களாலே, பரவி - துதித்து, எப்போ
தும்-ஸர்வகாலமும், ஒவாது-விடாமல், திரு - லக்ஷ்மியோடு கூடின,
மாலே - ஸர்வேஸ்வரனை, சென்று - கிட்டி, கை தொழுவர் - கையால்
நமஸ்கரிப்பார்கள். (௫௨.)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— (எண்மரித்யாதி)
கீழ் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வானு
க்குதவினவனுடைய திருநாமத்தை யெண்ணு; அவன் ப்ரஸந்ந
மென்றது - மற்றும் துர்மாதிகளான தேவாதிகளுமவனை யாஸ்ரயிக்
கத்தக்க கரணங்கள் அதிகாரம் பெற்ற தென்கிழார்.

(எண்மரித்யாதி) அஷ்டவஸுக்கள், ஏகாதஸருத்ரர்கள், த்வா
தஸூதித்யர்கள், அஸ்விதிகள். (வண்ணமலரேந்தி) நாநாவர்ணமான
புஷ்பங்களைக்கொண்டு. (வைகலும் நண்ணி ஒருமாலையால்) புரு
ஷஸூகத்தத்தாலே. (ஒவாதெப்போதும்) விச்சேதமின்றிக்கே.
(திருமாலித்யாதி) ஸ்ரீயஃபதியைச்சென்று ஆஸ்ரயிப்பார்கள் “தஷுப

* போராமல்-பொறுமல்.

ஸ் சோம்பியிருந்தான்-வாடியிருந்தான்.

நுவிவாஹராயணஸூஹவாக்-த துபர்யபிபாதராயணஸ்ஸம்பவாத் ”
தேவர்களுக்கும் பவிஷ்யத்திற் பெறவிருந்துள்ள வதிகாரார்த்தமாக
ஆதித்யாந்தர்யாமியா யிருந்துள்ள பரமாத்மோபாஸநம் விதியா நின்
றதே.

வ்யாபாரயோக்யரான ப்ரபோஜநாந்தரபரர் ஒரு மாலையால் பர
வியோவுகையன்றிக்கே, எல்லாக் காலமும் எப்போதுமென்றுமாம்.
(திருமால்) வேண்டுமெதெல்லாம் பெறுகைக்கடி. (ருஉ)

அரு.—ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—வகுத்த விஷயமாகையாலே,
அதிகாரம்பெற்றது. தேவர்களும் பெற்றார்கள்; கரணங்களும்பெற்றன
வென்றபடி.

தேவர்களுக் காஸ்ரயமுண்டோவென்ன ; அருளிச்செய்கிறார்
(தடி—வரு) வி - ததுபர்யபிஇத்யாதி).

எண்மர் வ்யாபார யோக்யரானதிக்கபாலர்கள். எப்போதும்
எல்லாக்காலமாதல், எல்லாப்புஷ்பமாதல். (ருஉ)

சென்றால் குடையா மிருந்தால் சிங்காசனமாம்
நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் - என்றும்
புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும்
அணையாம் திருமாற் கரவு. (ருஉ)

ப-உ.—அரவு - திருவநந்தாழ்வான், திரு - பிராட்டியோடு
கூடின, மாற்கு - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, சென்றால் - உலாவினால், குடை
யாம்-சத்ரமாயிருப்பர்; இருந்தால்-எழுந்தருளி யிருந்தால், சிங்காசன
மாம்-ஸிம்ஹாஸனமாயிருப்பர்; நின்றால்-நின்றால், மரவடியாம் - பாது
கையாயிருப்பர்; நீள்-விசாலமான, கடலுள்-ஸமுத்ரத்தில், (பள்ளி
கொண்டால்), என்றும்-ஸர்வகாலமும், புணையாம் - தெப்பமாயிருப்
பர்; மணிவிளக்காம்-ரத்தந்தால் செய்யப்பட்ட தீபமாயிருப்பர்; பூம்
பட்டாம் - அழகிய பரியட்டமாயிருப்பர்; புல்குமணையாம் - தழுவிக்
கொள்ளும் மெத்தையாயிருப்பர். (ருஉ)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(சென்றால்) கீழே
யெல்லா நேர்த்தியும் நேர்ந்து தங்களுக்குஅப்பாக வாஸ்ரயிக்குமவர்

களைச் சொல்லிற்று ; இதில் தங்களை யெல்லாமழிய அங்குத்தைக் குறுப்பாமவர்களைச் சொல்லுகிறது.

(சென்றால் குடையாம்) கைங்கர்யம் ஸ்வபுத்யதீநமன்றென்கி
றது. நான்குடையாய் நின்றேன், நீ இங்கேவா வென்கையன்றிக்கே
அவனுலாவப் புக்கால் குடையபேக்ஷிதமானபோது குடையாகை.
(இருந்தால் சிங்காசனமாம்) இருக்கை திருவுள்ளமானபோது திவ்ய
ஸிம்ஹாஸனமாம். நிற்கை திருவுள்ளமானபோது மரவடியாம். கண்
வளர வபேக்ஷிதமானபோது கடலிலே எல்லாக்காலத்திலும் படுக்
கையாம். (மணிவிளக்காம்) ஒருவிளக்காலே ஒரு பதார்த்தத்தைக்
காணவேணுமென்றபோது மங்களதிபமாயிருக்கும். (பூம்பட்டாம்)
திருப்பரியட்ட யபேக்ஷிதமானபோது அழகிய பட்டாம். (புல்கு
மணையாம்) தழுவணை யபேக்ஷிதமானபோது தழுவணையாம். (திரு
மாத்கு) ஸ்ரியபதிக்கு. (அரவு) சுட்டிப்பொன்போலே எல்லாவடி
வையுமாக்கிக்கொள்ளலாம்படி யிருக்கிறபடி.

(சென்றால்) “குடையானேன்-செல்” என்று சேஷியை நியமியா
தே. (இருந்தால்) அபேக்ஷையுள்ளபோது. (நின்றால்) நின்றபின்பு.
(பூணை) தெப்பம். (மணிவிளக்கு) மங்களதிபம். (பூம்பட்டு) பும்ஸ்த்வா
வஹமான பரியட்டம். (புல்குமணை) பிராட்டிமா ஸுடினல், வ்யஸ
நம் மறப்பிக்கவற்றுகை, ஊடலுக்கு ஹேதுவாகவுமாம். (திருமா
ற்கு) இளையபெருமானாக் கந்தரங்கஸைவை. (அரவு) தான் ஒரு
சேதநனென்று கூசவேண்டாதபடி தன்னை யமைத்தபடி. ராஜநிலே
சரங்களில் கூனர் குறளரைப்போலே. (௫௩)

அரு.—ஐம்பத்துமூன்றாம் பாட்டு.—திருவந்தாழ்வானைச்சொன்
னது உபலக்ஷணமாய், தங்களை யெல்லாமென்று - நியஸ-ஒரிகளைச்
சொல்லுகிறது. கூரார்த்தியிலே யழுந்தாமைக்குத் தெப்பமாய். வ்ய
ஸநம் மறப்பிக்கை-தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே யவர்களைப்பிரிந்த
வ்யஸநம் தோற்றசபடிபண்ணுகை. தன்னுடையஸ்பர்சம்போக்ய
மாம்படி உடம்புகொடுக்கையாலே பிராட்டிமாளுகைக்கும் ஹேது
வென்றபடி,

“திருமாற்கரவு” என்றசேர்த்தி எப்படி யிருக்கிறதென்ன ;
“ரஹிணாவநேத்யஃ- ரமமானாவநேத்யஃ” என்று-ரமித்த இளைய
பெருமானைப்போலே யென்கிறார்(இளையபெருமானாக்கியாதி). (௫௩)

அரவ மடல்வேழம் ஆன்குருந்தம் புள்வாய்
குரவை குடமுலை மற் குன்றம் - கரவின்றி
விட்டிற்றுத்து மேய்த்தொசித்துக்கீண்டுகோத்தாடி, உண்
டிட்டெடுத்த செங்கணவன். (௫௪)

ப-உ.—செம்-சிவந்த, கண்-நேத்ரத்தையுடைய; அவன் - அந்த
ஸர்வேஸ்வரன், கரவு-மறைத்தல், இன்றி - இல்லாமல், அரவு - காளி
யனை, விட்டு-அனுப்பி, அடல்-சண்டைக்குவந்த, வேழம் - குவலயா
பீடமென்கிற யானையை, இறுத்து - முறித்து, ஆன்-பசுக்களை, மேய்
த்து-புஜிக்கப்பண்ணி, குருந்தம் - குருக்கத்திமரத்தை, ஒசித்து - ஒடி
த்து, புள்வாய்-பகமென்கிறபசுநியினுடைய வாயை, கீண்டு-பிளந்து,
குரவை - கைகோத்த விளையாட்டை, கோத்து-தொடுத்து, குடமாடி-
குடக்கூத்தாடி, முலை - (பூதனையின்) ஸ்தனத்தை, உண்டு - புஜித்து,
மல்-மல்லரை, அட்டு - கொன்று, குன்றம் - கோவர்த்தநமலையை,
எடுத்த - தூக்கின, (இது முதலான செயல்களிருந்தபடி என்). (௫௪)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(அரவம்) ஆஸ்ரிதர்
க்குச் சிலவிரோதம்வந்து போக்கவேண்டில் படுக்கையும் பொருந்தா
மல் வந்துநிற்குமென்கிறது. இப்பாட்டு - நிரனிறை

(அரவமிய்யாதி) காளியனைவிட்டு, குவலயாபீடத்தின் கொம்
பைமுறித்து, ஆனைமேய்த்து, குருந்தமொசித்து. புள்வாய் கீண்டு-
பகாஸ்-ரனைக்கொன்று, குரவைகோத்து, குடமாடி, பேய்முலையு
ண்டு, மல்லரை யட்டு, குன்றமெடுத்த ஸர்வேஸ்வரன். எடுத்த
விச்செயல்க ளெம்பெருமான் சேஷவிஷயத்திற் குறைந்து பரிமாறு
ம்படி யவன்ஸ்வரூபம்.

“செங்கணவன் - விட்டிற்றுத்து மேய்த்தொசித்துக் கீண்டு கோ
த்தாடி உண்டு அட்டு எடுத்தவை - அரவமிய்யாதி”. (௫௪)

அரு.—ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு.—எடுத்த - இப்பாட்டிலெடுத்த
இந்த வ்யாபாரங்கள், தாழ்ந்து பரிமாறின சேஷியுடைய ஸ்வரூபஞ்
சொல்லுகிறது.

அவ்வயங்காட்டுகிறார் (செங்கணவனிய்யாதி). (௫௪)

அவன்தம ரெவ்வினைய ராகிலும், எங்கோ
னவன்தமரே யென்றொழிவ தல்லால் - நமன்தமரால்
ஆராயப் பட்ட றியார் கண்டிர், அரவணைமேல்
பேராயர்க் காட் பட்டார் பேர். (௩௩)

ப-உ.—அவன் - அந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய, தமர் - பக்தர்,
எவ்வினையராகிலும்-எந்தக் கர்மங்களை யுடையரா னாலும், எம்-நமக்கு,
கோன் - ஸ்வாமியான, அவன் - அந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய, தமரே-
பக்தர்களிறே; என்று-இப்படி கொண்டாடி, ஒழிவதல்லால்-நீங்குவ
தல்லாமல், அரவணைமேல்-ஸர்ப்பமாகிறபடுக்கையின்மேல்,(இருக்கத்
தக்க), பேர்-பெரிய, ஆயர்க்கு - இடையரான க்ருஷ்ணனுக்கு, ஆள்
பட்டார் - அடிமைபூண்டவர்களுடைய, பேர் - நாமமும், நமன்-யம
னுடைய, தமரால் - தூதரால், ஆராயப்பட்டறியார்கண்டிர் - தேடப்
பட்டறியார்கிடர். (௩௩)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(அவன் தமர்) இப்
படி அவ னுஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வரூபனை பின்பு அவனு
டைய தமரை யமபட னாராய்வதெங்ஙனே யென்கிறார்.

(அவனித்யாதி.) அவனுக் கருகூலமானவர்கள் எத்தொழிலா
ராகிலென்; விஹிதத்தைச் செய்யிலென், நிஷித்தத்தைச் செய்யி
லென். (எங்கோனித்யாதி) “புலவதிஸ்யபிநேஜோவிவ்ஷு-
ப்ரபவதிஸம்யமநேமமாபிஷ்ணு” என்னும்படியே. (நமன்தமரித்
யாதி) நமன்தமராலாராயப்படா தொழுகிறார், அரவணைமேல் பேரா
யர்க்காட்பட்டார்பேர். இவர்கள் தாங்களோ வென்னில்; அன்று;
ஒருபாகவதனுடைய பேரை ஒரு அபாகவதன் தரித்தால் அவனு
டைய பேரும் யமஸதஸ்ஸிலே வாசிக்கப்பெருதென்கிறது, பேராரா
யில், குவலயாபீடம் தொடக்கமானவை பட்டதுபடுமத்தனை. “யோ-
ஸ-ஓடி-ஹ-வ-நூ- - மதுஸ-ஓத-ந-ப-நா-”.

(எங்கோனவன்தமரே) என்னுயனானவடியார். (எவ்வினையரா
கிலென்னென் றொழிவதல்லால்) அவர் புண்யம்பண்ணிலென், பா
பம்பண்ணிலென்; அத்துறை நா மாராயுந் துறையல்லவென்று கை
விடுமதொழிய. “ஆஜஹ-ஓ-த-நேணதா நவாவா- - த்யஜபட-தூ-
த-நேண தாநபாபா-”. (அரவணைமேல் பேராயர்க் காட்பட்டார்)படு

க்கைபாராட்டிவிறே ஆராய்வது. “நன்று செய்தாரென்பர்போலும்” என்று பிராட்டிக்கு மகப்பட நிலமல்லாதவிடத்தே யமனே ஆராயப் புகுகிறான். அவனுடைய ஒருபேரான ஸம்ஸாரிபேரும் தீட்டி வா ட்டான். (ருரு)

அரு.—ஐம்பத்தைந்தாம் பாட்டு.—ஆட்பட்டார் பேர் - ஆட்பட் டாருடைய மதுஷ்யரென்றும், “பேர்” என்கிற ஸமாதியாலே திரு நாமமுமாராயப்பட்டாதென்றபடி.

படுக்கைபாராட்டில் - ஸமுத்ரம்பார்த்து கேவலம் நித்பாபண் ணினாலன்றோ யமனராய, இதப்படியன்றியே, அவனேறிட்டுக்கொ ண்ட பின்பு இவனாலாராயப்போகாதென்றபடி. பாகவதனுடைய பேரன்றியே அவனுடைய திருநாமம்சுமந்த ஸம்ஸாரிபேரையு மெ ழுத்தாணியைத்தீட்டி ஓலையிலேவாட்ட எழுதமாட்டா னென்ற படி. (ருரு)

பேரே வரப்பிதற்ற லல்லாலெம் பெம்மாளை

ஆரே யறிவா ரதுநிற்க-நேரே

கடிக்கமலத் துள்ளிருந்தும் காண்கிலான், கண்ணன் அடிக்கமலந் தன்னை யயன். (ருசு)

ப-உ.—பேர் - திருநாமத்தை, வர (வாயில்) வரும்படி, பிதற்ற லல்லா ல்-பலகால் சொல்லுகை யொழிய, எம்-நமக்கு, பெம்மாளை - ஸ்வாமி யானவனை, ஆர் - எவர்கள், அறிவார் - தெரிந்து கொள்வார்கள், அது நிற்க-அந்த விஷயமிருக்க, கடி - பரிமளமுள்ள, கமலத்து - நாபிகம லத்தினுடைய, உள்-மத்யத்தில், நேரே-நிரந்தரம், இருந்தும்-வாஸம் பண்ணியும், அயன்-ப்ரஹ்மா, கண்ணன் - திருமாலுடைய, அடிக்கம லந்தன்னை - தாமரைப்பூப்போன்ற பாதத்தை, காண்கிலான் - அறிய ஸமர்த்தனல்லன். (ருசு)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தாரும்பாட்டு.—(பேரே)பேராயர்க்காட் படுகையாவது, அவன் விஷயீகரிக்கப்படுக்கால் தன் செல்லாமை தோற்ற நிற்கையல்லது இவனவனைப் பரிச்சேதித்தறிகையாவதென் னென்கிறது.

(பேரித்யாதி) பேராலே அவன் வரும்படி. (பிதற்றலல்லால்) திருநாமத்தைச் சொல்லலாமென்றுமாம். அன்றிக்கே, ஏதேனும்

அசு முதற்றிருவந்தாதி ௫௭—பா.—அயனின்ற.

சொல்லப்புக்காலும் திருநாமம் வாயிலே வரும்படி பிதற்றல்லல்லால். இதுக்கீடாகச் சொல்லுகை பென்றுமாம். (எம்பெம்மானித்யாதி) என்னுடைய ஸ்வாமியை ஆரேயறிவார். அவ்விடையாட்டம் நிற்க, (நேரித்யாதி) அறிவார் கிடக்கிடர், அறியாதாரைக் கேட்கலாகாதோ. ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரிமளத்தை யுடைத்தான திருநாபீகமலத்திலே அவ்வவதானே பிறந்து அவன்றன்னாலே ஒதுவிக்கப்பட்டு அங்கேயிருக்கிற ப்ரஹ்மா, ஸர்வேஸ்வரனைக் காண்கிறிலன் - அறிகிறிலன்.

நம்மாலறிய வொண்ணுமோவென்னில் ; (பேரேவரப் பிதற்றல்) கன்று நின்றவிடத்தே தாய் வருமாப்போலே வாஸிதமாக வென்றுமாம். (எம்பெம்மானை) நமக்கு நேரே காட்டினபடி. (உள்ளிருந்தும் காண்கிலான்) கடற்கரையிலே குடில் கட்டிக்கொண்டிருக்குங்காட்டில் கடலைப் பரிச்சேதிக்க வொண்ணுமோ ? : அபரிச்சேத்யமென்றறியில் அறியலாம். பெரியகிழாயார் “ஐ-ஹுவிஜாவரஃ - ப்ரஹ்மவிதாம்வரஃ” (௫௬)

அரு.—ஐம்பத்தாரும் பாட்டு.—மேலுக்கவதாரிகை (நம்மாலித்யாதி). திருநாமம் வாயிலேவாஸிதமாக. பெரியகிழாயார்-பெரியவன். ப்ரஹ்மா பெரியவனாவென்ன ; அருளிச்செய்கறார் (ஐ-ஹுவிஜாவரஃ - ப்ரஹ்மவிதாம்வரஃ என்று). (௫௬)

அயனின்ற வல்வினையை யஞ்சினே னஞ்சி உய நின் திருவடியே சேர்வான் - நயநின்ற நன்மலை கொண்டுநமோ நாரண வென்னும் சொன்மலை கற்றேன் தொழுது. (௫௭)

ப-உ.—அயல் - பக்கத்தில், நின்ற - இருக்கிற, வல் - ப்ரபலமான, வினையை - பாபத்தைக்குறித்து, அஞ்சினேன் - பயப்பட்டேன்; அஞ்சி - பயப்பட்டு, உய - உஜ்ஜீவிக்க, நின் - உன்னுடைய, திருவடி - திருப்பாதங்களை, சேர்வான் - அடைவதற்காக, நயம்நின்ற - இன்பமாயிருக்கிற, நல் - ஸ்ரேஷ்டமான, மலைகொண்டு - சப்த ஸந்தர்பங்களைக்கொண்டு, தொழுது - ஆஸ்ரயித்து, நமோநாரணவென்னும் - திருமந்தாமென்கிற, சொன்மலை - சப்தஸந்தர்ப்பத்தை, கற்றேன் - அப்பயஸித்தேன். (௫௭)

முதற்றிருவந்தாதி ௫௮—பா.—தொழுதுமலர். அள

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தேழாம் பாட்டு.—(அயல் நின்ற) நீர் பகவத்விஷயத்தில் செய்ததென்னென்னில்; ஸம்ஸாரம் பயஸ்தாந மென்னுமிடமும் உஜ்ஜீவிப்பா ரவணைப்பற்றியென்னு மிடமுமறிந் தேனென்கிறார்.

(அயலித்யாதி) நானிட்டவடியிலேயிட்டு வாராநின்ற மஹா பாபங்களை யஞ்சினேன். (அஞ்சி உய) அவற்றை யஞ்சி உஜ்ஜீவி க்கைக்காக. (சிந்திருவடியே சேர்வான் நயம்நின்ற நன்மாலேகொ ண்டு) நிர்வசநரூபமாக நின்ற நல்லமலை கொண்டு. (நமோநாரண வென்னும் சொன்மலை கற்றேன்) சொல்தொடை கற்றேன். (தொ முது) வணங்கி, சொன்மலைகற்றேன். ஆற்றுமைபாலே நானாகைக் குப் பேசினேன்.

(அயல் நின்ற) விஸ்வேஷத்தாலேவரும் வ்யஸநத்துக் கஞ்சி, திருநாமஞ் சொல்லுந்தனையும் கடக்க, சாபலத்தாலே நின்ற. (௫௭)

அரு.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—அயல்நின்ற - அண்டையிலே யெ ன்றபடி. நயம்நின்ற-சாஸ்த்ரரூபமாய்நின்ற. அதாவது-திருமந்தார்த் தத்தை நிர்வஹிக்கிற தமிழ்த்தொடை என்றபடி. “கற்றேன்” என்று வருத்தம் தோற்றுகையாலே ஆற்றுமை சொல்லுவிக்கச் சொன்னே னென்றபடி. நானாகைக்கு - ஸத்தை பெறுகைக்கு.

வல்வினையானது தூரப்போகாமல் கிட்டநிற்பானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (விஸ்வேஷத்தாலேயித்யாதி). இத்தனைநாளுங் கூடியிருந்து நாமிவணைப்பிரிந்து போகிறோமென்றஞ்சி துக்கப்பட்டடு, சாபலத்தாலே நின்றதென்றபடி. (௫௮)

தொழுது மலர்கொண்டு தூபம்கை யேந்தி
எழுது மெழு வாழி நெஞ்சே-பழுதின்றி
மந்திரங்கள் கற்பனவும் மாலடியே கைதொழுவான்
அந்தரமொன் றில்லை யடை. (௫௮)

ப-உ.—நெஞ்சே - மனமே, மலர் - பூவை, கொண்டு - ஸம் பாதித்து, தூபம் - புகையை, கையேந்தி - கையிலேபிடித்து, தொ முது - ஆஸ்ரயித்து, எழுதும் - உஜ்ஜீவிப்போம்; எழு - எழுந்திரு;

வாழி - இந்த ஸம்பத்து உனக்கு நித்யமாய்ச் செல்லுக; பழுதின்றி-
தோஷமில்லாமல், மந்திரங்கள் - மந்த்ரங்களை, கற்பனவும் - அப்ய
ஸிக்கையும், மால் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அடியே - பாதங்களையே,
கைதொழுவான் - அஞ்சலிபண்ணுகைக்காக, (ஆனபின்பு) அந்தரம் -
விலம்பம், ஒன்றில்லை - கொஞ்சமுமில்லை; அடை - கிட்டு. (ருஅ)

வ்யா.—ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(தொழுது) கையாலே
தொழுது. புஷ்பாத்துபகரணங்களைக்கொண்டு தொழுது. (எழுதும்)
எழுதோம். போவோம். (எழு) போகு. (வாழிறெஞ்சே) நெஞ்சே!
உனக்கு நன்மையுண்டாக. (பழுதின்றியித்யாதி) விச்சேதமின்றிக்
கே எல்லாத்திருமந்த்ரங்கள் கற்கிறதும் கைதொழுகை. ஆனபின்பு,
(அந்தரமொன்றில்லை யடை) ஒருகூணமாத்ரம்போகாதே அவன்
திருவடிகளிலே யடை.

(எழுதும்) உஜ்ஜீவிப்போம். (எழு) ஒருப்படு. (வாழி) ஒருப்பட்ட
படிக்கு மங்களாசாஸனம். இது வுனக்கு நித்யமாயுண்டாக. (பழுதி
ன்றி) குருகுலவாஸம் பண்ணிப் பழுத்துவிழக்காண்கை. முதலிலே
சொல் என்னில் உத்பத்திதோஷமாயிறே. (கற்பனவும்) கிடந்தா
னைக் கண்டேறாதே சந்தையிட்டுக் கற்கை. (ருஅ)

அரு.—ஐம்பத்தெட்டாம் பாட்டு.—கைதொழுகை - தொழுகைக்
காக வென்று துழல். அந்தரமொன்றில்லை - ரந்த்ரமின்றிக்கே சீக்ர
மாகவென்றபடி. மந்த்ரத்துக்குப் பழுதில்லாமையேதென்ன; அருளிச்
செய்கிறார் (குருகுல வாஸமித்யாதி). பழுத்துவிழுகை - அடியிலே
யிருக்க மடியிலேவிழுகை. அதுவர்த்தந பூர்வமாகக்கேளாவிட்டால்
விரோத மேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (முதலிலே யித்யாதி).
ஆசார்ய ப்ரதிபத்தி பண்ணாமல் சொல்லென்று கேட்கி லென்றபடி.
உத்பத்திதோஷம்-மந்த்ரத்துக்கு வீர்யமின்றிக்கேயொழுகை. (ருஅ)

அடைந்த வருவினையோ டல்லல் நோய்பாவம் [ய்ய
மிடைந்தவை மீண்டொழிய வேண்டில் - துடங்கிடை
முன்னிலங்கை வைத்தான் முரணழிய, முன்னொருநாள்
தன் விலங்கை வைத்தான் சரண். (ருக)

ப-உ.—அடைந்த - ப்ராப்தமான, (ப்ராசீரமான) அரு - கொடு
மையான, வினை - பாபம், அல்லல் - துன்பம், நோய் - வ்யாதி,

பாவம்-கெட்டநடத்தை, மிடைந்தவை-நெருங்கினவிகைகளை, மீண்
 டொழியவேண்டில் - திரும்பாமல்போகவிட இச்சித்தால், துடங்கு -
 துவளுகிற, இடையை - மத்யத்தையுடைய பிராட்டியை, முன் -
 பூர்வகாலத்தில், இலங்கை வைத்தான் - லங்கையிலே ஸ்தாபித்த
 ராவணனுடைய, முரண் - பலம், அழிய - நசிக்கும்படி, முன்னொரு
 நாள் - முன்பு ஒரு காலத்தில், தன் - ஸ்வீயமான, வில் - சார்ங்கத்
 தை, அம் - அழகிய, கை - கரத்திலே, வைத்தான் - தரித்த வனே,
 சரண் - உபாயம். (சு0)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(அடைந்த)கால
 கேஷபம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

(அடைந்தவருவினை) ஆத்மஸ்வரூபத்துலன்றியே அசித்ப்ரத்
 யாஸத்தியாலே வந்தேறியான அஜ்ஞாநாதிகள். (அல்லல்) மாநஸ
 வ்யாதி. (நோய்)சரீரவ்யாதி. ஆதிவ்யாதிகளென்றபடி. (பாவம்)பரிக்க்ர
 ஹித்த சரீரத்தாலே பண்ணின நிவித்தாதுஷ்டாநம். (மிடைந்தவை)
 சரீராரம்பகறேதுவான பாபங்களுமாக நெருங்கினவை. (மீண்டொ
 ழியவேண்டில்) “கஹஞ்ஜாலவ-வாவாவேஷ்யோரோக்ஷயிஷ்யாதி -
 அஹந்த்வாஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி” என்னும்படி ஒரு
 ராஜகுலஸம்பத்தத்தாலே மீளாதபடி போகவேண்டில், (துடங்கி
 டையை) பிரியத் தகாதவளை, (முன்னித்யாதி) பண்டலங்கையிலே
 வைத்தவனுடைய மிடுக்கொழிய. (தன்விலங்கை வைத்தான்) தன்னு
 டைய திருவில்லையழகிய திருக்கையிலே வைத்தவன் உபாயம். இத்
 தால், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு போக்யமாயிருந்துள்ள வாத்மாவை “என்
 னது” என்றிருக்குமவன் பிராட்டியைப் பிரித்த ராவணனோ டொ
 க்குமென்னுமிடமும், “இவ்வாத்மா அவனுடையது” என்றதுகூலித்
 தவனுக்குப் பிராட்டியிருந்த மார்விலே அம்பேற்றிப் பரிஹரித்தாற்
 போலே பரிஹரிக்குமென்னுமிடமும், அவளோடு கூடினவனுபாய
 மென்கையாலே, பற்றுவார்கள் அவள் முன்னாகப்பற்ற வேணுமென்
 னுமிடமும் சொல்லுகிறது.

திருவுள்ளம் இந்தரிய ஜயம்பண்ணென்றது, தொழு என்
 றது, திருநாமம் சொல்லென்றது, நினையென்றது. பலபடிகள் சொ
 ன்ன விவற்றுக்குத் தாத்பர்யமென்னென்னில்; இதுக்குக் கீழெல்
 லாம் ஷட்கத்யத்திற் சொன்னவார்த்தைபோலே ஸ்வரூபம் விசத

மாகைக்குச் சொன்னநிலை ; இது சரமஸ்லோகத்தில் நிலைபோலே, உணர்ந்தவன்று அவனல்லதில்லை.

(அடைந்தவருவினை) அவித்யாதிகள். ஆகமா ஹேயஸம்ஸர்க்கத் துக் கநர்ஹனாகையாலே “அடைந்த” என்றது. பரமாத்மாவுக் கும் ப்ரவேசமொக்குமிதே. “கநஸூநு - அநச்நந்” (அல்லல் நோய்) ஆகிய்யாதி. (பாவம்) சரீரத்துடன் பண்ணும்பாவம். (மிடை ந்தவை)ஸமிதை யிடாமாணிபோலே; பரணிக்கூடு வரிந்தாற்போலே. (மீண்டொழியவேண்டில்) தொடருகிற பாம்பைத்திரிய விடுத்தாற் போலே “ஸவஹுவேஷோரோக்ஷயிஷ்யாமி - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” யிதே. ஸர்வசக்தியைக் கொண்டு கார்யங்கொ ள்ளவேண்டாவோ. (துடங்கிடையை) ஏக த்ரவ்யத்தை பிந்நமாக் கின. (இலங்கை வைத்தான்) தாயையும் தமப்பனையும் பிரித்த பையல் மிடுக்கழிய. பிராட்டி அம்பெய்யுமன்று இவனால் போக் கலாவது. “ததூஷ்யஸஹஸூஹவேக்ஷ-தத்தஸ்யஸத்ருசம்பவேத்”. கூர்மையை விஸ்வஸித்திருக்குமத்தனை அவளுக்குப் பரியுமாப்போ லே பரியும்; அவதாரஸௌலப்யம். பிறந்து முன்னே யுண்ணப்பெறு கைக்கு யத்தம் பண்ணுகின்றான்; இனிப்ரதிபத்தயே யுள்ளது (ருக்)

அரு.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—இதில் உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறதென்று கண்டுகொள்வது. மீண்டொழிய-மீளுகையொ ழிய. போனது திரியவுமியவனிடத்திலே மீளாதபடி.

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (திருவுள்ள மித்யாதி). திருவுள்ளமானது “எழுதும் எழு” என்று இங்கே சொன்னீர்; இப் படி பல்படியாகச் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்தென்னென்று ஆழ்வா ரைக்கேட்கவென்று சங்காபிப்ராயம். ஸ்வரூபம் விசதமானுலவ னே உபாயமாக வேணுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (உணர்ந்த வன்றித்யாதி).

வந்தேறியானது பரமாத்மாவுக்குமொவ்வாதோவென்று சங்கை. “இறை” என்று-சங்காஸ-உசகம். அதுக்கு உத்தரம். (கநஸூநு- அநச்நந் என்று). ஸமிதையிடாமாணி-கப்பிலைமேலே சூழ்த்துக்கொ ள்ளுகிறபூச்சி. பற்றுக்கைக்கு ஸௌலப்யமென்னென்ன; அருளிச்செ ய்கிறார். (அவதாரம் ஸௌலப்யமென்று). அது இப்போதில்லையே லென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (பிறந்துமுன்னேயித்யாதி). (ருக்)

சரணு மறைபயந்த தாமரையானோடு
மரணுய மன்னுயிர்கட் கெல்லாம் - அரணுய
பேராழிகொண்ட பிரானன்றி மற்றறியாது
ஓராழி சூழ்ந்த வுலகு.

(கூ0)

ப-உ.—சரணு - உபாயமாக, மறை - வேதத்தை, பயந்த - உபதேசிக்கப்பட்ட, தாமரையானோடு - நாபிகமலத்திற் பிறந்த ப்ரஹ்மாவோடுகூட, மரணுய - மரணதர்மத்தையுடைய, மன் - நித்யமான, உயிர்கட்கெல்லாம் - ஜீவாத்மாக்களுக்கெல்லாம், அரணுய - ரக்ஷகமான, பேர் - பெரிய, ஆழிகொண்ட - சக்தியையுடைய, பிரானன்றி - உபகாரகனையல்லது, ஓர் .. அத்விதீயமான, - ஆழி ஸமுத்தர்தால், சூழ்ந்த - ஆவரிக்கப்பட்ட, உலகு - பூலோகத்திலுள்ளார், மற்று - வேறொன்றை, அறியாது. அறியமாட்டார்கள். (கூ0)

வ்யா.—அவ.—அறுபதாம்பாட்டு.—(சரணித்யாதி) கீழ் அவனையே உபாயமென்றது; பேறு இவர்களதேயானபின்பு இவ்வாத்மாக்கள் உபாயமானாலாகாதோ வென்னில்; கீழ் போக்கறிவான்; இப்போது தாங்கள் படுகிறது இன்னத்தாலே என்றறியார்கள்; வரக்கடவதறியார்கள். ஈஸ்வரன் இவை யெல்லாமறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளையுடையவன். “பழகியான்தாளே” என்னுமாப்போலே, ஆகையாலே அவனே உபாயமாமித்தனை; இத்தலைலோக மறியாதென்கிறது.

(சரணுவித்யாதி) எல்லார்க்கும் ஹிதத்தைச்சொல்லக்கடவதான வேதத்தை யோதுவிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாவோடு. “சரணுமறைபயந்த” என்றத்தை, “அரணுய” என்றத்தோடே கூட்டி ஈஸ்வரனுக்குவிசேஷணமாக்கவுமாம். (மரணுய மன்னுயிர்கட்கெல்லாம்) கல்பாதியிலே யுண்டாய் கல்பாந்தத்திலில்லையாகிற ப்ரஹ்மாவோடே கூட “நஜாயதேஜ்யதேவா - நஜாயதேம்ருய தேவா” “ஜாயவ்யுஜ்யவ்யு-ஜாயஸ்வம்ருயஸ்வ” என்று ஜநமரண தர்மாக்களான வுயிர்களுக்கெல்லாம். (அரணுய) ரக்ஷகமான. (பேராழியித்யாதி) கீழ்பெருமான் ப்ரஸ்துதராகையாலே கடலைவெதுப்பித் தமக்கு வசமாக்கிக்கொண்ட சக்தரவர்த்தித் திருமகனென்னவுமாம். கையிலே திருவாழியையுடையனாய் உபகாரகனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய உபாயபாவத்தை

யறிவர். (மற்றறியாதோராழிசூழ்ந்தஉலகு) மற்றையிருந்துள்ள கடல் சூழ்ந்த லோகமானது உபாயமாகவறியாது.

(சரணமறைபயந்த) அபிமதஸித்திகளுக் கடைத்த உபாயபேதங்களையுடைய வேதங்களை ஜகத்துக்கோதுவிக்கும்*ப்ரஹ்மவிதாம்வரண ப்ரஹ்மா மந்த்ரக்ருத் என்பது.(மரண)சாவது பிறப்பதாகிற சரீரதர்மம். (மன்னுயிர்) ஆத்மதர்மம் மரணதர்மங்களுடைய. அஜ்ஞனம், அசக்தனம். அரணுவை - இவற்றை விநாசகன் அறியுமத்தனை. “உஞ்ஜோயநூலிஜாநாதி - மூடோயம் நாபிஜாநாதி” “வேஷாஹி - வேதாஹம்”. ஆப்பான், ஜீயர்க்கு, “ஜீயரே! இவ்வுலகு எம்பெருமானை யல்லாதிருந்ததோ” என்ன; “அதுக்குப் பொருளென்” என்ன; “உயர்ந்தோர் எம்பெருமானை யல்லதறியார்” என்ன; இத்தை பட்டரைக்கேட்க, “அதுக்கொருகுற்றமுண்டு, “ஓராழி சூழ்ந்த” என்று விசேஷிக்கவொண்ணாது” என்ன; இதுக்குப்பொருளோவென்ன; “ஜீயரே நான் சொல்லும்பொருளென்” என்ன; “உலகறியாது” என்ன; “அதுவேபொருள்” என்றார். இத்தைப்பிள்ளையும் ஜீயருக்குகைக்கத் திருக்கலி கன்றி தாஸர் மறந்ததை உணர்த்தினுரென்றருளிச் செய்தார். (௯௦)

அரு.—அறுபதாம்பாட்டு.—உபாயமானால்-உபாயத்தம் பண்ணினால். அறிவான்-தன்னுடைய உபாயப்பாவத்தைத்தானே யொழிய வேறொருவரு மறிவாரில்லையென்றபடி. ஈஸ்வரனை யுபாயமாகவறியாது.

நித்யமானவேதத்தை யுண்டாக்குகையாவதென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (மந்த்ரக்ருத்தித்யாதி). மந்த்ரத்ரஷ்டாவை “மந்த்ரக்ருத்” என்னக்கடவது. இவற்றை-அரணு உபாயத்தை. விநாசகன்-ஜம்மாதினைப்போக்குகிற ஈஸ்வரன். லோகமறியாது, ஈஸ்வரனறியுமென்னுமதுக்கு ப்ரமான மருளிச்செய்கிறார்.(உஞ்ஜோய-மூடோயம் இத்யாதி). “பிரானன்றி மற்றறியாது- உலகு” என்று உலகானது ஈஸ்வரனை யொழிய வேறொரு உபாயத்தை யறியாதென்னும் சப்தம்தோற்றூறிக், சப்தத்தை நெருக்கி உபாயமீஸ்வரனறியு மொழிய உலகறியாதென்னு மதுக்கு ஸம்வாதமாக வருளிச்செய்கிறார்.(ஆப்பானித்யாதி) பொருளென்-பொருளேது “பொருளென்” என்று வெறுத்தாற்போலே சொல்ல, “ஆனாலும் கேட்ட வுமக்குச் சொல்ல

வேணுமே; உபாயமீஸ்வரனறியுமத்தனை உலகறியாது” என்று பட்டர் ஜீயர்க்கருளிச்செய்தாரென்றபடி. (கூ0)

உலகு முலகிறந்த ஆழியும், ஒண்கேழ்
விலகு கருங்கடலும் வெற்பும் - உலகினில்
செந்தீயும் மாருதமும் வானும், திருமால்தன்
புந்தியிலாய புணர்ப்பு. (கூக)

ப-உ.—உலகும் - லோகங்களும், உலகு - லோகம், இறந்த - அழிந்துகிடக்கிற, ஊழியும் - ப்ரளயகாலமும், ஒண் - அழகிய, கேழ் - நிறத்தையுடைய, விலகு-(அலை) எறிகிற, கரும் - கறுத்த, கடலும் - ஸமுத்ரமும், வெற்பும் - மலைகளும், உலகினில் - ஜகத்திலிருக்கிற, செம்-சிவந்த, தீயும் - தேஜஸ்ஸும், மாருதமும்-காற்றும், வானும் - ஆகாசமும், புந்தியில்(ஸ்ருஷ்டி விஷயமான) ஸங்கல்ப ரூபஞ்ஞானத்தில், ஆய - ஒருப்பட்ட, திருமால் - ஸ்ரிய:பதியினுடைய, புணர்ப்பு - ஸ்ருஷ்டி. (கூக)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தோராரம்பாட்டு.—(உலகு) ஹிதத்திலே யறியாததுக்குத் தந்தாமுடைய உத்பத்தியிலே வைத்து அறிவுணர்த்துகிறார்.

(உலகும்) லோகமடங்கத்தானே சேஷித்தகாலமும். (ஒண்கேழ்) அழகிய நிறத்தையுடைத்தாய் அலை யெறியாநின்ற கடலும், லோகத்துக்காதாரமான மலையும். (செந்தீயித்யாதி) இவ்வோக்கமான கடலிலே லோகமலைந்து நோவுபடப்புக்கவாறே, ஐயோ! நோவுபடாநின்ற தே! என்று அதுக்கு துக்கித்த பிராட்டிக்கு ப்ரியமாகத் தன் ஸங்கல்ப ஜ்ஞானத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்து

(ஒண்ணித்யாதி) தெளிந்து அழகியதாய்ச் சலிக்கின்ற கடலும். (வெற்பும்) பூமிக்கு ஆணியடித்தாற்போலே யிருக்கும். (திருமாலித்யாதி) தாய்க்கு ப்ரியமாக ப்ராஜைகளை நோக்குமித்தனையிறே. இத்தலை யறிந்தோ ஸ்ருஷ்டித்தது; விலக்காமையேயுள்ளது. (கூக)

அரு.—அறுபத்தோராரம்பாட்டு.—புந்தி - புத்தியாய், அத்தால் ஸங்கல்பஜ்ஞான மென்கிறது. புணர்ப்பு - ஸ்ருஷ்டி. இவை யறியாதகாலத்திலுமவனே ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே இப்போது உபாயமறிவானுமவனென்றபடி. (கூக)

கூச முதற்றிருவந்தாதி கூஉ—பா.—புணர்மருதின்.

புணர்மருதி னூடுபோய்ப் பூங்குருந்தம் சாய்த்து
மணமருவ மால்விடையேழ் செற்று - கணம்வெருவ
ஏழலகம் தாயனவு மெண்டிசையும் போயினவும்
சூழரவப் பொங்கணையான் தோள். (கூஉ)

ப.உ.—புணர் - சேர்ந்திருக்கிற, மருதின் - மருதமரத்தினு
டைய, ஊடு - நடுவில், போய் - சென்று, பூம் - புஷ்பித்த, குருந்
தம் - குருக்கத்திமரத்தை, சாய்த்து - தள்ளி, மணம் - விவாஹம்,
மருவ - தலைக்கட்டுகைக்காக, மால் - பெரிய, விடை - எருதுகள்,
ஏழ் - ஏழையும், செற்று - கொன்று, கணம் - கூட்டம், வெருவ -
நடுங்கும்படி, ஏழலகம் - ஸப்தலோகங்களையும், தாயினவும் -
அளந்தனவும், எண்டிசையும் - எட்டுதிக்குக்களிலும், போயின
வும் - சென்றனவும், சூழ் - பரந்த, அரவம் - திருவந்தாழ்வானு
கிற, பொங்கு - கிளர்ந்த, அணையான் - படுக்கையுடையவனுடைய,
தோள் - புஜங்கள் கிடர். (கூஉ)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(புணர்) உத்பந்ந
மானபின் இவரதோ தம்கார்யத்துக்குக் கடவராயிருக்கிறதென்கி
றது.

(புணரித்யாதி) ஒன்றென்னலாம்படி நிர்விவரமாயிருந்த மருதி
னிடையோம். (பூங்குருந்தம் சாய்த்து) தர்சனீயமான குருந்தத்தைச்
சாய்த்தும். (மணமித்யாதி) நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய பாணிக்ரஹ
ண மங்களமானது தலைக்கட்டும்படிக்கீடாகப்பெரிய எருதுகளேழை
யும்செற்று. (கணமித்யாதி) “வஸுஷெஸு-பராணாடி-ஸங்கைஸ்ஸு-
ராணம்” என்கிறபடியே அதுகூலரோடு ப்ரதிகூலரோடு வாசியற
“இது வென்னாகப் புகுகிறதோ” என்று வெருவும்படிக்கீடாக ஏழல
கையு மநாயாஸேந கடந்தனவும், எட்டுதிக்குக்களிலும் போய்
வ்யாபித்தனவும். (சூழித்யாதி) பரந்து, மேன்மை குளிர்ந்தி நாற்றங்
களையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவு
டையவன்.

களை பிடுங்கும்படி. (பூங்குருந்தம்) பூவைக்காட்டி அந்யபரதை
பண்ணி வஞ்சிக்கப்பார்க்கை. (மணமித்யாதி) தனக்கு வந்த கர்மத்
தைத் தீர்த்தபடி. (ஏழலகித்யாதி) பிராட்டிக்குச்செய்யும் செயலை

இந்த்ரனுக்குச்செய்கை. (எண்டிசையும் போயினவும்) திக்குக்களை வெளியடைக்கை. (சூழ்வித்யாதி) இப்படிப்படுக்கையில் கண்வளரப் பெறுதே அலமந்து திரிவதே. “வாணாஸ்யாதவத்ருஷ்யமாயா யா ஜரிதஜ்யா - பாண்டரஸ்யாத பத்ரஸ்யச் சாயாயாம் ஜரிதம் மயா” ஸிம்ஹாஸநத்திரிருக்க அவஸரம் பெற்றிலன்; இக்காலத்திலேயிறே நிழலிலே முத்துக்குடையிடுவது. (கூஉ)

அரு.— அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.— இவரதோ இவருடைய யத்நமோ-பொங்களை-கிளர்ந்தவனை.

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (களை பிடுங்கும்படியென்று) தோளே இவையெல்லாம் செய்ததென்றபடி. படுக்கைவிட்டு ரக்ஷணர்த்தமாகத்திரிந்த விடமுண்டோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (வாணாஸ்யாதவத்ருஷ்ய-பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்யஇத்யாதி) இக்காலத்திலே-வ்ருத்தனானவிக் காலத்திலே. ராஜ சிந்நார்த்தமாகஸிம்ஹாஸநத்திலே யிருக்கிறபோது நிழலிலே குடையிடுவது. இதுக்கு முன்பெல்லாம் ரக்ஷணர்த்தமாக வெய்யிலிலே குடையிட்டுத் திரிந்தேனென்றபடி. (கூஉ)

தோளவனை யல்லால் தொழா, என்செவியிரண்டும் கேளவனதின் மொழியே கேட்டிருக்கும் - நாநானும் கோணுகணையான் குகாகழலே கூறுவதே நாணுமை தள்ளேன் நயம். (கூட)

ப-உ.—தோள் - கையானது, அவனையல்லால் - அந்த ஸர்வே ஸ்வரனை யல்லது, தொழா - ஆசிரயிக்கிறதில்லை; என் - என்னுடைய, செவியிரண்டும் - இரண்டுகாதுகளும், கேள் - பந்துவான, அவனது - அவனுடைய, இன் - மதுரமான, மொழி - பேச்சை, கேட்டு - ஸ்ரவணம்பண்ணி, இருக்கும் - (தரித்து) இருக்கும்; நா - நாக்கு, நானும் - எப்போதும், கோள் - பலத்தையுடைய, நாகம்-ஸர்ப்பத்தை. அணையான் - படுக்கையாகவுடையவனுடைய, குரை - (ஆபரணத்தின்) த்வகியையுடைய, கழலே - திருவடிகளையே, கூறுவது - சொல்லாநிற்கும்; நாணுமை - லஜையிலல்லாமல், (விஷயத்தை) நள்ளேன் - நெருங்கேன், நயம்-என்னுடையப்ராண்யம். (கூட)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்துமூன்றும்பாட்டு.—(தோள்) இப்படி அவன் ஸுலபனென் றதுஸந்தித்த பின்பு என்னுடையஇந்தரியங்க ளவனையல்ல தறிகிறதில்லை.

(தோளிய்யாதி) நான் வேறே யொன்றைத் தொழச்சொன்ன லும் எந்தோளானது அவனையல்லது தொழுகிறதில்லை. (என்செவி யித்யாதி) என் செவிகள், உறவானவனுடைய இனிய மொழியைக் கேட்டிராகின்றது. (நாநாளும்) என்னுடைய நாக்கானது எப்போ தும். (கோள் நாகணையித்யாதி) “கோள்” என்று ஒளிக்கும், மிடுக் குக்கும் பேர். “புக்ருஷ்ட விஜாநவபெக்யாபிநி - ப்ரக்ருஷ்டவி ஜ்ஞாநபலேகதாமநி” என்னும்படியே, அநந்தசாயியான ஸர்வேஸ்வ ரனையே கூறும்த்தனை. (நயம்நாணுமைநள்ளேன்) ஆசைப்பட்டப்படு வதான சப்தாதிக்களை லஜ்ஜியாதேகிட்டேன்; ஹாஸ்யமான விஷய மென்றுமாம். அவன் ரக்ஷகனாகவுமாம், தவிரவுமாம்.

(தோளவனை) அவன் தான் தனக்குப் பகையென்னலாம்படி யிருந்தாலு மென் செவிதானும்கேட்பது. ஆசைப்படும் விஷயங் கள், (நாணுமை நள்ளேன்) ஆண்பிள்ளைச் சொற்றாழ்வியை யாசைப் பட்டவனைப்போலே உணர்ந்தவனுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணும். (கோள்) பிராட்டிக்கும் தனக்கும் கிடக்கைக் குண்டாகை. (௬௩)

அரு.—அறுபத்து மூன்றும்பாட்டு.—கேள் - உறவு. சப்தாதி கள்-ஆசைக்கும் ஹாஸ்யத்துக்கும் விஷயம் நயம் விரும்புகை.

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (அவன்றானித்யாதி) “நய ம்” என்றத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஆசைப்பட்டித்யாதி) விஷயங்க ளைக்கண்டால் நாணவேண்டுவா னென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஆண்பிள்ளையித்யாதி) ஆண்பிள்ளைச் சொற்றாழ்வி-பெண்வடிவு கொ ண்ட புருஷன் - கோள்-மிடுக்கும், பரப்பும். கிடக்கைக்குண்டா கை-இருவரும் கிடக்கைக்கிடம்போருகை. (௬௩)

நயவேன் பிறர்பொருளை நள்ளேன் கீழாரோடு உயவேனுயர்ந்தவரோடல்லால் - வியவேன் திருமாலையல்லது தெய்யமென் றேத்தேன் வருமாறென் நம்மேல் வினை. (௬௪)

ப.உ.—பிறர் - விஜாதியனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பொருளை - தநமான ஆத்மாவை, நயவேன் - விரும்பேன்; கீழாரோடு - தாழ்ந்த ஸம்ஸாரிகளோடு, நள்ளேன் - சேரமாட்டேன்; உயர்ந்தவரோடல்லால் - ஸ்ரேஷ்டர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களோடுதப்ப, உயவேன் - ஸஹவாஸம் பண்ணமாட்டேன்; திருமாலையல்லது - ஸ்ரியஃபதியை யல்லது வேறுசிலரை, தெய்வமென்று (ஆஸ்ரயணிய) தேவதையென்று, ஏத்தேன் - துதிக்கமாட்டேன்; வியவேன் - ஆச்சர்யப்படமாட்டேன்; நம்மேல் - நம்முடையமேலே, வினை-பாபம், வருமாறு - வரும்பரகாரம், என் - எங்ஙனே.

(சுசு)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(நயவேன்) ப்ராப்தத்தைச் செய்துஅப்ராப்தத்தைச் செய்யேனென்றிருக்கிற வென்பக்கல் பாபத்துக்கு வரப்போமோவென்கிறார்.

(நயவேன் பிறர்பொருளை) பிறர்பொருளை ஆசைப்படேன். த்ரவ்யத்துக்கு உத்கர்ஷமாவது - த்ரவ்யந் தன்னுடைய நன்மையாலும் உடையவனுடைய நன்மையாலும். த்ரவ்யம்பரிணாமியான அசித்தனறிக்கே ஆத்மத்ரவ்யமாயிருந்தது. “யஸ்யாதூஷஸீரஸி - யஸ்யாத்மாசரீரம்” “வதிவிஸ்யஸு-பதிம்விஸ்வஸ்ய” என்று ஓதப்படுகிறவன் உடையவன். உத்க்ருஷ்டமான வாத்மாவை “என்னது” என்றிரேன். (நள்ளேன் கீழாரோடு) ஆத்மாவை “என்னது” என்றிருக்குமவர்களாயிற்றுக் கீழாராகிறார்; அவர்களோடு கிட்டேன்; தங்கள் படி யாக்கிக்கொள்வரென்று. (உயவேனுயர்ந்தவரோடல்லால்) உத்தமரென்னுமவர்களோடல்லது உசாவேன். (வியவேன் திருமாலையல்லது) ஸ்ரியஃபதியைக்கண்டல்லது விஸ்மயப்படேன். (தெய்வமென்றேத்தேன்) அவனையல்லது வேறு சிலரைத் தெய்வமென்று ஸ்துதியேன். (வியவேன் திருமலை) ஸ்ரியஃபதியினுடைய வைஸ்வரயத்தை யர்த்தவாதமென்றிரேன். (வருமாறென் என்மேல்வினை) “ஐவஸ்யுந-ஹோகூஷ்ய - அவஸ்யமதுபோக்தவ்யம்” என்கிறவசநத்தைக்கொண்டு என்பக்கலிலே வரப்போமோ பாபத்துக்கென்கிறார்.

(நயவேன்) வாக்யார்த்தம் க்ருத க்ருத்யனென்கிறார். எம்பெருமான் விரும்புமாத்மாவை யபஹரியேன். ராவணன் செயலைச்செய்யேன். கீழார்-அவனுக்குக் கூட்டுப்படும் மாரீசப்ரப்ருதிகள். உயர்ந்தவர்-விஸ்வாமித்ராதிகள். “ஹோ-தூநஸு-மஹாத்மாநஸு”

பெரியோர். (வியவேன்) “தூணீகூதவிரிதூாடி நிராஜ்-ஸவில-ஞ
தயஃ - த்ருணீக்ருதவிரிஞ்சாதி நிரங்குசவிபூதயஃ” ப்ரஹ்மாதிக
ளேக்கண்டால் அடுப்படைக்கல்லாக நினைத்திருக்குமத்தனை. (திரு
மாலையல்லது வியவேன் - தெய்வமென்றேத்தேன் - வருமாறென்
னென்மேல் வினை) “சுவஸ்யூந-லோகூவுடி-அவஸ்யமதுபோக்தவ்
யம்” என்கிறவை என்னைநலியவோ. (௬௪)

அரு.—அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.—உயவுகை-உசாவுகை.“பொ
ருள்” என்றது உதாரத்துக்குபலகூணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (ரா
வணனித்யாதி) உயர்ந்தவர்-மஹாத்மாக்களாய்ப் பெரியோரர யிருக்
கிற விஸ்வாமித்ராதிகள். (௬௪)

வினையா லடர்ப்படார் வெந்நரகில் சேரார்
தினையேனும் தீக்கதிக்கண் செல்லார் - நினைதற்
கரியாளைச் சேயாளை யாயிரம்பேர், செங்கண்
கரியாளைக் கைதொழுதக் கால். (௬௫)

ப-உ.—நினைதற்கு - த்யாமிக்க, அரியாளை - தூர்லபனாய், சே
யாளை - தூரத்திலிருக்கிறவனாய், ஆயிரம்பேர் - ஸஹஸ்ரநாமங்களை
யுடையனாய், செம் - சிவந்த, கண் - நேத்ரத்தையுடையனாய், கரி
யாளை - கறுத்த திருமேனியையுடையனானவனை, கைதொழுதக்
கால் - கையினால் நமஸ்கரித்தால், வினையால் - கர்மங்களால், அடர்ப்
படார் - நெருக்குப்படமாட்டார்கள்; வெம் - க்ரூரமான, நரகில் -
நரகத்தில், சேரார் - செல்லமாட்டார்கள்; தினையேனும் - கொஞ்ச
மும், தீ - துஷ்டமான, கதிக்கண் - வழியில், செல்லார் - போகமாட்
டார்கள். (௬௫)

வ்யா.—அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—(வினையித்யாதி) பாபத்தா
லடர்க்கப்படார். (வெந்நரகில்சேரார்) பாபபலமானநரகிலும் சே
ரார். (தினையித்யாதி) தர்மபுத்ரன் நரகதர்ஸநம் பண்ணினவோபாதி
யுங்கூடாது இவர்களுக்கு. (நினைதற்கரியாளை) ஸ்வ யத்நத்தாலே
அறியப்போகாதவனை. (சேயாளை) அதுக்கடிதூரஸ்தனாகை. (ஆயிர
மித்யாதி) தான்கொடுத்த வறிவையுடையவர்களுக் கேத்துகைக்கு
ஆயிரத்திருநாமத்தையும் கண் டறுபவிக்கைக்கு ஸ்ரமஹரமான
வடிவையுமுடையவனை. (கைதொழுதக்கால்) அஞ்சலிபண்ணினால்.

(வினையாலடர்ப்படார்) என்னைப்போலே விதேயகரணமின்றி யே பாவநென்றூர்யித்தார்க்குப் பாபம்போம். (வினை) இங்குது பவிக்கும் பாபபலமதுபவியார். (வெந்நரகு) போய் அதுபவிக் கும் பாபபலம். (தினை) அஸத்யாபாவத்தாலே. (நினைதற்கரியானே) ஸ்வயத்தந்தாலே நினைப்பார்க்கரியானே. (சேயானே) இவன்குற்ற மன்று, வஸ்துஸ்வபாவம். (ஆயிரம்த்யாதி) தானே காட்டுவார்க்கு இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாகை. (கைதொழுதக்கால்) பாலேக் குடிக்கநோய்போம். வகுத்தது செய்யவமையும். (கூரு)

அரு.—அதுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—மேலுக்கவதாரிகை யருளிச் செய்கிறார் (என்னைப்போலே யித்யாதி) விதேயகரணம் - “தோள வனை யல்லால் தொழர்” என்கிறபடியே ப்ராப்யமாகப்பற்றுகை. “செங்கட்கரியான்” என்றத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (பாலேக் குடிக்கநோய்போமென்று). “கைதொழுதக்கால்” என்றத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (வகுத்ததித்யாதி). (கூரு)

காலையெழுந்துலகம் கற்பனவும் கற்றுணர்ந்த மேலைத் தலைமறையோர் வேட்பனவும் - வேலைக்கண் ஓராழி யானடியே யோதுவது மோர்ப்பனவும் பேராழி கொண்டான் பெயர். (கூகூ)

ப-உ.—காலையெழுந்து - கிளர்ந்து, உல கம் - லோகத்தார், கற்பனவும் - அப்யஸிக்குரவை யெல்லாம், கற் று - அப்யஸித்து, உணர்ந்த - அறிந்தவர்களாய், மேலை - உயர்த்தி யையுடைய, தலை - ச்ரேஷ்டர்களான, மறையோர் - வைதிகர்கள், வேட்பனவும் - ஆசைப்படுவனவும், வேலை - கரையோடுகூடின, கண் - விசாலமான, ஓர் - ஒப்பற்ற, ஆழியான் - ஸமுத்தர்தில் பள்ளி கொண்டவனுடைய, அடியே - பாதங்களையே, ஒதுவதும்-சொல்லு வதும், ஓர்ப்பனவும் - மநம் பண்ணுவதும், பேர் - பெரிய, ஆழி - சக்ரத்தை, கொண்டான் - உடையவனுடைய, பெயர் - திருநாமங் கள். (கூகூ)

வ்யா.—அதுபத்தாரும்பாட்டு.—(காலையெழுந்து) ஸத்வோத் தரமானகாலத்திலே எழுந்திருந்து. (உலகம்) மோக்ஷச்சையுடை யவர்கள் கற்பனவும். (கற்றுணர்ந்தவித்யாதி) அறிவுதலைக்கட்டின

வர்கள் பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிப்பனவும். (வேலையித் யாதி) இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கையுந்திருவாழியுமாய்க் கிடக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளையே (பேராழிகொண்டான் பெயரே ஒதுவதும்ஒர்ப்பனவும்) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமங்களே யிவர்களுடைய ஸ்ரவணத்துக்குமாந் தத்துக்கும் விஷயமாவது.

(காலே) ஸத்வோத்தரமான காலம். (வேலைக்கணோராயினடியே) கரையையுடைத்தாய் ஒப்பில்லாதகடல். (பேராழிகொண்டான்) இவர்களைரக்ஷிக்கைக் குருவினபத்திரமுந் தானுமாயிருக்கை. “கைகழ லானேமியான்.” (கூசு)

அரு.—அறுபத்தாரும்பாட்டு.—மேலைத்தலைமறையோர் - உத் தரபாகத்தில் உபநிஷத்தாத்பர்யந் கைப்பட்ட ஜ்ஞாநாதிகர். (வேலைக்கண்) வேலை-ஸமுத்ரமாதல், கரையாதல். கண்-இடம். ஆழி - ஆயுதமாதல், ஸமுத்ரமாதல். (பேராழி) முந்தினது நிரூபகம்; இரண்டாவது ஆயுதம். பத்திரம்-ஆயுதம். (கூசு)

பெயரும் கருங்கடலே நோக்குமாறு, ஒண்பூ உயரும் கதிரவனே நோக்கும் - உயிரும் தருமனையே நோக்குமொண் தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கு முணர்வு. (கூஎ)

ப-உ.—ஆறு - நதியானது, பெயரும் - சலிக்கிற, கரும் - விசாலமான, கடலே - ஸமுத்ரத்தையே, நோக்கும் - பார்க்கும்; ஒண் - அழகிய, பூ - தாமரைப்பூவானது, உயரும் - உயரத்தில் வரும், கதிரவனே - ஸஞ்ஞானையே, நோக்கும் - விரும்பும்; உயிரும் - ப்ராணிகளும், (முடிவில்) தருமனையே - யமனையே, நோக்கும் - பார்ப்பார்கள்; (அப்படியே) உணர்வு - ஜ்ஞாநமானது, ஒண் - அழகிய, தாமரையாள் - தாமரைப்பூவில் வாஸம்பண்ணுகிற லக்ஷ்மிக்கு, கேள்வன் - வல்லபனான, ஒருவனையே - ஒருத்தனையுமே, நோக்கும் - விரும்பும். (கூஎ)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தேழாம்பாட்டு.—(பெயரும்) மோகேஷ்ச்சையுடையவர்களுக்கு மறிவு தலைநின்றவர்களுக்கும், அவனுடைய திருவடிகளை யேத்துவது, அவனுடைய திருநாமங்களையே

ஏத்துவது என்றுசொல்லிற்று, ஜ்ஞாநத்துக்கு அவனேவிஷயமாகையாலே யென்கிறது.

(பெயருமித்யாதி) ஆறானது, பூர்ணமாய்ச் சலியாநின்றகடலையே நோக்கா நின்றது. ஆறுகடலை நிறைக்கைக்கன்று புகுகிறது; புக்கல்லது தான் தரிக்கமாட்டாமை. தாமரைப்பூவானது, தூரஸ்தனாகிலும் ஆதித்யனுக் கலருமத்தனை, அகந்யாதிகளுக்கலராது. (உயிரும் தருமனையேநோக்கும்) யமனைக்கிட்டியல்லது வேறோரிடத்தில் புகவொண்ணாது. (ஒண்தாமரையித்யாதி) ஜ்ஞாநமாகில் ஸ்ரியபதியையறியுமத்தனை; மற்றொன்றையறியாது. “தக்ஷஜாநஜிஜ்ஞாநஜிதோநு ஐ-ஐ-ஐ-தத்ஜ்ஞாந மஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்” “விஜ்ஞாநாஸிஐநெ ப-ஐ-ஐ-வித்யாந்யாசிஸ்பரைபுணம்” என்னும்படியே. (சுஎ)

உணர்வாரா ருன்பெருமை யூழிதோ றூழி

உணர்வாரா ருன்னுருவந்தன்னை - உணர்வாரார் [தப்
விண்ணகத்தாய்மண்ணகத்தாய் வேங்கடத்தாய்,நால்வே
பண்ணகத்தாய் நீகிடந்த பால். (சுஅ)

ப-உ.—விண்-பரமபதத்தை, அகத்தாய் - ஸ்தாநமாகவுடையவனே! மண்-பூமியடங்கின லீலாவிபூதியை, அகத்தாய்-ஸ்தாநமாகவுடையவனே! வேங்கடத்தாய் - திருமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிறவனே! பண்-ஸ்வரப்ரதாநமான, நால்வேதம்-நான்குவேதங்களை, அகத்தாய் - இடமாகவுடையவனே! (அவைகளால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனே) உன் - உன்னுடைய, பெருமை - மேன்மையை, ஊழிதோ றூழி - காலமெல்லாம் கூடினாலும், உணர்வார் - அறியவல்லர், ஆர்-எவர்; உன் - உன்னுடைய, உருவந்தன்னை - ஸ்வரூபத்தை, உணர்வாரார் - அறியவல்லாரெவர்; நீ கிடந்த - நீ பள்ளிகொண்ட, பால் - க்ஷீரஸமுத்ரத்தை, உணர்வாரார் - அறியவல்லாரெவர். (சுஅ)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(உணர்வாரார்)கீழ் அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமவென்றது; உணர்வாரிதென்கிறது இப்பாட்டில்.

(உணர்வாராருன்பெருமை) “ஜ-ஷ-ய ஞாபஸ்யுதுநீஸ-ஜ-ஷ-டம் யதாபச்யத்யந்யமீசம்” என்கிறபடியே, குணங்களோடே கூடியிருக்கிற வுன்னை யுணர்வாராரென்கிறது. (ஊழியித்யாதி)

காலத்தையெல்லா மொருபோகியாக்கி உன்னுடைய ஸ்வரூபருப குணங்களை யுணரப்புக்கால் உணரவரிதென்கிறது. (விண்ணகத்தாய் மண்ணகத்தாய்) ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே யிருந்தநீ அவதாரரூபேணபூமி யிலேவந்தவதரித்து அத்தாலே ஸௌலப்யத்தையுடையவனே ! கடல்கிட்டிற்றென்னு பரிச்சேதிக்கப்போகாதிதே. (வேங்கடத்தாய்) ஸம்ஸாரிகளுடைய ஸகலதுரிதங்களும். போம்படி திருமலையிலே வந்து நிற்கிவனே ! (நால்வேதப்பண்ணகத்தாய்) ஸ்வரத்துக்குள் ளீடாய்நின்று ப்ரதிபாதிக்கிற வேதங்களுக்கு ப்ரவர்த்தகனுவனே ! நீகிடந்தபால் உணர்வாரார்.

(உணர்வாராரித்யாதி) உன்னாலுமறியவொண்ணுது உன்னை ஸ்வர்யம். (ஊழிதோறுழியித்யாதி) காலமெல்லாங்கூடினாலும் ஸௌ லப்யமறியவொண்ணுது. விண்ணகம் - அவதாரம், இவையென்கை. விண்ணகத்தானாய், பாற்கடலானாய், மண்ணகத்தானாய், வேங்கடத்தா னாய் நின்றான். (நால்வேதப்பண்ணகம்) ஐஸ்வர்யம் ப்ரதிபாதிக்கிறது கண்ணுக்கு விஷயமிதே. மற்றையது இங்குச்சொல்லிற்று அதுவா தம் காண்கையாலே. [தவ்யயோநிஷ - தஸ்யயோநிம்] அவனுடைய பிறப்பு.* உயர்வற உயர்நலமுடையவன் பிறப்பிதே. [யீராடி-தீரா:] யீஉதாபிதே ஸாரா - தீமதாமக்ரேஸரா. * மயர்வறமதிநலம் பெற் றார். [வரிஜாநகி - பரிஜாநந்தி.] கூணந்தோறும் எத்திறமென்பர்.

அரு.—அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—நீ கிடந்தபால் - பாலிலே நீகிடந்தது. ஏவமாதியெல்லா முணர்வாரா ரென்றபடி.

“உரு” என்று கண்ணுக்கு விஷயமாய் ஸௌலப்யம். கீழ்ச் சொன்ன பரத்வ ஸௌலப்யங்களுக்கெல்லையேதென்ன ; அருளிச் செய்கிறார் (விண்ணகம் அவதாரமென்று) பரத்வ ஸௌலப்யங்களு க்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன ; அருளிச்செய்கிறார் (மற்றையதிங்கித் யாதி) இவையெல்லார்க்குந் தோற்றவிலையே யென்ன ; ஜ்ஞாநா திகர்க்குத் தோற்றுமென்கிறார் (காண்கையாலென்று) அப்படி கண் டார்களோ வென்ன ; அருளிச்செய்கிறார் (தவ்யயோநிஷ-தஸ்யயோ நிம் இத்யாதி) “தஸ்ய” என்று பரத்வம் “யோநிம்” என்று ஸௌ லப்யம். (கூஅ)

பாலன் நனதுருவா யேமுலகுண்டு, ஆலிலையின்
மேலன்று நீவளர்ந்தது மெய்யென்பர் - ஆலன்று
வேலைநீ ருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ
சோலைகுழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு.

(ஸ்கக்)

ப-உ.—பாலன்றனது - பால்மாறாத முத்த சிசுவினுடைய, உரு
வாய் - திருமேனியையுடையனாய், ஏழுலகு - ஸப்தலோகங்களையும்,
உண்டு - அமுதுசெய்து, ஆலிலையின்மேல் - வடத்தின் தளிரில்,
அன்று - அக்காலத்தில், நீ - தேவரீர், வளர்ந்தது - கண் வளர்ந்த
தை, மெய்யென்பர் - (வைதிகர்கள்) யதார்த்தமென்பர்கள் ; அன்று -
அக்காலத்தில், ஆல் - வடமானது, வேலைநீர் - ஸமுத்ராஜலத்தில்,
உள்ளதோ - இருந்ததோ? விண்ணதோ - ஆகாசத்திலிருந்ததோ?
மண்ணதோ - பூமியிலிருந்ததோ? சோலை - தோப்புகளால், குழ் -
சுற்றப்பட்ட, குன்று - கோவார்த்தந பர்வதத்தை, எடுத்தாய் - தூக்
கினவனே! சொல்லு - உரை.

(ஸ்கக்)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(பாலன்) எல்லா
மொழிய ஒரோவொன்றை யறியப்போமே வென்கிறது.

(பாலனித்யாதி) ரக்ஷகாபேக்ஷமான வடிவையுடையையாய்,
(ஏழுலகுண்டு) ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸகலபதார்த்தத்தையும் ரக்ஷித்து,
(ஆலிலையின்மேல்) ஸர்வர்க்கு மாதாரமான ஸர்வரக்ஷகனுக்குக்
கண்வளரப்போகாத வாலிலையின்மேலே. (அன்றித்யாதி) அன்று வள
ர்ந்தத்தை ஆப்ததமரானவர்கள் மெய்யென்பர்கள். வேதமர்யாதை
யில்லையாகில் சூன்யமாதல், உண்டாகில் ஸத்யமாதலே யுள்ளது.
(சோலையித்யாதி). ஏழுவயஸ்ஸிலே மலையைக் கீழ்மேலாக வெடுத்தநீ
அவற்றைச் சொல்லவேணும். (அன்று) திக்கெல்லாமழிந்தவன்று.
(வேலையித்யாதி) நீ கண்வளர்ந்த பாற்கடலுள்ளதோ, நிராலம்பந
மானவாகாசத்ததோ, கரைந்துபோனபூமியிலதோ, சொல்லவேணும்.
பின்பு மலையெடுத்த வாச்சர்யமிதுக்கு ஸத்ருசமோ. இத்தால் அவ
ன்றன்படியை யவன்றானேசொல்லுகையு மரிதென்றபடி.

(பாலன்றனதுருவாய்) பாலனுடைய ரூபத்தையுடையையாய்,
அப்ராக்குதமாய் மஹத்தரமான திருமேனியைச் சிறுக்கி ஸஜாதீ
யமாக்குகை மெய்யென்பர் ருஷிகள். “எத்திறம்” என்ன ; “பொய்”

க௦௪ முதற்றிருவந்தாதி எ௦—பா.—சொல்லுந்தனையும்.

என்னவொண்ணுது. (மெய்) நீயே ஸர்வத்துக்கும் தாரகனமையும் மெய். இருந்தபடியென். (சோலையித்யாதி) ஏழுபிராயத்திலே பெரிய மலையையெடுத்த வாச்சர்யமுஞ் சொல்லவேணும். இது ஆழ்வார்வந்தால் கேட்கவிருந்தோமோ வென்றானே எம்பெருமான். இது அத்தயந்தம் விஸ்மயமென்கிறார். (சூகூ)

அரு.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—இவர்கள் “மெய்” என்கிறது, என்கொண்டென்ன ; அருளிச்செய்கிறார் (வேதமர்யாதையித்யாதி). வளர்ந்த - கண்வளர்ந்ததை.

இவர் “சொல்” என்கைக்கு அவன்ற னிவர்வார்த்தைகேட்க ஆசைப்பட்டிருக்குமோவென்ன ; அருளிச்செய்கிறார் (இது ஆழ்வாரித்யாதி). கேட்கவிருந்தான்போலே யென்று வ்யாக்யாதா. (சூகூ)

சொல்லுந் தனையும் தொழுமின், விழுமுடம்பு
செல்லுந் தனையும் திருமலை - நல்லிதழ்
தாமத்தால் வேள்வியால் தந்திரத்தால் மந்திரத்தால்
நாமத்தா லேத்துதிரேல் நன்று. (எ௦)

ப-உ.—திருமலை - பிராட்டியோடு கூடின ஸர்வேஸ்வரனை, விழும் - சசிக்கத்தக்க, உடம்பு - சரீரமானது, செல்லுந்தனையும் - விழுமளவும், நல் - அழகிய, இதழ் - தளங்கனையுடைய, தாமத்தால் - மாலையாலும், வேள்வியால் - யாகத்தாலும், தந்திரத்தால் - மந்த்ரமில்லாத க்ரிபைகளாலும், மந்திரத்தால் - க்ரியையில்லாத மந்த்ரத்தினாலும், தொழுமின் - ஆஸ்ரயியுங்கோள். சொல்லுந்தனையும் - வாகிந்த்ரியம் நடக்குமளவும், நாமத்தால் - திருநாமங்களாலே, ஏத்துதிரேல் - புகழ்வீர்கோளாகில், நன்று - நல்லது. (எ௦)

வ்யா.—அவ.—எழுபதாம்பாட்டு.—இப்படி அபரிச்சிந்தசக்தியானபின்பு அவனை யெல்லாருமாஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

(சொல்லுமித்யாதி) நாக்குச்சொல்லப் பாங்கானபோதெல்லாம் சொல்லி ஆஸ்ரயியுங்கோள். (விழுமுடம்பு செல்லுந்தனையும்) உடம்பு பாங்கானபோதெல்லாமாஸ்ரயியுங்கோள். (திருமலை) பாங்கானபோதாஸ்ரயிக்க யாவதாம்பாவி ஆஸ்ரயித்தானாகக் கொள்ளும் பித்தனைச்சொல்லுகிறது. (நல்லிதழ்தாமத்தால்) நல்ல

செவ்விப்பூவையுடைய மாலையால். (வேள்வியால்) செவ்விமலை கிடையாதாகில் கர்த்தவ்யமான கர்மத்தாலே, அது கிடையாதாகில் அதுக் கடியான தந்த்ரத்தாலே, அடையப்போகாதாகில் மந்த்ரத்தைக் கொண்டு செய்வது ; க்ரியாநுபமான தந்த்ரமரிதாகில் வாக்வருத்தியான மந்த்ரத்தாலே செய்வது. மந்த்ரத்துக்கு தேசகாலநியதியுமதிகாரி நியதியும் வேணுமென்றிருந்திகோளாகில் நாமத்தாலே ஏத்துவது. தாய்பேர்சொல்லக் குளித்துவரவேண்டாவிதே. (திருமலை) நியதியுண்டென்னில், “ அம்மே ” என்னுமோபாதி சொல்லவமையும்.

(எ௦)

அரு.—எழுபதாம்பாட்டு.—விழுமுடம்பு-திருவடிகளிலேவிழுந்தாஸ்யியுங்கோள். வேள்வி - ஸ்வயமேவபண்ணுகை. மந்த்ரம் - சங்கையாப்பண்ணுவிக்கை. க்ரியாநுபமான மந்த்ரம் - வேதமந்த்ரம். வாக்வருத்தியானமந்த்ரம் - பகவந்த்ரம். நியதி-விஷயநியதி. மிதுனமென்றபடி.

(எ௦)

நன்று பிணி மூப்புக் கையகற்றி நான்குழி
நின்று நிலமுழுது மாண்டாலும் - என்றும்
விட லாழி நெஞ்சமே வேண்டினேன் கண்டாய்
அடலாழி கொண்டான்மாட்டன்பு.

(எக)

ப-உ.—ஆழி - கம்பிரமான, நெஞ்சமே - மனமே, பிணி - நோயையும், மூப்பு - கிழத்தனத்தையும், நன்று - செவ்வையாய், கையகற்றி - விட்டு, நான்குழி - நாலுயுகங்களில், நின்று - ஸ்திரமாயிருந்து, நிலமுழுதும் - பூமியோடுகூடின அண்டமெல்லாம், ஆண்டாலும் - நிர்வஹித்தாலும், அடல் - யுத்தத்தில் பின்வாங்காத, ஆழி - சக்திரத்தை, கொண்டான்மாட்டு - பிடித்தவனுடைய விஷயத்தில், அன்பு - ஸ்நேஹத்தை, என்றும்-எக்காலத்திலும், விடல் - விடாதே கொள் ; வேண்டினேன் கண்டாய், இரக்கிறேன் கிடாய்.

(எக)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தோராம் பாட்டு.—(நன்று) ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களில் புகாதே அவன்றன்னையே ஆசைப்படப்பாரென்றார்.

(நன்றியாதி) இத்தால் கைவல்யத்தைச்சொல்லுகிறது. நான்குழியித்யாதி ப்ரஹ்மாவினுடைய வைஸ்வர்யத்தைப் பெற்றாலும்

க0க முதற்றிருவந்தாதி எஉ—பா.—அன்பாழியானே.

(ஆழிரெஞ்சமே) அளவுடைய ரெஞ்சே ! நீயே முற்பட்டிருக்கிற வுன்னை யிரக்கிறேனிறே. (அடலாழிகொண்டான் மாட்டன்பு - விடல்)விடாதே கொள். (வேண்டினேன் கண்டாய்)பால்குடிக்க இரக்கிறேனிறே. ஐஸ்வர்யம் நிலைநில்லாது; கைவல்யம் பகவத்கைங்கர்யத் தைப் பார்க்க அல்பமென்கை.

அன்றியே, இரண்டையும் சேர்த்துத்தரிலும், விடல் - இவை நன்றானவன்றும் விடுகைக்கு அவனல்லாமையையும். பற்றுகைக்கு அவனாகவமையும். (வேண்டினேன்) இவ்வர்த்தம். (அடலாழியித்யாதி) எனக்குக் கைக்கூலிதந்து பற்றும் விஷயம். (எக)

அரு.—எழுபத்தோரம்பாட்டு.—நன்றாக - ஸவாஸநமாக. பிணியையும் மூப்பையும் கையகற்றி-கைவிட்டு. நான்கூழி-நாலுயுகலஹித மாயிருக்கிறகாலம். “நின்று” என்கையாலே, ஐஸ்வர்யஸ்தைர்யத்தையும் “நன்று” என்று கைவல்யவைவஸ்க்ஷண்யத்தையுஞ் சொல்லி, இவற்றையென்று மாண்டாலும் அவனிடத்திலன்பு விடல் என்கிறார் (ஐஸ்வர்யமித்யாதி). (எக)

அன்பாழி யானே யணுகென்னும் நாவவன்றன் பண்பாழித் தோள்பரவி யேத்தென்னும் - முன்புழி காணானைக் காணென்னும் கண் செவி கேளென்னும் பூனாரம் பூண்டான் புகழ். (எஉ)

ப - உ.—அன்பு - ப்ரீதிக்கு ஆதாரமான மநஸ்ஸு, ஆழி யானே - திருவாழியுடையவனை, அணுகு - கிட்டு; என்னும் - என்று சொல்லும்; நா - வாகிந்த்ரியம், அவன்தன் - அவனுடைய, பண்பு - அழகுக்கு, ஆழி - ஸமுத்ரமாயிருக்கிற, தோள் - புஜங்களை, பரவி - பரக்கச்சொல்லி, ஏத்து - துதி; என்னும் - என்றுபேசும்; கண் - நய நேந்த்ரியம், முன்பு - பூர்வமுள்ள, (அபராதம் பண்ணின) ஊழி - காலத்தையும், காணானே - அறியாதவனை, காண் - பார்; என்னும் - என்றுசொல்லும்; செவி - ஸ்ரவணேந்த்ரியம், பூண் - அணியத்தக்க, ஆரம் - முத்துமாலையை, பூண்டான் - தரித்தவனுடைய, புகழ் - கீர்த்தியை, கேள்-ஸ்ரவணம்பண்ணு; என்னும்-என்றுசொல்லும். (எஉ)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(அன்பு) சிஷ்யர்கள் ஆசார்யர்களானார்கள்.

(அன்பு) என்று நெஞ்சைச்சொல்லிற்று. “அடலாழிகொண்டா
ன்மாட்டன்பு - விடாதே” என்று திருவுள்ளத்தை யிரக்க, அதுவும்
நீர் ஆழியானேவிடாதே கொள்ளுமென்கிறது. (நாவித்யாதி) நாவா
னது அவனுடைய ஸௌந்தர்யஸாகரமான தோள்களை அக்ரமமாக
ஏத்தென்ன நின்றுது; முடியும்படி யாதொன்றறியாது காணும்.
(முன்பித்யாதி) ஸாபராதராயிருந்துள்ள கம்மாலவனைக் கிட்டப்
போமோவென்னில்; ஓரடிவரநின்றால் குற்றமே யன்றியே குற்ற
ங்கிடக்கும்நாளும் காணவறியானென்கிறது. (முன்பூழிகாணனை)
அவனைக்காணும் என்ன நின்றுது கண். (செவியித்யாதி) குற்றம்
பார்த்துப் போகிறானாகிலும் விடப்போகாத ஆபரண சோபையை
டையனுனவனுடைய புகழைக்கேளென்ன நின்றுது செவி,

(ஆழியானே) ராஜபுத்ரர்களிடச்சேரிக்கு மகப்படுமாப்போ
லே. (பண்பு ஆழித்தோள்) ஸௌந்தர்யஸாகரமான. (பரவியேத்து)
நீஏத்தும் க்ரமம் தப்பாமே. (முன்பித்யாதி) நாம் பண்ணிவைத்தபா
பங்களை நினைத்துச் சீறிலோவென்னில்; பாபமும் கீழ்க்கிடந்த கால
மும் மறக்கும். கண்கண்டவாறே தெரியுமிறே சீறிநோக்கும் நோக்
கும், வாத்தல்யத்தாலே நோக்கும் நோக்கும். (செவிகேளென்னும்)
செவிக்கு விக்ருதிசொல்ல அவஸரமில்லை. (பூணரம்) ஆபரணமான
உடம்புக் காபரணம். [ஸவ-ஹ-ருஷண-ஹ-ஷா-ஹ-ஹ-ஹ- - ஸர்வ
பூஷண பூஷார்ஹா] மற்றையாபரணங்களுக் காபரணமென்றும்.
(பூண்டான்) பூணவல்லவழகு. (புகழ்) ப்ரஹ்மபூஷணம். (எஉ)

அரு.—எழுபத்திரண்டாம் பாட்டு.—கரணங்கள் கரணிக்குப்
தேசிக்கையாலே (ஆசார்யர்களானார்கள்) என்கிறது.

காண்கைக்கு ப்ரயோஜனமேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார்
(கண்கண்டவாறேயித்யாதி). கீழில்இந்த்ரியங்களைப்போலே அவனைச்
சொல்லி, பின்னை இன்னபடி செய்யென்னுமல் கேவலம் “கேள் என்
னும்” என்பானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (செவிச்சித்யாதி).
விக்ருதிசொல்ல-தன்னுடைய பக்திக்கு விஷயஞ்சொல்ல அவஸர
மில்லை யென்றபடி. முன்பு அவஸரமில்லாமையாலே பின்பு “பூண
ரம்பூண்டான்” என்று விஷயத்தைச்சொல்லிற் மென்றபடி. அன்றி
க்கே, தன்னுடைய பக்தியாலே விஷயஞ்சொல்ல அவஸரமின்றியே,
“கேள் என்னும்” என்னவுமாம். பூண் - திருமேனியாதல், மற்றை

யாபரணமாதல். ஆரம்-விக்ரஹபூஷணம். புகழ் - ஸ்வரூபபூஷணமென்றபடி. ப்ரஹ்மம்-ஸ்வரூபம். (எஉ)

புகழ்வாய் பழிப்பாய் நீ பூந்துழாயானே
இகழ்வாய் கருதுவாய் என்நெஞ்சே - திகழ்நீர்க்
கடலு மலையு மிருவிசும்பும் காற்றும்
உடலு முயிரு மேற் றான். (எங்)

ப-உ.--என்னெஞ்சே ! என்னுடைய மனமே ! நீ - நீ, பூம் - அழகிய, துழாயானே - திருத்துழாயாலே அலங்கரிக்கப்பட்டவனை, புகழ்வாய் - ஸ்தோத்ரம் பண்ணினாலும் பண்ணு; பழிப்பாய் - நிந்தித்தாலும் நிந்தி. இகழ்வாய் - அநாதரம் செய்தாலும் செய் ; கருதுவாய் - விரும்பினாலும் விரும்பு. (அந்த ஸர்வேஸ்வரன்) திகழ்வாய் - ப்ரகாசித்தி, நீர்-ஜலத்தையுடைய, கடலும்-ஸமுத்ரத்தையும், மலையும் - பர்வதத்தையும், இரு - விசாலமான, விசும்பும் - ஆகாசத்தையும், காற்றும் - வாயுவையும், உடலும்-சரீரத்தையும், உயிரும் - ஆத்மாவையும், ஏற்றான் - தரித்தவன். (எங்)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு.—(புகழ்வாய்) கீழ்தம்முடைய இந்த்ரியங்கள் ப்ரவணமானபடி சொல்லிற்று ; அவ்விஷயந்தானினியறியப்ராப்தமாயிருந்தது, நீ அதைப்பற்றிலும் பற்று, விடிலும்விடு என்கிறது.

(புகழ்வாய் பழிப்பாய்) புகழிலும் புகழ்; பழிக்கிலும் பழி.(இகழ்வாய்கருதுவாய்) இகழிலும் இகழ் ; கருதிலும் கருது. (பூந்துழாயானே) பழித்தல், இகழ்தல் செய்யப்போமோவென்கிறது. (என்னெஞ்சே) நாட்டுக்குச் சொல்லுகிறேனே; உனக்கன்றே. (திகழ்நீர்கடலும் மலையும்) இரண்டாலுமாக க்கார்யத்தைச்சொல்லுகிறது. (இருவிசும்பும் காற்றும்) காரணபூதங்களுக்கு முபலக்ஷணம்.(உடலுமுயிரும்) காரணமான சிதசித்துக்களைச் சொல்லுகிறது. (உடலுமுயிரு மேற்றான்) இத்தால் இவையெல்லாமவனுக்குக் கார்யதயாசேஷம், அவன் சேஷியென்கிறது.

அவை மத்யஸ்த்தமென்னும்படி தம்முடைய ப்ராவண்யம். (புகழித்யாதி) வாசகத்துக்கு. (இகழ்வாய் கருதுவாய்) மநஸ்ஸு. (என்

னெஞ்சே) புகழ்ந்து பழகின நெஞ்சே. பூந்துழாயானேப்புகழ்ந்த
ல்லது நிற்கவொட்டாது. (ஏற்றான்) ஆதாரத்தைப்பற்றிலும் பற்று,
ஆதேயத்தைப்பற்றிலும் பற்று. இது இருந்தபடி. (எங்)

அரு.—எழுபத்துமூன்றாம்பாட்டு.—மேலுக்கவதாரிகை யரு
ளிச்செய்கிறார் (அவையித்தயாதி). மத்யஸ்த்தமென்கிறது - தம்மு
டையகரணங்கள் இகழுகைக்கும் கருதுகைக்கும் பொதுவாயிரு
க்கும். தமக்குக் கருதுகை ப்ரயோஜனம். “ஏற்றான்” என்று சேஷித்
வஞ் சொல்லுகையாலே ப்ராப்யம். ஏற்றான் - சரீரவத்தரித்தான்
ஏற்றான்-ஆதாரபூதனென்றபடி. (எங்)

ஏற்றான் புள்ளூர்ந்தா நெயிலெரித்தான் மார்விடந்தான்
நீற்றான் நிழல்மணி வண்ணத்தான்-கூற்றொருபால்
மங்கையான் பூமகளான் வார்சடையான், நீண்முடியான்
கங்கையான் நீள்கழலான் காப்பு. (எசு)

ப-உ.—ஏற்றான் - எருதையுடையனாய், எயில் - மதிளையுடைய
தீர்புரத்தை, எரித்தான் - கொளுத்தினவனாய், நீற்றான் - சாம்பல்
பூசினவனாய், கூற்றொருபால் - (சரீரத்தில்) ஒருபக்கத்தில், மங்கை
யான் - பார்வதியைத் தரித்தவனாய், வார் - தொங்கின, சடையான் -
சிக்குப்பட்ட மயிர்ப்புழையையுடையனாய், கங்கையான்-கங்காநதியை
ஏந்தினவனான ருத்ரன், புள் - கருத்மானை, ஊர்ந்தான் - வாஹந
மாகவுடையனாய், மார்வு - (ஹிரண்யனுடைய) வக்ஷஸ்தை, இடந்
தான் - பிளந்தவனாய், நிழல் - குளிர்ந்த (ஸ்ரமஹரமான), மணி -
நீலரத்நம்போன்ற, வண்ணத்தான்-வடிவையுடையனாய், பூ - தாம
ரைப்பூவில் வஸிக்கிற, மகளான் - பிராட்டியையுடையனாய், நீள் -
தீர்க்கமான, முடியான் - கிரீடத்தைபுடையனாய், நீள் - நீண்ட, கழ
லான்-திருவடியையுடையனான விஷ்ணுவினுடைய, காப்பு - ரக்ஷை
யாயிருக்கும். (எசு)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(ஏற்றான்) இது இவ
னுக்கேற்றமாகச்சொல்லுவானென் ; அல்லாத ருத்ரனு மிப்படி
சேஷியாயன்றோ விருப்பதென்னில் ; அவனுடைய ப்ரகாரங்களைப்
பார்த்தால் ரக்ஷ்யமாய்த்தோற்றும் ; இவனைப் பார்த்தால் ரக்ஷகனா
யிருக்குமென்கிறது.

(வற்றுன்புள்ளுந்ந்தான்) * வேதாத்மாவான திருவடியைத் தனக் கு வாஹநமாகவுடையன யிருக்குமாகில், அவ ன்ப்ராஸித்தமாயிருப்பதொரு எருத்தை வாஹநமாக வுடையனயிருக்கும். (எயிலெரித்தான்) ஆஸ்ரிதரை யொருவ்யாஜத்திலே யழிக்குமவன். (மார்விடந்தான்) ஆஸ்ரிதனுக்காகத் தன்னையழியமானும் இவன். (நீற்றான்) “ஹஸு ஹஸு-பஸ்மச்சந்த:” என்று ப்ராயச்சித்தம் பண்ணும் அவன். (நிழல்மணிவண்ணத்தான்) கண்டால் ஸ்ரமஹரமான வடிவு இவனது. (கூற்றொருபால் மங்கையான்) ஒரு ஸ்த்ரீயைத் தனக்கே வைத்துக்கொண்டிருக்கும் அவன். (பூமகளான்) “சுலேஸ்யஸாநா ஜமேனாவிலு-வதீ-அஸ்யேசாநாஜகதோ விஷ்ணுபத்ரீ” என்னுமவனைத் தனக்காக வுடையவன் இவன். (வாரசடையான்) ஸாதகவேஷன் அவன். (நீண் முடியான்) ஆதிராஜ்யஸஞ்சகமான திருமுடியை யுடையவன் இவன். (கங்கையான்) பாவநார்த்தமாகக் கங்கையைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் அவன். (நீள்கழலான்) அந்தத் திர்த்தபூதையான கங்கைக் குத்பாதகமான திருவடியை யுடையவன் இவன். “ஏற்றான் - எயிலெரித்தான் - நீற்றான் - கூற்றொருபால் மங்கையான் - வாரசடையான்-கங்கையானான் அவன், புள்ளுந்ந்தான் - மார்விடந்தான் - நிழல்மணிவண்ணத்தான் - பூமகளான்-நீண்முடியான் - நீள்கழலான் காப்பு” அவனுடைய ராக்ஷயிவன். “உடலுமுயிரும்” என்றத்தோடு இவனோடு வாசியில்லை அவனுக்கு சேஷமாமிடத்தில். (எசு)

அரு.—எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.—எயில்-மதிளாய், த்ரிபுரம். நீற்றான். நீற்றையுடையவன். கூற்றொருபால் - லோகரக்ஷணுர்த்தமாக வன்றியே தனக்கே கூருகவென்றபடி. (எசு)

காப்புன்னை யுன்னக் கழியு மருவினைகள்
ஆப்புன்னை யுன்ன வவிழ்ந்தொழியும் - மூப்புன்னைச்
சிந்திப்பார்க் கில்லை திருமாலே, நின்னடியை
வந்திப்பார் காண்பர் வழி. (எடு)

ப.உ.—உன்னை - உன்னை, உன்ன - த்யாநித்தால், காப்பு - ரக்ஷகரான யமன் முதலானார், கழியும் - நீங்குவார்கள். உன்னையுன்ன - உன்னை யதுஸந்தித்தால், அரு-க்ரூரமான, வினைகள்-கர்மங்களின், ஆப்பு-பந்தம், அவிழ்ந்து - விட்டு, ஒழியும்-நசிக்கும். திரு-பிராட்டி

திறத்தில்,மாலே - வ்யாமோஹத்தையுடையவனே ! உன்னைச்சிந்திப் பார்க்கு - உன்னைத்யாநம் பண்ணுமவர்களுக்கு, மூப்பு - கிழத்தனம் முதலானவிகாரங்கள், இல்லை - கிடையாது. சின் - உன்னுடைய, அடியை-பாதத்தை, வந்திப்பார் - நமஸ்கரிக்குமவர் கள், வழி - (அர்ச்சிராதி) மார்க்கத்தை, காண்பர் - பார்ப்பார்கள். (எடு)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தைந்தாம் பாட்டு.—(காப்பு) சேஷியா யிருந்துள்ள உன்னையுணர ப்ரதிபந்தகமெல்லாம் போமென்கிறது.

உன்னையுணரக் காப்புக்கழியும். “காப்பு” என்கிறது ஈஸ்வரனுக்குப் புரவர்போலே இவ்வாத்மாக்கள் செய்த கர்மங்களை யாராயக்கடவரான சந்த்ராதித்யர்கள் தொடக்கமான பதினாலுபேருடைய சிறைகள். கர்மவஸ்யனாகையிறே இவர்கள் கரக்கைக்கடி.(உன்னையுன்ன அருவினைகளாப்பு அவிழ்ந்தொழியும்) அக்காப்புக்கடியான அவித்யாதிகளாலுண்டான பந்தம் உன்னை நினைக்க நெகிழும். (மூப்பித்யாதி)காப்பு மருவினைகளும்போன வதிகாரிகளுக்கு, மூப்பாவது கைவல்யம். அன்றியே, ஷட்பாவவிகாரங்களுக்கு முபலக்ஷணமாகவுமாம். (திருமாலே) ஈஸ்வரன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே ஆராயப் புக்காலும் ப்ராயச்சித்தஸாத்யமில்லாத பாபம் நாம் பாவாக்குமத்தனை யன்றோவென் றுணர்த்துவாளொருத்தி யருகேயுண்டென்கிறது. “ஹீநாஹ்வணஸ்யாஹம் ஷட்யாஜீஹடிவடிவா ! ராஜஸ்யஸ்யவஸ்யாநாம் கூவடிஹீநாவராஜ்யா - தாஸீநாம் ராவணஸ்யாஹம் மர்ஷயாமீஹ துர்பலா ! ராஜஸம்ப்ரயவச்யாநாம் குர்வந்தீநாம் பராஜ்ஞயா” என்னும்படியே. (நின்னடியை வந்திப்பார்காண பர்வழி) உன் திருவடிகளிலே விழுவார்கள் நல்லவழிகாண்பர். “வழி” என்று - அர்ச்சிராதியாகவுமாம். பரமபதம் போலேபரமபதத்துக்குப் போம்வழி; நரகம்போலே பொல்லாதாயிருக்கும் நரகத்துக்குப் போம்வழி.

(காப்பித்யாதி) “ ஸ்ரவணஹிநுநுணாம் நவெஷ்வவாநாம் ப்ரபுரஹமந்யநுணாம் நவைஷ்ணவாநாம் ” “தேவஷி- தேவர்ஷி” இத்யாதி. (அருவினை) அவித்யாதிகளால் பிறக்கும் புண்யபாபங்கள். சாரீரமான மூப்பு. (திருமாலே) “யாவாகுஹாரி-யுவாகுமாரி” “யாவதிஹாரி-யுவதிச்சகுமாரி” என்கிறவங்

களை யாச்ரயித்தால் உங்களைப்போலே * பரமம் ஸாம்யமுபைதியி
றே - வந்தியாதார்க்கு முள்ளும் முடுக்குமானவழி. (எரு)

அரு.—எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—புரவர்-தலையாரிகள். ஈச்வர
னுடைய பட்டணமான லோகத்தைக்காக்கிற சந்த்ராதித்யர்கள்.
வழி-ஸித்தோபாயமாதல். “காண்பர்” என்கைக்கதிசயமென்னென்ன;
அருளிச்செய்கிறார் (பரமபதமித்யாதி). காப்பு இங்குயமவச்சயதை
யும் இதரசேஷமுமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (புலாஹம் - ப்ர
புரஹம் இத்யாதி). (எரு)

வழிநின்று நின்னைத் தொழுவார், வழுவா
மொழிநின்ற மூர்த்தியரே யாவர் - பழுதொன்றும்
வாராத வண்ணமே விண்கொடுக்கும், மண்ணளந்த
சீரான் திருவேங்கடம். (எசு)

ப-உ.—வழி - (பக்தி) மார்க்கத்தில், நின்று - (ஸ்திரமாய்) இரு
ந்து, நின்னை - உன்னை, தொழுவார் - ஆச்ரயிக்குமவர்கள், வழுவா -
அழிவில்லாத, மொழி - (வேதச்) சொற்களிலே, நின்ற - ப்ரதிபாதித்
கப்பட்ட, மூர்த்தியர் - ஸ்வரூபத்தையுடையவர்களாய், ஆவர் - ஆவ
ர்கள். மண் - பூமியை, அளந்த - ஆக்ரமித்த, சீரான் - கல்யாண
குணங்களையுடையவனே! திருவேங்கடம் - திருமலை, பழுதொன்றும் -
ஒருகுறையும், வாராதவண்ணம் - ஸம்பவியாதபடி, விண் - ப்ரமபத
த்தை, கொடுக்கும் - தரும். (எசு)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தாரும்பாட்டு.—(வழிநின்று) உன்னைத்
தொழுவார்பிழைப்பரென்று சொல்லவேணுமோ? உன்னோடு ஸம்பந்
தித்த தேசமே எல்லா நன்மையும் கொடுப்பதாகவிருக்க வென்கி
றது.

(வழிநின்று நின்னைத்தொழுவார்) “சூதூவா உரோஹ ஷட்வ
ஸ்தோத வேஜாஜிவேஜோநிஷியூவாஸிதவ்யு-ஆத்மாவாரேத்ரர்ஷ்டவ்ய
ப்ரோதவ்யோமந்தவ்யோநிதித்யாஸிதவ்ய: “விஜாயபுஜோக்ஷவீ-த
விஜ்ஞாயப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத” “உவாஸநய்யு-வாஸஸ்தி ஷட-
நஸிநாநாகாரதா ப்ர-தூக்ஷதாவத்திவிஸதேததநநாஸ-உபாஸ
நம். த்ருவாஸ்ம்ருதி: தர்சனஸமாநாகாரதாப்ரத்யக்ஷதாபத்தி: விசதே

ததந்தாம்” என்னுமளவுஞ் சொல்லுகிறது. (வழுவாமொழி நின்ற மூர்த்தியரேயாவர்) யதாபூதவாதியானவேதத்திற் சொன்ன வடிவையுடையராவர். “வாஹோஜோதிர்வஸுவஜ் ஸ்வேநாஹேணாவிதி ஸ்விஜ்” தே - பரஞ்ஜயோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேநாபேணாபிநிஷ்பத்ய தே” என்கிறபடியே. (பழுதித்யாதி)ப்ராப்ய ப்ராபகங்கொன்றும் குறையாதபடி பரமபதத்தைக்கொடுக்கும், திருவுலகளந்த நீர்மையையுடையவனுடைய திருமலை. “மண்ணளந்த சீரான்” என்று ஸம்புத்தியாகவுமாம்.

(வழுவாமொழி) ஒருவர்க்கொருவர் ஒதுவித்துப்போருகை. (மூர்த்தியரே யாவர்) அதுக்கீடான ஸ்வரூபத்தையுடையராவர். (மண்ணளந்த சீரான்) அந்தஸ்வபாவமுண்டு திருமலைக்கு. எம்பார் விடிவோடே அதுஸந்திக்கும்பாட்டு. (எள)

அநு.—எழுபத்தாரும்பாட்டு.—வழிநின்று-உபாஸநமார்க்கத்திலே நின்று. அதுக்கீடான-வேதோச்சாரணத்துக்கீடான. “ஹா ந உ ஹா ந உ ஹா ந உ, சுஹரிநூஹரிநூஹரிநூ - அஹமந்நமஹமந்ந மஹமந்நம்” என்று உச்சரிக்கைக்கீடான என்றபடி. (எள)

வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெஃகாவும், அஃகாத பூங்கிடங்கின் நீள்கோவல் பொன்னகரும் - நான் கிடத்த நின்றானிருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே [தும் என்றால் கெடுமாமிடர். (எள)

ப-உ.—வேங்கடமும் - திருமலையும், விண்ணகரும் - ஸ்ரீவைகுண்டமும், வெஃகாவும் - திருவெஃகாவும், அஃகாத - மாறாத, பூம் - புஷ்பங்களையுடைய, கிடங்கின் - அகழையுடைய, நீள் - தீர்க்கமான, (போக்யதையுடைய), கோவல்-திருக்கோவலாகுகிற, பொன் - அழகிய, நகரும் - திவ்யநகரமும் (ஆன), நான் கிடத்தும் - இந்த நாலு திவ்ய தேசங்களிலும், (க்ரமபாடி) நின்றான் - நின்றருளினான்; இருந்தான் - எழுந்தருளியிருந்தான்; கிடந்தான் - பள்ளிபொண்டான்; நடந்தான் - ஸஞ்சரித்தான்; என்றால்-என்றுசொன்னால், இடர்-துக்கம், கெடுமாம் - போம். (எள)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தேழாம்பாட்டு.—(வேங்கடமுமித்யாதி)
உகந்தருளின தேசங்கள் பூமியிலே உண்டாயிருக்க, ஸம்ஸாரமுண்
டோவென்கிறது.

(வேங்கடமுமித்யாதி) பூமாறுதேயிருந்துள்ள அழகையுடைத்
தான திருக்கோவலூரும். “விண்ணகரும்” என்று பரமபதத்தைச்
சொல்லுகிறது. (நான் கிடத்துமித்யாதி) நான் கிடத்தும் நின்றும்
இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தபடியையுஞ்சொல்ல, நின்றும் இருந்தும் கிட
ந்தும் நடந்தும் செய்தபாப பரம்போமென்கிறது. (என்றால் கெடுமா
மிடர்) தாய்பேர்சொல்ல க்லேசம்போமாப்போலே.

அவ.—நம்முடைய இடரானவை திருமலையை யாஸ்ரயிக்கப்
போமோவென்னில; அநாதிகாலம் நம்மைப்பெறுகைக்கு அவன் படு
கிறபாட்டை யதுஸந்தியாய்.

(நடந்தானே) (வேங்கடமும் விண்ணகரும்) இவர்களுக்கெல்
லாம் ஒரு பேகியாயிருக்கிறபடி. (பொன்னகர்)தானே வந்துநோக்
கினவிடம். (எஎ)

அரு.—எழுபத்தேழாம்பாட்டு.—மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்
செய்கிறார் (நம்முடையவித்யாதி). திருப்பதிகளைச் சொல்லுகிறவி
டத்திலே பரமபதத்தைச்சொல்லுவானென்னென்ன; அருளிச்செய்
கிறார் (பொன்னகர் தானேயித்யாதி). (எஎ)

இடரார் படுவா ரெழு நெஞ்சே, வேழந்
தொடர்வான் கொடுமுதலை சூழ்ந்த - படமுடைய
பைந்நாகப்பள்ளியான் பாதமே கைதொழுதும்
கொய்ந்நாகப் பூம்போது கொண்டு. (எஅ)

ப-உ.—வேழம்-யானையை, தொடர்வான் - பின்சென்ற, கொடு -
க்ஞரமான, முதலை - மகரத்தை, சூழ்ந்த - அழித்தவனும், படமு
டைய - பணத்தையுடைத்தான, பை - பரந்த, நாகம் - திருவந்
தாழ்வானே, பள்ளியான் - படுக்கையாகவுடையனானுடைய,
பாதம் - திருவடிகளை, கொய் - அறுக்கத்தக்க, பூம் - அழகிய, நாகம்-
புன்னையினுடைய, போது - பூக்களை, கொண்டு - ஸம்பாதித்து,

முதற்றிருவந்தாதி எசு—பா.—கொண்டானே. ககடு

கைதொழுதும் - ஆஸ்ரயிப்போம். இடர் - துக்கத்தை, ஆர் - எவர், படுவார் - அதுபவிப்பர்; நெஞ்சே-மனமே, எழு-எழுந்திரு. (எஅ)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(இடரித்யாதி)* நீ துக்கப்படுகைக்கு சங்கையுண்டோவென்னில்; போராய்நெஞ்சே ! இனி நம்பக்கலிடர் வந்ததாகில் முதலைபட்டது படுமித்தனை.

(வேழமித்யாதி) ஆனையைத் தொடருவதான கொடிய முதலையை முடித்த, “சூழ்ச்சி” என்று வஞ்சித்தலாய், முடித்தவென்றபடி. (படமித்யாதி) இத்தால் அநாஸ்ரிதர் வந்தாலும் ஆஸ்ரிதர் வந்தாலும் அவனிருக்கும்படிசொல்லுகிறது. (கொய்நாக மித்யாதி) கொய்யப் பட்டுச் செவ்வியையுடைய நாகப்பூவைக்கொண்டு “பைநாகப்பள்ளி யான்பாதமேகைதொழுதும் - இடரார்படுவார் - எழுநெஞ்சே” என்றவயம்.

(எழு) போது. “நாகப்பூ” என்கையாலே அப்ராக்ருத புஷ்பம் தேடிப்போகவேண்டா, காட்டிலொரு பூவமையுமென்கிறது. இவர்கள் என்றும் காட்டிலேயிறே பழகிற்று. (எஅ)

அரு.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—ஆஸ்ரிதர்-திருவந்தாழ்வான். அநாஸ்ரிதர்-முதலை. நாகப்பூ-புஷ்பவிசேஷம். காட்டிலே திரிகையாலே (காட்டுப்பூ) என்கிறார்கள். (எஅ)

கொண்டானையல்லால் கொடுத்தாரை யார்பழிப்பார் மண்தா வெனவிரந்து மாவலியை - ஒண்தாரை நீரங்கைதோய நிமிர்ந்திலையே, நீள்விசும்பி லாரங்கை தோயவடுத்து. (எசு)

ப-உ.—மண் - பூமியை, தாவென - கொடு என்று, மாவலியை - மஹாபலியை, இரந்து - யாசித்து, ஒண் - அழகிய, தானாரீர் - தானாயாகவிட்ட ஜலமானது, அம் - அழகிய, கை - கரத்திலே, தோய - விழுந்தஉடனே, நீள் - பரந்த, விசும்பிலார் - ஆகாசத்தில் வர்த்திக்கிற தேவர்களுடைய, அம் - அழகிய, கை - கரமானது, தோய - உறையும்படி, அடுத்து - கிட்டி, கிமிர்ந்திலையே - வளரவில்லையோ ? கொண்டானே - (தாநம்) வாங்கினவனை, பழிப்பாரல்

(பா) * இனி.

லால் - நிந்திப்பார்களேயொழிய, கொடுத்தானா - (தானம்) கொடுத்தவனே, பழிப்பாரார் - ஆர்நிந்திப்பார்கள். (நிந்திக்கமாட்டார்களே என்று கருத்து). (எக)

வ்யா.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(கொண்டானே) குணமே சூற்றமாம், சூற்றம்குணமாங் கிடர் ஸம்ஸாரம். ராவணனோ பாதிவத்யனாயிருக்க ஒளதார்யகுணம் இவன் பக்கலிலே கிடக்கையாலே தன்னதான பூமியை யவனுக்காக மேலெழுத்திட்டு அவன் கொடுத்தானாக இவன் கொண்டத்தை, தன்கையிலே நீர்வார்த்தவனைப்பாதாளத்திலே தள்ளினானென்று பழிசொல்லா நிற்பார்கள். தன்னதல்லாத பூமியைத் தன்னதென்று கொடுத்தவனையிறே நெல்வாலிலே வைத்துத் தெறிக்கவேண்டிவது. அவனைப் பழிசொல்லுவாரில்லை. (கொண்டானையித்யாதி) ஆரத்தை யிரக்கிறானேவிவன். (ஒண்டாரையித்யாதி) அலப்பலாபம் பெற்றாரைப்போலே, “வஷேஷணவீஜம் பூதிஸம்ஜஹஷ- - வர்ஷேணபீஜம்பாதி ஸ்ஞஜஹர்ஷ” என்னுமாப்போலே. அழகிய கையிலே நீர்விழுங் காட்டில் வளர்ந்திலையோ. (நீள்விசும்பித்யாதி) பரந்த விசும்பிலே ஆரமும் கையுமடுத்துத் தோயும்புட்கீடாக. அன்றிக்கே, நீள்விசும்பிலார்-விசும்பிலுள்ளார் அழகிய தோளிலே யணையவென்றுமாம். நாமாஸ்ரயிக்கவேணுமோ, தானே அர்த்தியாய். நானர்த்தியோவென்ன; (நிமிர்ந்திலையே).

(கொண்டானே யல்லால்) தன்னதென்று கொடுக்கப் புகுமா கில் நமக்கிதில் ப்ராப்தியில்லை யென்று * இருந்தாலாகாதோ என்றிருக்க, அது குணமாகை தவிர்த்து நிற்கைக் குடலாவதே. பையிலே நெல்லிலேவைத்துத் தெறிக்கவேணுமென்பாருண்டாயிற்றே. ஆரநியப்பட்டான். (மண்தாவென) தன்னதிலேகதேசத்தை. (மாவலியை) அஸ்ரணைக்கிடர். (நீர்தோய நிமிர்ந்திலையே) மறுமநஸ்ஸப் படுமென்று அப்போதே. (நீள்விசும்பிலாரங்கை தோயவடுத்து) ஆஸ்ரயிக்க நிமிர்ந்திலையே யென்றுமாம். (எக)

அரு.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—நெல்வாலிலே-வாலானநெல்லின்னுனியிலே, பரமத்திலே சிறுகச்சிறுக வறுத்துத் தெறிக்கவேணுமென்றபடி. ஆர்பழிப்பார் - ஒருவரும்பழிக்கிறார்களில்லை. ஒண்தா

(பா) * இரந்தாலாகாதோ வென்றிரக்க அது நிந்திக்கைக் குடலாவதே.

ரை - ஒள்ளியதாரை ; தெளிந்தஜலம். ஆரத்தையுடையமார்வும் கையையுடைய தோளும் அதித்துக்கூட்டி ஆகாசத்தைக்கிட்டும்படிக் கிடாக என்னுதல். அர்த்தியாயன்றோ செய்தானென்று தாத்பர்யம்.

வாமநன்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தன்ன்தென்றித்யாதி). இதில் ப்ராப்தியில்லை - பூமி என்னதென்று பவி சொல்லுமதில் விசாரிக்கப்ராப்தியில்லை. ப்ரயோஜநமே போருமென்றிருந்தான். அடித்துத்தோய-கூட்டிக் தோய ஸ்பர்சிக்க. “ஸுலுக்ஷெ ஸு-ராணாடி-ஸங்கைஸ்ஸ-ராணாம்” என்னும்படி எல்லாருமாஸ்ரயிக்கநிமிர்ந்திலையே யென்றுமுன்ருமர்த்தம். (௭௯)

அடுத்த கடும் பகைஞர்க் காற்றேனென்றோடி
படுத்த பெரும்பாழி சூழ்ந்த - விடத்தரவை
வல்லாளன் கைகொடுத்த மாமேனி மாயவனுக்கு
அல்லாது மாவரோ ஆள். (௮௦)

ப.உ.—அடுத்த - நெருங்கின (ஸஹஜமான), கடும் - கொடிதான, பகைஞர்க்கு - த்வேஷத்தையுடைய (பெரிய திருவடிக்கு), ஆற்றேன் - பொறுக்கமாட்டேன், என்று - என்று, ஓடி - சீக்ரமாய்ச் சென்று, படுத்த - விரித்த, பெரும் - மஹத்தான, பாழி - படுக்கையை, சூழ்ந்த - சுற்றிக்கொண்ட, விடத்து - விஷத்தையுடைய, அரவை - (ஸுமுகனென்கிற) ஸர்பத்தை, வல்லாளன் - பலவானான கருத்மானுடைய, கை - கரத்திலே, கொடுத்த - (ரக்ஷிக்கும்படி) ஸமர்ப்பித்தவனாய், மா - சிறந்த, மேனி - விக்ரஹத்தையுடையனாய், மாயவனுக்கல்லாது - ஆச்சர்ய புதனுவனனுக்கொழிய, ஆளாவரோ - அடிமையாவர்களோ. (௮௦)

வ்யா.—அவ.—எண்பதாம்பாட்டு.—(அடுத்த) பரிஹாரமில்லாத ஆஸ்ரிதவிரோதம் பிறக்கிலும் அவர்களைப் பொறுப்பித்து புருஷகாரமாக அவர்களைக் கைக்கொண்டு ரக்ஷிக்குமென்கிறது. “கூலயடி-அபயம்” என்று புகுந்த ஸ்ரீவிபீஷணப் பெருமானை “புகுரவொட்டோம்.” என்றவரைப்பொறுப்பித்து, “சூருயெந் ஹரிஸூஷ-ஆநயைநம்ஹரிஸூஷ்ட்ட” என்று அவரைக்கொண்டழைப்பித்தார்

(பா) † கொண்டு.

போலே, பாதாளத்திலே ஸுமுகனென்றொரு ஸர்பத்தைப் பெரிய திருவடியமுதுசெய்ய நினைக்க, அத்தையறிந்துஸ்வர்க்கத்திலேஉபேந்தரமூர்த்தியா யெழுந்தருளியிருக்கிற விடத்திலே திருப்பள்ளிக்கட்டிலைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க, திருவடி பாதாளத்திலே சென்று தேடிக்காணாமல் திருவடிகளிலே வந்து இவன் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு * சிவிகையார்சொல்லும் வார்த்தையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, திருவாழியை இவன்கையிலேகொடுத்து பலத்தை கூழிப்பிக்கு, பின்பு திருவடி ஸ்தோத்ரம்பண்ண, க்ருபைபண்ணித் திருவடிகையிலே † அடைக்கலமாகக் காட்டிக்கொடுத்து ரக்ஷித்தானென்கிற உபாக்யாநத்தை யதுஸந்தித்தருளிச் செய்கிறார்.

(அடுத்தவித்யாதி) அடுத்த-ஸஹஜசத்ரு. (கடும்பகைஞன்) திருவடியோடு விரோதங்கொண்டால் பிழைக்கப்போகாதென்கை. (ஆம் றேனென்றோடி) “பாழி” என்று - படுக்கைக்குப்பேர். (சூழ்ந்த) சுற்றின. (விடத்தரவை) சரண்யனுக்கு க்ருபாவிஷயமென்கிறது. (வல்லாளன்கைகொடுத்த) ப்ரஸந்நனைபோது அவனைப் பொறுக்கமாட்டேனென்னாதே ரக்ஷிக்கவல்லனைவன் கையிலே காட்டிக்கொடுத்த. (மாமேனி) காட்டிக்கொடுத்தபின்பு வடிவிற்பிறந்த பெளஷ்கல்யம். (மாயவனுக்கித்யாதி) எல்லாவவஸ்த்தையிலும் விட்டுக்கொடாத ஆச்சர்யபூதனுக்கொழிய வேறொருவருக்காளாவரோ.

அவ.—“நக்ஷத்ரோதி - நக்ஷமாமி” என்னும் தப்புக்குப் போக்கடி காணவல்லனென்கிறார்.

(வல்லாளன்) நலியநினைக்கில் அத்தைவெல்லவல்லாருமில்லை; ரக்ஷிக்கநினைக்கில் அத்தைத் தடுக்கவல்லாருமில்லை. (அல்லாதுமாவரோஆள்) ஆஸ்ரிதவிரோதியென்று கைவிடவேண்டும் விஷயத்தையும் பொருத்திவிட வல்லவனையொழிய, கடித்தவாயாலே தீர்க்கை. § “வயுதாஸ - வத்யதாம்” என்ற வராயே. “சுலூலிஷு-தோஹவத-அஸ்மாபிஸ்துல் யோபவது” என்னப்பண்ணுகை.

(அடுத்த) ஸஹஜசத்ருவினுடையஸத்தையுண்டாகில் பகையாயேயிருக்கும். (கடும்பகை) பேர்சொல்ல முடியும்படி கொடிதாக்கை

* சிவிகையார் - பல்லக்குத் தூக்குகிற ஓர் நீசஜாதி.

† அடைக்கலமாக - புகலிடமாக.

§ வத்யதாம் என்று அரும்பதத்துக்கு பாடமில்லை.

யும் (பெரும்பாழி) இந்த்ராதுஜன்படுக்கை. திருப்பாற்கடலாகவு
மாம். (அ0)

அரு.—எண்பதாம்பாட்டு.—விடத்தரவை - விஷத்தையுடைய
தென்கையாலே க்ருபாவிஷயம் தோஷயுத்தமென்றபடி. வல்லாளன்-
ஜ்ஞாநாதிக்யத்தால் வந்தமிடுக்கு.

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார். (நக்ஷத்ரோரி - நக்ஷமாமி
இத்யாதி)-என்றவரையே. “வயுதாழ - வத்யதாம்” என்றவரையே.

ஆளமர்வென்றி யடுகளத்து ளஞ்ஞான்று
வாளமர்வேண்டி வரைநட்டு - நீளரவைச்
சுற்றிக்கடைந்தான் பெயரன்றே, தொல்நரகைப்
பற்றிக்கடத்தும் படை. (அக)

ப.உ.—ஆள் - ஜனங்களால், அமர் - பொருந்தின, வென்றி - ஜய
த்தையுடைய, அடுகளத்துள் - யுத்தஸ்தாநத்தில், அஞ்ஞான்று -
அக்காலத்தில், வாள் - ஒளியையுடைய, அமர் - யுத்தத்தை, வேண்
டி - அபேக்ஷித்து, வரை - (மந்தரமென்கிற) மலையை, நட்டு - நாட்
டி, நீள் - நீண்ட, அரவை - (வாஸுகிபாகிற) ஸர்பத்தை, சுற்றி -
சூழித்து, கடைந்தான் - மதித்தவனுடைய, பெயரன்றே - திருநாம
மன்றோ, தொல் - அநாதியான, நரகை - நரகத்தை, பற்றி - பிடித்
துக்கொண்டுபோய், கடத்தும் - தாண்டிவைக்கும், படை-ஸாதநம்.

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தோராம் பாட்டு.—(ஆளமர்) ப்ரயோ
ஜநாந்தரபரர்க்குங்கூட உடம்புநேர்வக் கடலைக்கடைந்து அம்ருதம்
கொடுத்து அவர்களைச் சாவாமல் காத்தவனுடைய பேரன்றோ
அநாதியான நரகத்தினின்றும் கைப்பிடித்தேறவிடும் பரிகரமென்
கிறார்.

(ஆளமரித்யாதி) அமர்ந்து - நிறைந்து. ஆள்நிறைந்து வென்றி
யையுடைத்தாய் முடிப்பதானயுத்தஸ்தலத்திலே. (வாளமர்வேண்டி)
மதிப்புடைத்தான பூசலவேண்டி மந்தரத்தைநட்டு (அஞ்ஞான்று)
அஸூரர் தேவர்களைமுறித்து வாயிலிட்டுச் செல்லுகிறவன். (வா
ளித்யாதி) தேவர்களுக்கு மதிப்பும் ஆயுஸ்ஸு முண்டாகும்படி.
(நீளரவை) சேதநத்தை. (பற்றிக்கடத்தும்படை) அள்ளியெடுத்துக்

கொடுபோய் பரமபதத்திலே வைக்கும். (பற்றி) “அல்லேன்” என்று
லும்விடாது. (அக)

அரு.—எண்பத்தோரம்பாட்டு.—“வாள்” என்று ஒளியாய், அத்
தால்மதிப்பையுடைத்தாகை. தேவர்களுக்குவெற்றையையுடைய பூச
லென்றபடி. அமர்-பூசலாதல், ஆயுஸ்ஸாதல். படை-ஸாதநம். (அக)

படையாரும் வாள்கண்ணார் பாரசிநாள், பைம்பூந்
தொடையலோ டேந்தியதூபம் - இடையிடையில்
மீன்மாய மாகுணும் வேங்கடமே, மேலொருநாள்
மான்மாய வெய்தான் வரை. (அஉ)

ப-உ.—படை - (வேலென்கிற) ஆயுதத்தோடு, ஆரும் - ஸமாந
மான, வாள் - ஒளியையுடைய, கண்ணார் - நேதர்ங்களையுடையபெ
ண்கள், பாரசிநாள் - த்வாதசியன்றைக்கு, பை - அழகிய, பூ-புஷ்பங்
களுடைய, தொடையலோடு - மாலைகளோடுகூட, ஏந்திய - தரித்த,
தூபம் - புகையானது, இடையிடையில் - நடுநடுவே, மீன் - நகைத்
தங்களோடுகூடின ஆகாசம், மாய - மறையும்படி, மாகுணும் - அழக்
கடையும்படி பண்ணாநிற்கும், வேங்கடமே - திருமலையே, மேலொரு
நாள் - முன்பொருகாலத்தில், மான் - மான் என்னும் மிருகம், மாய-
மடியும்படி, எய்தான் - அடித்தவனுடைய, மலை - பர்வதம். (அஉ)

வ்யா.—எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(படையித்யாதி) வாள்போ
ன்ற ஒளியையுடைத்தான கண்களையுடையரான ஸ்திரீகள். (பாரசி
நாள்) த்வாதசினாள். (பைம்பூமித்யாதி) அழகிய தாகத்தொடுத்த
மாலையோடே யேந்தினதூபம். (இடையிடையிலித்யாதி) பூக்களோ
டேகூடின புகையானது, ஆகாசத்திலே கலக்கத்தோற்றின நகைத்
தங்களை மாகுணப்பண்ணாநின்றது. (மேலொருநாளித்யாதி) பண்
டொருநாள் நாகுணன் மாயாமிருகமாய்வர, “இத்தைப் பிடித்துத்
தரவேணும்” என்று பிராட்டியருளிச்செய்தது மறுக்கமாட்டாமே
அத்தை முடித்தவனுடையமலை.

அவ.—இப்பாட்டாலே ஸர்வஸமாஸ்ரயணியத்வமும் ஆஸ்ரித
பாரதந்தர்யமுஞ் சொல்லுகிறது.

(வாள்கண்ணர்) தங்களைச் சிலர் ஆய்ரயிக்க விருக்குமவர்கள். (மீன்மாய) ஆகாசந் தோற்றாதபடி பூக்களும் புகையுமாகத் தோற்று கை. (மானித்யாதி) பிராட்டிக்கு நியாய்யனாற்போலே நியாய்யனா ய்ப்புக்கு, தன்ன நர்த்தமென்று மீளாது கார்யஞ்செய்யுமவன். (அஉ)

அரு.—எண்பதிரண்டாம்பாட்டு.—பார் - பூமி. அசிராள் என் கையாலே (த்வாதசிராள்) என்கிறது. (அஉ)

வனாகுடை தோள்காம்பாக ஆநிரைகாத்து, ஆயர் நிரைவிடையேழ் செற்றவாறென்னே - உரவுடைய நேராழியுட்கிடந்து நேரா நிசாசரர்மேல் பேராழி கொண்டபிரான். (அங்)

ப-உ.—உரவுடைய-பலத்தையுடைய, நீர் - ஜலத்தையுடைய, ஆழியுள் - ஸமுத்தரத்துக்குள், கிடந்து - பள்ளிகொண்டு, நேரா - எதிரிட்ட, நிசாசரர்மேல்-அஸுரர்களான மது கைடபர்கள்மேலே, பேர் - பெரிய, ஆழி - சக்ரத்தை, கொண்டான் - எடுத்த, பிரான் - உபகாரகனே! வரை - மலை, குடையாக - சத்ரமாகவும், தோள் - புஜம், காம்பாக - ஆதாரதண்டமாகவும் (செய்து), ஆநிரை - பசுக் கூட்டங்களை, காத்து-ரக்ஷித்து, ஆயர் - இடையரை (முன்னிட்ட), நிரை - திரண்ட, விடையேழ் - ஏழுஎருதுகளையும், செற்றவாறு - அழித்தபரகாரம், என்னே - எங்ஙனே. (அங்)

வ்யா.—எண்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(வரையித்யாதி)மலை குடையாகவும், தோள்காம்பாகவும், பசுக்களைக்காக்க. (ஆயரித்யாதி) நப் பின்னைப்பிராட்டிக்கு ப்ரதிபந்தகமான ஏழுவ்ருஷ்பத்தையும் முடித்த படி எங்ஙனே. (உரவுடைய வித்யாதி)“உரவு” என்று மிடுக்குக்குப் பேர். ஸர்ப்பமென்றுமாம். திருப்பாற்கடலிலே கிடந்து. (நேராவித்யாதி) இதிரான மதுகைடபர் மேலே திருவாழியை வாங்கின உபகாரகன். இத்தால் ஆஸ்ரிதர்க்கு விரோதம் வந்தபோது தன்னுடம்பு நோவக்கார்யம் செய்யுமென்றபடி.

ஒருசெயலேயோ. (வரையித்யாதி) வந்ததுக்குத் தக்கது கொண்டு கார்யஞ்செய்வதே. (உரவுடைய நீர்) * முதுநீர். (பேராழியித்

* முதுநீர் - வலிவையுடைய ஜலம்

யாதி) கையில் திருவாழியைக்கொண்டு இந்தரன் நோவாதபடி உன்
தோள் நோவ ரக்ஷிப்பதே. (அரு)

அரு.—எண்பத்து மூன்றும்பாட்டு.—மேலுக்கவதாரிசை யரு
ளிச்செய்கிறார் (ஒரு செயலேயோ வென்று). (அரு)

பிரானுன் பெருமை பிறராரறிவார்
உராயுலகளந்த நானு - வராகத்
தெயிற்றளவு போதாவாறென்கொலோ, எந்தை
யடிக்களவு போந்தபடி (அசு)

ப-உ.—பிரான் - உபகாரகனே ! உராய் - ஸ்ரமமின்றி, உலகு-
பூமியை, அளந்தநானு - ஆக்ரமித்த காலத்தில், எந்தை - என்ஸ்
வாமியான உன்னுடைய, அடிக்கு - பாதத்துக்கு, அளவுபோந்த -
ப்ரமாணமாய்ச் சரிப்பட்ட, படி - பூமியானது, வராகம் - ஏனமான
உன்னுடைய, எயிற்றளவும் - கொம்புக்கும், போதாவாறு - பூர்ண
மாகாதபடி, என்கொலோ - எங்ஙனே!. (ஆனபின்பு), உன் - உன்னு
டைய, பெருமை - ஆதிக்கத்தை, பிறர் - வேறொருவர், ஆர் - எவர்-
அறிவார் - தெரிந்துகொள்வார்கள். (அசு)

வ்யா.—எண்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(பிரானித்யாதி) உபகாரக
னு வன்னுடைய பெருமையை வேறுசிலராலறியப்போமோ.
(உராயித்யாதி) “உராய்” என்று, பட்டர் “அநாயாஸேந அளந்த
வன்று” என்றருளிச்செய்தார். உலாவியென்றுமாம். பூமியிலே
பொருந்த விட்டென்னிலுமாம். (எந்தையடிக்களவு போந்தபடி
வராகத்தெயிற்றளவு போதாவாறென்கொலோ) ஒருநாள் திருவடிக்
குள்ளடங்கியது திருவெயிற்றுக்குப் போந்ததில்லையென்கிறது.
ரக்ஷயத்தினளவன்று ரக்ஷகன் பாரிப்பு. நானொருவனுமே உன்
குணங்களிலே குமிழ் நீருண்ணுநின்றேன். (அசு)

அரு.—எண்பத்துநாலாம்பாட்டு.—உராய் - அநாயாஸமாதல்;
உரோசியென்றாய் - பூமியிலே பொருந்த விட்டென்னுதல். “என்
கொலோ - பிறராரறிவார்” என்கையாலே (நானொருவனுமேயென்
கிறது). (அசு)

படிகண்டறிதியே பாம்பணையினான், புள்
கொடிகண்டறிதியே கூறாய் - வடிவில்
பொறியைந்து முள்ளடக்கிப் போதொடு நீ ரேந்தி
நெறிநின்ற நெஞ்சமே நீ. (அரு)

ப-உ.—நெஞ்சமே - மனஸ்ஸே ! பொறியைந்தும் - இந்திரியங்
களேந்தையும், வடிவில் - சரீரத்தினுடைய, உள் - உள்ளே, அடக்கி-
நியமித்து, போதொடு - புஷ்பங்களோடுகூடி, நீர் - ஜலத்தை, ஏந்தி-
தரித்து, நெறி - வழியில், நின்ற - ஸ்திரமான, நீ - நீ, பாம்பணை
யினான்-திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனுடைய, புள்-
பகூயாகிற, கொடி - த்வஜத்தை, கண்டு - பார்த்து, அறிதியே -
அதுபவித்தாயோ ? படி - திருமேனியை, கண்டறிதியே - பார்த்தது
பவித்தாயோ ? (இல்லையே என்று கருத்து). (அரு)

வ்யா-அவ.—எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—“பிறராரறிவார்” * என்
பாரைத்தம்முடைய திருவுள்ளம் நானறிந்திருக்க வென்ன; நீயும் இந்
திரிய ஜம்பண்ணி ஆஸ்ரயணத்திலே யிழிந்தாயல்லது ஸாக்ஷாத்
கரித்தாயோ வென்கிறார்.

(படியித்யாதி) திருமேனி கண்டறிதியோ. (பாம்பணையித்யாதி)
அவனுடைய படுக்கைகண்டறிதியோ. (கூறாய்) சொல்லாய். (வடிவி
லித்யாதி) சரீரத்தில் இந்திரியங்களைந்தையு மடக்கி. வடிவில்லாத
இந்திரியங்களை யடக்கி யென்றுமாம். “கண்டவாதிரிந்த தொண்ட
னேன்” என்னுமாப்போலே என்னவுமாம். (போதொடித்யாதி) புஷ்
பாதுபுகரணங்களைக்கொண்டு ஆஸ்ரயணத்திலே யிழிந்தாயித்தனை
யிறே நீ.

நாமறியா திருக்கப்பெற்றபடி யென்னென்ன; திருவுள்ளத்தைக்
குறித்து, (வடிவில் பொறியைந்து முள்ளடக்கி) வடிவிலே-உடம்பிலே
யடக்கி. வடிவில்லாதபடி ஒருபடிப் பட்டிராதென்றுமாம். (அரு)

அரு.—எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—புட் கொடிகண்டறிதியே -
கண்டாயோ ? இல்லையேயென்றபடி. வடிவு-ஸ்வபாவமாய் அத்தால்

(பா) * என்றவாதே,

ஒரு படிப்பட்டிராமை. இத்தையருளிச்செய்கிறார், (கண்டவாதிரி ந்தவியாதி).

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (நாமறியாதிருக்கப்பெற் றபடி யித்யாதி). (அரு)

நீயும் திருமகளும் நின்றாயால், குன்றெடுத் துப்
பாயும் பனிமறைத்த பண்பாளா - வாசல்
கடைகழியா வுட் புகா காமர்பூங்கோவல்
இடைகழியே பற்றியினி. (அசு)

ப-உ.—பாயும் - மேலேவிழுகிற, பனி - மழையை, குன்றெடு
த்து - மலையைத்துக்கி, மறைத்த - தடுத்த, பண்பாளா - ஸொல்ப
குணமுடையவனே! வாசற்கடை - வீட்டுக்கு வெளிப்பாதேசத்தில்,
கழியா - போகாமலும், உள்புகா - உள்ளேபோகாமலும், காமர் -
அலங்காரமான, பூ - அழகிய, கோவல் - திருக்கோவலுருடைய,
இடைகழி - மத்யப்ரதேசத்தை, பற்றி - அவலம்பித்து, நீயும் - நீ
யும், திருமகளும் - பிராட்டியுமாக, இனி - இப்போது, நின்றாய் -
இருந்தாயே! ஆல் - ஆச்சர்யம். (அசு)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தாரும்பாட்டு.—(நீயும்) இவர், தம்மு
டைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, “ஸாக்ஷாத்கரித்திலையிறே” என்னத்
தரியானிறே அவன்.

(நீயுமித்யாதி) “தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்
னடியாரது செய்யார்” என்ற நீயும், உன்னுடைய பரிகரம் நலியப்
புக, “நக்ஷிநூவராயுதி - நகச்சிந்நாபராத்யதி” என்ற அவளு
மாய் நின்றாயால். (குன்றித்யாதி) உடம்பிலேவிழப்புக்க மழை
யை மலையைமெடுத்துப் பரிஹரித்த நீர்மைபோலே யிருந்தது இப்
போது நெருக்கு. அபேக்ஷிதமாக நெருக்கினபடி. (வாசலித்யாதி)
இடைகழிக்கு உள்ளும் புறம்பும் காட்டுத்தீபோலே யிராநின்றது.
காமுகரானவர்கள் உகந்த விஷயத்தினுடைய கண் வட்டம் விட்டுப்
போகமாட்டாதாப்போலே. (இனி) இப்போது. இனி திருக்கோவலு

ரிலே நிற்கிறது கர்ம்பலாதுபவத்துக் கன்றிறே. ஸம்ஸாரிகளை நரகத்தில் புகாமல் காக்கவிறே.

(நீயுமித்யாதி) ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் முற்பாடனான நீயும் “சுமு-
கதேஸுமிஷ்டாதி - அக்ரதஸ்தேகமிஷ்யாமி” என்று உனக்கு
முற்படும் பிராட்டியும். (பண்பாளா) அன்று அங்ஙனே உதவினாய்.
(கடைகழியாவுள் புகா) அங்கு அவர்களாபத்துத்தீர்த்தான்; இங்கு
தன்னாபத்து தீர்த்தபடி. புறம்பு காட்டுத்தீயோ டொக்கும். (அசு)

அரு.—எண்பத்தாரும்பாட்டு.—இடை கழிக்குப் புறம்பு ஸம்
ஸாரிகளும், உள்ளே உபாஸகனான ருஷியுமாகையாலே, அநந்யப்ர
யோஜரான ஆழ்வார்கள் பற்றியிருக்கிற இடைகழியைப் பற்றிநின்ற
னென்றபடி. “இனி” என்று மேலில் பாட்டைப்பற்றவருளிச்செய்கி
றார் (திருக்கோவலூரித்யாதி) இன்று இங்ஙனே உதவினாய். (அசு)

இனியார் புகுவா ரெழுநரகவாசல்

முனியாது மூரித்தாள் கோமின் - கனிசாயக்

கன்றெறிந்த தோளான் கனைகழலே காண்பதற்கு

நன்கறிந்த நாவலம் சூழ் நாடு.

(அள)

ப-உ.—கனி - (வினவின்) பழம், சாய - விழும்படி, கன்று -
வத்ஸத்தை, எறிந்த - வீசிப்பொகட்ட, தோளான்-புஜங்கையுடைய
வனுடைய, கனை - (ஆபரண) த்வரியையுடைய, கழல் - திருவடி
களை, காண்பதற்கு - ஸாக்ஷாத்கரிக்மைக்கு, நாவல் - நாவல்மரத்
தின் சாயையிலிருக்கிற, சூழ் - விசாலமான, நாடு - தேசம் (ஜம்பூத்
வீபம்), நன்று - செவ்வையாய், அறிந்தது - (உபாயத்தை) தெரிந்து
கொண்டது; (ஆனபின்பு), எழு - ஏழுவிதமான, நரகம் - நரகத்தி
னுடைய, வாசல் - த்வாரங்களில், இனி - இதுக்குமேல், புகுவார் -
நுழைவார்கள், யார் - எவர்; முனியாது - கோபித்துக்கொள்ளாமல்,
மூரி - த்ருடமான, தாள் - பூட்டை, கோமின்-பூட்டுங்கோள். (அள)

வ்யா.—எண்பத்தேழாம்பாட்டு.—(இனியித்யாதி) “எழுநரகவா
சல்” என்கிறது-கிளர்த்தியை யுடைத்தான் நரகமென்னவுமாம்; ஏழு
வகை நரகமென்னவுமாம். (முனியாது) யமபடருடைய கோபத்து

க்கு இனி பலமில்லையென்கிறது. (மூரித்தாள் கோமின்) இனிப்பு குவாரில்லை; மிகக்குடையதானைக் கோவுங்கோள். (கனிசாய வித்யாதி) “கனைகழல்” என்றது - இலக்கைக்குறித்து நடக்கிறபோது திருவடிகளினுபரணத்வநியை ஜம்பூத்வீபமானது நன்றாகவறிந்தது. நன்றாகவறிகை - ஸம்ஸாரத்தினின்றும் போகோமென்றிருக்கை. உகந்தருளினதேசமிங்குண்டாயிற்றே யென்று அஸ-ஓயைபண்ணுதே பொறுத்திருக்கை.

(இனியித்யாதி) எங்கள் பதத்துக்கு அழிவுசொல்லுவதே என்று பொடியாதே. (கனைகழல்) ஆபரணவொலி. (நாவலம்) ஜம்பூத்வீபம். “வனகாண்டாரணி ரோஸி-தெள - ஏகாந்தரணிமாஸ்ரிதெள” ஒரு பழக்கையிலே யிருப்பார்க்கு பயமுண்டோ. (அஎ)

அரு.—எண்பத்தேழாம்பாட்டு. — கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (உகந்தருளின தேசமித்யாதி). “அஸ-ஓயை” என்றது - பகவத் த்விட்டுக்களாகையாலே திவ்யதேசத்தை விட்டு தேசாந்தரத்தேபோதல்; அங்கொரு அதிகசங்கண்டால் ப்ராணத்யாகம் பண்ணுதல். பொடியாதே - ஆழ்வாபாப்பொடியாதே. திவ்யதேசமுள்ள நாட்டிலிருப்பு மாத்ரம் போருமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (வனகாண்டாரணி - ஏகாந்தரணிம்; இத்யாதி). (அஎ)

நாடினும் நின்னடியே நாடுவன், நாடோறும் பாடினும் நின்புகழே பாடுவன் - சூடினும் பொன்னாழி யேந்தினான் பொன்னடியே சூடுவேற்கு என்னுகி லென்னே யெனக்கு. (அஅ)

ப-உ.—நாடினும் - விரும்பினாலும், நின் - உன்னுடைய, அடியே - பாதத்தையே, நாடுவன் - விரும்புவன்; நாடோறும் - ப்ரதிநிதமும், பாடினும் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணினாலும், நின்புகழே - உன்னுடைய கீர்த்தியையே, பாடுவன் - துதிப்பன்; சூடினும் - சிரஸ்ஸிலணிந்தாலும், பொன் - அழகிய, ஆழி - சக்ரத்தை, ஏந்தினான் - தரித்தவனுடைய, பொன் - அழகிய, அடியே - பாதங்களையே, சூடுவேற்கு - தலையில் தரிக்கப்பட்டவனுன, எனக்கு - எனக்கு, என்னுகில் - எப்படியானால், என் - என்ன. (அஅ)

வ்யா.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(நாடி லுமித்யாதி) நினைக்கி
லும் உன் திருவடியையே நினைப்பன். எப்போதும் பாடினும் உன்னு
டைய புகழையே பாடுவன். (சூடி லுமித்யாதி) ஒன்றைச் சூடி லும்
திருவாழியேந்தின உன்னுடைய விலக்ஷணமான திருவடிகளைச்
சூடாநின்ற வெனக்கு பரமபதத்திலே போனாலும் வாங்மனஃகாயங்
கள் அங்கே ப்ரவணமாகையாகச் செய்வது; அது இங்கே பெற்றேனா
கில் எனக்கு இங்கே யிருக்கை நல்லதென்கிறார். அவன் படிக்கு
ஸம்ஸாரிகள் படியைப்பார்த்தால் யமனுக்கு அவகாசமுண்டாயி
ருந்தது. “தேநடுநெடீர்தீவ து - தேநமைதரீபவது” என்றும்
“யடிவா-யதிவா” என்றும் சொல்லத் தலையறுப்புண்டிலனே. (பொன்
னடியே) இதுவே ப்ரயோஜனமாக வாக்காயங்களை யொழிய நினைக்கி
லும். (என்னுகிலென்னே யெனக்கு) நாட்டார் நாகம்புகிலென் தவிரி
லென். ஆரானுழ. (அஅ)

அரு.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— “சூடுவேற்கு” என்றது
மாநஸமாகச்சூடுகையைச்சொல்லி, இப்படி மாநஸமாகச்சூடுவார்
க்கு என்று பரகதமாக்குகிறார் (அவன்படிக்கித்யாதி). இப்படி
நினைத்தமட்டிலே அவனைப்பெறலாயிருக்க அதுவும் செய்யாமையா
லேயமனுக்கு அவகாச முண்டென்றபடி.

இப்படி அல்பாதுகூல்யத்திலே அவன் கார்யம் செய்யலாயிருக்க
இழந்த பேருண்டோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (தேநடுநெடீர்தீ-
தேநமைதரீ இத்யாதி). சூடுகை - மாநஸப்பற்றாக்கி யருளிச்செய்
கிறார் (வாக்காயங்களை யித்யாதி). (எனக்கு-என்னுகிலென்) இப்படி
அல்பாதுகூல்யத்திலே பெறலாயிருக்க இத்தை இழக்கிறஸம்ஸாரி
கள் படி எனக்கு ஏதானால் தாவிலை. அதை யாராயக்கார்ய
மில்லை என்றபடி. ஆரானுழ - இப்படி ஆர்தான் பிறருக்குத் துக்கப்
பவோரென்றபடி. (அஅ)

எனக்காவா ராரொருவரே, எம்பெருமான்
தனக்காவான் தானே மற்றல்லால் - புனக்காயாம்
பூமேனிகாணப் பொதியவீழும் பூவைப்பூ
மாமேனிகாட்டும் வரம். (அக)

ப-உ.—எனக்கு - எனக்கு, ஆவார் - ஒப்பாவார், ஆரொருவ
ரே - ஒருவராகிலும் ஆருண்டு; எம்பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரன், தா

கஉஅ முதற்றிருவந்தாதி அக—பா.—எனக்காவார்.

னே - ஸ்வயமே, தனக்கு - தனக்கு, ஆவானல்லால் - ஒப்பாமல்லது, மற்று - எனக்கொப்பாவனே? புனம் - தன்னிலத்திலிருக்கிற, காயாம்பூ - காயாம்பூவினுடைய, மேனி - நிறமும், காண - பார்க்கப்பார்க்க, பொதியவிழும் - மலரும், பூவைப்பூ - பூவைப்பூவினுடைய, மேனி - நிறமும், மா - ஸ்லாக்யமான, மேனி-விக்கரஹத்தை, வரம்-நன்றாக, காட்டும் - தர்சிப்பிக்கும். (அக)

வ்யா.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(எனக்கித்யாதி)என்றே டொப்பா ரொருவருமில்லையிறே என்னவுமாம். எனக்காவா ரெவரென்னவுமாம். என்றே டொப்பா ரொருவருமில்லையென்று நீர்சொல்லுவானென; பரமசேதநனுண்டே யென்னில்; (எம்பெருமானித்யாதி) என்றே டொத்தா ரில்லையென்றே நித்தனையல்லது, எம்பெருமானுடைய உயர்த்தியில்லையென்றேனே. நீர்என்றே டொப்பா ரில்லையென்று சொல்லிற்று எத்தாலே யென்னில்; அவனே டெஸத்ருசமான பதார்த்தங்கள் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே நின்றேன்; ஓரடியன்றே குறைய நின்றது. அவன் என்று ஸாக்ஷாத் கரிக்கு மத்தனையன்றே வேண்டுவது. (புனக்காயாம்பூமேனி) புனத்திலே நிற்கிற காயாம்பூமேனியை. (காணப்பொதிய விழும்பூவைப்பூ) காணக்காண அவரானின்ற பூவைப்பூ. இவையிரண்டு மவனுடைய வரமானமாமேனியைக் காட்டா நின்றது. நாட்டார்க்கு கினைக்கையிலுள்ள வருத்தம் போரும் எனக்கு மறக்க. நானுமொருவனே. வரமாக - தன்னிலும் விசதமாகவென்றுமாம். (அக)

அரு.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—எனக்குஹிதபரர் எவர், ஈஸ்வரனையொழிய வொருவருமில்லையென்று இரண்டாமர்த்தம்; ஸத்ருச பதார்த்தம் - காயாம்பூ முதலானவை. அவற்றைக்கண்டு தரிக்கலாயிருக்கையாலே என்றே டொப்பாரில்லையென்றபடி. அவற்றைக்கண்டு தரிக்கப் போமோ, அவனைக்காணவேண்டாவோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார், (ஓரடியன்றே வித்யாதி). குறை - பாத்யக்ஷமாக அவனைக்காணமை. ஆனால் வேணதூளதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அவனென்றித்யாதி). ஸத்ருச பதார்த்தங்களை அவனாகக்கொண்டு ஸாக்ஷாத்கரிக்கு மத்தனையென்றபடி. (பொதியவிழும்) கண்பொதிய - கண்காணவென்றபடி. பூக்கள் காட்டுகையாலேமறக்கவருமை. (அக)

வரத்தால் வலிநினைந்து மாதவநின் பாதம்
 சிரத்தால் வணங்கானு மென்றே - உரத்தினால்
 ஈரரியாய் நேர்வலியோ னாய விரணியனை
 ஓரரியாய் நீயிடந்த தூன்.

(கூ0)

ப-உ.--மாதவ - ஸ்ரியபதியானவனே ! ஈர் - பிளக்கப்பட்ட
 அரியாய் - சத்ருவாய், நேர் - எதிரில் (நிற்கவல்ல), வலியோனாய் -
 பலவானான, இரணியனை - ஹிரண்யகசிபுவை, ஓர் - ஒப்பற்ற, அரி
 யாய் - ஸிம்ஹமாய், உரத்தினால் - பலத்தாலே, ஊன் - கொழுத்த
 (உடம்பை), நீ - நீ, இடந்தது - கிழித்தது, வரத்தால் - (தேவர்களு
 டைய) ஆசீர்வாதத்தால் (வந்த), வலி - பலத்தை, நினைந்து - எண்
 ணி, நின் - உன்னுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, சிரத்தால் - தலை
 யால், வணங்கானும் - தொழாதேயிருந்தான், என்றே - என்றோ!. ()

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூறும்பாட்டு.—(வரத்தால்)நரவிம்ஹ
 ரூபியான ஈஸ்வரனுடைய ஆஸ்ரித விரோதி நிரஸந சீலத்தையும்
 வாத்ஸல்யத்தையும்துஸந்திக்கிறார்.

(வரத்தால்வலி நினைந்து) வரத்தாலே தனக்கு மிடுக்குண்டாக
 நினைத்தானல்லது வரங்கொடுத்தவர்கள் சக்தி பகவததீந மென்றறிந்
 திலன். (மாதவ) வரங்கொடுத்தவர்களாலும் வணங்கப்படுமவன்.
 (நின்பாதமித்யாதி) அவனிழவுக்கு வெறுக்கிறார். (உரத்தினாலேரரி
 யாய்) மிடுக்காலே ஈரப்படும் அரியானவன் - சத்ருவானவன். பெரிய
 சத்ருவென்றுமாம். (நேர்வலியோன்) நேரே வலியான ஹிரண்யனை.
 (ஓரரியாய்) நாட்டில் நடையாடும் ஸிம்ஹமன்று. தன்னுடைய இச்
 சையாலே பிறந்த ஸிம்ஹமென்றுமாம். ஓரப்படும் அரியாய் - எல்லா
 ரும் த்யாகம்பண்ணும் ஸிம்ஹமென்றுமாம்.

(வரத்தால்) தேவர்கள் வரத்தை மிடுக்காக நினைத்தான். வண
 ங்குவித்துக்கொள்ளும் விஷயமிருக்கும்படி. (வணங்கானுமென்றே)
 பிள்ளை பக்கல் பரிவு தப்பச் செய்தோம். என்னுமென்றுமாம். உன்
 வஸ்து அழியாமைக்கென்றுமாம். (ஈரரி) பெரிய சத்ரு. (ஓரரி) ஸிம்
 ஹங்களில் ஒப்புப்பிடிக்க வொண்ணாது.

(கூ0)

அரு.—தொண்ணூறும்பாட்டு.—“ஓர்” என்று - விசாரமாய் (இச்சையாலே யென்றது). பரிவு தப்பச் செய்தோம்-பரிவு தப்பும் படி தண்டித்தோமே யென்னுமதுதாபமில்லாதவனென்னுதல்; வணங்காமையாலே தன் வஸ்துவான ஹிரண்யனுக்கு ஸ்வரூபநாசம் வாராமைக் கென்னுதல். விரோதியான சரீரத்தைப் போக்கினுனென்றபடி. (கூ0)

ஊனக் குரம்பையி லுள்புக் கிருள் நீக்கி
ஞானச் சுடர்கொளிஇ நாதோறும் - ஏனத்
துருவா யுலகிடந்த ஆழியான் பாதம்
மருவாதார்க் குண்டாமோ வான். (கூக)

ப-உ.—ஊன - மாம்ஸமயமான, குரம்பையில் - சரீரமாகிற குடிசையில், உள்புக்கு - உள்ளேநுழைந்து, இருள் - அஞ்ஞாதத்தை, நீக்கி - போக்கி, ஞானம் - ஞானமாகிற, சுடர் - விளக்கை, கொளிஇ - ஏற்றி, ஏனத்து - வராஹத்தினுடைய, உருவாய்-ரூபத்தையுடையனய்க்கொண்டு, உலகு - ஜகத்தை, இடந்த - பிரித்தெடுத்த, ஊழியான் - ப்ரளயகாலத்தில் வர்த்திக்கிறவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, நாதோறும்-திரந்தோறும், மருவாதார்க்கு - கிட்டாதவர்களுக்கு, வான்-பரமபதம், உண்டாமோ - கிடைக்குமோ? (கூக)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றோரம்பாட்டு.—(ஊனக் குரம்பை) பரமபதம் ஸ்வயத்நஸாத்யமன்று என்றவோபாதி இச்சையும் வேண்டாவோ வென்கிறது. ஹேயத்திலே ஹேயதாபுத்தியும், உபாதேயத்திலே உபாதேயதாபுத்தியும் வேண்டாவோ பேற்றுக்கு.

(ஊனம்த்யாதி) சரீரங் கண்டதெல்லாம் பொல்லாதாயிருக்கச் செய்தே ஆபாதப்ரதீதியில் நன்றுபோலே யிருப்பதொன்றுண்டு; அந்தவிருள் சரீரத்தை அவசாஹிக்கப்போம். (ஞானச்சுடர்கொளிஇ) ஜ்ஞாநமாகிற விளக்கை ப்ரகாசிப்பித்து. இதினுடைய ஹேயதையும் அந்யதா ஜ்ஞாநமும் யதார்த்தஜ்ஞாநத்தாலேபோம். ஆக, யதார்த்த ஜ்ஞாந பூர்வகமாக ப்ரஜ்ஞாநம் வேணும். (நாதோறும்த்யாதி) நோவுபட்டபோது உதவினவனாய் இவையிவ்லாதவன்று தானுண்டாய் ரஹிக்குமவனுடைய திருவடிகளில் ருகியில்லாதார்க்கு முண்டோ பரமபதம். (நாதோறும்) அவன் ஆபிமுக்யம் பண்ணுகிற

படியை அதுஸந்திக்க வைமுக்ய சங்கையுண்டோ? ஜீயர் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்திருப்பானொரு வைஷ்ணவன் வர, “நீபலநாள் வரத்தவிர்த்தாயே” என்றருளிச்செய்ய, “நீர் ஒருகா லருளிச்செய்தபடியைநினைத்திருக்கவமையாதோ” என்ன, “நம்பிக்கை நிலையிலே வரத்திக்கிறதும்மாண்டு, “நாடோறு மேனத்துருவாயுலகிடந்த ஊழியான் பாதம்மருவாதார்க்குண்டாமோவான்” என்கிற விப்பாட்டுங்கெடுவாய்கேட்டறியாயோ” என்கிறார். ருசியில்லாதார்க்கும் ஸ்ரீவைகுண்டம் கிடைக்குமோ.

கீழிற்பாட்டு ருசியுடையவனுக்குதவினபடி. (ஊனக் குரம்பை) ஹேயமாய் அல்பமாய் அஸ்திரமாய் அனர்த்தமாய் அசுவாய் தெரியாதபடி மேலே தோலை வைத்து மினுக்கி, ஆபாதப்ரதீதியில் நன்றென்று தோற்றும்படி யிருக்கிற வித்தை உள்ளபடியே அதுஸந்தித்து அபுருஷார்த்தமென்றும், புருஷார்த்தவிரோதியென்றும் பேசிற்று. “பொய்ந் நின்ற” இத்யாதி, (ஞானச்சுடர்கோளீஇ) ப்ரகாரமானதன்னை யதுஸந்தித்து ப்ரகாரியான * தாமரையாள் கேள்வ னொருவனையே நோக்கி. (ஏனமித்யாதி) இத்தலைநினை யாதபோதும் நினைத்திருந்து நோக்குமவன். விரோதியான இவ்வாசாரத்தை யன்றோதுடைத்தது. “ஏனத்துருவாயிடந்த-ஞானப்பிரான்”. (கூக)

அரு.—தொண்ணூற்றோரம்பாட்டு.—அவகாஹிக்கை - சரீரதோஷங்களை யறிகை - ஊழியான் - ஸம்ஹாரகாலத்திலும் தான் உன்னாய்ரக்ஷிக்குமவன். நாடோறும் மருவவேனுமென்னு மதுக்கு ஸம்வாதமாக வருளிச்செய்கிறார் (ஜீயரித்யாதி). நாடோறும் மருவகைக்குப் பண்ணின உபகார மேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இத்தலை யித்யாதி). விரோதியைப்போக்கி உபதேசித்த தெங்கேயென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஏனத்துருவாயித்யாதி). (கூக)

வானுகித் தீயாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்
தேனாகிப் பாலாம் திருமாலே - ஆனாய்ச்சி
வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமே, முன்னொருநாள்
மண்ணை யுமிழ்ந்த வயிறு. (கூஉ)

ப-உ.—வானுகி - ஆகாசரூபனாய், தீயாய் - அக்நிரூபனாய், மழி - அலையெறிகிற, கடலாய் - ஸமுத்ரரூபனாய், மாருதமாய் - வா

யுருபனாய், (தான் இந்திந்தருபங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஜகத்தை நிர்வஹித்துப் போருகிறவனாய்), தேனுகி - தேன்போலே ஸர்வரஸனாய், பாலாம் - பால்போலே போக்யனான, திருமாலே - ஸ்ரியப்பதியே! ஆன் - பசுமேய்க்கும் குலத்தில் பிறந்த, ஆய்ச்சி - இடைச்சியினுடைய, வெண்ணெய் - உருக்காதநெய்யை, விழுங்க - அமுதுசெய்ய, முன்னொருநாள் - முன்பு ஒருகாலத்தில், மண்ணை - பூமியை, உமிழ்ந்த - வெளிப்படுத்தின, வயிறு - திருவுதரம், நிறையுமே - பூர்ணமாகுமோ. (கூஉ)

வ்யா.—தொண்ணூற்றிரண்டாம் பாட்டு.—(வானுகி) அவ்வவ ஜாதிகளிலே அவதரித்து அதிலுள்ளாருடைய தாரகமே தனக்கு தாரகமாயிருக்கிறபடி. ஸ்ரீவராஹமானானுகில் கோரைக்கிழங்கு தாரகமாம்; இடையனானுகில் வெண்ணெய் தாரகமாயிருக்கிறபடி. (வானித்யாதி) பஞ்சபூதங்களாலே ஒரு அண்டமாய் அண்டாந்தர்வர்த்திகளானபுருஷர்களுக்குநிர்வாஹகனாய். (தேனித்யாதி) “ஸுவ-ரஸஸி-ஸர்வரஸ” என்கிறபடியே பிராட்டியோடே கூட பாம்பதத்திலே யிருக்கிறவனே! உபயவிபூதியுத்தன யிருக்கிற இருப்புக்குச் சேருமோ ஓரிடைச்சி வெண்ணெயை விழுங்குகை. (முன்னித்யாதி) ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி வயிற்றிலே வைத்து வெளிநாடுகாணப்புகும் பேயுமிழ்ந்து ரக்ஷித்தவயிறு. இத்தனை வெண்ணெயாலே நிறைக்க வேண்டியிருந்ததோ; பின்னை உன் வயிற்றை வண்ணனுக்கிடமாட்டாமோ வென்கிறார். ருசியுடையாரோடு ஸம்பந்தமுள்ள தொன்முலல்லது உபய விபூதியோகம் குறைபட்டிருக்கு மவனுடைய ருசி சொல்லுகிறது. (ஆனாய்ச்சி வெண்ணெய்)முடைநாளும் வெண்ணெய், (நிறையுமே) குறைக்குமிட்டு அடைக்கவேணும். ஸம்ஸாரிகளுக்குப் ப்ரளயம்போலே இவனுக்கு வெண்ணெய் பெருவிடில். (கூஉ)

அரு.—தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு.—வண்ணன் தாழியில் எப்போதும் கஞ்சி தோய்க்கிறதே ஸ்வபாவமாகையாலே, வயிற்றை வளர்க்கமாட்டாவிட்டால் வண்ணன் கையிலே கொடுத்தால் எப்போதும் கஞ்சி யுண்டென்று லோகவார்த்தை. வயிறு தாழிஸ்தாரம். “நிறையுமே” என்றத்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ருசியுடையாரோடித்யாதி). (கூஉ)

வயிறழல் வாளுருவி வந்தாணை யஞ்ச
எயிறிலக வாய்மடுத்த தென்றீ - பொறியுகிரால்

பூவடிவை யீடழித்த பொன்னுழிக் கையா,நின்
சேவடிமே லீடழியச் செற்று.

(கூட)

ப-உ.—பூ - புஷ்பத்தினுடைய,வடிவை-வண்ணத்தை, ஈடழித்த - திரஸ்கரித்த, பொன் - அழகிய, ஆழி - சக்ரத்தை, கையா - கையிலேந்தினவனே ! வயிறு - உதரம், அழல - எரியும்படி, வாள்-கத்தியை, உருவி - உருவிக்கொண்டு, வந்தாணை - வந்தஹிரண்யனே, அஞ்ச - பயப்படும்படி, நின் - உன்னுடைய, சே - சிவந்த, அடிமேல் - பாதங்கள்மேலே (ஏறிட்டு), பொறி - நானாவர்ணமான, உகிரால் - நகத்தினால், ஈடழிய - கட்டுக்குலையும்படி, செற்று - முடித்து, எயிறு - தந்தங்கள், இலக-ப்ரகாசிக்கும்படி, நீ - நீ, வாய்மடுத்தது - வாய்க்குள் வைத்துக்கொண்டது, என் - என்ன ஆச்சர்யம். (எதுக்காக).

(கூட)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றுமூன்றும்பாட்டு.—(வயிறித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டிலே ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யம் சொல்லிற்று; இதில் ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யகார்யமான அவர்கள் விரோதிகள் பக்கலுண்டான சிற்றஞ்சொல்லுகிறது.

(வயிறித்யாதி) வயிறழலுகிறதுஆர்க்கென்னில் ; ஆழ்வாருக்கு; முன்பொருநாள் ஹிரண்யன் செய்ததாயிராதே தம்முடைய எதிரே வாளுமுருவிக்கொண்டு புறப்பட்டாற்போலே யிருந்தபடி. “என்று மென்பிள்ளைக்குத் தீமைகள் செய்வார்கள் அங்ஙனமாவர்களே” என்கிறபடியே. (வந்தாணை) தம்முடைய மேலே வந்தாற்போலே யிருக்கிறபடி. (பூவடிவை யீடழித்தபொன்னுழிக்கையா) ஸௌகுமார்யத்தாலும் அழகாலும் பூவைக்கீழ்ப்படுத்துவதான கையிலே திருவாழியையுடையவனே. (பொறியுகிரால்) பார்த்தபடியே யிருக்கவேண்டியிருக்கிற உகிராலே. (நின்சேவடிமே லீடழியச்செற்று) என்றும் நாங்கள் ஆசைப்பட்டுப்போகிற திருவடிகளிலே அவனையேறிட்டு இனிமுனையாதபடி முடித்து. (எயிறிலகவாய்மடுத்த தென்நீ) பிராட்டிமார்க்கும் ஸம்போகத்தில் திருமுத்து தோற்றாதபடி பண்ணும் ஸமிதம்வேண்டா,எயிறுதோற்றும்படிக்கிடாகப்பண்ணின ஹாஸத்தைக்கண்டால் அதுவே அமையுமென்னும்படி யிருக்கிற வாயை மடுத்ததென்நீ. உனக்கும் சிற்றத்துக்கும் விஷயமுண்டோ? முடித்தபின்னும் சிற்றம்மாறாதொழிவதே! முடித்தால் சிற்றம்மாவது தன்

கூடசு முதற்றிருவந்தாதி கூசு—பா.—செற்றெழுந்து.

னளவுக்கு; “ஈயிகிஹி துலாவதே—தவயிகிஞ்சித்ஸமாபந்நே” என்னும் விஷயங்களிலன்று. “ஈய ராஜோஜிஹாதேஜாஃ—அதராமோமஹாதேஜாஃ” “கொடியவாய் விலங்கின் னுயிர்மலங்கக் கொண்ட சிற்றம்” என்று சரணாகதர்க்குத் தஞ்சமானதனமாவது ஆஸ்ரிதார்த்தமாக ஹிரண்யணைப்பற்றப் பண்ணும் சிற்றம்.

“எங்ஙனேயுய்வர்தாவர் நினைந்தால்” என்று நரஸிம்ஹத்தைக்கண்ட அஸுரராக்ஷஸஜாதியாகப் படும்பாட்டை அவனைக்கண்ட வதுகூலர்படும்படி.

(வயிற்றழல்) “சுலாநுஹநு—நஸஸ்யஃ ராக்ஷஸோஜேதி—அஸ்மாந்ஹந்தும்நஸம்சயஃ ராக்ஷஸோப்யேதி” இத்தயாதிவத். தனியே சொல்லில் ஒருவரல்லா வொருவர் பிழைக்கிலுமாம் என்று வேர்ப்பற்றிலே நலிய. (பொறியுகிரால்) போகத்துக்கு ஏகாந்தமான அழகையுடைய அறுகாழியென்னுதல்; திருவாழி பிடிக்கத்தரும் கையென்னுதல். (செற்றுவைத்து வாய்மடுத்ததென்றீ) ஸங்கல்பம் தவிரந்து திருவாழி தவிரந்து திருவுகிராலே பிளந்து பிணத்தின் முகத்திலே நாமடிக்கொள்வதே. (கூட)

அரு.—தொண்ணூற்று மூன்றும்பாட்டு.—இப்படி பீதராய் மங்களாசாஸநம் பண்ணின பேருண்டோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (என்றுமென் பிள்ளைக்கிடயாதி) முடிந்தபின்னும் சிற்றம் மாறாமெக்குஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (முடித்தாலிடயாதி). ஆஸ்ரிதவிரோதமாகக் கொண்ட சிற்றம் அதிகமென்னு மதுக்குப் பரமான் மருளிச்செய்கிறார். (ஈயராஜி - அதராம - இத்தயாதி).

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (எங்ஙனேயுய்வரித்தயாதி). “சுலாநுஹநு—அஸ்மாந்ஹந்தும்” என்ற பஹுவசநத்துக்குத் தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (தனித்தனியே யிடயாதி). (கூட)

செற்றெழுந்து தீவிழித்துச் சென்றவிற்த வேமுலகும் மற்றிவையா வென்று வாயங்காந்து - முற்றும் மறையவற்குக் காட்டிய மாயவனை யல்லால் இறையேனு மேத்தாதென் நா. (கூசு)

ப-உ.—எழுந்து - கிளர்ந்து, தீவிழித்து - நெருப்புவிழும்படி பார்த்து, சென்ற - (தன்னிடத்தில்) சேர்ந்த, இந்தவேழமூலகும் - இந்த ஏழிலோகத்தையும், சென்று - அழித்து, மற்று - அதுக்கு மேலே, இவையாவென்று - (அழிந்தவை) இதுகளென்று, வாய் - திருப்பவளத்தை, அங்காந்து - திறந்த, முற்றும் - ஸகலத்தையும், மறையவற்கு - வைதிகரான மார்க்கண்டேயருக்கு, காட்டிய - தர்சிப்பித்த, மாயவனையல்லால் - ஆச்சர்ய சக்தியுடையவனையல்லது, இறையேனும் - கொஞ்சமும், என்நா - என்னுடைய, நாக்கு, ஏத் தாது - துதியாது.

(கூசு)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்று நாலாம் பாட்டு.—(செற்றெழுந்து) இப்பாட்டு கீழ்ப்பாட்டில் வருத்தார்தமாகவுமாம்; இந்த வைஸ்வருப்யம் துர்யோதநஸதஸ்ஸிலே காட்டினதாகவுமாம்; மார்க்கண்டேயபகவானுக்கு இதையத் தன் வயிற்றிலே யிருந்தபடியைக்காட்டிற்றாகவுமாம், “தடிவஸ்யுலிஹஸவ-ஓதஸ்யுக-கூளலிஹாதிநஃ-தத பச்யமஹம் ஸர்வம் தஸ்யகுக்ஷௌமஹாத்மநஃ” என்கிறபடியே.

(செற்றெழுந்து தீவிழித்து) என்றது - நீ யொரு தூதுவரவிட வேண்டாவென்று துர்யோதநாதிகளைச் சீறிப்பார்த்தபடியாகவுமாம். (சென்ற வித்யாதி) நரகில் பாபகர்மம் போக்குகைக்கென்று ஸங்கல்பம் வேண்டா. (மறையவற்கு) ஸ்ரீமார்க்கண்டேய பகவானுக்காகவுமாம்; பீஷ்மத்ரோணாதிகளாதல், “ஸாரிநு-கூலாவய-ஸாமாந்யலக்ஷ்யாவயம்”. (இறையேனும்) பரவ்யூஹாதிகளில் போகாது.

(கூசு)

அரு.—தொண்ணூற்றுநாலாம்பாட்டு.—வேண்டா வென்று சொன்ன துர்யோதநாதிகள் வதம்; பீஷ்மாதிகள்கோபித்துப்பாராதே ஸாமாந்யமாக ஸாந்தமாகப் பார்க்கைக்கு விஷயமென்றார்கள். (வாய் அங்காந்து) துர்யோதந பகூத்தில் பொய்யாஸந வேளையிலேவிர்வருபத்தைக்காட்டினது. மறையவர்க்கும் வாயை ஆவென்று காட்டுகை.

(கூசு)

நா வாயிலுண்டே நமோ நாரணாவென்று
ஓவாதுரைக்கு முரையுண்டே - மூவாத

மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே, என்னொருவர்
திக்கதிக்கண் செல்லும் திறம். (கூரு)

ப.உ.—நா - நாக்கு, வாயிலுண்டே - வாயிலே யிருக்கிறதே;
ஓவாது - ஓயாமல், நமோநாரணுவென்று - நமோநாராயணுவென்
று, உரைக்கும் - சொல்லும்படியான, உரை - திருமந்தரம், உண்
டே-இருக்கிறதே; மூவாத-திரும்புதலில்லாத, மா-ஸ்ரேஷ்டமான,
கதிக்கண் - (மோகூ) மார்க்கத்தில், செல்லும் - போகைக்கு, வகை -
உபாயம், உண்டே - இருக்கிறதே; ஒருவர்-ஒருத்தர், திக்கதிக்கண் -
துர்மார்க்கங்களிலே, செல்லும் - போகிற, திறம் - ப்ரகாரம், என் -
எதுவாகலாம். (கூரு)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணுற்றைந்தாம் பாட்டு.—(நாவாயில்)
இதுவிடப்போகாதாயிருந்தது, இது கீழ்ப்போகாதாயிருந்தது, இ
துக்கு எங்ஙனே விலக்கடியுண்டானபடி; அபரிசுராயிருக்கில் செய்
யலாவதில்லை யிறேயென்னில், ஈஸ்வரன் ஒரு பரிகரம் தேடும்படி
வைத்தானேவென்கிறது.

(நாவாயிலுண்டே) “ ஸ்ருஷ்ணுவநவாஸாய - ஸ்ருஷ்ட
ஸ்த்வம் வநவாஸாய” என்கிறபடியே நாக்காகில் அவனை யேத்தக்
கடவது. (நமோவித்யாதி) அந்நாக்குக் கண்டவோபாதி திருமந்தர்
மும் இவனுக்கு இளைப்பாறிச்சொல்ல வேண்டாததுண்டே. ஒரு
ஸஹஸ்ராக்ஷரீ மாலாமந்தரம், இது சொல்லுமதில் நரகாதுபவம்
அமையுமென்னுத் திருமந்தரமுண்டே. (மூவாத வித்யாதி) அபுநராவ்
ருத்திலக்ஷணமான ப்ராப்யத்துக்குச் செல்லும் அர்ச்சிராதிமார்க்க
முண்டே. (என்னொருவரித்யாதி) நரகத்துக்குப் போகவழி நேராகக்க
ண்டிலோம். இதுக்கு விலக்கடி எங்ஙனே யுண்டாயிற்று. ஸம்ஸாரி
ஹிதம்காண்கிறிலோம், நாளோ செல்லாநின்றது. (என்னொருவரித்
யாதி)வலிய விலக்கடிதேடவேணும். (கூரு)

அரு.—தொண்ணுற்றைந்தாம்பாட்டு.—திருநாமத்தினுடைய
போக்யதையாலே விடப்போகாது; பாவநதவத்தாலே திக்கதியான்
கீழ்ப்போகாது. ஓவாது - ஓயாதே, நமஇளைப்பாறுதே ஒருமூச்சிலே
சொல்லலாயிருக்கை. ஹிதம் காண்கிறிலோம் - ஹிதசிந்தைபண்ணக்

காண்கிறிலோம். இவையெல்லாமிருக்க இத்தைவிட்டு வலியத்தேட வேணுமென்கிறபடி. (கூரு)

திறம்பா தென்னெஞ்சமே செங்கண்மால் கண்டாய்
அறம்பாவ மென்றிரண்டு மாவான் - புறந்தானிம்
மண்தான் மறிகடல்தான் மாருதந்தான், வான்தானே
கண்டாய் கடைக்கட் பிடி. (கூசு)

ப-உ.—என் - என்னுடைய, நெஞ்சமே - மகஸ்ஸே! செம் -
சிவந்த, கண் - நேத்ரங்களையுடைய, மால்கண்டாய் - ஸர்வேஸ்வரன்
கிடாய், அறம் - புண்யம், பாவம் - பாபம், என்று - என்கிற, இரண்
டும் - இரண்டுக்கும், ஆவான் - ஸ்வாமியாவான்; இம்மண் தான் -
இந்த பூமிக்கும் ஸ்வாமி; மறி - அலையெறிகிற, கடல் தான் -
கடலுக்கும் ஸ்வாமி; மாருதந்தான் - காற்றுக்கும் ஸ்வாமி; வான்
தான் - ஆகாசத்துக்கும் ஸ்வாமி; புறந்தான் கண்டாய் - இவைகளுக்கு
வெளியிலுண்டான மஹாதாதிகளுக்கும் ஸ்வாமி கிடாய்; கடைக்
கண் - முடிவில், திறம்பாது - தவருதபடி, பிடி - பற்று. (கூசு)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றாற்பாட்டு.—(திறம்பாது)விலக்
கடியில்லையென்று இருக்கலாயிருக்கிறதில்லை, இவ்வர்த்தத்தைக்கை
விடாதே கொள்ளென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைப்பார்த்து
அருளிச்செய்கிறார்.

(திறம்பாதென்னெஞ்சமே) நான் சொல்லிற்றுத் தப்பாதுபோ
ருகிற நெஞ்சே! அர்த்த தத்வங்கண்டாலல்லது கால்வாங்கெனென்
றிருக்கிற நெஞ்சமே! (அறமியாதி) விஹிதத்தைச்செய்து நிஷித்
தத்தைப் பரிஹரித்துப்போருகிற நம்மோடு விஹிதநிஷித்தங்களோடு
வாசியில்லை அவனைக்குறித்துப் பாதந்த்ரமாயிடத்தில், “வாஷ்வன
வஸாய—கூசு—காரயதி - ஏஷ ஏவஸாதுகர்ம் காரயதி”. தம்மு
டைய பக்கல் கர்த்தருத்வம் தவிர்த்தபின்பு ஒரு அசேதநக்ரியையைப்
பற்றுவரன்றே. (செங்கண்மால்கண்டாய்) ஸர்வேஸ்வரன் கண்
டாய். “தஸ்யயயாகஸ்யாஸம்வா—ஊரீக லேவிக்ஷிணீ - தஸ்யய
தாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ”.

(இம்மண்ணித்யாதி) ப்ரதிபந்தகமான அசித்தோடே கூடின சேதநனுமவனே. அறுக்தமான மஹதாதிகளைச் சொல்லுகிறது. அவனை யொழிய ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்ப தொன்றுமில்லை. (கண்டாய் கடைக்கட்பிடி) இவ்வர்த்தத்ததைத் திறம்பாது கடைக்கட்பிடி. கடைபோகப்பிடி. இவ்வர்த்தத்தினுடைய கடைப்பிடி கண்டாயே என்றுமாம். (அறமித்யாதி) ஆபாத ப்ரதீதியில் அவனையொழிய புண்யபாபமென்று தோற்றுவது; நிலைநின்று பார்த்தால் அவனே கடவனென்று தோற்றும். “திறம்பாது” என்று நெஞ்சோடே கூட்டவுமாம். “திறம்பாது. அறம்பாவமென்றிரண்டு மாவான்” என்னவுமாம். “திறம்பாது கடைக்கட்பிடி” என்னவுமாம்.

நாட்டார்க்குப் பலவழியுண்டாகிலும் நம்முடைய வழியைப் பற்றி யிராய்நீ. (திறம்பாதென்னெஞ்சமே) சொல்லென்றலைக்கிற நெஞ்சமே. (செங்கண்மால்) நம்முடைய விஷயத்திலிருக்கிறபடி கண்டாயே. (அறமித்யாதி) பெறுகைக்கும் இழக்கைக்கும் அவனுடைய நிக்ரஹாதுக்ரஹங்களையொழியப் போக்கில்லை; ஸர்வமும் பகவததீமனனோ. (கடைக்கட்பிடி) அறுதியாகப்பிடி. (கூசு)

அரு.—தொண்ணூற்றாரும்பாட்டு.—கர்மாதிகளிருக்க அவனைப் பிடிக்க வேண்டுவானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய பக்கவித்யாதி).

கடைபோகப்பிடி - நடுவேவிடாதே முடியப்பிடியென்று க்ரியையாதல்; கடைப்பிடி - அவன் சரீரி, அல்லாதவையெல்லாம் சரீரதயாபரதந்த்ரமென்கிற எல்லையான அர்த்தத்தைக்கண்டாயே யென்று க்ருபையாதல்; திறம்பாதே - இவ்வர்த்தத்திலே சலியாதே யென்று நெஞ்சொத்துக் கூட்டுதல்; திறம்பாது-அறம்பாவமிரண்டும் அவனிட்ட வழக்கென்னுமது தப்பாதென்னுதல்; திறம்பாதே - கடைபோகச்சலியாதே பிடியென்னுதல்.

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார். (நாட்டார்க்கித்யாதி). (கூசு)

பிடிசேர் களிறளித்த பேராளா, உன்றன் அடிசேர்ந் தருள்பெற்று ளன்றே - பொடிசேர் அனற்கங்கையெற்று னவிர்சடைமேல் பாய்ந்த புனல்கங்கை யென்னும்பெயர்ப்பொன், (கூஎ)

ப-உ.—பிடி - கைப்பிடித்த பூவோடு, சேர் - கூடியிருக்கிற, களிறு - யானையை, அளித்த - க்ருபை பண்ணி ரக்ஷித்த, பேராளா-மஹாப்ரபாவனுனவனே ! பொடிசேர் - சாம்பலோடுகூடினவனும், அனற்கு - நெருப்புக்கு, அம் - அழகிய, கை - கரத்தை, ஏற்றான் - ஏந்தினருத்ரனுடைய, அவிர-ப்ரகாசிக்கிற, சடைமேல் - சடையின் மேலே, பாய்ந்த - விழுந்த, புனல் - ஜலத்தையுடைய, கங்கை என் னும் பெயர் - கங்கையென்று பேரையுடைய, பொன் - ஸ்லாக்யமான ஸ்திரீயானவள், உன்றன் - உன்னுடைய, அடி - பாதத்தின்மேலே, சேர்ந்தன்றே - கிட்டியன்றே, அருள் பெற்றாள்-க்ருபையை அடைந்தாள். (தயைக்குப் பாத்ரமானுள்). (கூஎ)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு.—(பிடிசேர்) “அறம்பாவமென்றிரண்மொவான்” என்றதுக்கு வ்யாக்யாநம் இப்பாட்டு.

(பிடிசேர்களிறளித்த) ஜம்மஜ்ஞாநவ்ருத்தங்கள். “ஸாதோ ஜாநா உபரதவ்ருதிஷ்டா” - சாந்தோதாந்த உபரதஸ்திதிஷ்டா:” என்னுமவனிதே மோக்ஷத்துக்கதிகாரி. அன்றிக்கே, தன் பக்கல் ப்ரவணமாகாதே விஷயப்ரவணமாகையிதே பாபமாவது; தன் பிடிபக்கல் ப்ரவணமாய் தன் பக்கலின்றிக்கே இருந்த களிறை ரக்ஷிக்கும்போது பாபம்தானிட்டவழக்காக வேணுமிதே. (பேராளா) பிடிசேர்ந்தகளிறை ரக்ஷித்தானென்றால் அவன் செய்தானாகில் கூடுமென்றிருக்கை. (உன்றனடிசேர்ந்தருள்பெற்றாளன்றே) இத்தால் தாம்ம் அவனிட்ட வழக்கென்கிறது. (பொடிசேரித்யாதி) பஸ்மச்சந்நாய் அக்நியைக்கையிலே ஏற்றாயிருந்துள்ள ருத்ரனுடைய விளங்காநின்ற ஜடைமேலே பாய்ந்த புனலையுடைத்தான கங்கையென் னும் பேரையுடைத்தான விலக்ஷணையான ஸ்திரீ உன் திருவடிகளி லே சேர்ந்தன்றே நாட்டுக்குப் பாவநமாயிற்று.

அவ.—“பொடிசேர்” என்றவித்தால் ப்ராயச்சித்தம்பண்ணி அத்தால் சுத்தனன்றியிலேயிருக்கிறவனையும்சுத்தனாக்கிற்று திருவடி களில் ஸ்பர்சத்தாலே என்கிறது.

(பிடிசேர்களிறு) அவன் பிடியை நினைக்க நீ அவனைநினைத்திலே யோ. ஒருகால் நினைத்தானாகிலும்புஸ்வரூப மிதுவன்றோவென் கிறது. ஜம்மவ்ருத்தங்களன்று ப்ரயோஜநமென்கிறார். (அருள் பெற் றாள்) பிறரை சுத்தராக்கும்படி பார்த்தருளினாள். (கூஎ)

கசு0 முதற்றிருவந்தாதி கூஅ—பா.—பொன்திகழும்.

அரு.—தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு.—அன்றிக்கே—மோகூதாதி
காரிகளன்றிக்கே. அன்றகு அங்கையேற்றான்—அருலுக்கு அங்கையே
றான். (கூஎ)

பொன்திகழு மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றுலகம் தாய நெடுமாலும் -- என்றும்
இருவரங்கத்தால் திரிவரேலும், ஒருவன்
ஒருவனங்கத் தென்று முளன். (கூஅ)

ப-உ.—பொன் - பொன்போலே, திகழும் - ப்ரகாசிக்கிற,
மேனி - வடிவையும், புரி-பின்னப்பட்ட, சடை-சடையையும், அம்-
அழகிய, புண்ணியனும் - புண்யத்தையுமுடைத்தான ருத்ரனும்,
நின்று-நின்று, உலகம் - லோகத்தை, தாய - அளந்த, நெடுமாலும்-
மேலானவனான ஸர்வேஸ்வரனும், என்றும்-ஸர்வகாலத்திலும், இரு
வரங்கத்தால் - இரண்டு சரீரத்தையுடையராய், திரிவரேலும் -
ஸஞ்சரித்தார்களே யாகிலும், ஒருவன் - (புண்ணியனான) ஒருத்தன்,
ஒருவன் - (நெடுமாலான) ஒருத்தனுடைய, அங்கத்து - சரீரத்தைப்
பற்றி, என்றும் - எக்காலத்திலும், உளன் - ஸத்தையுடையனா
வான். (கூஅ)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு.—(பொன்திகழு
மேனி) ஈஸ்வரனாய் அதிகாரியாய்த் தானும் சிவர் கார்யத்துக்குக்
கடவனாயிருக்கிறவனை, இவனுடைய ஸம்பந்தத்தாலே சுத்தனானெ
ன்றுசொல்லும்படி யெங்ஙனே யென்னில்; ஈஸ்வராபிமாநியாயிருக்
கும்போது சொல்லுமத்தை ப்ரமாணிக்கவொண்ணாது; இவனுடைய
ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கலாகாதோவென்கிறார்.

(பொன்திகழுமேனி) ஸர்வேஸ்வரனாயிருக்கும்போது மேகஸ்யாம
மாயிருக்குமிதே. (புரிசடை)*தாழ்சடையானுக்கும் நீண்முடியானுக்
கும் வாசிபார்த்துக்கொள்ளலா மித்தனையிதே. (அம்புண்ணியனும்)
“ஹ—கூபா தாநுஷேவஷேவோவஹ—ஹுத்வாத்மாநம் தேவதே
வோபபூவ” என்கிறபடியே. (நின்றுலகந்தாயநெடுமாலும்) ஸ்வைர
மாக அபிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தைப் பண்ணினவனும். அவன் தலையி
லும் பிறர்தலையிலுமாகத் திருவடிகளை வைத்தவனும். (என்று
மித்யாதி) இருவரும் ஸ்பரிகாசம் த் திரிந்தாரேயாகிலும், (ஒருவனித்

முதற்றிருவந்தாதி ௧௧—பர்.—உளன்கண்டாய். ௧௧௧

யாதி) ஒருவனுக்கு ஸ்திதி ஒருத்தன் சரீரத்தைப்பற்றி. “வலத்த
னன் திரிபுரமெரித்தவன்” என்னும்படியே.

அவ.—ருத்ரனுடைய ஐஸ்வர்யம் பொய்யோவென்னில் ; பக
வததீநமென்கிறார்.

(நின்றுலகமியாதி) ருத்ரன் தலையிலும் நாட்டார் தலையிலும்
ஒக்க அடியிட்டவன். (இருவரங்கத்தால்) இரண்டு வடிவுகளாலே
யென்றுமாம். அங்கத்தில் ஏகதேசத்திலே உளனென்றுமாம். (௧௮)

அரு.—தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு.—புண்ணியனும் - புண்
ணியம் பண்ணுகையாலே தேவனானான் என்றபடி. இருவரங்கம்-அங்க
சதுரங்கபல மென்னுமாப்போலே ஸேரை.

மேலுக்கவதாரிகை மருளிச்செய்கிறார்(ருத்ரனுடைய வித்யாதி).
அங்கம் சரீரமாதல் ஏகதேசமாதல். (௧௮)

உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமனென்றும்
உளன்கண்டாய், உள்ளுவா ருள்ளத் - துளன்கண்டாய்
வெள்ளத்தி னுள்ளா னும் வேங்கடத்து மேயானும்
உள்ளத்தி னுள்ளானென்றோர். (௧௯)

ப-உ.—நல் - அதுகூலமான, நெஞ்சே - மரஸ்ஸே ! உத்தமன் -
புருஷோத்தமன், உளன்கண்டாய் - (நம்ஸத்தைக்காக) இருக்கிறான்
கிடாய்; என்றும் - ஸர்வகாலத்திலும், உளன்கண்டாய்-(நம்ரக்ஷணத்
துக்காக) இருக்கிறான் கிடாய்; உள்ளுவார் - த்யாநிப்பவர்களு
டைய, உள்ளத்த - நெஞ்சிலே, உளன்கண்டாய்-வாஸம்பண்ணுகிற
வன் கிடாய்; வெள்ளத்தில் - திருப்பாற்கடலிலே, உள்ளானும் -
வாஸம்செய்தவனும், வேங்கடத்துமேயானும் - திருமலையை வாஸஸ்
தாநமாக உடையவனும், உள்ளத்தில் - ஹ்ருதயத்தில், உள்ளான் -
நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவன்; என்று - இப்படி, ஓர் - புத்திபண்ணு.

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு.—(உளன்கண்
டாய்) நாட்டில் பெரியராயிருக்கிறவர்களும் தங்களுக்கேறே கேஷதர்ஜ்
ஞராயிருக்கிறபடி அறிந்திருக்கச் செய்தே ஈஸ்வரர்களாக ப்ரமிக்கிற

படி கண்டு திருவுள்ளம் பயப்பட, நாம் கழுத்திலே கயிறிட்டுக்கொண்டால் அறுத்துவிழ விடுகைக்கு ஒருத்தனுண்டு காணென்கிறது.

(உளன்கண்டாய்) இலளுவனை யுளனென்கிறதன்று ; அவனுடைய ஸத்தை நம்முடைய ரக்ஷணத்துக்கும் நம்முடைய ஸத்தை நம்முடையவிராசத்துக்கும், நாம் ப்ரதிபத்திபண்ணுகிறதுபிறரையஞ்சியன்று, நம்மையஞ்சி, பித்தத்தாலே மோஹித்துக் கழுத்திலே கயிறிட்டுக்கொண்டேனாகில் அறுத்துவிழவிடுகிடாய் என்றறிவுடையார்க்குச் சொல்லிவைக்குமாப்போலே. (நன்னெஞ்சே) எம்பெருமான் நமக்குளனென்று சொல்லப்பாங்காயிருக்கிற நெஞ்சே! (உத்தமனியாதி) அவனுடைய உண்மை ஸஹ்ருத்தாய்க்கொண்டு, அதாவது - பரஸம்ருத்யைகபர்யோஜநயிருக்கை. (உள்ளுவாரித்யாதி) இவனொருநா ளுளனென்றிருக்கில், பின்னை இவனென்றும், நமக்குளனென்றிருக்கும், தான் புகுரப்புக்கால் விலக்காதவர்களுடைய ஹ்ருதயம் விட்டுப்போகவறியான். (வெள்ளத்தினித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே கிடக்கிறதும் திருமலையிலே நிற்கிறதும் தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுருகைக்கு அவஸரம் பார்த்தென்றறி.

புறம்புள்ளார்கிடக்கிடார். (உளன்கண்டாய்) பிறர்க்குபதேசிக்கிறவர், எம்பெருமானுளனென்றிருக்கிறாரல்லர்; நாம் நமக்கில்லாதாப்போலே அவன் நமக்கென்று முளன். (நன்னெஞ்சே) இவ்வர்த்தத்திலென்னிலும் எனக்குபதேசிக்க வல்ல நெஞ்சே. (உத்தமன்) தன்பேறாக உபகரிக்கை. (என்றும்) “சுஸநேவஸுவதி - அஸநேவஸபவதி” ஆனவன்றோடு, “ஸனாதேநததோவிஹு-ஸந்தமே நமத்தோவிது:” ஆனவன்றோடு வாசியில்லை. (உள்ளுவார்) புகுரஸம்வதிப்பார். (உள்ளத்துளன்) “இடவகைகளி கழந்திட்டு”. (வெள்ளமியாதி) என்று முளனுண்மை காட்டுகிறார். “அணைப்பார்க் கருத்தனவான்”.

அரு.—தொண்ணூற்றென்பதாம்பாட்டு.—பிறரையஞ்சி-பௌத்தாடிகள் ஈஸ்வரனில்லை யென்கிறதுக்கு அஞ்சி “உளன்” என்கிறதன்று; நம்மையஞ்சி - நம்முடைய ஸத்யையுண்டாக்குகைக்கு அவனுளனென்கிறது. இப்போது “உளன்” என்கிறது எப்படியிருக்கிறதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பித்தத்தாலே மித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (புறம்புள்ளாரித்யாதி).
அங்கங்கே யிருக்கிறதெல்லாம் இவனிடத்திலே யிருக்கைக்கோ
வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அணைப்பார்க்கித்யாதி). (௯௯)

ஓரடியும் சாடுதைத்த வொண்மலர்ச் சேவடியும்
ஈரடியும் காணலா மென்னெஞ்சே - ஓரடியில்
தாயவனைக் கேசவனைத் தண்டுழாய் மாலைசேர்
மாயவனையே மனத்து வை. (௧00)

முதற்றிருவந்தாதி முற்றிற்று.

பொய்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப-உ.—என் - என்னுடைய, நெஞ்சே - மனஸ்ஸே ! ஓர் - ஒரு,
அடியில் - திருப்பாதத்தால், தாயவனை - (ஐகத்தை) அளந்தவனை,
கேசவனை - கேசியென்கிற அஸ்ரணையழித்தவனை, தண் - குளிர்ந்த,
துழாய்மாலை - திருத்துழாய் மாலையாலே, சேர் - அலங்கரிக்கப்பட்ட
ட, மாயவனையே - ஆச்சர்ய சேஷ்டதங்கனையுடைய ஸ்ரியஃபதியை
யே, மனத்து - ஹ்ருதயத்திலே, வை - வைத்துக்கொள்; (இப்படி
வைத்தால்), ஓரடியும் - (ஐகத்தை யளந்த) ஒருதிருப்பாதத்தையும்,
சாடு - சகடத்தை, உதைத்த - அடித்த, ஒண் - அழகிய, மலர் - புஷ்
பம்போன்ற, சே - சிவந்த, அடியும் - திருப்பாதமுமான, ஈரடியும் -
இரண்டு திருவடிகளையும், காணலாம் - ஸாக்ஷாக்கரிக்கலாம். (௧00)

வ்யா.—அவ.—தூறும்பாட்டு.—(ஓரடியும்)பெறுமத்தாலே பெ
வதும்அவன் திருவடிகளையவனாலே பெறுவதென்கிறது.

(ஓரடியும்) லோகத்தை யடங்கலும் தன்னதாக்கின திருவடி
களையும். (சாடித்யாதி) சகடாஸ்ரணே நிரஸித்த போக்யமான திருவ
டியையும்.(ஈரடியுங்காணலாம்)இவ்விரண்டு திருவடிகளும் ப்ராப்யம்.
(என்னெஞ்சே)காணவேணுமென்றிருக்கிற வென்னெஞ்சே. இதுக்கு
பாயமேதென்னில்;அவனென்கிறது. (ஓரடியிற்றையவனை)ஓரடியாலே
எல்லாவற்றையுமளந்தஸூலபனை. (கேசவனை) விரோதி நிரஸந சீல
னவனை. (தண்டுழாய்மாலை சேர் மாயவனையே மனத்துவை) ஸூல
பனுமன்றிக்கே விரோதியைப்போக்கு மவனுமன்றிகே யிருக்கிலும்

விடவொண்ணாதபோக்யனான மாயவனையே. நாமுன் ஸஹகாரிகளென்
றிராதேகாண்பதுமவனையே; காட்டுவானுமவனே. நமக்குப் பரிபத்தி
யே உள்ளது.

(ஓரடியித்யாதி) சாமிதைத்த ஓரடியையும் திரு வுலகளந்த சே
வடியையுங்காணலாம். காணவொண்ணாதோவென்றிருக்கிற வென்
னஞ்சே! (தாயவனை) கீழ்ச்சொன்ன வோரடி. (கேசவனை) சாமி
தைத்த திருவடிகளையுடையவனை. திருவடிகளைத் தருவானும் வி
ரோதியைப்போக்குவானும். (தண்டுழாய்) போக்யதை. (மாயவன்)
இவனென்று நினையாதபடி பண்ணவல்லவன். (மனத்துவை) அது
ஸந்தி. (க௦௦)

அவ.—(வையமித்யாதி) நினைத்தவாறு பேசியல்லது நிற்கமாட்
டாமல் பேசுகிறார். (க)

முதற்றிருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்

முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

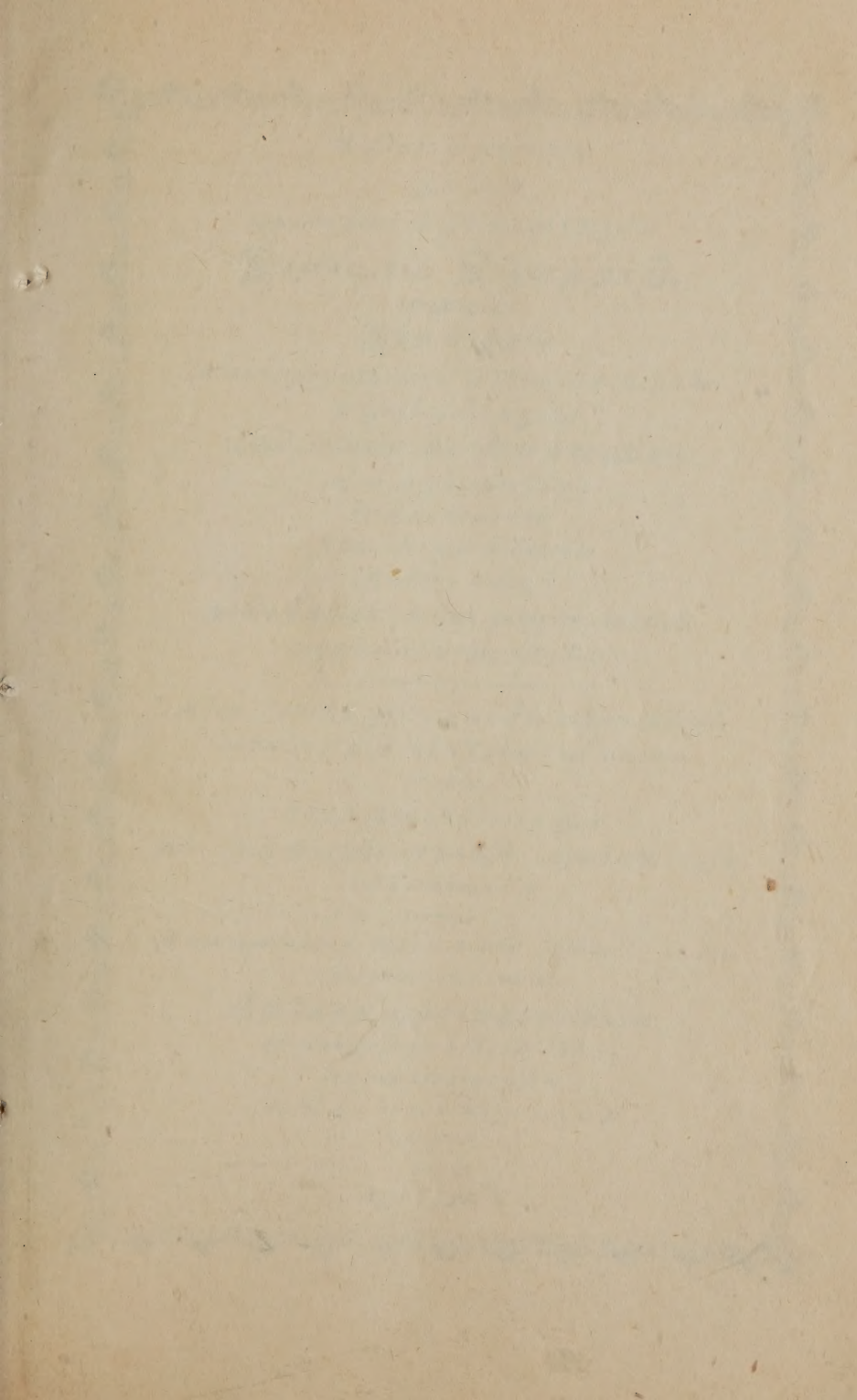
அரு.—நூறும்பாட்டு.—திருவடிகளே உபாயமும் உபேயமுமான
ஹம் அவையிரண்டும் அவனாலே பெறவேணுமென்றபடி. (க௦௦)

அந்தாதியாகையாலே முதற்பாட்டுக் கவதாரிகை யருளிச்
செய்கிறார். (நினைத்தவாறியத்யாதி). (க)

அரும்பதம் முற்றிற்று.

அப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

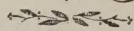

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

இயற்பா

பூதத்தாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

இரண்டாம் திருவந்தாதி.

இந்த க்ரந்தம்.

அபாரகருணாஸாகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மணிப்ரவாள வ்யாக்யாநஸஹிதம்.

அப்பு அரும்பதஸஹிதம்

இச்சபாபண்டிதரான

சிங்கப்பெருமாள்கோவில்

ஸ்ரீமான் - மாடபூசி

தர்க்கதீர்த்தர் - ராமாநுஜாசார்யரால்

எழுதப்பட்ட ப்ரதிபதஸஹிதம்

— (:) —

அநேக தேசாநீத ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

லேககப்ரமாதாதி ஜநிததோஷங்களில்லாமல்

மேற்படி

ராமாநுஜாசார்யராலும்

ஸி. முத்துக்ருஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்

பரிசோதிக்கப்பட்டது

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்) யாரால்

சென்னப்பட்டணம்,

ஸ்ரீநிகேதந முத்ராஶ்ரஸாலையில்

ஸ்ரீபராங்குசதிருவவதாராதி - ௧௯௦௨.

பலவஸமவத்ஸரத்தில்

பதிப்பித்துப் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

—
கக௦௧.

விஜயதேதராம்.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்)
1882-ம் வருஷத்திய ஆராவது ஆக்டோபர்காரம் ரிஜிஸ்டர் செய்து
ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

ப்ரதிமாதம் 5 - பாரங்களுக்குக் குறையாமல் சார்வதமாய் அச்சிட்டு
மூன்றுதலைமுறைகளுக்கு பேட்ரன்களுக்கு 12-காபிகளும், பாகஸ்தர்களுக்கு
5-காபிகளும் போஷகர்களுக்கு 1-காபியும் ப்ரதிமாதம் கொடுக்கப்படும்.

பேட்ரன் சந்தா ரூபாய் - 200, பாகஸ்தர்களுக்கு சந்தா ரூபா 100,
போஷகர்களுக்கு சந்தா ரூபா 20, மொத்தமாயாவது ப்ரதி இக்லீஷ்மீன்
15வக்குள் 10-ல் ஒருபாகமாயாவது கட்டவேண்டும். இவர்களுக்குப் ப்ர
வேசவர்த்தனைக்ரமமாக ரூபா, 2-0-0, ரூபா, 1-0-0, ரூபா, -0-4-0.

மற்ற விவரங்களெல்லாம் சட்டபுஸ்தகத்தில் பார்த்துக்கொள்ளவேண்
டும். இதின் விலை அணை 2.

இந்த ஸபையாரால் இதுவரையில் அச்சிட்டு

ப்ரசுரம்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபததாத்பர்யஸஹிதம் மேலான	காகிதம் தமிழ்லிபி	3-4-0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் டிடோ		0-5-0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்மசாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்		0-14-0
ராமசரமஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம் டிடோ		0-3-0
இயற்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபதமகா அரும்	பதஸஹிதம் டிடோ	1-2-0
டிடோ இரண்டாந்திருவந்தாதி டிடோ		0-12-0

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபததாத்பர்யஸஹிதம் உயர்ந்த	காகிதம் தெலுக்குலிபி	3-4-0
ராமசரமஸ்லோகம் டிடோ		0-3-0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் டிடோ		0-5-0
இயற்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபத மகா	அரும்பதஸஹிதம்	1-3-0
டிடோ இரண்டாந்திருவந்தாதி டிடோ		0-12-0

இப்படிக்கு,

காலபாடி - ஆழ்வாரய்ய,

கார்யதர்சி-தனாதிக்காரி.

நெ. 31, வெங்கடாசலமுதல்தெருவு, சென்னை.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்தமுத்ராபக்ஷபை, (லீமிடெட்.)

இயற்பா

இரண்டாம் திருவந்தாதி.

இந்த க்ரந்தம், திவ்யப்ரபந்தத்தில் ௩-வது ஆயிரமான இயற் பாவில் ௨-வது, ப்ரபந்தம். இதில் பாசரம். ௧௦௦. இதை யருளிச்செ ய்தவர், நிர்ஹேதுகபகவக்கடாக்ஷ ப்ரபத்விபவரான பூதத்தாழ்வார். இவர் முதலாழ்வார்கள் மூவரில் இரண்டாமவர். இவர், மஹாபலி புரமென்கிற திருக்கடல்மல்லையென்னும் திவ்யதேசத்தில் குருக் கத்திப்பூவி லவதரித்த லோகோஜ்ஜீவநகரான அயோநிஜர். பூதம் என்று உண்மைக்கும், ஆத்மாவுக்கும் பெயர். இவர்வாஸ்தவார்த்தத் தைத் தம்முடைய ப்ரபந்தத்தில் அருளிச்செய்தபடியாலும், “ஜானீ க்ஷாவதெவஜேதஸு - ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேதத்” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாதிகரான இவர் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஆத்மாவாயிருக்கிறபடி யாலும் இவருக்கு பூதத்தாழ்வாரென்று திருநாமம்.

இவர், த்வாபரபுகாதி - அசுரௌக்ஷ-வது ஸம்வத்ஸரமான ஸித் தார்த்தி ஸம்வத்ஸரம் ஐப்பசி மாஸம் சுக்லநவமீ புதன்கிழமை அவிட்டநக்ஷத்ரத்தி லவதரித்தார். இவர்க்கு நாமாந்தரங்கள்: பூதா ஹ்வயர் - மல்லாபுராதிசர். திருவாராதம்: ஆழ்வார்கள் நைநார். ஆசார்யர்: ஸேநைமுதலியார். இவர் ப்ரபாவத்தைப்பார்த்து ஸ்ரீகௌ மோதகியினம்சமென்பார்கள். இவர் பாடின திருப்பதிகள், கோயில், திருமலை, திருக்கடல்மல்லையென்று, திருக்கோவலூர்.

இவர் ப்ரபாவங்களும், இப்ரபந்தத்துக்கு வ்யாக்யானம் அது க்கு அரும்பதம் ஸாதித்தருளின பூர்வாசார்யர்களும், அவர்கள் ப்ர பாவங்களும், இவ்வாழ்வாரோடு ஸமான வ்ருத்திகரான பொய்கை யாழ்வார் அருளிச்செய்த முதற் திருவந்தாதி பீடிகையில் விளக்கப் பட்டிருக்கிறது.

திருநகட்தர் தனியன்.

தருமாயநிஷாஸம் ஹ்ருதம் ஹ்ருதங்கேயூராயஜாமி நம:।

தீரோமனோதவாஜிஸ்தாபாஸுஜீவேமஜாஸகஸு ||

ಶಿವರಾತ್ರಿಯ ರಾತ್ರಿ ೧೨.೩೦ ರಿಂದ ೧೩.೩೦ ರ ವರೆಗೆ.

ஹகுதம்நாபியோவிஷ்ணுஜாநதீவகிஷ்யயக் ||

சூலாதநிஷ்டாஸம்பூதம் பூதம்கல்லோலமாஸிந:
தீரோபுல்லோத்பலாமஸ்வா புர்யமீடேகதாம்சகம்.

மல்லாபுரவாரதிசம் மாதவீகுஸுமோத்பவம்
பூதம்நமாமியோவிஷ்ணோ: ஜ்ஞாநதிபமசுல்பயத்

வாழி திருநாமம்.

அன்பேதகனி நூறு மருளினான் வாழியே
ஐப்பசியி லவிட்டத்தி லவதரித்தான் வாழியே
நன்புகழ்சேர் குருக்கத்தி நாண்மலரோன் வாழியே
நல்லதருக் கடல்மல்லை நாசனார் வாழியே
இன்புருகு சிந்தைதிரி யிட்டபிரான் வாழியே
எழில்ஞானச் சடர்விளக்கை யேற்றினான் வாழியே
பொன்புரையும் திருவரங்கார் புகழுரைப்போன் வாழியே
பூதத்தார் தாளிணை பிப்பூதலத்தில் வாழியே.

இப்படிக்கு,

ஸபாபண்டிதர்கள்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமः

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

இரண்டாந் திருவந்தாதி.

தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—(என்பிறவி தீரவித்யாதி) இதில் திவ்யப்ரபந்த
ப்ராதாநாவுமாய் திவ்யதேசத்தை ஜந்மதேசமாக வுடையருமாயிருக்
கிற பூதத்தாருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை ஜந்ம ஸம்பந்
தமறும்படி பஜித்தேனென்கிறது. * இன்னமுதா வன்பே தகளியளி
த்தாருமாய், நன்புகழ்சேர் சீதத்தார் முத்துக்கள்சேரும் கடல்மல்
லைப் பூதத்தார் பொன்னம் கழல்களை என்பிறவி தீரவிறைஞ்சினே
னென்கிறது.

திருக்குறையைப்பிரான் பிள்ளைருளிச்செய்த தனியன்.

என்பிறவி தீர விறைஞ்சினே னின்னமுதா
அன்பே தகளியளித்தானே - நன்புகழ்சேர்
சீதத்தார் முத்துக்கள் சேரும் கடல்மல்லைப்
பூதத்தார் பொன்னங் கழல்.

ப-உ —இன் - போக்யமான, அமுதா - அம்ருதமாக, அன்
பேதகளி - அன்பேதகளி என்னும் ப்ரபந்தத்தை, அளித்தான் -
க்ருபைசெய்து கொடுத்தவராய், நல் - ஸ்லாக்யமான, புகழ் - கீர்த்தி
யை, சேர் - அடைந்திருக்கிறதுமாய், சீதத்தார் - குளிர்த்தியையு
டைய, முத்துக்கள் - முத்துக்களானவை, சேரும் - அடைந்திருக்
கிறதுமான, கடல்மல்லை-திருக்கடல்மல்லை என்கிற திவ்யதேசத்தில்
அவதரித்த, பூதத்தார் - பூதத்தாழ்வாருடைய, பொன்அம் - மிகவும்
ஸ்ப்ருஹணீயமான, கழலை - திருவடிகளை, என் - என்னுடைய, பிற
வி - ஸம்ஸாரம், தீர - நசிக்கக்கூடாக, இறைஞ்சினேன் - வணங்கி
னேன்.

வ்யாக்யாநம்.—இனி அவர் உபகாரகத்வ வைபவம் சொல்லுகிறது. இன்னமுதா வன்பே தகவியளிக்கையாவது - * அமுதன்ன சொன்மாலையான “இருந்தமிழ் நன்மலை இணையடிக்கே சொன்னேன்” “நாரணற்கு ஞானத்தமிழ்புரிந்தநான்” என்னும்படியான * அன்பேதகவியா என்னும் ப்ரபந்தத்தை “உத்தமன் பேரேத்தும் திறமறியின்” என்னும்படி உபசரிக்கை. அன்றிக்கே, கொடுக்கை.

கீழ் ஜ்ஞாந வைபவம் சொல்லிற்று, இனி ஜம்வைபவம் சொல்லுகிறது (நன்புகழ்ச்சேர் சீதத்தார் முத்துக்கள்சேரும் கடல்மல்லைப் பூசத்தாரென்று). அதாவது - ஸ்லாக்யமான யஸஸ்ஸு சேருமுருமாய்சீதளாதிசய பூக்தாமணிகள் சேரும்படியாயுமிருக்கிற ஸ்தலமென்கை. * சீதக்கடலிலே பிறந்த முக்தாதிகளும் சீதளமாயிருக்குமிதே. நன்புகழாவது - “யஸஸ்வஸெகஜாஜநு - யசஸஸ்சைகபாஜநம்” “சேரும் கொடைபுத்ம் எல்லையிலானை” “அந்தமில் புகழ்காரெழிலண்ணலே” “எண்ணிறந்த புகழினானை” என்னும்படியான * கடல்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரையும், * எப்புவியும் பேசும் புகழ் பூதத்தாரையும் உடைத்தாகையாலு முண்டானமுத்துக்கள் * வந்துதித்த வெண்டினாகள் வெண்முத்தத்தைக் கொழிக்கை. * மாமணியவந்துந்து முந்நீர்மல்லையிலே. சங்கிடங்கொள் முத்தொன்றும், கரைகடந்த முத்தொன்றும், சேரும் ஸ்தலம். “இக்கரையேறி” என்னக்கடவதிறே. “கரைகண்டோர்” என்னும்படியான முக்தராயிற்று இவரும்.

கடல்மல்லை - விலகணவஸ்துக்கள் சேரும்தேசம். * சங்குதங்கு தடங்கடல் கடல்மல்லையிறே. “மாமயிலை” என்றிறே இவர்தாமும் மண்டியிருப்பது. “கச்சிக்கிடந்தவனார் கடல்மல்லைத் தலசயனம்” என்று - அடுத்தித்துப்படிக்கும் தேசமாகவிறேபாடினார். ஆகையால், அவன் படுகாடுகிடக்கும் தேசமென்கிறது. (கடல்மல்லைப்பூதத்தார்) “சடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப்பூதம்” என்னலாம்படியான தாத்தையுடையவர். “பாற்கடல்பாம்பணைமேல பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையேதொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே” என்னக்கடவதிறே. “இண்டைகொண்டு தொண்டரேத்த வெவ்வுள்கிடந்தான்” என்கிறபடியே * மிக்க சீர்த்தொண்டரானபுண்

இரண்டாந் திருவந்தாதி தனியன் வ்யாக்யாநம்.

௩

டரீகர் * வண்டுகொண்டு நலுந்துழாயலம்கல்கொண்டு சாத்தக்கிடந்த விடமிறே.

(கடல்மல்லைப் பூதத்தார்) திருக்கடல் மல்லையில் குருக்கத்திப் பூவிலேயிறே பூதத்தார் ஐப்பசியில் அவிட்டத்திலே அவதரித்தது. இவரும் * இருந்தமிழ் நன்மலை இணைபடிக்கே குட்டினாரிறே. அத் தையிட்டி * கடல்மல்லைப் பூதத்தாரென்கிறது. அவனுக்கும், “கடல்மல்லைத் தலசயனத்துறைவார்” என்றிறே நிரூபகம். (பூதத்தார் பொன்னங்கழல் - இறைஞ்சினேன்) “மேவினேனவன்பொன்னடி” என்னுமாப்போலே. “தமிழ்த்தலைவன் பொன்னடி” என்னக்கடவ திறே. (பொன்னங்கழல் - என்பிறவி தீரவிறைஞ்சினேன்) இவர் பொன்னடியடியாகவிறே ஜந்மஸம்ஸாரபந்தம் நீங்குவது. இத்தால், பூதத்தார் பாதத்தைப் பணியவே பிறப்பறும் என்றதாயிற்று. (க)

இரண்டாந் திருவந்தாதியினீ தனியன் வ்யாக்யாநம்

முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இதைத் தனியன் வ்யாக்யாநத்தின் முதலில்
சேர்த்துக் கொள்ளவும்.

—:0:—

(என்பிறவிதீரவியாதி) என்பிறவிபாவது - இவர்தாம் “இப் பிறவிபாவது” என்றருளிச்செய்தபடியே * மாறிமாறிப் பல்பிறப்பும் பிறந்து * பல்பிறவியில்பிறந்து * பிறவிப்பெருங்கடலிலே * உடலாழிப் பிறப்பிலே புக்குழலுகை. எவம் விதமான ஜந்மபாம்பகைகள் தீரும்படி ஜந்மவைபவத்தையுடைய பூதத்தார் பொன்னங்கழலையிறைஞ்சினேனென்கிறது. இறைஞ்சுகை - பஜிக்கை. அதாவது - ஸேவிக்கையென்றபடி. “பொன்னம் கழலே தொழுவின் முழுவனைகள் முன்னம் கழலு முடிந்து” என்னுமாப்போலே, * பூதத் திருவடிகளுடைய பொன்னம் கழற்கு ஆனஜந்மம் கழலுமிறே.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பின்னே யருளிச்செய்த

இரண்டாந் திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—(அன்பேதகளி) கீழில் திருவந்தாதியிலே உபயவிபூதி யுத்தனவன் ஜசத்துக்கு சேஷியென்றார்; இவர் அவ்வுபயவிபூதியையும் சம்முடைய பக்தியாலே அதுஸந்தித்து பக்தி பரவசராய்க் கவிபாடுகிறார். அவர்க்கிந்த பக்தியில்லையோ வென்னில்; உண்டு; காரண கார்யரூபமான அவஸ்த்தாபேதமேயுள்ளது. உபயவிபூதியையும் அதுஸந்தித்துப் பிறந்தஜ்ஞாநமவரது; அதபக்வமாய் பக்திரூபாபந்நமானபடி யிவரது, ஆழ்வார்களொருத்தர்க்கொருத்தர் பாவஜ்ஞாயிறே பரிபாறுவது.

அரும்பதவிளக்கம்.—ப்ரவேசே: பக்தியாலே யதுஸந்திக்கை-ஜ்ஞாநத்வாரா உபயவிபூதியையும் பக்திக்கு விஷயமாக்குகை. ஜ்ஞாநத்தாலே யறிந்து ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளிலே ஸ்நேஹம் பிறக்கையென்றபடி. ஜ்ஞாநவிசேஷம் பக்தியாகையாலே, காரணமான ஜ்ஞாநத்தோடு கார்யமான பக்தியோடு பேதமில்லை, அவஸ்தாபேதமேயுள்ளது; அவரதும் பக்தியென்றபடி. ஜ்ஞாநபக்திகள் ஏகாந்தரயத்திலே உண்டாகவேண்டியிருக்க, அவருடைய ஜ்ஞாநமிவருக்கு பக்வமாகக்கூடுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்களித்யாதி).

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிந்தையிடு திரியா - நன்புருகி
ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்.

(க)

ப.உ.—அன்பே - பக்தியே, தகளியா - அகலாகவும், ஆர்வமே - அபிநிவேசமே, நெய்யாக - நெய்யாகவும், இன்பு - ஆநந்தத்தாலே, உருகு - கரைந்திருக்கிற, சிந்தை-மனஸ்ஸானது, இடு - போடத்தக்க, திரியா - வர்த்திகையாகவும், (செய்து), ஞானம் - ஜ்ஞாநப்ரதமுமாய், தமிழ் - த்ராவிடபாஷாரூபமுமான ப்ரபந்தத்தை, புரிந்த -

செய்த, நான் - யான், நன்பு - ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஆத்மா, உருகி -
கரைந்து, நாரணற்கு - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, ஞானம் - பரபக்தியா
கிற, சுடர் - உஜ்வலமான, விளக்கு-தீபத்தை, ஏற்றினேன் - ஜ்வலிக்
கச்செய்தேன். (க)

வ்யா.—அவ —முதற்பாட்டு.—ஜகத் வைசுத்ரியினுடைய நிர்
வாஹகத்வம் போரு மென்னைத்திருத்தினபடியென்றதுஸந்திக்கிறார்.

(அன்பேதகளியா) “வையந்தகளியா” என்று வையத்தைத்
தம்முடைய பக்தியிலே அதுஸந்தித்து பக்தியைத் தகளியாகக்
கொள்ளுகிறார். தைலவர்த்திகளுக்கு ஒரு ஆதாரமேனும். (ஆர்
வமே நெய்யாக) அதடியாகப்பிறந்த அபிரிவேசமே நெய்யாக,
ஆர்வமாகிறது - அன்பினுடைய த்விதீயபர்வம். (இன்புருகுசின்தை
யிடுதிரியா) விஷபத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே சிதிலமானஹ்ருத
யம் திரியாக. “நன்பு” என்று ஜ்ஞாநம், “தஜூணஸாரக்யாக்ஷ -
தத்குணஸாரத்வாத்” என்கிறபடியே ஜ்ஞாதாவைக்காட்டுகிறது;
“சுஷாஹுஃ - அதாஹ்யஃ” என்கிற ஆத்மா. இந்தபக்திக் கதுரூப
மான ஸம்பந்தத்தையுடையவருக்கு. (ஞானச் சுடர்விளக்கேற்றி
னேன்) பரபக்தியாகிற விளக்கேற்றினேன். (ஞானத்தமிழ் புரிந்த
நான்) பரபக்தி பரவசனாய்க் கவிபாடுகிறநான். (க)

அரு.—பாட்டுக்கவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்(ஜகத்வைசுத்ரியித்
யாதி). ஜகத்தை, பூமியும் ஸமுத்ரமும் ஆதித்யதேஜஸ்ஸுமாக விசி
த்ரமாக்கினற்போலே, என்னையும் நாராவித பக்தியுடையேனும்படி
பண்ணுவதே! என்றிடுபடுகிறார். முதற்பாட்டில் ஜ்ஞாநவிஷய
மான வையத்தைத் தகளியாக்கினாவர். இவர் ஜ்ஞாநவிசேஷமான
பக்தியைத் தகளியாக்குகிறாரென்றபடி. தகளிதானேதுக்கென்ன,
அருளிச்செய்கிறார் (தைலவர்த்தித்பாதி). (க)

ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து நாரணன்றன் நாமங்கள்
தானத்தால் மற்றவன்பேர் சாற்றினால் - வானத்
தணியமர ராக்குவிக்கு மஃதன்றே, நங்கள்
பணியமரர் கோமான் பரிசு.

(௨)

ப.உ.—நாரணன் தன் - சேஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, நா
மங்கள் - அஸாதாரணமான திருநாமங்களையும், மற்று - இதைக்காட்

டிலும் வேறுன (குணயோகத்தைச்சொல்லும்), அவன் - அவனு
டைய, பேர் - திருநாமங்களையும், ஞானத்தால் - ஜ்ஞானத்தாலே,
கன்கு - நன்றாக, உணர்ந்து - அறிந்து, தானத்தால் - ஸ்தானத்தால்
(பக்தியால்), சாற்றினால் - சொன்னால், நங்கள் - நமக்கு பந்துவாய்,
பணி - கைங்கர்யபரருமான, அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, கோமான்-
ஸ்வாமியான ஸ்வேஸ்வரனுடைய, பரிசு - ப்ரகாரம், வானத்து -
பரமாகாசமான ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு, அணி - அலங்காரமான, அ-
மரர் - நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநமாக, ஆக்குவிக்கு மஃதுஅன்றே-
செய்விக்குமதன்று. (உ)

வ்யா.—அவ.—இரண்டாம்பாட்டு.—(ஞானத்தால்) பக்திபரவ.
சராய்க் கவிபாடினார்க்கு அவன்கொடுக்கும் பரிசுசொல்லுகிறது.

(ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து) பக்தியாலே கன்றாகவுணர்ந்து.
(நாரணன் தன்நாமங்கள்) அஸ்தாரணமான நாராயணதி நாமங்க-
ளை, விபூதியோகத்தைப்பற்றின நாமங்களை. (தானத்தால் மற்றவன்
பேர்சாற்றினால்) பக்தியாயே உணர்ந்தபடியே சொன்னால். (வானத்
தித்யாதி) பரமபதத்துக் காபரணமான நித்யஸூரிகளோடே ஒரு
கோவையிலே கோக்குமதிதே. (நங்களித்யாதி) ஒருநாள் பணிந்து
ஒருநாள் பணியாதிராதே பணிகையேஸ்வபாவமான அமரர் கோமா-
னுடையபடி. (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு.—தானம்-ஸ்தானமாய் பக்தி ஸ்தான-
த்திலே. (உ)

பரிசு நறுமலரால் பாற்கடலான் பாதம்
புரிவார் புகப்பெறுவர் போலாம் - புரிவார்கள்
தொல்லமரர் கேள்வித் துலங்கொளிகேர் தோற்றத்து
நல்லமரர் கோமான் நகர். (௩)

ப-உ.—பரிசு - இளசான, நறு - அழகிய, மலரால் - புஷ்பத்
தினால், பாற்கடலான் - க்ஷீராப்தியில் பள்ளிகொண்டவனுடைய,
பாதம் - திருவடியை, புரிவார் - விரும்புவோர்கள், புரிவார்கள் - (பக-
வத்ப்ராப்தியில்) விருப்பமுடையவர்களாய், தொல்-பழையர்களான,
அமரர் - (ப்ராஹ்மாத்ரி) தேவர்கள், கேள்வி - கேட்டறியத்தக்கதாய்,
துலங்கொளிகேர்-மிகுந்ததேஜ் ஸோடேகூடினதாய், தோற்றத்து-

இரண்டாந்திருவந்தாதி ச—பா.—நகரிழைத்து

க

ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற, நல் - ஸ்லாக்யமான, அமரர் நித்யஸூரிகளுக்கு, கோமான் - ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, நகர்-பட்டணமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, புக - ப்ரவேசிக்க, பெறுவர் போலாம் - பெறுவாராம். (ங)

வ்யா.—அவ.—மூன்றும்பாட்டு.—(பரிசு) அவன் செய்ததிலே தா மீடுபடுகிறார்.

(பரிசு நறுமலரால்) பக்திப்ரகாரத்தாலே செவ்விப்பூவைக்கொண்டு. (பாற்கடலான்பாதம் புரிவார்) ஸம்ஸாரிகளை யக்கரைப்படுத்த வேனுமென்று திருப்பாற்கடலிலே கண்வளருகிறவனுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள். (புகப்பெறுவர் போலாம்). (புரிவார்களியாகி) ஸாதகராய் முற்பட நாலுநாளிருந்துள்ள ப்ரஹ்மாதிகளென்றும் கேட்டேபோவதா. (துலங்கொளிரேர் தோற்றத்து) சுதுக்-நாமஜீவனுக்-அத்யர்க்கநல தீப்தந்தத்” என்று மொளியையுடைத்தாயிருந்துள்ள. (நல்லமரர்கோமான்நகர்) என்றும் ஸாத்யரான நித்யஸூரிகளுக்கு சேஷியாயிருந்துள்ளவனுடைய நகரை, “பரிசு நறுமலரால் பாற்கடலான்பாதம் புரிவார் புகப்பெறுவர் போலே”; என்ன ஆச்சர்யமோ வென்றிடுபடுகிறார். (ங)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு.—புரிகை - முயலுகை. துலங்குகை - விளங்குகை. தோற்றம் - மிக்க வொளியையுடைத்தாய்ப் ப்ரகாசிக்கை. (ங)

நகரிழைத்து நித்திலத்து நாண்மலர்கொண்டு, ஆங்கே திகழுமணி வயிரம் சேர்த்து - நிகரில்லாப் பைங்கமல மேந்திப் பணிந்தேன் பணிமலரான் அங்கம் வலங்கொண்டா னடி. (ச)

ப-உ.—நகர் - (என்னுடையமநஸ்தை) நகரமாக, இழைத்து - செய்து, ஆங்கே - அந்தநகரத்தில், திகழும்-உஜ்வலமான, மணியவிரம் - (அபிவிவேசமாகிய) மாணிக்க வயிரங்களை, சேர்த்து - சேகரித்தி, நித்திலம் - (ஸ்நேஹமாகிற) முத்தை, நாள் - ஸ்லாக்யமான, மலர் - இதழாக, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, நிகரில்லா - ஒப்பில்லாத, பை - அழகிய, கமலம் - (ப்ரீதியாகிற)தாமரைப்பூவை, ஏந்தி - கொண்டு, பணி-குளிர்ந்த, மலரான்-கமலமலரை வாஸஸ்தாநமாகவுடைய பிராட்டியை, அங்கம் - திருமேனியில், வலம் - வலதுதிருமாற்பில்

கொண்டான்-வைத்துக்கொண்டவனுடைய, அடி-திருப்பாதங்களை, பணிந்தேன் - ஆஸ்ரயித்தேன். (ச)

வ்யா.—அவ.—நாலாம்பாட்டு.—(நகரிழைத்து) “அன்பேதகனியா” என்றொரு விளக்குருபித்தாற்போலே ஒரு புஷ்பமாகருபித்து அத்தைக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கிறார்.

(நகரிழைத்து) செஞ்சைக் கோயிலாகக்கொண்டு. (சித்திலத்தித்யாதி) குளிர்ந்த முத்தையிதழாகக்கொண்டு. (ஆங்கித்யாதி) அதிலே திசுமாரின்ற மணிவயிரங்களாகிற அல்லியையு முண்டாக்கி. (நிகரித்யாதி) ஒப்பின்றிகே யிருந்துள்ள ஆர்வமாகிற புஷ்பத்தைக்கொண்டு பணிந்தேன். (பனிமலராளித்யாதி) பணிவுக்கு விஷயமாவான் ஸ்ரீபதியிறே. அவளுடைய ஸந்தியில் அபுஷ்கலமான ஸமாஸ்ரயணமும் புஷ்கலமாயிறே. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு.—பக்தியைப் புஷ்பமாகருபிக்கையாலே இங்கு மணி முத்தாதிடன் ஸங்கராபாதுராகங்கள். அங்கம் வலம்-திருமேனியில் வலப்பார்ச்சவத்திலே. (ச)

அடிமூன்றி லிவ்வுலக மன்றளந்தாய் போலும்
அடிமூன்றி ரந் தவனி கொண்டாய் - படிநின்ற
நீராதமேனி நெடுமாலே, நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரறிந்து. (ரு)

ப.உ.—அடிமூன்று - மூன்றடியை, இரந்து-யாசித்து, அவனி-பூமியை, கொண்டாய் - ஸ்வாதீநமாகிக்கொண்டாய்; அன்று - அக்காலத்தில், அடிமூன்றில் - மூன்றடியினால், இவ்வுலகம் - இந்தலோகங் களை, அளந்தாய்போலும் - அளந்துகொண்டாயோதான்; படி-பூமியிலே, நின்ற - இருக்கிற, நீர் - (சைத்யமமுதலான) குணங்களை யுடைய, ஓசம் - ஸமுத்ரம்போன்ற, மேனி - விக்ரஹத்தையுடைய, நெடு - ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான, மாலே - ஸர்வஸுவரணே! நின்-உன்னுடைய, அடியை - ஸ்ரீபாதத்தை, ஆர் - எவர், அறிந்து - தெரிந்து கொண்டு, ஓதவல்லார் - சொல்லத்தகுந்தவர்கள். (ரு)

வ்யா.—அவ.—ஐங்காம்பாட்டு.—(அடிமூன்றில்) அவனுடைய உத்கர்ஷம் சிறிதறியுமத்தனையல்லது, ஸௌலப்பயமொருவருமறிவாரில்லை யென்கிறது.

(அடிமுன்றி வித்யாதி) முன்றடியில் இரண்டடியாலே லோகத்
தையளந்தாய். (அடிமுன்றித்யாதி) அளக்கைக்கடியாக முன்றடியை
யிரந்து பூமிசைக்கொண்டாய். (படிநின்ற) பூமியிலேஸ் வாய்விடமாக
நின்றவென்றுமாம். (நீரோகமித்யாதி) கடலோதம்போலேயிருந்து
ள்ள திருமேனியை யுடையனாய் வளர்ந்தவனே. வ்யாஹோஹசுதை
யுடையவனென்றுமாம். (சின்னடியித்யாதி) உன்னுடைய ஸௌ
லப்பத்தையறிந்து சிலராலே ஆஸ்ரயிக்கப்போமோ. (ரு)

அரு.—ஐத்தாம்பாட்டு.—படிநின்ற-அளக்கிறபோது பூமியிலே
நின்ற. (ரு)

அறிந்தைந்து முள்ளடக்கி யாய்மலர் கொண்டு, ஆர்வம்
செறிந்த மனத்தராய்ச் செவ்வே - அறிந்தவன்றன்
பேரோதி யேத்தும் பெருந்தவத்தோர் காண்பரே
காரோத வண்ணன் கழல். (சு)

ப-உ.—அறிந்து - (குணதோஷங்களை) அறிந்து, ஐத்தும்-ஐந்து
இத்திரியங்களையும், உள் - சரீரத்துக்குள்ளே, அடக்கி-விஷயங்களில்
போகாதபடிசெய்து, ஆய் - சோதிக்கப்பட்ட, மலர் - பூக்களை, கொ
ண்டு-ஸம்பாதித்து, ஆர்வம் - ப்ரீதியினால், செறிந்த மிதூக், மனத்
தராய் - மநஸ்ஸையுடையராய்க்கொண்டு, செவ்வே - நன்றாக,
அறிந்து - தெரிந்துகொண்டு, அவன்தன் - அவனுடைய, பேர் -
திருநாமத்தை, ஒதி - சொல்லி, ஏத்தும்-ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற, பெ
ரும் - அகிமான், தவத்தோர்-பாக்பசாவிள்ள, கார் - சுறுத்த, ஒதம் -
ஸமுத்ரம்போன்ற, வண்ணன்-வண்ணத்தையுடையவனுடைய, கழல் -
திருவடிகளை, காண்பர் - ஸாக்ஷாத்கரிப்பார்கள். (சு)

வ்யா.—அவ.—ஆறும்பாட்டு.—(அறிந்து) ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷ
யமன்றாகில் சூர்யமாகிறதோவென்னில்; அபிச்வேசத்தை யுடை
யராய் ஆஸ்ரயிக்கவல்ல பாக்யவான்கள் அறிவரென்கிறது.

(அறிந்து) சப்தாதிசுத்தயாஜ்யமென்றறிந்து. (ஐந்துமுள்ளட
க்கி) விஷயங்களில் நின்றும் இத்திரியங்களிடீட்டுப் ப்ரத்யக்ஷாக்கி.
(ஆய்மலர்கொண்டு) செவ்விப்பூக்கொண்டு. (ஆர்வமித்யாதி) அபி
வேசம் நெருங்கின மநஸ்ஸையுடையராய். (செவ்வேயறிந்து) காம்
சேஷம், அவன் ஸ்வாமியென்னுமிடத்தையறிந்து. (அவன் தன் பே

ரோதியேத்தும் பெருந்தவத்தோர்) அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி. ஏத்துகிற பாக்யவான்கள். (காண்பர்) நிச்சிதம். (காரோத வண்ணன்கழல்) கடலுதாஹரணமான வடிவையுடைய திருவடிகளை.

கழலெடுத்து வாய்மடித்துக் கண்கழன்று, மாற்றார் அழலெடுத்த சிந்தையராயஞ்ச - கழலெடுத்த போராழி யேந்தினான் பொன்மலர்ச் சேவடியே ஓராழி நெஞ்சே யுகந்து. (எ)

(ப) ப-உ.—கழல் - திருவடிகளை, எடுத்து - உயர்த்தி, வாய்-உதட்டை, மடித்து - உள்ளே அடக்கி (பற்களால் கடித்து), கண் - நேதரங்களை, சுழந்து - ப்ரமிப்பித்து, மாற்றார் - சத்ருக்கள், அழலெடுத்த - தீபெழுந்த, சிந்தையராய் - மனஸையுடையராய்க்கொண்டு, அஞ்ச - பயப்படும்படியாக, தழலெடுத்த - அனல்வீசுகிற, போர் - யுத்தஸாகரமான, ஆழி - சக்ரத்தை, ஏந்தினான் - தரித்தவனுடைய, பொன் - பொன்போல் ஸ்ப்ருஹணியமாய், மலர் - புஷ்பம்போல் ஸாகுமாரமான, அடியே - திருவடியே, ஆழி - கம்பீரமான, நெஞ்சே - மனஸ்ஸே! உகந்து-ப்ரீதமாய்க்கொண்டு, ஓர்-த்யாநம்பண்ணு.()

வ்யா.—அவ.—ஏழாம்பாட்டு.—(கழலெடுத்து) அவனையுத்தார் காண்பாரானபின்பு, நீயுமவனையே உகந்தாஸ்ரயியென்று திருவுள்ளத்தைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறார். ப்ரதிபந்தகமுண்டாகில் செய்வதென்னென்னில், நழுசிபட்டது படுமத்தனை.

(ச) (கழலித்யாதி) அஞ்சக்கழலெடுத்து வாய்மடித்துச் சுழலாநின்ற கண்களையுடைய நழுசிப்ரப்ருதிகள் ஹ்ருதயத்திலே கொளுத்தினபயாக்கியை யுடையராயஞ்சுமபடி திருவடியையெடுத்தது. (வாய்மடித்துக் கண்கழன்று). “கழலெடுத்து” என்ற ஸ்வர விசேஷணமாக வுமாம். (தழலித்யாதி) அக்நியை உமிழாநின்ற திருவாழியைக் கையிலே ஏந்தினவனுடைய ஸ்ப்ருஹணியமான திருவடிகளையே. (ஆழி நெஞ்சே யுகந்தோர்) அளவுடைய நெஞ்சே உகந்தாஸ்ரயி.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு.—திருமேனியென்னுதல்-வந்தேறியன்றியே ஸ்வாபாவிதமாகநின்ற நிறத்தையுடைய திருமேனியென்னுதல். (எ)

இரண்டாந்திருவந்தாதி அ-பா.-உகத்து, சு-பா.-அன்று. ௧௧

உகந்துன்னை வாங்கி யொளிநிறங்கொள் கொங்கை
அகம்குளிர வுண்ணென்று ளாவி - உகந்து
முலையுண்பாய் போலே முனிந்துண்டாய், நீயும்
அலைபண்பா லானமையா லன்று. (அ)

ப-உ.—உகத்து - ஸ்நேஹத்தைச்செய்து, உன்னை - உன்னை,
வாங்கி - எடுத்து, ஒளி-காந்திவீசுகிற, நிறங்கொள் - அழகையுடை
த்தான, கொங்கை-ஸ்தநங்களை, அகம் - உள்ளம், குளிர - குளிரும்
படி, உண்ணென்றாள் - சாப்பிடச்சொன்னாள் ; ஆன்மையால்-ஆகை
யால், அன்று - அக்காலத்தில், நீயும் - நீயும், அலை - அதிசயித்த,
பண்பால் - குணத்தாலே, உகத்து - விருப்புற்று, முலையுண்பாய்
போலே - ஸ்தந்யபாநம்பண்ணுவார்களைப்போலே, முனிந்து - சிறி,
ஆவி - உயிரை, உண்டாய் - ஸ்வீகரித்தாய் (முடித்தாய்). (அ)

வ்யா.—அவ.—எட்டாம்பாட்டு.—(உகத்து) பொய்யுகப்புபாதக
மாம் படி சொல்லுகிறது.

(உகத்து) யசோதைப்பிராட்டி யுகக்குமாப்போலேயுகந்து. (உ
ன்னைவாங்கி) அவளோசமுக்காக வெடுக்குமாப்போலே யெடுத்த.
(ஒளிநிறங்கொள்கொங்கை) முலைப்பாலாலேநெறித்து அத்தாலே புக
ருடைத்தானகொங்கை. (அகம்குளிரவிய்யாதி) உண்டல்லது நிற்
கப்போகாதபடி ஹ்ருதயங்குளிரும்படிக்கீடாகச்சொன்னவளுடைய
ப்ராணனை, (உகத்திய்யாதி) அவள் பொய்யே உகந்துமுடிக்க நினை
த்தாரபோலே நீயும்பொய்யே உகந்து முலை உண்ணுமாப்போலே
முனிந்து முடிக்க நினைத்தாய். (அலையிய்யாதி) அவள் பொய்யே
உகந்துமுடிக்க நினைத்தாற்போலே நீயும் பொய்யேயுகந்து மிக்க
நீர்மையையுடைய யாகையாலன்று ; உனக்கு மிதரபாவமும் அ
மைந்திருக்கச் செய்தே யவளைமுடித்து உன்னைத்தந்தது ஆற்றிநர்
பக்கலுண்டான ஓரமிநே. (அ)

அன்றதுகண் டஞ்சாத ஆய்ச்சியுனக் கிரங்கி
நின்றுமுலைதந்த விந்நீர்மைக்கு - அன்று
வரன் முறையால் நீயளந்த மாகடல்கூழ் ஞாலம்
பெருமுறையா லெய்துமோ பேர்த்து. (சு)

ப-உ.—அன்று - பூதனை ஸ்தநம் கொடுக்கும்காலத்தில், அது - அந்த சரிதத்தை, கண்டு - பார்த்து, அஞ்சாத-பயப்படாத, ஆய்ச்சி-இடைச்சியானயசோதை, உனக்கு - உன்னுடையவிஷயத்தில், இரங்கி - தயவுசெய்து, நின்று - ஸ்திரப்பட்டு, முலைந்த - ஸ்தநம்கொடுத்த, இந்நீர்மைக்கு - இந்த நல் ஸ்வபாவத்துக்கு, அன்று - மஹாபலி பக்கல் தாநம்வாங்கினகாலத்தில், வரன் - ஸ்வாக்யமான, முறையால், ஸ்வஸ்வாமிபாவமாகிற ஸம்பந்தத்தாலே, நீ - நீ, அளந்த - ஆக்ரமித்த, மா - பெரிய, கடல் - ஸமுத்ரத்தினால், சூழ் - சுமறப்பட்ட, ஞாலம் - பூமியானது, பேர்த்து - மறுத்து விசாரிக்குமிடத்தில், பெரு - அதிகமாயிருக்கும், முறையால் - க்ரமத்தினால், எய்துமோ - ஒப்பாமோ? (க)

வ்யா.—அவ.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(அன்றது) யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்துக்கு உபமாந முண்டோவென்கிறது.

(அன்றது கண்டஞ்சாதவாய்ச்சி) அப்பெரிய வ்யஸநத்தைக் கண்டு பயப்படாத தாயார். (உனக்கிரங்கி) உன்பக்கலிலே சிதிலையாய். (நின்றித்யாதி) தறையிலேகால்பாவி முலைந்தஸ்வபாவத்துக்கு.(வரன்முறையால்) ஈஸ்வரனான ப்ராப்தியாலே. (நீயளந்தவித்யாதி) நீயளந்த பெரிபகடல்சூழ்ந்த பெரியபூமியானது பெருமுறையாலெய்துமோ அவளுடைய ஸ்வபாவத்துக்கு. இந்தபூமியானது திரியட்டு இது பெரியது, இது பெரியதென்னும் முறையாலே எதிர்க்குமோ. அவளுடைய ஸ்வபாவத்துக்கு நீ பெரிதாகச்செய்ததுவும் ஒப்பன்றென்கிறது. (க)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—எய்துமோ-நீர்மைக்கு பூமிஸத்ருசமோ என்னுதல். உன்னுடைய அளந்தவ்யாபாரந்தா னெக்குமோ வென்னுதல். (க)

பேர்த்தனைமா சகடம்பிள்ளாய், மண்ணிரந்து காத்தனை பல்லுயிரும் காவலனே - ஏத்திய நாவுடையேன் பூவுடையேன் நின்னுள்ளி நின்றமையா காவடியேன் பட்ட கடை. (க௦)

ப-உ.—பிள்ளையாய் - பாலனாய்க்கொண்டு, மா பெரிய, சகடம்-சகடாஸூரனை, பேர்த்தனை - வேரைக்களைந்தாய்; காவலனே-ரக்ஷ

கனே! மண் - பூமியை, இரந்து - யாசித்து, பல்-அநேகமான, உயி
ருந்-ப்ராணிகளையும், காத்தனை - ரக்ஷித்தாய்; நின்-உன்னிடத்தில்,
உள்ளி - அவகாஹித்து, நின்றமையால் - இருக்கையாலே, ஏத்திய-
ஸ்துதிக்கத்தக்க, நாவுடையேன் - நாக்கையுடைத்தானேன்; பூவு
டையேன் - (அர்ச்சிக்க) புஷ்பங்களையுடையேனானேன்; அடியேன்-
தாஸனைநான், பட்ட - அதுபவித்த, கடை - தாழ்மையை, கா -
(போக்கி) ரக்ஷி. (௧௪)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(பேர்த்தனையித்யாதி) பிள்ளையாயிரு
ந்து பெரிய சகடத்தை உதைத்தாய். (மண்ணிரந்தியாதி) மஹாபலி
யாலே நோவுபடாமே பூமியையிரந்து ரக்ஷித்தாய். இப்படி ரக்ஷிக்
கைக்கடி என்னென்றால்; (காவலனே) எல்லாவற்றையுமுடையனா
கை, (நின்னுள்ளி நின்றமையால் - ஏத்திய நாவுடையேன் பூவுடை
யேன்) உன்னை ஸமாஸ்ரயணியாக உடையேனாகையாலே ஆஸ்ர
யிக்கும் த்ரவ்யங்களையு மிந்த்ரியங்களையும் புஷ்கலமாகவுடையேனா
னேன், (அடியேன் பட்டகடை) உன்னுடையேனாயிருந்து வைத்து
நான் முன்பு தேவதாந்தரங்களை யதுவர்த்தித்துப் பட்டபொல்லாங்
கு இனிப்படாதபடி காத்தருளவேணும். (௧௫)

கடைநின் றமரர் கழல்தொழுது, நாளும்
இடைநின்ற விற்பத்த ராவர் - புடைநின்ற
நீரோத மேனி நெடுமாலே. நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரவர். (௧௬)

ப-உ.—கடைநின்று - வாசலிலிருந்து, நாளும்-தினந்தோறும்,
அமரர் - (ப்ரஹ்மதி) தேவர்களுடைய, கழல் - பாதங்களை, தொ
ழுது - ஆஸ்ரயித்து, இடைநின்ற - (மோக்ஷத்துக்கும் பூமிக்கும்)நடு
விலிருக்கிற, இன்பத்தராவர் - ஸுகத்தையுடையராவர்கள்; புடை
நின்ற - சுற்றிகொண்டிருக்கிற, நீர் - ஜலத்தையுடைய, ஓதம்-ஸமு
த்ரம்போன்ற, மேனி - விக்ரஹத்தையுடைய, நெடுமாலே - ஸர்
வோத்க்ருஷ்டனான ஸ்வாமியே! நின் - உன்னுடைய, அடியை -
பாதங்களை, ஓதவல்லாரவர்-ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்தக்கவர்கள், யார் -
எவராவார். (௧௭)

வ்யா.—அவ.—பத்திரோரம்பாட்டு.—(கடைநின்றமரர்)தேவதாந்
தரங்களையதுவர்த்தித்துப்பட்ட அநர்த்தத்தைப் பரிஹரியென்ன;

இப்படி செய்வாருண்டோவென்னில்; அவரிப்படி செய்தன்றோ
அளித்தப்படுகிறார்.

(கடையித்யாதி) தேவதாந்தரங்கள் வாசலிலே நின்று அவர்
களை நாள்நாள் தொழுது மத்யமபுருஷர்த்தமான ஸுகத்தைப்
பெறுவர். (புடைநின்றவித்யாதி) எங்கும்புக்க கின்ற நீரையுடைத்
தான கடலில் நிறத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! ப்ராப்யமான உன்
னுடைய திருவடிகளை யறிந்தாஸ்ரயிக்க வல்லாரார். (கக)

அநு.—பதினேரம்பாட்டு.—கடைகா-காத்தருளவேணும். (கக)

அவரிவ ரென்றில்லை பரவணை யான்பாதம்
எவர்வணங்கி யேத்தாதா ரெண்ணில் - பவரும்
செழுங்குதிரோனெண்மலரோன்கண னுதலோனன்றே
தொழுந்தகையார் நாளும் தொடர்ந்து (கஉ)

ப-உ.—அவர் - (ஆஸ்ரயணியரான) அந்த தேவர்கள், இவர் -
(ஆஸ்ரிதரான) இம்மனுஷ்யர்கள், என்று - இப்படி, இல்லை - (பேதம்)
இல்லை; அரவணையான் - திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய
வனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, வணங்கி - தொழுது, எத்தாதார் -
ஸ்துதிபண்ணுதவர்கள், எவர் - யார்! எண்ணில் - ஆராயில், பவரும் -
பாமபிரபுக்கிற, செழும் - அழகிய, கதிரோன் - கிரணங்களை யுடைய
ஸ-ஓர்யனும், ஒள் - ப்ராசாமுடைய, மலரோன் - தாமரைப்பூவை
வாஸஸ்தாநமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவும், கண்ணுதலேனன்றே - நெற்
றியில் கண்ணையுடைய ருத்ரனுமாகிற இவர்கள், தொடர்ந்து - (அவ
னிருக்குமிடம்) சென்று, நாளும்-தினந்தோறும், தொழும் - ஆஸ்ரயிக்
கையே, தகையார்-ஸ்வபாவமாகவுடையவர்கள். (கஉ)

வ்யா.—அவ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு.—(அவரிவர்) சிறியார்
பெரியாரென்னுதே. ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியாதார்
ரெவர்.

(அவரித்யாதி) எல்லாரும் அவனையே ஆஸ்ரயிக்கிறதோ வெ
ன்னில்; ப்ராஸித்தரான ப்ரஹ்மாதிகளும், அவனைத்தொழும் ஸ்வ
பாவராயன்றோ விருக்கிறது. (எண்ணிலித்யாதி) ப்ரந்தழகியதான
கிரணங்களை யுடைய ஆதித்யனும் ப்ரஹ்மாவும் லலாடநேதானும்.
(நாளுந்தொடர்ந்து தொழுந்தகையார்) தொழும் ஸ்வபாவத்தையு
டையராவார். (கஉ)

இரண்டாந்திருவந்தாதி கங்—பா.—தொடர். கள

அரு.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு.—சங்கைபண்ணுசைக்காகபதோ
பாதாம் பண்ணுகிறார் (அவரித்யாதி). இதின்மேலே சங்கைக்கு உத்
தர்மாய் மேலுக்கவதாரிகையுமாக அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஸித்த
ரானவித்யாதி). (கஉ)

தொடரெடுத்த மர்ல்யானே சூழ்கயம்புக் கஞ்சி
படரெடுத்த பைங்கமலம் கொண்டு, - அன் றிடரடுக்க
ஆழியான் பாதம் பணிந்தன்றே, வானவர்கோன்
பாழிதா னெய்திற்றுப் பண்டு. (கங்)

ப-உ.—தொடர் - (காவிவிட்ட)சங்கிலியை, எடுத்த - (தும்பிக்
கையாலே) எடுத்த, மால் - பெருத்த, யானே - ஆனையானது, சூழ் -
விசாலமான, கயம் - மடுவில், புக்கு - ப்ரவேசித்து, படர் - மலர்ந்
தும், எடுத்த - உயர்ந்துமிருக்கிற, பை - அழகிய, கமலம் - தாமரைப்
பூவை, கொண்டு - எடுத்து, அன்று - அக்காலத்தில், இடர் - (முத
லையால்வந்த) துல்கமானது, அடுக்க - ஸம்பவிக்க, அஞ்சி - அதுக்
குப் பயப்பட்டு, ஆழியான் - சக்ரத்தை யேந்தினவனுடைய, பாதம் -
திருவடிகளை, பணிந்தன்றே - தொழுதன்றோ, வானவர் - நித்யஸூரி
களுக்கு, கோன் - ஸ்வாமியானவனுடைய, பாழிதான் - ஸ்தாநத்
தை, பண்டு - முன்பு, எய்திற்று - அடைந்தது. (கங்)

வ்யா.—அவ.—பதின்மூன்றும்பாட்டு.—(தொடரெடுத்தமால்)
விலகாதுதிகாரமாகில் கிடையாதோவென்னில்; ஓராணைக்கன்றோ
எளிதாய்த் தோன்றுகிறது.

(தொடரித்யாதி) வல்லியை முறித்துக் கையிற்கொண்ட ஆனை,
மதித்திருந்துள்ள ஆனை. (சூழ்கயம்புக்கு) பரந்தபொய்கையிலே புக்
கு. (இடரடுக்கவஞ்சி) முதலையால் வந்த விடருக்குப்பயப்பட்டு. (பட
ரெடுத்தபைங்கமலங்கொண்டு) படர்ந்தோங்கி குளிர்ந்த தாமரைப்
பூவைக்கொண்டு. (ஆழியானித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடி
களிலே விழுந்தன்றோ நித்யஸூரிகளோடே கூடியிருக்கிறவனு
டைய படுக்கையிலே ஏறப்பெற்றது. (கங்)

அரு.—பதின்மூன்றும்பாட்டு.—புள்ளூர்ந்துத்தோன்றிற்றென்ற
படி - வல்லி - விவங்கு—பாழி-படுக்கை - “இடரடுக்க” என்றபோது
இடர்கிட்ட என்றபடி. (கங்)

கடி இரண்டாந்திருவந்தாதி. கசு-பா.-பண்டி. கரு-பா.-திரிந்தது.

பண்டிப் பெரும்பதியை பாக்கி, பழிபாவம்
கொண்டு இங்குவாழ்வாரைக் கூருதே - எண்டிசையும்
பேர்த்தகர நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகள்
தீர்த்தகர ராமின் திரிந்து. (கசு)

ப-உ.—பண்டியை - வயிற்றை, பெரும் - விசாலமான, பதி -
ஊராக, ஆக்கி - செய்து, பழி - பிறரால் ஏறிட்ட தீமைகளையும்,
பாவம் - புத்தி பூர்வமாகச் செய்த தீமைகளையும், கொண்டு - ஸம்பா
தித்து, இங்கு - இவ்வுலகத்தில், வாழ்வாரை - கல்யாணத்தை யறு
பவிப்போர்களை, கூருதே - அநுஸந்தியாமல், பேதைகள் - புத்தி
யில்லாதவர்களே! எண்டிசையும் - எட்டுத்திண்கிலும், பேர்த்த-வ்யா
பித்திருக்கிற, காமநான்கு-நாலுகைகளை, உடையான்-உடைத்தான
ஸர்வோவரனுடைய, பேர் - திருநாமங்களை, ஒதி - அநுஸந்தித்து,
திரிந்து - ஸஞ்சரித்து, தீர்த்தகரராமின் - (ஐகத்தை) பரிசுத்தப்படுத்
துகிறவர்களாக ஆகுங்கோள். (கசு)

வ்யா.—அவ.—பதினாலாம்பாட்டு.—(பண்டி) அவன்படி இது
வானபின்பு ஸம்ஸாரிகளை யேற்றித்திரியாதே அவன் திருவடிகள்
லே பணிந்து திருநாமங்களைச்சொல்லி உங்களுடைய ஸபர்த்தா
லே லோகத்தைச் சுத்தமாக்கிக்கொள்ளுங்கோ ளென்கிறார்.

(பண்டிப் பெரும்பதியையாக்கி) அன்றிக்கே, வயிருகிற பெ
ரும்பதியை உண்டாக்கி யென்றுமாம். (பழிபாவ மித்யாதி) அடியுண்
டாயும் அடியின்றிக்கேயுமான பாபமே வாழ்வாகவிருப்பாரைப் பே
சாதேஎட்டுத்திக்கும் விம்மவளர்ந்த நாலு தோள்களையுடையனாவ
னுடைய திருநாமங்களைச்சொல்லி. (கசு)

அரு.—பதினாலாம்பாட்டு.—பெரும்பதியையாக்கி-முன்பு இந்த
லோகத்தை உண்டாக்கி, அதுக்கு ஆபத்துவர, “எண்டிசையும் பே
ர்த்தகர நான்குடையான்” என்று அவனுக்கு விசேஷணமாதல்.
பண்டியாகிற வயிற்றைப் பெரும்பதி-பெருக்கப்பண்ணி என்று ஸம்
ஸாரிக்கு விசேஷணமாதல். அடியுள்ளது பழி; மற்றையதுபாபம்.
திரிந்து தீர்த்தகரராமின் - உங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே பாவநாக்குங்
கோள். (கசு)

திரிந்தது வெஞ்சமத்துத் தேர்கடவி, அன்று
பிரிந்தது சீதையை மான்பின்போய் - புரிந்ததுவும்

கண்பள்ளி கொள்ள வழகியதே, நாகத்தின்
தண்பள்ளி கொள்வான் தனக்கு. (௧௫)

ப-உ.—வெம் - கொடிய, சமத்து - யுத்தத்தில், தேர்-ரதத்தை,
கடவி - நடத்தி, திரிந்ததுவும் - ஸஞ்சரித்ததும், மான் - (மாயா)
ம்ருகத்தினுடைய, பின்போய், - பின்தொடர்ந்து, அன்று - அக்கால
த்தில், சீதையை - ஸீதாதேவியை, பிரிந்ததுவும் - விஸ்வேஷித்தது
வும், கண் - பூமியில், பள்ளிகொள்ள - படுக்க, புரிந்ததுவும் - விரும்
பியதும், நாகத்தின் - திருவநந்தாழ்வான்மேலே, தண் - குளிரந்திரு
க்கும்படி, பள்ளிகொள்வான் தனக்கு - சயரிக்கும் ஸ்ரியுபதிக்கு,
அழகியதே-உகப்பாயிருந்ததன்று. (௧௬)

வ்யா.—அவ.—பதினேந்தாம்பாட்டு.—(திரிந்தது) திருவுலகந்
தருளினபடி ப்ரஸ்துதமாகையாலே அல்லாத வவதாரங்களிலும்
ஆஸ்ரிதார்த்தமாக மிகப்பெட்ட இறுக்குக்களை நினைத்து வெறுக்கிறார்.

(வெஞ்சமத்துத் தேர்கடவித்திரிந்தது) யுத்தத்திலே யுடம்புக்
கீட்டாதே யுன்னையழிபமாறப் படைபொருத்துத் தேர்கடவித்திரிந்
தது. (அன்றுமான்பின் போய்பிரிந்தது சீதையை) ரக்ஷிக்கிறவிடத்
தி ஸ்ருவருங் கூடவிருந்து ரக்ஷிக்கப்பெற்றேமோ. (புரிந்ததுவுங்கண்
பள்ளிகொள்ள) தரையிலே பள்ளிகொள்ளக்கற்றது. (நாகத்தின்
தண்பள்ளி கொள்வான் தனக்கு அழகியதே) திருவநந்தாழ்வான்
மேலே கண்வளர்ந்தருளப்பெற்ற ஸௌகுமார்யத்தையுடைய னுன
வனுக்கு ஜகத்ரக்ஷணம் சாலவழகிதாயிருந்தது. (௧௭)

அரு.—பதினேந்தாம்பாட்டு.—புரிந்ததுவும் - திருவயோத்யை
யைக் கைகேயிக்குக் கொடுத்ததும் காட்டிலே தரையிலே கிடக்
கைக்கு. (௧௮)

தனக்கடிமை பட்டது தானறியானேனும்
மனத்தடைய வைப்பதாம்மாலே வனத்திடரை
ஏரியாம்வண்ண மியற்றுமிது வல்லால்
மாரியார் பெய்கிற்பார் மற்று. (௧௯)

ப-உ.—தனக்கு - தனக்கு, அடிமை-தாஸ்யமானது, பட்டது -
ஸம்பந்தித்தது (என்னுமிடத்தை), தான் - ஸ்வயம், அறியானே
னும் - தெரிந்துகொள்ளாமல் போனாலும், மாலே - ஸர்வேஸ்வரனே,

மனத்து - மநஸ்ஸிலே, அடைய - புகும்படி, வைப்பது - ஸ்திரப்பித் துவது, ஆம் - இஷ்டஸித்திக்குப்போரும். வனம் - காடெழுந்த, திடனா - மேட்டை, ஏரியாம்வண்ணம் - தடாகமாகும்படி, இயற் றும் - யத்கம்பண்ணுகிற, இதுவல்லால் - இந்த ப்ரகாரமல்லாமல், மற்று - அதுக்குமேலே, மாரி - மழையை, யார் - எவர், பெய்கிற பார் - பெய்யப்பண்ணுவார்கள். (கசு)

வ்யா.—பதினாரும்பாட்டு.—(தனக்கடி மையித்யாதி) “ஹ்ருஷா துநிஸுனா தம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணிஸ்திதம்” என்னும்படியே விசதமாக வறியானாகிலும், (மனத்தித்யாதி) “யஜுஷாஹதிபேஷ்டஃ - யத்யதா சரதிபேஷ்டஃ, என்னும்படியாகிலும் ஸர்வேஸ்வரணேஹ்ருதயத்தி லேவைப்பதாம். (வனத்திடரித்யாதி) காட்டில் திடனாக்கல்லிக் குள மாக்குமதொழிய வர்ஷத்தை இவனாலே பெய்விக்கப்போமோ. இத் தால் ருசிமாத்ரம் இவன் தலையிலேயுண்டா மித்தனையொழிய ப்ரா ப்தி இவனாலே உண்டாக்கிக் கொள்ளப்போமோ என்றதாயிற்று. அன்றிக்கே, ஏரியாம் வண்ணமியற்றுமது, மற்று வர்ஷிப்பிக்கு மது, இரண்டும்செய்யப்போமோ வென்னவுமாம். ருச்யுத்பாதகனுந் தானே, ப்ராப்தியைப்பண்ணிக் கொடுப்பானுந் தானே யென்னவு மாம். (கசு)

அரு.—பதினாரும்பாட்டு.—அறியானாகிலும் - தனக்குசேஷ த்வ முண்டென்று சேதநனறியானாகிலும். இரண்டு மவனையல்லால் வேறு ஆர்செய்வார், ஒருத்தர்க்குப் போதாதென்றபடி. இந்த வர்த் தத்துக்கு, “மநத்தடையவைப்பாதாம்” என்று சேஷம்; வைக்க மாட்டாரென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “வைப்பதாம்” வைக் கலாமென்றபடி; இரண்டாமர்த்தத்தை தார்ஷ்டாந்திகத்திலே ஏறிடு கிறார் (ருச்யுத்பாதகனுமித்யாதி). (கசு)

மற்றா ரியலாவார் வானவர்கோன் மாமலரோன் சுற்றும் வணங்கும் தொழிலானே - ஒற்றைப் பிறையிருந்த செஞ்சடையான் பின்சென்று, மாலைக் குறையிரந்து தான்முடித்தான் கொண்டு. (கஎ)

ப-உ.—வானவர் - தேவர்களுக்கு, கோன் - ஸ்வாமியான இந்த்ரன், மா - ஸ்லாக்யமான, மலரோன் - கமலத்தில் வளிக்கிற ப்ரஹ்மா இவர்கள், சுற்றும் - நாற்புறங்களிலும், வணங்கும் - நமஸ்கரிக்கும்படியான, தொழிலானை - சேஷ்டிதங்களை யுடையவனை, ஒற்றை-ஊகிற, செம் - சிவந்த, சடையான் - ஜடையையுடைய ருத்ரன், மாலை - ஸ்ரியபதியை, பின்சென்று - அதுஸரித்து, தான் - ஸ்வயம், இரந்துகொண்டு - யாசித்துக்கொண்டு, குறை - ந்யூததையை, முடித்தான் - நிறைவேற்றிக்கொண்டான். மற்று - அந்தஸ்ரியபதியைக் காட்டிலும் வேறான, ஆர் - எவர், இயலாவார் - ஆஸ்ரயிக்க யோக்யராவர்கள்.

(கௌ)

வ்யா.—அவ.—பதினேழாம்பாட்டு.—(மற்றார்) இவனே ஆஸ்ரயணியனென்பா னென்னென்னில்; வேறொருவரில்லாமை யென்றிதது.

(மற்றாரியலாவார்) மற்றாஸ்ரயணியராவாரார். (வானவரித்யாதி) லோகத்தில் ப்ரதானனை இந்த்ரனோடுகூடின ப்ரஹ்மாதிகளிறே. அவர்களுமவனை ஆஸ்ரயித்திறே தந்தாமுடைய அபிமதங்கள் பெறுகிறது. இந்த்ரன், ப்ரஹ்மா, நேர்கொடு நோஸ்ரயிக்கப்போகாதே பாடே பக்கேசென்று வணங்குமாஸ்ரயணப்ரகாரங்களை யுடையனவனை. ஈஸ்வரனுடைய சேஷ்டிதங்களை யவர்கள் சுற்றி வணங்குவாரென்னவுமாம். (ஒற்றைப்பிறையித்யாதி) சடையிலே பிறையைத் தரித்தானாய் ஸகப்ரதானனை ருத்ரன் பின்சென்று-அதுவர்த்தித்து. (மாலை) ஸர்வேஸ்வரனை. (கொண்டு) ஹ்ருதயத்திலேகொண்டு. (குறையிரந்து) குறைகளையிரந்து. (தான்முடித்தான்) தன்னுடைய அபேக்ஷிதங்களைப் பெற்றான்.

(கௌ)

கொண்டதுலகம் குறளுருவாய்க் கோளரியாய் ஒண்டிறலோன் மார்வத் துகிர்வைத்தது - உண்டதுவும் தான்கடந்த வேமுலகே தாமரைக்கண் மாலொருநாள் வான்கடந்தான் செய்த வழக்கு.

(கஅ)

ப-உ.—வான் - ஆகாசத்தை, கடந்தான் - அதிக்ரமித்த (அபரிச்சேத்யனான), தாமரை - கமலம்போன்ற, கண் - நேத்ரங்களை யுடைய, மால் - ஸர்வேஸ்வரன், குறள் - சிறிதான, உருவாய் - திரு

மேனியையுடையவனாய், உலகம் - லோகத்தை, கொண்டதுவும் - ஆக்ரமித்ததும், கோள் - மிடுக்கையுடைய, அரியாய் - விம்ஹமாய், ஒண் - அழகிய, திறலோன் - பலத்தையுடைய ஹிரண்யகசிபுவனுடைய, மார்வத்து - மார்விலே, உகிர் - நகங்களை, வைத்ததுவும் - வைத்துக்கிண்டதும், ஒருநாள் - ஒருகாலத்தில், தான் - ஸ்வயம், கடந்த - அளந்த, ஏழுலகு - ஸப்தலோகங்களை, உண்டதுவும் - அமுதுசெய்ததுவுமான இவைகள், செய்த - அதுஷ்டித்த, வழக்கு - ந்யாயங்கள். (ப்ராப்தங்கள்). (கஅ)

வ்யா.—அவ.—பதினெட்டாம்பாட்டு.—(கொண்டது) அதாவது-இவன் ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணும்படிசொல்லுகிறது.

(குறளுருவாய்க்கொண்டதுகலம்) ஸ்ரீவாமனாய் லோக மளந்து கொண்டது. (கோளரிஇத்யாதி) கைதொட்டு ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைப் போக்கும்படி. (தான்கடந்த வேழுலகையுண்டதுவும்) தன் திருவடிகளிலே அடங்கின லோகங்களையே திருவயிற்றிலே வைத்ததுவும். (தாமரைக்கண்மால்) புண்டரீகாக்ஷணை ஈஸ்வரன். (ஒருநாள்வான் கடந்தான்) நித்யஸூரிகளுக்கு கவ்வருகானவன். ஸ்வர்க்கத்தை யளந்தவனென்றுமாம். (செய்தவழக்கு)தன்னுடைமையைரக்ஷிக்கப் ப்ராப்தமிதே. (கஅ)

வழக்கன்று கண்டாய் வலிசகடம் செற்றாய்
வழக்கென்று நீமதிக்க வேண்டா - குழக்கன்று
திவிளவின் காய்க்கெறிந்த தீமை திருமாலே
பார்விளங்கச் செய்தாய் பழி. (கக)

ப-உ.—திருமாலே - ஸ்ரியஃபதியே! வலி - பலத்தையுடைய, சகடம் - சகடாஸூரனை, செற்றாய் - கொன்றாய்; (அது) வழக்கு - ந்யாயம், அன்றுகண்டாய் - ஆகாதுகிடாய்; வழக்கென்று - ந்யாயமென்று, நீ - நீ, மதிக்கவேண்டா - எண்ணவேண்டா; குழம் - அழகிய, கன்று - வத்ஸாஸூரனை, தீ - கொடிய, விளவின்-விளாமாத்தினுடைய, காய்க்கு - காய்க்கு (காய்விழும்படி), எறிந்த-விசிப்பொகப்ட, தீமை - கடுமீ நடத்தையை, பார் - பூமியிலே, விளங்க - ப்ரகாசிக்கும்படி, பழி - தப்பாக, செய்தாய் - அதுஷ்டித்தாய். (கக)

வ்யா.—அவ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(வழக்கன்று) ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணுகிறது பழியாய்விட்டது.

(வலிசகடஞ்செற்றாய் வழக்கன்றுகண்டாய்) பிள்ளையாயிருந்து பெரியசகடத்தை முறித்ததும் வழக்கன்று. அது செய்தோமிறே யென்னில், இதிறேநானும் வேண்டாவென்கிறது. (வழக்கென்று நீ மதிக்கவேண்டா) இது வழக்கென்று நீ புத்திபண்ணி யிருக்கவே ண்டா. (குழக்கன்றித்யாதி) அஸுரானுகன்றும் விளரவான அஸு ரனும் தன்னிலேயொத்து உள்ளறிந்தவுள்ளை நலிந்ததாகில் செய்வ தென்னென்று பயப்படுகிறார். (திருமாலே) இருவருங்கூட விருக்க வன்றோதருவது. (பாரித்யாதி) பூமியடங்கலும் ப்ரகாசிக்கும்படி பழிசெய்தாய். விபூதியில் ஏகதேசத்தை ரக்ஷிர்கப்புக்கு அவ்விபூதி யையும் அழிக்கப்பார்த்தாய். (ககூ)

அரு.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—மேலிற்பதத்துக் கவதாரிகை (அதுசெய்தோமிறே இத்யாதி). தனக்கொரு ஹாநிவந்தால் அவ்வி பூதியுமழியுமென்றபடி இது அவன்செய்த பழிபாவது. (ககூ)

பழிபாவம் கையகற்றிப் பல்காலும் நின்னை வழிவாழ்வார் வாழ்வரா மாதோ - வழுவின்றி நாரணன்றன் நாமங்கள் நன்குணந்தரு நன்கேத்தும் காரணங்கள் தாமுடையார் தாம். (20)

ப-உ.—பழி - அபுத்தி பூர்வமாகச்செய்யும் தப்பையும், பாவம் - புத்தி பூர்வமாகச்செய்யும் தப்பையும், கையகற்றி - கைவிட்டு, பல் காலும், ஸர்வகாலமும், வழி - சாஸ்த்ரமார்க்கத்திலிருந்து, நின்னை - உன்னை, வாழ்வார்-போக்யமாக அதுபவிப்பார்களும், வழுவு - ஒழிவு, இன்றி - இல்லாமல், நாரணன்தன் - ஸர்வசேஷியினுடைய, நாமங் கள் - திருநாமங்களை, நன்கு - செவ்வையாய், உணர்ந்து - அறிந்து, நன்கு - அழகியதாய், ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கைக்கு, காரணங்ள்தாம்- ஹேதுக்களை, தாம் - தாங்கள், உடையார் - பெற்றவர்களும், வாழ் வாராம் - மேன்மேல் ஸுகத்தை யதுபவிப்பார்கள். மாதோ - என் பது அசை. (20)

வயா.—அவ.—இருபதாம்பாட்டு.—(பழிபாவம்) ஜகதாக்கூணத் தை யதுஸந்தித்து அவனை யாஸ்ரயித்தவர்களென்றோ ஆழ்வார்க ளென்கிறது.

(பழிபாவங்கையகற்றி) அடியுண்டாயும் அடியின்றிக்கேயுமுள்ள விரோதங்களைப் போக்கி. (பல்காலுமித்யாதி) என்றுமுன்னை யாஸ்ர

யித்துவாழ்வார் வாழ்ந்தேபோவர். “நஸுவாஹுதேஸுவஸு - நஸுகால்பயதேஸுகம்” என்கிற திவனையாகாதே. மாதோவென்பது இடைச்சொல்லு. (வழுவித்யாதி) வழுவின்றிக்கேயிருக்கிற நாராயணனுடைய திருநாமங்களை பக்தியாலேயுணர்ந்து நன்றாகவேத்தும். (காரணங்கள் தாமுடையார்தாம்) காரணங்கள், ஹேதுக்கள். ஏத்துகைக்கடியான பக்திருசி, ஆதுகூல்யம், பகவத்கடாகூதம், ஸூக்ருதம். “தாரணங்கள் தாமுடையார்” என்றபோது தாரணமென்று த்ருதியுடையாரென்றபடி. (உக)

அரு.—இருபதாம்பாட்டு.—ஸூகத்துக்கநந்தரம் துக்கமென்கிற ந்யாயம் இங்கில்லையாகாதே என்கிறது; முடியவாழ்வேயாயிருக்கும் பகவதஸ்மார்யணமென்றபடி. இடைச்சொல்பாத பூரணமாய் அவ்யமென்றபடி. (உக)

தாமுளரே தம்முள்ள முள்ளுளதே, தாமனாயின் பூவுளதே யேத்தும் பொழுதுண்டே - வாமன் திருமருவு தாள்மருவு சென்னியரே, செவ்வே அருநரகம் சேர்வ தரிது. (உக)

ப-உ.—தாம் - (கர்த்தாவான) தாங்கள், உளரே - இருந்தார்களே; தம் - தங்களுடைய, உள்ளம் - (கரணமான) மனஸ்ஸு, உள் - சரீரத்துக்குள்ளே, உளதே - இருந்ததே; தாமரையின்பூ - உபகரணமான) கமலபுஷ்பம், உளதே - இருந்ததே; ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கைக்கு, பொழுது - காலம், உண்டே - இருந்ததே; வாமன் - குணதிகனை ஸர்வேஸ்வரனுடைய, திரு - ஐஸ்வர்யத்தோடு, மருவு - கூடியிருக்கிற, தாள் - திருவடிகளை, மருவு - கிட்கும்படியான, சென்னியரே - தலையையுடையாயிருந்தார்களே; (இப்படி இருக்க) செவ்வே-நேராக, அரு - க்ருமான, நரகம்-நரகத்தை, சேர்வது - அடைவது, அரிது - துர்லபம். (உக)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு.—(தாமுளரே) ஏத்தும் போது தானுண்டாகவேணுமெயென்னில்;

(தாமுளரே) இவன்தான் தன்னையுண்டாக்க வேண்டியிருந்ததோ? “வஹுவஸுவஸுதாஸுஹு ஹஸுவாஹுஸ்யுதா | விவித்ரா ஹேஹஸுவஸுதிரீஸுராயநிவேதிதஸு-பூர்வமேவக்ருதாப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதிஸம்யதா | விசித்ராதேஹஸம்பத்திரீஸ்வராயநிவேதிதம்”

அன்றோ. (தம்முள்ளமுள்ளுளதே) தனக்குப் புறம்பன்றே ஹ்ருதயம். (தாமரையின்பூவுளதே) இவனுடைய விபூதிக்குப்புறம்பே தேடிப்போகவேண்டாவே சூ. (ஏத்தும் பொழுதுண்டே) ஏத்தகைக்குக்காலம் ஈஸ்வரனையுண்டாக்கினானே. (வாமனித்யாதி) எல்லார்தலையிலும் காலைவைத்தவனாய்த் தன்னுடைமையைப் பெறுகைக்கு அர்த்தியுமாயிருந்தவனுடைய ஐஸ்வர்யம் பொருந்தின திருவடிகளைவைக்க விலக்காத தொருதலையுமுடையரே. (செவ்வே அருநரகஞ்சேர்வதரிது) இப்படி உபகரணங்கள் குறைவற்றிருக்கச் செய்தே நரகத்துக்கு நேர்வழிகிடையாது. (௨௧)

அரிய தெளி தாகும் ஆற்றலால் மாற்றி
பெருக முயல்வாளைப் பெற்றால் - கரியதோர்
வெண்கோட்டு மால்யானை வென்றி முடித் தன்றே
தண்கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்து. (௨௨)

ப-௨.—ஆற்றலால் - ஸர்வ சக்தியோகத்தால், மாற்றி - (சேத நனுடைய ப்ரவ்ருத்திகளை) வேறுபடுத்தி, பெருக - மிகவும், முயல்வாரை - யத்நம்பண்ணும் மஹாபுருஷரை, பெற்றால் - அடைந்தால், அரியது - தூர்லபமான மோகூதம், எளிதாகும் - ஸுலபமாகும்; கரியது - கறுத்தும், வெண் - வெளுத்த, கோட்டு - கொம்புகளைபுடையதுமான, ஓர் - அத்விதீயமான; மால் - பெருத்த, யானை - ஆனை யானது, தண் - குளிர்ந்த, கோட்டு - மடுவின் கரையிலே, மா - ஸ்ரேஷ்டமான, மலரால், தாமரைப்பூவினால், தாழ்ந்தன்றே - அடிமைசெய்தன்றே, வென்றி - ஜயத்தை, முடித்து - முடித்தது (பெற்றது). (௨௨)

வ்யா.—அவ.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(அரியது) ஸத்தையேபிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போருவானொரு ஸமாச்சரணியனைப் பெற்றால் எல்லாம் ஸுலபமிறே என்கிறது.

(அரியதெளிதாகும்) அரிதாவது-பகவல்லாபமும், பகவத்பஜனமும் - இவை இரண்டு மெளிதாகும். (ஆற்றலாவியாதி) இவன் தலையிலே ஒரு தேவையிடுகிறதென்; எல்லாம் நாமே ஏறிட்டுக்கொண்டு செய்வோமென்பானொரு ஸர்வசக்தியைப்பெற்றால், ஸுகலாபம் நம்மதானபின்பு எல்லாவற்றையு மீஸ்வரன் பக்கவிலே விடுகிற

தென்; நாமே பஜிப்போமென்பானொரு அதிகாரியைப்பெற்றாலென்
றுமாம், மேலிதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (கரியதோரித்யாதி). கறுத்தவடி
வையும் வெளுத்த கொம்பையுமுடைத்தான பெரிய ஆணை. (தண்
கோட்டித்யாதி) கோட்டென்று கரையிலே என்கிறது. “தண்தோட்
மோமலர்” என்று பாடமாலைபோது, இதழையுடைத்தான பெரிய புஷ்
பத்தாலே என்கிறது. (மாமலரால் தாழ்ந்து வென்றி முடித்தன்றே)
புஷ்பத்தைக்கொண்டு திருவடிகளிலே பணிந்தன்றோ ஆணைவென்
றியை முடித்தது; விஜயத்தைப்பெற்றது அவன் ப்ரஸாதத்தாலே
யன்றோ வென்கிறது. (௨௨)

அரு.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.—ஆற்றலால்மாற்றிப் பெருக
முயல்வாரைப் பெற்றால் - தன் மிடுக்காலே சேதநனிடத்திலே உண்
டாகவேண்டும் அத்வேஷாதிமுதலான ப்ரயதநங்களை யெல்லாம்,
மாற்றி, இவையெல்லாம் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டு, பெருக - மிக
வும் யத்நம்பண்ணு மீஸ்வரனைப்பெற்றால் என்னுதல்; தன் மிடுக்
காலே ஈஸ்வரயத்நத்தை மாற்றி, மிகவும் ஸ்வயத்நம்பண்ணும் சேத
நனைப்பெற்று லென்னுதல். இத்தால் பக்திப்ரபத்திகளைச் சொல்லு
கிறது. (தாழ்ந்தன்றே) தாழ்வில்லையென்று ப்ரபத்திபரம்; தாழ்ந்
தன்றோ என்று பக்திபரம். கரையிலே-மடுவின் கரையிலே. (௨௨)

தாழ்ந்து வரங்கொண்டு தக்க வகைகளால்
வாழ்ந்து கழிவாரை வாழ்விக்கும் - தாழ்ந்த
விளங் கனிக்குக் கன்றெறிந்து வேற்றுருவாய், ஞாலம்
அளந்தடிக்கீழ்க்கொண்ட வவன். (௨௩)

ப-௨.—தாழ்ந்த - தொங்கியிருந்த, விளம்-(அஸாரான)விளா
மரத்தினுடைய, கனிக்கு - பழத்தைக்குறித்து, கன்று - வத்ஸாஸு
ரனை, எறிந்து - வீசிப்பொகட்டு, வேற்றுருவாய் - உதாரானதன்
ரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட யாசகரூபத்தை யுடையனாய்க்
கொண்டு, ஞாலம் - பூமியை, அளந்து - ஆக்ரமித்து, அடிக்கீழ் -
திருப்பாதத்தின்கீழே, கொண்ட - ஸ்வீகரித்த, அவன் - அந்தஸரி
யப்பதி, வரம் - அநுகரஹத்தை, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, தக்க -
தகுந்த, வகைகளால் - ப்ரகாரங்களாலே, தாழ்ந்து - வணங்கி, வா
ழ்ந்து - இஷ்டத்தையடைந்து, கழிவாரை - மேன்மேல்ஸுகத்தை
யாசைப்பட்டவர்களை, வாழ்விக்கும் - ரக்ஷிக்கும். (௨௩)

வ்யா.—அவ.—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு.—தன்னை யாஸ்ரமிப் பார்க்கு ப்ரதிபந்தகத்தையும் போக்கித் தானும் ஸுலபனாமென்கிறது.

(தாழ்ந்தியாதி) வரங்கொண்டு - அவன் ப்ரஸாதத்தைக்கொண்டு, சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறவகைகளாலே தாழ்ந்து - ஆஸ்ரமித்து, அதுதானே வாழ்வாகக் காலத்தைப் போக்குவாரை ரக்ஷிக்கும். ப்ரதிபந்தகஞ் செய்வதென்னென்னில் தாழ்ந்த விளங்கனிபட்டது படுமத்தனை. (தாழ்ந்தவித்யாதி) “வேற்றுருவாய்” என்கிறது - சிறுகூலைக் காட்டி பெரியவடிவைக் கொண்டளந்தது. ஸ்ரியப்பதியான்வன் ஆர்த்தியாய் நின்றதென்றுமாம். பூமியையளந்து தன் திருவடிகளிலே யிட்டுக்கொண்டவன் வாழ்விக்கும். (உரு)

அவன் கண்டாய் நன்னெஞ்சே யாரருளும் கேடும்
அவன் கண்டா யைம்புலனாய் நின்றான்-அவன் கண்டாய்
காற்றுத்தீ நீர்வான் கருவமைண் காரோதச்
சேற்றத்தீ யாவாணும் சென்று. (உசு)

ப-உ.—நல் - ஸ்வாதீனமான, நெஞ்சே - மனஸஸே! ஆர்-பூர்ணமான, அருளும்-க்ருபையினுலடையத்தக்க போகத்துக்கும், கேடும்-ஸம்ஸாரத்துக்கும், அவன் கண்டாய் - அந்த ஸர்வேஸ்வரனே நிரவாஹகன்கிடாய். ஐம்புலனாய் - ஐந்து இந்த்ரியங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய், நின்றான் - இருக்கிறவன், அவன்கண்டாய் - அந்த ஸ்ரியப்பதி கிடாய். காற்று - வாயு, தீ - நெருப்பு, நீர் - ஜலம், வான் - ஆகாசம், கரு - பெரிய, வரை - மலை, மண் - பூமி, கார் - கறுத்த, ஒதம் - கடலை, சேற்றம் - கோபிக்கக்கடவ, தீ - படபாக்கி, இவைகளுக்கு, ஆவாணும் - நிர்வாஹகனாவாணும், அவன்கண்டாய் - அந்த ஸர்வேஸ்வரன்கிடாய். (ஆகைபால்), சென்று-(அவனை) கிட்டி, (ஆஸ்ரமி). ()

வ்யா.—இருபத்துநாலம்பாட்டு.—(அவனியாதி) ஸம்ஸாரப்ரவர்த்தகனுமவனே என்கிறது. “கோடேவயேபுரவஜ்ஜே ரியாநேதாந்தாணிதே - மாமேவ யேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம்தரந்திதே” என்கிறபடியே அவனைப்பற்றி ஸம்ஸாரபந்த மறுக்கவேணுமென்கிறது. “காரோதச்சேற்றத்தீ” என்று (ஐவனெவெ) படபையையச்சொல்லுகிறது. (உசு)

அரு.—இருபத்துநாலாம்பாட்டு.— (ஆரருளும்) “வடயிதஃ
 டயபோநநோஃ - கடயிதுந்தயமாநமநா:” என்கிறபடியே, போக
 மோகூசூருந்யராயிருக்கிற சேதநரைக் கரணகளேபரங்களைக்கொ
 டுத்துபோக மோகூசூபாக்களாக்குகை ஆரருள்; கேடு - மஹாப்ர
 ளயம், இவை இத்தனைக்கும் நிர்வாஹகனையாலே, சென்று - அவ
 னைக்கிட்டி - உஜ்ஜீவியென்று க்ரியை அத்யாஹார்யம். (௨௪)

சென்ற திலங்கைமேல் செவ்வே தன் சீற்றத்தால்
 கொன்ற திராவணனைக் கூறுங்கால் - நின்றதுவும்
 வேயோங்கு தண்சாரல் வேங்கடமே, விண்ணவர்தம்
 வாயோங்கு தொல்புகழான் வந்து. (௨௫)

ப-௨.—விண்ணவர்தம் - நித்யஸூரிகளுடைய, வாய் - வாக்கி
 னாலே, ஒங்கு - ஸ்துதிக்கப்பட்ட, தொல் - ஸ்வாபாவிசமான, புக
 ழான் - கீர்த்தியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன், வந்து - அவதரித்து,
 செவ்வே - நேராக, சென்றது - நடந்தது, இலங்கைமேல் - லங்கை
 யிலே; தன் - தன்னுடைய, சீற்றத்தால் - கோபத்தினால், கொன்
 றது - முடித்தது, இராவணனை - ராவணஸூரனை; கூறுங்கால் -
 பேசப்படுக்கால், நின்றதுவும் - நின்றருளினதும், வேய் - மூங்கில்,
 ஒங்கு, வளர்ந்திருக்கிற, தண் - குளிர்ந்த, சாரல் - மலைப்பக்கங்களை
 யுடைய, வேங்கடமே - திருமலையிலே. (௨௫)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தைந்தாம் பாட்டு.— (சென்றதித்யாதி)
 உத்பத்த்யாதிகளையோ? உத்பந்நங்களானால் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போ
 க்குவானுமவனென்கிறது.

(சென்றதிலங்கைமேல்செவ்வே) ஸங்கல்பத்தாலன்றியே நே
 ரே காலநடையே லங்கையிலே நடந்தது. (தன்சீற்றம்த்யாதி) கோ
 பம் தானிட்ட வழக்காயிருக்கிறவன் தானே கோபத்தின் வழக்காய்
 முடித்தது ராவணனை. (கூறுங்கால்)பேசுங்கால். (விண்ணவரித்யாதி)
 நித்யஸூரிகள் ஸ்துதிக்கப்படா நின்ற பழைய புகழையுடையவன்.
 கீழ்ராமாவதாரமாகையாலே ராவண வதஸுமநந்தரம் ப்ரஹ்மாதிகளா
 லே ஸ்துதிக்கப்படுகிற புகழையுடையவனென்றுமாம். (விண்ணவர்
 தம்வாயோங்கு தொல்புகழான்வந்து நின்றதுவும் வேயோங்கு தண்
 சாரல் வேங்கடமே) அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடானவர்க ளிழக்க

வொண்ணதென்று அவர்கள் விரோதியைப்போக்குகைக்காகத் திருமலையிலே வந்துநின்றது. (உரு)

அரு.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.—* சாபம் - வில்லு. வில்லிருக்கச் செய்தேயும் கோபத்தாலே கொன்றானென்றபடி. (உரு)

வந்தித் தவனை வழிநின்ற வைம்பூதம்
ஐந்துபகத் தடக்கி யார்வமாய் - உந்திப்
படியமரர் வேலையான் பண்டமரர்க் கீந்த
படியமரர் வாழும் பதி. (உசு)

ப-உ.—வழி - ஸம்மார்க்கத்துக்கு, நின்ற-விரோதியாயிருக்கிற, ஐம்பூதம் - பஞ்சபூதங்களையும், ஐந்தும் - பஞ்சேந்தரியங்களையும், அகத்து - சரீரத்துக்குள்ளே, அடக்கி - அமைத்து, ஆர்வமாய் - ப்ரீதியுடையராய்க்கொண்டு, அவனை-அந்த ஸர்வேஸ்வரனை, வந்தித்து-ஆஸ்ரயித்து, உந்தி-முற்கோலிவந்து, படி-ஆஸ்ரயிக்கும்படி, அமரர் - (ப்ரஹ்மாதி) தேவர்களுக்காக, வேலையான் - திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்ட ஸர்வேஸ்வரன், பண்டு - அநாதியான, அமரர்க்கு - தேவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கு, ஈயந்த-கொடுத்தது, படி - பூமியிலுள்ள, அமரர் - தேவதைகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், வாழும் - வாழுகிற, பதி - திருமலை. (உசு)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தாரும்பாட்டு.—(வந்தித்து) திருமலைப் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, பின்னையுந்திருமலைக்குள்ளே ப்ரஸ்துதஞ்சொல்லுகிறது.

(வழிநின்ற வித்யாதி) பகவத்ப்ராப்தி விரோதியானபூதங்களைந்தையும் அவித்து. (ஆர்வமாய்)அபிநிவேசத்தையுடையராய். (அவனை வந்தித்து)அவனையாஸ்ரயித்து. (உந்திப்படியமரர்வேலையான்)* சுஹமஹமிகயா - அஹமஹமிகயா - ப்ரஹ்மாதிகளாஸ்ரயிக்கத்திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (பண்டமரர்க்கீந்த) நித்யஸூரிகளுக்குப் பரிசில் கொடுத்தது. படி - பூமி, (படியமரர்வாழும்) பூமியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாழுகிறதிருமலை. (உசு)

அரு.—இருபத்தாரும்பாட்டு.—அவனை வந்தித் திருக்கிறபடியமரர்வாழ்வுறே; பதியானது - திருமலையானது. உந்திப்படியமரர்

* இந்த பதம் வ்யாக்யாந்தில் காணவில்லை,

௩௦ இரண்டாந்திருவந்தாதி உள—பா.—பதியமைந்து.

வேலையான் - திருப்பாற்கடல்நாதன். நித்யஸ-ஞிகளுக்கு உபகார
மாகக்கொடுத்தது. (உள)

பதியமைந்து நாடிப் பருத்தெழுந்த சிந்தை
மதியுரிஞ்சி வான்முகடு நோக்கி - கதிமிகுத்தங்
கோல்தேடி யோடும் கொழுந்ததே போன்றதே
மால்தேடி யோடும் மனம். (உள)

ப-உ.—பதி - திருமலையிலே, அமைந்து - பொருந்தி, நாடி - வி
சாரித்து, பருத்து - வ்யாபித்து, எழுந்த-கிளம்பின, சிந்தை - மனோ
ரதத்தையுடைத்தாய், மதி - சந்த்ரனை, உரிஞ்சி - கிட்டி, வான்-ஆகா
சத்துக்கு, முகடு - உச்சியான (அண்டபித்தியை), நோக்கி - பார்த்
து, மால் - பரிபூர்ணனான ஸர்வேஸ்வரனை, தேடி - ஆராய்ந்து, ஓடும்-
செல்லுகிற, மனம் - மனஸ்ஸானது, கதிமிகுத்து - சீக்ரகமநத்தை
யுடைத்தாய்க் கொண்டு, அம் - அழகிய, கோல் - கொம்பை, தேடி-
ஆராய்ந்து, ஓடும் - செல்லுகிற, கொழுந்ததேபோன்றதே - கொடி
போலிராநின்றதே. (உள)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தேழாம்பாட்டு.—(பதியமைந்து நாடி)
கீழ்திருமலையில் நின்றபடியையதுஸந்தித்தார். அங்குநினைத்த பரி
மாற்றங் கிடையாமையாலே நினைத்தபடிபரிமாறலாம் பரம பதத்தி
லிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடாநின்றதென்னெஞ் சென்கிறார்.

(பதியமைந்தியாதி)திருமலையிலே பொருந்தியாராய்ந்து விஸ்
த்ருதமாய்க் கிளர்ந்த மனோரதத்தையுடைத்தாய். (மதியுரிஞ்சி)
சந்த்ரனைக்கடந்து - (வான்முகடுநோக்கி) அண்டபித்தியை நோக்கி.
(மால் தேடியோடும் மனம்)கரைகட்டாக்காவேரிபோலே ஸர்வாதிக
னான ஸர்வேஸ்வரனைத் தேடியோடாநின்ற நெஞ்சு. (கதிமிகுத்தித்
யாதி) வேகத்தையுடைத்தாய் - அழகிய தோர்கொம்பைத்தேடாநி
ன்ற கொடி போன்றிருந்தது.“கதிர்” என்று பாடமான போது, ஒளி
யையுடைத்தானகொடி. (உள)

அரு.—இருபத்தேழாம்பாட்டு.—(கதிமிகுத்து) கதி - கதியாய்,
வேகம் மிக்கென்பபடி. (உள)

இரண்டாந்திருவந்தாதி. உஅ-பா.-மனத்து. உகூ-பா.-மகனாக. ௩௧

மனத்துள்ளான் வேங்கடத்தான் மாகடலான், மற்றும்
நினைப்பரிய நீளரங்கத் துள்ளான் - எனைப்பலரும்
தேவாதி தேவனெனப் படுவான், முன்னொருநாள்
மாவாய் பிளந்த மகன்.

(உஅ)

ப-உ.—எனைப்பலரும்-பூஜ்யரெல்லாரும், தேவாதிதேவன்-நித்
யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியான பெரியவன்; எனப்படுவான்-என்றுசொ
ல்லப்படா கிற்பனையும், மா-பெரிய, கடலான் - க்ஷீராப்தியில் பள்ளி
கொண்டவனையும், முன்னொருநாள் - முன்பொருகாலத்தில், மா -
குதிரையான கேசியினுடைய, வாய் - வாயை, கீண்ட - பிளந்த,
மகன் - சிறுபிள்ளையாயும், மற்றும் - அதுக்குமேலே, நினைப்பரிய -
நினைக்கைக்கு அஸாத்யமாய், நீள் - விசாலமான, அரங்கத்து - கோ
யிலில், உள்ளான் - நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனாயும், வேங்கடத்
தான்-திருமலையை ஸ்தாநமாகவுடையனுமானவன், மனத்து - (என்)
நெஞ்சிலே, உள்ளான் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிறான்.

(உஅ)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(மனத்துள்ளான்)
இவர் அவன்பிரியாதநிலத்தைவிரும் ப்புக்கவாதே அவனிவருடைய
மகஸ்ஸையே விரும்பாநின்றானென்கிறது.

(எனைப்பலரும் தேவாதி தேவனெனப்படுவான்) விவக்ஷித ரெல்
லாம் * அயர்வறுமமரர்களதிபதியென்ன ப்ரஸித்தனானவன், ஜகத்
ரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து க்ருஷ்ணனா
யவதரித்து விரோதிராஸம்பண்ணி வருவதுபோவதாக வொண்ணா
தென்று திருமலையிலே வந்து நின்ற தேவாதி தேவன், என்றும் பரிச்
சேதிக்கப் போகாத பரப்பையுடைத்தான கோயிலிலே கண்வளர்ந்
தருளுகிறவன், என்றெஞ்சை விரும்பிப்புறம்புபோகிறிலன். (உஅ)

அரு.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—எனை - எனையர், பூஜ்யர் -
நினைப்பரிய, அவனுக்கும் உள்ளுக்கும் விசேஷணம்.

(உஅ)

மகனாகக் கொண்டெடுத்தாள் மாண்பாய கொங்கை
அகரா வுண்பனென்றுண்டு - மகனைத்தாய்
தேருத வண்ணம் திருத்தினாய் தென்னிலங்கை
நீருகவெய் தமிழ்த்தாய் நீ.

(உகூ)

இரண்டாந்திருவந்தாதி ௩௦—பா.—நீயன்று. ௩௩

செயலாகையாலே அவன் நிரப்பையானான். பெருமாள் விஜயகீர்த்தி முதலான குணங்களையுடையாயிருப்பரோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (கீ.தி.ஹ.உதா. ௧—கீர்த்தியுதாம் இத்தயாதி). நீருகவெய்தழித்த நீ தேருதவண்ணந்திருத்தினாய் என்றவயமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (பருவம் நிரம்பியித்தயாதி). (உக)

நீயன் றுலகளந்தாய் நீண்ட திருமாலே
நீயன் றுலகிடந்தா யென்பரால் - நீயன்று
காரோத முன்கடைந்து பின்னடைத்தாய் மாகடலை
பேரோத மேனிப் பிரான். (௩௦)

ப-உ.—பேர் - பெரிய, ஓதம் - ஸமுத்ரத்தோடொத்த, மேனி-விக்ரஹத்தையுடைய, பிரான் - உபகாரகனான, நீண்ட - அபரிச்சிந்தனான, திருமாலே - ஸ்ரீயஃபதிபே! அன்று - (இந்தரன் நோவுபட்ட) அக்காலத்தில், நீ - நீ, உலகு - லோகத்தை, அளந்தாய் - ஆக்ரமித்தாய்: அன்று - ப்ரளயகாலத்தில், நீ - நீ, உலகு - பூமியை, இடந்தாய் - (அண்டபித்தியில் நின்றும்) பிரித்தெடுத்தாய்; அன்று - (இந்தரனை தூர்வாஸமுனிசபித்த) காலத்தில், நீ - நீ, முன்னே, கார்-கறுத்த, ஓதம் - ஸமுத்ரத்தை, கடைந்து-மதநம்பண்ணி, பின் - பின்பொருகாலத்தில், மா-பெரிய, கடலை-ஸமுத்ரத்தை, அடைத்தாய் - (அணையினால்) தடுத்தாய்; என்பர் - என்று (வைதிகர்) சொல்லுவார்கள். ஆல்-ஆச்சர்யம். (௩௦)

வ்யா.—அவ.—முப்பதாம்பாட்டு.—(நீயன்று) எல்லாந்தலையிலும், ஒக்கத்திருவடிகளைவைத்த அவதாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

(நீண்டதிருமாலே நீயன் றுலகளந்தாய்) அபரிச்சேத்யனாய் ஸ்ரீயஃபதியான நீ பெருது பெற்றும்போலே பூமியையளந்தாய். (நீயன் றித்தயாதி) அதுக்கடியாக பூமியைவிடந்தாய். (பேரோதமேனிப்பிரான் நீ அன்றுகாரோத முன்கடைந்து மாகடலைப் பின்னடைத்தாய்) பெரியகடல் வெள்ளம்போலே ஸ்ரமஹரமானவடிவை யுடையையாய் உபகாரகனான நீ, கறுத்த நிறத்தை யுடைத்தான கடலைமுற்படக்கடைந்து அது தன்னைப் பின்படைப்பதும் செய்தாய். “பேரோதமேனிப்பிரான்” என்று கடைகிறபோது ஒருகடலை யொருகடல் நின்ற கடைந்தாற்போலே யிருக்கை.

௩௪ இரண்டாந்திருவந்தாதி ௩௧-பா.-பிரானென்று. ௩௨-பா.-மகிழ்ந்தது

பிரானென்று நானும் பெரும்புலரியென்றும்
குராதற் செழும்போதுகொண்டு - வராகத்
தணியுருவன் பாதம் பணியுமவர் கண்டர்
மணியுருவங் காண்பார் மகிழ்ந்து. (௩௧)

ப-உ.—பிரானென்றும்-ஸ்வாமியே! என்றும், நானும் - (பாழாய்க்
சுழிந்த) திருத்திலும், பெரும் - அழகிய, புலரியென்றும் - விடிவு
(உண்டாவதே!) என்றும், (அதரத்துடன்), குரா - குராவென்னும்
காட்டுமரத்தினுடைய, நல் - அழகிய, செழும் - பெருத்திருக்கிற,
போது - புஷ்பத்தை, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, வராகம்-பன்றியோ
டுஸத்ருஸமார், அணி - அழகியதாயிருக்கிற, உருவன் - திருமே
னியையுடையவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, பணியுமவர்கண்
டர் - ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள்கிடர், மணி - ரத்னம்போல் ஸ்லாக்யமான,
உருவம்-விக்ரஹத்தை, மகிழ்ந்து - உகந்து, காண்பார் - ஸாக்ஷாத்
கரிப்பர்கள். (௩௧)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தோரம்பாட்டு.—(பிரானென்றும்) தன்
னையே வணங்கும்படி பண்ணினவனையும் வணங்குகைக் கீடானகா
லத்தையுங் கொண்டாடுகிறார்.

(நானும் பிரானென்றும்) கைகழிந்துபோன வென்னைத் தன் பக்
கவிலே ஆபிமுக்யம் பண்ணுவித்து ருசியைப்பிறப்பித்த உபகாரக
னென்றும். (பெரும்புலரியென்றும் குராதற்செழும்போதுகொண்டு)
குராவினுடைய நன்றாய்ச்செவ்வியையுடைத்தானபூவைக்கொண்டு.
(வராகத்தித்யாதி) இன்னபுஷ்பங் கொண்டென்னை யாஸ்ரயிச்ச வே
ணுமென்றிராதே, காட்டில் புஷ்பத்துக்கு ஸஜாதீயமான வடிவை
யுடையவன் திருவடிகளைப் பணியுமவர்கள். (மகிழ்ந்துமணியுருவங்
காண்பார்) பலத்துக்கு பலமிதே. “ஸ-ஸ-ஸ-கூத-கூ-வ்ய-ய-ஸ-
ஸ-ஸ-கம் கர்த்துமவ்யம்” என்கிறபடியே ஸாதநதசையிலே
இனிதாயிருக்கை. (௩௧)

அரு.—முப்பத்தோரம்பாட்டு.—“புலரி” என்று நாளாய், பெ
ரும்புலரியென்று கொண்டாட்டம். (௩௧)

மகிழ்ந்தது சிந்தை திருமாலே, மற்றும்
மகிழ்ந்ததுன் பாதமே போற்றி - மகிழ்ந்த

தழலாழி சங்க மவை பாடி யாடும்
தொழிலாகம் சூழ்ந்து துணிந்து. (௩௨)

ப-உ.—திருமாலே - ஸ்ரியபதியே ! சிந்தை - மநஸ்ஸு, துணிந்து - த்யாகத்தில் ஓநப்பட்டு, மகிழ்ந்தது - ப்ரீதியையடைந்தது ; மற்றும்-வேறானவாகிந்த்ரியமும், உன்-உன்னுடைய, பாதமே-திருவடிகளையே, போற்றி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, அழல் - (சத்ருக்கள் மேல்) நெருப்புவிசுகிற, ஆழி - சக்ரம், சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யம், அவை - அவ்விரண்டுகளை, பாடி - காரம்பண்ணி, மகிழ்ந்து-ஸந்தோஷித்தது. ஆகம் - சரீரமானது, ஆடும் - நர்த்தனம் செய்கையாகி, தொழில் - வ்யாபாரத்திலே, சூழ்ந்து - வ்யாபரித்து, மகிழ்ந்தது - உகத்தது. (௩௨)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(மகிழ்ந்தது) இவ்விஷயத்தில் நீர்செய்ததென்னென்னில் ; மனோவாக்ஷாயங்களங்கே ப்ரவணமாயிற்றென்கிறார்.

(திருமாலே சிந்தைசூழ்ந்து துணிந்து நிற்பாதமேபோற்றி மகிழ்ந்தது) என்னுடைய மநஸ்தத்வம், மனோரதித்து-அத்யவஸித்து. ஸ்ரியபதிபானவனுடைய திருவடிகளைப்போற்றி மகிழ்ந்தது. (மற்றும்) என்றது-வாக்கும்என்றபடி. (மகிழ்ந்ததழலாழிசங்கமவைபாடி) மிகவும் ப்ரதிபக்ஷத்திலே அக்ரியமிழாரின்ற திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யத்தையும்பாடி மகிழ்ந்தது. ஆகம் ஆடுகையாகிறதொழிலிலே மகிழ்ந்தது. மகிழ்கையே தொழிலாயிற்று. (௩௨)

அரு.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—மற்றும் - மநஸ்ஸுக்குமற்றான-அநந்தமான வாக்குமென்றபடி. (௩௨)

துணிந்தது சிந்தை துழாயலங்கல், அங்க
மணிந்தவன்பே ருள்ளத்துப் பல்கால் - பணிந்ததுவும்
வேய்பிறங்கு சாரல் விறல்வேங்கடவனையே
வாய்திறங்கள் சொல்லும் வகை. (௩௩)

ப-உ.—சிந்தை - மநஸ்ஸானது, துழாயலங்கல் - திருத்துழாய்மாலையை, அங்கம்-திருமேனியில், அணிந்தவன் - பூண்டவனுடைய, பேர்-திருநாமங்களை, உள்ளத்து - த்பாங்கி, துணிந்தது - நிச்சயித்

த்து; அங்கம் - சரீரமானது, பலகால் - ஸர்வகாலமும், பணிந்தது
வும் - ஆராயித்ததும்; வேய் - மூங்கில்களாலே, பிறங்கு - நிறைந்
திருக்கிற, சாரல் - மலைப்பக்கங்களுையுடைய, விறல் - பெருமையை
யுடைய, வேங்கடவனையே - திருமலைக்கு ஸ்வாமியானவனையே;
வாய் - வாக்கு, திறங்கள் - (அவனுடைய) ஸ்வபாவங்களை, சொல்
லும்வகை - சொல்லும் ப்ரகாரத்திலே, துணிந்தது - அத்யவ
னித்தது. (௩௩)

வ்பா.—அவ.—முப்பத்துமுன்றும்பாட்டு.—(துணிந்தது) மகி
ழ்ந்த மாத்ரமேயோ வேறொருவிடத்துக் காகாதபடியாயிற் நென்
கிறார்.

(துழாயலங்க லங்க மணிந்தவன் பேருள்ளத்துப்பலகால் சிந்தை
துணிந்தது) திருத்தழாய்மாலையைத் திருமேனியிலே அணிந்தவனு
டைய பேரைப் பலகாலு முள்ளுகையிலே சிந்தைதுணிந்தது. (அங்
கம்பணிந்ததுவும் வேய்பிறங்கு சாரல் விறல் வேங்கடவனையே) சரீ
ரம் பணிந்ததுவும், திருமலையிலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனையே. (வாய்
திறங்கள் சொல்லும்வகை துணிந்தது) வாக்கானது அவனுடைய
திறங்களைச்சொல்லுகையிலே துணிந்தது. (௩௩)

வகையால் லவனி யிரந்தளந்தாய் பாதம்
புகையால் நறுமலரால் முன்னே - மிகவாய்ந்த
அன்பாக்கி யேத்தி யடிமைப்பட்டே னுனக்கு
என்பாக்கி யத்தா லினி. (௩௪)

ப-உ —வகையால் - (அழகு - சேஷ்டைமுதலான) ப்ரகாரங்
களாலே, முன்னே - முற்காலத்தில், அவனி - பூமியை, இரந்து -
யாசித்து, அளந்தாய்-ஆக்ரமித்தஉன்னுடைய, பாதம்-திருவடிகளை,
புகையால் - தூபத்தினால், நறு - அழகியதான, மலரால் - பூவினால்,
மிக - அதிகமாக, வாய்ந்து - கிட்டி, அன்பாக்கி - ப்ரீதியையுடை
யேனாகச் செய்துகொண்டு, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, இனி-இதுமுதலாக,
என் - என்னிடத்தில்பண்ணின, பாக்கியத்தால் - உன்னுடைய உடா
கூமாகிற புண்யத்தினாலே, உனக்கு-உனக்கு, அடிமைப்பட்டேன்-
கைங்கர்யம்செய்யுமவனானேன். (௩௪)

இரண்டாங்கிருவந்தாதி ௩௫—பா.—இனிதென்பர். ௩௭

வ்யா.—அவ.—முப்பத்து நாலாம்பாட்டு.—(வகையால்) உன் ஸௌந்தர்யத்துக்குத் தோற்று அடிமைப்படும்படி நீயே முன்னே க்ருஷிபண்ணினாயென்கிறது.

(வகையித்யாதி) ராவணனோபாதி வத்யனாயிருக்க மஹாபலியும் இவன்பக்கல் ஓளதார்யகுணங் கிடக்கையாலே அவனுந் தன்னதாக் கித் தருவனான் ; நாமும் பூமியையவனதாக்கிக் கொள்ளுவோம்; ஆராயித்த இந்த்ரனும் தன் கார்யம்பெறுவான் ; என்கிறவகைகளா லே அவனியிரந்தளந்த வுன் திருவடிசளை. (புகையால் நறுமலரால்) உன் திருவடிசளைப் புகையால் நறுமலரால். (மிகவாய்ந்த வன்பாக்கி யேத்தி யடிமைப்பட்டேன்) புஷ்பாத் யுபகரணங்களைக்கொண்டு மிக்க வன்பையுடையேனாய் ஸௌந்தர்யத்துக்குத் தோற்று அடிமைப்பட்டேன். (இனி என் பாக்கியத்தால்) இப்போது என்னுடைய ஸுக்ருதத்தாலே. இஸ்ஸுக்ருதத்துக் கடியாக முன்னே பூமியை யளந்து க்ருஷிபண்ணிவைத்தாய்.

(௩௪)

அரு.—முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.—இப்படி யடிமைப்படும்படி அவரியளந்தாயென்றவ்யம். (வாய்ந்த) வாய்கை-உண்டாகை.(௩௪)

இனிதென்பர் காம மதனிலு மாற்ற
இனிதென்பர் தண்ணீரு மெந்தாய் - இனிதென்று
காமநீர் வேளாது நிற்பெருமை வேட்பரேல்
சேமநீ ராகுஞ் சிறிது.

(௩௫)

ப-உ.—எந்தாய்-என்னுடைய ஸ்வாமியே! காமம் - (சப்தாதி) விஷயங்களை, இனிதென்பர் - போக்யங்களென்று சொல்லுவார்கள்; தண்ணீர் - ஜலம், அதனிலும் - அதைக்காட்டிலும், ஆற்ற - மிகவும், இனிது - போக்யம், என்பர் - என்று சொல்லுவார்கள்; காமம்-விஷயங்களையும், நீர் - ஜலத்தையும், இனிதென்று - போக்யமென்று, வேளாது - ஆசைப்படாமல், நின் - உன்னுடைய, பெருமை-அதிசயத்தை, சிறிது - அல்பம், வேட்பரேல் - ஆசைப்படுவார்களே யானால், சேமம் - (அது) ரக்ஷகமான, நீராகும்-ஸ்வபாவமாகும்.(௩௫)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(இனி தென்பர்) இவ்விஷயங்கிடக்க சப்தாதிவிஷயங்கள் இனிதென்றிருப்பதே! என்று வெறுக்கிறார்.

(காமமினிதென்பர்) காமத்தையு மழகியதென்பர். “என்பர்” என்கிறத்தாலே தமக்கிதிலவ்வ மின்றிக்கே இருக்கிறபடி. காமதந்தரம் போமவர்கள் காமதந்தரத்தையினிதென்று சொல்லுவார்கள். (அதனிலுமித்யாதி) காமத்திலும் மிகவினிது தண்ணீரென்று சொல்லாநிற்பர்கள். விரத்தர்க்கும் வேணுமிதே தண்ணீர். “சூபவனவஹிஸு-ஃ நஸு - ஆப ஏவஹிஸு-மநஸு.” என்கிறபடியே விரத்தரோடு அவி ரத்தரோடு வாசிபறத் தண்ணீரில் வந்தால் எல்லாரும் ஸு-மநஸ் ஸு-க்களாயிருப்பார்கள். (எந்தாய்) இவருடைய தண்ணீருங் காம மும், “வாஸு-ஃ ஷவஸு-ஃ - வாஸு-தேவஸ்-ஸர்வம்” உண்ணுஞ் சோறு” இத்யாதிவத். (இனிதென்று காமநீர்வேளாது சிறிது நின் பெருமை வேட்பரேல் சேமநீராகும்) பாக்யஹாநி யடியாகவிறே அதஸ்மித் தத்புத்திபண்ணி சப்தாதிவிஷயங்களிலே ருசிபிறப்பது; ஸ்வபாவதஃ இனிமை யின்றிக்கேயிருக்கிலும் காமத்திலுந் தண்ணீரிலுமாசைப்படாதே உண்ணுடைய குணங்களிலே அல்பமாசைப்படு வராகில் ரகசுதேயஸ்வபாவமாம். “வ-ஃ ஹிநாஸா-ஃ ஸு-ஃ தி-புத்திநாசாத்ப்ரணஸ்யதி” என்கிறபடியே சப்தாதிகளிலாசை விநாசத்தைப் பவிப்பிக்கும் “தி-ஃ ஹிவே-ஃ - மித்ரபாவே-ஃ” என்று பகவத்விஷயத்திலே போவியான வாகையுண்டாகில், “ந-ஃ து-ஃ ஜய-ஃ கரு-ஃ - ந-ஃ த்ய-ஃ ஜய-ஃ கரு-ஃ” என்றிருக்குமவன். எல்லாவாகை யுண்டாகிலும் கிடையாது சப்தாதிகள். ஓரடிவர நிற்கில் அவனதே யாம் பகவத்விஷயம். (௩௬)

அரு.—முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—ஸுமநஸ்ஸு-க்களாகை - அபேக்ஷிதராகை. (௩௭)

சிறியார் பெருமை சிறிதின்க னெய்தும்
அறியாருந் தாமறியா ராவர் - அறியாமை
மண்கொண்டு மண்ணுண்டு மண்ணுமிழ்ந்தமாயனென்
றெண்கொண்டென் னெஞ்சே யிரு. (௩௮)

ப-உ.—சிறியார் - கூடாத்தரர்களால் நினைக்கப்பட்ட, பெருமை - (தங்களுடைய) உத்கர்ஷமானது, சிறிதின்கண் - கூடாத்தரனாகையில், எய்தும் - சேர்த்துவிடும்; அறியாரும் - (கருத்யாக்ருத்யங்களை) அறியாதவர்களும், தாம் - தாங்கள், அறியாராவர் - புத்தி சூர்யர்களாயே

இரண்டாந்திருவந்தாதி ஈ.எ—பா.—இருந்தண்.

ந.சு.

ஆவாச்சுள்; என் - என்னுடைய, நெஞ்சே - மகஸ்ஸே! அறியாமை-
(ஒருவருக்கும்) தெரியாமல், மண் - பூமியை, கொண்டு - இரந்து
கொண்டு, மண் - பூமியை, உண்டு - அமுதுசெய்து, மண் - பூமி
யை, உமிழ்ந்த - வெளிப்படுத்தின, மாயனென்று - அப்புதவ்யாபா
ரங்களையுடையவ னொருவனுண்டென்று, எண்கொண்டு - நினைத்து,
இரு-ஸ்திரப்படு.

(ந.சு.)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தாரும்பாட்டு.—(சிறியார்) ப்ரமிப்பார்
ப்ரமிக்கிறார். நீ இவ்வர்த்தத்தை புத்திபண்ணியிரு என்கிறார்.

(சிறியாரித்யாதி) தாங்களே சிறியராயிருந்து வைத்துத் தங்க
ளைச்சொல்லும் பெருமை ஸ்வரூபத்திலே நிற்கும். (அறியாருமித்
யாதி) அவ்விடத்திலே தமக்கு மிடையிலே. (அறியாமையித்யாதி)
நெஞ்சே! நீ பெரியார்கோடியிலேயிரு, “பேராளன் பேரோதும் பெரி
யோரை” என்னும்படி யொருவனாவென்கிறது. “போஸ—ஹி -
மாசுசு” என்னும்படியே.

(ந.சு.)

அரு.—முப்பத்தாரும்பாட்டு.—ப்ரமிக்கை - விஷயங்களிலும்
தேவதாந்தரங்களிலும். இரண்டுக்கு மதுகுணமாக அருளிச்செய்கி
றார் (தாங்களேஇத்யாதி). தேவதாந்தரத்தான் ப்ரஹ்மாதிகள் அஹ
ங்காரத்தாலே பார்ப்பாரைப்போலே பெருக்க நினைத்திருந்தாலும்
கேஷத்ரஜ்ஞமாய், அத ஏவ கர்மவஸ்யருமான தங்கள் ஸ்வரூபத்
திலே நிற்குமென்றபடி. விஷயங்களானபோது தேஹாத்மாபிமாசி
களாய்த் தங்களையும் விஷயங்களையும் போரப்பொவியபபெருக்கநினை
த்திருந்தார்களேயாகிலும், அல்பமாய் அஸ்திரமாயிருக்கிற தங்களு
டையவும் விஷயங்களுடையவும் ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமென்றபடி.
(அறியாருந் சாமரியார்) இவற்றைப் பற்றுமார்கள் அஜ்ஞராமிடத்தி
லருமையிலே. அஜ்ஞரேயென்றபடி தமக்கு மிடையிலே—தங்க
ளுடைய அஜ்ஞதைக்கு அருமையிலே. அறியாமைமண் - மஹாப
லியறியாமல் பின்னிப்பாண.

(ந.சு.)

இருந்தண் கமலத் திருமலரி னுள்ளே
திருந்து திசைமுகனைத் தந்தாய் - பொருந்தியநின்
பாதங்க ளேத்திப் பணியாவேல் - பல்பிறப்பும்
ஏதங்க ளெல்லா மெமக்கு.

(ந.எ.)

இரண்டாந்திருவந்தாதி கூஅ-பா.-எமக்கென்று, கூக-பா.-ஓத்தின். ௪௧

எமக்கென் றிருநிதிய மோந் திராதே
தமக்கென்றும் சார்வ மறிந்து - நமக்கென்றும்
மாதவனெயென்னும் மனம்படைத்து, மற்றவன்பேர்
ஓதுவதே நாவின லோத்து. (நஅ)

ப-உ.—இருநிதியம் - தனக்கும் பிறர்க்குமான இருவருடைய
தந்தை, எய்க்கு என்று - நமக்குவேணும் என்று, ஏமாந்து - ப்ரா
மித்து, இராதே - இராமல், தமக்கு - தங்களுக்கு, என்று - ஸர்வ
காலமும், சார்வம் - ரக்ஷகம் (இதுவே என்று), அறிந்து-தெரிந்துகொ
ண்டு, நமக்கு - நமக்கு, என்றும் - எக்காலத்திலும், மாதவனே -
ஸ்ரியஃபதியே, என்னும் - (ஆஸ்ரயணியன்) என்கிற, மனம் - சிந்தை
யை, படைத்து - உடையராய்க்கொண்டு, மற்று - அதுக்குமேலே,
அவன் - அந்த ஸ்ரியஃபதியினுடைய, பேர்-திருநாமங்களை, நாவினால்-
வாக்கினால், ஓதுவதே - சொல்லுவதே, ஓத்து - அத்யேதவ்யமான
வேதம். (நஅ)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(எமக்கென்று)அர்த்
தத்தைப் புருஷார்த்தமாக புத்திபண்ணியிராதே ஸ்ரியஃபதியை
யாஸ்ரயித்திருவென்கிறார்.

(எமக்கித்யாதி) கழஞ்சு பொன்னுண்டென்றறிந்து ஸர்வேஸ்வர
னைப்பற்றி கிரீப்பரராயிருப்பாரைப்போலேயிராதே. (தமக்கித்யாதி)
தமக்கு நித்யமான ஆஸ்ரயமென்றறிந்து. (நமக்கித்யாதி) நமக்கென்று
மதுபாவ்யன் ஸ்ரியஃபதியென்னும் நெஞ்சைப்படைத்து அம்மிதுநத்
துக்கு வாசகமான சப்தத்தைச் சொல்லுகை வாகிரந்திரியத்துக்
கோத்தாவது. (நஅ)

ஓத்தின் பொருள்முடிவு மித்தனையே, உத்தமன்பேர்
ஏத்தும் திறமறிமி னேழைகள் - ஓத்தனை
வல்லீரோல் நன்றதனை மாட்டிரோல், மாதவன்பேர்
சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு. (நகூ)

ப-உ.—ஏழைகள் - வேததாத்தர்ய மறியாதவர்களே! ஓத்து
அதனை - வேதத்தின் அர்த்தத்தை, வல்லீரோல் - அறிய ஸமர்த்தர்க
ளானால், உத்தமன் - புருஷோத்தமனுடைய, பேர் - திருநாமத்தை,
ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கிற, திறம - ப்ரகாரமான, இத்தனையே - இவ்வ
ளவே, ஓத்தின் - வேதத்தினுடைய, பொருள் - அர்த்தங்களில்,

முடிவு - நிஷ்க்ருஷ்டாம்சம்(என்றும்), அதனை - அந்த வேதார்த்தத்
தை, நன்று - செவ்வையாக, மாட்டிரேல் - அறியமாட்டீர்கோளா
கில், மாதவன் - ஸ்ரியபதியினுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, சொல்
லுவதே - உச்சரிக்கையே, ஒத்தின் - வேதத்தினுடைய, சுருக்கு -
ஸங்க்ஷேபித்துச்சொன்ன வர்த்தம் (என்றும்), அறிமின் - அறியுங்
கோள். (௩௯)

ஐயா — அவ. — முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. — (ஒத்தின்பொ
ருள்) இந்த்ராதிஷ்டையும் ஆஸ்ரயணீயமாகச் சொல்லாநிற்கச் செய்
சே, நீரும் ப்ராமானிகராயிருந்து லக்ஷ்மீபதியையே ஸமாஸ்ரய
ணீயனென்று சொல்லுகிறாடி. எங்கனையென்னில்; உங்களுக்கு
அபிதாந வருத்தியேயாய் தாத்தப்ரயஜ்ஞாந மில்லாமையாலேசொல்
லுகிறீகோள்; தாத்தப்ரயஜ்ஞாந முண்டாகில் அவர்களைச் சொல்
லுகிறது விபூதித்வேக; விபூதிமானாய் ஸமாஸ்ரயணீயனு யிருப்பான்
லக்ஷ்மீபதியே என்றிருங்கோளென்கிறார்.

(ஒத்தின் பொருள்முடிவு மித்தனையே) வேதார்த்தத்தின் முடி
வமிதுவே. அதேதென்னில்; (உத்தமன் பேரேத்தும்திறம்) எல்
லாத்துக்கும் ப்ரகாரியாயிருந்துள்ளவனுடைய திருநாமத்தையேத்
துகை. (அறிமினேழகாள் ஒத்தகனைவல்லீரேல்) ஸாங்காத்யயநத்
தைப்பண்ணி, “வேஷெஸுஸவெடாஹுஜேவவேஷு” - வேதைச்
சஸர்வைரஹமேவவேதய:” என்கிறபடியே வல்லீர்களாகில் அறியுங்
கோள். (நன்றகனைமாட்டிரேல்) அப்படியறியமாட்டி கோளாகில்;
(மாதவனித்யாதி) ஒத்தினுடைய ஸங்க்ரஹம் லக்ஷ்மீபதியினுடைய
திருநாமத்தைச் சொல்லுகை. அவன் ப்ராஸாதமடியாகப் பிறந்தஜ்
ஞாநமுடையார் சொன்னத்தை அர்த்தமென்றிருங்கோள். (௩௯)

சுருக்காக வாங்கிச் சுலாவி நின்று, ஐயார்
நெருக்கமுன் நீர்நினைமின் கண்டர் - திருப்பொலிந்த
ஆகத்தான் பாத மறிந்து மறியாத
போகத்தா லில்லை பொருள். (௪௦)

ப-உ. — ஐயார் - கோழையானது, சுலாவி - (சரீரமெங்கும்)
பரவி, நின்று - இருந்து, சுருக்காக - (கண்டத்திலே) அடங்கும்படி,
வாங்கி - இழுத்துக்கொண்டு, நெருக்கமுன் - (கண்டத்தை) அடைப்
பதற்குமுன்னமே, திரு - லக்ஷ்மியாலே, பொலிந்த - அதுசயித்திருக்

இரண்டாந்திருவந்தாதி சக—பா.—பொருளால். சந

கிற, ஆகத்தான்—திருமேனியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பாசம்—
திருவடிகளை, நீர் - நீங்கள், நினைமின்சுண்டர் - அதுஸந்தித்திருங்கிடி
கோள்; அறிந்தும் - (விஷயங்களைக் கூடா, நரங்களென்று) அறிந்தும்,
அறியாத - அவ்வறிவின் கார்யமான த்யாகத்தைச் செய்யப்போகாத,
போகத்தால் - விஷயாபுபவத்தினால், பொருள் - ப்ரயோஜனம், இல்
லை - கிடையாது. (சு0)

வ்யா.—அவ.—நாற்பதாம்பாட்டு.—(சுருக்காக) நீங்கள் நிற்கிற
நிலைபொல்லாது; கடுக ஸ்ரிட:பகியினுடைய திருவடிகளை நினையுங்
கோள்.

(சுருக்காதவித்யாதி) பஞ்சநாவான சரீரத்தைச் சுருங்கவளி
த்து உடம்பெங்கும் நானே யாம்படி வ்யாபித்து ஸ்லேஷ்மாவானது
நெருக்குவதுக்குமுன்பே நினையுங்கோள். அர்த்தஸுகம்ஸுகமன்
நேவென்னில்; உத்தேசயத்தையறியாதபடி அர்த்தத்தைப்பண்
ணும். (திருப்பொலிந்தவித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை
அறிந்திருக்கச்செய்தே அறிந்ததாகவொட்டாத போகத்தால். (அறி
ந்துமறியாத போகத்தாலில்லை பொருள்) பொல்லாதென்றிருக்கச்
செய்தே கைவிடப்போகாத அர்த்தஸுகத்தால் ப்ரயோஜனமில்லை
யென்றுமாம். (நெருக்கமுன் திருப்பொலிந்தவாசத்தான் பாதம்
நீர் நினைமின்சுண்டர்) “நினைமின்” என்கிற விதா இரண்டிடத்திலும்
கிடக்கிறது. (சு0)

அரு.—நாற்பதாம்பாட்டு.—(பஞ்சநா)பஞ்சப்ரதாரதயா; பஞ்ச
பூதாத்மகமான சரீரமென்னுதல், பஞ்சப்ரணனுடைய சக்ரமெ
ன்னுதல். போசம் - ஐஸ்வர்யம், அறிந்துமறியாத - ஸர்வேஸ்வர
னையறிந்து மறியவொட்டாத வர்த்தமென்னுதல், தன்னை த்யாஜ்ய
மென்றறிந்தும் கைவிடப்போகாத அர்த்தமென்னுதல். பொருள் -
ப்ரயோஜனம். ஆகையாலே பாதம் நினைமினென்று. இங்குங்கூட்
டுவது. (சு0)

பொருளா லமருலகம் புக்கியல லாகாது
அருளா லமருளு மன்றே - அருளாலே
மாமறையோர்க் கீந்த மணிவண்ணன் பாதமே
நீமறவேல் நெஞ்சே நினை.

(சு1)

ப.உ.—பொருளால் - புருஷார்த்தமென்கிற புத்தியால், அமருலகம் - தேவலோகத்தில், புக்கு-ப்ரவேசிப்பதற்கு, இயலலாகாது - யத்திக்கக்கூடாது; அருளால் - க்ருபையாலே அறம் - புண்ய ஸாத்யமானலோகத்தை, அருளுமன்றே - (ஸ்வேஸ்வரன்) கொடுப்பனன்றோ ; மா - பெரியோர்களான, மறையோர்க்கு - வைதிகர்களுக்கு, அருளாலே - க்ருபையாலே, ஈந்த - (மோக்ஷத்தை) கொடுத்தவனுமாய், மணி - லீலரத்த ஸத்ருசமான, வண்ணன் - வடிவையுடையவனுமான ஸ்ரியஃபதியினுடைய, பாதமே - திருவடிகளையே, நெஞ்சே - மறஸ்ஸே ! நீ - நீ, மறவேல் - விஸ்வருதிபண்ணாதேகொள் ; நினை - (அவறறை) தயாரம்பண்ணு. (சக)

வ்யா.—நாற்பத்தோரம்பாட்டு.—(பொருளித்யாதி) பொருளாலே ஸ்வர்க்கத்தில் புகயதநம்பண்ணப்போகாது. (அருளாலித்யாதி)க்ருபையாலே இவை ஸ்வர்க்கத்தை யாசைப்பட்டதாகில் ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுப்போமென்றிருக்கும். (அருளாலேஇத்யாதி) தன் க்ருபையாலே தன்னைக் கொடுக்குமவன் திருவடிகளேமறவாதே கொள். அவற்றைநினை, “மாமறையோர்” என்றது—“ஸுகோபிதூவாபிஷேவோவிஸு - சுகோமுத்தோவாமதேவோபிமுத்த” என்றவர்கள்; ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் ருஷிகளென்றுமாம். ஸ்ரீமார்க்கண்டேயனென்றுமாம். (சக)

அரு.—நாற்பத்தோரம்பாட்டு.—ஆனாலும் ஸ்வர்க்காதிகளுக்கு அர்த்தம் ஸாக்நமாயன்றோ இருக்கிறதென்ன ; அருளிச்செய்கிறார் (பொருளித்யாதி). அறமருளும் - அர்த்தத்தாலே தர்மத்தை ஸாதித்தாலும் தர்மம் அசேதநமாகையாலே தர்மகார்யமான ஸ்வர்க்கத்தை அருளாலே கொடுக்குமென்றபடி. (சக)

நினைப்பன் திருமலை நீண்டதோள் காண
நினைப்பார் பிறப்பொன்றும் தேரார் - மனைப்பால்
பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்ப மெல்லாம்
துறந்தார் தொழுதாரத் தோள். (சஉ)

ப.உ.—நீண்ட - (போக்யதையால்) மிகுந்த, தோள்-புஜங்களை, காண - ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு, திருமலை - ஸ்ரியஃபதியை, நினைப்பன் - த்யாநியாநின்றேன் ; நினைப்பார் - த்யாநிக்குமவர்கள், ஒன்று - ஒருவிதமான, பிறப்பும் - ஜந்மத்தையும், தேரார் - கிட்டார்கள்.

மனைப்பால் - ஓரிடத்தில், பிறந்தார் - ஜம்மித்தவர்கள், பிறந்து - ஜம்மித்து, எய்தும் - அடையும், பேர் - பெரிய. இன்பமெல்லாம் - ஸம்ஸ்தஸுகங்களையும், அத்தோள் - அந்த புஜத்தை, தொழுதார்-ஆஸ்ரயித்தவர்கள், திறந்தார் - த்யஜித்தவர்களாவார்கள். (சஉ)

வ்யா.—நாற்பத்திரண்டாம் பாட்டு.—(நினைப்பன் திருமலை) அத்ரிபகவானு ஸ்ரமத்தில் பிராட்டியோடே வந்தாற்போலே நினை யாரின்றேன். எதுக்கு நினைக்கிறதென்னில்; அவனோட்டைக் கல வியாலே போக்யதை யுனவிறந்ததோளைக்காண. ஸ்வர்க்காதிகளுக் கன்று; (நினைப்பார் பிறப்பொன்றும் நேரார்) அத்தோளை நினைக்கு மவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை யொருநாளும் கிட்டார்கள். (மனைப்பாவித் த்யாதி) ஸம்ஸாரஸுகத்தைத் துறந்தவர்கள் அத்தோளைத் தொழப் பெறுவார்கள். (சஉ)

தோளிரண் டெட்டேழும் மூன்றும் முடியனைத்தும் தாளிரண்டும் வீழச் சரந் துரந்தான் - தாளிரண்டும் ஆர்தொழுவார் பாத மவைதொழுவ தன்றே, என் சீர்கெழுதோள் செய்யும் சிறப்பு. (சநு)

ப-உ.—இரண்டு எட்டு ஏழும் மூன்றும் - இருபதான, தோள்-புஜங்களையும், அனைத்து-ஸமஸ்தமான, முடியும் - தலைகளையும், தா ளிரண்டும் - இரண்டு கால்களையும், வீழ - விழும்படி, சரம் - பாணங் களை, துரந்தான் - விட்டவனுடைய, தாளிரண்டும் - இரண்டு திரு வடிகளையும், ஆர் - எவர், தொழுவார் - ஆஸ்ரயிப்பர்களோ; பாதம வை - (அவர்களுடைய) சரணங்களை, தொழுவதன்றே-ஆஸ்ரயிப்ப தன்றே, என்-என்னுடைய, சீர் - அழகு, கெழு-அமைந்த, தோள்-புஜங்கள், செய்யும் - பண்ணும், சிறப்பு - உபகாரம். (சநு)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்து மூன்றும்பாட்டு.—(தோளிரண்டு) தோளைத் தொழுவறியோம்; அத்தோளைத் தொழுவார் தானைத்தொழ மித்தனையென்கிறார்.

(தோளித்யாதி) எட்டு மிரண்டும் ஏழும்மூன்றுமாக இருபது தோள்களும், முடியனைத்தும் தாளிரண்டும் மற்றும் விழும்படிக்கீடாகச் சரத்தைவிட்டவன். ஆஸ்ரிதவிரோதியாகையாலே நம்மாலே ஸ்ருஷ்டனென்றும் பாராதே முடியச்செய்தவனுடைய திருவடிக ளிரா ண்டையும் யாவர் சிலர் தொழுதார்கள். ஏதேனும் ஜம்மாகிலும்

சக இரண்டாந்திருவந்தாதி சச—பா.—சிறந்தார்க்கு.

அவர்களுடைய தானைத்தொழுகையன்றோ புருஷார்த்தம்தாவந்த
தோள்செய்ய முபகாரம். (சக)

சிறந்தார்க் கெழுதுணையாம் செங்கண்மால் நாமம்
மறந்தாரை மானிடராயவையேன் - அறம்தாங்கும்
மாதவனே பென்னும மனம்படைத்து மற்றவன்பேர்
ஒதுவதே நாவின லுள்ளு. (சச)

ப-உ.—சிறந்தார்க்கு - ஸ்ரேஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு,
எழு - போகத்தக்க, (அர்ச்சிராதி மார்க்கத்துக்கு), துணையாம் - ஸ
ஹாயமாயிருக்குமவனாய், செம் - சிவந்த, கண் - தேதரங்கனையுடைய,
மால் - வ்யாமோஹத்தையுடையவனுடைய, நாமம் - திருநாமத்தை,
மறந்தாரை - விஸ்மரித்திருக்குமவர்களை, மானிடமா - மனுஷ்யர்க
ளாக, வையேன் - நினைக்கமாட்டேன். அறம் - (ஆந்ருசம்ஸ்யமான)
தர்மத்தை, தாங்கும் - தரித்திருக்கும், மாதவனே - ஸ்ரியப்பதியே!
என்னும் - என்று ப்ரீதமாகும், மனம் - மகஸ்ஸை, படைத்து-உண்
டாக்கி, மற்று - அதுக்குமேலே, அவன்பேர் - அந்த ஸ்ரியப்பதிக்கு
வாசகமான திருநாமத்தை, நாவினால் - நாக்காலே, ஒதுவது - சொ
ல்லுகைக்கு, உள்ளு - அதுஸந்தி. (சச)

வ்யா.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(சிறந்தாரித்யாதி) திருநாம
த்தைச்சொன்னவர்களுக்கு ப்ராக்ருதங்களில் அருசியைப்பண்ணு
வித்து உத்த்ரமணதசையில் ஆதிவாஹிசர்க்கு முன்னேதானே து
ணையாகக் கொண்டுபோகக்கடவனும். வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்த
கண்களையுடைய விஸ்வரனுடைய திருநாமத்தை மறந்தாரை மதுஷ்
யராக புத்திபண்ணியிரேன். அஐஞரை ஸர்வஐஞரென்றிருப்பன்.
அறிகைக்கு யோக்யதையுண்டா யிருக்கையாலே. குருவிந்தக்கல்லை
மாணிக்கமென்று நினைத்திருந்தால் ரத்நமாகாதிதே; ரத்நபரீக்ஷ
கன் ரத்நமாமென்றதிதே ரத்நமாவது; அப்படியே நெஞ்சிலே
மனிசரென்று வைக்கப்பட்டவர்கள் மதுஷ்யராவரென்கிறார். “மா
னிடவ ரல்லரென்று என்மனத்தேவைத்தேனே” என்கிறபடியே.
(அறந்தாங்குமித்யாதி) ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே தரியாநின்ற ஸ்ரியப்பதி
யினுடைய திருநாமத்தை நாவினாலே ஒதுவுள்ளு. (சச)

அரு.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.—மறந்தாரை - ஒருகால் சொ
ல்லி மறந்தாரை. இவர் மதுஷ்யரல்லரென்றபோதே மதுஷ்யரன்

இரண்டாந்திருவந்தாதி சுரு—பா.—உளதென்று. ௪௭

நிக்கேபோவர்களோவென்ன ; அருளிச்செய்கிறார் (குருவிந்தக்கல்லை யித்யாதி). ஓக உள்ளு - ஓதுகைக்கு விசாரியுங்கோளென்று பரோப தேசம்.

(௪௪)

உளதென் றிறுவாமா ருண்டில்லை யென்று

தளர்தலத னருகும் சாரார் - அளவரிய

வேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடிதோயும்
பாதத்தான் பாதம் பயின்று.

(௪௫)

ப-உ. — அளவரிய - பரிச்சேதமில்லாத, வேதத்தான் - வேதத் தினால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாய், வேங்கடத்தான் - திருமலையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையவனாய், விண்ணோர்-நித்யஸூரிகளுடைய, முடி - சிரஸ்ஸுக்கள், தோயும் - உறைந்திருக்கிற, பாதத்தான்-திரு வடியையுடையவனுமான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பாதம் - திருவடி களை, பயின்று-ஆஸ்ரயித்து, உளது என்று - (தனம்) உண்டு என்று, இறுமாவார் - கர்வப்படார்கள் ; உண்டு - முன்புண்டாயிற்று; இல் லை - இப்போது இல்லை; என்று - இப்படி நினைத்த, தளர்தல் - சோகித்தலாகிற, அதனருகும்-அதன் ஸம்பந்திலும்கூட, சாரார் - கிட்டார்.

(௪௬)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(உளதென்று) நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமானவனுடைய திருவடிகளைப்பயிலு மவர்கள் அர்த்தத்தினுடைய லாபாலாபங்களுக் கீடுபடார்.

(உளதென்றிறுவாவார்) தரித்ரர் அர்த்தமுண்டானவாறே மா தா பிதாக்களையும் ஆசார்யர்களையும் அவமாகம் பண்ணுவர்கள் ; இவர்க ளிப்படி செய்மார்கள். (உண்டில்லையித்யாதி) இல்லையென்று தளராரென்னுதே உண்டில்லையென்று தளராரென்றதென்னென் னில் ; நித்யதரித்ரன் சோசமறியான் ; ஒருநாளுண்டாய் அதில்லை யானவாறே, பாவி யேன் பண்டுஸுகமே ஜீவித்தோம், இப்போது இடிபடா நின்றோமென்று மிகவும் தளர்த்திக் குடலாமென்று உண் டில்லையென்று தளராரென்று சொல்லுகிறது. பகவத் விஷயத்தில் பிரிவு முத்தேஸ்யமோவென்னில் ; “அமுரீர்துளும்ப வஸமருகின்றன வாழியரோ” “கிஸ்யு-ஓதவதேதூலூவாரிஸூவதிஸோகஜம் - கிமர்த்தம் தவநேத்ராப்யாம் வாரிஸ்ரவதசோகஜம்” ஸம்ஸாரத்தில் ஸம்ஸாரியிற் காட்டில் ஜ்ஞாநவானுக்கு வாசி விஸ்வேஷத்திற்

துவட்சியன்றோ. இத்தையன்றோ * உண்ணஞ்சோற்றில் முற்கூறும் * துவளில் மாமணியுஞ் சொல்லுகிறது; “முன்னநோற்ற விதிகொலோ முகில்வண்ணன் மாயங்கொலோ” நான் பண்ணின ஸ்க்ருதமோ; இடைவீழ்நிற்க்கே அவன் தன்னுடைய க்ருபையோ; “நிம-கூண்பொரோ-தூலெளடேஹம் தேவ்யாவ்யுதிஷ்டி-நிர்க்குண பரமாத்மாஸௌதேஹம்தேவ்யாப்யதிஷ்டத்தி” என்னும்படிகளாலே பிரிவு முத்தேசம். “தளர்தலதனருகுஞ்சாரார்” என்றது - சோகமுண்டாய் அநுதாபம்பிறந்து மீளாரென்கிறது; முதலில்தளராரென்கிறது-அஸ்திரமென்றுநினைத்து. ஒருகால் ஸ்திரமென்றுநினைத்து ஒருகால் அஸ்திரமென்று நினைத்திருக்குமவர்களன்றிறே. ஸ்திரமானது அஸ்திரமாயிற்றென்னிவிதே சோகமுள்ளது. (அளவரியவேதத்தான்) அபரிச்சிந்நமான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன். கண்ணிலேகாண வாசைப்படுமவனுக்கு வேதப்ரதிபாத்யனென்றால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டென்னில்; (வேங்கடத்தான்) எல்லாருங்கண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படிக்கிடாகத் திருமலையிலே கின்றான். எங்களுடைய அர்த்தத்தோபாதி யும்முடையவர்த்தமும் ப்ரத்யக்ஷமாயிற்றிறே யென்னில்; (விண்ணோர் முடிதோயும் பாதத்தான்) நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்ப்ருஹணியனாவன். அவனுடைய ஸத்பாவத்துக் கிசைந்தால் அவர்களுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணியனானவனே யிங்குவந்து நிற்கிறுனென்று ஆதரிக்கவேண்டாவோ ப்ராமாணிகராகில். (விண்ணோர்முடிதோயும் பாதத்தான்) பாதம் பயின்று உளதென்றிறுமாவார்) இவர்களுக்கிறுமாக்கவும் தளரவும் அவஸரமில்லை. (சரு)

அரு.—நாற்பத்தைத்தாம்பாட்டு.—நிர்க்குண: - நானேறிடாத வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன். இது புஷ்பாஹரணர்த்தமாக மஹாமேருவைக்குறித்து பீமஸேநன் போகிறபோது வழியிலே திருவடியைக்கண்டு சொன்னவார்த்தை தளர்தலாகிறவதனருகும் - அசேதநமான எங்குளர்த்தம்போலே உம்முடைய வர்த்தமான அர்ச்சாவதாரமும் அர்ச்சக பராதீநமன்றே என்று சங்காபிபராயம். இது ரக்ஷகமாகப்போகிறதோ என்று தாத்பர்யம். (சரு)

பயின்ற தரங்கம் திருக்கோட்டி, பன்னாள் பயின்றதுவும் வேங்கடமோ பன்னாள் - பயின்ற

தணிதிகமும் சோலை யணிநீர்மலையே

மணிதிகமும் வண்தடக்கை மால்

(சுகு)

ப-உ.—மணி - நீலரத்தம்போல், திகமும் - ப்ரகாசிக்கிறவடிவையும், வண் - (தாந்தில்) சிறந்த, தடம் - விசாலமான, கை-கரங்களையுமுடைய, மால் - ஸர்வேஸ்வரன், பயின்றது - ஆதரித்துப் போந்தது, அரங்கம் - கோயில், திருக்கோட்டி - திருக்கோட்டியூர் (இந்த திருப்பதிகளை); பல்நாள் - சிரகாலம், பயின்றதுவும் - நித்ய வாஸம்பண்ணினதும், வேங்ஸடமே - திருமலையிலே; பல்நாள்-அநேக காலம், பயின்றது - நெருங்கியிருந்தது, அணி - அழகு, தி+மும் - விளங்காநின்ற, சோலை - தோப்புக்களையுடைய, அணி - அலங்காரமான, நீர்மலையே - திருநீர்மலையிலே.

(சுகு)

வ்.பா.—அவ.—நாற்பத்தாழும்பாட்டு.—(பயின்றது) இவர்களை இப்படிப் பயிலப்பண்ணுகைக்கு இவர்கள் பட்டதன்று அவன் படுவது.

(பயின்றதித்யாதி) மணிபோலே ஸ்ரமஹரமானவடிவையும் உதாரமானகையையுமுடைய ஸர்வேஸ்வரன் பலகால்பயின்றது, கோயில். திருக்கோட்டியூர், திருமலையே; பலநாள்பயின்றது, தர்சனமாய்த் திகழாநின்ற சோலையையுடைத்தாய் ஸம்ஸாரத்துக் காபரணமாயிருந்துள்ள திருநீர்மலையே.

(சுகு)

மாலே யரியுருவன் பாதமல ரணிந்து

காலே தொழு தெழுமின் கைகோல்—ஞாலம்

அளந்திடந் துண்டுமிழ்ந்த வண்ணலை மற்றல்லால்

உளங்கிடந்த வாற்றா லுணர்ந்து

(சௌ)

ப-உ.—ஞாலம் - பூமியை, அளந்து - ஆக்ரமித்து, இடந்து - பிரித்தெடுத்து, உண்டு-அழுதுசெய்து, உமிழ்ந்த-வெளிப்படுத்தின, அண்ணலை - ஸ்வாமியை, அல்லால் - இவைசனங்காமல், மற்ற-வேறாயும், உளங்கிடந்த - ஹ்ருதயத்தைப்பற்றியிருக்கிற, ஆற்றால் - ப்ரகாரத்தால், உணர்ந்து - அறிந்து, அரியுருவன் - நரலிம்ஹஸ்க்ரஹத்தை யுடையவனுடைய, பாதமலர் - தாமரஸபுஷ்பதூல்யமான திருவடிகளிலே, மாலே - புஷ்பமாலையை, அணிந்து - சாத்தி, காலே-உதயகாலத்தில், கை - கரங்களை, கோலி - கூப்பிக்கொண்டு, தொழுது - வணங்கி, எழுமின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள்.

(சௌ)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு,—(மாலே) அவன் ஸ்வபாவ மிப்படியானபின்பு எல்லாருமவனை ஆஸ்ரயியுங்கோ னென்கிறது.

(அரியுருவன்பாதமலர் மாலையணிந்து கைகோலிக்காலை தொழுதெழுமின்) ஆஸ்ரிதார்த்தமானவடிவைத் தனக்கு வடிவாக உடையவனுடைய திருவடிகளிலே மலர்மாலையையணிந்து கைகூப்பிப் ப்ராஹ்மமான முஹூர்த்தத்திலேதொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். “கைகோலி” என்று ஏற்கவே கோலினன்கிறது. “கைகூப்பி” என்றுமாம். (ஞாலமித்யாதி) சேதநர்க்கதுபாவ்யமான குணங்களையுடைய சேஷியை. (மற்றல்லாவித்யாதி) மற்றுநீங்க ளதுஸந்திக்கும்படி எல்லாததையுமுணர்ந்து காலை தொழுதெழுமின். மற்றெல்லா மிதிபாடார்தாம். (சௌ)

அரு.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு.—மற்றல்லால் - நான்சொன்னபடியன்றியே. உளங்கிடந்தவாற்றால் - உங்கள் ஹ்ருதயத்திலே கிடந்த ஆஸ்ரயண ப்ரகாரத்திலே உணர்ந்து தொழுமினென்கை. மற்றெல்லாமென்றபகஷ்த்துக்கு ஆஸ்ரயண ப்ரகாரங்களெல்லா முணர்ந்து தொழுமினென்கை. (சௌ)

உணர்ந்தாய் மறைநான்கு மோதினாய் நீதி
மணந்தாய் மலர்மகள் தோள்மாலே—மணந்தாய்போய்
வேயிரும் சாரல் வியலிருஞாலம்கூழ்
மாயிருஞ் சோலை மலை. (சஅ)

ப-உ.—மறைநான்கும் - நான்கு வேதங்களையும், உணர்ந்தாய் - (ஸ்ருஷ்டிஸமயத்தில்) ஸ்மரித்தாய்; நீதி - அர்த்தநிச்சாயசமாக ஸ்ம்ருத்யாதிகளை, ஒதினாய் - அத்யயநம்பண்ணிவைத்தாய்; மலர்மகள் - கமலவாஸிநியான பிராட்டியினுடைய, தோள் - புஜங்களை, மணந்தாய் - ஸம்ஸ்லேஷித்தாய்; மாலே-வ்யாமோஹத்தையுடையவனே! வேய் - மூங்கில்களாலே, இரும் - நிறைந்த, சாரல் - மலைப்பக்கங்கலையுடைய, வியல் - ஆச்சர்யகரமான, இரு - விசாலமான, ஞாலம்—பூமியிலுள்ள ஜனங்களால், சூழ் - சூழப்பட்ட, மா-உயர்ந்த, இரும் - பரந்த, சோலை - தோப்பையுடைய, மலை - திருவேங்கடத்திலே, போய் - சென்று, மணந்தாய் - சேர்ந்தாய். (சஅ)

இரண்டாந்திருவந்தாதி சக—பா.—மலையேழும், ௩௧

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(உணர்ந்தாய்) எல்லாரு முன்னை யுணரும்படி எல்லாத்தையு முண்டாக்கினாய்.

(உணர்ந்தாய் மறைநான்கும்) ஸம்ஸ்காராத்மகமாக உன் திருவுள்ளத்திலே கிடந்த வேதத்தை ப்ராகாகிப்பித்தாய். (ஓதினாய்நீதி) வேதோப ப்ரும்ஹணமான இதஹாஸபுராணங்களை உண்டாக்கினாய். (மணந்தாய்மலர்மகள் தோள்) வேதப்ரதிபாத்யை யானவளுடைய தோளை ஸம்ஸ்லேஷித்தாய். (போய்வேயித்யாதி) வேதப்ரதிபாத்யனாகில் பரமபதத்திலே யிறேயென்னுதபடி ஸம்ஸாரிகளுக் கதுபவிக்க லாம்படி திருமலையைவிரும்பினாய். (சஅ)

அரு.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—வேய் - உயரப்போயிருக்கிற மூங்கில், மாயிருஞ்சோலை மணந்தாய் - விரும்பினாயென்கை. (சஅ)

மலையேழும் மாநிலங்களேழு மதிர
குலைசூழ் குகாகடல்க ளேழும்—முலைசூழ்ந்த
நஞ்சுரத்துப் பெண்ணை நவின்னுண்ட நாவனென்று
அஞ்சாதென் னெஞ்சே யழை. (சக)

ப.உ.—மலையேழும் - ஏழு குலபர்வதங்களும், மா - பரந்த, நிலங்களேழும் - ஏழுத்வீபங்களும், குலை - கரையினால், சூழ் - ஆவரிக் கப்பட்ட, குகா - சப்தியாநின்ற, கடல்களேழும் - ஏழு ஸமுத்ரங் களும், அதிர - நடுங்கும்படி, முலை - ஸ்தநத்தில், சூழ்ந்த - வ்யாபித்த, நஞ்சு - விஷத்தினு லுண்டான, உரத்து - பலத்தையுடைய, பெண்ணை - பெண்ணுனபூதனைய, நவின்னு - மழலைச்சொல்லைச் சொல்லிக்கொண்டு, உண்ட - அமுதுசெய்து முடித்த, நாவனென்று - நாக்கையுடையவெனன்று, என் - என்னுடைய, நெஞ்சே-மநஸஸே! அஞ்சாது - பயப்படாமல், அழை - கூப்பிடு. (சக)

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—திருமலையை விரும்பின பின்பு லோகமெல்லா மதிரும்படி அவன் பேரைச்சொல்லி அழையென்கிறார்.

(மலையேழுமித்யாதி) முலையெங்கும் வ்யாபித்த நஞ்சாலே மிடுக்குடையளான பூதனையை முக்தமான சொலவுகளை அவன் முகத் தேசொல்லிச் சுவையாநின்ற நாவையுடையவென்றழை. ப்ரதி

௫௨ இரண்டாந்திருவந்தாதி ௫௦—பா.—அழைப்பன்.

பந்தகமுண்டாகில் செய்வதென்னென்னில் ; (அஞ்சாது) முதனை பட்டது படுமித்தனை. (சக)

அரு.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—குலைகுழ - கரையாலே குழப்பட்ட. (சக)

அழைப்பன் திருமலை யாங்கவர்கள் சொன்ன பிழைப்பில் பெரும்பெயரே பேசி—இழைப்பரிய வாயவனே யாதவனே யென்றவனை யார்முகப்பும் மாயவனே யென்று மதித்து. (௫௦)

ப-உ.—இழைப்பு - (கெஞ்சில்) அழுத்துகைக்கு, அரிய - தூர் லபனா, ஆயவனே - இடையனாவனே! என்றும் - என்றும், யாத வனே என்றும் - யதுகுலக்கலயாதரித்தவனே! என்றும், மாயவனே என்றும் - ஆச்சர்யபூதனாவனே! என்றும், மதித்து - புத்திபண் ணி, ஆங்கு-அந்தத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள, அவர்கள் - அப்பெண் கள், சொன்ன-உச்சரித்ததாய், பிழைப்பு இல் (கேட்டுப்) பிழைக் கப்போகாத்தாயிருக்கிற, பெரும் - பெருமையைபுடைய, பெயரே- திருநாமத்தையே, பேசி - சொல்லி, திருமால் - ஸ்ரியபதியான, அவனை - அந்த ஸர்வேஸ்வரனை, யார்முகப்பும் - எல்லார்முன்பும், அழைப்பன் - கூப்பிடுவேன். (௫௦)

வயா.—ஐம்பதாம்பாட்டு.—(அழைப்பன் திருமலை) ஸ்ரியப தியையழைப்பன். (ஆங்கித்யாதி) திருவாய்ப்பாடியிலவர்கள் சொ ன்னவற்றை யதுஸூதிக்கப் புக்கால் பிழைக்கவரிதாய் அத்தாலே அரைக்ஷணம் விடப்போகாத திருநாமங்களைச்சொல்லி. “ஆங்கவர் கள்” என்றது - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளவர்களைப் பார்த்து நம்மு டைய பக்கவிலே இரங்குவனென்று. (இழைப்பரியவாயவனே) நீனை க்கவரிதாம்படி பெண்களைப் படுத்தும் க்லேசத்தையுடைய க்ருஷ்ண னே. (யாதவனே என்றவனை) இடைத்தனத்தோபாதிபும் ஸ்ரீவஸு தேவர் மகனானதவும் ஆகர்ஷகமானபடி. (யார்முகப்பும்) எல்லார் முகப்பும். (மாயவனேயென்றமதித்து) ஆச்சர்யபூதனையென்று மதி த்து. திருமலையழைப்பன். (௫௦)

அரு.—ஐம்பதாம்பாட்டு.—பிழைப்பில்-பாடுபடுத்துமதாய் என் றபடி. ஆயவனென்றமையாதோ? மாதவனும் வேணுமோ வென்ன ;

இரண்டாந்திருவந்தாதி நுக-பா.-மதி. நுக-பா.-நிறம். நுக-

அருளிச்செய்கிறார் (இடைத்தனத்திலித்யாதி). முகப்பும் - எல்லார் முன்பும். (நுக)

மதிக்கண்டாய் நெஞ்சே மணிவண்ணன்பாதம்
மதிக்கண்டாய் மற்றவன்பேர் தன்னை - மதிக்கண்டாய்
பேராழிநின்று பெயர்ந்து கடல்கடைந்த
நீராழிவண்ணன் நிறம். (நுக)

ப-உ.—நெஞ்சே - மகஸ்ஸே! மணி - நீலரத்தநுலயமான, வண்ணன் - வடிவையுடையவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, மதிக்கண்டாய் - புத்திபண்ணுகிடாய்; மற்று - அதற்குமேலே, அவன்-அந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பேர்தன்னை-திருநாமங்களை, மதிக்கண்டாய் - புத்திபண்ணுகிடாய்; பேர் - பெரிய, ஆழிநின்று - ஸமுத்தரத்திலிருந்து, பெயர்ந்து - எழுந்திருந்து, கடல் - அந்த ஸமுத்தரத்தை, கடைந்த - மதநம்பண்ணின, நீர்-ஜலம்நிறைந்த, ஆழி-ஸமுத்தரம்போன்ற, வண்ணன் - திருமேனியையுடையவனுடைய, நிறம் - அழகை, மதிக்கண்டாய் - புத்திபண்ணுகிடாய். (நுக)

வ்யா.—ஐம்பத்தேராம்பாட்டு.—(மதியித்யாதி)ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனுடைய திருவடிகளை நெஞ்சே மதிக்கண்டாய். அவனுக்கு வாசகமான திருநாமத்தை மதிக்கண்டாய். (மதிக்கண்டாயித்யாதி) கண்வளருகைக்குப் போரும்படி பெரிதான திருப்பாற்கடலில் நின்றும் பேர்ந்து தன்னையத்தைக்கடைவதுஞ் செய்து நீரையுடைத்தான கடல்போலே யிருக்கிறவனுடைய திருநிறத்தையதுஸந்தி. (நுக)

நிறங்கரியன் செய்ய நெடுமலரான் மார்வன்
அறம்பெரிய ஓரதறிவார் - மறம்புரிந்த
வாளரக்கன் போல்வாளை வானவாகோன் தானத்து
நீளிருக்கைக் குய்த்தான் நெறி. (நுக)

ப-உ.—நிறங்கரியன் - கறுத்த வர்ணத்தையுடையனாயும், செய்ய - சிவந்த, நெடு - பெரிதான, மலரான் - கமலவாஸிநியான பிராட்டியை, மார்வன் - வகஷஸ்ஸிலேயுடையனாயும், அறம் - ஆந்ருசம்ஸ்ய தர்மத்தினாலே, பெரியன் - சிறந்தவனாயும், மறம் - க்ஞரகர்மத்தை,

புரிந்த - செய்த, வாள் - வாளென்கிற ஆயுதத்தையுடைய, அரக்கன் போல்வானே - ராகுஸனான ராவணனோடொத்த மஹாபலியை, வானவர் - தேவர்களுக்கு, கோன் - ஸ்வாமியான இந்த்ரனுடைய, தானத்து - பதத்திலே, நீள் - சிரகாலம், இருக்கைக்கு - (மேல்மந் வந்தரத்தில்) வலிக்கும்படிக்கு, உய்த்தான்-பண்ணிக்கொடுத்தவனுய் மிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அது - அந்த, நெறி - ப்ரகாரத்தை, ஆர் - எவர், அறிவார் - அறியவல்லார். (௫௨)

வ்யா.—ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(நிறங்கரியனியாதி) ஸ்ர மஹரமான வடிவையுடையனாய், நீலமேகத்திலே மின்னும்போலே பிராட்டியைத் திருமார்விலேயுடையனாய், அவளோட்டைக் கலவி யாலே ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநனாபடியை யாரறிவார். (மறம்புரிந்த வித்யாதி) ராவணனோபாதியும் வதத்துக்கு யோக்யனாயிக்கச்செய்தே இவன் பக்கலிலே ஓளதார்யகுணங் கிடந்ததென்று, “ஐநூனாவந ணஹிவேதஸுதஹி - மந்வந்தரம்பூர்ணமபேதசத்ருஃ” என்னுமப டியே மேலிந்தரபதம் செலுத்துவதாக வைத்தவனுடைய ஆந்ரு சம் ஸ்பதத்தை யறிவாரார். (௫௨)

அரு.—ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—வானவர்கோன் தானத்தி லே நீளிருக்கைக்கு-ஒருமந்வந்தர மிருக்கைக்காக. உய்த்தாய்-மஹா பலியைப் பாதாளத்திலே நிறுத்தினாய். (௫௨)

நெறியார் குழல்கற்றை முன்னின்று பின்தாழ்ந்து
அறியா திளங்கிரியென் நெண்ணிப் - பிரியாது
பூங்கொடிக்கள் வைகும் பொருபுனல் குன்றென்னும்
வேங்கடமே யாம்விரும்பும் வெற்பு. (௫௩)

ப-உ.—நெறியார் - ஸந்மார்க்கத்திற்செல்லுகிற (பக்தஜநங்களு டைய), முன்நின்று - முன்புறத்திலிருந்து, பின்தாழ்ந்து - பின்புறத் தில் தொங்கியிருக்கிற, குழல்கற்றை- மயிர்முடியை, அறியாது-உண ராமல், இளங்கிரி என்று - சிறியமலை என்று, எண்ணி - நினைத்து, பிரியாது - நீங்காமலிருக்கிற, பூ - புஷ்பம்நிறைந்த, கொடிக்கள் - லதைகள், வைகும் - வாஸம்பண்ணுகிறதாயும், பொரு - அலைமோ துகிற, புனல் - ஜலத்தையுடையதாயுமிருக்கிற, குன்று - மலை; என் னும் - இப்படி ப்ரஸித்தமான, வேங்கடமே - திருமலையே, யாம்-நா ங்கள், விரும்பும் - ஆசைப்படும், வெற்பு - மலை. (௫௩)

இரண்டாந்திருவந்தாதி ருசு—பா.—வெற்பென்று. (ருரு)

வ்யா.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(நெறியாரித்யாகி) ஆப்ர யித்தவர்களுடைய முன்னின்று பின்தாழ்ந்த குழற்கற்றையையறி யாதே ஒரு சிறுமலையென்றெண்ணி, முச்சுவிடுதல் உடம்பாடுதல் செய்யாமைபாலே இன்னமலையென்றறியாமைபாலே, பூக்களையு டைத்தான கொடிகள் தங்குகிற பொராரின்ற புனலையுடைத்தாயிரு ந்துள்ள மலை என்கிற திருவேங்கடமே நாமாசைப்படும் மலை.(ருரு)

அரு.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—நெறியார் - ஸ்தாவர ப்ரதி ஷ்டராயிருந்து த்யாநிக்கிறவர்கள். பிரியாது இடைவிடாதே. (ருரு)

வெற்பென் றிருஞ்சோலை வேங்கடமென் றிவ்விரண்டும் நிற்பென்று நீமதிக்கும் நீர்மைபோல் - நிற்பென் றுளங்கோயி லுள்ளம்வைத் துள்ளினேன், வெள்ளத் திளங்கோயில் கைவிடே லென்று. (ருசு)

ப-உ.—சோலை - திருமாலிருஞ்சோலை, வேங்கடம் - திருமலை, என்று - என்கிற திருநாமத்தையுடைய, இரும் - விசாலமான, வெ ற்புஎன்று - திருமலை என்று சொல்லப்படுகிற, இவ்விரண்டும் - இந்த இரண்டுஸ்தாநமும், நிற்புஎன்று - (உகந்தருளின) வாஸஸ்தாநமெ ன்று, நீ - நீ, மதிக்கும் - எண்ணும், நீர்மைபோல் - ஸ்வபாவம்போ லே, உளம் - ஹ்ருதயமாகிற, கோயில்-இருப்பிடமும், நிற்புஎன்று- (உகந்து) வர்த்திக்கும் ஸ்தாநமென்று, உள்ளம்வைத்து - அறிந்து, வெள்ளம் - திருப்பாற்கடலாகிற, இளங்கோயில் - பாலாலயத்தை, கைவிடேல் என்று-கைவிடாதொழியவேணுமென்று, உள்ளினேன்- ப்ரார்த்தித்தேன். (ருசு)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்துநாலும்பாட்டு.—இவர் திருமலையைவி ரும்பப் புக்கவாறே அவனிவருடைய ஹ்ருதயத்தைவிடும்ப, பிரா னே! அவற்றைக் கைவிடவொண்ணாதென்கிறார்.

(வெற்பித்யாகி) வெற்பென்று சொல்லப்படாநின்ற தெற்குத் திருமலை பெரியதிருமலை இவைபோலே என்னுடைய ஹ்ருதயத்தையும் உனக்குக் கோயிலாக நினைத்தாயென்றறிந்து. (வெள்ளத்திளங் கோயில் கைவிடேலென்றுள்ளினேன்) நான் க்ருதகற்கைவொண்ண தென்று ஹ்ருதயத்திலே புகுருகைக்குபாலாலயமாகக்கொண்ட திரு ப்பாற்கடலைக் கைவிடாதே கொள்ளென்று இரக்கிறேன். (ருசு)

௫௬ இரண்டாந்திருவந்தாதி ௫௫—பா.—என்றும்.

அரு.—ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு.—என்னுள்ளத்தையும் நிம்பா
னகோயிலென்று நினைத்தாய் என்று, உள்வம்வைத்து - அறிந்து,
கைவிடேலென்று, உள்ளினைன் - இரந்தேன் என்றபடி. (௫௪)

என்று மறந்தறியே நேழ்பிறப்பு மெப்பொழுதும்
நின்று நினைப்பொழியா நீர்மையால் - வென்றி
அடலாழி கொண்ட வறிவனே, இன்பக்
கடலாழி நீயருளிக் காண். (௫௫)

ப-உ.—வென்றி - ஜயத்தையுடைத்தான், அடல் - யுத்தோர்
முகமான, ஆழி - சக்ரத்தை, கொண்ட - ஏந்தின, அறிவனே - ஸர்
வஜ்ஞானவனே! ஏழ்பிறப்பும் ஏழு ஜன்மத்திலும், எப்பொழுதும் -
எல்லாவவஸ்தையிலும், நின்று - ஸ்திரப்பட்டு, நினைப்பு - நினைவு,
ஒழிபா - தவறாமலிருக்கிற, நீர்மையால்-ஸ்வபாவத்தால், என்றும் -
எக்காலத்திலும், மறந்தறியேன்-விஸ்டருதிபண்ணி யறியமாட்டேன்;
நீ - நீ, இன்பக்கடலாழி - அபரிச்சிந்தமான ஆநந்தஸமுத்ரத்தை, அ
ருளிக்காண் - கொடுத்தருளவேணுங்காண். (௫௫)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(என்றும்) உன்னை
நினைக்கையரிதான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னை நினைக்கும்படி பண்ணி
னாய்; இனி ப்ராப்தியளவும் பண்ணையோவென்கறார்.

(என்று மறந்தறியேன்) ஒருநாளு முன்னை மறந்தறியேன், ஸ்ர
வண மகநிதித்யாஸநாந்தாம் பிறக்கும் உபாஸநாத்ருவாதுஸ்மருதி
களாலேயோ நீர்மறவாதொழிந்ததென்னில்; (ஏழ்பிறப்பித்யாதி)
“எதிர்குழல் புக்கெனத்தோர் பிறப்பும்” என்னும்படியே எல்லாஜந்
மங்கனிலும் எல்லாக்காலத்திலும் நீ நின்று உன்னுடைய நினைவுமா
றாத ஸ்வபாவத்தாலே ஒருநாளும் மறந்தறியேன். (வென்றியித்யாதி)
நாஞ்செய்தவம்சஞ்செய்தோமிதே. எல்லாஞ் செய்யவேணுமென்று
நிர்ப்பந்திக்கக் கடவதோவென்ன; உன்பக்கலொருஜ்ஞாந சக்திகளு
க்கு வைகல்யங்காண்கிறிலேன்; ஆனபின்பு, (இன்பக்கடலாழிநீயரு
ளிக்காண்) “வனஷஷ்ணோவாநநூயாதி-ஏஷஹ்யேவாநந்தபாதி” என்
னும்படியே உன்னுடைய ஆநந்தஸமுத்ரத்தையும் நீ யெனக்கரு
ளாய். (௫௫)

காணக் கழிகாதல் கைமிக்குக் காட்டினால்
நாணப் படுமென்றால் நாணுமே - பேணிக்
கருமலைப் பொன்மேனி காட்டாமுன் காட்டும்
திருமலை நங்கள் திரு. (௫௬)

ப-உ.—திருமலை - ஸ்ரியஃபதியை, காண - ஸேவிக்கவேணுமெ
ன்று, கழி - மிகுந்திருக்கிற, காதல் - ப்ரீதியானது, கைமிக்கு -
விஞ்சி (அமைக்கப்போகாமல்), காட்டினால்-தோற்றினால், நாணப்
படும்-அடங்கியிருக்கவேணும், என்றால்-என்று விசாரித்தால், நாணு
மே-அடங்குமோ? கரு - கறுத்த நிறத்தையுடைய, மலை - ஸ்வாமி
யான ஸ்ரியஃபதியை, பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, மேனி - திவ்ய
மங்களவிக்ரஹமானது, காட்டாமுன் - காட்டுவதற்குமுன், நங்கள் -
நமக்கு ஸ்வாமிநியான, திரு - பெரியபிராட்டியார், பேணி - ஆதரி
த்து, காட்டும் - தர்சிப்பிக்கும். (௫௬)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தாரும்பாட்டு.—(காண) நீர்சேஷபூத
ரானால் உம்முடைய ஸ்வரூபா துருபமாயிருக்கவேண்டாவோ? சேஷி
யை இப்படி நியமிக்கக்கடவதோ வென்னில்; அதுவிதேயமான போ
திதே; ஆசைமிக்கால் செய்யலாவதுண்டோ வென்கிறார்.

(திருமலைக்காணக் கழிகாதல் கைமிக்குக்காட்டினால் நாணப்
படுமென்றால் நாணுமே) ஸர்வேஸ்வரனைக்காணமிகாரின்ற காதல்
விஞ்சிக்காட்டினால், நீசேஷி - நான் சேஷபூதனென்னும் முறையி
லே நிற்கப்போமோ. கண்டாலல்லது கழியாதே காதலென்றுமாம்.
ஸாபராதனென்று மீளவும்போகாது. கருமலைப் பொன்மேனியா
னது காட்டுவதற்குமுன்னே எங்களுடைய புருஷகாரமாகப் பிராட்
டி முன்னே காட்டாநின்றான். “நகஸ்மிநாவராயுதி - நகச்சிந்நாப
ராத்யதி” என்று - எங்களுடைய சூற்றம் அவள் பார்க்கவொட்டா
மையாலும் முறையில் நிற்கவொண்ணாது. (௫௬)

அரு.—ஐம்பத்தாரும்பாட்டு.—அது விதேயமானபோது - நா
னெனக்கு வசமானபோது. பக்திபரவசனனால் என்வசமோ என்ற
படி. மேலுக்கவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (ஸாபராதனித்யாதி).
கருமலை - காளமேகஸ்யாமனை ஸர்வேஸ்வரனை, திருமேனிதானு
பாயமாகக் காட்டுகைக்குமுன்னே நங்கள் திரு மேனி காட்டுமென்
றபடி. (௫௬)

௫௮ இரண்டரந்திருவந்தாதி ௫௭-பா.-திருமங்கை. ௫௮-பா.-நாம்பெற்ற.

திருமங்கை நின்றருளும் தெய்வம் நாவாழ்த்தும்
கருமம் கடைப் படுமின் கண்டீர் - உரிமையால்
வத்தினோம் பாத மிருந்தடக்கை யெந்தைபேர்
நாற்றிசையும் கேட்டிரே நாம். (௫௭)

ப-உ.—மங்கை - யௌவந்தையுடையவளான, திரு - பெரிய
பிராட்டியார், நின்றருளும் - நித்யவாஸம்பண்ணும்படி யிருக்கிற,
தெய்வம் - ஸர்வாதிகளை, நா - நாக்காலே, வாழ்த்தும் - ஸ்தோத்ரம்
பண்ணுகையாகிற, கருமம் - கார்யத்திலே, கடைப்படுமின்கண்டீர் -
ஸ்திரசித்தராயிருங்கோள்கிடர்; நாம் - நாங்கள், இரும் - பருத்தும்,
தடம் - நீண்டுமிருக்கிற, கை - புஜங்களையுடைய, எந்தை - எமக்கு
ஸ்வாமியானவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, உரிமையால் - (சேஷ
சேஷிபாவமாகிற) தகுந்த ஸம்பந்தத்தினாலே, பேர் - திருநாமங்க
ளாக்கொண்டு, ஏத்தினோம் - ஸ்துதித்தோம்; நால்திசையும் - நாலு
விதமான திக்கிலுள்ளாரெல்லாரும், கேட்டிரே - ஸ்வணம்பண்ணி
ர்களோ? (௫௭)

வ்யா.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—(திருமங்கையித்யாதி) பெரிய
பிராட்டியார் நித்யகடாக்ஷம் பண்ணரின்றதெய்வத்தை நாவாழ்த்து
கையாகிற கருமத்தைக் கைவிடாதே. (இருந்தடக்கையெந்தை பே
ர்நாற்றிசையுங்கேட்டிரே) பெரிய தோளையுடையனான வென் ஸ்வா
மியுடைய பேரன்றோ எல்லாத்திக்குக்களிலுமுள்ளது; அது கேட்டி
லிகொளோ. (நாமுரிமையா லேத்தினோம்பாதம்) நாங்களவனுடைய
பேரையும் திருவடிகளையும் சேஷபூதரென்னும் ப்ராப்தியாலே ஏத்
தினோம். (௫௭)

அரு.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—எல்லாரு மவனுக்கு சேஷபூத
ராகையாலே அவனே ஸ்துத்யனென்று தாத்பர்யம். (௫௭)

நாம்பெற்ற நன்மையும் நாமங்கை நன்னெஞ்சத்து
ஓம்பி யிருந்தெம்மை யோதுவித்து - வேம்பின்
பொருள் நீர்மையாயினும் பொன்னாழி பாடென்று
அருள் நீர்மைதந்த வருள். (௫௮)

ப-உ.—வேம்பு - வேம்பு என்கிற, பொருளின் - வஸ்துவினு
டைய, நீர்மை-ஸ்வபாவம்போலே, ஆயினும்-இருந்தாலும், பொன்-

இரண்டாங்கிருவந்தாதி ருகு—பா.—அருள்புரிந்த. ருகு.

ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆழி - சக்தர்த்தையுடையவனை, பாடு - காரம் பண்ணு, என்று - என்று, நாமங்கை - ஸரஸ்வதியானவள், நல்-விலக்ஷணமான, நெஞ்சத்து - ஹ்ருதயத்தில், ஒம்பியிருந்து - ஆதரித்திருந்து, எம்மை - நம்மை, ஒதுவித்து - சொல்லிவைத்து, நாம் - நாம், பெற்ற - அடைந்த, நன்மையும் - புருஷார்த்தமும், அருள்-க்ருபை பண்ணுகையே, நீர்மை - ஸ்வபாவமாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன், தந்த - கொடுத்த, அருள் - அதுக்ரஹம். (ருஅ)

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(நாம்பெற்ற) நீரிப் படி ஏத்துகைக்கடியென்னென்னில்; ஸரஸ்வதி என் ஹ்ருதயத்திலே இருந்து என்னை ஒதுவைத்ததென்கிறது.

(நாம் பெற்றயித்யாதி) எங்களுக்கிந்த நன்மையுண்டாயிற்று, நாமங்கையானவள் ஹ்ருதயத்திலேயிருந்து நம்மை ஒம்பியோதுவித்த த்தாலே. ராஜபுத்ராதிகள் ராஜவைபவமறியாதிருக்கச் செய்தே அதைச் சொல்லவறியாமையாலே விரஸமானாலும் ஸரஸமாகத்தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குக் கற்பிக்கும் தாஸஸ்ருத்தைகளைப்போலே. அவள் ஹ்ருதயத்திலே யிருந்தோதுவிக்கைக்கடி சொல்லுகிறது. (வேம்பித்யாதி) இனியவிது வேம்புபோலே கையாறின்றதேயாகிலும் பாடென்றருளியல்லது நிற்கப்போகாத அவனுடைய நீர்மையாலே தந்தவருள் - தந்தப்ராஸாதம் ஸரஸ்வதியோதுவிக்கைக்கடி. (ருஅ)

அரு.—ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—ஒம்பி-வளர்ந்து, கிளர்ந்தென்றபடி. ஸரஸ்வதியையிட்டுப்பாடுவித்ததெப்படி யிருக்கிறதென்ன, த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ராஜபுத்ரனித்யாதி). தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு-தாஸிகளான தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரக் கற்பிக்கிற என்றபடி. அநக்ஷரமாகவும்-குறையாயும். இது - இந்தத் தமிழ்மலை. பாடென்றருளும் அருள் நீர்மை - பாடென்றருளி நீர்மை தந்தவருள் என்றபடி. சில சில விரஸமாகச்சொன்னால், அதை ஸரஸமாக - பஹுமாநமாகக் கற்பிப்பார்கள். (ருஅ)

அருள் புரிந்தசிந்தையடியார் மேல்வைத்து பொருள் தெரிந்து காண்குற்றவப்போது-இருள் திரிந்து நோக்கினேன் நோக்கி நினைந்தேன தொண் கமலம் ஒக்கினே னென்னையுமங் கோர்ந்து. (ருகூ)

௬௦ இரண்டாந்திருவந்தாதி ௬௦—பா.—ஒருருவனல்லே.

ப-உ.—அருள் - க்ருபையோடு, புரிந்த - கூடின, சிந்தை - திருவுள்ளத்தை, அடியார்மேல் - தாஸபூதர்களான எங்கள்மேலே, வைத்து - ஸ்தாபித்து, பொருள் - வஸ்துவென்று, தெரிந்து - அறிந்து, காண்குற்ற - கடாக்கித்தருளுகிற, அப்போது - அக்காலத்தில், இருள் - அஜ்ஞாநம், திரிந்து - நசித்து, நோக்கினேன் - (உன் ஸ்வரூபத்தை) ஸாக்ஷாத்கரித்தேன் ; நோக்கி - ஸேவித்து, ஒண் - அழகிய, கமலம் - தாமாஸபுஷ்பம்போன்ற, அது-அத்திருவடிகளை, நினைந்தேன் - அதுஸந்தித்தேன்; என்னையும் - என்னையும், ஓர்ந்து - உள்ளபடியறிந்து, அங்கு - அத்திருவடிகளில், ஒக்கினேன் - ஸமர்ப்பித்தேன். (ருக)

வ்யா.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(அருள்புரிந்தவித்யாதி) அடியோமான வெங்கள்மேலே அருள்புரிந்த சிந்தையைவைத்து அத்தாலே நாங்கள் பதார்த்தங்களுயறிந்து காணவுற்றபோது, நீசேஷி - நான் சேஷபூதனென்கிற ஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கி யுணர்ந்து உன்னுடைய கமலம்போன்ற திருவடிகளை நினைத்தேன்; ஆராய்ந்துபார்த்து பரதந்த்ரமாயிருக்கையாலே, என்னை உன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தேன்; அருள்புரிந்துள்ள உன் திருவுள்ளத்தை எங்கள் மேலே வைத்து எங்களை யொரு பதார்த்தமாக புத்தி பண்ணின போதென்றுமாம். (ருக)

அரு.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—பொருள்தெரிந்து காண்குற்றவப்போது-நீ எங்களை ஒரு பொருளாக விசாரித்துத் திருவுள்ளம் பற்றினபோதென்று ஈஸ்வரபரமாதல். (ருக)

ஒருருவனல்லே யொளியுருவம் நின்னுருவம்
ஈருருவனென்ப ரிருநிலத்தோர் - ஒருருவம்
ஆதியாம் வண்ண மறிந்தா ரவர்கண்டர்
நீதியால் மண்காப்பார் நின்று. (௬௦)

ப-உ.—ஓர் - ஒருபடியாயிருக்கும், உருவனல்லே - (விஜாதீய) ஸ்வரூபத்தையுடையவனன்று; ஒளி-(ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரமாய்) உஜ்வலமான, உருவம் - ஸ்வரூபம், நின் - உன்னுடைய, உருவம்-ஸ்வரூபம்; இரு-விசாலமான, நிலத்தோர் - பூமியிலுள்ளார், ஈர்-உருவன் - இரண்டுவிதமான ஸ்வரூபத்தையுடையவன், என்பர்-என்று

சொல்லுவர்கள். ஓர் - ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரமாய் ஒருபடிப்பட்ட, உருவம் - ஸ்வரூபமே, ஆதி - ஜகத்காரணமாய், ஆம் - (ஆஸ்ரிதர்க்கு) உஜ்ஜீவநகரமான, வண்ணம் - ப்ரகாரத்தை, அறிந்தார் - உணர்ந்தவர்களான, அவர்கண்டர் - அந்த மஹாத்மாக்கள்கிடர், நீதியால் - (எல்லாருக்கு முபதேசிக்கையாகிற) ந்யாயத்தாலே, நின்று - ஸ்திரமாயிருந்து, மண் - பூமியை, காப்பார் ரக்ஷிப்பார்கள். (கூ0)

வ்யா.—அறுபதாம்பாட்டு.—(ஒருருவனல்லே) “நித்யோநித்யாநாஸ்தி-நித்யோநித்யாநாம்” என்கிறபடியே ஸர்வவிஸஜாதீயம் என்கிறதன்றுனக்கு வடிவு. (ஒளியுருவம் நின்னுருவம்) “ஹதூநாஹுஹு - பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாசஸே” என்கிறதுனக்குஸ்வரூபம். (இருநிலத்தோரீருருவனென்பர்) அறியாதார் பெரிய ஈஸ்வரனென்பர்கள். (ஒருருவமித்யாதி) எல்லார்க்கும் ஸத்தை அவனேயென்றறிந்த வைஷ்ணவர்கள் பூமியை முறைகுலையாமல் காப்பார். “தீர்த்தகரராயின் திரிந்து” என்னும்படியே. (கூ0)

அரு.—அறுபதாம்பாட்டு.—(ஒருருவம்) அத்விதீயமாய், ஸர்வஸ்மாத்தபரமாயிருக்கும்து, உன்ஸ்வரூபமன்று. (ஒளியுருவம்) ஆஸ்ரித பரதந்த்ரனாயிருக்கும் வடிவே யுனக்குவடிவு. முறைகுலையாமல்-சேஷ சேஷிபாவங்கெடாமல். (கூ0)

நின்றதோர் பாதம் நிலம் புதைப்ப, நீண்டதோள் சென்றளந்த தென்பர் திசையெல்லாம் - அன்று கருமாணி யாயிரந்த கள்வனே, உன்னைப் பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு.

(கூக)

ப.உ.—நின்றதோர் - நிற்கிறதொரு, பாதம் - திருவடியானது, நிலம் - பூமியை, புதைப்ப - மறைக்க, நீண்ட - வளர்ந்த, தோள் - புஜமானது, திசையெல்லாம் - திக்குகளெல்லாவற்றையும், சென்றுபோய், அளந்தது - ஆக்ரமித்தது; என்பர் - என்றுசொல்லுவர்கள். அன்று - (இந்த்ரன்ப்ரார்த்தித்த) அக்காலத்தில், கரு - கறுத்த திருமேனியையும், மாணியாய் - ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தையுமுடையவனுய்க்கொண்டு, இரந்த - யாசித்த, கள்வனே - வஞ்சகனே! (இப்படி பவியை வஞ்சித்து இந்த்ரனே ரக்ஷித்தது), உன்னை-உன்னை, பிரமாணித்தார் - விஸ்வஸித்தவர்கள், பெற்ற - அடைந்த, பேறு - புருஷார்த்தமன்றோ?

(கூக)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தோரம்பாட்டு.—(நின்றதோர்பாதம்) வடிவேயோ? அவனுடைய சேஷ்டிதமும் ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரமென்கிறது.

(நின்றதித்யாதி) இரந்து நின்ற நிலையிலே பூமி யெல்லாம் ஓரடியாலே மறையும்படிக்கீடாக. (நீண்டவித்யாதி) கையிலே நீர் விழுந்தவாறே அலப்பயலாபம்போலே வளர்ந்த தோளானது திக்குக்களெல்லாம் சென்றளந்ததென்பர். (அன்றித்யாதி) உன்னைப்பேணுதே உன்னுடைய விபூதியை யவன் தன்ன தென்ன, அவன் பக்கவிலே யிரந்தாயாய் வஞ்சித்தாயாய்ச் செய்தது இந்தான் ஒருத்தனுக்குச் செய்ததேயோ? ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் தன்னை யழியமாறி வஞ்சிக்கும். தூதுபோம், ஸாரத்யம் பண்ணும். எல்லாம் செய்து ரக்ஷிக்குமென்று உன்னைப்ரமாணித்தவர்கள் மார்விலே கைவைத்துறங்கும்படி பண்ணினாயத்தனையன்றோ. (௬௧)

பேரென்றுமுன்னறியேன்பெற்றறியேன்பேதமையால் மாறென்று சொல்ல வணங்கினேன் - ஏறின் [போய் பெருத் தெருத்தம் கோடொசியப் பெண்ணசையின் பின் எருத்திறுத்த நல்லாய ரேறு. (௬௨)

ப-௨.—ஏறின் - ருஷபங்களுடைய, பெருத்த - வ்ருத்தியடைந்த, எருத்தம் - பிடரியையும், கோடு - கொம்புகளையும், ஓசிய - முறியும்படிக்கு, பெண் - நப்பின்னைப்பிராட்டி விஷயமான, நசையின் - ஆசையினுடைய, பின்போய் - பின்னே சென்று, எருத்து - (ருஷபங்களின்) பிடரியை, இறுத்த - முறித்த, நல் - ஸ்ரேஷ்டரான, ஆயர் - இடையர்களுக்கு, ஏறு - தலைவனானக்ருஷ்ணன், மாறு - (நம்பாபங்களுக்கு) சத்ரு, என்று சொல்லி - என்று நினைத்து, வணங்கினேன் - ஆஸ்ரயித்தேன்; பேதமையால் - அறிவில்லாமையால், முன் - இதுக்கு முன்பு, ஒன்று - இப்படியொரு, பேறு - புருஷர்த்தம், (உண்டென்று), அறியேன்-அறியமாட்டேன். பெற்றறியேன்-அடைந்தறியமாட்டேன். (௬௨)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(பேரென்று) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ப்ரதிபந்தகமான எருதுகளைப்போக்கி அவளைத்தனக்காக்கிக் கொள்ளுகையாலே நம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்குமென்கிறது.

(பேரித்யாதி) பேரென்றுண்டாக முன்பறியேன். அறியாமை யேயன்று, பெற்றுமறிபேன். (பேதமையால்) பெறுமைக்கடி அறிவு கேடு; ஏறின்பெருத்தெருத்தங் கோடொசியப்பெண்ண சையின் பின் போய், எருத்திதுத்த நல்லாயரோறு, மாறென்றுசொல்லி வணங்கி னேன்) எருத்தினுடைய பெருத்தக்குத்தம் கொம்புகளும் ஓசியும் படிக்கீடாக நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பெறலாமென்கிற நசையா லே எருத்திதுத்த நல்லாயரோறு நம்பாதிபகைத்துக்கும் மாறென்று சொல்லி வணங்கினேன்.

(கூஉ)

அரு.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—எருத்தம்—ககுத்து. மாறு- சத்ரு.

(கூஉ)

ஏறேழும் வென்றடர்த்த வெந்தை, எரியுருவத் தேறேறி பட்டவிடு சாபம் - பாறேறி யுண்டதலை வாய்நிறையக் கோட்டங்கையொண்குருதி கண்ட பொருள் சொல்லில் கதை.

(கூட)

ப-உ.—ஏறு ஏழும் - ஏழு ருஷபங்களையும், வென்று - ஜயித் து, அடர்த்த - முறித்த, எந்தை - என் ஸ்வாமியானக்ருஷ்ணன், எரி - நெருப்பினுடைய, உருவத்து - ரூபத்தையுடையவனாய், ஏறு- ருஷபத்தை, ஏறி - ஏறியிருக்கிற ருத்ராலை, பட்ட - அறுபவிக் கப்பட்டும், விடு - (ப்ரஹ்மாவாலே) விடப்பட்டும்மிருக்கிற, சாபம் - சாபத்தை (போக்குகைக்காக), பாறு - பருத்து, ஏறி - மேல் விழுந்து, உண்ட - புஜித்த, தலை - சிரஸ்ஸோடு கூடின, வாய் - வா யானது, நிறைய - பூர்ணமாகும்படி, கோடு - குவிந்த, அம்-அழகிய, கை - காத்தினால், (தெறிக்கப்பட்ட), ஒண் - அழகிய, குருதி - ரக்தத் தை, கண்ட, - பார்த்த, பொருள் - அர்த்தத்தை, சொல்லில் - சொ ல்லப்புக்கால், கதை - பெரிய கதையாயிருக்கும்,

(கூட)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்துமூன்றும்பாட்டு.—(ஏறேழும்) அபி மாதியான ருத்ரனுடைய சாபத்தைப் போக்குகையாலும் அவனே ஆஸ்ரயணியென்கிறது.

(ஏறேழுமித்யாதி) ஏறேழையும்வென்றஸ்வாமி. (எரியித்யாதி) எரியினுடைய உருவையுடையனாய் ருஷபத்தை ஏறினருத்ராணைப் ப்ர ஹ்மா “கவாவீக்யஹவிஷ்வி-கபாலீதேவம்பவிஷ்யஸி” என்றிட்ட

சாபத்தை ஒட்டினவழிகியகை. (பாறேறியித்யாதி) கழுகும்பருத் துமேறி உண்ணாநின்ற தலையையுடைய வாய் நிறையும்படிக்கீடாக அழகிய குருதியைக்கண்ட அர்த்தத்தைச்சொல்லில் அதொருமஹா பாரதம். ஏழெருத்தையடர்த்தவிடத்தில் அத்தாலொரு தோஷமின் றிக்கேயிருக்க ஒருதலையை யறுத்ததுக்காக பாதகியானவனுடைய சாபத்தைப்போக்கினவனோ? ஈஸ்வரன், பாதகியானவனோ? தலையறு ப்புண்டு சோச்யானவனோ? பார்த்துக்கொள்ளுமத்தனை. (சுந)

அரு.—அறுபத்துமூன்றும்பாட்டு.—கோட்டம்-கொட்டுவாய்- அடிச்சொடிகை. “பாறு” என்று பறவையாய் பகலியென்றபடி. ()

* கதையின் பெரும் பொருளும் கண்ணு, நின் பேரோ இதைய மிருந்தவையே யேத்தில் - கதையும் திருமொழியாய் நின்ற திருமாலே, உன்னைப் பருமொழியால் காணப் பணி. (சுச)

ப-உ.—கண்ணு - க்ருஷ்ணனே! கதையின் - இதிலாஸ புரா ணங்களுடைய, இதயம் - தாத்பர்யத்தை, இருந்தவையே - உள் ளபடியே, ஏத்தில் - (அறிந்து) ஸ்துதிக்கில், பெரும் - முக்யங்க ளான, பொருளும் - அர்த்தங்களும், நின் - உனக்கு வாசகமான, பேரே - திருநாமமேயாயிருக்கும். கதையும் - விசேஷித்துச்சொல் லப்படுகிற, திரு - அழகிய, மொழியாய் - சப்தங்களுக்கு ப்ரதி பாத்யனாய், நின்ற - இருக்கிற, திருமாலே - ஸ்ரியஃபதியே! உன் னை - உன்னை, பரு - பரிபூர்ணமான, மொழியால் - சப்தங்களாலே, (ஸ்துதித்து), காண - அறுபவிக்கும்படி, பணி - அருள்செய். (சுச)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(கதையித்யாதி) இ திலாஸ புராணங்களுடைய ஹ்ருதயமிருந்தபடி அறிந்துசொன்ன வற்றில் நிர்ணீதமானவர்த்தம் ஆஸ்ரிதபவ்யனானவனுடைய திரு நாமத்தைச் சொல்லுகையென்கிறது.

(கதையினித்யாதி) இதிலாஸ புராணங்களிலே ப்ரதிபாதிக்கப் பட்ட ஸ்ரியஃபதியாயிருந்துள்ள வுன்னைக் குறையற்றசொல்லாலே யேத்தி அறுபவிக்கும்படி யருளிச்செய். அநவர்ப்தியான சொல் லன்றிக்கே உன்னைக்கண்டு ஹ்ருஷ்டனாய் ஏத்தப்பணி. (சுச)

* கதையும் - என்று உரையின்பாடம்,

இரண்டாந்திருவந்தாதி சுரு—பா.—பணிந்தேன், சுரு

அரு.—அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.—“கண்ணை கதையி னிதய மிருந்தவையே ஏத்தில் பெரும்பொருளும் நின்றேரே” என்றவயி த்து அருளிச்செய்கிறார் (இதிஹாஸேத்யாதி). காண் என்றத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அநவாப்தியான இத்யாதி). (சுசு)

பணிந்தேன் திருமேனி பைங்கமலம் கையால்
அணிந்தேனுன் சேவடிமே லன்பாய்த் - துணிந்தேன்
புரிந்தேத்தி யுன்னைப் புகலிடம் பார்த்து, ஆங்கே
இருந்தேத்தி வாழு மிது. (சுரு)

ப-உ.—திரு - அழகிய, மேனி - விக்ரஹத்தை, பணிந்தேன் - வ ணங்கினேன். உன் - உன்னுடைய, சே - சிவந்த, அடிமேல் - திருவடி களின்மேலே, பை - அழகிய, கமலம் - தாமரையுடையதை, அன்பா ய் - ப்ரேமத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, கையால் - கரத்தினாலே, அணிந்தேன் - சாத்தினேன். புரிந்து - விரும்பி, உன்னை - உன்னை, ஏத்தி - ஸ்துதித்த, புகலிடம் - (அவதாராந்தரம்) ப்ரவேசிக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, பார்த்து - ஸாக்ஷாத்கரித்து, ஆங்கே - அவ்வி டத்திலேயே, இருந்து - இருந்து, ஏத்தி - ஸ்தோதரம் பண்ணி, வா ழும் - வாழ்கையாகி, இது - இப்புருஷார்த்தத்தில், துணிந்தேன் - அத்யவஸித்தேன், (சுரு)

வ்யா.—அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—(பணிந்தேன் திருமேனி) கண்டேனென்னும் சொல்லை சேஷபூதராகையாலே பணிந்தேனென் றுசொல்லுகிறார். (பைங்கமலம்த்யாதி) உன் திருவடிகளிலே ஸ்நே ஹத்தையுடையேனாய் அழகிய தாமரைப்பூவையணிந்தேன். (புரிந் தேத்தி உன்னைப் புகலிடம்பார்த்தாங்கே யிருந்தேத்திவாழுமிது து ணிந்தேன்) உன்னை ஸேவித்திருந்துபார்த்து ஏத்தி பரமபதத்தினருக் கும்படியைப்பார்த்து ஆங்கேயிருந்தேத்துகைதானே வாழ்வாக வி ருக்கிற வித்தையத்யவஸித்தேன். பெருமாள் புக்கருளினால் பின் னும் முன்னும் நின்றவைத்த வனைத்தையும் பின்பும் பிறகுவாளி யையும் கண்டேத்துகையிலே துணிந்தேன். (சுரு)

அரு.—அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—உன்னையிங்கே ஸேவித்துப் புரிந்தேத்தி-பார்த்தேத்தி. புரிகை-பார்க்கை. அன்றிக்கே, புரிகை - சுற்றும் பார்க்கையாய், அதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (பெருமா

சூசூ இரண்டாந்திருவந்தாதி சூசூ—பா.—இதுகண்டாய்.

ளித்யாதி). புக்கருளினால் - புறப்பட்டருளினால். புகஸிடமென்றதுக் கதுகுணமாக புக்கருளினால் என்கிறது. (சூரு)

இது கண்டாய் நன்னெஞ்சே யிப்பிறவி யாவது
இது கண்டா யெல்லாம் நாமுற்றது - இதுகண்டாய்
நாரணன் பேரோதி நரகத் தருணையாக்
காரணமும் வல்லையேல் காண். (சூரு)

ப-உ.—நல் - நன்றாய் இசைந்த, நெஞ்சே - மகஸ்ஸே! இப்பிற
வியாவது - இந்த ஸம்ஸாரமாகிறது, இது கண்டாய் - (தோஷபுக்த
மான) இதுவேகிடாய்; நாம் - நாம், உற்றது எல்லாம் - அதுபவித்
ததெல்லாம், இது கண்டாய் - இந்ததுக்கமே கிடாய்; நாரணன் -
சேஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பேர்-திருநாமத்தை, ஒதி-சொல்லி,
நரகம் - நரகம் போன்ற ஸம்ஸாரத்தினுடைய, அருகு - சமீபத்தி
லும், அணையா - சேராமைக்கு, காரணமும் - ஹேதுவும், இது கண்
டாய் - (இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் தோஷதர்சனமான) இதுவேகிடாய்; வல்லே
யேல் - (காண்) ஸாமர்த்ப முடையையாகில், காண் - பார். (சூசூ)

வ்யா.—அவ.—அதுபத்தாரும்பாட்டு.—ப்ராப்திக்கும் ப்ரதிபந்
தக நிவ்ருத்திக்கு மடிஸம்ஸாரதோஷ தர்சனம்பண்ணுகை; ஏத்து
கையில் துணிகையன்று.

(நன்னெஞ்சே இப்பிறவியாவதிதுகண்டாய்) பாபத்தாலே நன்
மென்றிருந்ததன்று, பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பொல்லாதென்று தோ
ற்றினவிதுகண்டாய் ஸம்ஸாரமாவது. (இதுகண்டாயெல்லாநாமுற்
றது) அங்குத்தைக் கஸாதாரணராயிருக்கச் செய்தே நாமதுபவித்த
தெல்லாங் கண்டாயிறே; இதுக்கொரு ப்ரமாணம் வேண்டாவிதே.
(இதுகண்டாயித்யாதி) வகுத்தவனுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லி
நரகஸமீபத்தில் செல்லாமைக்குக் காரணம் இதினுடைய தோஷதர்
சனமே. (வல்லையேல்காண்) அதுபவித்திருக்கச்செய்தே விடப்போ
காதொழிகிறது பாபம், இல்லையாகில் இதினுடைய தோஷ தர்சனத்
தைப்பண்ணு. (சூசூ)

அரு.—அதுபத்தாரும்பாட்டு.—எல்லாநாமுற்றது-ததேகபே
ராயிருக்கிற நாமியரபோகத்தை யெல்லாமுற்றதுகண்டாயே. இல்
லையாகில் - பாபமில்லையாகில். (சூசூ)

இரண்டாந்திருவந்தாதி சுள-பா.-கண்டேன். சு அ-பா.-வலிமிக்க. சுள

கண்டேன் திருமேனி யான்கனவில், ஆங்கவன்கைக்

கண்டேன் கனலும் சுடராழி - கண்டேன்

உறுதோய் வினையிரண்டு மோட்டுவித்துப், பின்னும்

மறுதோய் செறுவான் வலி.

(சுள)

ப-உ.—பான் - நான், திரு - அழகிய, மேனி - திருமேனியை, கனவில் - ஸ்வப்நத்தில் (கண்டாற்போலே), கண்டேன் - அநுபவித்தேன்; ஆங்கு-அக்கனாவில், அவன்-அவனுடைய, கை - ஸ்ரீஹஸ்தத்தில், கனலும் - அனலையுமிழுகிற, சுடர்-உஜ்வலமான, ஆழி-சக்ரத்தை, கண்டேன் - அநுபவித்தேன்; உறு - (ஆத்மாவோடு) கூடியும், நோய் - துக்கஜநகமுமான, வினை - புண்யபாபங்கள், இரண்டும் - இரண்டையும், ஒட்டுவித்து - துறத்திவிட்டு, பின்னும்-பின்னையும், மறு - திரும்பிவரக்கடவதாய், நோய்-துக்கஜநகமான வாஸரையை, செறுவான்-போக்கடிக்குமவனுடைய, வலி - பலத்தை, கண்டேன் - அநுபவித்தேன்.

(சுள)

வ்யா.—அநுபத்தேழாம்பாட்டு.—(கண்டேனித்யாதி) ஆத்மாவுக்கு நித்யதர்மமான ஜ்ஞாநம் ப்ரத்யக்ஷிக்கைக்கு ஆனைத்தாளான மநஸ்ஸாலே புறப்பட்டு பாஹ்யேந்த்ரியங்களாலே காண்கையன்றிக்கே “ஸுவபநதீகம்யம்” என்கிறபடியே மநஸ்ஸாலே காண்கை கனவிலே காண்கையாவது. (ஆங்கித்யாதி) அபாதிதமாகக்கண்டேன். (கண்டேனித்யாதி) அநுபவிக்கக்கடவதான புண்யபாபங்களைப் போக்கிப் பின்பு வாஸரையும் போக்குமவனுடைய மிடுக்கைக்கண்டேன். வாஸரையைப் போக்குகைக்கு வலிகண்டேனென்றுமாம்.

(சுள)

அரு.—அநுபத்தேழாம்பாட்டு.—அபாதிதமாக-ப்ரத்யக்ஷம்போலே. மறுநோய் - வாஸரை. செறுவானுடைய வலியைக்கண்டேனென்னுதல்; செறுகைக்கு வலிகண்டேனென்னுதல்.

(சுள)

வலிமிக்க வாளெயிற்று வாளவுணர் மாள
வலிமிக்க வால்வரை மத்தாக - வலிமிக்க
வாணாகம் சுற்றி மறுகக் கடல் கடைந்தான்
கோணாகம் கொம்பொசித்த கோ.

(சுஅ)

சூ.அ இரண்டாந்திருவந்தாதி சூ.கூ—பா.—கோவாகி.

ப-உ.—வலிமிக்க - மிகுந்த பலத்தையுடையவர்களும், வாள் - ஒளியையுடைய, எயிறு - பற்களையுடையவர்களும், வாள் - வாளாயுதத்தையுடையவர்களுமான, அவுணர் - அரக்கர், மாள் - நசிக்கும் படி, வலிமிக்க - மிக்கபலத்தையுடைய, வாள் - ஒளிவிடுகிற, வரை - (மந்தர) பர்வதத்தை, மத்தாக-மத்தாகச் (செய்து), வலிமிக்க - அதிக மிடுக்கையும், வாள் - ஒளியையுமுடைய, நாகம் - (வாஸுகியாகிற) ஸர்ப்பத்தை, சுற்றி - (கயிருகச்) சுற்றி, மறுக-சுழலும்படி, கடல் - ஸமுத்ரத்தை, கடைந்தான் - மதநம்பண்ணினவன், கோள் - மிடுக்கையுடைய, நாகம் - (சுவலயாபீடமென்கிற) யானையினுடைய, கொம்பு - தந்தத்தை, ஒசித்த - முறித்த, கோ - (ஸ்ர்வ) ஸ்வாமி (கிடர்). (சூ.அ)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(வலி மிக்க) இவனைக்கொண்டு வாஸநையைப் போக்குவிக்கையன்றிக்கே உப்புச்சாறு கொள்ளுமவர்களைச்சொல்லுகிறது.

(வலியித்யாதி) மிடுக்கையுடையராய் ஸாயுதரான அஸுரர் முடிய. (வலிமிக்கவாள்வரை மத்தாக) கடையப்புக்கால் பிதிர்ந்து போகாதபடி மிடுக்கையுண்டாக்கி மந்தரத்தை மத்தாகக்கொண்டு. (வலிமிக்க வித்யாதி) நாற்காற்கடைந்தவாறே யற்றுப்போகாதபடி வாஸுகிக்கு மிடுக்கைக்கொடுத்து. (மறுசுக்கடல் கடைந்தான்) கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி கடலைக்கடைந்தான். (கோணகம் கொம்பொசித்தகோ) நம்மை முடிக்கவந்தசுவலயாபீடத்தைக்கொன்று நாட்டுக்கொரு சேஷியைத்தந்தான். (சூ.அ)

கோவாகி மாநிலம் காத்து, நங் கண்முகப்பே
மாவேகிச் செல்கின்ற மன்னவரும் - பூமேவும்
செங்கமல நாபியான் சேவடிக்கே யேழ்பிறப்பும்
தண்கமல மேய்ந்தார் தமர்.

(சூ.கூ)

ப-உ.—கோவாகி - ஸ்வாமிகளாகி, மா - பரந்த, நிலம் - பூமியை, காத்து - ரகஷித்து, நம் - நம்முடைய, கண்முகப்பே - கண்வட்டத்திலே, மா - குதிரையை, ஏகி-ஏறி, செல்கின்ற - செல்லுகிற, மன்னவரும் - ராஜாக்களும், செம் - சிவந்த, கமலப்பூ - தாமராஸுஷ்பம், மேவும் - பொருந்தியிருக்கிற, நாபியான் - நாபியையுடையவனு

டைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, சே - சிவந்த, அடிக்கே - திருவடிகளி
லே, ஏழ்பிறப்பும் - ஏழுஜந்மங்களிலும், தண் - குளிர்ந்த, கமலம் -
தாமரைப்பூவை, ஏய்ந்தார் - சாத்தினவர்களான, தமர் - பக்தர்கள்
கிடர். (௬௬)

வ்யா.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(கோவாகி) தேவர்களை
யொழியச்சிலர் வாழாதே யிருக்கச்செய்தே சிலர் வாழ்ந்தாராயிருக்
கிற ராஜாக்களும். (பூமேஷமித்யாதி) அழகியதாமரைப்பூவைத்திரு
நாபியிலே யுடையனானவனுடைய திருவடிகளிலே குளிர்ந்த தாம
ரைப்பூவை யணிந்த தமர்களிறே ராஜாக்களாய்த் திரிகிறவர்கள்.

அரு.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—அம்ருதபாநமுகத்தாலே
வாழ்ந்த தேவர்களையொழிய இவ்வருகுள்ள ராஜாக்களும்வனை யா
ஸ்ரயித்து ஐஸ்வர்யம் பெற்றார்களென்கிறதிப்பாட்டு. (௬௬)

தமருள்ளம் தஞ்சை தலையரங்கம் தண்கால்
தமருள்ளும் தண்பொருப்பு வேலை - தமருள்ளும்
மாமல்லை கோவல் மதிள் குடந்தை யென்பரே
ஏவல்ல வெந்தைக் கிடம். (௭௦)

ப-உ.—தமர் - பக்தஜநங்களுடைய, உள்ளம் - ஹ்ருதயம், தஞ்
சை - தஞ்சைமாமணிக்கோயில், தலை-(திருப்பதிகளில்)ப்ரதாநமான,
அரங்கம் - கோயில், தண்கால் - திருத்தண்கால், தமர் - பக்தர், உள்
ளும் - த்யானிக்கும், தண் - குளிர்ந்த, பொருப்பு - (திருவேங்கட)
மலை, வேலை-திருப்பாற்கடல், தமர் - பக்தர், உள்ளும் - அநுஸந்திக்
கும், மாமல்லை - திருக்கடல்மல்லை, கோவல் - திருக்கோவலூர்,
மதிள் - ப்ராகாரத்தையுடைய, குடந்தை - திருக்குடந்தை (இவை
கள்), ஏவல்ல - (சத்ருக்களை) நிரவிக்கஸமர்த்தனாய், எந்தைக்கு-
எமக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, இடம் - வாஸஸ்தானம்;
என்பர்-என்றுசொல்லுவார்கள். (௭௦)

வ்யா.—அவ.—எழுபதாம்பாட்டு.—தனக்கு நல்லவர்களுக்கு
அவன் ஸந்நிதிபண்ணுமிடங்கள் சொல்லுகிறது.

(தமருள்ளம்) அவற்றில் முற்பட்டது ஆஸ்ரிதருடைய ஹ்ருத
யம். (தஞ்சை) தஞ்சைமாமணிக்கோயில். (தலையரங்கம்) திருப்பதி
களில் ப்ரதாநமான கோயில். (தண் கால், தமருள்ளுந்தண் பொரு

ப்பு) வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வமான திருமலை. (வேலை) திருப் பாற்கடல். (தமருள்ளும் மாமல்லை, கோவல்) மூன்றூழ்வார்களையும் நெருக்கினவிடம். (மதின்குடந்தை) திருமழிசைப்பிரானுகந்தவிடம் (என்பரே ஏவல்ல வெந்தைக்கிடம்) சக்ரவர்த்தத்திருமகனுக்கிடமெ ன்று சொல்லுவார்கள். (௭௦)

அரு.—எழுபதாம்பாட்டு.—ஏவல்ல - எய்யவல்ல. (௭௦)

இடங்கை வலம்புரிநின் றூர்ப்ப, எரி கான்று
அடங்கா ரொடுங்குவித்த தாழி - விடம்காலும்
தீவா யரவணைமேல் தோன்றல் திசையளப்பான்
பூவா ரீடிநிமிர்த்த போது. (எக)

ப. உ.— விடம் - விஷத்தை, காலும் - உமிழாநின்ற, தீ-பயங்க ரமான, வாய் - வாயையுடைய, அரவு - திருவந்தாழ்வானாகிற, அ ணைமேல் - படுக்கையின்மேலே, (சாய்ந்தருளின) தோன்றல் - ஸௌ குமார்யப்ரதாநான ஸர்வேஸ்வரன், திசை - திக்குக்களோடுகூடி னபூமியை, அளப்பான் - அளக்கைக்காக, பூவார் - புஷ்பம்போல் ஸௌகுமார்யம்நிறைந்த, அடி - திருப்பாகத்தை, நிமிர்த்தபோது - உயர்த்தினகாலத்தில், இடங்கை - இடது திருக்கையில், வலம்புரி - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், நின்று - இருந்து, ஆர்ப்ப - சப்திக்க, ஆழி - திரு வாழி, எரி - அனலை, கான்று - உமிழாநின்றகொண்டு, அடங்கார்- அடங்காத சத்ருக்களை, ஒடுங்குவித்தது - முடங்கப்பண்ணிற்று. ()

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தோராம்பாட்டு.—கீழிவனுகந்தபடிசொ ல்லிற்று ; இவனையுக்கும் நித்யஸூரிகள் படிசொல்லுகிறது.

(இடங்கையித்யாதி) திருவுலகளந்த விஜயத்தை அதுஸந்தித் து ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் ஆர்க்க. (எரி யித்யாதி) ஆர்க்கைக்கு அவஸரமின்றிக்கே அக்நியை யுமிழாநின் றுகொண்டு நமசிப்ரப்ருதிகளை வாய்வாயென்று ஒடுங்குவித்தது திருவாழி. (விடமித்யாதி) கிடந்தவிடத்தேகிடந்து விஷத்தையுமி ழாநின்ற திருவந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளும் ஸௌகுமா ர்யத்தையுடையான ஈஸ்வரன் பூமியை அளக்கைக்குப் புஷ்ப ஹாஸஸுகுமாரமான திருவடிகளை நிமிர்த்தபோது இப்படியான தென்கிறது. (எக)

இரண்டாந்திருவந்தாதி எஉ—பா.—போதறிந்து. எக

போதறிந்து வானரங்கள் பூஞ்சுனைபுக்கு, ஆங்கலர்ந்த
போதறிந்து கொண்டேத்தும் போது உள்ளம் - போது
மணிவேங்கடவன் மலரடிக்கே செல்ல
அணிவேங்கடவன்பே ராய்ந்து. (எஉ)

ப-உ.—வானரங்கள் - குரங்குகள், போது - (ப்ராஹ்மமான)
காலத்தை, அறிந்து - தெரிந்துகொண்டு, பூ - பூக்களையுடைய, சுனை-
சுனைகளிலே, புக்கு - ப்ரவேசித்து, ஆங்கு-அவ்விடத்தில், அலர்ந்த-
விகலித்த, போது - பூக்களை, அறிந்துகொண்டு - பறித்துக்கொண்டு,
ஏத்தும் - ஸ்துதியாநிற்கும்; உள்ளம் - மநஸ்ஸே! போது - (நீயும்
துதிக்க) போரு; வேங்கடவன் - திருவேங்கடமுடையானுடைய,
பேர் - திருநாமத்தை, ஆய்ந்து - ஆராய்ந்து, மணி - நீலரத்நம்போ
ன்மலையையுடைய, வேங்கடவன் - திருவேங்கடமுடையானுடைய,
மலரடிக்கே - புஷ்பம்போன்ற திருவடிகளுக்கே, செல்ல - கிட்டும்
படி, போது - பூக்களை, அணி - சாத்து. (எஉ)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (போதறிந்து) தி
ருமலையில் தீர்யக்குக்கள் ஆஸ்ரயிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

(போதறித்து) “ஹ்ராவேஷ்டேஹேதேஉதாய - ப்ராஹ்மேமு
ஹ்ராத் தே உத்தாய” என்று ஸத்வோத்தரகாலமறிந்து. (வானரங்
களித்யாதி) குரங்குகள் பூஞ்சுனையிலே புக்கு அதில் செவ்விப்பூவை
யரிந்துகொண்டேத்தாநின்றது. (போதுள்ளம்) ஹ்ருதயமே! போரு.
(அணிவேங்கடவன் பேராய்ந்து வேங்கடவன்மலரடிக்கே செல்லப்
போதுமணி) ஸம்ஸாரத்துக் காபரணமான திருவேங்கடமுடையா
னுடைய திருநாமத்தைச்சொல்லி அவன் திருவடிகளிலே புஷ்பத்
தையுமணி. மணிவேங்கடவனென்று சொல்லி அணியென்று க்ரி
யையாகவுமாம். (எஉ)

அரு.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—போது-புஷ்பம். போது-இவ்
வழியேபோரு. அணிவேங்கடவனென்னுதல்; மணிவேங்கடவன்-ம
ணிமயமான வேங்கடவனென்னுதல். அப்போது போதுமணியென்
னும்ல் போது-போதை, புஷ்யத்தை அணியென்று மேலில் அணி
யைக்கூட்டுவது. (எஉ)

ஆய்ந்துரைப்ப னாயிரம்பேர் ஆதிநடு வந்திவாய்
வாய்ந்த மலர் தூவி வைகலும்- ஏய்ந்த
பிறைகோட்டுச் செங்கண் கரிவிடுத்த பெம்மான்
இறைக்காட் படத்துணிந்த யான். (எக)

ப-உ.—பிறை - பாலசந்தரனோடு, ஏய்ந்த - ஸமாநமான,
கோடு - கொம்புகளையும், செம் - அழகிய, கண் - நேத்ரங்களையு
முடைய, கரி - (குவலயாபீடமென்கிற) யானையை, விடுத்த - நிர
ஸித்த, பெம்மான் - ஸர்வேஸ்வரனான, இறைக்கு - ஸ்வாமிக்கு, ஆள்
பட - அடிமைசெய்கையிலே, துணிந்த - நிச்சயித்த, யான் - நான்,
ஆதி - முதலும், நடு - மத்யமும், அந்திவாய் - அந்திமமுமான, வை
கலும் - காலங்களெல்லாம், வாய்ந்த - கிடைத்த, மலர் - பூக்களை,
தூவி - ஸமர்ப்பித்து, ஆயிரம்பேர் - ஆயிரம் திருநாமங்களையும்,
ஆய்ந்து - ஆராய்ந்து, உரைப்பன் - சொல்லாநிற்பன். (எக)

வ்யா.—எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு.—(ஆய்ந்தியாதி) எல்லாத்
திருநாமங்களையும் ஆராய்ந்துரைப்பன். எல்லாவவஸ்தைகளிலும்
(வாய்ந்தமலர் தூவி)கைக்கெட்டின புஷ்பத்தைக்கொண்டிவேண்டின
படியே பொசுட்டு, (வைகலும்) காலமெல்லாம், (ஏய்ந்தபிறையித்யா
தி) பிறைபோலே யேந்தினகொம்பை யுடைத்தாய் தர்சநியமான
கண்ணையுடைத்தான குவலயாபீடத்தை முடித்த வென்னுடைய
ஸ்வாமிக்கு. (ஆள்படத்துணிந்த யான் ஆய்ந்துரைப்பன்) அவன்
ப்ரதிபந்தகம் போக்க நானடிமைசெய்தேனென்கிறார். (எக)

யானே தவம்செய்தே னேழ்பிறப்பு மெப்பொழுதும்
யானே தவமுடையே னெம்பெருமான் - யானே
இருந்தமிழ் நன்மலை யிணையடிக்கே சொன்னேன்
பெருந் தமிழனல்லேன் * பெரிது. (எசு)

ப-உ.—எம்பெருமான் - எமக்கு ஸ்வாமியே ! ஏழ்பிறப்பும் -
ஏழுஜந்மங்களிலும், எப்பொழுதும் - எல்லாவவஸ்தைகளிலும், தவம்
செய்தேன் - தபஸ்ஸைப்பண்ணினவன், யானே-நானே ; தவமுடை
யேன் - தபஸ்ஸின்பலத்தையடைந்தவனும், யானே-நானே ; இரும்-
(லக்ஷணங்களினால்)பூர்ணமாய், தமிழ்-த்ராவிடருபமாய், கல் - வில
க்ஷணமான,மலை-(சப்த) ஸந்தர்ப்பங்களை, இணை - சேர்ந்திருக்கிற,

அடிக்கே - திருவடிகளுக்கே, சொன்னேன் - சொல்லப்பெற்றேன், யானே - நானே; பெருந்தமிழன் - பெரியத்ராவிடபண்டிதன்; பெருகு - மிகவும், நல்லேன் - ஸ்ரேஷ்டனானேன். (எசு)

வ்யா.—எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(யானே தவஞ்செய்தேன்) நானே தபஸ்ஸு பண்ணினவனாகிறேன். (யானேதவமுடையே நெம்பெருமான்) தபஸ்ஸினுடைய பலமுடையேனும் நானே. தபஸ்ஸும் தபஸ்ஸினுடைய பலமும் உடையவன் நானே யென்கிறதெத்தாலே யென்னில்; (யானேயித்யாதி) விலகாணமான தமிழாகிறமாலையைச் சேர்ந்ததிருவடிகளிலேசொன்னேன்; ஆகையால் (பெருந்தமிழன்) பெரிபதமிழன். (பெரிநூல்வேன்) மிகவும் நல்லேன். (எசு)

பெருகு மதவேழம் மாப்பிடிக்கு முன்னின்று இரு கணின மூங்கில் வாங்கி - அருகிருந்த தேன்கலந்து நீட்டும் திருவேங்கடம் கண்டிர் வான்கலந்த வண்ணன் வரை. (எரு)

ப-உ.—பெருகு - வழிகிற, மதம்-மதஜலத்தையுடைய, வேழம்-யானையானது, மா - ஸ்லாக்யமான, பிடிக்கு - பெண்யானைக்கு, முன்னின்று-முன்னேநின்று, இரு-இரண்டு, கண் - கணுக்களையுடைய, இளம் - இளையதான, மூங்கில் - மூங்கில்குருத்தை, வாங்கி-(மெள்ள) எடுத்து, அருகு - ஸமீபத்தில், இருந்த - இருந்த, தேன் - தேனிலே, கலந்து - தோய்த்து, நீட்டும் - ஸமர்ப்பிக்கும், திரு - சிறந்த, வேங்கடங்கண்டிர் - திருமலைகிழர், வான் - மேகத்தோடு, கலந்த - ஸமாநமான, வண்ணன் - வடிவையுடையவன் (வஸிக்கும்), வராமலை. (எரு)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—(பெருகு) பெரிய தமிழன், மிகவும் நல்லேனென்றுசொன்னீர்; ஒரு கவிசொல்லிக் காணுமென்ன; சொல்லுகிறார்.

(பெருகுமதவேழம்) மதித்துச் சமைந்ததாகில் சிறிதறிவுண்டாம்; மதம்பெருகாரின்று அறிவுகெட்ட ஸமயத்திலே. (மாப்பிடிக்கு) இப்படி அறிவுகெட்டத்தை த்யாபயக்தராப்போலே தன்புருவம் நெறித்தவிடத்திலே கார்யங்கொள்ளவற்றுகை. (முன்னின்று) அந்தேவாஸிகளைப்போலே பிடியினுடைய ஸ்வபாவத்தையறிந்து கண் வட்டத்திலேநின்று. (இருகணினமூங்கில்வாங்கி) இரண்டுகணு

வளையச்செய்தே பருவத்துக்குள்ள முற்றனவற்றிருக்கை. (வாங்கி) முங்கிலினுடைய மேன்மையுங் களிற்றினுடைய ஸாவதாநத்தை யுஞ் சொல்லுகிறது. (அருகிருந்ததேன்) திருமஞ்சனத்துக்கு ஸம் பாரித்திருக்குமாப்போலே குறைவற்றிருக்கிறபடி. (தேன்கலந்து) த்ரவத்ரவ்யங்களிர்ண்டுங் கலந்தாற்போலேயிருக்கை. (நீட்டும்) இது க்குக் கொடுக்கையே புருஷார்த்தமாயிருக்கிறபடியும், அதநாதரிக் கிறபடியும். (திருவேங்கடமித்யாதி) “வான்கலந்த” என்கிறது. உப மாநோபமேயங்கள் ஸுஸத்ருசமாயிருக்கிறபடி. (எரு)

அரு.—எழுபத்தைத்தாம்பாட்டு.—சமைந்ததாகில் - மதமமைந் துவற்றினுலென்றபடி. த்யாநயுக்தநாப்போலே-த்யாநயுக்தர் ஸர்வே ஸ்வரணே வசிகரிக்குமாப்போலே, திருமஞ்சனத்துக்கு - பெருமான் திருமஞ்சனத்துக்கு. (எரு)

வரைச் சந்தனக் குழம்பும் வான்கலனும், பட்டும்
வினாப் பொலிந்த வெண் மல்லிகையும்-நிரைத்துக்கொ
ஆதிக்கண் நின்ற வறிவ னடியிணையே [ண்டு
ஒதிப் பணிவ துறும். (எசு)

ப-உ.—வரை - மலையிலுண்டான, சந்தனக்குழம்பும் - பரிமள முடைய சந்தநத்தையும், வான் - விலையுயர்ந்த, கலனும், - ஆபரண த்தையும், பட்டும்-நல்லதிருப்பரியட்டத்தையும், வினா-வாஸநையா ல், பொலிந்த - மிகுந்திருக்கிற, வெண் - வெளுத்த நிறத்தையுடைய, மல்லிகையும் - மல்லிகைப்பூவையும், நிரைத்துக்கொண்டு - அழகா ய் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு, ஆதிக்கண் - (ஸ்ருஷ்டிக்கு) முன்காலத் தில், நின்ற - இருந்த, அறிவன் - ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேஸ்வரனு டைய, இணை - சேர்ந்திருக்கிற - அடியே - திருவடிகளையே, ஒதி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, பணிவது - வணங்குவது - உறும் - சேரும். (1)

வ்பா.—அவ.—எழுபத்தாரும்பாட்டு.—இப்படி ஸந்நிஹிதனான வளை ஆஸ்ரயிக்கை உறுமென்கிறது.

(வரைச்சந்தனக்குழம்பும்) சந்தனகிரியிலே யுண்டான சந்த நக்குழம்பும். (வான்கலனும்) * தேசமானவணிகலனும். (பட்டும் வி ரைப்பொலிந்த வெண்மல்லிகையும்) பரிமளமயிக்கு தர்சனமான மல்லிகையும். (நிரையித்யாதி) இதெல்லாத்துக்குங் காரணமாய்நின் று இத்தனையுஞ்செய்தானாகில் இதற்குமேல் செய்வதென்னென்னும்

இரண்டாந்திருவந்தாதி எஎ—பா.—உறும். ஏஅ—பா.—தவம். எரு

ஜ்ஞாந்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளையே யேத்திப் பணிவதுறும். (எசு)

அரு.—எழுபத்தாரும்பாட்டு.—சந்தநகிரி மலயபர்வதம். (எசு)

உறுங்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமன் நற்பாதம்
உறுங்கண்டா யொண்கமலந் தன்னால் - உறுங்கண்டாய்
ஏத்திப்பணிந்தவன் பே ரீரைஞ்ஞாறெப்பொழுதும்

* சாத்தியுரைத்தல் தவம். (எஎ)

ப-உ.—நல் - அதுகூலமான, நெஞ்சே - மகஸ்ஸே! உத்தமன் -
புருஷோத்தமனுடைய, நல் - நன்மையையுடைய, பாதம் - திருவடி
கள், உறுங்கண்டாய் - (ஆஸ்ரயிக்கச்) சேருங்கிடாய். ஒண்-அழகிய,
கமலந்தன்னால், தாமரைப்பூவாலே, உறுங்கண்டாய் - (ஆஸ்ரயித்தல்)
தருங்கிடாய். சாத்தி-(அந்தக்கமலத்தை) ஸமர்ப்பித்து, ஏத்தி - துதி
த்து - பணிந்து - வணங்கி, அவன் - அவனுடைய, ஈரைஞ்ஞாறு-ஆ
யிரமான, பேர் - திருநாமங்களை, எப்பொழுதும் - ஸர்வகாலத்திலு
ம் - உரைத்தல் - சொல்லுகையாகிற, தவம் - தபஸ்ஸு, உறுங்க
ண்டாய் - ப்ராப்தங்கிடாய். (எஎ)

வ்யா.—எழுபத்தேழாம்பாட்டு.—(உறுமியாதி)க்ஷாந்தரபதார்
த்தங்களினுடைய காலைப்பற்றிக்கொண்டு திரிந்த உனக்குஸுஹ்ரு
த்தானவனுடைய திருவடிகளைப்பற்றுகை உறும். (உறுமியாதி)
அப்ராக்ருத புஷ்பந்தேடிப்போகவேண்டா. (உறுமியாதி) ஆஸ்ர
யணிய வஸ்த்துதன்னிலும் ஆஸ்ரயணந்தானே உறும். (எஎ)

அரு.—எழுபத்தேழாம்பாட்டு.—பற்றுகை உறும் - திருவடிக
ளைப் பற்றுகைப் ப்ராப்தம். உறுங்கண்டாய் - ப்ராக்ருதபுஷ்பத்தைக்
கொண்டா ஸ்ரயிக்கையும் ப்ராப்தம். ஒண் கமலத்தைச்சாத்தி அவ
ன்பேரீரைஞ்ஞாறையு மெப்பொழுது மேத்தி உரைக்கலாகிறதவம்
ப்ராப்தம் இவை இத்தனைக்கு மென்றபடி. (எஎ)

தவம்செய்து நான்முகனே பெற்றான், தரணி
நிவர்ந்தளப்பநீட்டியபொற்பாதம் - சிவந்த தன்
கையனைத்து மாரக் கழுவினான், கங்கைநீர்
பெய்தனைத்துப் பேர் மொழிந்து பின்.

(எஅ)

* சாற்றி - என்று உரையின்பாடம்.

எசு இரண்டாந்திருவந்தாதி எசு—பா.—பின்னின்று.

ப-உ.—தவம் - (நாமோச்சாரண மாகிற) தபஸ்ஸை, செய்து-
அதுஷ்டித்து, (அதின்பலத்தை), நான்முகனே - ப்ரஹ்மாவே, பெற்-
றன் - அடைந்தான்; தரணி - பூமியை, நிவர்த்து - உயர்ந்து, அளப்-
ப - அளக்கக்காக, நீட்டிய - தீர்க்கமாகச்செய்த, பொன் - ஸ்ப்ரு-
ஹணீயமான, பாதம் - திருவடிகளை, அனைத்து - ஸமஸ்த மான,
பேர் - (அந்த ஸ்ரியஃபதியினுடைய) திருநாமங்களை, மொழிந்து-
சொல்லி, பின் - பின்பு, சிவந்த - சிவந்த நிறத்தையுடைய, தன்-
தன்னுடைய, கை - கரங்கள், அனைத்தும் - முழுதிலும், ஆர - பூர்-
ணமாகும்படி (ஸபலமாகும்படி), கங்கைநீர் - கங்காஜலத்தை - பெ-
ய்து - விட்டு, கழுவினன் - விளக்கினான். (எஅ)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(தவஞ்செய்து) ஆஸ்-
ரயணீய வஸ்து கைபுகுந்தபின்பு ஆஸ்ரயித்த ப்ரஹ்மாவை ஒப்பா-
ருண்டோவென்கிறது.

(தவமித்யாதி) தபஸ்ஸ-பண்ணினானும் பலம்பெற்றானும் ப்ர-
ஹ்மாவே. (தரணியித்யாதி) அந்யார்த்தமாக ப்ரவர்த்திக்கச்செய்தே-
பலம் பெற்றானென்கிறது. (சிவந்தவித்யாதி) அநேகங்கைபடைத்-
தத்தாலுள்ள லாபம்பெற்றான். (கங்கைநீர்பெய்தித்யாதி) “மூலீ-
தூயஸி-வாநீயஸி - க்ருஹீத்வாதரம்பாநீயம்” என்று திருவடி-
விளக்க வபேக்ஷிதமானவாறே தர்மஜலமானத்தைக் கையிலே கொ-
ண்டு அனைத்துத் திருநாமங்களைச்சொல்லிப் பின்னைத் திருவடிவிள-
க்கினான். (எஅ)

அரு.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—நிவர்த்து - நிமிர்ந்து. அந்-
யார்த்தம் - இந்தரன் நிமித்தம். பெய்து-ஜலத்தையுண்டாக்கி க்கை-
யிலேகொண்டு. (எஅ)

பின்னின்று தாயிரப்பக் கேளான், பெரும்பனைத்தோள்
முன்னின்றுதானிரப்பாள்மொய்ம்மலராள்-சொல்நின்ற
தோள் நலந்தான் நேரில்லாத்தோன்றல், அவனளந்த
நீணிலந்தானத்தனைக்கும் நேர். (எசு)

ப-உ.—தாய் - தாயாரான (கௌஸலை), பின்னின்று - அதுஸரி-
த்து, இரப்ப - யாசிக்க, கேளான் - (அதை) அங்கீகரிப்பதவனுமாய்,
பெரும் - நீண்டும், பனை - பருத்து மிருக்கிற, தோள் - புஜங்களையு-
டைய, மொய் - அழகிய, மலராள் - கமலத்தில் வளிக்கிற பிராட்டி,

இரண்டாந்திருவந்தாதி அஃ—பா.—நேர்ந்தேன். எள்

தான் - ஸ்வயம், முன்நின்று - முற்பட்டு நின்று, இரப்பான் - இரக்க, (அதையுங்கேளாதவனுமாய்), சொல் - ஸ்ரீராமாயணத்தில், நின்ற - ப்ரதிபாத்யனாயிருக்கிற, நேரில்லா - ஒப்பில்லாத, தோன்றல் - சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய. தோள் - புஜங்களினுடைய, நலம் - பலம், அத்தனைக்கும், அவ்வளவுக்கும், அவன் - (வாமநான) அவன், அளந்த - ஆக்ரமித்த, நீள் - விசாலமான, நிலம்-பூமியானது, நேர் - ஒப்பாயிருக்கிறது. (எக்)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (பின்னின்று) திருவுலகளந்தருளின் நீர்மை ராமாவதாரத்தில் குணங்களுக்கு நேரென்கிறது.

(பின்னித்யாதி) கௌஸல்யை, “நான் ஏகபுத்ரை, உம்மைப் பிரிந்து நான் ஜீவிமேன்; நீர்காட்டுக்குப்போகவேண்டா” என்று சொன்னால் கேளான். (பெரும்பணைத்தோளித்யாதி) “சுமுதஸ்தே மயிஷ்டி - அக்ரதஸ்த்தேகமிஷ்யாமி” என்று ப்ரார்த்திப்பான் பெரியபிராட்டியார். (சொல்லின்ற) ஸ்ரீராமாயணத்திலே சொல்லப்படாநின்ற தோள்வலியையுடையனான பிள்ளையுடைய குணங்களுக்கு. (அவனளந்த நீணிலத்தானத்தனைக்கும்நேர்) அன்றளந்த தத்தனையும் அக்குணத்துக்குநேர். (எக்)

அரு.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—நேரில்லாத்தோன்றல்-ஒப்பில்லாத அவதாரமான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய தோள் நலங்களுக்கு. (எக்)

நேர்ந்தே னடிமை நினைந்தே னதொண்கமலம்
ஆர்ந்தே னுன் சேவடிமே லன்பாய் - ஆர்ந்த
அடிக்கோலம் கண்டவர்க் கென்கோலோ, முன்னைப்
படிக்கோலம் கண்ட பகல். (அம்)

ப. உ.—அடிமை - கைங்கர்யத்தை, நேர்ந்தேன் - கிட்டினேன். ஒண் - அழகிய, கமலம் - தாமரை புஷ்பம்போன்ற - அது - அந்தத் திருவடிகளை, நினைந்தேன் - அநுஸந்தித்தேன். உன் - தேவரீருடைய, சே - சிவந்த, அடிமேல் - திருவடிகளின் மேலே, அன்பாய் - ப்ரீதியுடையவனாய், ஆர்ந்தேன் - பரிபூர்ணனானேன். ஆர்ந்த - பூர்ணமான, அடி - திருப்பாதங்களினுடைய, கோலம் - அழகை, கண்

எஅ இரண்டாந்திருவந்தாதி அக—பா.—பகல்.

டவர்க்கு - அதுபவித்தவர்களுக்கு, முன்னை - முன்பு, படி - திருமே
னியினுடைய, கோலம் - அழகை, கண்ட - ஸாக்ஷாத்கரித்த, பகல்-
காலம், என்கொலோ - எப்படியாவதோ ? (அ0)

வ்யா.—எண்பதாம்பாட்டு.—(நேர்த்தேனடிமை) ஸ்வரூபாதுரு
பமான கைங்கர்யத்தைக் கிட்டினேன். (நினைந்தேன்தொன்கமலம்)
ஸ்ந்ருஹணீயமான திருவடிகளை நினைந்தேன். (ஆர்த்தேனியாதி)
உன்னுடைய சிவந்த திருவடிகளிலே ஸ்நேஹத்தை யுடையேனாய்ப்
பரிபூர்ணானேன். (ஆர்த்தவியாதி) திருவுலகளந்த திருவடிகளைக்
கண்டவெங்களுக்கு முன்ஸ்வாபாசிகமான வொப்பனைகளைக் கண்
டகாலமென்னாவது; நாங்கள் கண்டபடிக் கொக்குமோவது. (அ0)

பகல்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன், கனவில்
மிகக்கண்டேன் மீண்டவனைமெய்யே - மிகக்கண்டேன்
ஊன்திகழுநேமி யொளிதிகழும் சேவடியான்
வான்திகழும் சோதி வடிவு. (அக)

ப-உ.—பகல் - பகற்காலத்தை, கண்டேன் - ஸாக்ஷாத் கரித்
தேன். நாரணனை - ஸர்வவ்யாபகனான ஸர்வேஸ்வரனை, கண்டேன் -
ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். கனவில் - ஸ்வப்நத்தைக்காட்டிலும், மிக-விசத
மாக, அவனை - அந்தஸர்வேஸ்வரனை, மீண்டு - (விஷயங்களில் நின்
றும்) திருமபி, மெய்யே - ப்ரத்யக்ஷதூல்யமாம்படி, கண்டேன் - ஸா
க்ஷாத் கரித்தேன். ஊன் - திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில், திகழும் - விள
ங்காநின்ற, நேமி - திருவாழியையும், ஒளி - தேஜஸ்ஸு, திகழும் -
விளங்கா நின்ற, சே - சிவந்த, அடியான் - திருவடிகளையுமுடையவ
னுடைய, வான் - பரமபதத்தில், திகழும் - விளங்காநின்ற, சோதி-
தேஜஸ்ஸையுடைய, வடிவு - திருமேனியை, மிக - விசேஷமாக,
கண்டேன் - அதுபவித்தேன். (அக)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தோராம்பாட்டு.— (பகல்) நீர்கண்ட
படி சொல்லிக்காணீரென்னச் சொல்லுகிறார்.

(பகற்கண்டேன்) காளராத்திரியாய்ச் செல்லாதே விடியக்கண்
டேன். வடுகர் வார்த்தை போலே தெரிகிறதில்லை, எங்களுக்குத்தெ
ரியும்படி சொல்லீரென்ன; (நாரணனைக்கண்டேன்) ஆஸ்தமியாதவா
தித்யனைக்கண்டேன். (கனவிலித்யாதி) ப்ரத்யக்ஷஞார்ஹமாகக் கண்
டேன். (மிகக்கண்டேன்) வடிவிலே திகழாநின்ற திருவாழியையும்,

இரண்டாந்திருவந்தாதி கூஉ—பா.—வடிக்கோலம். எசு

ஒளிதிகழாநின்ற திருவடிகளையு முடையவனுடைய பரமபதத்திலே திகழா நின்ற ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைத்தான திருமேனியைக்கண்டேன் ; மேகம்போலே திகழாநின்ற ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய வடிவென்னவாமாம். (அக)

வடிக்கோல வாள் நெடுங்கண் மாமலரான், செவ்விப் படிக்கோலம் கண்டகலாள் பன்னாள் - அடிக்கோல ஞாலத்தாள்பின்னும்நலம்புரிந்ததென்கொலோ கோலத்தா லில்லை குறை. (அஉ)

ப-உ.—வடி - கோதில்லாமல் சுத்தமாக்கின, கோலம் - அழகையும், வாள் - ஒளியுடைய, நெடும் - (போக்பதையினால்) அபரிச் சிந்நமான, கண் - திருக்கண்களையு முடையவளாய், மா - ஸ்லாக்யமான, மலரான்-கமலத்தை வாஸஸ்தாநமாகவுடையவளுமான பிராட்டி, செவ்வி - அழகிய, படிக்கோலம் - வடிவழகை, கண்டு - அது பவித்து, பன்னாள் - யாவத்காலமும், அகலாள் - நீங்கமாட்டாள். ஞாலத்தாள் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, பின்னும், பெரிய பிராட்டியாவஸ்தையைக்கண்ட வந்தாரமும், அடிக்கோலி - அகலப்பாரித்து, நலம்புரிந்தது - ஆசைப்பட்டது, என்கொலோ - ஏதாயிருக்கிறதோ? (அதுக்கடி), கோலத்தால் - அழகினால், குறை - குறைவு, இல்லை-அற்றிருக்கையிறே. (அஉ)

வ்யா.—அவ.— எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— (வடிக்கோல) கீழ் நாராயணனைக்கண்டேனென்றார். இப்போது லக்ஷ்மீ ஸநாதமாகக் கண்டேனென்கிறார்.

படிக்கோலத்துக்கு றுஜீஷமாய்க் கழித்தா ராரோவென்னில்; (வடிக்கோலமிய்யாதி) ஓராளுமொரு நோக்கும் நேரான கண்ணையுடையளாய் ஸௌகுமார்யத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியார். (செவ்வியிய்யாதி) செவ்வியையுடைத்தாய் ஸ்வாபாவிசுமான கோலத்தைக்கண்டு காலமெல்லாமகலாள். ஒருதேவையாலே யகலாதிருக்கிறாளோ வென்னில், அன்ற; வைத்தகண் வாங்கமாட்டாமையும், கால் வாங்கமாட்டாமையும். (அடிக்கோலியிய்யாதி) அகலப்பாரித்து ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார், பெரியபிராட்டியார் தண்ணீர் தண்ணீரென்கிற விஷயமென்று அறிந்தபின்பும் ஸ்நேஹிக்கைக்கடி யென்னென்கிறது. அவள் கண்ணுக்கு விஷயம் அவனொருத்தனும்; இவளுக்கு

விசிஷ்டம். இவளோடே கூடினவவன் விஷயபூயஸ்தையாலே “அடிக்கோலி” என்கிறது. தன்னில் மிடுக்கனவன் அழுந்தப்புக்கால் கரையிலே நிற்கிறவன் புகாதே போகவன்றோவடிப்பது; எல்லாரிலு மளவுடைய பெரிய பிராட்டியார் குமிழ்நீருண்ணும் விஷயமானால் இவளாகலப் போகாதே அகப்படுகைக்கு ஹேது வென்னென்னில்; ஹேது சொல்லுகிறது. (கோலவித்யாதி) நின்றார் நின்றநிலைகளிலே அகப்படவேண்டும் அழகு குறைவற்றிருக்கையாலே. இதர விஷயங்களிருவர்க்கும் அதுபவிக்கப்போராமையாலே சீறுபாறென்கிற து. கிண்ணகத்திலிழிவாரைப்போலே எல்லாருந் திரளவதுபவிக்க வேண்டும் பரப்புண்டாகையாலே இவ்விஷயத்தை யதுபவிப்பார்க்குப் பரியமேயுள்ளது.

அரு.—எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—“கண்டகலாள்” என்கையாலே பிராட்டியை ருஜீஷமென்கிறது. வடி-வடிச்சு சாணையிட்டு. கோல - அழகியதாய். சப்தார்த்தம். (அகலப்பாரித்தித்யாதி) அடிக்கோலு கை-அகலுகைக்கு உத்யோகிக்கை. அடிக்கோல வேண்டுவானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (அவள் கண்ணுக்கித்யாதி). ஆனால் நல் ம்புரிவானென்னென்ன; சங்காபூர்வமாக அருச்செய்கிறார் (தன்னி வித்யாதி). போகாதோ-இவனிடத்தில் நின்றும் புறம்பேபோகாதே. இப்படி இருவருந்கூடி அதுபவித்தால் ஸாபத்தம் தோன்றாதோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (இதரவிஷயங்களித்யாதி). (அஉ)

குறையாக வெம் சொற்கள் கூறினேன் கூறி மறை யாங்கென வுரைத்த மாலை - இறையேனும் ஈயுங்கொலென்றே இருந்தே னெனைப்பகலும் மாயன்கண் சென்ற வரம். (அஃ)

ப-உ.—மறை-வேதங்களாலே, ஆங்குஎன - அதுவதுவென்று, உரைத்த-சொல்லப்பட்ட, மாலை - பெருமையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே, முறையாக - அபரிபூர்ணமாகும்படியாக, வெம் - கொடிய, சொற்கள் - உக்திகளாலே, கூறினேன் - சொன்னேன். கூறி - சொல்லி, மாயன்கண் - ஆச்சர்யபூதனவனிடத்திலின்றும், சென்று - வரக் கடவு, வரம் - ப்ராஸாதத்தை, இறையேனும் - கொஞ்சமாகிலும், ஈயுங்கொல் - தருவனோ; என்று-என்று நினைத்து, எனைப்பகலும்-ஸர்வகாலமும், இருந்தேன் - இருந்தேன். (அஃ)

இரண்டாந்திருவந்தாதி அசு—பா.—வரம். அசு

வ்யா.—அவ.—எண்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(குறையாக)முன்பு ஸர்வ விஸஜாதீய வஸ்துவைப் பேசுகையாலே என்னோடொப்பாருண்டோ பெரியதமிழன், பெரிது நல்லேனென்று சொன்னார்; இப்போது அவ்வஸ்துகன்னை லக்ஷ்மீஸநாதமாக வதுஸந்திக்கையாலே அங்குத்தைக்கு விஸத்ருசமாகச்சொன்னே நென்கிறார்.

(குறையித்யாதி) அபரிபூர்ண மாம்படியாகவுந் திருவுள்ளம் நோம்படியாகவும் வராத்தைசொன்னேன். “வாழிவறுதாஸு வேடா:—வாச்விவ்ருதாச்சவேதா:” என்றுசொல்லப்படுகிற ஸர்வாதிகளை, வேதம் “ரஹ்ஸி, ஐஹி - ஈத்ருசம் - இதம்” என்று சொல்லப் போகாதவனையென்று மாம். (இறையேனு மித்யாதி) விஸத்ருசமாகச்சொன்னவளவேயோ? ஒன்று சொன்னேனாய் அதுக்குப் ப்ரத்யுபகாரமும் வேணுமென்றிருந்தேன்.

(அரு)

அரு.—எண்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—ஆங்கெனவுரைத்த - எல்லாநு மதுவதுவென வேசத்தாலே யுரைக்கப்பட்டவனென்னுதல். ஆங்கென - அதுவென்று போகிறதொழிய இதமித்தமென்று பரிசீலித்ததுச் சொல்லப்படாசுவனென்னுதல். மாயன் கட்சென்றவர மிறையேனு மீயுங்கொலென்றிருந்தேன். காலமெல்லாமென்றபடி.()

வரங் கருதித் தன்னை வணங்காத வன்மை
உரங் கருதி * மூர்க்கத் தவனை - நரங்கலந்த
சிங்கமாய்க் கீண்ட திருவ னடியிணையே
அங்கண்மா ஞாலத் தமுது.

(அசு)

ப-உ.—வரம் - (ப்ரஹ்மாதிகள்கொடுத்த) வரத்தை, கருதி - நினைத்து, தன்னை-தன்னை, வணங்காத - வணங்காதவனாய், வன்மை-வரபலத்தையும், உரம் - சரீரபலத்தையும், கருதி - எண்ணி, மூர்க்கத்தவனை மூர்க்கனாயிருக்கிற (ஹிரண்யகசிபுவை), நரங்கலந்த-மதுஷ்யரூபத்தோடு சேர்ந்த, சிங்கமாய் - ஸிம்ஹரூபத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு, கீண்ட - பிளந்த, திருவன் - அழகையுடைத்தான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, இணை - சேர்ந்திருக்கிற, அடியே, திருவடிகளே, அம்-அழகிய, கண் - இடமுடைய, மா - விசாலமான, ஞாலத்து - பூமியில், அமுது - அம்ருதம்.

(அசு)

வ்யா.—எண்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(வரமித்யாதி) தேவதைகள் பக்கவிலே வரம்பெற்றவனாய் தேவதைகளுக்கும் அடியா யிருந்துள்

(பா) * மூர்க்கத்தவனை.

அ- இரண்டாந்திருவந்தாதி அரு—பா.—அமுது. அசு—பா.—நவின்று.

ள வுன்னை வணங்காத துரபிமாநத்தையுடையவனை ஹிரண்யனை. (நாமித்யாதி) இதுக்கு முன்புள்ளதால்லான்றாலும் பட்டாப்பேனென்று வேண்டிக்கொள்ள, முன்பில்லாத நரங்கலந்த சிங்கமாயவனைக்கீண்ட ஸ்ரீமானுடைய சரணத்வயமே ஒருதேசத்திலே தேடிப் போக வேண்டாத அம்ருதம். “திருவன்” என்றது—“அழகியான்றானே அரியுருவன்றானே” “நாராலிஹவபுஸ்யோந-நாராலிஹவபுஸ் ஸ்ரீமான்” என்னும் வடிவு. (அச)

அமுதென்றும் தேனென்று மாழியா நென்றும் அமுதன்று கொண்டு கந்தானென்றும் - அமுதன்ன சொன்மலை யேத்தித் தொழுதேன், சொலப்பட்ட நன்மலை யேத்தி நவின்று. (அரு)

ப-உ.—அமுதென்றும் - அம்ருதமென்றும், தேனென்றும் - மதுவென்றும், ஆழியானென்றும் - திருவாழியை யுடையவனென்றும், அன்று - தேவர்கள் சரணம் புகுந்தகாலத்தில், அமுது - அம்ருதத்தை, கொண்டு - வாங்கிக்கொண்டு கொடுத்து, உகந்தானென்றும் - ஸந்தோஷித்தவனென்றும், சொலப்பட்ட - (வேதங்களில்) சொல்லப்படுகிற, நல் - விலகலுண்டான, மலை - ஸர்வேஸ்வரனை, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, நவின்று - சொல்லி, அமுதன்ன - அம்ருதம் போன்ற, சொல்மலை - சப்தஸந்தர்ப்பங்களுளாலே, ஏத்தி - ஸ்தோதரம்பண்ணி, தொழுதேன் - ஆஸ்ரயித்தேன். (அரு)

வ்யா.—எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு.— (அமுதென்று மித்யாதி) அம்ருதத்தோடு பர்யாய சப்தம்போலே காணும் ஆழியானென்கை. (அமுதன்னித்யாதி) தன்னைவேண்டாதே உப்புச்சாறு வேண்டுமவர்க்கு அது தேடிக்கொடுக்குமவன். (அமுதன்னவித்யாதி) அவனையுந்தேவர்க ளம்ருதத்தையும் ஒழிய இவருடைய அம்ருதம் அவனைப் பேசஞ்சொல்லும். (சொலப்பட்டவித்யாதி) “யவஜ்ஜகந்நிமிராம கதி ரோகண்டா” என்று ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்பட்ட. (நன்மலையேத்தி நவின்று) அமுதான சொன்மலை யேத்தித்தொழுதேன். (அரு)

அரு.—எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—அக்ருத்ரிமகீர்-வேதம். ()

நவின்றுனாத்த நாவலர்கள் நாணலர்கொண்டு, ஆங்கே பயின்றதனால் பெற்றபயனென்கொல் - பயின்றாதம்

மெய்த்தவத்தால் காண்பரிய மேகமணி வண்ணனை யான்
எத்தவத்தால் காண்பன்கொ லீன்று. (அந்)

ப-உ.—நவின்னுரைத்த - (அவன் திருநாமங்களைப்) பலகால்
சொன்ன, நாவலர்கள் - (ப்ரயோஜநாந்தரபரரான) கவிகள், நாள் -
செவ்விய, மலர் - பூக்களை, கொண்டு - ஸம்பாதித்து, ஆங்கே - அந்த
ஸ்ரீவேஸ்வரனிடத்தில், பயின்றதனால் - ஆஸ்ரயித்ததனால், பெற்ற-
அடைந்த, பயன் - ப்ரயோஜனம், என் கொல் - ஏதோ? பயின்ற
ர்தம். (ஸாதநாந்தரபரராய்) ஆஸ்ரயித்தவர்களுடைய, மெய் -
சரீரத்தினால் (செய்யப்பட்ட), தவத்தால் - தபஸ்ஸினால், காண்பரிய
- காணதர்ப்பான, மேகம் - மேகம்போலும், மணி - நீலரத்நம்
போலும் இருக்கிற, வண்ணனை, வடிவையுடையவனை, யான் - நான்,
இன்று - இப்பொழுது, எத்தவத்தால் - எந்ததபஸ்ஸினால், காண்
பன் கொல் - அதுபவிக்கப் பெற்றேன். (அந்)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தாரும்பாட்டு.—(நவின்னு) அவன் தா
னே காட்டக்கண்ட வென்னோடொப்பார்களோ? ஸாதநாநுஷ்டாநம்
பண்ணிக் காண்கிறவர்களென்கிறார்.

(நவின்றிய்யாதி) நாவலர்களானவர்கள் செவ்வியப்புவைக்கொ
ண்டு ஸாதநாமக உரைப்பார்கள். (பயின்றவித்யாதி) பெற்றூல்தான்
ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணிப் பெற்றபேறென்? (பயின்றிரித்யாதி) ஆ
ஸ்ரயித்தவர்களுடைய உடம்புநோவப்பண்ணின தபஸ்ஸால் காண
வரிய ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனை இன்றென்ன தபஸ்ஸு
பண்ணிக் கண்டேன்? அவன் காட்டக்கண்டே னத்தனையிறே. “யா
வர் நிகரகல்வானத்தே” “வானைக்கோனைக் கவிசொல்லவல்லேற்
கினிமாறுண்டே”. (அந்)

அரு.—எண்பத்தாரும்பாட்டு.—நாவலர்கள் - நாவல்லவர்கள்;
விதவான்களென்றபடி. நவிலுகையும் சொல்லுகைக்குப் பர்யாயமா
கையாலே மீமிசையாகையாலே ஸாதநாமகவென்கிறது. பேறென் -
ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிப்போகையும் ஒருபேறே என்று கேட்பம்.

இன்று வறிகின்றே னல்லேன், இருநிலத்தைச்
சென்றாங் களந்த திருவடியை - அன்று
கருக்கோட்டி யுள்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருக்கோட்டி யெந்தை திறம். (அள)

அச இரண்டாந்திருவந்தாதி அஅ—பா.—திறம்பிற்று.

ப-உ.—அன்று = ஸாதநாநுஷ்டாந யோச்யதையில்லாத அத் தசையில், சுருக்கோட்டியுள், கர்ப்பஸ்தாநத்துக்குள்ளே, கிடந்து-இருந்து, திருக்கோட்டி - திருக்கோட்டியூரிலெழுந்தருளி யிருக்கிற, எந்தை - என்ஸ்வாமியினுடைய, திறம் - பரகாரத்தை, கண்டேன், ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். இரு - பரப்பையுடைய, நிலத்தை - பூமியை, ஆங்கு - அங்கே, சென்று - கிட்டி, அளந்த - அளந்துகொண்ட, திருவடியை - ஸ்ரீபாதத்தை, இன்று - இப்பொழுதாக, அறி கின்மேனல்லேன் - அறிகிறேனல்லேன். (அஎ)

வ்யா.—அவ.—எண்பக்தேழாம்பாட்டு.—(இன்று) ஸாதநாநுஷ்டாநமும் யோச்யதையுமின்றி யிருக்கக்கண்டிலேனோ வென்கிறார்.

(இன்றித்யாதி) இன்றாகவறிகிறேனோ? (இருநிலமித்யாதி) அவனளக்கிற விடத்திலே பூமிசென்றதோ? பூமிகிடந்தவிடமெல்லாம் தானே சென்றளந்தானித்தனையன்றோ? (அன்றித்யாதி) என்ஸ்வாமியிடையாட்டம் கர்ப்பஸ்தாநத்திலே கிடக்கச்செய்தே கண்டேன்.)

திறம்பிற் நிநியறிந்தேன் தென்னரங்கத் தெந்தை
திறம்பா வழிசென்றார்க் கல்லால் - திறம்பாச்
செடிநரகை நீக்கித்தான் செல்வதன்முன், வாணோர்
கடிநகர வாசற் கதவு. (அஅ)

ப-உ.—தென் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, அரங்கத்து - கோயிலிலே (பள்ளிகொண்ட), எந்தை - என்ஸ்வாமியினுடைய, திறம்பா-சலியாத, வழி - மார்க்கத்தைப்பற்றி, சென்றார்க்கல்லால் - நடக்குமவர்களுக்கொழிய, திறம்பா - சலியாத (அநுபவித்துமுடிக்கப்போகாத), செடி - காடேறியிருக்கிற (அபாரமான), நரகை - நரகத்தை, நீக்கி - (ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலே) போக்கி, தாம் - தாங்கள், செல்வதன்முன் - (ஸ்ரவேஸ்வரனாக) கிட்டுவதற்குமுன்னே, வாணோர் - நித்யஸூரிகள் வளிக்கிறதுமாய், கடி - மதியையுடையதுமான, நகரம் - ஸ்ரீவைகுண்ட நகரத்தினுடைய, வாசற்கதவு - வாசலிலிட்டிருக்கிற கபாடம், திறம்பிற்று - தப்பிற்று. இனி - இப்பொழுது, அறிந்தேன் - தெரிந்துகொண்டேன். (அஅ)

வ்யா.—அவ.—எண்பக்தேட்டாம்பாட்டு.—(திறம்பிற்று) அவன் தானே விஷயீகரித்தார்க்கு அவனைக்கிடைக்கு மித்தனையல்லது வேறு சிலர்க்குக்கிடையாதென்கிறது.

(தென்னரங்குமிச்யாதி) “ஔகேசு - மாமேகம்” என்றருளிச் செய்தபடியே அவனையே உபாயமாகப் பற்றினவர்களுக்கு “ஔகேசு - மாமேகம்” என்றதிலும் ஸௌலப்யகாஷ்டையைச் சொல்லுகிறது. (திறம்பாவித்யாதி) தானே தூறுமண்டப் பண்ணின ஸம்ஸாரத்தை நீக்கிச் செல்லுமவர்களுக்கு நித்யஸூத்ரிக்குடைய அரணையுடைத் தாயி நுந்துள்ள கலங்காப் பெருங்கரத்தில் கதவுதிறம்பிற்றென்னுமிட மறிந்தேன். தானே ஸம்ஸாரத்தை நீக்க இவனுக்குக் காலம்போரா து; பாபம்பண்ணினகாலம் அநாதியாகையாலே திறம்பிற்றினியறிந் தே நென்றவயம்.

(அஅ)

அரு.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—தாஞ்செல்வதன்முன்-தாங் களேயத்தம்பண்ணிச் செல்லுமவர்க்கு முன்பே, ஏற்கவே. கதவுதிறம் பிற்று - புதுவொண்ணுசபடி சாகுதிச்சொண்டது ஸாதநாதுஷ்டா நத்தாலே நீக்க போகாமைக் கருளிச்செய்கிறார் (தானே ஸம்ஸா ரத்தை இத்யாதி).

(அஅ)

கதவிக் கதஞ்சிறந்த சுஞ்சனைமுன் காய்ந்து
அதவிப்போர்யானை யொசித்துப் - பதவியாய்ப்
பாணியால் நீரோற்றுப் பண்டொருகால் மாவலியை
மாணியாய்க் கொண்டிலையே மண்.

(அக)

ப-உ.—கதம் - கோபத்தினால், சிறந்த - மிகுந்த, சுஞ்சனை-கம் ஸனை, கதவி - கோபித்து, முன் - அவன்முன்னே, காய்ந்து - முடி த்து, அதவி - நெருக்கி, போர் - யுத்தோர்முகமான-யானை - குவல யாபீடத்தை, ஒசித்து - முறித்து, பதவியாய் - வழியினாலேயே, மா ணியாய் - ப்ரஹ்மசாரியாய்க்கொண்டு, பாணியால்-திருக்கையினால், நீர் - (தாந) ஜலத்தை, ஏற்று - வாங்கி, பண்டு ஒருகால் - முன்பு ஒருகாலத்திலே, மாவலியை - மஹாபலியினிடத்தில் நுத்து, மண் - பூமியை, கொண்டிலையே - வாங்கினுயல்லையோ?

(அக)

வ்யா.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(கதவி) நெஞ்சிலகற்று தல் ஞானம். சீற்றத்தை யுடையனாயிருந்துள்ள கம்ஸனை. (கதவி முற்காய்ந்து) சீறிமுற்காய்ந்து; தலைமயிரைப் பற்றி முன்னேபிடித் தென்னவாமம். (உதவியித்யாதி) ஆனையை வ்யாபரியாத படிக்கோக அடர்த்துக்கொம்பை யொசித்து. (பதவியாய்) நீர்மையை யுடையவனாய். கம்ஸனைக் கொன்றாற்போலே முலையடியன்றிக்கே

அசு இரண்டாந்திருவந்தாதி ௯௦—பா.—மண்ணுலகம்.

வழிகொடு வழியேயென்றுமாம். (பாணியால் நீரேற்று) குடங்கையால் நீரேற்று. (பண்டித்யாதி)ஐஸ்வர்யந் தோற்றக்கொண்டாயோ? அர்த்தித்வந்தோற்ற மாணியாயன்றோ கொண்டது. (அசு)

அந.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—கதம் - சிற்றம் சிறப்பு - மிகுத. முற்காய்ந்து - ஏற்கவே காய்ந்தென்னுதல்; முன்னே பிடித்தென்னுதல் - அதவி - அடர்த்து, போர்யனை - யுத்தோர்முகமானயானை. பதவி - பதஸ்தனா பென்னுதல் - பதமென்று வழியாய், வழியே - நேர் கொடுநேரே என்னுதல். (அசு)

மண்ணுலக மாளேனே வானவர்க்கும் வானவனாய் விண்ணுலகம் தன்னகத்து மேவேனே - நண்ணித்திருமலைச் செங்க ணெடியானை, எங்கள் பெருமானைக் கைதொழுதபின். (சு௦)

ப.உ.—திருமலை - ஸ்ரியபதியாயும், செம் - சிவந்த, கண் - நேத்ரங்களையுடையனாயும், நெடியான் - (எங்களுக்கு) ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவனாயும், எங்கள் - எங்களுக்கு, பெருமானை - ஸ்வாமியுமான ஸர்வேஸ்வரனை, நண்ணி - கிட்டி, கைதொழுதபின் - ஆஸ்ரயித்த பிற்பாடு, மண்ணுலகம் - பூமியேடுகூடின லோகத்தை (லீலாவிபூதியை), ஆளேனே - பரிபாலனம் பண்ணமாட்டேனோ? வானவர்க்கு - நித்யஸூரிகளுக்கும், வானவனாய் - பெருமையையுடையனாய்க் கொண்டு, விண்ணுலகம் தன் அகத்து-பரமபத்திலே, மேவேனே - பொருந்தியிரேனோ? (சு௦)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூறாம்பாட்டு.—கம்ஸனைக் கொன்றோம்; ஆனையைக்கொன்றோம்; பூமியையளந்தோமென்று நம்முடைய செயல்களைச் சொல்லுமத்தனையோ? உமக்குப் பெறவேண்டுமது சொல்லீரோவென்னைச் சொல்லுகிறார்.

(மண்ணித்யாதி) ஓரடிவர நின்ற பூமியையாளுகையெனக்கொரு பணியோ? (வானவரித்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்கவ்வுருகாய் பரமபத்திலிருக்கை எனக்கொரு பணியுண்டோ? (திருமலைச் செங்க ணெடியானை யெங்கள் பெருமானை நண்ணிக்கை தொழுதபின்) ஸ்ரியபதியாய் ஸமாஸ்ரயணியனாய் எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனைக் கிட்டிக் கைதொழுதபின் போக மோக்ஷங்களிலெனக்கொரு குறையுண்டோ. (சு௦)

இரண்டாந்திருவந்தாதி கூக—பா.—பின்னல். கூஉ—பா.—அடியால். கூக

பின்ன லருநரகம் சேராமல் பேதுறுவீர்
முன்னல் வணங்க முயல்மினே - பன்னால்
அளந்தானி க்கார்க் கடல்குழ் ஞாலத்தை, எல்லாம்
அளந்தா னவன்சே வடி. (கூக)

ப-உ.—பின்னல் - சரீரம் விழுந்தபின்பு, அரு - க்ருரமான, நரகம் - நரகங்களில், சேராமல் - கிட்டாதபடி, பேதுறுவீர் - மனங்கலங்கியிருக்கிற நீங்கள், முன்னல் - (தேவயாத்ரைக்கு) முன்னமே, பல் - அநேகமான, நூல் - சாஸ்த்ரங்களினால், அளந்தானை - நிச்சயிக்கப்பட்டவனை, கார் - கறுத்த, கடல் - ஸமுத்ரத்தினால், குழ் - சுற்றப்பட்ட, ஞாலத்தைபெல்லம் - பூமியை முழுதும், அளந்தானவன் - ஆக்ரமித்தவனுடைய, சே - சிவந்த, அடி - திருப்பாதத்தை, வணங்க - ஆஸ்ரயிக்க, முயல்மினே - யத்நம்பண்ணுகோள்,

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றேராம் பாட்டு.—(பின்னல்) “கூஉ-தஸுலியாபுராவூஃ - அர்த்ததர்ச்சமயாப்ராப்தாஃ” என்கிறபடியே ஒன்றிலேயெல்லாமுண்டான விஷயம். ப்ரக்ருதிவஸ்யரான பின்பு நரகம் ஒருவகைப்பாது. அவ்விஷயத்தை வணங்கப் பாருங்கோள்.

(பன்னாலளந்தானை எல்லாப் ப்ரமாணங்களாலும் ஜிஜ்ஞாஸிக்கப்பட்டவனை. (காரித்யாதி) வேதைசஸமதிகம்யமாய் அரிசாயிருக்குமோவென்னில்; வரையாதே எல்லார் தலைபிலும் அடியைவைத்த ஸுலபனுடையதிருவடிகளை. (பின்ன லருநரகஞ்சேராமல் பேதுறுவீர் முன்னல்வணங்க முயல்மினே) முன்னடிகோற்றாதேபாபத்தைப் பண்ணிப்பின்னையதுதான் ம்பிறந்து பேதுற்றிருக்கிற நீங்கள், சரீரஸமந்தரம் வடிம்பிட்டு நிற்கிறது, பின்னைச்செய்கிறோ மென்றறிபிருக்க வெண்ணுது; முற்படவணங்கிப் பின்னை தேஹயாத்ரை பண்ணப் பாருங்கோள். (கூஉ)

அரு.—தொண்ணூற்றேராம் பாட்டு.—விஷயம் ஸகலபலபுரதம்; ஆஸ்ரயியுங்கோனென்றபடி. “பேதுறுவீர், பின்ன லருநரகஞ்சேராமல் முன்னல் வணங்கமுயல் மினே” என்றவ்விதத் தருளிச்செய்கிறார் (முன்னடிகோற்றாதே இச்யாதி.) (கூக)

அடியால் முன் கஞ்சனைச் செற்று அமரபோத்தும்
படியான் கொடிமேல் புள்கொண்டான்-நெடியான்றன்

அ.அ. இரண்டாந்திருவந்தாதி கூட—பா.—கடிது.

நாமமே யேத்துமின்க ளேத்தினால், தாம்வேண்டும்
காமமேகாட்டும் கடிது. (கூஉ)

ப-உ.—அடியால் - பாதத்தினால், முன் - முன்னே, கஞ்சனை -
கம்ஸனை, செற்று - (உதைத்துக்) கொன்று, அமர் - (ப்ரஹ்மாத்ரி)
தேவர்களால், ஏத்தும் - ஸ்துதிசகத்தக்க, படியான் - ஸ்வபாவத்தை
புடையனாயும், கொடியோல் - த்வஜத்தின்மேலே, புள் - கருடபக்தி
யை, கொண்டான் - வஹித்தவனாயும், நெடியான்தன் - தீர்க்கசிந்
தையை; புடையனுமான, ஸர்வேஸ்வானுடைய, நாமமே - திருநாமத்
தையே, ஏத்துமின்கள் - ஸ்கோத்ரம்பண்ணுகோள். ஏத்தினால் -
ஸ்கோத்ரம்பண்ணினால், தாம் - தாங்கள், வேண்டும் - அபேக்ஷித்
கும், காமம் - புருஷார்த்தத்தை, கடிது - சிக்கித்திலேயே, காட்
டும் - தர்சிப்பிக்கும் (கொடுக்கும்). (கூஉ)

வ்யா.—தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு — (அடியால்) கம்ஸன்
ஈஸ்வரனை வஞ்சிக்க நினைத்தத்தை யவனுக்கு முன்னே கோலித்
திருவடிகளாலே மார்விலே ஏறி முடித்தவன். (அமரரேத்தும்படி
யான்) குடியிருப்புப் பெற்றோமென்று ப்ரஹ்மாதிகளேத்தும்
ஸ்வபாவத்தை புடையவன். (கொடிமேல்புட் கொண்டான்) ரக்ஷ
ணத்துக்குக் கொடிசட்டியிருக்கிறவன். (நெடியான்றன்னுமமேயேத்
துமின்கள்.) ஒருநாள் ஒருதிருநாமஞ் சொன்னவனை ஒரு நாளும் மற
வாதவனுடைய திருநாமங்களையேத்துங்கோள். (ஏத்தினாலித்யாதி)
ப்ரதிபந்தகம் போக்குகை, ஐஸ்வர்யம், ஆத்மலாபம், தன்னைத்தரு
கை, எல்லாங் கிடைக்கும். (கடிது) கேவதாந் ப்ரபஜநம்போலே பலத்
துக்கு விளம்பமில்லை. (கூஉ)

கடிது கொடுநரகம் பிற்காலும் செய்கை
கொடிதென் றதுகூடா முன்னம் - வடிசங்கம்
கொண்டானைக் கூந்தல்வாய் கீண்டானைக், கொங்கைநஞ்
சண்டானை யேத்துமினோ வுற்று. (கூஉ)

ப-உ.—கொடு - க்ருரமான, நரகம் - நரகம், கடிது-கொடியது;
பிற்காலும் - அங்குசசென்றபின்பும், செய்கை - (பமபடர்கள்) க்ருத்
யம், கொடிது - க்ருரமானது; என்று - இப்படிநினைத்து, அது -
அந்நரகம், கூடாமுன்னம் - ஸம்பவிப்பதற்குமுன்னமே, வடி கூர்
மையான, சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, கொண்டானை - கையிலே

இரண்டாந்திருவந்தாதி கூசு—பா.—உற்று.

அக

ந்தினவனும், கூந்தல் - கேசியினுடைய, வாய் - வாயை, கீண்டாணை -
பிளந்தவனும், கொங்கை - (பூதனையின்) ஸ்கந்தத்திலிருந்த, நஞ்சு -
விஷத்தை, உண்டாணை - புஜித்தவனுமானவனை, உற்று - பொரு
ந்தி, ஏத்துமினே - ஸ்துதியுங்கோள். (கூங்)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றுமூன்றும்பாட்டு.—(கடிது) ஆஸ்
ரயிக்கைக்கொரு உபாயஞ்சொல்லுகிறது.

(கடித்தியாதி) நரகதர்சனமோகடிது; பின்பு அங்குச்செயல்களோ
கொடிது. ருத்ரவாறுகளிலே புகடுகை, வாட்டோன்றிருந்துள்ள
கோரைகளிலே ஏறிடுகை. இவற்றையதுஸந்தித்து. (அது கூடா
முன்னம்) அவை சிட்டுவதுக்கு முன்னே. (வடிசங்கங்கொண்டாணை)
கூரிய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக் கையிலே ஆபுதமாகக் கொண்டவனை.
கேசியின்வாயைக்கிழித்தவனை. (கொங்கை நஞ்சுண்டாணை) பூதனை
யை முடித்தவனை. (ஏத்துமினேவுற்று) நரகங்கொடிதென்று அது
ஸந்திக்க விரோதி நிரஸநசிலனானவனைக்கிட்டி ஏத்தலாம். (கூங்)

உற்று வணங்கித் தொழுமின், உலகேழும்
முற்றும் விழுங்கும் முகில் வண்ணன் - பற்றிப்
பொருந்தா தான் மார்பிடந்து பூம்பாடகத்துள்;
இருந்தாணை ஏத்துமென் நெஞ்சு. (கூசு)

ப-உ.—உலகேழும் - ஏழுலோகங்களையும், முற்றும்-ஸம்பூர்ண
மாக, விழுங்கும் - அமுது செய்தவனாயும், முகில் - மேகம்போன்ற,
வண்ணன் - திருமேனியையுடையனாயும், பற்றி - பிடித்து, பொருந்
தாதான் - (தன்னை) அடுக்காதஹிரண்யனுடைய, மார்பு - வசுஷஸ்
ஸை, இடந்து - பிளந்து, பூ - அழகிய, பாடகத்துள் - பாடகமஎன்
கிற திவ்யதேசத்தில், இருந்தாணை - நித்பவாஸம் பண்ணுகிறவனை,
என் - என்னுடைய, நெஞ்சு - மனஸ்ஸு, ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கும்,
(நீங்களும் இப் படியே), உற்று - பொருந்தி, வணங்கி - திருவடிகளில்
விழுந்து, தொழுமின் - ஆஸ்ரயியுங்கோள். (கூசு)

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றுநாலாம்பாட்டு.—(உற்று) என்
னுடைய நெஞ்சு ஏத்துகிறுற்போலே நீங்களுமேத்துங்கோளென்ன
கிறார். தான் நமஸ்கரித்துக் காட்டி ப்ரஜையை நமஸ்கரிப்பிப்பா
ரைப்போலே.

௯௦ இரண்டாந்திருவந்தாதி கூடு—பா.—என்னெஞ்சமேயான்.

(உற்றித்யாதி) கிட்டி அபிமாநகுந்யராய்த் தொழுங்கோள். (உலகித்யாதி) லோகமொன்றும் பிரிகதிப்படாதபடி தன் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, ப்ராஜ பால்குடித்தால் தாயுடம்பு நிறம் பெறு மாப் போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனும், பொருந்தாத ஹிரண்யன்மார்பைப் பற்றியிடந்து பின்னுமாஸ்ரிதவிரோதிகளைப் போக்கவேணுமென்று சிருப்பாடகத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனை யேத்கா நின்ற தென்னெஞ்சு. (கூசு)

என் னெஞ்சமேயா னென் சென்னியான், தானவனை வன் னெஞ்சம் கீண்ட மணி வண்ணன் - முன்னம்சே யூழியா னாழி பெயர்த்தான், உலகேத்தும் ஆழியா னத்தி யூரான். (கூடு)

ப-உ.—தானவனை - அஸுரான ஹிரண்யனுடைய, வல் - கடினமான, நெஞ்சம் - மார்பை, கீண்ட - பிளந்தவனும், மணி - நீலரத்நம் போன்ற, வண்ணன் - திருமேனியையுடையவனும், முன் னம் - முற்காலத்தில், சே - அழகிய, ஊழியான் - பூமியோடுகூடி ன லோகங்களில் வஸிக்கிறவனும், ஊழி - காலோபலக்ஷிதமான லோகத்தை, பெயர்த்தான், உண்டாக்கினவனும், உலகு - லோகத் திலுள்ளவர்கள், ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கக்கூக, ஆழியான் - திருப்பாற் கடலில் பள்ளி கொண்டவனும், அத்தியூரான் - அத்தியூரில் எழுந்தரு ளியிருக்கிறவனுமான ஸர்வேஸ்வரன், என்-என்னுடைய, நெஞ்சம் - ஹ்ருதயத்திலே, மேயான் - பொருந்தி வாஸம்பண்ணுகின்றான்; என் சென்னியான் - என்னுடைய சிரஸ்ஸில் வாஸம் பண்ணுகின்றான்.()

வ்யா.—தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு.—(என்னெஞ்சமேயானி த்யாதி) ஹிரண்யனுடைய “ஔரோஹிஸு - ஈஸ்வரோஹம்” என்ற திண்ணியநெஞ்சைக்கிண்கிசிறுக்கன் விரோதிபோயிற்றென்று புகர்த்த வடிவையுடையவன். (முன்னமித்யாதி) தன்னுலேஸ்ருஷ்ட மான ஜகத்திலேயுள்ளான். (ஊழியித்யாதி) காலோபலக்ஷித ஸகலப தார்த்தங்களையு முண்டாக்கினவன்; எல்லாருமேத்தும்படி திருப்பாற் கடலிலேகண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (அத்தியூரான்) திருவத்தியூரிலே நிற்கிறவன். (என்சென்னியான்) என்னெஞ்சினுள்ளான். “தலைமேல தாளிணைகள் நிலைபேரானென்னெஞ்சத்து” என்கிறபடியே. (கூடு)

அரு.—தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு.—ஊழியான் - ஜகத்து க்கு உபலக்ஷணமாய் ஜகத்திலே யுள்ளானென்கிறது - பேர்க்கை - திருப்புகையாய் ஸம்ஹ்ருதமானத்தை யுண்டாக்குகை. (கூடு)

இரண்டாந்திருவந்தாதி கூசு—பா.—அத்தியூரான், கூசு—பா.—எங்கள், கூசு

அத்தி யூரான் புள்ளை யூர்வான், அணிமணியின்
துத்தி சேர் நாகத்தின் மேல் துயில் வான் - * முத்தி
மறையாவான் மாகடல் நஞ்சுண்டான் தனக்கும்
இறையாவா னெங்கள் பிரான். (கூசு)

ப-உ.—புள்ளை - பகூழிபான பெரியதிருவடியை, ஊர்வான்-நடத்
துமவனாய், அணி - பூணப்பட்ட, மணி, மாணிக்கங்கடும், இன் -
அழகிய, துத்தி - படத்தின் புள்ளிகளும், சேர்-சேர்ந்திருக்கிற, நாக
த்தின்மேல், திருவந்தாழ்வான் மேலே, துயில்வான், கண்வளர்ந்த
நுருமவனாய், முத்தி - மூன்றக்களிகளைப் பதிபாதிக்கிற-மறையாவான்,
வேதங்களில் பதிபாதிக்கப்பட்டவனுமாய், மா - பெரிய, கடல் -
ஸ்முத்தரத்திலேயுண்டான, நஞ்சு - விஷத்தை, உண்டான் தனக்
கும் - விழுங்கின நுதரனுக்கும், இறையாவான் - ஸ்வாமியானவனு
மாய், எங்கள் - எங்களுக்கு, பிரான் - உபகாரகனுமானவன், அத்தி
யூரான் - திருவத்தி யூரிலேயுத்தருளியிருக்கிறான். (கூசு)

வ்யா.—தொண்ணூற்றாற்பாட்டு.— (அத்தியூரானித்யாதி)
இரண்டாலும் ஸாவேஸ்வரனென்றபடி. (முத்திமறையாவான்.) மூ
ன்றக்களியுஞ் சொல்லப்பட்டபின்ன வேதத்தாலே ஸமாராத்யதயா
பதிபாதிக்கப்பட்டவன். “முத்திமறையாவான்” என்று பாடமாகில்
மோகூழ்பதிபாதக வேதத்தாலே பதிபாத்யனென்றபடி.—(மாகடலி
த்யாதி) அபிமாநியானநுதரனுக்கும் ஸ்வரனானவன். எங்கள் பிரா
னாகைக்காக திருவத்தியூரிலே நின்றான். (கூசு)

அ ந.—தொண்ணூற்றாற்பாட்டு.—சுருடவாஹநத்வம், சேஷ
சாயித்வமாகிற இரண்டாலும். அணிமணியின் துத்திசேர் நாகத்தின்
மேல் - பணங்களிலே அழகிய மணிகளையுடைத்தாய் திருவடிநிலை
கள்மேலே யிருக்கிற திருமண்சேர்ந்த திருவந்தாழ்வான்மேலே. ()

எங்கள் பெருமா னிமையோர் தலை மகன் நீ
செங்க னெடுமால் திருமார்பா - பொங்கு
படமூக்கினு யிரவாய்ப் பார்ப்பணமேல் சேர்ந்தாய்
குடமூக்கில் கோயிலாக் கொண்டு. (கூசு)

ப-உ.—திரு - லக்ஷ்மியை, மார்பா - திருமார்பிலுடையவனே!
இமையோர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, தலைமகன்-அதிபதியாயும், செம்-

(பா) * முத்தி.

கூஉ இரண்டாந்திருவந்தாதி கூஅ—பா.—கொண்டு.

சிவந்த, கண் - நேத்ரங்களையுடையனாயும், நெடு - ஸர்வாதிகளையும், மால் - ஸர்வோஸ்வரனாயும், எங்கள், எங்களுக்கு, பெருமான் - ஸ்வாமிபுமான, நீ - நீ, குடமூக்கு - திருக்குடந்தையை, கோயிலாகக் கொண்டு - கோயிலாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, பொங்கு - வ்ருத்தியடைந்திருக்கிற, படம் - பணங்களையும், மூக்கின்-நாஸிகையையுமுடையனும், ஆயிரவாய் - ஆயிரம் வாயையுடையனுமான, பாம்பு - திருவந்தாழ்வானாகிற, அணைமேல்-படுக்கையின்மேலே, சேர்ந்தாய்-பள்ளிகொண்டருளினாய். (கூஎ)

வ்யா.—தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு.—(எங்கள் பெருமானாகியாதி)எங்களுக்கு ஸ்வாமியான ஸௌலப்யத்துக்கு மேலேறியது ஸாநி போக்யனாய், ஸ்ருதிப்ரஸித்தமான கண்ணையுடையனாய், ஸ்ரிய:பதியானவனே ! (பொங்கியாதி) விஸ்த்ருதமான படங்களையும் மூக்கையு முடையனான திருவந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தாய், திருக்குடந்தையைக் கோயிலாகக் கொண்டு பாம்பணைமேல் சேர்ந்தாயென்றவயம். (கூஎ)

கொண்டு வளர்க்கக் குழவியாய்த் தான் வளர்ந்தது உண்ட துலகேழு முள்ளொடுங்கக் - கொண்டு குடமாடிக் கோவலனாய் மேவி, என் னெஞ்சம் இடமாகக் கொண்ட விறை. (கூஅ)

ப-உ.—கோவலனாய் - இடையனாய், குடம்கொண்டு - குடங்களே எடுத்துக்கொண்டு, ஆடி - கூத்தாடி, என் - என்னுடைய, நெஞ்சம் - மனஸ்தை, மேவி - பொருந்தி, இடமாக - ஸ்காநமாக, கொண்ட - அங்கீகரித்த, இறை - ஸ்வாமியானவன், கொண்டு - (சிலர்) எடுத்துக்கொண்டு, வளர்க்க, - வளர்க்கும்படி, குழவியாய் - பாலனாய், தான் - ஸ்வயம், வளர்ந்தது-வ்ருத்தியடைந்தான் ; (அக்காலத்தில்), உலகேழும் - ஸப்தலோகங்களும், உள் - (வயிற்றின்) உள்ளே, ஒருக்க - அடங்கும்படி, உண்டது - அமுதுசெய்தான் ()

வ்யா.—தொண்ணூற்றேட்டாம்பாட்டு.—(கொண்டியாதி)எடுத்து வளர்க்க வேண்டுமபடி குழவியாய்த்தான் வளர்ந்தது. ஸ்தநந்தயாவஸ்தைபிலே வயிற்றிலே வைத்தது அடங்க உலகேழும். தனக்குரகூகர்வேண்டியிருக்கிற அவஸ்தையிலே லோகத்துக்கு ரகூகனா

னன். (கொண்டித்யாதி) இடையனாய் ஜாதிக்குசிதமான கூத்தை யாடி என்னெஞ்சிலே பொருந்தி இங்கப்பண்ணி என்னெஞ்சைக் கோயிலாகக் கொண்ட ஈஸ்வரனுண்டதுவகேழு முள்ளொடுங்க. ()

அரு.—தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு.—கோவலனாய் குடங் கொண்டாடி. (கூஅ)

இறையெம் பெருமா னருளென்று, இமையோர் முறை நின்று மொய் மலர்கள் தூவ - அறைகழல சேவடியான் செங்க ணெடியான், குறளுருவாய் * மாவலியை மண் கொண்டான் மால். (கூகூ)

ப-உ.—எம்பெருமான் - எங்களுக்கு ஸ்வாமியான, இறை - ஸர்வேஸ்வரனே! அருள் - க்ருபைபண்ணு; என்று - இப்படிப் பார்த்தித்து, இமையோர் - தேவர்கள், முறைநின்று - வரிசையாயிருந்து, மொய் - அழகிய, மலர்கள் - புஷ்பங்களே, தூவ - ஸமர்ப்பிக்க, அறை - சப்தியாரின்ற, கழல - கீர்த்தண்டையையுடைய, சே - சிவந்த, அடியான் - திருவடி களையுடையனாயும், செம் - சிவந்த, கண் - நேத்ரங்களையுடையனாயும், நெடியான்-ஸ்ரீவாதிகனுமான ஸர்வேஸ்வரன், மால் - (அவர்கள் விஷயத்தில்) வ்யாமோஹத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, குறளுருவாய் - வாபநருபத்தையுடையனாய் (அவதரித்து), மாவலியை - மஹாபலியினிடத்தில் நின்றும், மண் - பூமியை, கொண்டான் - வசமாக்கிக்கொண்டான். (கூகூ)

வ்யா.—தொண்ணூற்றென்பதாம்பாட்டு.—(இறையித்யாதி) அஸ்மத்ஸ்வாமியான ஈஸ்வரனே! அருளென்று ஒன்று கேட்டவன்றாகப்பாடி காப்பாரை வளைப்பாரைப்போலே “एराण्डे राहृष्ट - ஈஸ்வரோஹம்” என்றுதன காளங்களைப்பொகட்டு தேவர்கள் புஷ்பந்தூவியாஸ்ரயிக்க. (அறைகழல சேவடியான்) த்வநியாரின்ற கீரக்கழலையுடையசிவந்த திருவடிகளையுடையவன். எல்லாவாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணம். (செங்கணெடியான்) ஸர்வேஸ்வரன் குறளுருவாய்ச் சென்று. (மாவலியை மண்கொண்டான் மால்) ஆஸ்ரிதார்த்தமாகச் சுருக்கினவடிவையுடையனாய் மஹாபலி பக்கலிலே மண் கொண்ட வ்யாமுத்தன். (கூகூ)

அரு.—தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு.—மாவடிவிலென்றும் மா
வலியை யென்றும் பாடபேதம்-மாவடிவு-பெரியவடிவு. (௯௯)

மாலே நெடியோனே கண்ணனே, விண்ணவர்க்கு
மேலா வியன் தழாய்க் கண்ணியனே - மேலாய்
விளவிற்காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே, என்றன்
அளவன்றால் யானுடைய வன்பு. (௧௦௦)

இரண்டாந்திருவந்தாதி முற்றிற்று.

பூதத்தாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—:0:—

ப-உ.—மாலே - (குணங்களின் பெருமையையுடையவனே!
நெடியோனே - (ஸ்வரூபத்தினாலும் விபூதியினாலும்) அபரிச்சித்
நனே! கண்ணனே - (ஸமஸ்தத்துக்கும்) நிர்வாஹகனே! விண்ண
வர்க்கு - நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும், மேலா - உயர்ந்தவனாயிருக்
கிறவனே! வியன் - ஆச்சர்யகரமான, தழாய் கண்ணியனே-திருத்
தழாய் மாலையையுடையவனே! மேலாய்-அதுக்குமேல் கருஷ்ணனா
யவதரித்தவனாய், விளவிற்காய் (அஸூரனான) விளாமரத்தின்காயை,
கன்றினால் - (அஸூரனான) கன்றானே, வீழ்த்தவனே - விழச்செய்
தவனே! யானுடைய - (உன்னிஷ்யமாய்) நானுடைத்தான, அன்பு -
ஸ்கேஹம், எனமனளவு என்னிடத்தில், அன்று-அடங்கிநின்றது)
அன்று, ஆல் - ஆச்சர்யம். (௧௦௦)

வ்யா.—நூறும்பாட்டு.—(மாலே) ஸர்வாதிகளே! (நெடியோனே)
அபரிச்சேத்யானவனே! விண்ணவரித்யாதி) நித்ய ஸூரிகளுக்கவ்
வருகாய்ஐஸ்வாயஸூசகமான திருத்தழாய்மாலையையுடையாய்!
(மேலாவித்யாதி) பண்டுகன்றானே விளங்காயை விழவிட்டவனே!
(என்றனித்யாதி) என்னுச்சர்யத்தினளவன்று உன்பககல் ஸ்கேஹம்.
இத்தையகஞ்சுரிப்படுத்த வேணும். (௧௦௦)

இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்

முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்,

—:0:—

அரு.—நூறும்பாட்டு—ஆல் - ஆச்சர்யம்.

(௧௦௦)

இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாநஅரும்பதம் முற்றிற்று.

அப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதேசுராமாநுஜாயநமஃ.

இயற்பா.

பேபாழ்வார் திருவாய்மலர்த்தருளிய

மு ன் னு ந் திருவந்தாதி.

இந்த காதல்

அபாரகருணாஸாகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை

திருவாய்மலர்த்தருளிய

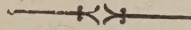
மணிப்ரவாள வ்யாக்யாநஸுஹிதம்

இச்சபாபண்டிதரான

சிங்கப்பெருமாஸ்கோவில்

தர்க்கதீர்த்தர். ராமாநுஜாசார்யரால்

எழுதப்பட்ட ப்ரதிபதஸுஹிதம்

லேசகதிசுராதீ புரீ கோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

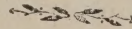
லேசகப்ரமாதாதி ஜநித்தோஷங்களில்லாமல்

மேற்படி

ராமாநுஜாசார்யராலும்

லி. முத்துக்ருஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீ வைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்) யாரால்

சென்னபட்டணம்,

ஸ்ரீநிகேதந முத்ராஶுரசாலையில்

ஸ்ரீ பராஶ்ருத்ருவவதாராதி - ௧௦௦௨.

பலவ. ஸம்வத்ஸரத்தில்

பதிப்பித்தப் ப்ரகரம் செய்யப்பட்டது.

சுருக.

வ்ஜயதேதரம்.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமः.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்)

1882-ஸ்ரீ த்திய ஆறாவது ஆக்ட்டுப்ரகாரம் ரிஜிஸ்டர் செய்து
ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

ப்ரதிமாதம் 5 - பாரங்களுக்குக் குறையாமல் சாஸ்தமாய் அச்சிட்டு
மூன்றதலைமுறைகளுக்கு பேட்ரன்களுக்கு 12-காபிகளும், பாகஸ்தர்களுக்கு
5 - காபிகளும் போஷகர்களுக்கு 1 - காபியும் ப்ரதிமாதம் கொடுக்கப்படும்.

பேட்ரன் சந்தா ரூபாய் - 200, பாகஸ்தர்களுக்கு சந்தா ரூபாய் 100,
போஷகர்களுக்கு சந்தா ரூபாய் 20, மொத்தமாயாவது ப்ரதி இங்லீஷ்மீர்
15ஃக்குள் 10 - ல் ஒருபாகமாயாவது கட்டவேண்டும். இவர்களுக்குப் ப்ர
வேசவர்த்தநீ க்ரமமாக ரூபாய், 2-0 0, ரூபாய், 1-0-0, ரூபாய், 0-4 0.

மற்ற விவரங்களெல்லாம் சட்டபுஸ்தகத்தில் பார்த்துக்கொள்ளவேண்
டும். இதின் விலை அணு 2.

இந்த ஸபையாரால் இதுவரையில் அச்சிட்டு

ப்ரசுரம்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம்	மேலான காஃகிதம் தமிழ்லிபி	3—4—0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம்	டிடொ	0—5—0
ராமசரமஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம்	டிடொ	0—3—0
இயற்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபதிகா	அரும்	
	பதஸஹிதம் டிடொ	1—2—0
டிடொ இரண்டாந்திருவந்தாதி	டிடொ டிடொ	0--12—0
டிடொ மூன்றாந்திருவந்தாதி	டிடொ டிடொ	0--11—0
தாத்தியஸஹித பராசர விநிஷ்ட பரம தர்மசாஸ்த்ரம்		0--14—0

இப்படிக்கு,

கராலபாடி - ஆழ்வாரய்ய,

கார்யதர்சி - தனாசிகாரி,

நெ. 33, வெங்கடாசலமுதலிசெருவு, சென்னை.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமঃ.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லீமிடெட்.)

இயற்பா.

மூன்றந்திருவந்தாதி.

—K(*)—

இந்த க்ரந்தம் திவ்யப்ரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமான இயற்பாவில் மூன்றாவது ப்ரபந்தம். இதில் பாசுரங்கள். ௧00-இதையருளிச்செய்தவர், நீர்ஹேதுக பகவத்கடாக்ஷலப்த திவ்யஜ்ஞான முடைய பேயாழ்வார். இவர் முதலாழ்வார் மூவரில் மூன்றாமவர்; சென்னபட்டணத்துக்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் மயிலாப்பூரில்மணிகை ரவமென்கிற கிணற்றில் செங்கழுநீர்ப்பூவிலவதரித்த அயோநிஜர். இவர் மஹாயோகியாய் லோகத்தைக் கொஞ்சமும் லக்ஷ்யம்செய்யாமல் பகவதாஸக்தமநஸ்கராய் உந்மத்தனாப்போல் ஸஞ்சரித்திருந்தாராகையால் இவருக்குப் பேயாழ்வாரென்று திருநாமமாயிற்று.

இவர், த்வாபராதி ௮௬௦௯௦௦௦ - ம் ஸம்வத்ஸரமான ஸித்தார் த்திராமஸம்வத்ஸரம் ஐப்பசிமாஸம் சுக்லபக்ஷதசமி வியாழக்கிழமை கூடிய சதயநக்ஷத்ரத்தி லவதரித்தார். இவருக்கு நாமாந்தரங்கள் - மஹதாஹ்வயர், மயிலாபூராதீபர். இவருக்குத்திருவாராதம் - ஆழ்வார்கள் நைனார். ஆசார்பர்-ஸேனைமுதலியார். சிஷ்யர்-திருமழிசைப்பிரான். இவர் ப்ரபாவத்தைப்பார்த்து இவரை நந்தகாம்சமென்பர்கள். இவர் மங்களாசாஸநம் செய்த திவ்யதேசங்கள் - திருவல்லிகேணி, பெருமாள்கோயில், திருமலை, திருவெஃகா, வேளுக்கை, திருக்குடந்தை, பாடகம், திருப்பாற்கடல், பரமபதம், கடிகை, திருவிண்ணகர், ஸ்ரீரங்கம், திருக்கோட்டியூர், அஷ்டபுஜம், இவைகள். இப் ப்ரபந்தத்திற்கு வ்யாக்யாந மருளிச்செய்த பெரியவாச்சரன்பிள்ளை, அவ் வ்யாக்யாநத்திற்கு அரும்பத மருளிச்செய்த அப்பிள்ளை, இவர்கள் ப்ரபாவம் முதல்திருவந்தாதி பீடிகையில் இச்சபையாரால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தபேயாழ்வாரும், பொய்கையாழ்வார் பூதத்தாழ்வார்களும் தங்கள் யோகமஹிமைபினால் (௩௧௨௩) ஸம்வத்ஸரம் பூலோகத்தி லெழுந்தருளியிருந்து திருக்கோவலூரில் பரமபதத்துக்கெழுந்தருளினார்கள்.

திருநகூத்ரதனியன்.

ஐவடிவ துஷ்டாவ யோவிஷ்ணு ரஸியா யிதாயிவ்யு|
 கூலவே ரகோதயே ஜாதா ஹோஷ்ய ராஸ்யே|
 த்ருஷ்ட்வா துஷ்டாவயோவிஷ்ணும் ரமயாமயிலாதிபம்|
 கூபேரக்தோத்பலேஜாதம் மஹதாஹ்வயமாஸ்ரயே||
 துஷ்டாவ தவிஷ்ணாதம் ரயிராவாஸி கெருவாஸி|
 ஹோஷம் ஹோஷ்யாதம் வஜே ஸ்ரீ நடி காமாஸக்ய||
 ஸுலாசதபிஷக்ஜாதம் மயூரபுரிகைரவாத்|
 மஹாரந்தம் மஹதாக்யாதம் வந்தேஸ்ரீநந்தகாம்சகம்||

வாழி திருநாமம்.

திருக்கண்டேனென நூறும் செப்பினுன்வாழியே
 சிறந்தவைப்பசியிற் சதயம் செனித்தவள்ளல்வாழியே
 மருக்கமமும் மயிலைநகர்வாழ்வந்தோன் வாழியே
 மலர்க்கரியநெய்தல்தன்னில் வந்துதித்தான்வாழியே
 நெருக்கிடவே இடைகழியில் நின்றசெல்வன்வாழியே
 நேமிசங்கன்வடிவழகை நெஞ்சில்வைப்போன்வாழியே
 பெருக்கமுடன் திருமழிசைப்பிரான் தொழுவோன்வாழியே
 பேயாழ்வார்தாளிணைகள் பெருநிலத்தில்வாழியே.

இப்படிக்கு,
 மாடபூசி-தர்க்கதீர்த்தர், ராமாநுஜாசார்யர்.
 ஸபாபண்டிதர்.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம்.

பிள்ளைலோகம்ஜீய ரருளிச்செய்த

மூன்றந்திருவந்தாதி

தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளை யுடையராய், அத்தாலே பகவத்ஸாக்ஷாத்காரத்தையுடையராய், ததேகாதுபவ பரராய் “ஜாநத்யூஷஸ்யுபோயிநஃ—ஜ்ஞாநத்ருப்தஸ்ய யோகிநஃ” என்னும்படி ததேகதாரகராய், லோகயாத்ரையில் கண்வையாதே அலௌகிகராய் வர்த்திக்கிற முதலாழ்வார்களில் * மாட்மாமயிலே யிலே அவதரித்து மஹதாஹ்வயரென்னும்படி நிரதிசயப்ரேமத்தை யுடையராய், அத்தாலே “திருக்கண்டேன்” என்றுனாத் பேயாழ்வார் திருவடிகளில் நிரந்தராதுஸந்தாநத்தை விதிக்கிறது இதில்.

குருகைகாவலப்ப னருளிச்சேய்த தனியன்.

சீராரும்மாடத் திருக்கோவலூரதனுள்
காரார்கருமுகிலைக் காணப்புக்கு—ஓராத்
திருக்கண்டேனென்றுனாத் சீரான்கழலே
உரைக்கண்டாய்நெஞ்சே யுகந்து.

அர்.— நெஞ்சே சீர் ஆரும் மாடம் திருக்கோவலூர் அதனுள் கார் ஆர் கரு முகிலை காணப்புக்கு ஓரா திருக்கண்டேன் என்று உரைத்த சீரான் கழல் உகந்து உரை கண்டாய்.

அர்த்தம்.— மஃஸ்ஸே ! ஸம்பத்தினால் நிறைந்தும் மண்டபங் களையுடையதுமான திருக்கோவலூரென்கிற திவ்யதேசத்திற்குள் ஜலத்தினால் நிறைந்து கறுத்திருக்கிற மேகம்போன்றதிருமேனியை யுடைய ஸர்வேஸ்வரனை அதுபவிக்கத்தொடங்கி ஆராய்ந்து திருக் கண்டேனென்று தொடக்கமானதிருவந்தாதியை அருளிச்செய்த ஸ்ரீமானான பேயாழ்வாருடைய திருவடிகளை ஆசைப்பட்டு சொல் லுகிடாய்.

ச இயற்பா, மூன்றாந்திருவந்தாதி, தனியன் வ்யாக்யாநம்.

வ்யா.— (சீராரும்மாடத் திருக்கோவலூரதனுள்) * சீரோறு மறையாளர் நிறைத்தசெல்வத்திருக்கோவலூ ராகையாலே ஸ்ரீமத் தாய், அவர்களுக்குப் பாங்காகவஸிக்கும்படியான மாடங்கனையுடைத் தாய், அத்தாலே ததேகநிரூபணீயமாயிருக்கிற திருக்கோவலூரென் றபடி. கோவலன் வர்த்திக்கையாலே அதுவே நிரூபகமானதேசம். (ஊர்) * தானுகந்தலூர். பின்புள்ளார்க்கு மாஸ்ரயணீயனாகக்காக க்ருஷ்ணகுணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் தோற்ற “நீபும் திருமகளும் நின்றாயால்” இயாதிப்படியே வர்த்திக்கிறதேசம். (அதனுள்) இப்படி விலக்ஷணமானதேசத்துக்குள்ளே, விலக்ஷணராலே அன்றெ ரித்த * ஞானச்சுடர்விளக்குகளாலே புறவிருளும் இதயத்திருளும் போனவாறே. (காரார்கருமுகிலைக்காணப்புக்கு) * மழைமுகிலே போல்வானான வவனை * பொலிந்திருண்டகார் வானின்படியே கண் டநுபவிக்கப்புக்கு, புறமழைக்கு ஒதுங்கினவர்க்கு உள்ளும் மழை முகிலாயிருக்கிறபடி. (காணப்புக்கு) அன்பு கூரும்படியானதாம் அநுபவிக்கப்புக்கு.

(அதனுள் காரார்கருமுகில்) * குறுங்குடியுள் முகில்போலே க்ருபாவர்ஷியான மேகமிறே. (காரார்கருமுகிலே) வர்ஷுகவலாஹகம். போலே மேககாந்தியாயிருக்கை. காளமேகமன்றிக்கே வர்ஷுக வலாஹகதர்சநத்தாலே ஒருநிவேசநத்திலே ஒதுங்கப்புக்கு மூவரை யொழிய மற்றொன்று ஆராயுமிடத்து என்று மாம். ஏவம்விதனான வவனை * செஞ்சென்னு முட்கண்ணலே காணப்புக்கு. (ஓரா) திரு வுள்ளத்திலே அவ்வநுபவம் விசதமாம்படி ஓர்ந்து - அநுஸந்தித்து, மநம்பண்ணி.

(திருக்கண்டே னென்றுரைத்த) அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதி யாலே தாம் ஸாக்ஷாத்கரித்த படியை “திருக்கண்டேன்” என்று தொடங்கி பின்புள்ளார்க்கும் ப்ரஸித்தமாக வருளிச்செய்த, (சீரான் கழலே) இப்படி ஸ்ரீமானை யநுபவித்த ஸ்ரீமையுடையரான ஸ்ரீமானு டைய ஸ்ரீபாதங்களே. “மாமலரான் தன்னொடுமாயனைக் கண்டமை காட்டும் தமிழ்த்தலைவன்பொன்னடி” என்னக்கடவதிறே. (உரைக்

இயற்பா, மூன்றாந்திருவந்தாதி, தனியன் வ்யாக்யாரம். ௫

கண்டாய்நெஞ்சேயுகந்து) அவர் “திருக்கண்டேன்” என்றதுபவிக்
தாற்போலே நீயுமவர்திருவடிகளை வாக்காலே அதுஸந்திக்கப்பார்.
“யஜிநஸாயுயாகி துதாதுவடிதி - யத்திமநஸாத்யயதிதத்வா
சாவததி” யிறே.

(நெஞ்சேயுகந்து) இப்படி ததீயசேஷத்வத்துக்குத் தகுந்த
நெஞ்சே! அதுஸந்திக்குமிடத்தில் ஹர்ஷத்துடனே அதுஸந்தித்து.
“உகந்துபணிசெய்து” என்னுமாபோலே. “தனிமாத்தெய்வத்
தடியவர்க்கு இனிநாமாளாகவே இசையுங்கொல்” என்றாரிறே.
சீரானென்று - பகவத்ஸாக்ஷாத்கார ஹேதுவான ஜ்ஞாநபக்த்யாதி
குணங்களையுடைய ரென்னவுமாம்.

இத்தால் - பகவத் ஸாக்ஷாத்காரமுடையராய், அத்தை ஸம்
ஸாரிகளு மதுபவிக்கும்படி ஸ்வஸூக்திமுகேநப்ரகாசிப்பிக்கு மவர்க
ளான ஸ்ரீமான்கள் திருவடிகள் நித்யாதுஸந்தேயமென்றதாயிற்று.

பிள்ளைலோகம்ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீரஸ்த.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.
எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த முன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—உபயவிபூதி யுத்தனென்றது ஸந்தித்தார் முத
லாழ்வார். அதுக்கு வாசகசப்தம் நாராயணசப்தமென்றார் நடுவிலா
ழ்வார். அதுக்கு ஸ்ரீசப்தம் கூட்டிக்கொள்ளவேணுமென்கிற ரிவ்வா
ழ்வார். ஜ்ஞாநத்தைச்சொல்லுகிறது வையந்தகனி. ஜ்ஞாநவிபாகை
யான பக்தியைச்சொல்லுகிறது அன்பேதகனி. பக்தியாலே ஸாக்ஷா
த்கரித்தபடி சொல்லுகிறது இதில்.

அரும்பதவிளக்கம்.— ப்ரவேசே-ப்ரதிபாத்ய விசேஷத்தாலே
ஒருஸங்கதியும் ப்ரபந்தகர்த்தாக்கள் ஸ்வபாவத்தாலே ஒருஸங்கதி
யும் ஆகவிரண்டு.

திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன், திகழும்
அருக்கனணிநிறமுங்கண்டேன்—செருக்கிளாரும்
பொன்னாழிகண்டேன் புரிசங்கங்கைக்கண்டேன்
என்னாழிவண்ணன்பா லின்று.

க.

அந்.— இன்று என் ஆழிவண்ணன்பால் திரு கண்டேன். (5)
பொன் மேனி கண்டேன். திகழும் அருக்கன் அணி நிறமும் கண்
டேன், (13) செரு கிளாரும் பொன் ஆழி கண்டேன். புரி சங்கம் கை
கண்டேன். (22)

அந்.— பகவந் நிர்ஹேதுககடாக்ஷம்பெற்ற வின்று (நான்)
எனதுஸ்வாமியான கடல்வண்ணன்பக்கல் பெரியபிராட்டியை
ஸேவித்தேன். (௫) அழகிய திருமேனியை ஸாக்ஷாத்கரித்தேன்.
விளங்காநின்ற வாதித்யன்போ லுஜ்வலமான வடிவை யறிந்தேன்.
(கட) யுத்தத்தில் வ்ருத்தியடைகிற ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியை
ஸேவித்தேன். விருப்பமுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருக்கை
யில் ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். (௨௨)

க.

வ்யா.— முதற்பாட்டு.— (திருக்கண்டேன்) தர்மந்தனைக் கண்டேன். (பொன்மேனிகண்டேன்) அவளிருக்கு மாஸநங்கண்டேன். (திகழுமருக்கனணி நிறமுங்கண்டேன்) இருவரும்சேர்ந்தசேர்த்தியாலே இளவெய்யில் கலந்தாற்போலே யிருக்கிறபடி. (செருக்கிலாரும் பொன்னாழிகண்டேன்) அஸ்தானேபயசங்கை பண்ணி “வடிவாய்நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்பல்லாண்டு, வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும்பல்லாண்டு” என்கிறபடியே திருவாழியைக் கண்டேன். (புரிசங்கங்கைக்கண்டேன்) “வூரூலிஓ வூஹூராவீநடி - ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம்” என்கிறபடியே. (என்னாழிவண்ணன்பாலின்று) கடல்போலே ஸ்ரமஹரமானவடிவை யெனக்குக்காட்டினவன் பக்கலிலே. (திருக்கண்டேன் - பொன்மேனிகண்டேன்) ப்ரபபக்காஸ்ரயங்கண்டேன். (திகழுமருக்கனணிநிறமுங்கண்டேன்) இருவருங் கலந்தகலவியாலே பிறந்த ஸமுதாய சோபை. (என்னாழிவண்ணன்பால்) கடலிலேயிறே பிராட்டியும் மற்றுமுள்ள ரத்தங்களுமெல்லாம் பிறப்பது. (இன்று) அவன்காட்டக் கண்டவின்னு. இவர்கள் புருஷகாரமாகக் கண்டவின்மென்னவுமாம்.

அரு.— முதற்பாட்டு.— (இளவெய்யில்) பாலாதித்யனுடைய அழகியதாய் ப்ரகாசிக்கிறநிறம்போன்ற புகரைக்கண்டேன். செருவிலே - யுத்தத்திலே, கிளருகிற. பெரியாழ்வாரைப்போலே தாமுங்கண்டோமென்கிறார். (அஸ்த்தானே இத்யாதி). புரிசங்கம்-புரிகை-ஒடுங்குதல். ஆழிவண்ணன்-ஸ்வபாவபரம் இரண்டாந்தரத்தார்யம். க.

இன்றேகழல்கண்டே னேழ்பிறப்பும்யானறுத்தேன்

பொன்தோய்வரைமார்பில்பூந்துழாய்—அன்று

திருக்கண்டுகொண்ட திருமாலே, உன்னை

மருக்கண்டுகொண்டென் மனம்.

உ.

அந்.— பொன் தோய் வரை மார்பில் பூ துழாய் (6) அன்று திரு கண்டு கொண்ட திருமாலே! (10) என் மனம் உன்னை மரு கண்டுகொண்டு. (15) இன்றே கழல் கண்டேன். ஏழ் பிறப்பும் யான் அறுத்தேன். (22)

அர்.— பிராட்டி யுறையக்கடவதாய் மலைபோன்ற திருமார்பி லழகிய திருத்துழாய்மாலையையுடையவனாய் (சு) அந்த ஸமுத்ர மதநகாலத்தில் பிராட்டி தேடிப்பிடித்த ஸ்ரியஃபதியே! (௧௦) என்னு டைய மநஸ்ஸு உன்னை யாசைப்பட்டுக் கண்டுகொண்டது. (௧௫)

இப்போதே (உன்) திருவடியை ஸேவித்தேன். வருத்தியடையும் ஜம்மங்களை நான் போக்கினேன். (உஉ) ௨.

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு.— (இன்றே யித்யாதி) கைங்கர்ய மேயாத்நாயாம்படியாயிற்று. (ஏழ்பிறப்பும் யானறுத்தேன்) ப்ரதிபந்தகம்போயிற்றென்றுதோற்றும்படியாயிற்று, (பொன்தோயித்யாதி) “வஸு”தாஹ்வஸுஷேவாநாஹ் யயளவக்ஷஸ்தலம்ஹரோ” என்று பிராட்டிதானே ஆசைப்பட்டுவந்து ஏறும்படியானமார்பு படைத்த. ஸ்ரியஃபதியை. (உன்னையித்யாதி) ஒருப்ரயோஜந்தைக்கொண்டு போகையன்றிக்கே உன்பக்கலிலே மருவிற்தென்மநஸ்ஸு. ௨.

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு.— (பொன்தோய்வரைமார்பு) பொன்னென்று ஸ்திரீக்கும் பேராகையாலேபிராட்டி தோய்ந்த மார்பென்னுதல்; பொன்போன்ற வாபரணங்கள் தோய்ந்தமார்பென்னுதல். அன்று - அம்ருத மதநஸமயத்திலே. மருக்கண்டு - முழுச்சொல். மருவிற்தென்றபடி. ௨.

மனத்துள்ளான்மாகடல்நீருள்ளான், மலரான் தனத்துள்ளான் தண்டுழாய் மார்பன்—சினத்துச் செருநருகச்செற்றுக்ந்த தேங்கோதவண்ணன் வருநரகம்தீர்க்கும் மருந்து. ௩.

அர்.— மா கடல் நீர் உள்ளான் மலரான் தனத்து உள்ளான் (7) தண் துழாய் மார்பன் செருநர் உக சினத்து செற்று உகந்த (15) தேங்கு ஒதம் வண்ணன் வரும் நரகம் தீர்க்கும் மருந்து மனத்து உள்ளான் (24)

அர்.— விசாலமான ஸமுத்ர ஜலத்தில் சயந்தவனாய் கமல வாஸிநியானஸ்ரீதேவியின் ஸ்தநத்தில் வாஸம் செய்யுமவனாய் (எ) குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையைத் திருமார்பிலுடையவனாய் பகைவர் வேரறும்படி (அவர்களைக்) கோபித்துக் கொன்று களித்தவனாய் (கரு)நிறைந்த கடல்போன்ற வடிவையுடையவனாய் வரக்கடவ நரகத்தைப் போக்குகைக்கு ஒளஷதம்போல்பவனான ஸர்வேஸ்வரன் (என்) மனதில் நித்யவாஸம் செய்கிறான். (உஉ) ௩.

வ்யா.— அவ.— மூன்றாம்பாட்டு.— (மனதுள்ளான்) கீழிவருடைய மநஸ்ஸு அங்கேமருவினபடி சொல்லிற்று. அவனிவருடைய மநஸ்ஸை யல்லதறியாதபடி சொல்லுகிறதிதில்.

(மனத்துள்ளானித்யாதி) ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கிடந்து அவ்வோபாதி பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத்தடத்தையும் ஒருஸ்தாநமாக யுடையனாய், தண்டுழாய்மார்பனாய், சினத்திலேசெருநரானவர்கள் மங்கும்படிசெற்று ஆஸ்ரிதவிரோதி னுள்போகப்பெற்றோமென்றுகந்து அத்தாலே ஸ்ரமஹரமானவடிவையுடையனாய், அதுபவித்தல்லது விடாதநாகத்தைக் கடக்கைக்கு பேஷஜமானவன். (மனத்துள்ளான்) என்னுடைய மரஸ்ஸி னுள்ளான்.

கூ.

அரு.— மூன்றும்பாட்டு.— செருநருக - சத்ருக்கள் மடியு, கூ.

மருந்தும்பொருளு மமுதமுந்தானே
திருந்தியசெங்கண்மாலாங்கே—பொருந்திய
நின்றுலகமுண்டுமிழ்ந்து நீரேற்றுமுவடியால்
அன்றுலகந்தாயோனடி.

சு.

அந்.— திருந்திய செம் கண் மால் அன்று உலகம் உண்டு உமிழ்ந்து (8) ஆங்கே பொருந்திய நின்று நீர் ஏற்று முவடியால் உலகம் தாயோன் அடிதானே மருந்தும் பொருளும் அமுதமும். (20)

அர்.— ருஜுவாய் சிவந்திருக்கிற திருக்கண்களையுடையனாய் ஸர்வாதிகளும் அந்தப்ரளயகாலத்தில் லோகங்களை யமுதுசெய்து (பின்பு) வெளிப்படுத்தி (அ) அந்தமஹாபவியின்யாகத்தில் இணங்கி நின்று தாஜலத்தை வாங்கி முவடியினு லவ்வுலகத்தை யளந்தவனுடைய திருவடிதானே ஓளவுதமும்; தருமும்; அம்ருதமும். (20)

சு.

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு.— (மருந்துமித்யாதி) மருந்தென்று விரோதிநிரஸநமாத்ரத்தைக்கொண்டு பொருளென்று உபாயமாக்கி அமுதமென்று உபேயமென்கிறது, மருந்தென்று உபாயமாக்கி, பொருளு மமுதமுந்தானேயென்று உபாயத்திலிரண்டவஸ்தையைச்சொல்லுகிற தென்றுமாம். (திருந்திய செங்கண்மால்) இவனீஸ்வரனென்றறியலாம்படி திருந்திச்சிவந்த கண்ணையுடையனான ஸர்வேஸ்வரன். (திருந்திய) இவ்வாத்மாக்கள் திருந்தாவிட்டால் இவற்றைத்திருத்தப் பாராதே இவற்றுக்கீடாகத் தன்னைத்திருத்திக்கொண்டிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனென்னவுமாம். (ஆங்கேபொருந்திய) ஸ்ரியஃபதிவந்து நீரேற்கிறுனென்று கூசவேண்டாதபடி இரப்பிலே பொருந்திநின்று,

கூர் மூன்றாந்திருவந்தாதி, து-பா, அடிவண்ணந்தாமரை.

லோகத்தைநீரேற்று, லோகத்தை வயிற்றிலேவைத்துக்காத்து, வெளி
நாடுகாணவுமிழ்ந்து, நீரேற்றலோகத்தை மூவடியாலே அளந்தவ
னுடைய திருவடி மருந்தும் பொருளு மமுதமுந்தானே. ச.

அரு.— நாலாம்பாட்டு.— பொருளுபாய மானபோது, மருந்
தென்று அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி சொல்லுகையாலே இஷ்ட ப்ராப்திக்
குபாயமென்றபடி. (திருந்திய) கண்ணுக்காதல், அவனுக்காதல்
விசேஷணம். ச.

அடிவண்ணந்தாமரை யன்றுலகந்தாயோன்
படிவண்ணம் *பார்க்கடல் நிர்வண்ணம்—முடிவண்ணம்
ஓராழிவெய்யோ னொளியு மஃதன்றே
ஆராழிகொண்டாற் கழகு. ரு.

அந்.— அன்று உலகம் தாயோன் அடிவண்ணம் தாமரை.
(5) படி வண்ணம் பார் கடல்நீர் வண்ணம். (10) முடிவண்ணம் ஓர்
ஆழி வெய்யோன். ஒளியும் அஃதன்றே. (16) ஆர் ஆழி கொண்டா
ற்கு அழகு. (20)

அர்.— மஹாபலிதாநம் கொடுத்தவக்காலத்தி லுலக மளந்தவ
னுடைய திருவடியின்ஸௌந்தர்யம் தாமரைப்பூப்போலிருந்தது. (5)
திருமேனியின் வர்ணம் பூமியைச்சூழ்ந்த ஸமுத்ரஜலத்தின் நிறம்
போலிருந்தது. (10) கிரீடகார்தி ஒற்றைச் சக்கரமுடையதேரேறின
ஸூர்யன்போலிருந்தது. தேஜஸ்ஸு மந்தஸூர்யன்போலவிருந்தது.
(16) ஸௌந்தர்யபூர்ணமான திருவாழி யேந்தினவருடைய ஸௌந்த
ர்யம் இவ்விதமாயிருந்தது. (20) ரு.

வ்யா.—அவ.—ஐந்தாம்பாட்டு.—(அடிவண்ணம்) திருவுலகளந்
தருளினபடி ப்ரஸ்துதமானவாறே அதுக்குத்தோற்று அவனழகை
யநுபவிக்கிறார்.

(அடிவண்ணந்தாமரை) திருவடிகளுடைய நிறம்தாமரை. (அன்
றியாதி) லோகத்தை யடங்கலு மளந்துகொண்டவனுடைய நிறம்
பார் சூழ்ந்த கடலின் நிறம். வெளுப்புப்பேசுகிற விடமாகில் திரு
ப்பாற்கடலினுடைய நிறமென்னவுமாம். (முடியியாதி) திருவடி
ஷேகத்தினுடைய நிறம் ஆதித்யன். (ஒளியுமஃதன்றேயியாதி)
கையிலே திருவாழிபிடித்தால் வேறொரு ஆபரணம் சாத்தவேண்டா
திருக்கிறவனுடைய அழகு அடிவண்ணந்தாமரை. ரு.

முன்றூந்திருவந்தாதி, சு.பா, அழகு. எ.பா, கழல். கங்

அரு.— ஐந்தாம்பாட்டு.— (ஒளியுமஃதன்றே) ஆபாண சோபையால் வந்ததேஜஸ்ஸுமந்தவாதித்யனுடையதேஜஸ்ஸுபோலே அன்றேவென்றபடி. இதுகரியாபதம். ௫.

அழகன்றையாழியாற் காழிநீர்வண்ணம்
அழகன்றையண்டங்கடத்தல்—அழகன்றே
அங்கைநீரேற்றார்க் கலர்மேலோன்கால்கழுவக்
கங்கைநீர்கான்றகழல். சு.

அந்.— ஆழியாற்கு ஆழிநீர்வண்ணம் அழகன்றே? அண்டம்
கடத்தல் அழகன்றே? (6) அம் கைநீர் ஏற்றார்க்கு அலர்மேலோன்
கால் கழுவ (12) கங்கைநீர் கான்ற கழல் அழகன்றே? (16).

அர்.— திருவாழியேந்திய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸமுத்ராஜலம்போ
ன்றநிறம் அழகன்றே? ப்ரஹ்மாண்டத்தை யாக்ரமித்த தழகன்றே?
(சு) அழகிய திருக்கையில் தாநஜலமேந்தியஸர்வேஸ்வரனுக்கு கமலா
ஸநாகியப்ரஹ்மா திருவடி விளக்க (கஉ) (அப்போது) கங்காஜலத்
தைப் பெருக்கின திருவடி அழகன்றே? (கசு). சு.

வ்யா.— ஆறம்பாட்டு.— (அழகு) (ஆழியித்யாதி) ஸர்வேஸ்வர
னுக்குக் கடலினீரினுடைய நிறம் வெறுமனே நிறமாகுமதேயோ?
அழகன்றே? இன்னிறமுடையவற்கு வேறொரு ஒப்பணவேணு
மோ? (அண்டங்கடத்தலழகன்றே) செயலோவழகியதன்றிக்கே
யிருக்கிறது. (அங்கையித்யாதி) திருவடிதான் கங்கைக்குக்காசன
மென்று பாவநமாத்ரமாகுமதேயோ? அதுவுமவனுக்கழகன்றே. சு.

கழல்தொழுதும்வாநெஞ்சே கார்க்கடல்நீர்வேலை
பொழிலளந்த புள்ளூர்திச்செல்வன்—எழிலளந்து
மெண்ணற்கரியானையெப்பொருட்கும்சேயானை
நண்ணற்கரியானை நாம். எ.

அந்.— நெஞ்சே! கார் கடல்நீர் வேலை பொழில் அளந்த புள்
ஊர்தி செல்வன் (9) எழில் அளந்து எண்ணற்கும் அரியானை எப்பொ
ருட்கும் சேயானை (15) நண்ணற்கு அரியானை நாம் கழல் தொழு
தும், வா. (21)

அர்.— மனமே! கரிய கடல்நீருக் கெல்லையாயிருக்கிற பூயியை
யளந்தவனாய் கருடனை வாஹநமாகவுடையவனாய் ஸ்ரீமானாய் (சு)
அழகைப் பரிச்சேதித்து (இவ்வளவென்று) நினைக்கைக்கும் தூரலு

னாய் ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் தூரஸ்தனாய்(கரு) (அநாஸ்ரிதர்க்குக்) கிட்ட வரியனாயிருக்கிறஸ்வேஸ்வரனை நாம் திருவடி தொழு டீவாம் வா. (உக). எ.

வ்யா.— அவ.— ஏழாம்பாட்டு.— (கழல) அழகிப்படி குறை வற்றபின்பு நாமுமிப்படி யநுபவிப்போமென்று திருவுள்ளத்தை யழைக்கிறார்.

(கார்க்கடலித்யாதி) கடல்குழந்தபூமியை யளந்து, புள்ளூர்தி, அத்தாலே ஸ்ரீமானாய். (எழிலித்யாதி) எழிலையளந்து மனோரதிக்க வொண்ணாதவனை. (எப்பொருட்கும் சேயானை) எல்லாப்பொருளுக் கும் தூரஸ்தனாயுள்ளவனை, (நண்ணற்கரியானை) ஸ்வயத்நத்தாலே காண்பார்க்குக் கிட்டவரியனாவனை, (நாம்கழல்தொழுதும்வாநெ ஞ்சே) அவன்காட்டக்காணவிருக்கிற நாம் திருவடிகளைத்தொழு வோம்போகு. எ.

அரு.— ஏழாம்பாட்டு.— கார்க்கடல்நீர் வேலைபொழில் - கருநீ ரையுடைய கடற்கரையாலே சூழப்பட்ட பூமி. பொழில்-பூமி,வேலை- கரை. அளந்து - அழகைப்பரிச்சேதித்து. எ.

நாமம்பலசொல்லிநாராயணவென்று
நாமங்கையால்தொழுதுநன்னெஞ்சே—வாமருவி
மண்ணுலகமுண்டுமிழ்ந்து வண்டறையுந்தண்டுழாய்
கண்ணனையே காண்கநங்கண். அ.

அர்.— நல் நெஞ்சே ! பல நாமம் நாராயணவென்று சொல்லி (6)நாம் அம் கையால் தொழுதும். மருவி வா.(12)மண் உலகம்உண்டு உமிழ்ந்து (16) வண்டு அறையும் தண் துழாய் கண்ணனையே நம் கண் காண்க. (24)

அர்.— அதுகூலமான மநஸ்ஸே ! அநேக திருநாமங்களையும் நாராயணவென்கிற திருநாமத்தையும் சொல்லி(சு)நா மழகிய கையினு லாஸ்ரயிப்போம். விருப்புற்று வா, (கஉ) பூலோகம்முதலிய லோக ங்களை யழுதுசெய்து(பின்பதை)வெளிப்படுத்தினவனாய் (கசு)வண்டு கள்சப்தியாநின்ற குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையையுடையனான க்ரு ஷ்ணனையே நம்முடைய நேத்ரங்கள் காணக்கடவதாக. (உச). அ.

வ்யா.— அவ.— எட்டாம்பாட்டு.— (நாமம்) எல்லாவிதந்ரி யங்களு மவனைய நுஸந்திக்க வேணுமென்கிறார்.

முன்றாந்திருவந்தாதி, கூ-பா, கண்ணும், கௌ-பா, தேசம். கங.

(நாமம்பலசொல்லி) கார்யபுத்யாசொல்லுகிறாராகிலிறே யொன்
றைச்சொல்லுவது. எல்லாத்திருநாமங்களையும் சொல்லி, (காராயண
வென்று) அனாதாரணமான நாமத்தைச்சொல்லி. (கையால்தொழுது
நன்னென்சே) எல்லாவித்திரியங்களுக்குமடிநீயிறே. (மண்ணித்யாதி)
புரளயம் வருமென்றேற்கவேகோலி வயிற்றிலேவைத்து. வெளிநாடு
காணவுமிழ்ந்து போக்யபூதனாய் ஸுலபனான க்ருஷ்ணனையே விரும்
பிக்காணவேணுங்காண்.

அ.

கண்ணுங்கமலம் கமலமேகைத்தலமும்
மண்ணளந்தபாதமும்மற்றவையே—எண்ணில்
கருமா முகில்வண்ணன் கார்க்கடல்நீர்வண்ணன்
திருமாமணிவண்ணன் தேசு.

கங.

அங்.— கரு மா முகில் வண்ணன் கார்க்கடல்நீர் வண்ணன் (7)
திரு மா மணி வண்ணன் தேசு எண்ணில். (13) கண்ணும் கமலம்
கைத்தலமும் கமலமே. (17) மற்று மண் அளந்த பாதமும்
அவையே. (22)

அங்.— கறுத்த பெரிய மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனாய்
கருங் கடல்நீர் நிறத்தனாய் (எ) அழகிய ஸ்லாக்யமான மணி யுருவ
ணுஸர்வேஸ்வரன் தேஜஸ்ஸை யாராய்ந்து பார்க்கில் (கங) திருக்
கண்களும் தாமரஸ புஷ்பம்போன்றிருக்கும். திருக்கைத்தலமும் தாம
ரஸபுஷ்பம்போலவே யிருக்கும். (கங) இன்னமும் பூலோகத்தை யாக்
ரமித்த திருவடியும் அப்புஷ்பம்போலவே யிருக்கும். (22) கங.

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு.—(கண்ணும்)(கருமா முகில்வண்ணன்,
கார்க்கடல் நீர்வண்ணன் திருமா மணிவண்ணன் தேசுஎண்ணில்) ஸ்ர
மஹரமாய் கண்ணுக்கடங்காதேதிரண்டு குளிர்ந்திருந்தவனுடைய
வழகையெண்ணில். (கண்ணுங்கமலம் கமலமேகைத்தலமும் மண்ண
ளந்தபாதமும் மற்றவையே) காடுமேடுமான பூமியையளந்ததுவும்
பூவைக்கொண்டே.

கங.

தேசுந்திறலும் திருவுமுருவமும்
மாசில்குடிப்பிறப்பும் மற்றவையும்—பேசில்
வலம்புரிந்தவான்சங்கங் கொண்டான்பேரோத
நலம்புரிந்துசென்றடையம் நன்கு.

கௌ.

அந்.— வலம்புரிந்த வால் சங்கம் கொண்டான் பேர் ஓத பேசில்
(7) தேசம் திறலும் திருவும் உருவமும் மாசு இல் குடி பிறப்பும்
(15) மற்றவையும் நன்கு நலம் புரிந்து சென்று அடையும். (21)

அந்.— தகழினுவர்த்தமான வெண் சங்கை (திருக்கையில்) ஏந்
திய திருமாலுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல (அதில் பலத்தைப்)
பேசினால் (எ) தேஜஸ்ஸும் ஸாமர்த்யமும் ஐஸ்வர்யமும் ஸௌந்த
ர்யமும் குற்றமற்ற குலத்தில் ஜந்மமும் (கரு) மற்றுமுண்டான
நன்மையும் (தங்கள்) மேன்மையை விரும்பி (த்தானே) வந்து
சேரும். (உக)

கக.

வயா.— அவ.— பத்தாம்பாட்டு.— (தேசம்) அங்குள்ளவழ
கைப்பேசிப் போமித்தனையோ? நமக்கும் சிலபேறுகள் வேண்டாவோ
வெண்ணில்; நாமவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்ல உபக்ரமிக்க
எல்லாஸம்பத்துக்களும் தங்களுடைய ஸ்வரூபம் பெறுகைக்காகத்
தானேவந்தடையுமென்கிறது.

(தேசம்) மதிப்பும். (திறலும்) பராபிபவஸாமர்த்யமும்
(திருவும்) ஐஸ்வர்யமும். (உருவமும்) வடிவமும். (மாசில்குடிப்
பிறப்பும்) குற்றமற்றபிறப்பும் (மற்றவையும்நன்கு) அநுக்ந
மானவையும் இவையெல்லாமானன்கு. (பேசில்) திருநாமம்சொன்
னதுக்கு பலம் பேசப்போகாது, பரயோஜகத்திலே பேசில். (வலம்
புரிந்தவித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல.
(நலம்புரிந்து சென்றடையும்) இஸ்ஸம்பத்தெல்லாம் தன்பேறுகச்
சென்றடையும்.

கக.

அரு.— பத்தாம்பாட்டு.— நன்கு-கீழ்ச்சொன்ன வெல்லா நன்
மையும். வலம்புரிந்த-வலமாகப்புரிந்திருக்கை.

கக.

நன்கோதும்நால்வேதத்துள்ளான், நறவிரியும்
பொங்கோதருவிப் புனல்வண்ணன்—சங்கோதப்
பாற்கடலான்பாம்பணையின்மேலான், பயின்றுரைப்பார்
நூற்கடலான் நுண்ணறிவினான்.

கக.

அந்.— நன்கு ஓதும் நால்வேதத்து உள்ளான் (4)நறவு இரியும்
பொங்கு ஓதம் அருவி புனல் வண்ணன் (11) சங்கு ஓதம் பாற்கட
லான் பாம்பணையின் மேலான்(16)பயின்று உரைப்பார் நூற்கடலான்
நுண்ணறிவினான். (20)

அர்.— நன்றாய் (கரமத்துடன்) ஓதப்படுகிற நால்வகையான வேதங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாய் (ச) தேன் தோற்கும்படியாயும் வருத்தியடைகிற ஸமுத்ரம்போலவும் மலையருவியின் ஜலம்போலவு மிருக்கிற திருமேனியையுடையனாய் (கக) சங்கங்களோடு கடிய அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளு மவனாய் ஆதிசேஷனாகிறபடுக்கைமேல் பள்ளிகொண்டவனாய் (ககா) விமர்சித்துச் சொல்லும்மவ்ராதிகளுடைய சாஸ்த்ரஸாகரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் ஸ-இக்ஷ்ம புத்தியாலறியத்தக்கவனாயிருப்பன். (உ0)

கக.

வ்யா.— அவ.— பதினொரம்பாட்டு.— (நன்கோதும்) அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லத் தானே காட்டக் காணுமத்தனை. அல்லாதார்க்கு துர்ஜ்ஞேயனென்கிறது.

(நன்கோது மித்யாதி) ப்ரதிநியத விசேஷங்களோடே கூட ஸாங்காத்யயநம் பண்ணினவேதங்களாலே “வேடுபெழுவுபெருவ ரஹஜேவவேடி” - வேதைதம்ச ஸர்வாவரஹமேவவேதம்” என்கிற படியே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவன். (நறவித்யாதி) தேன் தோற்கும்படியாய்க் கிளர்ந்த கடல்போலேயும் அருவிப் புனல்போலேயு மிருந்துள்ள திருமேனியையுடையவன். (சங்கோதப்பாற்கடலான்) சங்குகளோடே கூடின திரையையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவன். (பரம்பணயின்மேலான்) அந்தசாயி. (பயின் றுரைப்பார் றுற்கடலான்) ஸாதரமாகவுரைக்குமவர்களாலே இதிஹாஸபுராணங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படும்வன் (நுண்ணறிவினுன் ஸ்வயதந்தாலே யறிவார்க்கு துர்ஜ்ஞேயன்.

கக.

அரு.— பதினொரம்பாட்டு.— சொல்ல-சொல்லுகைக்கு, ப்ரதிநியதவிசேஷங்களோடே கூட என்றபடி. (நறவிரியும்) நறவு-தேன், இரியும்-சிதறும்படி, தோற்கும்படியென்கை, றுற்கடல் - சாஸ்த்ரக்கடல்.

மக.

அறிவென்னுந்தாள் கொளுவி யைம்புல னுந்தம்மில் செறிவென்னுந்திண்கதவம்செம்மி—மறையென்றும் நன்கோதி நன்குணர்வார்காண்போ, நாடோறும் பைங்கோதவண்ணன்படி.

மஉ.

அந்.— என்றும் மறை நன்கு ஓதி அறிவென்னும் தாள் கொளுவி (7) ஐம்புலனும் தம்மில் செறிவென்னும் திண்கதம் செம்மி.

கசு முன்றாந்திருவந்தாதி, கந-பா, படிவட்டத்தாமரை.

நன்கு உணர்வார் (15) பைங்கோதவண்ணன்படி நாடோறும் காண்
பர். (18)

அந்.— எப்போதும் வேதத்தைச் செவ்வையா யத்யயநம்செய்
து ஞானமாகிற பூட்டைத்தொடுத்து (எ) ஐவகையான விர்த்ரியங்க
ளைத் தமக்குள் எடக்குகையாகிற வலிய கதவை யடைத்து நன்றா
யறியவல்லவர்கள் (கரு) அழகியகடல்நிறத்தனாஸர்வேஸ்வரன்
வகையை ப்ரதிதிநமு மறிவார்கள். (கஅ) கஉ.

வ்யா.— அவ.— பன்னிரண்டாம்பாட்டு.— (அறிவென்னும்)
ஒருத்தருக்கு மறியப்போகாதோவென்னில், இப்படி யறிவார்க்கறி
யலாமென்கிறது.

(அறிவித்யாதி) தண்ணிதான ஸ்ரவண ஜ்ஞாநத்தை மூட்டி.
(ஐம்புலனுமித்யாதி) பாஹ்யேந்த்ரியங்கள் மகஸ்ஸோடேகூடி மக
ஸ்ஸை ஆத்மாவோடேகூடி யிருக்கிற விர்த்ச் செறிவாகிற திண்ணிய
கதவை இந்த்ரியங்கள் பாஹ்யவிஷயங்களில் போகாதபடி செம்மி.
(மறையென்றும் நன்கோதி) “யோமா^வதாஜ ஞாயபோஜேநேக. யோகா
த்ஸ்வாத்யாயமாமநேத்”. யோகங் கைவந்தாலும் ப்ரமாணப்ரமேயங்
களுடைய சேர்த்தி யநுஸந்திக்கவேணும். (நன்கித்யாதி) உபாஸநம்,
த்ருவாநுஸ்மருதி, தர்சன ஸமாநாகார ப்ரத்யக்ஷதாபத்தி. இவ்வளவா
கவுணர்ந்தவர்கள் நன்குணர்ந்தவராகிறார். ஸ்ரமஹரமான வடிவை
யுடையவனுடையபடி. இப்படி யுணர்ந்தவர்கள் நாள்தோறும் காண்
பர்கள். கஉ.

அரு.— பன்னிரண்டாம்பாட்டு.— (தாள்கொளுவி) மேலே
தகவு சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநமாகிற தானையிட்டு என்கிறது.
(யோகாதித்யாதி) யோகத்தினாலே அநதீத சாகைகளையு மறிகை. கஉ.

படிவட்டத்தாமரை பண்டுலகம் நீரேற்று

அடிவட்டத்தாலளப்ப நீண்ட—முடிவட்டம்

ஆகாயமூடறுத் தண்டம்போய்நீண்டதே

மாகாயமாய்நின்ற மாற்கு.

கரு.

அந்.— பண்டு உலகம், நீரேற்று படிவட்டத்தாமரை அடி
வட்டத்தால் அளப்ப (6) மா காயமாய் நின்றமாற்கு நீண்ட முடி
வட்டம் (12) ஆகாயம் ஊடறுத்து அண்டம்போய் நீண்டதே. (16).

அர்.—முற்காலத்தி லுலகத்தை தாநஜல மேற்றுவாங்கி தாம
ரைப்பூப்போன்ற பூமியைத் திருவடியினு ளளக்கைக்காகப் (௬) பெரிய
திருமேனியுடையனாய் நின்ற ஸர்வேஸ்வரனுடைய நீண்ட கிரீடமா
னது (௧௨) ஆகாயத்தைப் பிளந்து அண்டபித்திவரையிலும் போய்
வுளர்ந்தது. (௧௬)

௧௩.

வ்யா.—பதின்மூன்றும்பாட்டு.—(படிவட்டத்தாமரை) பூவலய
மாகிற தாமரைப்பூவை. (பண்டித்யாதி) அடிவலயத்தாலே அளப்ப
(நீண்டவித்யாதி) வடிவாலே பாரித்து வ்யாமோஹத்தை யுடைய
ஹைவனுக்குத் திருவபிஷேகமானது ஆகாசத்தைபூடறுத்து அண்ட
பித்திக் கவ்வருகே நீண்டது.

௧௩.

அரு.—பதின்மூன்றும்பாட்டு.—படிவட்டத்தாமரை - வட்ட
மாயிருக்கிற பூமியாகிறதாமரை. மாகாயமாய்நின்ற - பெரியவடிவை
யுடைய. மாற்கு - வ்யாமோஹத்தை யுடையவனுக்கு.

௧௩.

மாற்பால்மனம்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு
நூற்பால்மனம்வைக்க நொய்விதாம்—நாற்பால்
வேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர்முடிதோயும்
பாதத்தான்பாதம் பணிந்து.

௧௪.

அர்.—நால்பாலவேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடி
தோயும் பாதத்தான் பாதம் பணிந்து (8) மால்பால் மனம் சுழிப்ப
மங்கையர் தோள் கைவிட்டு (14) நூல்பால் மனம் வைக்க நொய்
விதாம். (18)

அர்.—சதுர்விதவேத ப்ரதிபாத்யனாய் திருமலையை வாஸஸ்தா
நமாக யுடையனாய் நித்யஸூரிகளின் கிரீட முலையும்படியான திரு
வடிகளையுடையனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை யாஸ்ரயி
த்து (அ) அந்தஸர்வேஸ்வரன் பக்கல் மகஸ்ஸஸ ப்ரவணமாக்கினால்
பெண்களின் தோளை நிராசைபண்ணி (௧௪) வேதங்களி லுள்ளத்தை
ப் பொருத்த வெளிதாம். (௧௮)

௧௪.

வ்யா.—அவ.—பதினாலும்பாட்டு.—(மாற்பால்) “அறிவெ
ன்னுந்தாள் கொளுவி” என்கிறபாட்டிற் சொல்லுகிறபடி இந்திரிய
ஜயம்பண்ணி யறிகை யரிதாயிருந்ததீ; அசுக்க நரிழக்குமத்தனை யோ
வென்னில், இழக்கவேண்டாதவுபாயம்சொல்லுகிறது.

(நாற்பாலவேதத்தான்) நாலுவுகையான வேதத்தாலே ப்ரதி
பாதிக்கப் படுமென். வேதைகஸமுகம்யனாகில் கண்ணுலேகாண்

கிற சப்தாதிகளை எதுபவிப்பார்க்குக் காண வரிதிறேயென்னில் ; (வேங்கடத்தான்) கண்ணலே கண்டதுபயிக்கும்படி திருமலையிலே வந்து நின்றவனே. இதில் கண்ணலே காணப்படுகிற சப்தாதிகளோ டொக்குமோவென்னில், (விண்ணோர்முடிதோயும்பாதத்தான்) இப் படி திருமலையிலே நிற்கிறவன் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்ப்ருஹணீய னானவன். அவன் திருவடிகளிலேபணிந்து. (மாற்பால்மனம்சுழிப்ப) வ்யாமுத்தனயிருக்கிறவன் பக்கவிலே மநஸ்ஸுசுழிக்க. (மங்கையர் தோள்கைவிட்டு) நாகத்திலே மூட்டக்கடவதான ஸ்த்ரீகளுடைய தோளைக் கைவிட்டு. (நூற்பால்மனம்வைக்கவொய்வதாம்) ப்ரமா ணங்களிலே அல்பம் மநஸ்ஸை வைக்கவெளிதாம். டிச.

பணிந்துயர்ந்த பௌவப் படுதிரைகள் மோதப்
பணிந்தபணமணிகளாலே—அணிந்து அங்
கனந்தனணைக்கிடக்கும்மான், அடியேன்
மனந்தனணைக்கிடக்கும்வந்து.

கரு.

அர்.— பௌவம் படு பணிந்து உயர்ந்த திரைகள் மோத(6)
பணிந்த பணமணிகளாலே அணிந்து அனந்தன் அணை கிடக்கும் அம்
மான் அங்குவந்து (13) அடியேன் மனந்தன் அணை கிடக்கும். (16)

அர்.— ஸமுத்ரத்தி லுண்டாய் மடிந்து கிளம்புகிற வலைகளடி
க்க (சு) (அத்திவலை மேல்விழாதபடி)கவித்த படங்களிலுள்ள மாணி
க்கங்களினு லலங்கரிக்கப்பட்ட திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்
மேற் பள்ளிகொண்ட ஸ்வாமி (கரு) அப்படுக்கையைவிட்டுவந்து
அடியேனுடைய மகஸ்ஸாகிற படுக்கையில் சயனித்தான். (கசு) கரு.

வ்யா.— அவ.— பதினேந்தாம்பாட்டு.— (பணிந்து) அவனாலே
ஸ்வயம்வரிக்கப் பட்டவனுக்கு துக்கமொன்றுமில்லையிறே என்
கிறது.

(பணிந்தியாதி) தாழ்வதுகிளருவதானகடல் திரைகளேமோத.
மோதவென்கிறது— குறுந்திவலைபடியும் திருமேனியிலே ஒருமலை
விழுந்தாற்போலே யிருக்கை. (பணிந்தபணமணிகளாலே) அத்
திவலைகள் திருமேனியில் படாதபடி காத்தபணத்தின்மணிகளாலே.
(அணிந்தித்யாதி)அதினாலே யலங்கருதனான திருவந்தாழ்வானாகிற
படுக்கையிலே கிடக்கிற ஸ்வேஸ்வரன். (வந்து அடியேன் மனந்
தனணைக்கிடக்கும்) அப்பெரிய படுக்கையிலே கிடக்குமவன் பரி
யவு மறியாதே அப்படுக்கை வாப்பிமின்றிக்கேபிருக்கவந்தென்மக

ஸ்ஸிலே தங்காநின்றான். எங்கேதங்குமவன் எங்கே தங்காநின்றான். கிடக்க பொருபடுக்கையில்லாதவன் படுக்கையுள்ள வீடந்தேடிவரு மாபோலே. திருவயோத்யையிலுள்ளார் அவனைச் சரணம்புக்குக்கிடக்க, “சூவாஸனுஹிவாரி-ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி” என்றிருந்தாற்போலே.

யரு.

வந்துதைத்தவெண்டினாகள் செம்பவளவெண்முத்தம் அந்திவிளக்குமணிவிளக்காம்—எந்தை ஒருவல்லித்தாமரையாளொன்றிசீர்மார்பன் திருவல்லிக்கேணியான் சென்று.

கசு.

அர்.— ஒரு அல்லி தாமரையான் சென்று ஒன்றிய சீர்மார்பன் (7) வெண் திரைகள் வந்து உதைத்த செம்பவளம் வெண்முத்தம் (15) அந்தி விளக்கும் அணிவிளக்காம் திருவல்லிக்கேணியான் எந்தை. (20)

அர்.— மிக்கவழகிய விதழ்களையுடைய கமலப்பூவில் வலியா நின்றபிராட்டி. போயுறைந்த வழகிய திருமார்பையுடையனாய் (எ) வெண்மையான அலைகள் கொண்டுவந்து தள்ளாநின்ற சிவந்த பவளத்தையும் வெள்ளை முத்துக்களையும் (கரு) ஸந்த்யாகாலத்துக்குப் பரகாசகமான மங்களதீபமாகவுடைய திருவல்லிக்கேணியி லெழுந்த ருளியிருக்கிற பார்த்தஸாரதி பெனக்கு ஸ்வாமி. (20)

கசு.

வ்யா.— அவ்.— பதினாரும்பாட்டு.— (வந்து) இப்படி வந்து தங்குகைக்கடி பிராட்டியோடேயிருக்க யென்கிறார்.

(வந்தித்பாதி) வந்துதையா நின்றுள்ள வெண்டிரைகளாலே யுண்டானசிவந்த பவளமும், ஒளியையுடைத்தானமுத்தம், அந்திக்குப் பரகாசகமாக நின்றமங்களதீபத்தை யுடைத்தான திருவல்லிக்கேணியிலே நின்றவன். (சென்று ஒருவல்லித்தாமரையா ளொன்றிய சீர்மார்பன்) [வஸுதாஸவ-ஹேவாநா யபளவக்ஷஸுஹரோ - பஸ்யதாம்ஸர்வதேவாநாம்யயௌவக்ஷஸ்தலம்ஹரோ] “பஸ்பதாம்” என்று அநாதரேஷஷ்டி. ப்ரஹ்மகள் பார்த்திருக்க பர்த்தாவின் படுக்கையைக் கணிசித்தேறுவாரைப்போலே தேவர்கள் பார்த்துக் கிடக்கத் திருமார்பிலே யேறினாள், [தயாவலோகிதா ஹேவா-தயாவலோகிதா தேவா] பின்னை ஸர்வேஸ்வரன் இவர்களுடைய அலமாப்பைப்பாராயென்று திருவுள்ளத்தாலே நினைத்தபடி தோற்றப் பின்னை யவளாலே பார்க்கப் பட்டவர்கள். [வ்ருஷேஹிஸுஹமே

ஹார்டு - ப்ரதேஹிஸுபகேஹாரம்] அவன் நினைவுஞ் சொல்லுமறி
ந்திறே சிலரைக் கடாக்கிப்பதும், சிலரைக் கொண்டு கொடுப்பதும்.
பெரியபிராட்டியார் தானே சென்றதையும் திருமாற்பா யுடைய
னய் திருவல்லிக்கேணியானுவன். (எல்லாத) எனக்குஸ்வாமி. கௌ.

அரு.— பதினாரும்பாட்டு.— பவளமும் முத்தும் ப்ரகாசக
த்வேந விளக்காக ப்ரகாசியாநிக்கை. அவன் நினைவறிந்தே பார்க்கு
மோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதேஹித்தயாதி). கௌ.

சென்றநாள் செல்லாதசெங்கண் மாலெங்கண்மால்
என்றநாளெந்நாளும் நாளாகும்—என்றும்
இறவாத வெந்தையினை படிக்கே யாளாய்
மறவாது வாழ்த்துக வென்வாய். கௌ.

அ.— செம்கண் மால் எங்கள் மால் என்றநாள் சென்றநாள்
செல்லாதநாள் எந்நாளும் நாளாகும். (10) என்றும் இறவாத எந்தை
இனை அடிக்கே ஆளாய் என்வாய் மறவாது வாழ்த்துக. (19)

அர்.— சிவந்த நேத்ரங்களை யுடைய ஸர்வேஸ்வர நெங்களிடத்
தில் வ்யாமோஹத்தையுள்ளவன் என்றறிந்தநாள் (அதற்குமுன்) கழி
ந்தநாள் (இனி) வரக்கடவ நாளாகிய வெல்லாநாளும் நன்னாளாம்.
(க0) எப்போது மழிவில்லாத பிதாவான ஸர்வேஸ்வரனுடைய பொ
ருந்திய திருவடிக்கு தாஸனாய் என்னுடைய வாக்கு விஸ்மருதியின்யி
மங்களாசாஸனம் செய்யக்கடவதாக. (கௌ)

வ்யா.— அவ.— பதினேழாம்பாட்டு— (சென்றநாள்) அவ
ளோடே கூடியிருக்கையாலே பலத்துக்குத்தட்டில்லை, இனி யென்
னுடைய வாக்கானது அவனை விச்சேதமின்றிக்கே. அதுபவிப்பதாக.

(செங்கண்மா லெங்கண்மா லென்றநாள் சென்றநாள் செல்லாத
எந்நாளும் நாளாகும்) ஸர்வேஸ்வரன் என்பக்கனிலே வ்யாமோ
ஹத்தைப்பண்ணினுனென்று அறிந்தநாள், கழிந்தநாள், வரக்கடவ
நாளானவெல்லாநாளும் நல்விடிவாம். இந்நாள்வரும்படி கழிந்தநா
ளாகையாலேபோனநாளும்ழகிது. மேல் விச்சேதமின்றிக்கே அதுப
விக்கப்பெறுகையாலே வரும்நாளு மழகிது. (என்றுமீத்யாதி.) ஒரு
நாளுண்டாய் ஒருநாளின்றிக்கே பொழியுமுதவின்றிக்கே நித்யனான
பிதாவினுடைய வாக்கானது விச்சேதமின்றிக்கே வாழ்த்துக. கௌ.

மூன்றாந்திருவந்தாதி, கஅ-பா, வாய். கக-பா, அருளாது. உக

வாய்மொழிந்து வாமனனாய் மாவலிபால், மூவடிமண்
நீயளந்துகொண்ட நெடுமாலே—தாவியநின்
எஞ்சாவிணையடிக்கே யேழ்பிறப்புமாளாகி
அஞ்சாதிருக்கவருள்.

கஅ.

அர்.—வாமனனாய் வாய்மொழிந்து மாவலிபால் மூவடி மண்
அளந்துகொண்ட நெடுமாலே! (7) தாவிய எஞ்சா நின் இணை அடி
க்கே ஏழ் பிறப்பும் ஆளாகி அஞ்சாதிருக்க நீ அருள். (18)

அர்.—வாமநாவதாரமெடுத்து (சிலவற்றைச்) சொல்லி மஹா
பலிபக்கல் மூன்றடி பூமியை (வாங்கி அதைத்திருவடிகளாலே) யாக்
ரமித்த ஸர்வாதிகளை! (எ) உலகமளந்த குறைவற்ற உன் னிரண்டு
திருவடிகளுக்கே மேல்வரும் ஜம்மங்களெல்லாவற்றிலு மாட்டிட்டு
பயப்பட்டாதிருக்கும்படி நீ க்ருபைசெய்யவேண்டும். (கஅ) கஅ.

வ்யா.— அவ.— பதினெட்டாம்பாட்டு.— (வாய்மொழிந்து)
உன்னுடைமையை யொன்றுஞ் சேரவிடாத நீயென்னைக்கைக்கொ
ண்டருளவேனுமென்கிறார்.

(வாமனனாய் வாய்மொழிந்து) ஸ்ரீவாமனனாய், “மாவலி! மூவடி
மண்தா” என்றருளிச்செய்து. (மாவலியித்யாதி) அவன் தரப்பின்னை
யளந்து கொண்ட ஸர்வேஸ்வரனே! (தாவியவித்யாதி) திருவுலகளந்த
ருளினவனுடைய கல்யாணமான திருவடிகளிலே கிர்ப்பயனாய் கால
மெல்லாமடிமை செய்திருக்கும்படி யருள். ஒளஷத்தை ஸேவித்தா
னொருவன் தனக்குபயமின்றிக்கே ஸர்ப்பத்தின்வாயிலே கைகொடா
நின்றாணிமே. அவனுடையவருள் பெற்றவன் ஸம்ஸாரத்திலே
யிருந்து பயங்கெடவிருக்கத்தட்டில்லை யிமே,

கஅ.

அரு.— பதினெட்டாம்பாட்டு.— (எஞ்சாவிணையடி) எஞ்சாதல்-
சுருங்குதலாய், சுருக்கமின்றி என்கையாலே கல்யாணகுண பூர்ண
மான திருவடிகளென்றபடி. ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே
அஞ்சாதே யிருக்கக்கூடுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஒளஷத்
த்தை யித்யாதி).

கஅ.

அருளாதொழியுமேயாலிலைமேல், அன்று
தெருளாதபிள்ளையாய்ச்சேர்ந்தான்—இருளாத
சிந்தையராய்ச்சேவடிக்கேசெம்மலர் தூய்க்கைதொழுது
முந்தையராய்நிற்பார்க்குமுன்.

கக.

அந்.—இருளாத சிந்தையராய் சே அடிக்கே செம் மலர் தூய்
கைதொழுது (8) முந்தையராய் நிற்பார்க்கு முன் அன்று ஆவிலை
மேல் தெருளாத பிள்ளையாய் சேர்ந்தான் அருளாதொழியுமே? (17)

அர்.— அஜ்ஞாநாதகாரமில்லாத மகஸ்ஸையுடையராய்க்கொ
ண்டு அழகிய திருவடிகளில் சிவந்த புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்துக் கை
கூப்பி(அ) முற்பாடராய் நிற்குமுபாஸகருக்கு முன்னமே அந்தப்
ளையகாலத்தில் வடதளத்தில் ஜ்ஞாநயோக்யதையில்லாத பிள்ளையுரு
வையுடையனும்ப் பள்ளிகொண்ட ஸர்வேஸ்வரன்(நமக்கு)க்ருபைசெ
ய்யாமற்போவனோ? (க௭) ககூ.

வ்யா.— அவ.— பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (அருளாத) அரு
ளென்னுங்காட்டில் அருளுமோவென்று திருவுள்ளம் விசாரிக்க நம
க்கருளா தொழியுமோவென்கிறார்.

(ஆவிலையித்யாதி) ஆவிலையிலேசேர்ந்து வ்யாழுத்தனான பிள்ளை
நமக்கருளாதொழியுமோ? (இருளாதவித்யாதி) இருளாதசிந்தை
களைபுடையராய்த் திருவடிகளிலே புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொ
ண்டு கைகளாலே தொழுது முற்பாடராயிருக்கிறவர்களுக்கு முன்ன
ருளாதொழியுமோ? முன்னையருளானோ. ககூ.

முன்னுலகமுண்டுமிழந்தாய்க்கு, அவ்வுலகமீரடியால்
பின்னளந்துகோடல்பெரிதொன்றே— என்னோ
திருமாலேசெங்கனெடியானே, எங்கள்
பெருமானேநீயிதனைப்பேசு. ௨௦.

அந்.—முன் உலகம் உண்டு உமிழ்ந்தாய்க்கு அவ்வுலகம் பின்
சரடியால் அளந்துகோடல் பெரிதொன்றே? (9) திருமாலே! செங்கண்
நெடியானே! எங்கள் பெருமானே! நீ இதனை பேசு. என்னே! (18)

அர்.— முற்காலத்தி லுலகத்தை யமுதுசெய்து (அநந்தரம்)
வெளிப்படுத்தி அவ்வுலகத்தைப் பின்பொருகாலத்தி லிரண்டடியினு
லளந்துகொண்டது ஒரு பெரிதோ? (கூ) பெரியபிராட்டியினிடத்தில்
வ்யாமோஹமுடையவனே! சிவந்ததிருக்கண்களையுடைய ஸர்வாதிக
னே! எமக்கு ஸ்வாமியே! நீ யிதைச் சொல். என்ன ஆச்சர்யம்.
(கஅ) ௨௦.

வ்யா.— இருபதாம்பாட்டு — (முன்னுலகமித்யாதி) உன்னை
யிலே பருத்திப்பட்ட பன்னிரண்டும்பட்ட வித்தலோகந்தன்னையே

பெறுதுபெற்றாயாக வளந்துகொள்கை. இதுபெரியதொன்றே? (என்னே திருமாலே யித்யாதி) உன்னுடைய மேன்மைக்கும் இத்தாழ்ச்சிக்கு மெங்கே சேர்த்தியுண்டி. நீ யித்தைச்சொல்லவேணுமென்று எத்திறமென்கிறார்.

உரு.

அரு.— இருபதாம்பாட்டு.— அளந்துகோடல் - அளந்துகொள்கை - பெரியதொன்றே - அன்றென்றபடி!

உரு.

பேசுவா ரெவ்வளவு பேசுவார், அவ்வளவே வாசமலர்த்துழாய் மாலையான்— தேசுடைய சக்கரத்தான் சங்கினுன்சார்ங்கத்தான், பொங்கரவ வக்காளைக்கொன்றான் வடிவு.

உக.

அர்.— வாசம் மலர் துழாய் மாலையான் தேசு உடைய சக்கரத்தான் சங்கினுன் (8), சார்ங்கத்தான் பொங்கு அரவம் வக்காளை கொன்றான் வடிவு பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவார், அவ்வளவே. (18)

அர்.—பரிமளம்மிக்க விதழ்ச்சையுடைய திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய் தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியையுடையனாய் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையுடையனாய் (எ) சார்ங்கமென்கிற வில்லையுடையனாய் பெரிய கூச்சலையுடைய தந்தவக்தர்களை ஸம்ஹரித்தவனான ஸர்வேஸ்வரன் படியைப் பேசவல்லர்க ளெவ்வளவு பேசுவார்களோ? அவ்வளவேபேசுவார்கள். (இவன்படியைப் பூர்ணமாகப்பேச ஒருவரும் சக்தராகார்கள்) (கஅ)

உக.

வ்யா.— அவ.— இருபத்தோராம்பாட்டு.— (பேசுவார்) கீழ்திருவுலகனந்தருளின விடம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அப்படிவனாயாதே பரிமாறுங் க்ருஷ்ணாவதாரத்தைச் சொல்லுகிறார்.

(பேசுவாரித்யாதி) பேசுமலர்களுக்கு யாதோரளவுண்டு, அவ்வளவுபேசிப்போமத்தனை. விஷயத்தைப் பரிச்சேதித்துப் பேசப்போகாது. (வாசமித்யாதி) பரிச்சேதிக்கப்போகாமைக்கிவை தனித்தனியே ஹேதுக்கள். (பொங்கரவ வித்யாதி) விஸ்த்ருதமான சப்தத்தையுடையனான தந்தவக்தர்களைக் கொன்றவனுடைய வடிவு பேசுவா ரெவ்வளவு பேசுவார்; அவ்வளவே.

உக.

அரு.— இருபத்தோராம்பாட்டு.— அரவம் - சப்தம். வடிவு - ஸ்வபாவம்.

உக.

உச்சமுன்றூர்திருவந்தாதி, உஉ-பா; வடிவார். உஉ-பா, விரும்பி.

வடிவார்முடிகோட்டி வானவர்கள், நானும்
கடியார்மலர் தூவிக் காணும்—படியானே
செம்மையாலுள்ளருகிச் செவ்வனெநெஞ்சமே
மெய்ம்மையே காணவிரும்பு. உஉ.

அந்.— வானவர்கள் வடிவு ஆர் முடி கோட்டி (5), கடி ஆர்
மலர் நானும் தூவி காணும் படியானே (11) நெஞ்சமே! செம்மையால்
உள் உருகி செவ்வனெ மெய்ம்மையே காண விரும்பு. (19)

அந்.— நித்யஸூரிகள் ஸௌந்தர்யம் மிக்க திருவபிஷேகங்களை
வணக்கி பரிமளத்தினால் நிறைந்த புஷ்பங்களைத் தினந்தோறும் ஸமர்
ப்பித்து ஸேவிக்கத்தக்கஸ்வபாவத்தையுடையஸ்ரீவேஸ்வரானே (கக)
மனமே! மெய்ப்பாட்டை யதுஸந்தித்து உள்ளங்கரைந்து ஸம்மாரக்
கத்தினால் யதார்த்தமாகக் காண வாசைப்படு. (கக) உஉ.

வ்யா.— அவ.— இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (வடிவார்)
அவன்படி பரிச்சேதிக்கப் போகாநின்பு அவன்தானே காட்டக்
காணென்கிறார்.

(வடிவாரித்யாதி) தர்சனீயமாயிருந்துள்ள முடிகளைவணக்கித்
தேவர்கள் நான்தோறும் பரிமளமிக்கிருந்துள்ள புஷ்பத்தைக் கார்ய
புத்தியின்றிக்கே திருவடிகளிலே பொகட்டுக்காணும் ஸ்வபாவத்தை
யுடையவனாயுள்ளவனே. (செம்மையாலுள்ளருகி) “ அவன் சேஷி-
நான் சேஷபூதன் ” என்னும்முறையாலே ஹ்ருதயம் சிதிலமாய்.
(செவ்வனே) அவன் காட்டும்வழியாலே. (நெஞ்சமே மெய்ம்மையே
காணவிரும்பு) ப்ரமோஜந நிரபேக்ஷமாகக் காணவாசைப்படு. உஉ.

அரு.— இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (முடிகோட்டி) கோடு
தல்-வணங்குதல். செவ்வனே-செவ்வே. உஉ.

விரும்பிவிண்மண்ணைந்த வஞ்சிறையவண்டார்
சுரும்புதுளையிற்சென்றாத—அரும்பும்
புனந்துழாய்மாலையான் பொன்னங்கழற்கே
மனந்துழாய்மாலாய் வரும். உஉ.

அந்.— அம் சிறைய வண்டு ஆர் சுரும்பு சென்று துளையில்
ஊத (8) அரும்பும் புனம் துழாய்மாலையான் விரும்பி விண் மண் அள
ந்த பொன் அம் புழற்கே (18) மனம் துழாய் மாலாய் வரும். (22)

மூன்றாந்திருவந்தாதி, உசுபா, வருங்காலிருநிலனும். ௨௫

அர்.—அழகிய இறகுகளையுடைய ஆண்வண்டோடு கூடிய பெண்வண்டுபோய் ரஸநாடியி லூதம்போது(அ) அரும்பிடாநின்றும் தன்னிலத்திம்போல் செழித்துமிருக்கிற திருத்துழாய்மாலையையுடையவனுடைய, ஆசைப்பட்டு ஆகாசத்தையும் பூமியையுமளந்த பொன் போலழகிய திருவடிகளை (கஅ) யாராய்ந்துகொண்டு (என்) மநஸ்ஸானது வ்யாமோஹத்தைபுடையதாய் வரும். (௨௨) ௨௩.

வ்யா.—அவ.—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு —(விரும்பி)உபதேசம்பலித்தபடி சொல்லுகிறது.

(விரும்பி யித்யாதி) பொன்னங்கழற்கே விரும்பி என்னவுமாம். விருப்பத்தோடே விண்ணுமமண்ணுமளந்த, அழகிய சிறகையுடைய தான வண்டார்க்கும் சுரும்பு நரம்பறிந்தாத அரும்பாநின்றள்ள புன ந்துழாய்மாலையானுடைய விலகூணமான கழலிலே மநஸ்ஸானது வ்யாமோஹத்தைபபண்ணித் துழாவி வாராநின்றது. ௨௩.

அரு.—இருபத்து மூன்றும்பாட்டு.— விரும்பி - மநஸ்ஸ - விரும்புதல்; அவன்விரும்புதல். வண்டார்க்கும்பு - வண்டுகளும் வண்டு விசேஷமான சுரும்புகளும், ஆர்-மிக்கு, திரண்டென்றபடி. நரம்பு-தேன் புறப்படுகிறவழி. ௨௩.

வருங்காலிருநிலனும் மால்விசும்புங்காற்றும்
நெருங்குதீநீருருவுமானான்—பொருந்தும்
சுடராழியொன்றுடையான் சூழ்கழலே, நாளும்
தொடராழிநெஞ்சே தொழுது. ௨௪.

அந்.—ஆழி நெஞ்சே! இருநிலனும் மால் விசும்பும் காற்றும் நெருங்குதீநீருருவுமானான்(10)பொருந்தும் சுடர்ஒரு ஆழி உடையான் சூழ் கழலே வருங்கால் நாளும் தொழுது தொடர். (21)

அர்.—கம்பீரமான மநஸ்ஸே ! விசாலமானபூமியும் பெரிய ஆகாசமும் வாயுவும் அடர்ந்த நெருப்பும் ஜலமுமாகிய இவைகளைச் சரீரமாகவுடையவனும் (க௦) அமர்ந்து உஜ்வலமாய் அத்விஜீயமான திருவாழியை யுடையவனுமான ஸர்வேஸ்வரனுடைய (ஆஸ்ரிதரை) வ்யாபியாநின்ற திருவடிகளையே மேல்வரப்போகிறகாலமெல்லாம் தினந்தோறும் வணங்கி யாஸ்ரயி. (௨௧) (24)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தநாலாம்பாட்டு.— (வருங்கால்) ஆசைபிறந்தபின் விச்சேதமின்றிக்கே அதுபவிக்கப்பார்.

உசு முன்றாந்திருவந்தாதி, உரு-பா, தொழுதால்பழுதுண்டே.

(இருநிலனுமித்யாதி) காரணமான பூதபஞ்சகமும் லீலாவிபூதிக்குமுபலக்ஷணம். (பொருந்து மித்யாதி) நித்ய விபூதிக்கு முபலக்ஷணம். உபய விபூதியுத்தனுடைய சூழ்கழலே வருங்கால் நானு மாழி நெஞ்சே! தொழுது தொடர். கீழ் விச்சேதித்து அநர்த்தப்பட்டது போரும். முறையாலே ஆஸ்ரயி. உசு.

அரு.— இருபத்துநாலாம்பாட்டு.— வருங்கால் - தானேவரும் போது. சூழ்கழல்-ஆபரணங்களாலே சூழ்ந்திருக்கிற கழல். முறை-சேஷத்வமுறை. உசு.

தொழுதால்பழுதுண்டே தூநீருலகம்
முழுதுண்டுமொய்குழலாளாய்ச்சி—விழுதுண்ட
வாயாணைமால்விடையேழ் செற்றாணை,வானவர்க்கும்
சேயாணைநெஞ்சே சிறந்து. உரு.

அந்.—நெஞ்சே! தூ நீர் உலகம் முழுது உண்டு(6) மொய்குழலாள் ஆய்ச்சி விழுது உண்ட வாயாணை (12) மால் ஏழ் விடை செற்றாணை வானவர்க்கும் சேயாணை சிறந்து தொழுதால் பழுதுண்டே? (21)

அர்.—மனமே! தெளிந்த நீர்குழந்த வுலக மனைத்தையு மமுதுசெய்து (சு) அழகிய மயிர்முடியையுடைய யசோதையினுடைய விழுதானநெய்யை யமுதுசெய்த திருப்பவளத்தையுடையனாய் (கஉ) பெரிய ஏ மெருதுகளைக்கொன்றவனாய் தேவர்களுக்கும் கிட்டவரியனாயிருக்கிறஸ்ரீயஃபதியைத் தகுந்தபடி யாஸ்ரயித்தால் தோஷமுண்டோ? (உக) (உரு)

வ்யா.— அவ.— இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.— (தொழுதால்) நான்சொல்லுகிறது தப்புண்டோவென்கிறார்.

(தூநீருலகம்முழுதுண்டு) சூழ்ந்தகடல் அலையாதபடிக்கீடாக லோகத்தையெல்லாம் வயிற்றிலேவைத்து. (மொய்குழலித்யாதி) அதுகூலருடைய த்ரவ்யத்தாலல்லது தரியாதவனை. (மால்விடையேழ்செற்றாணை) நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு விரோதியானமதித்த ஏறேழையும் செற்றவனை. (வானவர்க்குஞ்சேயாணை) ஸ்வயத்தந்தால் காண்பார்க்கு மநஸ்ஸுக்கும் வாக்குக்கும் தூரஸ்தானவனை. (சிறந்து நெஞ்சே தொழுதால் பழுதுண்டே) ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலபனானவனைக்கிட்டித்தொழுதால் பழுதுண்டோ!

முன்றாந்திருவந்தாதி, உசு- பா, சிறந்தவென்சிந்தையும். உஎ

அரு.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.—தூநீர்-தெளிந்தநீர். சிறப்பு-
தகுதி. உரு.

சிறந்தவென்சிந்தையும் செங்கணரவும்
நிறைந்தசீர்நீள்கச்சியுள்ளும்—உறைந்ததுவும்
வேங்கடமும்வெண்காவும் வேளுக்கைப்பாடியுமே
தாங்கடவார் தண்டுழாயார். உசு.

அந்.—தண் துழாயார் நிறைந்த சீர் நீள்கச்சியுள்ளும் வேங்க
டமும் வெண்காவும் வேளுக்கைப்பாடியும் உறைந்ததுவும். (10) சிற
ந்த என் சிந்தையும் செம் கண் அரவும் தாம் கடவார். (18)

அர்.—குளிர்ந்த திருத்துழாயினுலலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்ரியப்பதி,
பூர்ணமான ஸம்பத்தையுடைய விசாலமான பெருமாள்கோயிலிலும்
திருமலையிலும் திருவெண்காவிலும் வேளுக்கைப்பாடியிலும் வாஸம்
செய்ததும். (க0) ஸ்லாக்யமான வென்னுடைய மகஸ்ஸையும் சிவந்த
திருக்கண்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானையும் தாம் அதிக்ரமியார்
(விரும்பியிருப்பர்). (கஅ) உசு.

வ்யா.— இருபத்தாறும்பாட்டு.— (சிறந்த வித்யாதி) என்னு
டைய சிந்தையுள்ளும் திருவனந்தாழ்வான் மேலும் கச்சியுள்ளும்
ஸாதரமாகவுறைந்தது. (வேங்கடமித்யாதி) திருமலையிலும் திரு
வெண்காவிலும் வேளுக்கைப்பாடியிலுங் கடவரானமாத்ரம். கடவரா
னமாத்ரமென்று சொன்ன வுரமெத்தாலே யென்னில் ; (தண்டுழா
யார்), நிறைந்த சீர் நீள்கச்சியுள்ளும், வேங்கடமும் வெண்காவும்
வேளுக்கைப்பாடியுமுறைந்ததுவும். சிறந்தவென்சிந்தையும் செங்க
ணரவும் தாங்கடவார். உகந்த படுக்கையான திருவனந்தாழ்வானோ
பாதி யென்னுடையநெஞ்சை அதிக்ரமியார். அன்றிக்கே, திருவ
னந்தாழ்வானையும் என்னுடைய நெஞ்சையும் தம்மதாக வபிமாமித்தி
ருப்பது; அல்லாதவற்றிலுறைந்த மாத்ரமேயென்று மருளிச்செய்
வர். உசு.

அரு.— இருபத்தாறும்பாட்டு.—(கடவரானமாத்ரம்) அங்கெல்
லாம் நிர்வாஹகரான மாத்ரமின்றிக்கே, உறைந்ததென்னுதல், இங்
கேஉறைகைக்கு ஹேது (தண்டுழாயார்). ஆஸ்ரித பவ்யராகையாலெ
ன்கிறது. அன்றிக்கே, திவ்யதேசங்களிலே உறைந்தது. கடவார் -
நெஞ்சை யதிக்ரமியாரென்னுதல், அங்ஙனுமன்றிக்கே, கடவார் -

உஅ மூன்றாந்திருவந்தாதி, உஎ-பா, ஆரேதுயருழந்தார்.

அபிமானமெல்லாமிங்கே, அங்கெல்லாமுறைந்தமாத்ரமென்னுதல்.
இத்தாலெல்லாயோஜனையாலும் ஆதிக்ய மிங்கே, மற்ற விடங்களி
லுதித்தமாத்ர மென்கை. உசு.

ஆரேதுயருழந்தார் துன்புற்றாராண்டையார்
காரேமலிந்தகருங்கடலை—நேரே
கடைந்தாளைக் காரணனை நிரணைமேல், பள்ளி
அடைந்தாளை நாளு மடைந்து. உஎ.

அங்.—கார் மலிந்த கருங்கடலை நேரே கடைந்தாளை காரணனை
நிரணைமேல் பள்ளியடைந்தாளை அடைந்து (3) துயர் உழந்தார்
ஆண்டையார் நாளும் துன்புற்றார் ஆரே! (15)

அர்.—மேகங்கள் நிறைந்தும் (அத்தால்) கறுத்துமிருக்கிற ஸ
முத்தத்தை நேர்நின்று கடைந்தவனும் ஜகத்காரணனும் ஜலமாகிற
படுக்கையின்மேல் சயனித்தவனுமான ஸ்ரியஃபதியை யாஸ்ரயித்து,
(கூ) துக்கஹேதுவானபாபத்தை யிடைவிடாமற்செய்த வுலகத்தார்
ஒருநாளாகிலும் துன்பமடைந்தவர் யார்? (கரு) உஎ.

வ்யா.—அவ.—இருபத்தேழாம்பாட்டு.—(ஆரே) அவன்படி
யிதுவானபின்பு அவனை யாஸ்ரயித்தும் தாங்கள் பண்ணின பாபத்
தின் பலம் புஜிப்பாருண்டோ வென்கிறார்.

(காரேமலிந்தகருங்கடலை நேரேகடைந்தாளை) மேலேபடிந்த
மேகங்கள் சலியாதபடி அம்ருதம்படும்படிக்கீடாகக் கடலைக்கடைந்
தாளை. (காரணனை) ஜகத்காரணபூதனை. (நிரணைமேல்பள்ளியடைந்
தாளை) ஆஸ்ரிதர்கார்யஞ் செய்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கிட்ட
வந்து கிடந்தவனை. (நாளுமடைந்து ஆரேதுயருழந்தார் துன்புற்றாரா
ண்டையார்) தாந்தாம் பண்ணின நிஷித்தகர்மத்தினுடைய பலமான
துக்கத்தை யவனை யாஸ்ரயித்து அதுபவிப்பாருண்டோ? “ஆண்டை
யார்” என்றது-எங்குள்ளாரென்றபடி. “நாளும்” என்றது-எக்காலத்
திலென்றபடி. எக்காலத்தில் எத்தேசத்தில் ஆரவனைப்பற்றி துஷ்
கர்மபலத்தை யதுபவித்தார். உஎ.

அரு.—இருபத்தேழாம்பாட்டு.—“துயர், துன்பம்” என்கிற
விரண்டாலும் கர்மத்தையும் கர்மபலமான துக்கத்தையுஞ் சொல்லு
கிறது-ஆண்டையார்-அண்டஸம்பந்திகளாகையாலே தேசபரம், உஎ,

மூன்றாந்திருவந்தாதி, உஅ-பா, அடைந்த. உகூ-பா, பேய்ச்சி. உகூ

அடைந்ததரவணைமே லைவர்க்காய், அன்று
மிடைந்ததுபாரதவெம்போர்—உடைந்ததுவும்
ஆய்ச்சிபால்மத்துக்கே யம்மனே வாளெயிற்றுப்
பேய்ச்சிபா லுண்டபிரான்.

உஅ.

அந்.—வாள் எயிற்று பேய்ச்சி பால் உண்ட பிரான் அரவு
அணைமேல் அடைந்தது, (9) அன்று ஐவர்க்காய் பாரதம் வெம்போர்
மிடைந்தது, (15) ஆய்ச்சிபால் மத்துக்கே உடைந்ததுவும், அம்
மனே ! (19)

அர்.—வாள்பேரன்ற பற்களையுடைய பூதனையின் பாலை யமுது
செய்த உபகாரகனாஸ்ரிமஃபதி திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கை
யின்மேல் பள்ளிகொண்டது, (கூ) அக்காலத்தில் பஞ்சபாண்டவர்
களுக்காக பாரதமென்கிற கொடிய யுத்தத்தி லடர்ந்துசென்றது,
(கூடு) யசோதாதேவிபக்கலுண்டான மத்துக்குப் பயந்தது, ஆகிய
விவை என்ன ஆய்ச்சியமோ ! (ககூ)

உஅ.

வ்யா.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.— (அடைந்ததரவணைமேல்)
உகந்தார்க்குடம்புகொடுப்பது. (ஐவர்க்காயித்யாதி) ஆஸ்ரிதர்க்காகத்த
ன்னுடம்பை யழியமாறி அம்பேற்பது. (உடைந்ததுவுமியத்யாதி) பரி
ஹாரமின்றிக்கே ஒழிந்ததுவும் யசோதைப்பிராட்டிக்குப்பயப்பட்டு.
(வாளெயிற்று இத்யாதி) பருவம் நிரம்பாதேயிருக்கச்செய்தே வாள்
போலே யிருந்துள்ள வெயிற்றையுடைய பூதனையை முடித்தவுபகா
கன் அதுகூலையா யிருப்பாலொரு இடைச்சிக்குப் பயப்பட்டு, பரி
ஹாரமின்றிக்கே யிருப்பதே ! (அம்மனே) எத்திறம்.

உஅ.

அரு.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.— (மிடைந்தது) மிடை-படு
கையாய், அம்பேற்கை. பரிஹாரம்-ப்ரதிக்ரியை, இன்றிக்கே, உடைந்
தது. அம்மனே - ஈடுபாடு.

உஅ.

பேய்ச்சிபாலுண்டபெருமானைப்பேர்ந்தெடுத்து
ஆய்ச்சிமுலைகொடுத்தாளஞ்சாதே—வாய்த்த
இருளார்திருமேனியின்பவளச்செவ்வாய்
தெருளாமொழியானைச்சேர்ந்து.

உகூ.

அந்.—பேய்ச்சி பால் உண்ட பெருமானை வாய்த்த இருளார்
திருமேனி (7) இன் பவளம் செவ்வாய் தெருளாமொழியானை (11)
ஆய்ச்சி பேர்ந்து சேர்ந்து அஞ்சாதே எடுத்து முலைகொடுத்தான். (17)

அர்.—பூதனையின் பாலை யமுதுசெய்தஸ்வாமியாய் திரண்ட விருளோடொத்த திருமேனியையுடையனாய் (எ) அழகிய பவளம் போல் சிவந்ததிருப்பவளத்தையுடையனாய் நிறைவற்றசொற்களையுடையனாக்ருஷ்ணனை (கக) யசோதாதேவி போ யடைந்து பயப்படாம லெடுத்து முலைத்தாள். (க௭)

உக.

வ்யா.—அவ.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(பேய்ச்சிபால்) அச்சத்துக்கிவனுக்கொப்பில்லாதாற்போலே ஸ்நேஹத்துக்கு யசோதைப்பிராட்டிக் கொப்பில்லையென்கிறது.

(பேய்ச்சிபாலுண்டபெருமானை) பூதனையை முடித்தவனை. (வாய்த்தவிருளார் திருமேனி இன்பவளச்செவ்வாய்) பூதனையுடைய மடிவிலே ஸ்ரமஹரமானவடிவையுடையனாய், பவளம்போன்றிருந்துள்ள வதரத்தையுடையனாய். (தெருளாமொழியானைச்சேர்ந்து பேர்ந்தெடுத்தாய்ச்சிமுலைகொடுத்தாளஞ்சாதே) பூதனைமுகத்திலே முக்தஜல்பிதம் பண்ணுகிறவனைக்கிட்டி கால்நடைதந்தெடுத்துத்தாயானவள் அஞ்சாதேமுலையைக் கொடுத்தாள். ஸ்வரூபத்தை யழியமாறி முலையைக்கொடுத்தாள். ஸ்தீரீத்வப்பாயுத்தமிதே அச்சம்.

உக.

அரு.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(அஞ்சாதே) பிணத்தின்மேலே யிருக்கச்செய்தேயும். பயப்படாமல் முலைகொடுத்தாளென்றபடி.

உக.

சேர்ந்ததிருமால் கடல் குடந்தை வேங்கடம்
நேர்ந்தவென்சிந்தை நிறைவிசம்பும்—வாய்ந்த
மறைபாடகமனந்தன் வண்டுழாய்க்கண்ணி
இறைபாடியாயவிலை.

௩௦.

அந்.—கடல் குடந்தை வேங்கடம் நேர்ந்த என் சிந்தை நிறைவிசம்பு (8) வாய்ந்த மறை பாடகம் அனந்தன் ஆய இவை (14) வண்டுழாய் கண்ணி திருமால் சேர்ந்த இறைபாடி. (20)

அர்.—திருப்பாற்கடல் திருக்குடந்தை திருமலை (ஸ்ரீயஃபதி க்ரு) உடன்பட்ட வென்னுடைய மநஸ்ஸு பரிபூர்ணமான பரமபதம் (அ) தகுதியான வேதம் திருப்பாடகம் திருவநந்தாமுவா னாகிய விவைகள் (கச) போக்யமான திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸ்ரீயஃபதி நித்யவாஸம்செய்யும் ராஜதானிகள். (௨௦)

௩௦.

வ்யா.—அவ.—முப்பதாம்பாட்டு.—(சேர்ந்த) அவன்ஸந்தி ஹிதனாகையாலே ஸ்நேஹித்தான்; இப்போது நமக்கு ஸந்திஹிதனன் றேயென்னில்; அவன் ஸந்திஹிதனன் விடங்கள் சொல்லுகிறார்.

(கடலித்யாதி) ஸ்வாமிக்குப்படைவீடான விவை ஸ்ரியபதி சேர்ந்த பாடியாயவிவை. இறையாயதிருமால் சேர்ந்த வென்ன வுமாம். “சிந்தை” யென்கையாலே இத்திருப்பதிகளிலேவந்திருக்கிற தெல்லாம் என் ஹ்ருதயத்துள்ளே புருருகைக்கென்கிறது. “வாய்ந்த மறை” என்றத்தாலே ப்ரமாணமான வேதத்திலே நின்றத்தோடு கண்ணாலே காணப்படுகிற திருப்பதிகளோடு வாசியற விவர்க்கு ப்ர காசமாயிருக்கிறபடி.

ந.0.

அரு.—முப்பதாம்பாட்டு.—நிறைவிசம்பு - பரமபதம் - துஷ-
வீகாநநாயகு - “துளஸீகாநநம் யத்ர” என்கிற ந்யாயத்தாலே
வண்டொய்க் கண்ணியுமிருப்பிடம்.

ந.0.

இவையவன்கோயிலிரணியனதாகம்

அவைசெய்தரியுருவமானான்—செவிதெரியா

நாகத்தான்நால்வேதத்துள்ளான், நறவேற்றான்

பாகத்தான்பாற்கடலுளான்.

நக.

அந்.—இரணியனது ஆகம் அவைசெய்து அரியுருவமானான்
செவிதெரியான் நாகத்தான் (6) நால்வேதத்துள்ளான் நறவேற்றான்
பாகத்தான் பாற்கடலுளான் அவன் இவை கோயில். (12)

அர்.—ஹிரண்யாஸுரனுடைய சரீரத்தைச் சிந்திப்பிந்தமாக்கி
நரஸிம்ஹாவதாரமெடுத்தவனுட் காதுதெரியாத (இல்லாத) திருவந்
தாழ்வானைப்படுக்கையாகவுடையவனுய் (சு) நால்வகையானவேதங்
களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனுய் தேன்போலினிமையான கங்கையை
யும் எருதையுமுடையனான ருத்ராணைத் தன் திருமேனியிலொருபக்க
த்திலுடையவனுய்த் திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனுன அந்த
ஸ்ரியபதிக்குக் கீழ்ச்சொன்ன திவ்யதேசங்கள் வாஸஸ்தாநங்களா
யிருக்கும். (கஉ)

நக.

வ்யா.—முப்பத்தோரம்பாட்டு.—(இரணியனிய்யாதி) உபச
யாத்மகமான ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைப்பலவாகச்செய்துஸிம்ஹ
ரூபியானான். (செவிதெரியாநாகத்தான்) ஒரு இந்த்ரியத்தாலே எல்
லாவற்றையுங் க்ரஹிக்குமவன். சக்ஷுஸ் ஸ்ரவாவிறே. (நால்வேதத்

துள்ளான்) நாலுவேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவன். (நறவேற்
றுன்பாகத்தான்) நறவையேற்றவன். நறவையும் ஏற்றையுமுடைய
ருத்ரனுக்குத் திருமேனியிலே யிடங்கொடுத்த சிலவான். (பாற்கட-
லுளான்) திருப்பாற்கடலிலேயுள்ளவன். (இவையவன்கோயில்) கீழ்ச்
சொன்னவை. செஞ்சைவருந்தியநுவர்த்தித்தபடி. ௩௧.

அரு.—முப்பத்தோரம்பாட்டு.—ஆகமவைசெய்து-அவயவமா
கப்பிரித்து-செவிதெரியான். செவிதெரியாதவன்; செவியில்லாதவன்.
கண்ணோ செவியாகவுடையவனென்றபடி. ஆகத்தான்-இவனாகத்திலே
யிருக்கிறவன்; படுக்கை யென்றபடி. நறவு-தேனும், தேன்போலே
போக்யமான கங்கையையுடையவன். திரியவுஞ் சொல்லுவானென்
னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்சொன்னவை இத்யாதி). ௩௧.

பாற்கடலும் வேங்கடமும் பாம்பும் பனிவிசும்பும்
நூற்கடலும் நுண்ணூலதாமரைமேல்—பாற்பட்
டிருந்தார்மனமுமிடமாகக் கொண்டான்
குருந்தொசித்தகோபாலகன். ௩௨.

அர்.—குருந்து ஒசித்த கோபாலகன் பாற்கடலும் வேங்கடமும்
பாம்பும் பனி விசும்பும் (8) நூல் கடலும் நுண் நூல தாமரைமேல்
பால்பட்டிருந்தார் மனமும் இடமாக கொண்டான். (17)

அர்.—குறுக்கத்திமரத்தை முறித்துத்தள்ளின ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்,
திருப்பாற்கடலையும் திருமலையையும் திருவந்தாழ்வானையும் குளிர்
ந்த பரமபதத்தையும் (அ) சாஸ்த்ரமாகிற ஸமுத்ரத்தையும் ஸூக்ஷ்
மமாயும் சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுமிருக்கிற ஹ்ருதயகமல
த்தின்மே லமைக்கப்பட்டகரணங்களையுடையயோகிகளுடைய மந
ஸ்ஸையும் வாஸஸ்தாநமாக ஸ்விக்கரித்தான். (௧௭) ௩௨.

வ்யா.— முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(பாற்கடலித்யாதி) (நூற்
கடலும்) இதிறாஸ்புராணங்களாகிற கடலும். (நுண்ணூலித்யாதி) (நுண்
இதிறாஸ்புராணங்களிலே ஹ்ருதயகமலமென்று சொல்லப்படுகிற
தின் மேலே வைக்கப்பட்ட இந்த்ரியங்களையுடையவர்களுடைய
மநஸ்ஸைத் தனக்கிருப்பிடமாகக்கொண்டான். (குருந்தொசித்த
கோபாலகன்) விரோதியைப்போக்கி ஸூலபனுவன். இவனுடைய
உண்மை யெல்லாம் பரார்த்தமென்கிறது. ௩௨.

முன்றூந்திருவந்தாதி, ௩௩-பா, பாலகனாய். ௩௪-பா, அன்று. ௩௩.

அரு.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—பனிவிசம்பு-குளிர்ந்த பா
மபதம். பால்பட்டு-அதினிடத்திலே வைக்கப்பட்டு - இந்திரியங்களை
ப்ரத்யக்காக்குகையாலே அந்தர்யாமி யிடத்திலே வைக்கப்பட்டு
என்றபடி. ௩௨.

பாலகனா யாலிலேமேல்பைய, உலகெல்லாம்
மேலொருநா ஞண்டவனே மெய்ம்மையே—மாலவனே
மந்தரத்தால்மாநீர்க்கடல் கடைந்து, வானமுதம்
அந்தரத்தார்க்கீந்தாய் நீயன்று. ௩௩.

அந்.—மேலொருநாள் ஆலிலேமேல் பாலகனாய் உலகெல்லாம்
மெய்ம்மையே பைய உண்டவனே! மாலவனே! (8) நீ அன்று மந்தர
த்தால் மா நீர்க்கடல் கடைந்து வான் அமுதம் அந்தரத்தார்க்கு
ஈந்தாய். (19)

அர்.—முன்பொருகாலத்தில் வடபத்தின்மேல் குழவியாயிரு
ந்து லோகங்களை யெல்லாம் உண்மையாக மெள்ள வழுதுசெய்த
வனே! ஸர்வாதினான ஸ்ரியப்பதியே! (௮) நீ யக்காலத்தில் மந்தர
பர்வதத்தினால் மிக்க ஜலத்தையுடைய ஸமுத்தரத்தைக் கடைந்து
ஸ்லாக்யமான வம்ருதத்தை (யெடுத்து) ஸவர்க்கவாஸிகளான தேவர்
களுக்குக் களித்தாய். (௧௯) ௩௩.

வ்யா.—முப்பத்துமுன்றும்பாட்டு.— (பாலகனித்யாதி) ஒரு
பவனாயிருப்பதோராலிலையின் மேலே பருவம் நிரம்பப் பிள்ளையாய்.
(மேலொருநாளுலகெல்லாம் பைய உண்டவனே) லோகங்களை யெல்
லாம் நோவுபடாமல் மெள்ளத்திருவயிற்றிலே வைத்தவன். (மெய்ம்
மையே) ஐந்தரஜாலிகரைப்போலேயன்றிக்கே ஸத்யமே. (மாலவனே)
ப்ராணனைக்கொடுக்கவல்ல மிடுக்கையுடைத்தான வம்ருதத்தை.
(அந்தரத்தித்யாதி) ஆகாசத்தே நிற்கிறவர்களுக்குக் கொடுத்தாய் நீ
அன்று. ௩௩.

அரு.—முப்பத்துமுன்றும்பாட்டு.—வானமுதம்-மிடுக்கான அ
ம்ருதம். மாலவன்-ஸர்வேஸ்வரன். ௩௩.

அன்றிவ்வுலகமளந்த வசைவேகொல்
நின்றிருந்து வேளுக்கை நீணகர்வாய்—அன்று
கிடந்தானைக் கேடில் சீரானே, முன்கஞ்சைக்
கடந்தானே நெஞ்சமேகான். ௩௪.

அந்.—நெஞ்சமே! அன்று நின்று இவ்வுலகம் அளந்த அசை வேகொல் அன்று வேளுக்கை இருந்து நீள் நகர்வாய் கிடந்தாணை 12) கேடு இல் சீராணை முன் கஞ்சை கடந்தாணை காண். (19)

அர்.—மனமே! அந்தவாமநாவதாரகாலத்தில் (தீர்விக்ரமனாய்) நின்று இந்தலோகங்களை யாக்ரமித்த ஆயாஸத்தினாலேயோ? (௧௭) அப்போது வேளுக்கையி லெழுந்தருளியிருந்து பெருநகரானதிரு வெஃகாவில் பள்ளிகொண்டவனாய் (௧௮) அழிவில்லாக் கல்யாண குணங்களையுடையனாய் முற்காலத்தில் கம்ஸனைக்கொன்றவனான புருஷோத்தமனை ஸேவி. (௧௯) ௩௪.

வ்யா.—அவ.—முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(அன்றிவ்வுலகம்) அவனுடைய ஸத்தை பரார்த்தமான பின்பு அவனைக்காண வாசைப் படா யென்று தம்முடைய நெஞ்சைக்குறித்துச்சொல்லுகிறார்.

அன்றிவ்வுலக மளந்தவசைவேகொல் நின்றுருந்து வேளுக்கை நீணகர்வாய்க் கிடந்து. (கேடில் சீராணை) நித்யஸித்தமான கல்யாண குணங்களையுடையவனை. (முன்கஞ்சைக்கடந்தாணை நெஞ்சமே) கம் ஸன்நினைத்தவஞ்சனையை அவன்தன்னோடுபோம்படி முடித்து உப காரகனாவனை. பூமியடங்கலும் நின்றளந்தவருத்தத்தாலேயோ திரு வெஃகாவில் கண்வளர்ந்தருளுகிறதும், திருவேளுக்கையி லிருக்கிற தும் என்று நெஞ்சே! அநுஸந்தி. ௩௪.

அரு.—முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.—அன்றுநின்று இவ்வுலகமளந்த வசைவேகொல். ௩௪.

காண்காணெனவிரும்புங்கண்கள், கதிரிலகு பூண்டாரகலத்தான்பொன்மேனி-பாண்கண் தொழில்பாடி வண்டறையுந்தொங்கலான், செம்பொற் கழல்பாடி யாந்தொழுதுங்கை. ௩௫.

அந்.—கதிர் இலகு பூண் தார் அகலத்தான் பொன் மேனி கண்கள் காண்காணென விரும்பும். (10) தொழில் பாண்கண் பாடி வண்டு அறையும் தொங்கலான் செம் பொன் கழல் பாடி யாம் கை தொழுதும். (22)

அர்.—ஒளி வீசுகிற திருவாபரணங்களையும் திருமாலையையும் திருமாற்பிலணித்தபுருஷோத்தமனுடைய அழகிய திருமேனியைக் கண்கள் ஸேவிக்கவேணும் ஸேவிக்கவேணுமென் றுசைப்படாநின்

றன. (௧௦) (அவனுடைய) திவ்யசேஷ்டதங்களைப் பாட்டிலே (வைத்துப்) பாடி வண்டுகள் சப்தியாநின்ற திருமாலையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய சிவந்த வழகிய திருவடிகளைக் காணச் செய்து நாம் கைகளா லாஸ்ரயிப்போம். (௨௨) ௩௫.

வ்யா.— அவ.— முப்பத்தைத்தாம்பாட்டு.— (காண்காணென) வெஞ்சமே! காணென்றுபதேசித்தார் கீழ். இந்திரியங்கள் தான் முற்பட்டிவரை மூட்டுமளவாயிற்றென்கிறது.

(கதிரிலகு பூண்டாரகலத்தான் பொன்மேனி காண்காணென விரும்புங் கண்கள்) ஒளிவிடாநின்ற ஹாரத்தையுந்தாரையுமுடைத் தான் திருமார்பையுடையவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமேனியைக் கண்கள் காண்காணென விரும்பாநின்றது. (பாணித்யாதி) பாட்டிலேதொழிலுண்டாகப்பாடி; பாண்தொழிலுண்டாகப்பாடியென்று மாம். அவனுடைய தொழிலைப் பாட்டிலேவைத்துப் பாடியென்னவு மாம். (வண்டறையுந்தொங்கலான்) வண்டுகள் சப்தியாநின்ற உள்ள மாலையையுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளைக் கையாலே தொழுவோம். ௩௫.

அரு.— முப்பத்தைத்தாம்பாட்டு.— பாண்கண்-பாட்டிடத்திலே. தொழிலுண்டாக - லக்ஷணமுண்டாக பாடியென்னுதல்; காந்தை ஸ்வரத்தோடேபாடியென்னுதல்; அவன் சரித்தரங்களைப்பாடியென்னுதல். திருவடிகளைப்பாடித்தொழுவோம். ௩௫.

கையகனலாழி கார்க்கடல்வாய் வெண்சங்கம்
வெய்யகதைசார்ங்கம்வெஞ்சுடர்வான்—செய்ய
படைபரவைபாழிபனிநீருலகம்

அடியளந்த மாயரவற்கு.

௩௬.

அந்.— பனி நீர் உலகம் அடியளந்த மாயரவற்கு (5) கனல் ஆழி கார் கடல் வாய் வெண் சங்கம் வெய்ய கதை சார்ங்கம் (15) வெம் சுடர் வான் செய்ய படை கைய. பரவை பாழி. (23)

அர்.— தண்ணீர் சூழ்ந்த லோகத்தைத் திருவடிகளினு லாக்ரமித்தஆஸ்சர்யபூதனுன அந்தஸ்ரியபதிக்கு, (௫) அனலுமிழ்கிற திருவாழி, கரிய ஸமுத்தாத்தி லுண்டான வெண்மையான ஸ்ரீபாஞ்சஜங்கம் க்ராமான கௌமோதகி யென்கிறகதை, சார்ங்கமென்கிறதனுஸ்ஸ, (௧௫) உஷ்ணமான ஜ்வாலையையுடைய நந்தகமென்கிறகத்தி ஆகிய அழகிய இவ்வாயுதங்கள் திருக்கைகளில் (விளங்குகின்றன). திருப்பாற்கடல் படுக்கையாயிருக்கிறது. (௨௩) ௩௬.

வ்யா.—முப்பத்தாறும்பாட்டு.—(கையகனலாழியித்யாதி) (செய்யபடைகைய) இவைகையிலே யுள்ளன. “செய்ய” என்று ஆபரணமானபோது புகரைச்சொல்லுகிறது; ஆபுதமானபோது விதேயமான ஆபுதங்களைச் சொல்லுகிறது. (பாவைபாழி) திருப்பாற்கடல்படுக்கை. (பனிநீருலகமடியளந்த மாயரவற்கு) கடல்குழந்த பூமியளந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. ௩௬.

அரு.—முப்பத்தாறும்பாட்டு.—“படை” என்றுயுதம் - ஆபரணகோடியும் ஆபுதகோடியும். ௩௬.

அவற்கடிமைபட்டேனகத்தான்புறத்தான்
உவர்க்குங்கருங்கடல்நீருள்ளான்—துவர்க்கும்
பவளவாய்ப்பூமகளும் பன்மணிப்பூணரம்
திகழும்திருமார்பன்தான்.

௩௭.

அந்.—உவர்க்கும் கரும் கடல்நீர் உள்ளான் (4) துவர்க்கும் பவளம் வாய் பூமகளும் பன்மணி பூண் ஆரம் (12) திகழும் திருமார்பன்தான் அகத்தான்; புறத்தான். அவற்கு அடிமைபட்டேன். (18)

அந்.—உப்புறைத்தும் கறுத்துமிருக்கிற ஸமுத்ராஜலத்தில் பள்ளிகொண்டவனாய் (ச) சிவந்த பவளம்போன்ற திருவதார்த்தையுடைய பிராட்டியையும் அநேகவித் மணிகளிழைத்த திருவாபரணங்களையும் திருமாலையையுமுடையதாய் (௧௨) விளங்காநின்ற திருமார்பையுடையஸ்ரியஃபதி தான் உட்புறத்திலு முள்ளவன். வெளிப்புறத்திலுமுள்ளவன். அந்த ஸ்ரியஃபதிக்கு தாஸனானேன். (௧௮) ௩௭.

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு.—(அவற்கு) நான் அடிமையிலே அர்வயிக்க ஸௌபரியைப்போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு புஜிக்கவாசைப்படா நின்றானென்கிறது.

(உவர்க்குங்கருங்கடல் நீருள்ளான்) திருப்பாற்கடலை வாஸஸ்தாநமாக உடையனாய். (துவர்க்கும்பவளவித்யாதி) பெரியபிராட்டியாரையும் அநேகம்மாணிக்கங்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ளபூணரத்தாலே திகழாநின்றாள் திருமார்பையுமுடையவன். அவனுக்கடிமைபட்டேன். குறைவற்றமேன்மையையும் வடிவழகையுமுடைய ஸ்ரியஃபதியானவன் நானடிமையிலே அர்வயித்த மாதரத்திலே உள்ளும் புறம்பும்விட சக்தனாகிறிலன். ௩௭.

மூன்றாந்திருவந்தாதி, ந.அ-பா, தானே. ந.கூ-பா, இறையாய். ந.எ

தானே தனக்குவமன்தன் னுருவே யெவ்வுருவும்

தானே தவவுருவும்தாரகையும்—தானே

எரிசுடரும்மால்வரையு மெண்டிசையும், அண்டத்
திருசுடருமாயவிதை. ந.அ.

அந்.— எவ்வுருவும் தன்னுருவே தவவுருவும் தாரகையும் தானே (5) எரி சுடரும் மால் வரையும் எண்டிசையும் (10) அண்டத்து இருசுடரும் தானேயாய இறை தனக்கு தானே உவமன், (17)

அந்.— ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தனக்குச்சரீரமாகவுடையனாய் தபச்சரீரர்களானவஸிஸ்டாதிகளையும் நகூதரங்களையும் தனக்குப் ப்ரகாரமாகவுடையனாய் (நு) உஜ்வலமான அக்நியையும் பெரியமலைகளையும் எட்டுத்திக்குக்களையும் (க0) அண்டத்துக்குள்ளிருக்கிற சந்த்ரஸூரியர்களாகிற இரண்டுதேஜஸ்ஸுக்களையும் சரீரமாகவுடையனான ஸ்வாமி தனக்குத் தானே உபமானபூதன், (கஎ) ந.அ.

வ்யா.— முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— (தனக்குவமன் தானே) தனக்குபமான ரஹிதன். உபமானரஹித்யத்துக்கடி-ஸகலபதார்த்தங்களு மவனுக்குப் ப்ரகாரமாய், தான் ப்ரகாரியாய், ப்ரகார்யந்தரமின் றிக்கே யிருக்கை. (தன்னுருவேயெவ்வுருவும்) எல்லாப்பதார்த்தங்களு மவனுக்குச் சரீரம். (தானே தவவுருவும்) தபஸ்ஸுபண்ணி, புண்யசரீரான வதிகாரிகளும் அவனுக்குப் ப்ரகாரம். ந.அ.

அரு.— முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— தானே எரிசுடரென்ற ததைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (உபமான ரஹித்யேத்யாதி). எரிசுடர் - அக்நி. இருசுடர்-சந்த்ராதித்யர்கள். ஏதாந்ருசமான இறையாகையாலே தானே தனக்குவமன், என்றுக்ரியை. ந.அ.

இறையாய் நிலனாகி யெண்டிசையுந்தானாய்
மறையாய் மறைப்பொருளாய் வானாய்—பிறைவாய்ந்த
வெள்ளத்தருவிவிளங்கொலிநீர் வேங்கடத்தான்
உள்ளத்தினுள்ளேயுளான். ந.கூ.

அந்.— இறையாய் நிலனாகி எண்டிசையும் தானாய் மறையாய் மறைப்பொருளாய் வானாய் (7) பிறை வாய்ந்த வெள்ளத்து அருவி விளங்கு ஒலி நீர் வேங்கடத்தான் (15) உள்ளத்தின் உள்ளே உளன். (18)

அந்.— (ஸ்ரவ) ஸ்வாமியாய் பூமிக்கந்தர்யாமியாய் எட்டுத்திக்குக்களையும் தனக்குச்சரீரமாகவுடையவனாய் வேதத்துக்குநிர்வாஹக

னாய் வேதபிரதிபாத்யனாய் பரமபதத்தைப் பரகாரமாகவுடையனாய் (எ) சந்திரமண்டலத்தைக் கிட்டின ப்ரவாஹத்தையுடைய அருவிக ளின் தெளிந்தும் சப்தியாரின் றுமிருக்கிற ஜலத்தையுடைய திரும லையிலேழுந்தருளி யிருக்கிற திருவேங்கடமுடையான் (கரு) (என் னுடைய) ஹ்ருதயத்திற்குள்ளே வாஸம்செய்கிறான். (கஅ) ௩௬.

வ்யா.— முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (இறையாயித்யாதி) உபய விபூதியுத்தனாய் பூமியும் எட்டுத்திக்குகளும்வேதங்களும் தானி ட்டவழக்கு. (மறைப்பொருளாய்) வேதபிரதிபாத்யனாய். (பிறையித் யாத்) சந்திரபதத்திலேகிட்டின வெள்ளத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமலையிலே நின் று என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுர அவஸரப் பர தீக்ஷையிருக்கிறான். ௩௬.

அரு.— முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— திருமலை சந்திரபதத்த ளவு மோங்கியிருக்கையாலே அருவிகள் சந்திரனைக்கிட்டியிருக்கை.

உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமனென்றும்
உளன்கண்டாய், உள்ளுவாருள்ளத்—துளன்கண்டாய்
விண்ணொடுங்கக்கோடுயரும் வீங்கருவிவேங்கடத்தான்
மண்ணொடுங்கத்தானளந்த மன். ௪௦.

அர்.— நல் நெஞ்சே! உத்தமன் உளன்கண்டாய், என்றும்
உளன்கண்டாய், உள்ளுவார் உள்ளத்து உளன்கண்டாய். (க)விண்
ஒடுங்க கோடு உயரும் வீங்கு அருவி வேங்கடத்தான் மண் ஒடுங்க
தான் அளந்த மன். (21)

அர்.— அதுகூலமான மரஸ்ஸே! புருஷோத்தம னிருக்கிறான்
கிடாய். எப்போது மிருக்கிறான் கிடாய். தயாநம்செய்யுமவர்களுடைய
ஹ்ருதயத்தி லிருக்கிறான்கிடாய். (க) ஆகாசம் (ஒருமூலையில்)
அடங்கும்படி சிகரங்களினு லுயராரின்றும் வருத்தியடையாநின்ற
அருவிகளையுடைத்தாயுமிருக்கிற திருமலையிலேழுந்தருளி யிருக்கிற
வன் பூமியைத் (தந்திருவடியில்) அடங்கும்படி தானளந்துகொண்ட
ஸ்வாமி, (உக) ௪௦.

வ்யா.— நாற்பதாம்பாட்டு.— (உளன்கண்டாய்) அவனுடைய
ஜீவநம் நம்முடைய ஸத்தாஹேது. “ஐவா தவனவ தவவிஸுவடியா
ஸுதா - இச்சாத ஏவதவவிஸ்வ பதார்த்தஸத்தா”. (நன்னெஞ்சே)
எம்பெருமான் நம்முடைய ஸத்தாஹேதுவென்று சொல்லுகைக்குப்
பாங்கான நெஞ்சே! (உத்தமனென்று முளன்கண்டாய்) நம்முடைய

ஸத்தாமேது அவனென்று நினைத்திராதவன் னும் என்றுமவனிருக்
கும்படியிதுவே. (உள்ளுவாரித்யாதி) புருரப்புக்கால் விலக்காதாரு
டைய ஹ்ருதயத்திலேயுளன். (விண்ணித்யாதி) “ உத்தமனென்று
முளன்கண்டாய்” என்கிறத்தை உபபாதிக்கிறது. உபரிதநலோகங்
களும் சில வெல்லையுண்டென்றிராதே இவை வேண்டாவென்று
கொண்டு உயராரின்ற-ஆகாசாதி லோகங்களெல்லாம் ஒடுங்கும்படிக்
கிடாக உயராரின்ற சிகரத்தைபுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமலையிலே
நின்றவன் பரப்பின திருவடிகளிலே பூமிதோற்றுகபடி யளந்து
கொண்டமன்னன்-உடையவன். இந்தரனிழந்தது பெறுகையாலும்
மஹாபலியைப்பறித்து வாங்கிக்கொடுக்கையாலும் இவனே உடையவ
னென்று தோற்றுகின்றது.

சட.

அரு.—நாற்பதாம்பாட்டு.—தோற்றுகபடி—திருவடிகளையாய்
மண் தோற்றுகபடி - வீங்கருவி -பெரியஅருவி.

சக.

மன்னுமணிமுடி நீண்டண்டம்போயெண்டிசையும்
துன்னுபொழிலனைத்தும் சூழ்கழலே-மின்னை
உடையாகக்கொண்டன்றுலகளந்தான், குன்றம்
குடையாகவாகாத்தகோ.

சக.

அர்.— குன்றம் குடையாக ஆகாத்த கோ (5) மன்னு மணி
முடி நீண்டு அண்டம் போய் (11) எண்டிசையும் துன்னு பொழில்
அனைத்தும் கழல் சூழ் (17) மின்னை உடையாகக்கொண்டு அன்று
உலகு அளந்தான். (22)

அர்.— கோவர்த்தமலையைக் குடையாகச்செய்து பசுக்களைக்
காத்த ஸ்வாமி (௫) பொருந்தியும் ரதங்களிழைத்துமிருக்கிற கிரீடம்
நீண்டு அண்ட பித்திவரையில் போம்படியாகவும் (கக) எட்டுத்திக்கு
க்களையும் நிறைந்த பூமி யனைத்தையும் திருவடி வ்யாபிக்கும்படியா
கவும் (கௌ) மின்னலை வஸ்த்ரமாகக்கொண்டு (மேகத்தளவுமவளர்
ந்த இடுப்பையுடையனும்) அக்காலத்தில் உலகங்களை யாக்ரமித்
தான். (௨௨)

சக.

வ்யா.— நாற்பத்தேராராம்பாட்டு.—(மன்னுமணிமுடி) (அண்டம்
போயெண்டிசையும் மன்னுமணிமுடி நீண்டு) அண்டத்தைபுடைத்து
த்திக்குக்களையும் ஆதிராஜ்யஸவுசகமான திருவபிஷேகம் வ்யாபிக்கவு
ம். (துன்னித்யாதி) சேதராலே செறியப்பட்ட பூமியடங்கலும் திரு
வடிகளையாகவுமாம். (மின்னையித்யாதி) மேகபத்துக்கவ்ருகே
வளர்ந்தருளுகிறபோது மின்னைத்திருப்பீதாம்பரமாகக்கொண்டு உல

களந்தான். (குன்றமித்யாதி)த்ராலோக்யத்தையுந்தன் னுடைய திருமேனியிலே மறைத்தவன் ஒருமலையாலே தன்னுடைய திருமேனியை மறைத்துக்கொண்டான்.

சக.

கோவலனா யாநிரைகள் மேய்த்துக்குழலாதி
மாவலனாய்க்கீண்டமணிவண்ணன்—மேவி

* எரியுருவமாகி யிரணியனதாகம்

தெரியுகிரால்கீண்டான்சினம்.

சஉ.

அந்.— கோவலனாய் ஆ நிரைகள் மேய்த்த குழல் ஊதி (6) வலனாய் மா கீண்ட மணிவண்ணன் (10) மேவி எரியுருவமாகி இரணியனது ஆகம் உகிரால் கீண்டான் சினம் தெரி. (18)

அந்.— இடையனாய்க்கொண்டு பசுக் கூட்டங்களை மேய்த்து வேணு காநம்செய்து (சு) ஸமர்த்தனாய், குதிரையாகிற கேசியைப் பிளந்தவனாய் நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாய் (க0) அமர்ந்த அவயவங்களை யுடைய உஜ்வலமான நரஸிம்ஹாவதார மெடுத்து ஹிரண்யனுடையசரீரத்தை நகங்களினால் கிழித்தவனான புருஷோத்தமனுடைய கோபத்தை(மனமே!) அநுஸந்திக்கக்கடவாய். (கஅ,சஉ.

வ்யா.— நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— (கோவலனித்யாதி) ப்ராஹ்மணனாய் ஒத்துச்சொல்லப்பெறுமாபோலே இடைஜாதிக்குகிதமாகப்பசுக்களையும் மேய்த்துக் குழலையுமுதி. (மாவலனித்யாதி) அப்பருவம் நிரம்பாமையிலே கேசியினுடைய வாயைக்கிழிக்கவல்லனாய் விரோதியைப்போக்குகையாலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன் (மேவியித்யாதி) மேவி-நாத்லஸிம்ஹத்தவமான விரண்டுவடிவுகொண்டால் பொருந்தாதே யிருக்குமோ வென்னில் ஒருவடிவுபோலே பொருந்தினபடி. அன்றிக்கே, மேவியென்று ஹிரண்யனுடைய வரத்தைக்கிட்டி என்றுமாம். (எரியுருவமாகி) ஒளியுண்டான ரூபத்தையுடையனாய்ச் சினத்தாலே இரணியனாகத்தைக் கீண்டான். அன்றிக்கே, அருளன்று நமக்குத்தேஸ்யம்; ஆஸ்ரிதவிரோதிகள் பக்கல் அவனுக்குண்டான சினமுத்தேஸ்யம். அச்சினத்தைத் தெரி--அநுஸந்தியென்றுமாம்.

சஉ.

அரு.— நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— வரத்தைக்கிட்டுகை-வரத்தையறிந்து அதுக்கநுரூபமான வடிவைக்கொள்ளுகை. “எரியுரு” என்று பாடாந்தரம். சினத்தாலே தெரியுகிரால் - கூரியவுகிராலே,

* (பா) அரியுருவமாகி.

மூன்றாந்திருவந்தாதி, சந-பா, சினமா, சச-பா, உலகமும். சக

கிண்டானென்று க்ரியையாதல். அன்றியே, கிண்டான் சினம்தெரி-
விசாரியென்று க்ரியையாதல். சஉ.

சினமாமதகளிற்றின் திண்மருப்பைச்சாய்த்துப்
புனமேயபூர்யதனைத்—தனமாகப்
பேரகலத்துள்ளொடுக்கும் பேராரமார்பனார்
ஓரகலத்துள்ளதுலகு. சந.

அந்.— சினம் மதம் மா களிற்றின் திண்மருப்பை சாய்த்து
(7) புனம் மேய பூர்யதனை தனமாக (11) பேர் அகலத்து உள் ஒடு
க்கும் பேர் ஆரம் மார்பனார் (18) ஓர் அகலத்து உலகு உள்ளது. (22)

அர்.— கோபத்தையும் மதத்தையுமுடைய பெரிய குவலயாபீ
டமென்கிறயானையின் வலிய கொம்பை முறித்து (எ) சப்தாதிபோ
க்யபதார்த்தங்கள் நிறைந்த பூமியைத் தனமாகவங்கேகரித்து (கக) (அ
தை) விசாலமான ஹ்ருதயத்திற் குள் ளடக்கிய பெரிய ஹாரங்களை
யுடைய திருமார்புடைத்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய (கஅ) அத்விதீய
மான ஸங்கல்பத்திலுலகம் ஸத்தைபெற்றிருக்கிறது. (உஉ) சந.

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்துமூன்றும்பாட்டு.— (சினம்) அவன் ஸ
ங்கல்பத்தாலேயன்றோ விர்தலோகங்கிடக்கிறதென்கிறார்.

(சினமிய்யாதி) சினத்தையுடைத்தாய்ப் பெருத்து மதித்த குவல
யாபீடத்தினுடைய விரண்டு மருப்புக்களையும் அநாயாஸேநபறி
த்து. (புனமிய்யாதி)சேதநர்க்குபோக்யங்களை யுடைத்தான பூமியை.
(தனமிய்யாதி) தனம் போலே யிருக்கத் திருவயிற்றிலே வைத்துக்
காக்கும். (பேராரமார்பனார்) தன்னுடைமையானது ரக்ஷிக்கப்பட்ட
தென்றத்தாலே யொருபடி ஆபரணம் பூண்டாற்போலே யிருக்கிற
படி. (ஓரகலத்துள்ளதுலகு)அம்சமான ஸங்கல்பத்துள்ளது லோகம்.
ஓரப்படுகிற ஸங்கல்பத்துள்ள தென்றுமாம். சந.

அரு.— நாற்பத்துமூன்றும்பாட்டு.— புனம் - புலமென்றாய்
விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. அகலம்- ஹ்ருதயம். ஓரகலம்-ஸங்கல்
பத்தினுடைய ஏகதேசமென்னுதல். சந.

உலகமுமுழியுமாழியும், ஒண்கேழ்
அலர்கதிருஞ்செந்தியுமாவான்—பலகதிர்கள்
பாரித்தபைம்பொன்முடியா னடியிணைக்கே
பூரித்தென்னெஞ்சேபுரி.

அங்.—உலகமும் ஊழியும் ஆழியும் ஒண் கேழ் அலர் கதிரும்
செம் தீயுமாவான் (9) பல கதிர்கள் பாரித்த பை பொன் முடியான்
இணை அடிக்கே என் நெஞ்சே! பூரித்து புரி. (21)

அர்.—லோகங்களையும் ப்ரளயகாலத்தையும் ஸமுத்ரங்களையும்
அழகிய நிறத்தையுடையதாய்ப் பரவாநின்ற கிரணங்களையுடைய
ஸூரியனையும் சிவந்த அக்நியையும் சரீரமாகவுடையனும் (சு) அநந்த
மான கிரணங்களை விசிறுநின்ற ஸ்ப்ருஹணீயமான அழகிய கிரீடத்
தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய இணைந்த திருவடிகளையே என்னு
டைய மருஸ்ஸே! ஸந்தோஷித்து ஆஸ்ரயி. (உக) சச.

வ்யா.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு — (உலகமுமித்யாதி) லோக
மும், எல்லாம் ஸம்ஹ்ருதமாய்க்காலமே சேஷித்தகாலமும், *கடலும்
அழகியதாய் அலராநின்ற உள்ள ஒளியையுடைத்தான ஆதித்யனும்,
அக்நியும் தனக்குப்ரகாரமாகவுடையவன். இத்தால் ஜகதாசாரத்தைச்
சொல்லுகிறது. (பலகதிரித்யாதி) பரமபத்திலே யெழுந்தருளியிருக்
கும்படி. (பலகதிர்கள்) ..ஐவிஸூர ஹஸு ஸுஹவேடி ஹஸு
ஐ-ஹிதா - திவிஸூரியஸஹஸ்ரஸ்யபவேத்யுகபதத்திதா” என்னும்
படியே நூறுயிரமாதியர்களை யோடவைத்த ஒளியையுடைத்தாய்
ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவபிஷேகத்தையுடையவனுடைய திருவடிக
ளிலே. (என்னெஞ்சே பூரித்துப்புரி) ஸ்வேஹித்தாஸ்ரயி. சச.

அரு.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.—ஆழி - வட்டமாய், அத்தா
லே வளைய என்றாய், அடங்கலு மென்கிறது. சச.

புரிந்துமதவேழம்மாப்பிடி யோடிேத்
திரிந்துசினத்தால்பொருது—விரிந்தசீர் [நாள்
வெண்கோட்டு முத்துதிர்க்கும் வேங்கடமே, மேலொரு
மண்கோட்டுக்கொண்டான் மலை. சரு.

அங்.—மதம் வேழம் மா பிடியோடு புரிந்து ஊடி (6) திரிந்து
சினத்தால் பொருது விரிந்த சீர் வெண்கோடு முத்து உதிர்க்கும்
வேங்கடமே (16) மேலொருநாள் மண்கோடு கொண்டான் மலை. (21)

அர்.—மதித்த யானையானது ஸ்லாக்யமான பெண்யானை
யோடு ஸம்ஸ்லேஷித்துப் (பின்பு) ப்ரணயகலஹம்செய்து (சு) ஸஞ்ச
ரித்துக் கோபத்தினால் (மணிச்சுவர்களில்) சண்டைசெய்து பரவா
நின்ற வீரஸூரியையுடைய வெண்மையான தந்தங்களில் நின்றும் முத்

துக்களை யுதிராநின்ற திருமலையே (சகசு) முன்பொருகாலத்தில் பூமியைத்தந்தத்தின்மே லெடுத்துக்கொண்டுவந்தஸர்வேஸ்வரன் வரஸம் செய்யும்மலை. (உக)

சரு.

வ்யா.— அவ.— நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(புரிந்து) “பலகதி ர்துள் பாரித்தபைம்பொன் முடியான்” என்று பாம்பதத்தைக்கலவிருக்கையாக உடையவன் நமக்கு ஸௌபநமோ வென்னில், நமக்காகவன்றோ திருமலையிலேவந்து ஸந்திஹிதனயிற்றென்கிறார்.

(மதவேழம்பிடியோடுபுரிந்து) மதித்திருந்துள்ள ஆனையானது பிடியோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து. (ஊடி) ஸம்ஸ்லேஷாதந்தாமடி. (திரிந்துகினத்தால்பொருது) ஊடலாலே பிறந்த கினத்தாலே உலாவி ரத்நபித்திகளிலேபொருது. (விரிந்தசிரித்யாதி) பொருகையாலே விரஸ்ரீயையுடைத்தான வெள்ளைக் கோட்டிலே யுண்டான முத்தையுதிராநின்ற திருமலை. (மேலித்யாதி) பண்டொருநாள் பூமியை ஸ்ரீவராஹரூபியாய் எயிற்றிலேகொண்டவனுடையமலை. திருமலையில் ஆனைகளுக்குச் சேருமிதே ஸ்ரீவராஹ ரூபமான வடிவு.

சரு.

மலைமுகடுமேல்வைத்து வாசுகியைச்சுற்றித்
தலைமுகடுதானொருகைபற்றி— அலைமுகட [ன்
டண்டம்போய்நீர்தெறிப்ப வன்றுகடல்கடைந்தா
பிண்டமாய் நின்றபிரான்.

சகசு.

அங்.— முகடு மலை மேல்வைத்து வாசுகியை சுற்றி (5) முகடு தலை தான் ஒரு கைபற்றி (11) அலை முகடு அண்டம் போய் நீர் தெறிப்ப அன்று கடல் கடைந்தான் பிண்டமாய் நின்ற பிரான். (23)

அர்.— சிகரத்தையுடைய மந்தரபர்வதத்தைத் (தன்முதுகின்) மேலேவைத்து வாஸுகியைக்(கயிறுக்கச்சுற்றி) (10) சிகரத்தின் மேல் பாகத்தைத் தா னொரு கைபாலே பிடித்து (சக) அலைகளி னுச்சி அண்டபித்திவரையில் சென்று ஜலம் தெறிக்கும்படி அக்காலத்தில் ஸமுத்ரத்தை மதநம்பண்ணினவன், (ஜகத்) காரணமாய் நின்ற ஸ்வாமி. (உக)

சகசு.

வ்யா.— நாற்பத்தாறும்பாட்டு.— (மலைமுகடுமேல்வைத்து) ஒங்கியிருந்துள்ள மலையைத் தன்முதுகின்மேல் வைத்து. (வாசுகியைச் சுற்றி) அதிலேவா ஸுகியைச்சுற்றி. (தலைமுகடுதானொருகைபற்றி) கீழ்க்கடைகிறது குலையாமல் ஆனமயாய்த் தாங்கி மேலேவைத்த சிகர

சச மூன்றாந்திருவந்தாதி, சஎ-பா, நின்ற. சஅ-பா, நீயன்றே.

மடிக்கிளர்ந்து போகாதபடி யொருகையாலேபற்றி. (அலைமுகட்டித்
த்யாதி) இத்திரண்ட திவலைபோய்த்தெறிப்ப. அலைமேல் நீர் அண்ட
பித்தியில் போய்த்தெறிப்ப. (அன்றித்த்யாதி) இதுக்குபாதாநகாரண
மானவன். “வனகோ ஹவெநாநாயணசூவீச-ஏகோஹவைநாரா
யண ஆஸீத்”.

சச.

நின்றபெருமானே நீரேற்று, உலகெல்லாம்
சென்றபெருமானே செங்கண்ணா—அன்று
தூரகவாய்கீண்ட துழாய்முடியாய், நங்கள்
நரகவாய்கீண்டாயும் நீ.

சஎ.

அந்.— நீர் ஏற்று நின்ற பெருமானே! உலகெல்லாம் சென்ற
பெருமானே! செம் கண்ணா! (9) அன்று தூரகம் வாய்கீண்ட துழாய்
முடியாய்! நங்கள் நரகம்வாய்கீண்டாயும் நீ. (18)

அர்.— தாநஜலத்தை வாங்கி (மஹாபலியஜ்ஞத்தில்) நின்ற
ஸ்வாமி! லோகங்களையெல்லாம் போய் (அளந்த) ஸ்வாமி! சிவந்த
நேதாங்கனையுடையஸ்வாமி! (கூ) அக்காலத்தில் கேசியின் வாயை
க்கிழித்தவனே! திருத்துழாய்மாலையைத்திருமுடியில் தரித்தவனே!
எங்கள் நரகத்தைப் போக்கினவனும் நீதான். (கஅ)

சஎ.

வ்யா.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு.— (நின்றபெருமானே நீரேற்று)
மஹாபலிபக்கவிலேநீரேற்றுசேஷித்வம் தோற்றும்படி நின்றவனே!
(உலகித்த்யாதி) லோகத்தை யெல்லாமளந்து உடையவனென்று
தோற்றும்படி நின்றவனே! (செங்கண்ணா) ஸ்நேஹந்தோற்றும்
படி நின்றவனே! (அன்றித்த்யாதி) வைத்தவனையம் வாடாமல் கேசி
வாயைக்கிழித்தவனே! (நங்களித்த்யாதி) ஒருகேசிவாயைக்கிழித்தது
ஆஸ்சர்யமோ? எங்கள் நரகத்தின் வாயைக்கிழித்தவனுக்கு.

சஎ.

நீயன்றே நீரேற்றுலக மடியளந்தாய்
நீயன்றே நின்று நிரைமேய்த்தாய்—நீயன்றே
மாவாயுரம்பிளந்து மாமருதினூடுபோய்த்
தேவாசுரம்பொருதாய் செற்று.

சஅ.

அந்.— நீர் ஏற்று உலகம் அடி அளந்தாய் நீயன்றே? (6) நின்று
நிரை மேய்த்தாய் நீயன்றே? (10) மா உரம் வாய் பிளந்து மா மரு
தின் ஊடு போய் (18) தேவாசுரம் செற்று பொருதாய் நீ ய
ன்றே? (22)

அர்.— தாநஜலம் வாங்கி லோகங்களைத் திருவடியினு லளந்த வன் நீயன்றோ? (க) (இடையனாய்) இரந்து பசுக்களை மேய்த்தவன் நீயன்றோ? (க0) கேசியினுடைய வலிய வாயைப் பிளந்தும் பெரிய மருதமரத்தின் நடுவே சென்றும் தேவாஸூரயுத்தத்தில் (அஸூரரைக்) கொன்று சண்டைசெய்தவனும் நீயேயன்றோ: (உஉ) சஅ.

வ்யா.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(நீயன்றேயித்யாதி) உன்னு டைமைக்கு மஹாபலிபக்கவிலே நீரேற்று அத்தைத் திருவடிக்களா லே அளந்தாய். (நீயன்றேயித்யாதி) க்ருஷ்ணனாயவதரித்துப் பசுமே ய்த்தாய். (நீயன்றேயித்யாதி) கேசிவாயைப்பிளந்து பெரியமருதினி டையே போய், (தேவாசூரயித்யாதி) ஜ்ஞாநஹீமான் அசேதநங்க ளைப் போக்கினதுவேயோ. சேதநான விரோதிகளையும் போக்கிற்றி ல்லையோ.

சஅ.

அரு.— நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— தேவாசூரம்பொருதாய் - தேவாஸூரயுத்தத்தைப்பண்ணி தேவர்கள் விரோதியைப் போக்கினு யென்றபடி.

சஅ.

செற்றதுவும்சேரா விரணியனைச், சென்றேற்றுப் பெற்றதுவும்மாநிலம் பின்னைக்காய்—முற்றல் முரியேற்றின்முன்னின்று மொய்ம்பொழித்தாய், முரிச் சுரியேறுசங்கினாய் சூழ்ந்து.

சகூ.

அந்.— பின்னைக்காய் முற்றல் முரி ஏற்றின் முன் நின்று சூழ்ந்து மொய்ப்பு ஒழித்தாய்! (9) முரி சுரி ஏறு சங்கினாய் செற் றதுவும்; சேரா இரணியனை (16) சென்று ஏற்று பெற்றதுவும் மா நிலம். (21)

அர்.— நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக வலியதாய்க் திரியாகின்ற ஏருதின் முன்னே யிருந்து ஆலோசித்து (அதின்) பலத்தைப் போக் கினவனே! (க) விசாலமாய் சுழிகளை யுடையதுமான ஸீபாஞ்சஜந் யமுடையவனே! (நீ) கொன்றதும் (தன்பக்தனோடு) பொருந்தாத ஹிரண்யனை; (கக) மஹாபலியிடம்போய் தாநம் வாங்கிப், பெற்ற தும் பெரிய பூமியை. (உக)

சகூ.

வ்யா.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (செற்றதுவும்த்யாதி) ஆஸ்ரிதரோடு சேராத ஹிரண்யனைக்கொன்றது அவனிழவுக்காக வென்றுமாம். (சென்றித்யாதி) மஹாபலிபக்கவிலே நீரேற்றுப்பெற்

றது பூமி. (பின்னைக்காயித்யாதி) நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகத் திண்ணியதாயுலாவாசின்ற ஏற்றினுடைய மிடுக்கையழித்தாய். (சூழ்ந்து) இடம்பார்த்துநின்று. (மூரிச்சுரி யித்யாதி) கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்தை யுடையவனே!

சக.

அரு.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—சேரா - தன்னைச்சேரா தே, ஆபுரியியாதே; அவனிழக்கையாலே விரோதியான தேஹத்தைப் போக்கினுனென்றபடி. முற்றல்-திண்ணியதாய், மூரி-ஸஞ்சாரியாய், மொய்ப்பு - மிடுக்கையுடைய ஏற்றின். மூரிச்சுரியென்று மிடுக்கையும் துளையுமுடையசங்கு.

சக.

சூழ்ந்த துழாயலங்கல் சோதிமணிமுடிமால்
தாழ்ந்தவருவித்தடவரைவாய்—ஆழ்ந்த
மணிநீர்ச்சுனைவளர்ந்த மாமுதலேகொன்றான்
அணிநீலவண்ணத்தவன்.

௫௦.

அந்.—சூழ்ந்த துழாய் அலங்கல் சோதி மணி முடி மால் அணி நீலவண்ணத்தவன் (9) தாழ்ந்த அருவி தடம் வரைவாய் ஆழ்ந்த மணி நீர் சுனை வளர்ந்த மா முதலே கொன்றான். (21)

அர்.—வளைத்துச்சாத்தின திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய் உஜ்வலமான மணிகளிழைத்த கிரீடமுடையனாய் ஸர்வாதிகளாய் அழகிய நீலவர்ணத்தையுடையவனுன ஸர்வேஸ்வரன், (க) பெருகா நின்ற அருவிகளையுடைய விசாலமான மலையிலுண்டாய் அழகாய் நிர்மலமான ஜலமுடையதான மடுவில் வருத்தியடைந்த பெரிய முதலையைக் கொன்றான். (2க)

௫௦.

வ்யா.—ஐம்பதாம்பாட்டு.—(சூழ்ந்தவித்யாதி) ஆகமுதலியாக விட்ட திருத்துழாய்மாலையும் ஆதிராஜ்யஸூசகமான மணி முடியையுமுடையவன். (தாழ்ந்தவித்யாதி) தாழ்ந்த அருவிகளையுடைய தரையிருந்துள்ள தடவரையிலே யாழ்ந்து, நிர்மலமானநீரை யுடைத்தானசுனையிலே வளர்ந்த பெரியமுதலையை நீர்ப்புழுவுவென்றுபாராதே சினத்தோடே கொன்றான். (அணி நீலவண்ணத்தவன்) ஆஸ்ரித விரோதியான முதலே போயிற்றென்று ஸ்ரமஹமான வடிவையுடையவன்.

௫௦.

அரு.—ஐம்பதாம்பாட்டு.—“ஆகமுதலியாகவிட்ட” என்று வார்த்தைப்பாடு.

௫௦.

முன்னுந்திருவந்தாதி, நிக-பா, அவனே. நிக-பா, எய்தான். ௪௭

அவனையருவரையா லாநிரைகள்காத்தான்
அவனையணிமருதஞ் சாய்த்தான்—அவனே
கலங்காப்பெருநகரம் காட்டுவான்கண்டர்
இலங்காபுரமெரித்தானெய்து. நிக.

அந்.—அரு வரையால் ஆ நிரைகள் காத்தான் அவனே. (6) அணி
மருதம் சாய்த்தான் அவனே. எய்து இலங்காபுரம்எரித்தான் அவனே.
(14) கலங்கா பெரு நகரம் காட்டுவான் அவனேகண்டர். (19)

அர்.—அசைக்கவொண்ணாத மலையினால் பசுக் கூட்டங்களைக்
காத்தவனுமவனே. (௭) இணைந்த மருதமரங்களை விழுத்தள்ளினவனு
மவனே. (பாணங்களினால்) அடித்து இலங்கையைக் கொளுத்தினவ
னும் (அழித்தவனும்) அவனே. (௧௪) குழப்பமற்ற விசாலமான
ஸ்ரீவைகுண்டத்தை தர்சிப்பிக்கிறவனு மவனேகிடர். (௧௯) நிக.

வ்யா.—ஐம்பத்தேராரம்பாட்டு.— (அவனையித்யாதி) வர்ஷத்
தாலே நோவுபட்ட பசுக்கள் தன்னுடையாகூணத்துக்குத் தான்
ப்ரவர்த்தித்ததுண்டோ? அவனையன்றோவென்று ஸஹகாரி நைர
பேஷ்யத்தைச்சொல்லுகிறது. (அவனையணியித்யாதி) நிரபேக்ஷ
மாக மருதைச்சாய்த்தானுமவனே. (அவனே கலங்கா வித்யாதி)
பரமபதம் அவனே காட்டக் காணுமத்தனை. ஸ்வயதநத்தால் காண்
பார்க்குக் காணப்போகாது. (கண்டிரித்யாதி) லங்கையை யழித்துப்
பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு யதநம்பண்ணினுந்தானே. நிக.

எய்தான்மராமரமேழுமிராமனாய்

எய்தானம்மான்மரியவேந்திழைக்காய்— எய்ததுவும்
தென்னிலங்கைக்கோன்வீழ்ச்சென்றுகுறளுருவாய்
முன்னிலங்கைக்கொண்டான் முயன்று. நிக.

அந்.—இராமனாய் மராமரம் ஏழும் எய்தான். ஏந்திழைக்காய்
அம்மான் மரிய எய்தான். (8) எய்ததுவும், தென் இலங்கை கோன்வீழ
முன் குறள் உருவாய் சென்று நிலம் முயன்று கைக்கொண்
டான். (20)

அர்.—ஸ்ரீராமாவதாரமெடுத்து மராமரங்க ளேழையு மடித்
தான் நீதாபிராட்டிக்காக அந்தமானைச் சாக வடித்தான். (அ) கீழே
வீழும்படி அடித்துத்தள்ளினது தென்திசையிலுள்ள இலங்கைக்

சஅ. மூன்றாந்திருவந்தாதி, நுந-பா, முயன்றுதொழு.

கரசனான இராவணனை. முற்காலத்தில் வாமந வேஷங்கொண்டு மஹாபலியிடம்சென்று பூமியை யத்நம்செய்து கைப்பற்றினான். (20)

வ்யா.—ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— (எய்தானித்யாதி) ராமனாய் ஆஸ்ரிதருக்காக மராமர மேழையுமெய்தான். (எய்தா நம்மானித்யாதி) மான்குட்டியென்று பாராதே பிராட்டிசொன்னுள்ளென்று எய்தான். (எய்தகித்யாதி) எய்ததுவும் ராவணனைக்கொல்லுகைக்காக. (சென்றித்யாதி) குறளுருவாய்ச்சென்று மூன்றுலோகத்தை யடங்கலும் கைக்கொண்டான். நுந.

முயன்றுதொழுநெஞ்சே மூரிநீர்வேலை

இயன்றமரத்தாலிலையின்மேலால்—பயின்றங்கோர்
மண்ணலங்கொள்வெள்ளத்து மாயக்குழவியாய்
தண்ணலங்கல்மாலையான் தாள்.

நுந.

அந்.—மூரி நீர் வேலை இயன்ற ஆலமாத்து இலையின்மேல் பயின்று (7) மண் நலம் கொள் வெள்ளத்து அங்கு ஓர் மாயக்குழவியாய் (14) அலங்கல் தண் மாலையான் தாள் நெஞ்சே ! முயன்று தொழு. (21)

அந்.—பரந்த ஜலத்தையுடைய ஸமுத்ரத்தில் பொருந்திமுளைத்திருக்கிற ஆலமாத்தி நிலைமேல் சயனித்திருந்தும், (எ) பூ ஸாரத்தை யபஹரித்த ப்ரவாஹத்திலிருந்த அவ்வாலிலையில் அத்விதீயமாய் ஆஸ்சர்யகரமானகுழந்தையாயிருந்தும், (கச) அசையாநின்ற குளிர்ந்த திருமாலையையுடையவனுமான ஸ்ரியஃபதியினுடைய திருவடிகளை மனமே ! ப்ரயத்நப்பட்டு ஆஸ்ரயி. (2க) நுந.

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு—(முயன்று) தூர்க்கடங்களைகடிப்பிக்க வல்லவன்; அவனை யாஸ்ரயியென்கிறார்.

(முயன்றுதொழுநெஞ்சே) யத்நம்பண்ணி யாஸ்ரயிக்கப்பார். (மூரிநீரித்யாதி) உலாவாநின்ற நீரையுடைத்தான கடலிலே யுண்டான மாத்தினுடைய * பல்லவமாயிருப்பதொரு ஆலிலையின்மேலே பயின்று சேதநர்க்குபோகோபகரண போகஸ்தான போக்யமான பூமியை யழியாநின்ற வெள்ளத்திலே ஆஸ்சர்யமான பிள்ளையானவன். (தண்ணலங்கலித்யாதி) ஆலிலையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோது பொகட்டமாலையுந்தானுமாய்க் கிடந்தபடி. அவனுடைய திருவடிகளை முயன்றுதொழுநெஞ்சே

நுந.

* (பா) பவனான.

தாளால் சகடமுதைத்துப் பகடுந்தி

கிளாமருதிடைபோய்க்கேழலாய்—மீளாது

மண்ணகலங்கீண்டங்கோர் மாதுகத்தமார்பற்குப்

பெண்ணகலங்காதலபெரிது.

ருசு.

அந்.—தாளால் சகடம் உதைத்து பகடு உந்தி கிளா மருது இடை போய் (9) கேழலாய் அங்கு மீளாது அகலம் மண் கீண்டு ஓர் மாது உகந்த மார்பற்கு அகலம் பெண் காதல் பெரிது. (23)

அந்.—திருவடிகளினால் சகடாஸுரனை யுதைத்துக் குவலயா பீடமென்கிறயானையைத் தள்ளி இணைபிரியாத மருதமரத்தின் நடு வே சென்று (அதைத்தள்ளி) (க)வராஹாவதாரமெடுத்து அவ்வண்ட பித்தியில் கீழேவிழாமலொட்டிக்கொண்டிருந்த பரந்த பூமியை ப்பிரித்தெடுத்து அத்விதீயையான பூமிப்பிராட்டியை யாசைப்பட்ட அழகியதிருமார்பையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அபரிச்சிந்தமான குணங்களையுடைய பெரியபிராட்டியார் விஷயத்தில் ப்ரேம மதிகமாயி ருக்கும். (உரு)

(ருசு)

வ்யா.—ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(தாளால் சகடமுதைத்து) திருவடிகளாலே சகடாஸுரநிரஸநம்பண்ணி. (பகடுந்தி) குவலயா பீடத்தைத்தள்ளி, (கிளாமருதிடைபோய்) இரண்டா யருகே நின்ற மருதுடேபோய். (கிளா) பிளவாமருதிடைபோயென்றுமாம். (கேழலாயித்தாதி) ஸ்ரீவராஹருபியாய் மீளாதபடிக்கீடாக பூமியைக்கீண்டு ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை யுகந்தமார்பற்கு. (பெண்ணகலங்காதல் பெரிது) பிராட்டிபங்கவிலே ஸ்நேஹம் பெரிது.

ருசு.

பெரியவரைமார்பில் பேராரம்புண்டு

கரியமுகிலிடைமின்போலத்—* தெரியுங்கால்

பாறொடுங்கவண்டறையும்பங்கயமே, மற்றவன்தன்
நீனொடுங்கண்காட்டும்நிறம்.

ருரு.

அந்.—பெரிய வரை மார்பில் பேர் ஆரம் பூண்டு தெரியுங்கால் (7) கரிய முகில் இடை மின்போல. 11) மற்றுபாண் ஓடுங்க வண்டு அவையும் பங்கயம் (17) அவன்தன் நீள் ரெடும் கண் நிறம் காட்டும் (23)

அந்.—விசாலமாய் மலைபோன்ற திருமார்பில் பெரிய முத்து மாலையை யணிந்த (ஸர்வேஸ்வரனை) த்யானித்தால் (எ) கரு மேகத்தி

* (பா) திரியுங்கால்.

னிடையில் மின்னாற்போலிருக்கும்- (கக) இன்னும், (உலகத்திலுள்ள) பாட்டுக்களெல்லாம் தோற்கும் படி வண்டுகள் பாடாநின்ற தாமர ஸபுஷ்பமானது (கஎ) அந்தஸர்வேஸ்வரனுடைய நீண்டு விசாலமா யிருக்கிற திருக்கண்களுடைய ஸௌந்தர்யத்தைக் காட்டாநிற் கும். (உங)

௫௫.

வ்யா.— ஐம்பத்தைத்தாம்பாட்டு — (பெரியவரைமார்பில்) ஆர த்தால் பரிச்சேதிக்கப் போகாதமார்பில். (பேராரம்புண்டு) மடித்து ப்பூணவேண்டும் பெரியஹாரத்தைப்பூண்டு. (கரியமுகிலிடைமின் போல) மார்புக்குமாரத்துக்கும் த்ருஷ்டாந்தம். மேகத்திலே மின் னாற்போலே ஸ்யாமமான திருமார்பிலே ஹாரங்கிடந்தபடி. (தெரி யுங்கால்) அநுஸந்திக்கும்போது, “தரியுங்கால்” என்றுபாடமுமாம். (பாணெடுங்கவித்யாதி) பாண்சாதியாக ஒடுங்கும்படி பாடாநின்ற வண்டையுடைத்தான பங்கயமே. (மற்றவனித்யாதி.) அவனுடைய பரிச்சேதிக்கப்போகாத கண்ணினுடைய நிறத்தைக்காட்டா நின் றது.

௫௫.

நிறம்வெளிதுசெய்து பசிதுகரிதென்று

இறையருவம்யாமறியோமெண்ணில்—*நிறைவுடைய

நாமங்கைதானும் நலம்புகழவல்லளே

பூமங்கைகேள்வன்பொலிவு.

௫௬.

அந்.— இறை உருவம் நிறம் எண்ணில் (4) வெளிது செய்து பசிது கரிது என்று யாம் அறியோம். (11) நிறைவுடைய நாமங்கை தானும் பூமங்கை கேள்வன் பொலிவு நலம் புகழ வல்லளே? (19)

அர்.— எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் ஸௌந்தர்யத்தை யாராயில் (ச) வெளுத்திருக்கும்; சிவந்திருக்கும்; பசுமையாயிருக்கு ம்; கறுத்திருக்கும்; என்று நாம் அறியமாட்டோம். (கக) (ஜ்ஞாந) பூர்த்தியையுடைய வாக்கேவியானஸர்வதிகான், பூமகளான பெரி யபிராட்டியின் வல்லபனு ஸர்வேஸ்வரன் பெருமையை நன்றாய் புகழ சக்தையாவளோ? (ஆகமாட்டாள்). (கக)

௫௬.

வ்யா.— அவ.— ஐம்பத்தாரும்பாட்டு.— (நிறம்) என்னுடைய ஸ்வாமியினுடைய ரூபத்தை இன்னபடியிருக்குமென்று சொல்லப் போகாது. பாயோஜகத்தைச் சொல்லு மித்தனையென்னார்.

(நிமயித்யாதி) இறையினுடைய வடிவானது வெளுப்பு, சிவப்பு, பசுமை, கறுப்பு, என்றெண்ணில் நாமறியோம். (நிறையித்யாதி) நாமேமாட்டாதோமானுல்திப்புடையளான ஸரஸ்வதி அங்குத்தைக்குத்தரமாகப் புகழவல்லளோ. (பூமங்கைகேள்வன் பொலிவு) புகழப் போகாமை யென்னென்னில்; ஸ்ரியபதியுடைய ஸம்ருத்தியைச்சிலவரால் பேசப்போமோ?

நக

பொலிந்திருண்டகார்வானில் மின்னேபோல்தோன்றி
மலிந்துதிருவிருந்தமார்பன்—பொலிந்து
கருடன்மேற்கொண்ட கரியான்கழலே
தெருடன்மேற்கண்டாய்தெளி.

நௌ.

அந்.—பொலிந்து இருண்ட கார் வானில் மின்போல் தோன்றி
(6) திரு மலிந்து இருந்த மார்பன் (10) பொலிந்து கருடன்மேல்
கொண்ட கரியான் கழல் தெருள்தன் மேல் தெளிகண்டாய். (18)

அர்.—திரண்டும் இருண்டுமிருக்கிற மழைகாலத்து மேகத்தில்
மின்ன மின்னலைப்போல் பாகாசித்துக்கொண்டு (சு) பெரியபிராட்
டியார் ஸமஸ்தகல்யாணகுணபூர்ணையாய் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
திருமார்பையுடையவனாய் (கௌ) சிறப்பையுடைத்தாயிருக்கிற பெரிய
திருவடியின்மேலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்யாமநிதத்தனான ஸர்
வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளில் பண்ணின பக்திதான் ஸர்வோதக்
ருஷ்டமென்றறி. (கஅ)

நௌ.

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—(பொலிந்து) கருட
வாஹனுடைய திருவடிகளையாஸ்ரயி யென்கிறது.

(பொலிந்தித்யாதி) ஸம்ருத்தமாயிருண்ட கார்காலத்திலே மே
கத்தின் மின்போலே தோற்றித் தண்ணீர்தண்ணீரென்றாசைப்படா
கின்ற பெரியபிராட்டியாருகந்த திருமார்பையுடையவன். (பொலிந்
தித்யாதி) மஹாமேருவிலே யொரு அஞ்ஜனகிரியிருந்தாற்போலே
ஸம்ருத்தனான பெரியதிருவடிமேலே யிருந்தவனுடைய திருவடிக
ளிலேயுண்டான. (தெருடனித்யாதி) ஜ்ஞாநவிபாகை யானபக்தியை
யெல்லாவற்றுக்கும் மேலாகக்கொண்ட நுஸந்தி, ஓலக்கவார்த்தையெ
ன்றிராதேகொள்.

நௌ.

அரு.— ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—தெருடன்மேல் - தெருள்தன்
மேலே, மேலான தெருள் - ஜ்ஞாநவிபாகையானபக்தி, தெருள்-ஜ்ஞா
நமாய், ஜ்ஞாநவிசேஷமான பக்தியென்றபடி. கண்டாய் தெளி-திரு
வடிகளிலே புண்டான பக்தியை மேலாகக்கொண்டதுஸந்தி யென்ற
படி. ௫௭.

தெளிந்தசிலாதலத்தின் மேலிருந்தமந்தி
அளிந்தகடுவனையேநோக்கி—விளங்கிய
வெண்மதியந்தாவென்னும்வேங்கடமே,மேலொருநாள்
மண்மதியில்கொண்டுகந்தான் வாழ்வு. ௫௮.

அந்.—தெளிந்த சிலாதலத்தின்மேல் இருந்த மந்தி அளிந்த க
டுவனையே நோக்கி (7) வெண் விளங்கிய மதியம் தாளன்னும் வேங்
கடமே (12) மேலொருநாள் மண் மதியில் கொண்டு உகந்தான்
வாழ்வு. (18)

அர்.—நிர்மலமான கற்பாறைமே விருக்கிற பெண்குரங்கு (தன்
னிடத்தில்) ஸ்நேஹித்திருக்கிற ஆண்குரங்கைப் பார்த்து (௭) வெண்
மையாயொளிவீசுகிற சந்திரனைக்(கொண்டு)கொடுவென்றுசொல்லா
கின்ற திருமலையே (௧௨) முற்காலத்தில் பூமியை (த்தன்) யுக்தியினால்
ஸ்வீகரித்து ஸந்தோஷித்தஸர்வேஸ்வரன் சிறப்புடனே வர்த்திக்கும்
தேசம். (௧௮) ௫௮.

வ்யா.— அவ.— ஐம்பத்தேட்டாம் பாட்டு.— (தெளிந்த)
‘சுஷிந்யாலாபி’— ‘அஸ்மிந்மபாஸார்த்தம்’ என்று பிராட்டி
செய்த செயலைத் திருமலையில் திரயக்குக்களும் அநுவர்த்தியா கின்
தென்கிறார்.

(தெளிந்தவித்யாதி)ஸ்படி கற்பாறையிலே இருந்த பெண்குரங்கு.
(அளிந்தவித்யாதி) தன்பக்கவிலே ஸ்நேஹித்த ஆண்குரங்கை
நோக்கி. (விளங்கியவித்யாதி) ஊடினால் ஒருகடகர் பொருந்தவிட
வேண்டாதே தானே சந்தானுடைய மேற்புறமாகையாலே களங்க
மற்று உஜ்வலமாயிருந்துள்ள சந்திரமண்டலத்தைத் தாவென்றாகின்
றது. இழிந்துவாங்கவேண்டுங்காணும் திருமலையினுடைய உயர்த்தி
(மேலித்யாதி) பண்டொருநாள் பூமியை மதியாலேகொண்டு அலப்
யலாபம்பெற்றானு யுகந்தவனுடைய ஐஸ்வர்யம். ௫௮)

முன்றூந்திருவந்தாதி, நிகு-பா; வாழும், கூ-பா, பெற்றம். நிகு.

வாழும்வகையறிந்தேன்மைபோல் நெடுவரைவாய்
தாழும்ருவிபோல்தார்கிடப்ப—சூழும்

திருமாமணிவண்ணன் செங்கண்மால், எங்கள்

பெருமானடிசேரப்பெற்று.

நிகு.

அந்.—மைபோல் நெடு வரைவாய் தாழும் அருவிபோல் தார்
கிடப்ப (7) சூழும் திரு மா மணி வண்ணன் செம் கண் மால் (15)
எங்கள் பெருமான் அடி சேரப்பெற்று வாழும்வகை அறிந்தேன். (21)

அந்.—அஞ்ஜநம்போலிருண்ட பெரிய மலைப்புறத்தில் வழிகிற
அருவியைப்போல் திருமலை பரகாசிக்க (எ) (அதைக்கண்டாசைப்ப
பட்டு அங்கே) நித்யவாஸம்செய்கிறபெரியபிராட்டியாரையுடையனாய்
ஸ்ரீலாக்ஷமான லீலமணிபோன்ற திருமேனியையுடையனாய் சிவந்த
திருக்கண்களையுடையனாய் ஸர்வாங்கனாய் (கரு) எமக்கு ஸ்வாமியான
ஸ்ரீவேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைப் பற்றி வாழ்கைக்கு உபாயத்தை
த் தெரிந்துகொண்டேன். (உக)

நிகு.

வ்யா.— ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (வாழும்வகையறிந்
தேன்) ஸ்ரீவேஸ்வரனைப்பற்றி ஆத்மாவுக்குவகுத்த ஸம்பத்தென்று
வ்யுத்தபத்திபண்ணினேன். (மைபோலிதயாதி) அஞ்ஜநகிரியிலே பா
யாநின்ற அருவிபோல் திருமார்பிலே சாத்தினதோஸ்மலை கிடப்ப.
(சூழந்திருமாமணிவண்ணன்) அதிலே ஆசைப்படாநின்ற பெரிய
பிராட்டியாரையுடையனாய் ஸ்ரீமஹரமான வடிவையுடையவன்.
(செங்கண்மால்) ஈஸ்வரத்தவத்தை ஸ்ரீசிப்பியாநின்ற கண்களையுடை
யவன். (எங்களித்யாதி) போக்யபூசனாய் என்னையுடையவனாய் வகு
த்தவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்று. “வ்ஹிநாஸாதுண
ஸூதி - புத்திராசாத்ரணஸ்யதி” என்று சப்தாதிகளைப் பற்றுகே
வாழும் பரகாமறிந்தேன்.

நிகு.

பெற்றம்பிணைமருதம் பேய்முலைமாச்சகடம்

முற்றக்காத்தூடுபோ யுண்டுதைத்துக்—கற்றுக்

குணிலைவிளங்கனிக்குக்கொண்டெறிந்தான், வெற்றிப்

பணிலம்வாய்வைத் துகத்தான்பண்டு.

கூய.

அந்.—பெற்றம் முற்ற காத்து பிணை மருதம் ஊடு போய் (7)
பேய் முலை உண்டு மா சகடம் உதைத்து (13) கன்று குணிலை

௧௦ மூன்றந்திருவந்தாதி, கூக-பா, பண்டெல்லாம்.

கொண்டு விளங்கணிக்கு எறிந்தான் பண்டு வெற்றி பணிலம் வாய் வைத்து உகந்தான். (23)

அர்.—பசுக்களை யெல்லாம் ரக்ஷித்து இணைந்த மருதமரத்தின் நடுவே சென்று (௭) பூதனையின் ஸ்தந்தைப் பாரம்செய்து பெரிய சகடாஸுரனை யுதைத்து (௧௩) வத்ஸாஸுரனாகிய குறுந்தடியை எடுத்துக் கபித்தாஸுரன்மேல் எறிந்த ஸர்வேஸ்வரன் முன்பு ஜயப்ரதமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்தில்வைத்துதிஸந்தோஷித்தான். (௨௩) கூ0.

வ்யா.—அவ.—அறுபதாம்பாட்டு.—(பெற்றம்) ப்ரதிபந்தகங்கள் போனாலன்றோ வாழும்படி யாவதென்னில்; அவன்தானே ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குமென்கிறது.

(பெற்றயித்யாதி) இதுநிரல்நிறை. கன்றாகிய எறிகருவியைக் கொண்டு விளங்கணிக்குக் கொண்டெறிந்தவன். வென்றியைவிளைப் பதான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வாயிலேவைத் துகந்தவன், பண்டுண்டான ப்ரதிபந்தகங்களை யெல்லாம்போக்கும். கூ0.

பண்டெல்லாம்வேங்கடம் பாற்கடல்வையுந்தம்
கொண்டங்குறைவார்க்குக் கோயில்போல்—வண்டு
வளங்கிளரும் நீள்சோலைவண்பூங்கடிகை
இளங்குமரன்தன் விண்ணகர். கூக.

அர்.—பண்டெல்லாம் வையுந்தம் கொண்டு அங்கு உறைவார்க்கு (5) வேங்கடம் பாற்கடல் வண்டு வளம் கிளரும் நீள் சோலை வண்பூ கடிகை (15) இளங்குமரன்தன் விண்ணகர் கோயில் போல். (18)

அர்.—முன்பெல்லாம் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைச் கோயிலாகக்கொண்டு அங்கு நித்யவாஸம் செய்கிறஸர்வேஸ்வரனுக்கு, (௫) (இப்போது) திருமலை திருப்பாற்கடல் வண்டிகள் கும்பல்கும்பலாய்க் கிளம்புகிற விசாலமான தோப்புகளையும் அழகிய புஷ்பங்களையுமுடைய திருக்கடிகை (௧௫) நித்யயௌவநமுடையஸ்ரீயுபதிக்கிருப்பிடமான திருவிண்ணகர் (ஆகிய இவைகள்) கோயில்போலே யிருக்கின்றன. (௧௮) கூக.

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தோராம்பாட்டு.—(பண்டெல்லாமித்யாதி) ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்குமளவேயோ? பரமபதத்தைக்கல

விருக்கையாகவுடையவன் ஸம்ஸாரத்திலே உகந்தருளின திருப்பதி களைத் தனக்கிருப்பிடமாகக்கொள்ளுகிறது ஆஸ்ரிதார்த்தமாகவன்றோ வென்கிறார்.

(வேங்கடம்பாற்கடல் வைகுந்தம் கொண்டங்குறைவார்க்கு) திருமால்வைகுந்தமே தணிதிருவேங்கடமே” என்று பாம்பதத் தோபாதிதாகத் திருமலையைச்சொல்லுகிறது. வைகுந்தங்கோயிலா கக்கொண்டு அங்குறைவார்க்கு, வேங்கடம், பாற்கடல், வண்ணுளங் கிளரும் நீள்சோலைவண்பூங்கழிகை, விண்ணகரானவிலை இளங்கும ரான தனக்கு இப்போது கோயில்போல்.

சுக.

அரு.— அறுபத்தோராம்பாட்டு.— வேங்கடம்பாற்கடல் வை குந்தம் கோயில் பண்டெல்லாம்; இப்போதிந்த திருப்பதிகள் கோயி லென்றபடி. வைகுந்தத்தோடு வேங்கடத்தைக் கூட்டுவானென் னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (திருமாலித்யாதி). இது கீழும்மேலுங் கூடும்.

சுக

விண்ணகரம்வெஃகாவிரிதிரைநீர் வேங்கடம்
மண்ணகரம்மாமாடவேளுக்கை—மண்ணகத்த
தென்குடந்தைதேனூர்திருவரங்கம் தென்கோட்டி
தன்குடங்கைநீரேற்றான் தாழ்வு.

சுஉ.

அந்.—விண்ணகரம் வெஃகா விரி திரை நீர் வேங்கடம் (6) மண் நகரம் மா மாடம் வேளுக்கை (11) மண் அகத்த தென் குடந் தை தேன் ஆர் திருவரங்கம் (18) தென் கோட்டி தன் குடங்கை நீர் ஏற்றான் தாழ்வு. (25)

அர்.—திருவிண்ணகர் திருவெஃகா பரந்து அலைமோதுகிற ஜல த்தையுடைய திருமலை (சு) பூலோகத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டம்போல்விள ங்குகிற பெரிய மண்டபங்கனையுடைய வேளுக்கை (கக) பூலோகத்தி லிருக்கிற ஸ்ப்ருஹணீயமான திருக்குடந்தைதேனினால் பூர்ணமான சோலைகளையுடைய திருவரங்கம் (கஅ) தென் திசையிலுள்ள திருக் கோட்டியூர் (இவைகள்) தன் சிறங்கையில் தாநஜலத்தை வாங்கின ஸ்ரியஃபதிஸௌலப்யத்துடனெழுந்தருளியிருக்கும் தேசங்கள். (உரு)

வ்யா.— அவ.— அறுபத்திரண்டரம்பாட்டு.— (விண்ணகரம்) கேவலம் ஸம்ஸாரத்திலே நின்றயாத்ரமோ? பாம்பதத்திலிருப்பதுமனி ச்சக்காய்தாழ்கியோடே கூடவிருப்பது உகந்தருளின தேசத்தி லே யன்றோவென்கிறார்.

(விண்ணகரமித்யாதி) விண்ணகரம், வெஃகா, விரிதிரைநீர் வேங்கடம். திருமலையென்றாலொரு விசேஷணரஹிதமாகச் சொல்லமாட்டார். (மண்ணகரமித்யாதி) போக்யதைகுறைவற்றகோயில், (தன்குடங்கையித்யாதி) மஹாபலிபக்கவிலே தன்னுடைமைபெறுகைக்கு அர்த்தித்வம் தோற்றும்படி அர்த்தியாய் நின்றற்போலே உகந்தருளின தேசங்களிலே தாழ்வுதோற்றும்படி நின்றான். கூஉ.

அரு.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—மனிச்சுக்கு—ஹர்ஷத்துக்கு; ஸௌஜன்யத்துக்காக வென்றபடி. மண்ணுக்கு நகரமென்கையாலே மண்ணிலுண்டான போக்யதையால் குறைவின்கூட யென்றபடி. கூஉ.

தாழ்சடையும் நீண்முடியு மொண்மழுவும்சக்கரமும்
சூழரவும்பொன்னு ணுந்தோன்றுமால்—சூழும்
திரண்டருவிபாயுந்திருமலை மேலெந்தைக்கு
இரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து. கூங்.

அந்.—சூழும் திரண்டு அருவிபாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு (6) தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவும் சக்கரமும் (13) சூழ்அரவும் பொன்நாணும் இரண்டு உருவும் இசைந்து ஒன்றாய் தோன்றும். ஆல். (23)

அர்.—நாற்புறத்திலும்சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற திரண்ட அருவிகள் பாயாநின்ற திருமலைமேலெழுந்தருளியிருக்கிற என்னுடைய ஸ்வாமிக்கு (கூ) தொங்குகிற சடையும் நீண்ட திருவபிஷேகமும் அழகிய மழுவென்கிற ஆயுதமும் திருவாழியும் (கூங்) (இடுப்பில்) சுற்றியிருக்கிற பாம்பும் ஸ்வர்ணமயமான கடிஸூத்ரமும் ஆகியஇவ்விரண்டு ஹரஹரிருபமும் அமர்ந்து ஒருபடியாய்த் தோற்றுகின்றது. ஆஸ்சர்யம். (கூங்)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்துமூன்றும்பாட்டு.—(தாழ்சடையும்) ஸித்தமானவேஷத்தையும் ஸாதகமான வேஷத்தையும் ஒக்கதரிப்பதே! இதொருசிலவத்தையே! என்கிறார்.

(தாழ்சடையித்யாதி) சூழத்திரண்டருவி பாயாநின்றதிருமலைமேலே நிற்கிற என்னுடைய ஸ்வாமிக்கு. (இரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து) ஒன்று ஸாதகமாய் ஒன்று ஸித்தமானால் சோரச்சேர்த்தியாயிருக்குமோவென்னில்; இரண்டுருவுமிசைந் தொன்றாயிருக்கும். பொருந்தியிருக்கும். கூங்.

முன்றாந்திருவந்தாதி, கூசு-பா, இசைந்த, கூடு-பா, அங்கற்கு. ௫௭

இசைந்தவரவமும் வெற்புங்கடலும்
பசைந்தங்கமுது * படுப்ப—அசைந்து
கடைந்தவருத்தமோ கச்சிவெஃகாவில்
கிடந்திருந்துநின்றதுவுமங்கு.

கூசு.

அர்.—கச்சி வெஃகாவில் கிடந்து அங்கு இருந்து நின்றதுவும்,
(5) இசைந்த அவமும் வெற்பும கடலும் அங்கு அமுது படுப்ப
(12) பசைந்து அசைந்து கடைந்த வருத்தமோ? (16)

அர்.—காஞ்சீநகரத்திலுள்ள திருவெஃகாவில் பள்ளிகொண்டு
அக்கச்சியில் (ஹஸ்திகிரியில்) எழுந்தருளியிருந்து (திருப்பாடகத்தி
ல்) நின்றதும், (௫) (ஸமுத்ரமதத்தில்) ஒருப்பட்ட வாஸுகியை
யும் மந்தரபர்வதத்தையும் திருப்பாற்கடலையும் (சேர்த்து; அந்தஸ
முத்ரத்தில் அம்ருதத்தை யுண்டாக்கக்காக (கட) விருப்புற்று
ஆடியாடிக் கடைந்த ஸ்ரமத்தினாலேயோ! (கூசு)

கூசு.

வ்யா.—அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.— (இசைந்தவியாதி) கட
லிலே ஒருமலையை கட்டு ஒருபாம்பைச்சுற்றிக் கடையாநின்றால்
சேராச்சேர்த்தியாயிருக்குமோவென்றால்; (இசைந்த) தன்னில் பொ
ருத்தியிருந்தபடி. (பசைந்தங்கமுதுபடுப்ப) அதிலேயம்ருதம்படு
ம்படிக்கீடாகப்பசைகொடுத்து. அசைந்தவியாதி உலாவிக்கடைந்த
வருத்தமோ? (கச்சியித்யாதி) திருக்கச்சியிலும் திருவெஃகாவிலும்
கிடப்பது இருப்பது நிற்பதாகிறது தனியே கடலைக்கடைந்தத்தாலே
திருமேனியிலே பிறந்த ஆயாஸமோ?

கூசு.

அரு.—அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.— பசைகொடுத்து — பவம்
பண்ணி. அம்ருதமுண்டாம்படி அதுக்குவேண்டும் ஸாதகங்களை யெ
ல்லாமுண்டாக்கி யென்றபடி.

கூசு.

= அங்கற்கிடரின்றியந்தப்பொழுதத்து
மங்கவிரணியனதாகத்தைப்—பொங்கி
அரியருவமாய்ப்பிளந்தவம்மானவனே
கரியருவங்கொம்பொசித்தான்காய்த்து.

கூடு.

அர்.—அங்கற்கு இடர் இன்றி அந்திப்பொழுதத்து அரியரு
வமாய் பொங்கி (6) இரணியனது ஆகத்தை மங்க பிளந்த அம்மாள்
அவனே கரியருவம் கொம்பு காய்த்து ஒசித்தான். (16)

* (பா) படைப்ப. = (பா) அங்கக்கிடரின்றி.

ருஅ முன்றாந்திருவந்தாதி, சூசூ-பா, காய்ந்திருளை.

அர்.—பிள்ளையாகிய ப்ரஹ்மலாதனுடைய துயரைப் போக்குகை
க்காக ஸந்த்யாகாலத்தில் நரஸிம்ஹனாய் வருத்தியடைந்து (சு) ஹிர
ண்யாஸூ-னுடைய சரீரத்தை யழியும்படி கிழித்துப்பொகட்ட
ஸ்வாமியான அந்தஸ்யபதியே குவலயா பீடத்தின் தந்தத்தைக்
கோபித்து முறித்தவன். (கசூ) சூநி.

வ்யா.—அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—(அங்கம்கிடரின் றியித்தயாதி)
பிள்ளையுடைய விடாய்தீர “அங்கம்கிடரின்” என்று பாடமாகில்,
அவ்விடத்தில்விடாய்தீர (அந்திப்பொழுதத்து) அஸூரர்க்குபலம்வர்
த்திக்கும் காலத்திலே, (மங்கவிரணியன தாசத்தை) ஹிரண்யனுடைய
ஹ்ருதயமானது மங்கிப்போம்படிக்கீடாக, (பொங்கியித்தயாதி) “பிறை
யெயிற்றன்றடலரியாய்ப் பெருகினுனை” என்னும்படி. (அவனேயித்
யாதி) அவனே குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை யொசித்தான்.
(காய்ந்து) சிற்றமில்லாதவன்சிறி. சூரு.

அரு.—அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—அங்கர்-அங்கத்தையுடைய
பிள்ளை. அங்கு அக்கிடர்-அவ்விடத்திலந்தவிடாய்தீரவென்று பாடாந்
தாம். சூரு.

காய்ந்திருளை மாற்றிக்கதிரிலகு மா மணிகள்
ஏய்ந்தபணக்கதிர்மேல்வெவ்வுயிர்ப்ப--வாய்ந்த
மதுகைடபரும்வயிறுருகிமாண்டார்
அதுகேடவர்க்கிறுதியாங்கு. சூசூ.

அந்.—இருளை காய்ந்து மாற்றி கதிர் இலகு மா மணிகள் ஏய்ந்
த பணம் கதிர்மேல் வெவ்வுயிர்ப்ப (11) வாய்ந்த மதுகைடபரும்
வயிறு உருகி மாண்டார். ஆங்கு அது அவர்க்கு கேடு இறுதி. (21)

அர்.—இருளைக் கோபித்துப் போக்கி ஒளி வீசுகிற ஸ்ராக்யமா
ன மாணிக்கங்கள் சேர்ந்த படத்தினுடைய கிரணங்களின்மேலே
(ஸ்ர்வேஸ்வரன்) பெருமூச்சு விட (கக) (அப்போது) அங்குவந்த
மதுகைடபர்களென்கிற இரண்டரக்கர்களும் உடல் கலாந்து செத்தா
ர்கள். அவ்விடத்தில் வந்தது அவர்களுக்கு (உண்டான) வாழ்வுக்கு
கெடுதி. (பிழைப்புக்கும்) கெடுதி. (2க) சூசூ.

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தாறும்பாட்டு.—(காய்ந்து) உணர்த்தி
யுண்டானபோது விரோதிரஸநமபண்ணினதோற்றமோ? அவ
தாயின் றிக்கேயிருக்கச் செய்தே விரோதிகளை முடிக்கவல்லவனு
கென்கிறார்.

(காய்ந்திருளைமாற்றி) சீறியிருளைப்போக்கி, (கதிரிலகித்யாதி) ஒளிவிடாகின் னுள்ள மணிகள்சேர்ந்த பணத்திலுண்டான தேஜஸ்ஸி ன்மேலே நெடுமூச்சுவிட, (வாய்ந்தவித்யாதி) கிட்டினமதுகடபர்கள் வயிறுருகிமுடிந்தார்கள். (அதுகேடித்யாதி) “என்றுமென்பிள்ளைக் குத்திலைமகள் செய்வார்களாநுனமாவர்களே”.

சுசு.

அரு.—அறுபத்தாறுமபாட்டு.—கண்வளர்ந்தருளுகிறபோது ச்வாஸத்தாலே முடிக்கையாலே அவதாஷமின்றி யென்கிறது. திரு வந்தாழ்வானுடைய ச்வாஸத்தாலே என்றுஞ்சொல்லுவார்கள். இவ் விடத்துக்குப் பெருமானுடைய ச்வாஸமேயாகக்கடவது. ஆங்கு- அந்தஅவஸ்த்தையிலே. இறுதியானகேடு-முடிவானகேடு.இதெப்படி பென்ன, இவ்விடம்போலே என்கிறார் (என்று மென்பிள்ளைக்கித் த்யாதி).

சுசு.

ஆங்குமலரும் குவியுமாலுந்திவாய்
ஒங்குகமலத்தினொண்போது—ஆங்கைத்
திகிரிசுடரென்றும்வெண்சங்கம், வானில்
பகருமதியென்றும்பார்த்து.

சுஎ.

அர்.—மால் உந்தி வாய் ஒங்கு கமலத்தின் ஒண்போது(7) ஆம கை திகிரி சுடர் என்றும் (12) வெண் சங்கம் வானில் பகரும் மதி என்றும் பார்த்து ஆங்கு மலரும்; குவியும. (22)

அர்.—ஸர்வேஸ்வானுடைய திருநாடியில் முளைத்து உயர்ந்து வளராதின்ற தாமரையி னழகிய பூவானது, (எ) அழகியதிருக்கையி லிருக்கிற திருவாழியை ஸூரிய னென்றும் (கஉ) வெண்மையான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஆகாசத்தில் விளங்குகிற சந்திர னென்றும் பா ர்த்து அப்போது விகாஸிக்கும்; முடிக்கொள்ளும். (உஉ)

சுஎ.

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தேழாமபாட்டு.—(ஆங்கு)ஹிரண்யஹம் மதுகைடபர்களும் முடிந்தபின்பு கண்வளரும் போதையழகை யறுபவிக்கிறார்.

(உந்திவாயித்யாதி) திருநாபிகமலத்திலே ஒங்கியிருந்துள்ள அழகியதானதாமரைப்பூ,(ஆங்கையித்யாதி)கையில்திருவாழியைஆதி த்யனென்றும். (வெண்சங்கமித்யாதி) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைஆகாசத்தி லே விளங்காநின்றுள்ள சந்திரனென்றும்பார்த்து - அநுஸந்தித்து. (ஆங்குமலருங்குவியுமால்) இரண்டுகாலத்திலே பிறக்கக்கடவு அவ் விரண்டவஸ்த்தையானது யுகபத் உண்டாகாநின்றது.

சுஎ.

சூ0 முன்றூந்திருவந்தாதி, சூஅ-பா, பார்த்த, சூகூ-பா, வெற்பென்று.

அரு.— அறுபத்தேழாம்பாட்டு.— ஆங்கை-அங்கை என்றாய், அழகியகை-திகிரி. திருவாழி-ஆங்கு - அந்த அவஸ்தையிலே. ஆல்-ஆர்சர்யம், சூஎ.

பார்த்தகடுவன்சுனைநீர்நிழற்கண்டு
பேர்த்தோர்கடுவனெனப்பேர்ந்து—கார்த்த
களங்கனிக்குக்கைநீட்டும்வேங்கடமே, மேனாள்
விளங்கனிக்குக்கன்றெறிந்தான்வெற்பு. சூஅ.

அங்.—சுனை நீர் பார்த்த கடுவன் நிழல் கண்டு (6) பேர்த்தோர் கடுவன் என பேர்ந்து கார்த்த களங்கனிக்கு கைநீட்டும் வேங்கடமே (14) மேல்காள் விளங்கனிக்கு கன்று எறிந்தான் வெற்பு. (19)

அர்.— மலையூற்றின் ஜலத்தைப்பார்த்த குரங்கு (அதில்தன்) நிழலைப்பார்த்து (கூ) தனக்கெதிரியாகிய குரங்கென்று நினைத்து (இதற்குள்) கறுத்த களாப்பழத்துக்காகக் கைநீட்டாநிற்கிற திருமலையே (கச) முற்காலத்தில் விளாம்பழத்துக்காகக் கன்றை வீசிப்பொகட்ட க்ருஷ்ணன் நித்யவாஸம்செய்யும்மலே. (கக) சூஅ.

வ்யா.—அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(பார்த்தவியாதி) சுனைநீரிலேகடுவனானது தன்னுடைய நிழலைக்கண்டு. (பேர்த்தோரித்யாதி) வேறே தனக்கெதிரியான கடுவனென்று பெயர்ந்து, (கார்த்தவியாதி) பின்னையும் தன்னுடைய சூபலத்தாலே அருசில்களாப்பழத்தையறுத்துத்தாவென்று கைநீட்டாநிற்கும் திருமலே. (மேனாள்வியாதி) பண்டுகன்றைக் கொண்டு விளங்கனிக்குகறிந்தவனுடையமலே.

அரு.—அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—கடுவன்-ஆண் குரங்கு. பேர்த்து-பயத்தாலே அப்புறத்தே பேர்ந்து. கார்த்த-கறுத்த. “அறுத்துத் தா” என்று அந்தநிழலிலேகண்ட தன்னையே நீட்டிக்கிடக்குமென்றபடி. களங்கனியும் அதினண்டையிலே நிழலிலேதோற்றம். சூஅ.

வெற்பென்றுவேங்கடம்பாடும், வியன் துழாய்
கற்பென்றுகுடுங்கருங்குழல்மேல்—மற்பொன்ற
நீண்டதே” ள்மால்கிடந்தநீள்கடல்நீராடுவான்
பூண்டநாளெல்லாம்புகும். சூகூ.

அங்.—வெற்பு என்று வேங்கடம் பாடும் (4) வியன் துழாய் கற்பு என்று கரும் குழல் மேல் குடும். (11) மல் பொன்ற நீண்ட தேள் மால் கிடந்த நீள் கடல் நீராடுவான் பூண்ட நாளெல்லாம்புகும். (23)

அர்.—“மலை” என்று சொல்லப்புகில் திருவேங்கடத்தைப் பாடு
ங்கோள். (ச) ஆச்சர்யகரமான திருத்துழாய் வகுத்தது என்று நி
னைத்து கறுத்த மயிர்முடிமேல் சூடுங்கோள். (கக) மல்லரைக் கொ
ன்ற நீண்ட புஜங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் பள்ளிகொண்ட விசா
லமான திருப்பாற்கடலில் நீராடுகைக்காக விடிந்த தினமெல்லா மா
சைப்படுங்கோள். (உங)

சுசு.

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (வெற்பென்று)
ஆழ்வாரானவவஸ்த்தைபோய் ஒருபிராட்டியவஸ்த்தையை பாஜித்து
அவளுடைய தசையைத்தாயார் சொல்லுகிறாள்.

(வெற்பித்யாதி) லோகயாத்ரையுமிவளுக்கு பகவதவிஷயத்தி
லே. திருமலையொழிய வேறொருமலையுமறியாள். (கருங்குழல்மேல்
வியன்றுழாய்கற்பென்றுசூடும்) காட்டுப்பூச்சூடாள். “தொடுத்தது
ழாய்மலர்குமக்களைந்தன சூடுமித்தொண்டர்களோம்” என்கிறபடி
யே, விஸ்வமான திருத்துழாயல்லது குழலில்லையாள். “கற்பு” என்
றுபாதிவரதம். (மற்பொன்றவித்யாதி) விரோதிரஸகத்துக்காக
வளர்கதகோளையுடையனாய் வ்யாழுகத்தனவன் கிடந்த நீங்கடலி
லே விடிந்தநாளெல்லாம் புகாநின்றாள். திருப்பாற்கடலொழிய வே
றொன்றில் குளித்தால் விடாய்கெடாதென்றிரா நின்றாள். இப்பகர
ணத்தில் கீழும்மேலும் அங்காபதேசமின்றிக்கேயிருக்க இப்பாட்டொ
ன்று மிப்படி கொள்ளுகிறதென்னென்று நிர்வஹிப்பார்கள். அம்மலை
இம்மலையென்று ஒன்றைச்சொல்லக்கடவிகோளிறே ; ஆனபின்பு,
திருமலையைப்பாடுங்கோள். (வியந்துழாயித்யாதி) ஒருபூவைச் சூடக்
கடவிகோளிறே ; ஆனபின்பு வகுத்தவனுக்கும திருத்துழாயைச்
சூடுங்கோள். (மற்பொன்றவித்யாதி) ப்ராதஸ்ஸ்நாகம் பண்ணக்கட
விகோளிறே. ஆனபின்பு விரோதிரஸகதிலானவன்கிடந்த திருப்
பாற்கடலிலேமுழுகுங்கோள்.

சுசு.

அரு.— அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.— பாதிவரதம் - அவன்
ஸ்பர்சித்த பூவொழிய வேறொன்று சூடாமை. பூண்ட-விடிந்த. கற்
பென்று ப்ராப்தமென்று. இது இரண்டாவதுக்கு.

சுசு.

புகுமதத்தால்வாய்பூசிக்கீழ்தாழ்ந்து, அருவி
உகுமதத்தால் கால்கழுவிக்கையால் - மிகுமதத்தேன்
விண்டமலர்கொண்டுவிற்றல்வேங்கடவனையே
கண்டிவணங்கும்களிறு.

அந்.—புகு மதத்தால் வாய்ப்புசி கீழ் தாழ்ந்து (5) அருவி உரு மதத்தால் கால் கழுவி (10) மிகு மதம் தேன் விண்ட மலர் கையால் கொண்டு (17) விறல் வேங்கடவனையே களிற்று கண்டு வணங்கு. (௨௨)

அர்.—(பெருகிவந்து வாயில்) புகுகிற மதஜலத்தினால் வாயைக் கொப்பளித்து, கீழே வந்து (௫) அருவிகள்போல் விழாநின்ற மதஜலத்தினால் கால்களை யலம்பி (௧௦) மிக்க மதகரமான தேனையுடைத்தாய் மலர்த்திருக்கிற புஷ்பங்களைத் தும்பிக்கையினு லெடுத்து (ஸமர்ப்பித்து) (௧௭) பவிஷ்டனான திருவேங்கடமுடையானையே யானையானது கண்டு ஆஸ்ரயிக்கும். (௨௨) ௭௦.

வ்யா.—அவ.—எழுபதாமபாட்டு.—(புகுமதத்தால்) அருகூல ரூடைய தேஹயாத்ரையெல்லாம் தன்ஸமாஸ்ரயணத்துக்குடலாகக் கொள்ளுமவனுடைய திருமலைபென்கிறது.

(புகுமதத்தாலித்யாதி) வாயிலே புகுகிறமதஜலத்தாலேகால்கழுவி. (கீழித்யாதி) கீழேதாழ்ந்த வருவிபோல வுகாநின்ற மதஜலத்தாலே கால்கழுவி. (கையித்யாதி) கையாலே மிக்கமதுவையுடைத்தாய் அலராநின்ற பூவைக்கொண்டு களிற்றுனது விறல்வேங்கடவனையே கண்டு வணங்கும். விறல்வேங்கடவனென்று-திருமலையில் திரயக்குக்களும் தன்னையணங்கும்படி ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்கவல்லசக்தியையுடையவனென்கிறது-ஜ்ஞாநகார்யமான ஸமாஸ்ரயணத்தைதேசவாஸத்தாலே பண்ணிவைக்கும். ௭௦.

அரு.—எழுபதாமபாட்டு.—கீழ்தாழ்ந்தவருவி—மேட்ராஜலம்.

களிற்றுமுகில்குத்தக்கையெடுத்தோடி
ஒளிற்றுமருப்பொசிகையாளி—பிளிறி
விழுகொன்றுநின்றதிரும்வேங்கடமே, மேனாள்
குழக்கன்றுகொண்டெறிந்தான்குன்று. ௭௧.

அந்.—களிற்று கை எடுத்து ஒடி முகில் குத்த (6) ஒளிறு மருப் பு ஓசி கையாளி பிளிறி விழ கொன்று (14) நின்று அதிரும் வேங்கடமே மேல்நாள் குழக்கன்று கொண்டு எறிந்தான் குன்று. (22)

அர்.—யானையானது தனதுதும்பிக்கையைத் தூக்கிக்கொண்டோடி மேகத்தைக் குதத, (௧௭) (அப்போது) ஒளிவிடாநின்ற (அவ்யானையன்) தந்தங்களை முறியாநின்ற கைகளுடைய யாளியானது

(அவ்யானையைக்) கூய்ச்சலிட்டுக்கொண்டு விழும்படி கொண்டு (கசு) அருகேநின்று கர்ஜனம்செய்யாநின்ற திருமலையே முற்காலத்தில் சிறியகன்றாய்வந்த வத்ஸாஸ-ரனைப் பிடித்து வீசிப்பொகட்டக்ருஷ்ணன் நித்யவாஸம்செய்யும்பர்வதம். (௨௨) எக.

வ்யா,—எழுபத்தோரரம்பாட்டு.—(களிறித்யாதி) கையையெடுத்துக்கொண்டோடிக்களிறுனது முகிலைக்குத்த. (ஒளிறித்யாதி) ஆனையினுடைய வெண்மருப்பை முறியாநின்றயானி. கையெடுத்தோடியென்று யானிக்காகச் சொல்லவுமாம். (பிளிறியித்யாதி) ஆனையானது பிளிறிக்கொண்டு விழும்படிக்கீடாகக்கொண்டு சினத்தாலே கின்றதிராநின்ற திருமலை. (மேனாநித்யாதி) ஸஹஜசதருக்களை முடித்து விரோதிபோகப்பெற்ற தென்று உகந்துநிற்குமவனுடைய திருமலையிறே. திருமலையில் பின்னையொன்றுக்கொன்று பாதகமாகுமோ வென்னில். அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸையோபாதிநிறே அவற்றுக்கும். எஉ

அரு.—எழுபத்தோரரம்பாட்டு.—ஒளிறு-ஒளியையுடைய கொம்பு-இவற்றுக்கு பாதகங்கூடுமோவென்ன; அவனைப்போலே அவனூரிலுள்ளது மென்கிறார் (ஸஹஜசதருக்களையித்யாதி). ஆனாலும் திவ்யதேசத்திலே பாதகமாகுமோ வென்றபிராயமாக (அக்நீஷோமீய மித்யாதி). எக.

குன்றொன்றினாயகுறமகளிர்கோல்வளைக்கை
சென்றுவிளையாடுந்தீங்கழைபோய்—வென்று
விளங்குமதிகோள்விடுக்குமவேங்கடமே, மேலை
இளங்குமரர்கோமானிடம். எஉ.

அந்.—குன்று ஒன்றினாய குறமகளிர் சென்று (4) கோல் வளைக்கை விளையாடும் தீ கழை போய் (10) வென்று விளங்கும் மதி கோள் விடுக்கும் வேங்கடமே (16) மேலை இளங்குமரர் கோமான் இடம். (20)

அர்.—திருமலை யொன்றையேப்ராப்யமாகவுடைய குறப்பெண்கள் போய் (சு) அழகிய வளைகளையுடைய கைகளாலே (பிடித்து) விளையாடாநின்ற அழகிய மூங்கில்கள் மேற்புறம்வளர்ந்து (ராஹஸை) ஜலித்து (அதினால்) ப்ரகாசியாநின்ற சந்த்ரனுடைய ஆபத்தைப் போக்காநின்ற திருமலையே (கசு) அண்டத்துக்குமேலுள்ளபரமபத

த்தில்வாஸம்செய்கிற பெளவநாரமபத்தையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனெழுந்தருளியிருக்கும்தேசம். (௨௦, எஃ.

வ்யா.— எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (குன்றித்தாதி) திருமலைக்குக்கீழியில்குடிப்பழியாங்குறவருடையபெண்கள். (கோல்வளைக்கையித்தாதி) குறவருடையபெண்கள் கோல்வளைையுடைத்தானையாலே சென்றுவிளைபாடுகிற கழையானதுபோய் உஜ்வலமான சந்தரனை ராஹுவானது க்ரஹிக்க வொண்ணுதென்று வென்று சந்தரனுக்கு அந்தவ்யஸகத்தைப்போக்கும் திருமலை. பரமபதத்தில் தன்னோடொக்க த்வாதசவாஷிகரான நித்யஸூரிகளுக்கு சேஷியானவனிடம். “தீங்களை” என்று இவர்கள் ஊஞ்சலாடுகைக்குப் பிடித்து விளையாடும் மூங்கிலாகவுமாம், எஃ.

அரு.— எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.— “தீங்களை” என்றுபாடமாய், வளைக்கையாலே எறிந்து விளையாடுகிற களை பென்னுதல். தீங்கழை மூங்கிலென்னுதல் பிழை. எஃ.

இடம்வலமேழ்பூண்டவிரவித்தேரோட்டி
வடமுகவேங்கடத்துமன்னும்—குடநயந்த
கூத்தனாய் நின்றான் குரைகழலேகூறுவதே
நாதத்தன்னு லுள்ளநலம். எஃ.

அக.— இடம் வலம் ஏழ் பூண்ட இரவி தேர் ஓட்டி. (7) வடமுகம் வேங்கடத்து மன்னும் நயந்த குடம் கூத்தனாய் நின்றான் (14) குரை கழல் கூறுவதே நாதத்தன்னுல் உள்ள நலம். (20)

அர்.— இடதுபக்கத்திலும் வலதுபக்கத்திலுமாக ஏழுகுதிரைகள் சுட்டியிருக்கிற ஸூர்யனுடைய தேரை (அத்தர்பாமியாயிருந்து) கடத்துமவனாய், (எ) வடதிசையிலுள்ள திருமலையிலே பொருந்தியெழுந்தருளியிருக்கும்வனாய் விருப்பத்துடனே குடமெடுத்துக் கூத்தாடினவனாய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸூரிய:பதியினுடைய (௧௪) ஆபரணத்தவிகளையுடைய திருவடிகளைச் சொல்வதே நாவினுல் பெறத்தக்க பயன். (௨௦) எஃ.

வ்யா.— எழுபத்துமூன்றாம்பாட்டு.— (இடமித்தாதி) இடத்திலும் வலத்திலுமாக ஏழுகுதிரைபூண்ட ஆதித்யனுடைய தேரையோட்டி. ஏழ்பூண்ட ஆதித்ய ரதத்தத மஹாமேருவுக்கு வலமே இடமாக—மார்க்கமாக ஓட்டி என்றுமாம். இரவியினுடையதேரைபாரதஸமரத்திலே

முன்றூர்திருவந்தாதி, எசு-பா, நலமேவலிதுகொல், சுரு

நடத்தியென்றுமாம். (வடமுகவித்யாதி) வடக்கில்திக்கிலே யுண்
டான திருமலையிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. (குடநயந்தவித்யாதி)
குடமாடி நின்றவனுடைய ஆபரணவொலியையுடைத்தான திருவடி
களைக்கூறுகை நாவால்படைக்கும் ஸம்பத்து. குடக்கூத்தாடின
இளைப்பாறத் திருமலையிலே வந்து நின்றான்போலே. எக.

அரு.—எழுபத்துமுன்றும்பாட்டு.—வலமேஇடமாக-மஹாமே
ருவைவலமாகவருகையே வழியாக. இடம்-வழி. பாரதத்திலும் ஆதித்
யன் தேரைநடத்தின. குடநயந்த—குடக்கூத்தை வீரும்பின. எக.

நலமேவலிதுகொல் நஞ்சுட்டுவன்பேய்
நிலமேபுரண்டுபோய்வீழ்ச்—சலமேதான்
வெங்கொங்கையுண்டானமீட்டாய்ச்சியூட்டுவான்
தன்கொங்கைவாய்வைத்தாள்சார்ந்து. எசு.

அந்.—சலமேதான் நஞ்சு ஊட்டு வன் பேய் நிலமே புரண்டு
போய் வீழ (8) வெம் கொங்கை உண்டான ஆய்ச்சி சார்ந்து மீட்டு
ஊட்டுவான் (15) தன் கொங்கை வாய் வைத்தாள். நலமே வலிது
கொல். (21)

அர்.—கபடத்தினால் (தாய்வேஷங்கொண்டு) விஷத்தைப்
பாநம்செய்விக்கைக்காகவந்த கொடியபூதனை பூமியில் புரண்டுவிழும்
படி(அ)(அவளுடைய) விஷயுக்தமான முலைப்பாலை யமுதுசெய்தக்ரு
ஷணனை யசோதாதேவி கிட்டவந் தெடுத்துப்பால் கொடுக்கைக்காக
த் (கரு) தன்னுடைய ஸ்தநத்தைத் திருப்பவளத்தி லமர்த்தினள்.
(இதுக்குக்காரணம்)ப்ரேமமே பெரிதாயிருந்தது. (உ.க) எசு.

வ்யா.—எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(நலமேவலிதுகொல்) ஸ்த
நீதவப்ரயுக்தமான அச்சத்திற்காட்டில் ஸ்நேஹமேவலிதாகாதே.
(சலமேதான்நஞ்சுட்டுவன்பேய்) தாய்வேஷத்தைக்கொண்டு நஞ்சு
ட்டுவதாக வந்தவலியபேயானது. (நிலமேபுரண்டுபோய்வீழ்) நிலத்
திலேபுரண்டு விழும்படிக்கிடாக. (வெங்கொங்கையித்யாதி) விஷமு
லையுண்டதுக்குப் பரிஹாரமாக அமருதத்தையுடைத்தான தன்கொ
ங்கையைக் கால்நடைதந்து சென்று அவன்வாயிலேவைத்தாள். (நல
மேவலிதுகொல்), அச்சமும் ஸ்நேஹமுங்கூடினால் ஸ்நேஹமேவலி
தாகாதே.

கூசு முன்றூந்திருவந்தாதி, எடு-பா, சார்ந்து. எசு-பா, பொருப்பிடை.

அரு.— எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.— சலம்-ச(உ)லமாய், கபட
மென்றபடி. சார்ந்து-கிட்டி. கால்நடைதந்து-சென்றுகிட்டி என்ற
படி. எசு.

சார்ந்தகடுதேய்ப்பத்தடாவியகோட்டுச்சிவாய்
ஊர்ந்தியங்கும்வெண்மதியினொண்முயலைச்—சேர்ந்து
சினவேங்கைபார்க்குந்திருமலையே ஆயன்
புனவேங்கைநாறும்பொருப்பு. எடு.

அர்.—தடாவிய கோடு உச்சிவாய் அகடு தேய்ப்ப சார்ந்து
ஊர்ந்து இயங்கும் (8) வெண் மதியின் ஒண் முயலை வேங்கை சேர்ந்து
சினம் பார்க்கும் திருமலையே (17) வேங்கை நாறும் ஆயன் புனம்
பொருப்பு. (22)

அர்.—பரந்த சிகரத்தின் நுனியில் வயிறு தேயும்படி கிட்டி
மெள்ளப் போகாநின்ற (அ) வெண்மையான சந்த்ரனிடத்திலிருக்கிற
அழகிய முசலை வேங்கைப்புவி கிட்டி கோபித்துப் பார்க்கும் திரு
வேங்கடமே (கௌ) வேங்கைப்பூவின் பரிமளம்வீசுகிற க்ருஷ்ண
டைய வாஸஸ்தாநமான திருமலை. (22) எடு.

வ்யா.—எழுபத்தைத்தாம்பாட்டு.—(சார்ந்தகடு) (தடாவியகோ
ட்டுச்சிவாய் சார்ந்தகடுதேய்ப்ப) பரந்தகொடுமுடியிலே கிட்டிக்கீழ்
வயிறுதேய்ப்ப. (ஊர்ந்தியங்கும்வெண்மதியினொண்முயலை) போக்ய
தையாலே மெள்ள ஸஞ்சரியாநின்ற சிகரத்திலே தேய்கையாலே
ஒளியையுடைத்தான சந்த்ரன்பக்கல் முயலை, (சேர்ந்தியாதி) கிட்டிச்
சினத்தாலே புவிபடப்பார்க்குந்திருமலை. (ஆயனித்யாதி) இடையர்க்
கூக்காட்டில் மரங்களுடைய நாற்றம் சாலப்ரியமிநே. எடு.

பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்தும், ஐந்து
நெருப்பிடையே நிற்கவும் நீர்வேண்டா-விருப்புடைய[ல்
வெஃகாவேசேர்ந்தானை மெய்ம்மலர் தூய்க்கைதொழுதா
அஃகாவேதீவினைகளாய்ந்து. எசு.

அர்.—நீர் பொருப்பு இடையே நின்றும் புனல் குளித்தும் (6)
ஐந்து நெருப்பு இடையே நிற்கவும் வேண்டா. (11) விருப்புடைய
வெஃகாவே சேர்ந்தானை மெய் மலர் தூய் கைதொழுதால் தீவினை
கள் ஆய்ந்து அஃகாவே. (21)

முன்றந்திருவந்தாதி, எள-பா, ஆய்ந்தவருமறையோன். எசு.

அர்.—(ஐங்களே!) நீங்கள் (தவம்செய்கைக்காக) மலை யிடை யில் நிற்கவும் பொய்கைகளில் முழுகவும் (சு) பஞ் சாக்கி மத்தியில் நிற்கவும் வேண்டாம். (கக) ப்ரோமத்துடனே திருவெஃகாவில் பள்ளி கொண்டயதோக்ககாரிக்கு அநயப்ரயோஜநமாகப் புஷ்பங்களை ஸமர் பித்து அஞ்சலிபண்ணினால் பாபங்கள் (இவ்விடம்தனக்கிருக்கத் தகாதென் னு) ஆலோசித்து(த்தாங்களே) விட்டுப்போகாவோ? (உக)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தாரும்பாட்டு.— (பொருப்பிடை) ஸர் வேஸ்வரன் ஸம்ஸாரத்திலே புகுந்து தன்னுடம்பைப்பேணுதே நக் கார்யம் செய்யாநின்றான். நீங்களுடம்பையொறுக்க வேண்டாவென் கிறார்.

(பொருப்பித்தாதி) பனிநாள்மலைகளில், பொய்கைகளிலே புக் குக்குளித்து. (ஐந்தித்பாதி) கோடைநாள்பஞ்சாக்கி மத்யஸ்தனய் நிற்கவும் வேண்டாம். (விருப்பித்தாதி) விரும்பப்படுவதான திருவெஃ காவிலே சேர்ந்தவனை. (மெய்ம்மலரித்தாதி) அநயப்ரயோஜநய் புஷ்பரத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு ஆய்ந்து-அதுஸந்தித்துக்கைதொ முதால் அசேதநமான கொடியபாபங்கள் தான் தன்னையார்யிக்க நிற்கவற்றோ? தீவினைகள்தானே ஆராய்ந்த நமக்கு நிலமன்றென்று போகாவோவென்றுமாம். “வ்ருஷ்டிபு-தீக்ஷாஸூராய: - வ்ருஷ்டிபு- தீக்ஷாஸூராய:” என்னும் ந்யாயத்தாலே “சும்மெனாதேகைவிட்டோ டித் து அகல்பாய்ந்தனவே” என்கிறபடியே. எசு.

அரு.—எழுபத்தாரும்பாட்டு.— சாலய: - ஸஸ்யங்களானவை கள் வர்ஷத்தைப்பார்க்குமாப்போலே பாபங்களு மிலனைவிட்டுப் போகைக்கு பகவத்ஸமார்யணத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். அஃகாவே-கிட்டாவே. ஆய்ந்து-இரண்டிடத்திலுமந்வயம். எசு.

ஆய்ந்தவருமறையோன் நான்முகத்தோன் நன்குறங்கில் வாய்ந்தகுழவியாய் வாளரக்கன்—ஏய்ந்த முடிப்போதுமூன்றெழென்றெண்ணினான், ஆர்ந்த அடிப்போது நங்கட்காரன். எள.

அந்.—ஆய்ந்த அரு மறையோன் நான்முகத்தோன் நல் குறங் கில் வாய்ந்த குழவியாய் (8) வான் அரக்கன் ஏய்ந்த போது முடி மூன்றுஎழுஎன்று எண்ணினான் (15) ஆர்ந்த அடிப்போது நங்கட்கு அரண். (19)

சுஅ மூன்றாந்திருவந்தாதி, எஅ-பா, அரணாமக்கென்றும்

அர்.—அர்த்தவிசாரபுரஸ்ஸரமாகஓதப்பட்டும் பெறுதற்கரியது
மான வேதங்கனையுடைய சதுர்முகப்ரஹ்மாவினுடைய அழகிய மடி
யில் அமைந்துள்ளிகொண்ட சிறுகுழந்தையாய்க்கொண்டு (அ) வா
ளாயுதத்தையுடைய ராவணஸூரனுடைய (அறுக்கைக்குத்) தகுதி
யான புஷ்பம்போன்ற தலைகளை “மூன்றுஎழு” என்று எண்ணினஸந்
வேஸ்வரனுடைய (கரு) கல்யாணகுணபூர்ணமான திருவடித்தாம
ரையே நமக்கு ரக்ஷகம். (கக) எஎ

வ்யா.—அவ.— எழுபத்தேழாம்பாட்டு.— (ஆய்ந்தவருமறை
யோன்) கீழ்ஸ்ரீவேஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கவே உங்கள் பாபங்களெல்
லாம் போமென்றது. இதில் அளவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு
வழிகேடாகப்புக்கால் பரிஹரிப்பானவனென்கிறது.

(ஆய்ந்தவித்யாதி) ஸ்ரீவேஸ்வரனாலே ஓதுவிக்கப்பட்டு வேதா
ர்த்தநிர்நயணம் பண்ணவல்ல ப்ரஹ்மாவினுடைய குறங்கிலே, ஸ்வா
பாவிகமான சேஷித்வமில்லாமையாலே புதுக்கும்பிடைக்கண்டி
துமாந்து தங்களார்த்தமறியாதே ராவணனுக்குத் தெடுத்தெல்லாம்
கொடுக்கப்புக இவனாலே நோவுபட்டாலும் நமமுடைய பாடேயிறே
இவர்கள் வந்து விழுவதென்றுபார்த்து. (வாய்ந்தகுழவியாய்) அழகி
யபிள்ளையாய். (வாளரக்கன்) ஸாயுதனான ராக்ஷஸனுடைய. (ஏய்ந்த
வித்யாதி) ராக்ஷஸனுடைய தலைகளை மெளக்த்யத்தாலே மூன்றே
மென்றெண்ணினவனுடையஅபேக்ஷிதத்தைச் செய்யவற்றாய் போக்
யமான திருவடிகள் நமக்குரக்ஷை. எஎ

அரு.—எழுபத்தேழாம்பாட்டு.— வழிகேடாக- துர்மார்க்கராக
ப்புக்கால், தப்புவரப்புக்காலென்றபடி. தெடுத்தெல்லாம் - அவன
பேக்ஷித்தெல்லாம். (ஆய்ந்தவடி) ஆருகை-பூர்ணமாய், அவரவரபே
க்ஷிதத்தைக் கொடுக்கவற்றுகை. எஎ

அரணாமக்கென்று மாழிவலவன்
முரணுவலம்சுழிந்தமொய்ம்பன்—சரணமேல்
ஏதுகதியேதுநிலையேது பிறப்பென்னுதே
ஓதுகதிமாயனையே யோர்த்து. எஅ.

அந்.—ஆழி வலவன் முான் நாள் வலம் சுழிந்த மொய்ம்பன்
சரணமேல் (8) கதி ஏது, நிலை ஏது, பிறப்பு ஏது, என்னுதே நமக்கு
என்றும் அரணம். (18 கதி மாயனையே ஓர்த்து ஓது. (22)

அர்.— திருவாழியை வலதுதிருக்கையிலேந்தினவனாய் முரானுடைய வயஸ்ஸினால் (சிரஜீவித்வத்தால்) வந்த பலத்தைப் போக்கின பவிஷ்டனானஸ்ரியபதி ரக்ஷகனுமிடத்தில் (அ) ஜ்ஞாநமேது, அநுஷ்டானமேது, ஜம்மமேது, என்றாலோசியாதே நமக் கொப்போதும் ரக்ஷகனாகும். (கஅ) (ஆகையால்) (மனமே!) சரண்யனாய் ஆஸ்சர்யபூதனவவனையே த்யாமித்துச் சொல்லு. (உஉ) எஅ.

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.— (அரணம்) அவன் ஸர்வரக்ஷகனாகிலும் நம்முடைய ஜ்ஞாநவ்ருத்த ஜம்மங்களினுடைய கொற்றைபார்க்கவேண்டாவோவென்ன; வேண்டாவென்கிறது.

(அரணமித்யாதி) ஸர்வசக்தி நமக்குரக்ஷயாம். வலவருகே திருவாழிபிடிக்குமவன் போலேகாணும் ரக்ஷகனாவான். தன்னைப்புரஸ்கரித்திறே, “போஸ்—மாசு” என்றது. இவனுடைய அஹம்புத்தி சோகநிமித்தம்; அவனுடைய அஹம்புத்தி சோகநிவர்த்தகம். (முரணுவலஞ்சுழிந்த மொயம்பன்) விரோதியைப்போக்கி ரக்ஷிக்க வல்லனென்னுமிடத்தைபுப்பாதிக்கிறது. முரனுடைய ஆபுஸ்ஸாகிற மிடுக்கை முடிக்கவல்ல மிடுக்கன். (சரணமேவித்யாதி) அவன் ரக்ஷகனுமிடத்தில் ஜ்ஞாநமேது, வ்ருத்தமேது, ஜம்மமேது; என்றாலோசியாதே. (ஆழிவலவனரணம்) ஆஸ்சர்யணியனாய் “ஸமோஹம்ஸர்வபூதேஷு நமேத்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரிய” “யேவிஸ்யு—வாவயோநய—யேபிஸ்யுபாபயோநய” எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்”. (ஒதுகதிமாயனையே யோர்த்து) சரண்யனாய் ஆஸ்சர்யபூதனவவனையே அநுஸந்தித்து அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லு. எஅ.

அரு.— எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.— சக்தியைக் காட்டியே ரக்ஷிப்பதோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி). ஸர்வானிவனுடைய ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்கள் ஆராயாதேரக்ஷகனுமென்னுமதுக்குப்ப்ரமாண மருளிச்செய்கிறார் (ஸமோஹமித்யாதி). கதி—சரண்யன். எஅ.

ஓர்த்தமனத்தராயைந்தடக்கியாராய்ந்து
பேர்த்தால்பிறப்பேழும்பேர்க்கலாம்—கார்த்த
விரையார்நறுந்துழாய் வீங்கோதமேனி
நிரையாரமார்பினையே நின்று.

அந்.—கார்த்த விரை ஆர் உறு துழாய் வீங்கு ஓதம் மேனி (8) நிரை ஆரம் மார்பினையே நின்று ஓர்த்த மனத்தராய் (14) ஐந்து அடக்கி ஆராய்ந்து பேர்த்தால் ஏழ் பிறப்பும் பேர்க்கலாம். (21)

அந்.—பசுமையாய் ஸௌந்தர்ய பூர்ணமாய் பரிமளயுக்தமான திருத்துழாயையுடையனாய் பொங்குகிற கடல்போன்ற திருமேனியுடையனாய் (அ) ஒழுங்கான ஹாரத்தையுடைய திருமார்பையுடைய னுணஸர்வேஸ்வரனையே ஸ்திரமாயிருந்து த்யாதித்த மனமுடையவர்களாய்க்கொண்டு (கசு) பஞ்சேந்த்ரியங்களை நிக்ரஹித்து (விஷயங்களின்தோஷத்தை) ஆலோசித்து (அதில்தின் னும்மநஸ்ஸைத்) திருப்பினால் மேல்வரப்போகிற ஜம்மங்களை யெல்லாம் போக்கலாம். (உக) எக.

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (ஓர்த்தமனத்தராய்) அநாதிகாலம்பண்ணின பாபத்தைப்போக்கும் போது அநந்தகாலம் வேண்டாவோ வென்னில்; அவனையநுஸந்தித்து சப்தாதிகளிலே அநாதரம்பிறக்கச் சடக்கெனப்போக்கலாமென்கிறது.

(கார்த்தவித்யாதி) அழகியதிருத்துழாய் மாலையையுடையவனுமாய், தேங்கினகடல் போலே யிருக்கும் திருமேனியை யுடையவனுமாய், சப்தாதிகளை நாக்குவளைக்கலாம்படி ஆபரணவழகையுடையவனை. (நின்று ஓர்த்தமனத்தராயித்யாதி) நின்று அநுஸந்தித்த மநஸ்ஸையுடையராய் இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் போகாதபடியடக்கி, அவைபொல்லாதென்றாராய்ந்து ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கப் புக்கால் போக்கலாம். ஏழ்பிறப்பென்றது உபலக்ஷணம்; ஜம்மடங்கப் போக்கலாமென்றபடி. எக.

நின்றெதிராயநிரைமணித் தேர்வாணன்தோள்
ஒன்றியவீரைஞ்ஞாறுடன்துணிய—வென்றிலங்கும்
ஆர்படுவான்நேமியரவணையான் சேவடிக்கே
நேர்படுவான்தான்முயலும் நெஞ்சு. அஃ.

அந்.—நின்று நிரை மணி தேர் எதிராய (5) வாணன் தோள் ஒன்றிய ஈரைஞ்ஞாறு உடன் துணிய வென்று (12) இலங்கும் ஆர்படுவான் நேமி அரவணையான் சே அடிக்கே நேர்படுவான் நெஞ்சு தான் முயலும். (22)

அந்.—(ஸ்ர்வேஸ்வரனென்றறியாமல்) இருந்து அழகிய மணிக்ளிழைத்த தேரின் மேலேறி எதிராகவந்த (நி) பாணஸூரனுடைய

தோளில் சேர்ந்திருக்கிற ஆயிரம்கைகளை உடனே அறும்படி (வெட்டி) ஜயித்து (கஉ) ப்ரகாசியாநின்ற கூர்மையான திருவாழியையுடையனும் திருவந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகவுடையவனுனஸ்ரவேஸ்வரனுடைய சிவந்த திருவடியை யடைகைக்காக மநஸ்ஸு தானே ப்ரயத்நம்செய்யும். (உஉ)

அ௦.

வ்யா.—அவ.—எண்பதாம்பாட்டு.—(நின்றெதிராய) நம்மால் இந்தரியஜயம்பண்ணி அவனை யநுஸந்தித்து ஸம்ஸாரஸம்பந்த மறுக்கப்போகாது; அவன் ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்க அவனையநுஸந்திக்க வாசைப்படாநின்றது நெஞ்சென்கிறார்.

(நின்றெதிராயவியாதி) தாமஸதேவதையை ஆஸ்ரயிக்கையாலே ஸர்வேஸ்வரனென்றறியாதே எதிரிட்டுத் தேரையுடையனான பண்ணுடையதோளோடே தோளொன்றியவல்லாதஆயிரந்தோளூத் துணியும்படிக் கீடாக வென்று. ஒளியையுங் கூர்மையை யு முடைய திருவாழியையுடைய அநந்தசாயியுடைய திருவடிகளிலே யணைய நெஞ்சானது தானே ப்ரவர்த்தியாநின்றது.

அ௦.

அரு.—எண்பதாம்பாட்டு.—ஆர்படுகை - கூர்மையுண்டாகை. ஆர்-கூரிசு. வான்-பெருமை. நேர்படுவான்-நேர்படுகைக்காக; அணைய வென்றபடி.

அ௦.

நெஞ்சால்நினைப்பரியனே லும், நிலைப்பெற்றென் நெஞ்சமேபேசாய், நினைக்குங்கால்—நெஞ்சத்துப் பேராதுநிற்கும்பெருமானை யென்கொலோ ஓராதுநிற்பதுணர்வு.

அக.

அந்.—நெஞ்சால் நினைப்பரியனே லும் என் நெஞ்சமே! நிலைபெற்று பேசாய். (6) நினைக்குங்கால் நெஞ்சத்து பேராது நிற்கும் பெருமானை உணர்வு ஓராது நிற்பது என்கொலோ? (15)

அர்.—மநஸ்ஸினால் நினைக்கதுர்லபனாகிலும் எனது மனமே! ஸ்திரமாயிருந்து (அவனைச்) சொல்லப்பாராய். (கா) (ஒருகால்) நினைக்கில் மனதை விட்டுப்போகாமல் ஸ்திரமாய்வாஸம்செய்யும் ஸர்வேஸ்வரனை அறிவு நினையா திருப்பது எந்தக்காரணத்தினாலிருக்கலாம்? (கரு)

அக.

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தோராம்பாட்டு.—(நெஞ்சால்) கீழ்ஸம்ஸாரிகளுக்கில்லாதது நமக்குண்டானவாறே நெஞ்சுபகவத்விஷயத்

திலே மண்டிற்றென்று கொண்டாடினார். விஷயத்தைப்பார்த்த வாறே அடியிட்டிலராயிருந்தாரென்கிறது.

(நெஞ்சாலித்யாதி) நெஞ்சமே உன்னால் நினைக்கப்போகாதாகிலும். (நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சமேபேசாய்) ஐய்வர்யங்கண்டு பிற்காலியாதே அதுபவியாய். (நினைக்குங்காலித்யாதி) ஒருகால் நினைக்கில் நாக்குண்டாநாவெழாவென்று நெஞ்சவிட்டுப் போகவறியாத ஸர்வேஸ்வரனை. “கண்ணுள்ளேநிற்குங்காதன்மையாற்றொழில்” என்கிறபடியே. (என்கொலோவித்யாதி) அவனை நினையாதே மணலைமுக்கப்பார்க்கிறதோ? அவனை நினையாதே தானுண்டாம்படி எங்குனே. “ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு”. அக.

அரு.—எண்பத்தோராம்பாட்டு.— உணர்வானது ஓராதுகிற்பதென்கொலோ-ஸத்தையுண்டாம்படிநிற்பது; எங்குனே யென்றபடி.

உணரிலுணர்வரியனுள்ளம்புகுந்து
புணரிலுங்காண்பரியனுண்மை—இணரணைய
கொங்கணைந்துவண்டறையுந் தண்டுழாய்க்கோமானை
எங்கணைந்து காண்டுமினி. அஉ.

அக.—உணரில் உணர்வரியன். உள்ளம் புகுந்து புணரிலும் உண்மை காண்பரியன். (7) இனி இணர் அணையவண்டு கொங்கு அணைந்து அறையும் தண் துழாய் கோமானை (17) எங்கு அணைந்து காண்டும். (20)

அர்.—(தானே) அறியப்பார்க்கில் அறிகக்கஸாத்யன். ஹ்ருதயத்திலுள் ப்ரவேசித்துச் சேர்ந்திருந்தாலும் உள்ளபடியாகக் காண்கைக் கஸாத்யன். (எ) இப்போது, பூங்கொத்துத் தாழும்படி வண்டுகள் தேனில் சேர்ந்து பாடாகின்ற குளிர்த்த திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸ்வாமியை (கௌ) எங்கே போய்க் காண்போம். (உ௦) அஉ.

வ்யா.— எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு — (உணரிலுணர்வரியன்) தன்னாலுமறியப்போகாது; இவனாலுமறியப்போகாது. “தனக்குத்தன் தன்மையறியரியானை” ஸ்வயதந்தால் காண்பார்க்குக் காணப்போகாது. (உள்ளமித்யாதி) தானேவந்து ஹ்ருதயத்திலே புணர்ந்தானையாகிலும் அவனுடைய உண்மையறியப்போகாது. (இணரணைய வித்யாதி) காணவரியனென்று கைவாங்கப்போகாதென்கிறது. பூங்கொத்துக்கள் தாழும்படிக்கீடாக மதுவைப்பாடம்பண்ணின

மூன்றாந்திருவந்தாதி, அங்-பா, இனியவன். அச-பா, உளனாய். எங்.

வண்டுகள் சப்தியாநின்ற திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸர்வேஸ்
வரனையெங்கேகிட்டிக்காண்போமினி. அங்.

அரு.—எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—புணரினுமென் னும்பாடம்;
உள்ளத்தேபுகுந்தபின்பும், உணரினுமென் னும்பாடம். இணர்-பூங்
கொத்து. கொங்கு-தேன். அணைய-தாழ். அங்.

இனியவன்மாயனெனவுரைப்பரே லும்
இனியவன்காண்பரியனே லும்—இனியவன்
கள்ளத்தால் மண்கொண்டுவிண்கடந்தபைங்கழலான்
உள்ளத்தினுள்ளே யுளன். அங்.

அங்.—இனி அவன் மாயன் என உரைப்பரே லும் இனி அவன்
காண்பரியனே லும் (8) கள்ளத்தால் மண் கொண்டு விண் கடந்த
பை கழலான் இனியவன் உள்ளத்தின் உள்ளே உளன், (19)

அர்.—இப்போது அந்தஸர்வேஸ்வரன் (காணவரிய) மாயாவி
என்று சொன்னார்களேயாகிலும் இப்போது அந்த ஸ்ரியபதி ஸாக்ஷா
த்கரிக்கதுர்லபனாகிலும் (அ) வஞ்சனையினால் பூமியை ஸ்வாதீர்ப்படு
த்திக்கொண்டு ஆகாசத்தை யு மளந்த அழகிய திருவடியையுடைய
போக்ய பூதனை அந்த ஸர்வேஸ்வரன் ஹ்ருதயத்திற் குள்ளே வாஸ
ம்செய்கிறான். (கக) அங்.

வ்யா.—எண்பத்து மூன்றும்பாட்டு.—(இனியவனித்யாதி) வர்
த்தமான தசையில் ப்ரக்ருதியிலே ஸம்பந்தித்து “ஃஸ்யாஹுத்யா
மமமாயாதூரத்யயா” என் னும்படி காணவரியனானும், (இனியித்யாதி)
நெஞ்சுக்கினியனுமாய்த் தன்னுடைமையை மஹாபலிபக்கலிலே
வஞ்சித்தானாய்க் கொண்டளந்தவன் ஹ்ருதயத்திலே நின்று மறக்க
வொட்டான். அங்.

அரு — எண்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(இனிஇத்யாதி) மாயன்-
சேதநைப் ப்ரக்ருதியிலே யிடு மவனென்றாலும், ஒருவர்க்குக்காண
ப்போகாதவனென்றாலும் மாவலிக்குக்காட்டினற்போலேதானே கா
ட்டக்கண்டவனுக்கு ஸுலபனென்றபடி. அங்.

உளனாயநான்மறையினுட்பொருளை, உள்ளத்
துளனாகத்தேர்ந்துணர்வரே லும்—உளனாய்
வண்டாமரைநெடுங்கண் மாயவனையாவரே
கண்டாருகப்பர்கவி. அச.

எசு. — மூன்றாந்திருவந்தாதி, அரு-பா, கவியினர்.

அந்.—நால் மறையின் உள் பொருள் உளனாயனை (5) உள்ளத்து உளனாகதேர்ந்து உணர்வரேலும் (9) வண் தாமரை நெடும் கண் மாயவன் உளனாயனை கவி உகப்பர் கண்டார் யாவர். (19)

அர்.—நால்வகையான வேதங்கனி னுட்பொருளாக உள்ளவனை (நு) ஹ்ருதயத்தி லிருக்கிறவனாக ஆராய்ந்து அறிந்தார்களேயாகிலும் (கூ) அழகிய தாமரைபோல் நீண்ட திருக்கண்களையுடையனாய் ஆச் சர்யபூதனா யுள்ளவவனைக் கவிபாடுகைக் காசைப்படுவாரல்லது ஸா க்ஷாத்கரிப்பவர் எவர். (கக) அச.

வ்யா.—எண்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(உளனித்யாதி) நிர்ந்தோஷப் பரமாணஸித்தனாகையாலே தானுளனாய் வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டவனை. (உள்ளத்தித்யாதி) கர்மயோகத்தாலே ஜ்ஞாநயோகம் வைவந்து ஜ்ஞாநயோகத்தாலே காணவாசைப்பட்டாரேயாகிலும். (உளனாயவித்யாதி) “யயாக்வ ஸ்வஸ்வ-ஹ்ரீக்ஷேவக்ஷிணீ-யதா கப்யாஸம்புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ” என்று ஸ்ருதிப்ரஸித்தமான கண் ணழகையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை ஆர்காணவல்லார். (உகப்பர்கவி) பின்னைக்காணும்படி. எங்ஙனையென்னில் அவனுடைய ஸ்தோத்ரத் தையுக்குமத்தனை. அச.

கவியினர்கைபுனைந்துகண்ணூர்கழல்போய்ச்

செவியினர்கேள்வியராய்ச்சேர்ந்தார்—புவியினர்

போற்றியுரைக்கப்பொலியுமேபின்னைக்காய்

ஏற்றுயிரையட்டானெழில்.

அரு.

அந்.—கவியினர் கை புனைந்து கண் ஆர் கழல் போய் (7) செவியின் ஆர் கேள்வியராய் சேர்ந்தார் புவியினர் (12) பின்னைக் காய் ஏற்று உயிரை அட்டான் எழில் போற்றி உரைக்க பொலி யுமே? (20)

அர்.—ஸ்தோத்ரம்செய்கிறவர்களாய்க்கொண்டு கைகளைக் கூப் பிக் கண்களை யழகிய திருவடிகளிலே போம்படிசெய்து (எ) காதில் நிறைந்த (ததீயகுண) ஸ்வணத்தையுடையரா யடைந்த பூலோகத் தார் (கஉ) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக எருதி னுயிரைப் போக்கின ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸௌந்தர்யத்தை ஸ்துதித்துச் சொல்லில் ஸம் ருத்தமாமுமோ? (அதைப்பூர்ணமாகச் சொல்லப்போமோ)? ௨௦. அரு

வ்யா.— அவ.— என்பத்தைந்தாம்பாட்டு.— (கவியினர்) ஒரு த்தரர்லறியப்போகாதாகில் “வாழ்த்துவார்பலராக” என்னும்படியே பூமியிலுள்ளாரெல்லாருங் கூடினாலும் அறியவும் ஏத்தவும் போமோ வென்னில், ஒண்ணுதென்கிறது.

(கவியினர்கையுனைத்து) ஸ்தோத்தரத்தாலே அபிமான சூர்யராய் த்தொழுது. (கண்ணார்கழல்போய்) கண்விலக்கணமான திருவடிகளை யடைந்து. (செவியினரித்யாதி) செவிகிறைந்த கேள்வியையுடையராய்ச்சேர்ந்தாரான பூமியிலுள்ளாரெல்லாம். (போற்றியுரைக்கப்பொலியுமே) எல்லாருங்கூடப்போற்றியுரையாநின்றால் அங்குத்தைக்கேதே னும் அதிசயத்தைப்பண்ணப்போமோ? (பின்னைக்காயித்யாதி) நப்பி ந்னைப் பிராட்டி. கலவிக்கு ப்ரதிபத்தகமான வருஷபங்களை யடர்த்த வொருசெயலையும் வடிவழகையும் முடியச்சொல்லப்போமோ. அரு.

அரு.— என்பத்தைந்தாம்பாட்டு.— பொலியுமே - இவர்களாலே ஏத்தி அதிசயத்தை யுண்டாக்கப்போமோ? ஏத்தி முடியாதென்றபடி.

அரு.

எழில்கொண்டுமின்னுகொடியெடுத்து, வேகத் தொழில்கொண்டுதான் முழங்கித்தோன்றும் — எழில் நீர்மேகமன்னநெடுமால்நிறம்போலக் [கொண்ட கார்வானங்காட்டுங்கலந்து.

அக.

அக.— எழில்கொண்டு மின் கொடி எடுத்து வேகம் தொழில் கொண்டு (6) தான் முழங்கி தோன்றும் கார் வானம் (11) எழில் கொண்ட நீர் மேகமன்ன நெடுமால் நிறம்போல கலந்து காட்டும். (18)

அர்.— அழகை யுடையதாய் மின்னலை த்வஜமாக வெடுத்து அதிவேகமான கமலவ்யாபாரத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு. (க) தானே கர்ஜனம்செய்துகொண்டுவிளங்காநின்ற மழைக்காலத்து மேகமானது (கக) அழகுபடைத்த ஜலபாசம்செய்திருக்கிற மேகம்போன்ற ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைப்போல் ஒத்துக் காட்டா நிற்கும். (கஅ)

அக.

வ்யா.— அவ.—என்பத்தாரும்பாட்டு.— (எழில், ஸ்வரூபரூபங்கள் பரிச்சேதிக்கப்போகாது; உடையத்திலே சிறிதுசொல்லலாமித்தனையென்கிறது.

எக் முன்றாந்திருவந்தாதி, அள-பா, கலந்துமணி.

(எழிலித்யாதி) எழிலையுடைத்தான மின்னைக்கொடியாகவெடுத்து. (வேகத்தொழிலித்யாதி) வேகத்தையுடைத்தான தொழிலைக் கொண்டதானே முழங்கித் தோன்றாநின்றகார்வானம். (எழிலித்யாதி) ஆகளமாக ஸ்ரீரப்பாநம்பண்ணின காளமேகம்போலே யிருந்துள்ள ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிறம்போலே. (காரித்யாதி) கார்காலத்திலே மேகமானது கலந்து காட்டும். அக்.

அரு.— எண்பத்தாரும்பாட்டு, — ஆகளம் - ஆகண்டம்-கழுத்து மட்டாக வென்றபடி. கலந்துகாட்டும் - ஒத்துக்காட்டு மென்றபடி.

கலந்துமணியிமைக்குங்கண்ணா, நின்மேனி
மலர்ந்துமரதகமேகாட்டும்—நலந்திகழும்
கொந்தின்வாய்வண்டறையும் தண்டுழாய்க்கோமானே
அந்திவான்காட்டுமது. அள.

அக்.—கண்ணா! மணி கலந்து இமைக்கும் நின் மேனி மரதகம் மலர்ந்து காட்டும். (நலம் திகழும் கொந்தின்வாய்வண்டு அறையும் தண் துழாய் கோமானே அது அந்தி வான் காட்டும். (21)

அர்.—கண்ணனே! கௌஸ்தபமணியோடு சேர்ந்து ப்ரகாசியா நின்ற உள்ள உன்னுடைய திருமேனியை மரதகமணி சுற்றும் பரவா நின்றகாந்தியையுடையதாய்க்கொண்டு தர்சிப்பிக்கும். (க்) ஸௌந் தர்யத்தினால் விளங்காநின்ற பூங்கொத்தி விருந்து வண்டுகள் சப்தி யாநின்ற குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸ்வாமியை அந்த ஸந்த்யாகாலத்திலுண்டானமேகமானது தர்சிப்பியாநிற்கும். (உக) அள

வ்பா, — அவ. — எண்பத்தேழாம்பாட்டு. — (கலந்து) பின்னையு முபமாநத்திலே பார்க்கிறார்.

(கலந்தித்யாதி) ஸ்ரீகௌஸ்தபத்தோடேகலந்து ப்ரகாசியா நின்ற உள்ளுடைய திருமேனியை, ப்ரகாசியாநின்ற ஸ்ரமஹரமான மரதகமே காட்டாநின்றது. (நலந்திகழுமித்யாதி) அழகுதிகழாநின்ற கொத்திலே வண்டறையாநின்ற திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே ஸந்த்யாராகத்தாலே சிவந்தமேகங்காட்டாநின்றது. அள.

அரு.— எண்பத்தேழாம்பாட்டு — கண்ணா - கண்ணனே; கலந்து மணியிமைக்கும்-மணியோடேகலந்து, மணியோடே கூட. இமைக்கும்-ப்ரகாசிக்கும். அள.

முன்றூர்திருவந்தாதி, அ.அ.பா, அதுநன்று. அக-பா, முடிந்த. எ

அதுநன்றிதுதீதென்றையப்படாதே
மதுநின்றதண்டுழாய்மார்பன்—பொதுநின்ற
பொன்னங்கழலேதொழுமின், முழுவினைகள்
முன்னங்கழலும் முடிந்து.

அ.அ.

அந்.—அது நன்று இது தீது என்று ஐயப்படாதே(6)மது நின்ற
தண் துழாய்மார்பன் (11) பொது நின்ற பொன் அம் கழல் தொழு
மின் (17) முழுவினைகள் முன்னம் முடிந்து கழலும். (21)

அந்.—அந்தபகவத்விஷயம் நல்லது, இந்தஸம்ஸாரம் தீயது,
என்று (என்ற அம்சத்தில்) ஸம்சயியாமல்(சு)தேன் நிறைந்த குளிர்
ந்த திருத்தழாய்மாலையை த்திருமார்பிலுடைய ஸ்ரியபதியிலுடைய
(கக) (ஸமஸ்த ஜநங்களுக்கும் (ஆஸ்ரயிக்க) ஸாதாரணமா யிருக்கிற
பொன்போ லழகிய திருவடியை யாஸ்ரயியுங்கோள். (கஎ) ஸமஸ்தபா
பங்களும் ஆஸ்ரயிப்பதற்கு முன்னமே (ஆஸ்ரயிக்கவொருப்பட்ட
போதே) ரசித்து (உங்களைவிட்டு) நீங்கும். (உக)

அ.அ.

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— (அதுநன்று) அது
நன்றிதுதீதென்று ஸம்சயியாதே ஸர்வேஸ்வரணையாஸ்ரயியுங்கோள்;
உங்களுடைய ப்ரதிபந்தகங்கள் வேறொருவயக்திக்காகாதபடி போ
மென்கிறார்.

(அதுநன்றித்யாதி) பகவத் ப்ராவண்யம் நன்று, விஷயப்ராவண்
யம் பொல்லாதென்று ஸம்சயப்படாதே. (மதுநின்றவித்யாதி) ஸம்ச
யிக்கவொண்ணாதபடி ஆகிராஜ்யஸௌசுகமான திருத்தழாயையுடையவ
னுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயியுங்கோள். (முழுவினையித்யாதி) நீங்
கள் பண்ணின பாபம் வ்யக்த்யந்தரத்துக்கு ஆகாதபடி ரசிக்கும். அ.அ.

அரு.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— ஸம்சயப்படாதே - பொ
ல்லாதது பொல்லாததே நல்லது நல்லதே; இதில் சம்சயமில்லை என்ற
படி. முடிந்துகழலும்.

அ.அ.

முடிந்தபொழுதில்குறவாணர், ஏனம்
படிந்துமுசால்பைந்தினைகள்வித்தத்—தடிந்தெழுந்த
வேய்ங்கழைபோய்விண் திறக்கும்வேங்கடமே, மேலொ
ருநாள் தீங்குழல்வாய்வைத்தான்சிலம்பு.

அ.க.

எ.அ. மூன்றாந்திருவந்தாதி, கூட-பா, சிலம்பும்.

அந்.—முடிந்தபொழுதில் குறவாணர் ஏனம் படிந்து உழு சால்பை தினைகள் வித்த (1) தடிந்து எழுந்த வேய் கழை போய் விண் திறக்கும் வேங்கடமே (17) மேலொருநாள் தீ குழல் வாய்வைத் தான் சிலம்பு. (உஉ)

அர்.—கிழத்தனத்திலுள்ள குறவர்கள், பன்றி யூன்றி யுழுத சாலிலே ஸ்லாக்யமான தினைகளை விரைக்க, (அ) (அச்சாலில்) வெட்டுண்டு (பின்னும்) முளைத்த முங்கிலின் துனி உயர்ந்து ஆகாசத்தைப் பிளவாசிற்ற திருமலையே (கஎ) பூர்வகாலத்தில் ஸந்தரமான வேணுவைத் திருப்பவளத்திலமைத்த க்ருஷ்ணனுடைய பர்வதம். (உஉ) அக.

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(முடிந்த) திருமலையில் குறவரோடு திருவேங்கடமுடையானோடு வாசியற எல்லா முத்தேஸ்யமாயிருக்கிறபடி.

(முடிந்தவித்யாதி)சரமாவஸ்த்தையிலே வர்த்திக்கிற குறவர்க்கு நிர்வாஹகர். (ஏனம்த்யாதி) தங்களுக்கு பலமின்றிக்கே பன்றியுழுத சாலிலே அழகியதினைகளைவித்த. (தடிந்தித்யாதி) தினைவிரைக்கைக்காக வெட்டியெழுந்த வேய்க்கழைபோய் விண்ணைத்திறக்கும் திருமலை. (மேலித்யாதி) பண்டொருநாள் இனியகுழலை வாயிலேவைத்துத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரை வசிகரித்தாற்போலே யொருமலையிலேநின்று ஸம்ஸாரிகளை வசிகரிக்க நிற்குமவன் சிலம்பு. அக.

அரு.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—முடிந்தகாலம் - வருத்தாப்பமாய், அத்தால் சரமாவஸ்த்தை யென்கிறது. முங்கில் - அலர்ந்து வெட்டிப்பொகட்டது நிலப்பண்பாலே கிழங்கு குருத்திட்டு கழைதுனி ஆகாசத்தைக்கிட்டக்கிளருமென்றபடி. சிலம்பு - மலைக்கும்பேர். அக.

சிலம்பும் செறிகழலும் சென்றிசைப்ப. விண்ணுறலம்பியசேவடிபோய், அண்டம்—புலம்பியதோள் எண்டிசையும்குழ விடம் போதாதென்கொலோ வண்டுமூய் மாலளத்தமண். கூடி.

அந்.—சிலம்பும் செறி கழலும் விண் ஆறு அலம்பிய சே அடிபோய் (1) அண்டம்வென்று இசைப்ப அண்டம் புலம்பியதோள்

(15) என் திசையும் சூழ வண் துழாய் மால் அளந்த மண் இடம்போதாது. என்கொலோர் (24)

அர்.—கால் சலங்கையையும் பொருந்தச் சாத்தின வீரத்தண்டையையுமுடையதாய் ஆகாசகங்கையினால் விளக்கப்பட்ட அழகிய திருவடி வளர்ந்து (கூ) அண்டபித்திவரையில் சென்று சப்திக்க, (அப்போது) அண்டத்திலுள்ள தேவர்கள் ஸ்தோத்ரஞ் செய்யாநின்ற திருத்தோள் (கடு) எட்டுத்திக்குகளையும் வ்யாபிக்க, ஸந்தரமான திருத்துழாய்மாலையை யுடைய ஸர்வேஸ்வர னளந்த பூமியானது (அளக்கைக்கு) இடம்போராமலிருந்தது. (உச)

கூ0.

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூறும்பாட்டு.—(சிலம்பும்) திருமலையில் மூங்கில்களகப்பட உத்தேசம்மமான விடத்தில் அதில் நின்ற வன் உத்தேசம்மமாகச் சொல்லவேண்டாவிதே என்கிறார்.

(சிலம்பித்யாதி) சிலம்பையும் செறிகழலையுமுடைத்தாய் கங்கையிலே விளக்கின திருவடிபோய் அண்டம் சென்றிசைப்ப. (புலம்பியதோள்) “ஸலஜெஸா^{வ்வ}ராணா^{வ்வ}டி-ஸங்கைஸ்ஸ-ராணம்” என்று தேவர்களாலே திரள் திரளாகநின் தேத்தப்பட்டதோள். எட்டுத்திக்கும்கூழ விடம்போராது. (என்கொலோவித்யாதி) அளக்குமவன் அளக்கப்படும்த்தை உண்டாக்கிக்கொண்டன்றோ அளப்பது. கூய்.

அரு.—தொண்ணூறும்பாட்டு.—“திருவடி அண்டம் சென்றிசைப்ப” என்றுகீழும் “அண்டம்புலம்பியதோள்” என்றுமேலும் அண்டசப்தம்கூட்டுவது; அப்போது அண்டத்திலுள்ளார் ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்பட்டதோளென்றபடி. (அளப்பது) இடம்போராத்ததை எப்படி அளந்தானென்றபடி.

கூ0.

மண்ணுண்டு பேய்ச்சிமுலையுண்டும், ஆற்றாதாய் வெண்ணெய்விழுங்கவெகுண்டு, ஆய்ச்சி-கண்ணிக் கயிற்றினால்கட்டத்தான் கட்டுண்டிருந்தான் வயிற்றினோடாற்றாமகன்.

கூக.

அர்.—வயிற்றினோடு ஆற்றா மகன் மண் உண்டும் பேய்ச்சிமுலை உண்டும் (8) ஆற்றாதாய் வெண்ணெய் விழுங்க ஆய்ச்சி வெகுண்டு கண்ணி கயிற்றினால் கட்ட தான் கட்டுண்டு இருந்தான் (19)

அர்.—வயிற்றைக்கொண்டு ஆறியிருக்கமாட்டாத பிள்ளையாகிய கிருஷ்ணன் மண்ணை யழுதுசெய்தும் பூதனையின் முலைப்பாலைய

அ0 மூன்றந்திருவந்தாதி, கூஉ-பா, மகனொருவர்க்கல்லாத.

முதுசெய்தும் (கூ) த்ருப்தியில்லாதவனுக்கொண்டு வெண்ணெயை யமுதுசெய்ய அதற்கு யசோதாதேவி கோபித்து முடிகளையுடைய கயிற்றினுல்கட்டினபோது தான் பந்தப்பட்டிருந்தான். (ககூ). கூக.

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றோரம்பாட்டு.— (மண்ணுண்டு) ஸாமான்யேஜகத்தை உண்டும் ப்ரதிகூலருடைய ப்ராணனையும் அது கூலர் ஸ்பர்சித்த த்ரவ்யத்தையுண்டும் பர்யாப்தமாயிற்றில்லை யென்கிறது.

(மண்ணுண்டு பேய்ச்சிமுலையுண்டு மாற்றாதாய்) ஜகத்தை வயிற்றிலேவைத்தும், பூதனையுடைய ப்ராணனையுண்டும், இரண்டாலும் அபர்யாப்தனாய். (வெண்ணெய்விழுங்க வெகுண்டாய்ச்சி) இவனுக்கு வெண்ணெய் களவுகாண்கையிலுள்ள ஸ்நேஹம் போருமிதே அவருக்கு ரக்ஷிக்கையிலும். வெண்ணெய் களவுபோயிற்றென்ற மாத்ரத்திலே இவன் முகத்தில் பையாப்பைக்கண்டு தாயார்சிறி. (கண்ணிக் கயிறித்யாதி) பலபிணையுடைத்தான கயிற்றிலேயவள் கட்டுவதற்குப் பரிஹாரமின்றிக்கே கட்டுண்டிருந்தான். “தாயெடுத்த சிறுகோலுக்குளேந்து” “நையுண்வார்த்தையுள்ளை கோல்கொள்ள நீயுந் தாமரைக்கண்கள் நீர்மல்கப் பையவேநிலையும்” “முழுதும்வெண்ணெய் லேந்துதொட்டுண்ணும் முகிழிளஞ் சிறுத் தாமரைக்கையும்” (வயிற்றினோடாற்றாமகன்) இதுக்குப் பிள்ளை யுறங்காவில்லிதாஸர் வயிற்றை வண்ணுனுக்கிட்டாலோவென்று பணித்தார். கூக.

அரு.—தொண்ணூற்றோரம்பாட்டு.— அவதாரிகை (ஸாமான்யேஜ இத்யாதி). வெகுளவேண்டுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கித்யாதி). பயப்பட்டிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தாயெடுத்த இத்யாதி). ரஸோக்தி யருளிச்செய்கிறார் (இதுக்குப் பிள்ளையித்யாதி). கூக.

மகனொருவர்க்கல்லாத மாமேனிமாயன்
மகனொமவன்மகன்தன்காதல்—மகனைச்
சிறைசெய்தவாணந்தோள் செற்றுகழலே
நிறைசெய்தென்னெஞ்சே நினை. கூஉ.

அந்.—ஒருவர்க்கு மகன் அல்லாத மாமேனி மாயன் (6) மகனும் அவன் மகன்தன் காதல் மகனை சிறைசெய்த (12) வாணன் தோள் செற்றான் கழல் என் றெஞ்சே! நிறைசெய்து நினை. (20)

முன்னுந்திருவந்தாதி, கூட-பா, நினைத்துலகில்.

அக

அர்.—(நித்யஸித்தனாகையாலே ஒருவர்க்கும் பிள்ளையாக ஆகாதவனாய் ஸ்லாக்யமான திருமேனியையுடையனாய் ஆஸ்ரயகரமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், (கூ) தேவகீவஸ-தேவர்களுக்குப் பிள்ளையாகிய அந்தக் க்ருஷ்ணனாகிய தனக்குப் பிள்ளையாகிய பாத்மபூஷ்ணனுக்கு ப்ரேமாஸ்பதமான பிள்ளையாகிய அந்ருத்தனைச் சிறையில்வைத்த (கஉ) பாணஸு-ரனுடைய தோள்களைத் துணித்தவனாக க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை என்னுடைய மங்ஸலே! பூர்ணமாக த்யாநம்செய். (20)

கஉ.

வ்யா.—தொண்ணூற்றிரண்டாம் பாட்டு.— (மகனித்யாதி) 'விதாவ-தே-ணவி-த்யூராவ - பிதாபுத்ரேணபித்ருமான்' என நும்படி யில்லாமையாலே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அலப்ய லாபயிறே புத்ரலாபம், தனக்கில்லாத தொன்றிலேயிறே ஸ்ரேஹம் ஜகிப்பது, புத்ரனிற்காட்டில் பௌத்ரரன்பக்கல் ஸ்ரேஹமுண்டிறே. ஸ்ரிகித்தனுமாய் பௌத்ரனுமான அந்ருத்தாழ்வானைச் சிறைசெய்த சிற்றத்தாலே பாணனுடைய தோளைக்கழித்தவனுடைய திருவடிகளை, நெஞ்சே! அவன் ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்க ஸ்ரேஹித்ததுபவி.

கஉ.

அரு.—தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு.—ஒருவர்க்கும் மகனல்லாத ஸர்வேஸ்வரனுக்கு மகனுமென்கைக்கு அதிகசயமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பிதாபுத்ரேணேத்யாதி) பிதா-லோகபிதாவான ஸர்வேஸ்வரன், புத்ரேண-புத்ரபூதரான சேதராலே, பித்ருமான்-பித்ருமானே. இவர்கள் வயிற்றிலேபிறந்து அந்தப்பிறப்பைத்தனக்கதிகசயமாக நினைத்திருக்குமென்று ஸ்ருதிக்கர்த்தம், புத்ரலாபம்-புத்ரனாகை, புத்ரனாகை அலப்யலாபமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கில்லாதஇத்யாதி)

கஉ.

நினைத்துலகிலார்தெளிவார் நீண்ட திருமால் [துலவு அனைத்துலகுமுள்ளொடுக்கி யால்மேல் —கனைத் வெள்ளத்தோர்பிள்ளையாய் மெள்ளத்துயின்றானே உள்ளத்தேவைநெஞ்சேயுய்த்து.

கஉ.

அந்.—நெஞ்சே! நீண்ட திருமால் உலகில் நினைத்து தெளிவார் ஆர். கனைத்து உலவு வெள்ளத்து ஆல்மேல் ஓர் பிள்ளையாய் (13) அனைத்து உலகும் உள் ஒடுக்கி மெள்ள துயின்றானே உய்த்து உள்ளத்தே வை, (22)

அரு.— மூன்றாந்திருவந்தாதி, கூசு-பா, உய்த்து.

அர்.— மனமே ! (தரிவிக்ரமனாய்) வளர்ந்த ஸர்வேஸ்வரனை லோகத்தில் தயாநம்செய்து அறியுமவர் யார் ! (ஒருவருமில்லை). (ஆயினும்) (ப்ரளயகாலத்தில்) கர்ஜித்துத் திரியாநின்ற ப்ரவாஹத்தில் ஆவிலையின்மேலே அத்விஜீயனான பிள்ளையாயிருந்து (கூ) ஸமஸ்த லோகங்களையும் வயிற்றிலே யடக்கிக்கொண்டு மெள்ளக் கண்வளர்ந்த அந்த ஸர்வேஸ்வரனை யாராய்ந்து ஹ்ருதயத்திலிருந்து. (உஉ)கூ.

வ்யா.— தொண்ணூற்றுமூன்றாம்பாட்டு.— (நினைத்துலகிலார் தெளிவார்) அவனையதபவித்துத் தந்தாமுக் குரியராக வல்லாரு ண்டோ? (நீண்டவித்யாதி) லோகத்தையெல்லா மளக்கைக்காகவளர்ந்து அளந்தலோகத்தை ஒருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனாயிருப்பதொரு ஆவிலையிலே, (கனைத்துலவித்யாதி) சப்தித்துப்பரந்து வளராநின்றுள்ள வெள்ளத்திலே யுளனான பிள்ளையாய், (மெள்ள வித்யாதி) வயிற்றிலேபுக்க லோகம்தளராதபடிக்கீடாக மெள்ளக் கண்வளர்ந்தவனை. (நெஞ்சே யுய்த்துள்ளத்தேவை) கொடுவருகையாவது-அவன் புகர்ப்புக்கால் விலக்காதொழிகை. கூ.

அரு.— தொண்ணூற்றுமூன்றாம்பாட்டு.—(உய்த்து) உட்கை-நடத்துகையாய் அவனைக்கொண்டு வருகை. கூ.

உய்த்துணர்வென்னு மொளிகொள்விளக்கேற்றி வைத்தவனைநாடி வலைப்படுத்தேன்—மெத்தெனவே நின்றானிருந்தான் கிடந்தானென்னெஞ்சத்துப் பொன்றமைமாயன் புகுந்து. கூசு.

அர்.—உணர்வு என்னும் ஒளிகொள் விளக்கு ஏற்றி வைத்து அவனை உய்த்து நாடி வலைப்படுத்தேன். (10) மாயன் என் நெஞ்சத்து பொன்றமை புகுந்து மெத்தெனவே நின்றான், இருந்தான், கிடந்தான். (19)

அர்.—ஜ்ஞாந மென்கிற ப்ரகாசத்தையுடைய திருவிளக்கை(ஹ்ருதயத்தில்) ஏற்றி வைத்து அந்த ஸர்வேஸ்வரனை யாராய்ந்து கிட்டி வலையிலகப்படுத்தினேன். (எனக்குவசமாக்கிக்கொண்டேன்). (கூ). ஆஸ்சர்யபூதனான அவனும் என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வீட்டுப் பிரியாமல் ப்ரவேசித்து மெள்ள எழுந்தருளி நின்றான்; வீற்றிருந்தான்; பள்ளிகொண்டான். (கூசு)

வ்யா.— தொண்ணூற்றுமூன்றாம்பாட்டு.— (உணர்வென்னுமொளிகொள்விளக்கேற்றி) உணர்வாகிற தைவலர்த்திகளா லுண்டான

மூன்றாந்திருவந்தாதி, கூடு-பா, புகுந்திலங்கும், அந்

அழுக்கின்றிக்கே திணுங்கினதேஜஸ்ஸை ஒளிவிளக்கேற்றி உய்த்து வைத்து. (அவனை நாடி வலைப்படுத்தேன்) கொடுவந்துவைத்து அது ஸந்தித்து ஆதுகூல்யமாகித் வலையிலே யகப்படுத்தினேன். (மெத்தெனவேயித்யாதி) அவனுமிவ்வலையிலே யகப்பட்டு விச்சேதமின்றிக்கே ஞன்னுடைய நெஞ்சிலே நிற்பதிருப்பது கிடப்பதானான். “பொன்றுமை” என்றது - நான் நசியாமலென்னவுமாம்; ஹ்ருதயத்திலே ஸ்தித்தபாதிகளுக்கு விச்சேதமின்றிக்கே யென்னவுமாம். கூசு.

புகுந்திலங்குமந்திப்பொழுதத்து, அரியாய்
இகழ்ந்தவிரணியனதாகம்—சுகிர்ந்தெங்கும்
சிந்தப்பிளந்ததிருமால் திருவடியே
வந்தித்தென் நெஞ்சமேவாழ்த்து. கூடு.

அர்.—புகுந்து இலங்கும் அந்திப்பொழுதத்து அரியாய் இகழ்ந்த இரணியனது ஆகும் சுகிர்ந்து (8) எங்கும் சிந்த பிளந்த திருமால் திருவடியே என் நெஞ்சமே! வந்தித்து வாழ்த்து. (17)

அர்.—ப்ரவேசித்து விளங்காநின்ற ஸந்த்யாகாலத்தில் நரஸிம் ஹ்ருதியாய்க்கொண்டு, (தன்னை) நிந்தித்த ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைப் பிளந்து (அ) எங்கும் சிதறும்படியாகத் துண்டித்த ஸ்ரிஃபதி யினுடைய திருவடியையே ஞன்னுடைய மனமே! தண்டன் ஸமர்ப்பித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணு, (கள) கூடு.

வ்யா.—அவ.—தொண்ணுற்றைந்தாம்பாட்டு.—(புகுந்து) தம்முடைய பக்க லவன் ஸுலபனுபபடியைக்கண்டு ஸ்ரீ ப்ரஹ்ம தாழ்வானுக்கு ஸுலபனுபபடியைச்சொல்லுகிறார்.

(புகுந்தித்யாதி) ஹிரண்மன் வாங்கொள்ளாத ஸந்த்யயிலே. “புகுந்திலங்கும்” என்றது - ஸந்த்யயினுடைய ப்ரவேசத்தைச் சொல்லுகிறது. (அரியாயித்யாதி) ஆஸ்ரித விரோதி யாகையாலே மொன்றதென்ற மாத்ரமின்றிக்கே சிற்றத்தினுடைய உரமிருந்த படி. (திருமால்திருவடியே) ஆஸ்ரிதப்பக்கல் ஓத்துக்கடி பிராட்டியருகே யிருக்க யென்கிறது. (வந்தித்தென் நெஞ்சமேவாழ்த்து) வந்திக்கைக்கும் விஷயமவளோடே கூடினவன்போலே. கூடு.

அநு.—தொண்ணுற்றைந்தாம்பாட்டு.—சுகிர்ந்து எங்கும்சிந்தப்பிளந்த - அவயவத்தை வகிர்ந்து எங்கும்சிந்துப்படிபிளந்த. இப்

அசமூன்றந்திருவந்தாதி, கூசு-பா, வாழ்த்திய, கூசு-பா, அலரெடுத்த.

படிவிசேஷிப்பானென், கொன்றென்ன வமையாதோவென்ன அரு
ளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதரித்த்யாதி). கூரு.

வாழ்த்தியவாயராய்வானோர்மணிமகுடம்
தாழ்த்திவணங்கத்தழும்பாமே—கேழ்த்த
அடித்தாமரைமலர்மேல்மங்கைமணுளன்
அடித்தாமரையாமலர்.

கூசு.

அந்.—கேழ்த்த அடி தாமரை மலர்மேல் மங்கை மணுளன்
அலராம் அடித்தாமரை (8) வானோர் வாழ்த்திய வாயராய் மணி மகு
டம் தாழ்த்தி வணங்க தழும்பாமே. (16)

அர்.—அழகிய தானையுடைய தாமரைப் பூமேல்நித்யவாஸம்செ
ய்கிற பிராட்டிக்கு வல்லபனான ஸ்ரியஃபதியினுடைய மலர்ந்த தாம
ரைப்பூப்போன்ற திருவடியை (அ) நித்யஸூரிகள் மங்களாசாஸனம்
செய்த திருப்பவளத்தையுடையராய்க்கொண்டு ரத்னங்களிழைத்த கிரீ
டங்களை வணக்கி நமஸ்கரிக்கில் (அதினாலத்திருவடியில்) தழும்புண்
டாகாதோ? (கூசு)

கூசு.

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றாற்பாட்டு.—(வாழ்த்திய)
நித்யஸூரிகளுடையபரிமாற்றம் பொறுதலென குமார்யத்தையுடை
யவனென்கிறது.

(கேழ்த்தவித்த்யாதி) நிறத்தையுடைத்தான தாமரைமேலேயிரு
க்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய திருக்கைகளாலே வருடும்போதும்
கூசிப்பரிமாறவேண்டும் ஸ்ரியஃபதியுடைய திருவடிகளை நித்யஸூ
ரிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்பட்டவாயையுடையராய் முடிகளைத்தா
ழ்த்தி வணங்க அது பொறுமேதழும்பாம்.

கூசு.

அரு.—தொண்ணூற்றாற்பாட்டு.—கேழ்-நிறம், அடித்தாமரை
அடிக்கொண்டிருக்கிற தாமரை.

கூசு.

அலரெடுத்தஉந்தியா னுங்கெழ்லாய
மலரெடுத்தமாமேனிமாயன்—அலரெடுத்த
வண்ணத்தான்மாமலரான்வார்சடையான், என்றிவர்கட்
கெண்ணத்தானுமோவிமை.

கூசு.

அந்.—அலர் எடுத்த உந்தியான் எழிலாய மலர் எடுத்த மா
மேனி மாயன் ஆங்கு(10)அலர் எடுத்த வண்ணத்தான் மா மலரான்
வார் சடையான் என்று இவர்கட்கு இமை எண்ணத்தானுமோ! (21)

மூன்றாந்திருவந்தாதி, கூஅ-பா, இமம்சூழ்மலையும், அரு

அர்.—தாமரைப்பூவைத் தூக்கி தர்சிப்பிக்கிற திருநாபியையுடையனும் அழகிய புஷ்பத்தைக் காண்பியாநின்ற ஸ்லாக்யமான திருமேனியையுடையனும் ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதனான ஸர்வேஸ்வரன் செய்த வ்யாபாரங்களில் (க௦) புஷ்பத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கிற ஸௌந்தர்யத்தையுடைய இந்த்ரன், ஸ்லாக்யமான கமலப்பூமேல் வஸிக்கிற ப்ரஹ்மா, தொங்குகிற சடையையுடைய ருத்ரன் என்கிற இவர்களுக்கும் கொஞ்சமாகிலும் நினைக்கத்தான்போமோ (உக) கூஎ.

வ்யா.—தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு — (அலரெடுத்த வுந்தியான்) அலரைக்காட்டாநின்ற திருநாபியையுடையனும், (ஆங்கித்யாதி) ஏழிலையுடைத்தாயிருந்துள்ள மலர்காட்டாநின்ற திருமேனியையுடைய ஆஸ்சர்யபூதன். (அலரித்யாதி) இந்த்ராதிகளுக்கும் அவனை மனோரதிக்கத்தான்போமோ? (இமை) விசாரி; சற்றுப்போதென்று மாம்.

கூஎ.

அரு.—தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு,—அலரெடுத்தவண்ணத்தான்-தாமரைமலர்போலே நிறத்தையுடைய இந்த்ரன். எடுக்கை-உயர்த்துகையாகையாலே காட்ட என்கிறது.

கூஎ.

இமம்சூழ்மலையு மிருவிசம்புங்காற்றும்

அமஞ்சூழ்ந்தறவிளங்கித்தோன்றும்—நமன்சூழ்

நரகத்துநம்மைநனுகாமற்காப்பான்

தூரகத்தைவாய்பிளந்தான்தொட்டு.

கூஅ.

அந்.—இமம் சூழ் மலையும் இரு விசம்பும் காற்றும் (6) அமம் சூழ்ந்து அற விளங்கி தோன்றும் தூரகத்தை தொட்டு (13) வாய்பிளந்தான் நமன் சூழ் நரகத்து நனுகாமல் நம்மை காப்பான். (21)

அர்.—பனியினால் வ்யாப்தமான ஹிமவத்பர்வதத்தையும் பெரிய ஆகாசத்தையும் காற்றையும்(கூ) இவையெல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து (கீழ்ப்படுத்தி) மிகவும் திகழ்ந்து தோற்றாநின்ற கேசியாகிய குதிரையைப் பிடித்து (க௭) (அதின்) வாயைக் கிழித்தவன், யமனால் ஆளப்பட்ட நரகத்தில் கிட்டாதபடி நம்மை ரக்ஷித்தருளுவன். (உக)

வ்யா.—தொண்ணூற்றேட்டாம்பாட்டு.—(இமஞ்சூழித்யாதி) ஹிமவானிலும்வாயுவின்பக்கலிலும் அமைத்துப் பார்த்து அறப்ரகாசித்துத் தோன்றுகிற தூரகத்தைத்தொட்டு வாய்பிளந்தான். (நமன்சூழ் நரகத்து நம்மை நனுகாமல்காப்பான்) கேசியை ஆஸ்ரிதவிரோது

அசு முன்றூந்திருவந்தாதி, கூகூ-பா, தொட்ட. ௧௦௦-பா, சார்வு.

யென்றுகைதொட்டுப் பிளந்தவன் நமனாலே சூழ்க்கப்பட்டுள்ள நர
கத்தில் நம்மைக்கிட்டாமல் காக்குமவன். கூஅ.

அரு.—தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு.—ஹிமவான், ஆகாசம்,
வாயு, இவைகள் கேசியுடைய பருமனுக்கும் உயர்த்திக்கும் பலத்
துக்கு மொப்பாகாமையாலே இவற்றையமைத்து-தாழ்விசாரித்து,
அறவிளங்கி-இவற்றுக்கு மேலாக ப்ரகாசித்து சூழ்க்கை - விசா
ரிக்கை. கூஅ.

தொட்டபடையெட்டும் தோலாதவென்றியான்
அட்டபுயகரத்தான் ந்நான்று—குட்டத்துக்
கோள்முதலைதுஞ்சக்குறித்தெறிந்தசக்கரத்தான்
தாள்முதலைநங்கட்டுச்சார்வு. கூகூ.

அர்.—தொட்ட படை எட்டும் தோலாத வென்றியான் அட்ட
புயகரத்தான் அந்நான்று (7) குட்டத்து கோள் முதலை துஞ்ச குறி
த்து எறிந்த சக்கரத்தான் தாள்முதலை நங்கட்டு சார்வு. (17)

அர்.—(திருக்கையில்) எடுத்த ஆபுதங்க ளெட்டினாலும் தோ
ராமல் ஜயசீலனாய் அட்டபுயகரமென்கிற திவ்யதேசத்திலெழுந்தரு
ளியிருக்குமவனாய் பூர்வகாலத்தில் (எ)மடுவிலுள்ள மடுக்கையுடைய
முதலை சாகும்படியாகக் குறிவைத்துப் பொகட்ட திருவாழியையு
டையனாஸ்ரியப்பதியினுடைய பாதமுலமே நமக்கு ப்ராப்யம். (௧௭)

வ்யா.—தொண்ணூற்றென்பதாம்பாட்டு.—(தொட்டவித்யா
தி) ஏதேனுமொரு ஆபுதத்தைத்தொட்டால் அவ்வாயுதத்தாலே எதி
ரிகளுக்குத்தோராதேவெற்றியையுடையனாய் திருவட்டபுயகரத்திலே
நின்றவன். (குட்டத்தித்யாதி) “கூ தூஷிசீலாஸாரணஸவபே” த்வ
த்பாதமுலம்சரணம்ப்ரபத்யே” என்னும்படியே ஸ்ரீகஜேந்த்ராத்வா
னுக்குதவினவனுடைய திருவடிகளே நமக்கபாஸ்ரயம். கூகூ.

அரு.—தொண்ணூற்றென்பதாம்பாட்டு.—தோலாத-தோராத.
ரலமோரபேதம். கூகூ.

சார்வுநமக்கென்றும்சக்கரத்தான், தண்டுழாய்த்
தார்வாழ்வரைமார்பன்தான்முயங்கும்—காராரந்த
வானவருமின்னிமைக்கும்வண்டாமரைநெடுங்கண்
தேனமரும்பூமேல்திரு. ௧௦௦

அந்.—சக்கரத்தான் தண் துழாய் தார் வாழ் வரை மார்பன் தான் முயங்கும் (9) கார் ஆர்ந்த வான் அமரும் மின் இமைக்கும் வண் தாமரை நெடும் கண் (19) தேன் அமரும் பூமேல் திரு நமக்கு என்னும் சார்வு. (26)

அர்.—திருவாழியையுடையனாய் குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலே விளங்காநின்ற மலைபோன்ற திருமார்பையுடையனாஸ்வேஸ்வரன் தானே ஸம்ஸ்லேஷிக்குமவளாய் (கூ) மேகம் நிறைந்த ஆகாசத்தில் பொருந்தியிருக்கிற மின்னலைப்போல் ப்ரகாசிக்குமவளாய் அழகியதாமரஸ புஷ்பம்போல் விசாலமான திருக்கண்களையுடையளாய் (கக) தேன் நிறைந்த தாமரைப்பூமேல் வளிக்கிறவளான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி நமக்கு எப்போதும் பரமப்ராப்தய. (உசு)

க00.

முன்றந்திருவந்தாதி முற்றிற்று.

பேயாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா.—நூறும்பாட்டு.—(சார்வுநமக்கென்றும்) ஆபத்துக்குஸர்வேஸ்வரன்; ஆபத்துள்ளபோதும் ஏற்றைக்கும் நமக்கபாஸ்ரயம் பெரியபிராட்டியார். (சக்கரத்தானிட்யாதி) ரக்ஷணத்துக்குபகரணமான திருவாழியைக்கையிலே உடையவனுமாய், போகோபகரணமான திருத்துழாயையுடையவன் தானே ஸம்ஸ்லேஷியாநின்றனள்ளவளான. இதுக்குபமாரம் மேல். (காரார்ந்தவித்யாதி) மேகங்கள் செறிந்துள்ள ஆகாசத்திலே அமர்ந்தமின்னைக்காட்டாநின்றனள்ளாளுமாய், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்திலே குளிரநோக்காநின்ற கண்ணையுடையாளாய், தேன் செறிந்தபூவின்மேலே யிருக்கிற திரு. (சார்வுநமக்கென்றும்) பெரியபிராட்டியார் நமக்கெல்லாக்காலத்துக்கு மபாஸ்ரயம். க00.

முன்றந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—நூறும்பாட்டு.—கீழே “குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான்” என்கையாலே ஆபத்துக்குஸர்வேஸ்வரனென்கிறது. மின்னிமைக்கும்-மின்னைப்ரகாசிப்பிக்கை, மின்னைக்காட்டுகை; மின்போலேயிருக்கிறுளென்றபடி.

க00.

முன்றந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாந அரும்பதம்,

முற்றிற்று.

அப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

சென்னை நகர சபை

சென்னை நகர சபை, 1900-1901 ஆம் ஆண்டுக்கான நிர்வாக அறிக்கை.

1. சென்னை நகர சபை, 1900-1901 ஆம் ஆண்டுக்கான நிர்வாக அறிக்கை.

பொது நிர்வாகம்

1. சென்னை நகர சபை, 1900-1901 ஆம் ஆண்டுக்கான நிர்வாக அறிக்கை.

சென்னை நகர சபை

பொது நிர்வாகம்

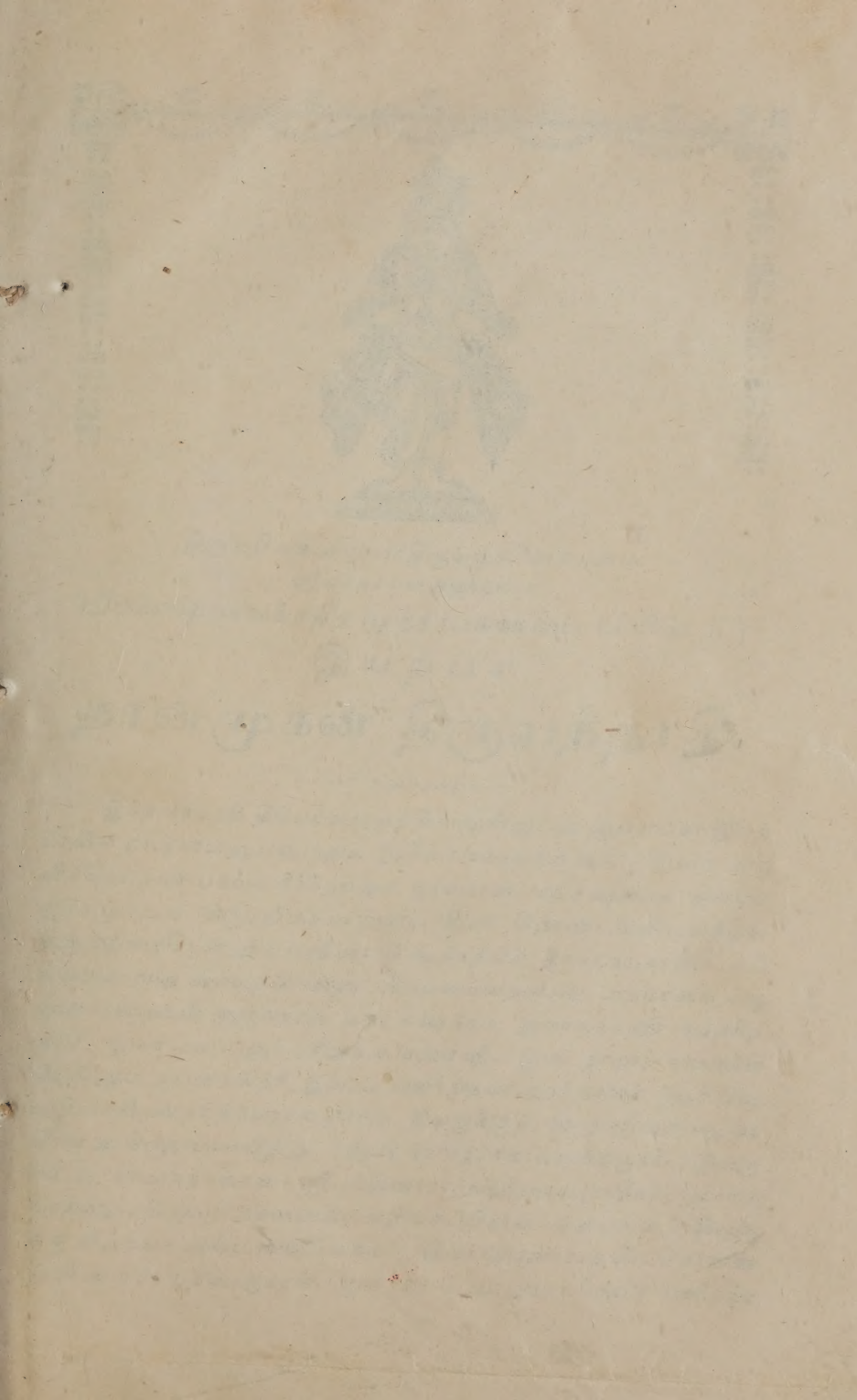
சென்னை நகர சபை

1. சென்னை நகர சபை, 1900-1901 ஆம் ஆண்டுக்கான நிர்வாக அறிக்கை.

சென்னை நகர சபை

பொது நிர்வாகம்

சென்னை நகர சபை

திருமழிசையாழ்வார்திருவழிகளேசரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்.)

இயற்பா

நான் முகன் திருவந்தாதி.

இந்த க்ரந்தம் திவ்யப்ரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமான இயற்பாவில் நான்காவது ப்ரபந்தம். இதில் பாசுரங்கள்-கூசு. இதை அருளிச்செய்தவர்-பகவந் நிர்ஹேதுக ஜாயமான கடாக்ஷலப்த திவ்யஜ்ஞானமுடைய திருமழிசையாழ்வார். இவர் தொண்டமண்டலத்தில் திருமழிசையென்னும் மஹீஸாரக்ஷேத்ரத்தில் த்வாபரபுகாதி, அநிளகுகுவது ஸம்வத்ஸரமான விபவஸம்வத்ஸரம் தைமாஸம் க்ருஷ்ணபக்ஷதசமி குருவாரம் மகாநக்ஷத்ரம் துலாலக்கத்தி லவதரித்தவர். இவர் தகப்பனார்-பார்க்கவ மஹர்ஷி. இவர் தாயார்-கநகாங்கியென்னும் அப்ஸரஸ்த்ரீ. இவரை வளர்த்தவர்-ஹரிதாஸர். இவர் திருமழிசையிலவதரித்தவராகையால் இவருக்குத் திருமழிசையாழ்வாரென்று திருநாமமாயிற்று. இவர் ஸுதர்சநாம்சஸம்பூகர். இவருடைய நாமாந்தரங்கள் - ஸ்ரீபக்திஸாரர், மஹீஸாரபுராணீசர், பார்க்கவாத்மஜர், திருமழிசையையர், மழிசைப்பிரான் என்பவை. இவருக்கு வித்யை - அஷ்டாங்கயோகம். இவர் திருவாராதம். சொன்னவண்ணம்செய்தபெருமாள். ஆசார்யர்-பேயாழ்வார், சிஷ்யர்-கணிகண்

ணன், த்ருடவ்ரதர் என்பவர்கள். இவர் செய்தருளின க்ரந்தாந்தரம்-
க௨௦-பாசுரங்களுள்ள திருச்சந்தவிருத்தம். இவர் மங்களாசாஸநம்
செய்த திவ்யதேசங்கள் - கோயில், திருமலை, பெருமான்கோவில்,
யதோக்தகாரிஸந்தி, திருக்குடந்தை, திருப்பேர், அன்பில், கபிஸ்
தலம், திருவூரகம், திருப்பாடகம், திருக்குறுங்குடி, திருவல்லிக்கேணி,
திருக்கோட்டியூர். திருவல்வனூர், திருத்துவாரகை, திருக்கூடல், திருப்
பார்கடல், ஸ்ரீவைகுண்டம். இவர் யோகாப்யாஸத்தினால், ௭௦௦௦-ஸம்
வத்ஸர மெழுந்தருளியிருந்து இதரமதங்களை நிரஸித்து விசிஷ்டாத்
வைதஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்துக்கொண்டெழுந்தருளியிருந்தார்.

இவருடைய ப்ரபாவ ஸங்க்ரஹம்.

முன்பொருகாலத்தில் ஸமஸ்தருஷிகளும்சேர்ந்து இந்த பூலோ
கத்தில் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான க்ஷேத்ரமெதுவென்றோசித்துவிஸ்
வகர்மாவைக்கொண்டு ப்ரஹ்மா ப்ரபஞ்சத்திலுள்ளகல க்ஷேத்ரங்க
ளொருபுறமும், திருமழிசை யொருபுறமுமாகவைத்து நிறையிட,
அப்பொழுது திருமழிசையிருந்தபக்கம் கனத்துத்தாழ்ந்திருப்பதைக்
கண்டு திருமழிசைக்கு மஹீஸராக்ஷேத்ரமென்று திருநாமம் சாத்தி
னார்கள். பின்பொருகால் இந்தக்ஷேத்ரத்தில் பார்க்கவர்ஷிதபோதிஷ்ட
ராயெழுந்தருளியிருந்ததைக்கண்டு, இத்த்ராதிகள் அந்த தபஸ்ஸை
பங்கம்செய்யநினைத்து, கநகாங்கியென்னுமொரு அப்ஸரஸ்த்ரியை
அவரிடமனுப்ப, பார்க்கவர்ஷி அவளைக்கண்டு மோஹித்து யோகாப்
யாஸத்தைவிட்டு அவளுடன் க்ரீடித்துக்கொண்டிருக்கையில் அவ்
விருவருக்கும் திருமழிசையாழ்வார் பிண்டாகாரமாயவதரித்தார்.
பின்பு கநகாங்கியென்பவன், ஸூர்யனைப்போல் தேஜீப்யமானமான
ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸையுடைய தன்பிள்ளையாகிய இவ்வாழ்வாரை ஓர்
பிரப்பம்புதரில்வைத்துவிட்டு, தனக்கிருப்பிடமான ஸ்வர்க்கமடைந்
தான். ருஷியும் தபோதிஷ்டராயிருந்துவிட்டார். பிறகுஅந்தப் பிண்
டத்துக்குக் கைகால்கள்முதலிய அவயவங்க ளேற்பட்டுக் குழந்தை
யாய், பசியினாலழத்தொடங்க, அவ்வுரிலெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீஜக
ந்நாதன் அங்கு லக்ஷ்மீஸமேதனையெழுந்தருளி பக்தசிரோமணியான
இவ்வாழ்வாருக்கு ஸேவைஸாதித்து இவர்பசியைப்போக்கினார். பின்
பொருகால் குமவஜாதியாரான ஹரிதாஸரென்றொருவர் பிரம்பலுக்க
அப்புதரண்டையிலவந்து அங்கிருந்த இவ்வாழ்வாரைப்பார்த்து ப்ரே
மாந்தரா யெடுத்துக்கொண்டுபோய், தன் பார்பையான பத்மவல்லி
யிடத்திற்கொடுத்தார். அவள் தனக்கு ஸந்தானமில்லாததினால் அதிக

ப்ரீதியுடன் இவரையெடுத்து வளர்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆயினும் ஆழ்வார் அவளகத்துப்பாலுங்கூட அழுதுசெய்யவில்லை. இவ்வாட்சர் யத்தைக்கேட்டு மகிழ்ந்து அவ்வூரில் ப்ராஜ்ஞனென்றொரு ஸத்ருத் ரர் வந்துபார்த்து அடியேனகத்துப்பா லழுதுசெய்தருள வேணுமெ ன்று அநேகவிதமாக ப்ரார்த்திக்க, அதையங்கீகரித்தத் தாம் அழுது செய்து மிகுந்தபாலை நீர் ஸ்வீகரியுமென்று ப்ராஜ்ஞனுக்கு ஆழ்வார் ப்ராஸாதித்தருள, அவரும் அவர் பார்வையுமாக அப்பாலை ஸ்வீகரித்துக் கிழத்தனத்தைவிட்டு நவயௌவநமுடையவர்களாய்க் கணிகண்ண னென்றொரு பாகவதோத்தமரைப் பெற்றார்கள்.

இவ்வாழ்வார் ஏழுதிருநகஷத்ரம்வரையில் அந்ர பாநாதிகளேவி ட்டு, கேவல பகவத்கடாக்ஷத்தினால் அந்த ஹரிதாஸரகத்தில் வளர்ந்து கொண்டு கூடைமுடைதல் முதலான தஜ்ஜாத்யுகிதமான வ்யாபா ரங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கையில், அப்போது ஸர்வேஸ்வரன் இவர்க் கந்ரபாநாதிகளில் ருசியை விளைப்பிக்க, அது முதல் ஆழ்வார் ஹரிதாஸ ரகத்தைவிட்டு தீர்த்தயாத்ரை செய்துகொண்டு கிழிது கால மெருந்தருளி யிருந்தார். பின்பு யோகாப்பாஸத்தி விழிந்து, ஜகத்காரண வஸ்துவை த்யாமிக்கக் கருதி, அதுஇன்னதென்றராயக் கோலி, சாக்யோலுக்க்யாதி வேத பாஹ்யமதங்கனையும், வேதத்துக் கபார்த்தம் சொல்லும் பாட்ட ப்ராபாகர மாயாவாதாதி குத்ருஷ்டி ஸித்தாந்தங்களையும் ஆயிரம்வருஷம் பரிசீலனம்பண்ணி அவற்றை அஸாரங்களாக நினைத்துக்கைவிட்டு கடைசியில் சைவ ஸித்தாந்தமே மேலென்று அதில் ப்ரவேசித்து சிவபக்தாக்ரேஸராய்பஸ்மருத்ராக்ஷ ங்களையணிந்து அம்மதத்துக் கதுகுணமாக அநேக க்ரந்தங்களையும், செய்து அம்மதத்தை ப்ரவசனம்செய்து ஸ்தாபித்துக்கொண்டிருந்து கடைசியாய் மௌந வ்ரதத்தை யவலம்பித்தார்.

இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைப் பேயாழ்வார் கேட்டருளி இவரைச் சீர்திருத்தினால் இவர் தர்சன ப்ரவர்த்தக ராவரென்று திருவுள்ளம் பற்றி, தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் இவரிருக்குமிடத்துக் கெழுந்தருளி இவருடைய மௌந வ்ரதத்தைக்கண்டு இவரை வார்த தைசொல்விக்க உபாயமேதென்றலோகித்து, இவரிருக்கும் தோட்ட த்துக்கு ஸம்பத்தி லொரு தோட்டமிட்டு, அதில் செடிகளைத் தலைகீழாக நாட்டி நீர் நில்லாத ஓர் ஓட்டைப் பாணையினால் அம்மரங்களுக்கு நீர் வார்த்துக்கொண்டிருக்க, இதைக்கண்ட திரும ழிசை யாழ்வார் அட்ட ஹாஸம் செய்து இதென் ன உம்மத்த க்ருத்

யம் செய்கிறீரென்று கேட்டார். அதற்குப் பேயாழ்வார், நானு உந்
மத்தன்; நீரல்லவா என்று கேட்டு, ஸகல ஜகத்காரணனுவன்
ஸ்ரியபதியாயிருக்க, அவனுக்குப் பௌத்ரனும், மண்டையோடும் கை
யுமாய்ப் பிச்சையெடுத்துத் திரியுமவனும், ஒரு பூர்த்தியின்றிக்கே ஜ
டையைத்தரித்துத் தவம் செய்யுமவனும், ஸ்ரியபதியினுடைய ஸ்ரீ
பாததீர்த்தமான கங்கையை சிரஸாவஹித்துப் பவித்ரானுவனுமா
யிருக்கிற ருத்ராணை நீர் ஜகத்காரணமென்று உபாஸிப்பது சேரும்வித
மென்னென்று பேயாழ்வாரருளிச்செய்தார். அப்போது இருவருக்
கும் ப்ரசண்ட வாதம் நடந்தது. அதில் பேயாழ்வார், ஸ்ருதி ஸ்ம்ரு
த்யாதிகளினாலும் ஸத்யுத்திகளினாலும் சைவ லித்தாந்தத்தைக் காட்
டினும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ லித்தாந்தமே பரமோத்தக்ருஷ்டமென்று உபந்
யஸிக்க, அதற்குத் திருமழிசை யாழ்வார் பதில் சொல்லமாட்டாமல்
தோற்று, அப்படி ஸர்வோத்தக்ருஷ்டமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ லித்தாந்தத்
தில் என்னைப் ப்ரவேசிப்பித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கி விசேஷார்த்தங்க
ளையுபதேசித்து க்ருதார்த்தனுக்கி யருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க,
பேயாழ்வார் அதை ஒமென் றங்கீகரித்து, சைவராயிருந்த திருமழிசை
யாழ்வாருக்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து மந்த்ர மந்த்ரார்த்
தங்களை யுபதேசித்துப் ப்ரபந்தாக்ரேஸராக்கிக் கடாக்ஷித்தருளினார்.

அநந்தரம் திருமழிசைப்பிரான் கைரவிணீ தீரத்துக் கெழுந்த
ருளி ஸ்ரியபதி விஷயமாய், தைலதாராவதவிச்சிந்ந ப்ரீதிருபாபந்
ஸ்ம்ருதிஸந்தானரூபமான பரமபக்தியை யதஷ்டித்துத்தின்னதோறு
ம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயை வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு ஆதித்யனுதித்தா
ற்போல் பெரிய தீப்தியுடையாய்ப் ப்ரகாசித்துக் கொண்டெழுந்தரு
ளியிருந்தார். அப்போதொரு ஸமயத்தில் ருத்ரன் பார்வதி ஸமேத
னாய் வருஷபவாஹரத்தின் மேலேறி ஆகாசமார்க்கமாகத் திரிந்து
வரும்போது ஆழ்வார் அவனுடைய நிழல் தம்மோல் விழாமல் ஒரு
பக்கமொதுங்க, அதைக்கண்ட பார்வதி, இம்மஹாநுபாவர் ஆரென்று
தன் ப்ராணநாதனைக் கேட்க, அவனுமவருடைய ப்ரபாவத்தைவர்
ணிக்க, அதைக்கேட்டு அவரைப் பார்ப்போம் வாவென்று கிரீப்பந்தம்
செய்து அழைக்க, ருத்ரனும் பார்வதி ஸமேதனாய் ஆகாசத்தி லிருந்தி
றங்கி ஆழ்வார் முன்னே போய்நின்றான். ஆழ்வார் இவர்களைக் கண்ணெ
டுத்துப் பாராமல் தன் கிழிந்த வஸ்த்ரத்தைத் தைத்துக்கொண்டிருந்
தார். ருத்ரன் பாகவத வைபவ மறியாத துரட்சமரீயாகையால் ஆழ்
வரைப் பார்த்து ஓய்! உமக்கு வேண்டும் வரம் கேளும், நாம் தரு

கிறோமென்று சொல்ல, அதற்கு ஆழ்வார், தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்க
 ளென்கிற சதுர்வித புருஷார்த்தங்களில் முதல் மூன்றும் நமக்கு
 வேண்டா; நமக்கு வேண்டிய மோக்ஷம் இவனுக்கும் இவனைப் படைத்த
 பரஹ்மாவுக்கும் கொடுக்கச் சக்தியில்லை; ஆகையால் இவனிடத்தில்
 நாம் பெறவேண்டுமெனத் தோன்றுமில்லை யென்றெண்ணி, நமக்குள் ப
 க்கலில் பெறவேண்டிய தொன்றுமில்லையென் றருளிச்செய்தும் ருத்
 ரன் வெகுவாய் நிர்ப்பந்திக்க, அவன் நிர்ப்பந்தத்துக்காக ஏதோ ஒன்
 றைக்கேட்போமென்று நினைத்து, இந்த ஊசியின்வழி நூல் போகும்
 படிவாங்கொடுக்கவேணுமென்று கேட்டார். அந்தப்பரிஹாஸச்சொ
 ல்லைகேட்டு தாமஸ் பரக்குதிகளுள் ருத்ரன் அதி குபிதனாய், ஓய்! நீர்
 என்னைப்பரிஹாஸம் செய்தீரல்லவா, உம்மை நானிப்போ தென்செ
 ய்துவிடுகிறேன்பாரும், மந்மதனைக்கொளுத்தி ஹம்போல் உம்மை
 இப்போதே பஸ்மமாக்கிவிடுகிறேன் என்று பருஷோத்திகளைச்
 சொல்லித் தன்னுடைய நெற்றிக்கண்ணைத்திறந்தான். அப்போது அக்
 கண்ணில் நின்றும் காலாக்கி புறப்பட்டு பூமயந்தரிஷ்டங்களையும் ஸம
 ஸ்த திக்குக்களையும் வ்யாபித்து தணித்துக்கொண்டு ஆழ்வார்மேல்
 திரும்பிற்று. ஆழ்வாரும் தம்முடைய பாதாங்குஷ்டத்தி லிருந்த
 நேத்ரத்தைத்திறக்க, அதில் நின்ற புறப்பட்ட, அக்கி மேற்கிளம்பி
 ரொளத்ராக்நியைப் பகலில் மின்மினியைப்போ லாக்கிவிட்டு ருத்
 ரன்மேல்பாய, அதையவன் ஸஹிக்கமாட்டாமல் தனக்கு ஸஹாய
 மாகக் காளமேகங்களைக்கூப்பிட அம்மேகங்களும்வந்து தங்கள் சக்தி
 யுள்ளவளவும் வர்ஷிக்க, ஆழ்வாருடைய பாதாங்குஷ்டாக்கி அதற்
 குச் சலியாமல் படபாக்கி ஸமுத்ராஜலத்தைப் பாருஞ்செய்வதுபோல்
 அந்தஜலங்களை யெல்லாம் வற்றடித்தது. அதைக்கண்டு ருத்ரன்,
 இனி நமக்கு வேறுபாயமில்லையென்று நிச்சயித்து ஆழ்வார் திருவடி
 களில் சரணம்புகுந்து, ஒபாகவதோத்தமரே! தேவரீருடைய பரபாவ
 மொருவராலும் வர்ணித்துச் சொல்லமுடியாது, என்னுடைய பா
 (ஹ) லாக்கியும் உம்முடைய பாதாக்கிக்கொல்வாது. பூர்வகாலத்தில்
 அம்பரீஷனென்றொருபாகவதனால்தூர்வாஸர் அவமாஃபட்டாற்போ
 ல்நான் இப்போது தேவரீரால் பரிபவமடைந்தேன். இவ்வளவுப் பரபாவ
 மும் தேவரீருக்கு பகவத்பக்தியினு லுண்டாயிருந்ததாய்கையால் இது
 முதல் தேவரீருக்கு பக்திஸாரென்று திருநாமமாகக்கடவதென்று
 பார்த்திக்க, ஆழ்வாரும் தம் பாதாங்குஷ்டாக்கியையும் ஸம்ஹரி
 க்க ருத்ரன் பார்வதிஸமேதனாய் சிரஃகம்பநம் செய்துகொண்டு கை
 லாஸத்தையடைந்தான்.

பின்பொருகால், சுத்திஹாரனென்கிற ஒரு ஸித்தன் தன் தபோ மஹிமையினால் புலியை வாஹமமாகக்கொண்டு ஆகாசசாரியாய்த் தடையின்றி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் ஆழ்வாருக்கு மேற்புறமாக வரும்போது தன் வாஹமான புலி, முன்னே போகமாட்டாமல் ஸ்தப்தமாய் நிற்க, இதற்கென்ன காரணமென்று சித்தன் யோசித்து நாற்புறங்களிலும்பார்த்து ஒன்றையுங்காணாமல் கீழ்நோக்கிப் பார்க்கும்போது அங்கெழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்வா னைப்பார்த்து இதுஇவருடையமஹிமைதானென்று கீழ்சயித்து அங் கிருந்து கீழேயிறங்கிவந்து ஆழ்வானை ஸேவித்து, ஓஸ்வாமி! நான் தேவரீருக்கு வஸ்த்ரகவசங்கள் கொடுக்கிறேன். இதை யணிந்திருந் தாலொருபாடையும் வாராது; ஸகல கார்யங்களும் ஸித்திக்கும் அங்கீ கரித்தருளீரென்று வஸ்த்ரகவசங்களைக்கொடுக்க, ஆழ்வார், ஓ ஸித் தேஸ்வரனே! நான் உனக்கொரு ரத்நகவசமும் வஸ்த்ரமும் கொடுக் கிறேன்; இதையணிந்து பாருமென்று அந்தக்ஷணத்திலேயே தம் ப்ரபாவத்தினால் ஸ்ருஷ்டித்துக்கொடுத்தார். பின்பு ஸித்தன் தன் கழுத்திலிருக்கும் நவாத்நமாலையைக்கழற்றி, இதை ஜபமாலையாக யாகச் செய்துகொள்ளுமென்றுகொடுக்க, ஆழ்வார் தாம் சாத்தியிருந்த துளலீ நளினாக்ஷமாலையைக்கழற்றி இதைப்பாரென்று காண்பிக்க, ஸித்தன், நவாத்நங்களிழைத்துக் கண்தெறிக்கும்படி கோடிஸூர்ய ப்ரகாசமாயிருக்கிற அம்மாலையை வாங்கிப்பார்த்து ஆஸ்சர்யப்பட்டு, ஓ ஸ்வாமி! நான் தேவரீருக்குத் தோற்றேன், இப்படிப்பட்ட பாகவ தோத்தமரைஸேவித்ததினால் எனக்கின் னையதினம்ஸாதிநமாயிற்று; தேவரீருடைய ப்ரபாவத்தை ஸர்வவதி ப்ருஹஸ்பத்யாதிகளும் வர் ணிக்கச் சக்தரல்லர், இனி எனக்கு நியமநம் ஸாதித்தருளவேணுமெ ன்று ப்ரார்த்தித்து நியமநம் பெற்றுக்கொண்டு ஸ்வஸ்தாநத்தை ய வடந்தான்.

அநந்தரம் சிலகாலங்கழித்து ரஸவாதத்தில் ஸமர்த்தனான கொங்கண ஸித்தனொருவன், ஆழ்வார் ப்ரபாவத்தைக்கேட்டு இவ்வா ஸேவிக்கவேணுமென்று வந்து, ஓ ஸ்வாமி! இந்த ரஸகுளி கையைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஜாக்ரதையாய் வைத்துக்கொண்டருள வேணும்; இதனால் இருப்பு பொன்னாகுமென்று சொல்லி ஒரு ரஸ குளிகையைக்கொடுக்க, ஆழ்வார், ஓ ஸித்தனே! அதப்படியிருக்க ட்டும்; இந்த குளிகையை நீ வாங்கிப்பார்; இதனால் கல் தங்கமாகி றது என்றுசொல்லி தம் திருமேனியிலிருந்த அமுக்கைத்திரட்டி

உருண்டையாக்கிக்கொடுக்க, வித்தன் அதைவாங்கிக்கொண்டுபோய் ஒருமலைமேல் தடவ அம்மலை அப்போது பொன்மலையாய் மேருபர்வதம்போல விளங்கிநிற்பதைக்கண்டு ஆச்சரப்பப்பட்டு ஆழ்வானைக்கொண்டாடி க்ருதார்த்தனாய்த் தன் தேசத்திற்குச்சென்றான்.

பின்பு சிலகாலம் ஆழ்வார் யோகாப்பாஸ நிஷ்டராய் ஒரு குஹையி லெழுந்தருளியிருக்கும்போது ஒருநாள் பொய்கைபூதம் பேயாழ்வார்கள் அவ்வழியாயெழுந்தருளி திருமழிசைப்பிரானுடைய தேதீப்யமானமானதிவ்யதேஜஸ்ஸைக்கண்டு அந்த குஹைக்குள்ளே முந்தருள, திருமழிசைப்பிரான் எதிர்கொண்டுவந்து தண்டம் ஸமர்ப்பித்து அர்க்யபாத்யாத்பாஸநர்த்தமான உபசாரங்களை ஸமர்ப்பித்து குசலப்ரஸம் பண்ணினார். அப்போது முதலாழ்வார்களு மிவரும் பரஸ்பரம் பாகவதஸமாவேசத்தினால் ஸத்துஷ்டராய், பகவத் குஹை பவம் பண்ணிக்கொண்டு ஸௌகமேயெழுந்தருளியிருந்தார்கள். சிறிதுகாலங்கழித்து முதலாழ்வார்கள் இவரிடத்தில் நியமமம் பெற்றுக் கொண்டு லோகஸஞ்சாரார்த்தமாக எழுந்தருளினார்கள்.

பின்பு திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய அவதாரஸ்தலமான திருமழிசைக்கெழுந்தருளினார். அங்கு அதுஷ்டராத் துக்குத்திருமண்காப்பகப்படாமல் சிந்தாக்ரார்த்தா யெழுந்தருளியிருக்கையில், திருவேங்கடமுடையானெழுந்தருளி, திருமண பெருமாள் கோயிலிலிருக்கிறது, அதைப் பரிக்ரஹியுமென்று ஸாதிக்க, பெருமாள்கோயிலுக்கெழுந்தருளி திருமண்காப்பை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து அதுஷ்டராத் செய்துகொண்டெழுந்தருளியிருந்தார்.

அந்தரம் சிலகாலம்கழித்துப் பெருமாள்கோயிலில் யதோக்த காரியை ஸேவித்துக்கொண்டு பொய்கைப்புஷ்கரிணிக்கனாயில்யோகாப்பாஸம் செய்துகொண்டு அங்கு எழுதுது ஸம்வத்ஸர மெழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது கணிகண்ணன் ஆழ்வாரையாஸ்ரயித்துப் பரமபாகவதராயெழுந்தருளியிருந்தார். அங்கொருகிழவி ஆழ்வார் யோகாப்பாஸம்செய்யும் தேசத்தைப் ப்ரதிநிதம் ஸ்தல சுத்திசெய்து கொண்டிருக்க, அவளிடத்தில் ஆழ்வார் ப்ரஸங்கராய், உனக்கு வேண்டும்வரம் கேட்டுக்கொள்ளென் றருளிச்செய்ய, அந்தக்கிழவி, எனக்கு யௌவமம் வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க, அப்படியே நீ யுவதியாகக் கடவாயென்று ஆழ்வார் அதுக்ரஹித்தார். அவள் அப்போதே யுவதியாய் அப்ஸரஸ்த்ரீபோல் அதி ஸௌந்தரியாயிருந்தாள். ஒருநாள் அதேசாதிபத்யான பல்லவராயனென்பவன் அவ்வழியாய்ப் போம்

போது இவளைப்பார்த்து மோஹித்து இவளை காந்தர்வவிவாஹம்செய்துகொண்டு தனக்குப் பட்டமஹிஷியாக்கித் தன்னுடையஸகலைஸ்வரயங்களையும் அவளதீர்மாக்கி ஸுகமநுபவித்துக்கொண்டிருந்தான்.

பின்பு பல்லவராயன் நாள்தோறும் தனக்குண்டானகிழத்தனத்தையும் தன் பட்டமஹிஷிக்குண்டான நவயௌவந்தையும்பார்த்து இதுக்கென்னகாரணமென்று தன் மஹிஷியைக்கேட்க, அவன், திருமழிசைப்பிரான் ப்ரஸாதத்தினால் எனக்கு யௌவநம் நித்யமாய் வருத்தியடைகிறதென்றுசொல்ல, அதைக்கேட்டு, ஆனால் ஆழ்வானாய்மழத்துக்கொண்டுவந்து என்னையு மப்படியே கடாக்கிக்கும்படியே செய்யவேணுமென்று பல்லவராயன்சொல்ல, அவர் இங்கெழுந்தருளமாட்டார்; அவர் ப்ரியசிஷ்யரான கணிகண்ணனை யெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வருகிறேனென்றுசொல்லிக் கணிகண்ணனை யைமழத்துக்கொண்டுவந்தான். ராஜா அவரைப்பார்த்து, உம்முடைய ஆசார்யரான ஆழ்வாரை இங்கெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க, அதுக்கு, ஆழ்வார், இங்கெழுந்தருளமாட்டாரென்று கணிகண்ணன் ஸாதித்ததைக்கேட்டுக் கலக்கமுற்றிருந்தான். அங்குள்ளார், இந்தக் கணிகண்ணர் உன்விஷயமாக ஒரு கவிபாடினால் அதுஸபலமாகுமாயைவால் உன் அபீஷ்டத்தைஇவரைக்கொண்டு பாடுவித்துக்கொள்ளென்றுசொல்ல, ராஜாவும் கணிகண்ணனைத் தன்விஷயமாக ஒரு கவிசொல்லவேணுமென்று பகுவிதமாக ப்ரார்த்தித்தாலும், நான் மதுஷ்யனைக் கவிபாடமாட்டேனென்று ஒரேபிடியாய்க் கணிகண்ணன் சொன்னதைக்கேட்டு, ஆனால் ராஜபக்தியில்லாத நீர் எந்தேசத்தி விருக்கவேண்டாமென்று சொன்னான். கணிகண்ணன்இந்த வருத்தார்த்தத்தை ஆழ்வாருடன் விண்ணப்பம்செய்ய, ஆழ்வாரும், நீர் போனபின் நமக்கிங்கென்ன ப்ரயோஜனம்? நான் உம்முடனே வருகிறேனென்றுசொல்லி எழுந்திருந்து இதுகளைப் பெருமாளிடம் விண்ணப்பஞ்செய்து தேவாரும் என்னுடனே எழுந்தருளவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உம்மைப்பிரிந்த நமக்கும்இங்கொருகாரியமுமில்லை; நான்உம்முடனேகூட வருகிறேனென்று திருவந்தாழ்வானாகிற தன் படுக்கையைச் சுற்றிக்கொண்டு பெருமான்புறப்பட, அதைக்கண்டு மற்ற எம்பெருமான்களும், இதரமான தேவதந்தரங்களும், அவரவர்கள் பக்தஜநங்களும் புறப்பட்டு காஞ்சிகரத்திற் கொருக்ரோசம் வெளியில்போய்விட்டார்கள். அப்போது நகரம் அழகழிந்து இருள்முடிப்போக, பல்லவராயன்

அப்பொழுது மந்திரிகளைத் திரட்டி இந்த அநிஷ்டத்துக்கென்ன
 ஹேதுவென்று விசாரித்து, பெருமானிடத்தி லபசாரப்பட்டோமெ
 ன்று நிச்சயித்து பஸ்சாத்தாபத்துடன்போய், யதோக்தகாரியைத்
 தன் பட்டணத்துக் கெழுந்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க, அவர்,
 ஆழ்வாரெழுந்தருளினால் வருகிறேனென்ன, ஆழ்வாரைப் ப்ரார்த்
 திக்க, ஆழ்வாரும், நம் கணிகண்ணன் வந்தால் வருகிறேனென்ன,
 பல்லவராயன் கணிகண்ணன் திருவடிகளில் விழுந்து அபராதக்ஷாப
 ணம்பண்ணிக்கொண்டு பட்டணத்துக் கெழுந்தருள வேணுமென்று
 ப்ரார்த்திக்க, கணிகண்ணனு மவனிடத்தில் ப்ரஸந்ராய் பட்டணத்
 துக்கெழுந்தருள அவருடன்கூட ஆழ்வாரும் யதோக்தகாரியும்
 மற்ற எம்பெருமான்களும் தேவதாந்தரங்களும் அவரவர்கள் பக்த
 ஜநங்களுமாகக் காஞ்சிநகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்நகர
 மும் இருள்நீங்கி முன்போலவே சோபாயமாநமா யிருந்தது. பல்
 லவராயனும் பாகவத ப்ரபாவத்தைக் கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டு ஆழ்வா
 ரை யாஸ்ரயித்து ஜநமத்தைக் க்ருதார்த்தமாக்கினான். ஆழ்வார்
 எம்பெருமானிடத்திற் கெழுந்தருளி, தேவரீர் பக்தபராதி்ராய் அடி
 யேன் விண்ணப்பம் செய்தபடி செய்தருளிற்றுகையால் இதுமுதல்
 தேவரீர் யதோக்தகாரி, சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமாளென்று
 திருநாமம் சாத்தியருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க ஸ்ரியஃபதியும்
 அதுமுதல் அத்திருநாமத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றினான்.

சிலகாலமங்கே யெழுந்தருளியிருந்து பின்பு திருக்குடந்தைக்
 கெழுந்தருள வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யெழுந்தருளும்
 போது நடுவழியிலொருநாள் மஹாவ்யாக்ரபுரத்திற் கெழுந்தருளி
 னார். அங்கு வேதாத்யயநம் செய்துகொண்டிருந்த சிலப்ராஹ்மண
 ர்கள் ஆழ்வாரைக்கண்டு சூத்ரர் ஸமீபத்தில் வேதாத்யயநம் செய்யக்
 கூடாதென்று நிறுத்திவிட்டார்கள். ஆழ்வார் இவர்களாத்யயநத்திற்கு
 விரோதம் வேண்டாமென்று தாமப்புறமெழுந்தருளினார். அந்த பாக
 வதாபசாரத்தினு லவர்களுக்குமேல் அத்யயநம் செய்யவேண்டிய வா
 க்யம் மறந்துபோய்த் தடுமாறிக்கொண் டிருக்கையில், பரமதயானு
 வான ஆழ்வார் மேல்வாக்யத்தி னர்த்தத்தை யவர்களிடும்படி ஒரு
 கறுப்புரெல்லை நகத்தினால் பிளந்து பொகட்டார். அப்போது
 (க) 'கூஷ்ணாநாஃ வீ_ண ஹீணாஃ நவநிலி_ண ஃ_ண கூ_ணஷ்ணாகுதி_ணகூ_ணதி_ண

(க) யஜுர்வேதம், க-காண்டம் க-அதுவாகம்.

ணா-க்ருஷ்ணநாம் வீரஹீணம் நகநிர்பிண்ணம் க்ருஷ்ணகூடாதக்ஷி
ண" என்கிற வாக்யம் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ஜ்ஞாபகம் வந்தது. அவர்க
ள் ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞானவைபவத்தைக்கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டு ஆழ்
வாரை பருவிதமாகவாராதித்தார்கள். இதனால், சூத்ரரெவ்வளவு
பாகவதர்களானாலும் வேதார்த்த மறியலாமத்தனையொழிய வேத
வாக்யத்தை யுச்சரிக்கக்கூடாதென்றும், அக்ரவார்ணஸ்தர்கள் அந்த
பாகவதர்களை நிந்திக்கக்கூடாதென்றும் ஆழ்வார் தம்மதுஷ்டாநத்தி
னால் ப்ரகாசிப்பித்தருளினார்.

பின்பு ஆழ்வார் அந்தக்ராமத்தில் உஞ்சவ்ருத்திசெய்துகொண்டு
வீதிகள் தோறு மெழுந்தருளிக்கொண்டிருக்கும்போது அவ்வூர் கோ
ரிலிலெழுந்தருளியிருக்கிற பெருமாள் ஆழ்வாரெழுந்தருளமவ்வ
வீதிகளுக்கெதிர்முகமாகத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தார். இதை அர்ச்ச
கர் கண்டுசிலருடன் சொல்ல, அவர்கள் வந்து யஜ்ஞவாடத்தில்ப்ராஹ்
மணஸமூஹத்தில்சொல்ல, எல்லாருமெழுந்து போய்ப்பார்த்து யதார்
த்தமென்று நம்பினார்கள். அவ்வளவில் யஜ்ஞத்துக்கு யஜமானன் ஆழ்
வார் ஸநிதிக்குப்போய்த்தன் யஜ்ஞவாடத்துக் கெழுந்தருளவேணு
மென்று ப்ரார்த்தித் தெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து ப்ராஹ்
மணோத்தமர் நிறைந்திருக்கும் ஸபாமண்டபத்தி லக்ராஸநத்திலெழு
ந்தருளப்பண்ணி அக்ரபூஜை பண்ணினான். யாகம் செய்விக்கும்
ருத்விக்குக்களு மத்வர்யுக்களு மதைப்பொறாமல் கோபித்துக்கொ
ண்டு, ப்ராஹ்மணோத்தமரான எங்களை யநாதரித்து முதலில் சூத்ர
னைப் பூஜித்த உனக்கு யாகம் எஷ்டமாய் விட்டதே. ப்ராஹ்மணவ
மானம் செய்த இந்த அந்யாயமெங்காவது நடக்குமா? என்று அவர்
கள் வாய்க்கு வந்தபடி பருஷோக்திகளைச் சொல்லி யஜமானனைக் கல
ங்கப்பண்ணினார்கள். யஜமானன் பாகவத வைபவமறிந்த மஹாதுபா
வனாகையால் ஆழ்வார் ஸநிதிக்குவந்து விநீதனாய்நின்று, ஒஸ்வாமீ!
இந்த மூர்க்கர்களுடைய பருஷோக்தி கர்ணகடோரமா யிருக்கிறது;
ஸஹிக்கக்கூடவில்லை; தேவரீர் ப்ரபாவத்தை மறைத்துக்கொண்டே
ழுந்தருளி யிருக்க இது ஸமயமன்று; தேவரீர் ப்ரபாவத்தைக்
கொஞ்சம் வெளியிடவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க ஆழ்வாரவனிட
த்தி லதுக்ரஹம்பண்ணி ஸ்ரீபுத்தியை தயாநித்தார். ஸ்ரீயுபத்யுமப்
போது ஆழ்வார் திருமுடியில் சேஷசாயியாய், சங்கசக்ரதானாய், பூர்
ணசக்தாநிபாநனாய், நீலமேக ஸ்யாமனாய், பிதாம்பரதானாய் வந்தெ
ழுந்தருளி நிற்க, ஆழ்வார் திருவடிகளி லபசாரப்பட்டவர்களெல்லா

ரும்பார்த்து ஆஸ்சர்யமடைந்து பயப்பட்டு ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீபாதத்
தையாஸ்ரயித்து அபராதக்ஷாபணம் பண்ணிக்கொண்டு பகுமுகமாக
ஸ்தோத்ரம்பண்ண ஆழ்வார் அவர்களுக்கு விசேஷார்த்தங்களை யுபதே
சித்து க்ருதார்த்தராக்கினார்.

பின்பு ஆழ்வார் அங்கிருந்து திருக்குடந்தைக் கெழுந்தருளி பள்
ளிகொண்டிருந்த ஆராவமுதாழ்வாரை ஸேவித்து அவர் விஷயமாக
(க) “நடந்தகால்கள் நொந்தவோ” என்கிற பாசுரத்தை விண்ணப்பம்
செய்ய ஆராவமுதனும் அந்த பரமபோக்யமான பாசுரத்தைத் திருச்
செவிசாத்தி எழுந்திருக்க(உ) “வாழிகேசனே” என்று எழுந்திருக்கவே
ண்டா, அப்படியே மெழுந்தருளியிருக்க வேணுமென்று ஆழ்வார் விண்
ணப்பம் செய்ய, அதுமுதல்திருப்பள்ளியிலிருந்தெழுந்திருப்பதுபோ
லவே இப்போதும் ஸேவை ஸாதித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அதுமுதல்
ஆராவமுதனுக்கு உத்தாநசமனென்று திருநாமமாயிற்று. ஸமஸ்
தபாபஹரமான திருக்குடந்தையில் இரண்டாயிரத்து முந்நூறு ஸம்,
வத்ஸரம் ஆராவமுதனை ஸேவித்துக்கொண்டு தர்சனப்ரவர்த்தனம் செ
ய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்து அந்த திவ்யதேசத்திலேயே திரு
நாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

திருமழிசைப்பிரானுடைய பரமபாவநமான இந்த சித்ராசரித்ரத்
தை பக்தியுத்தராய்க்கேட்கும் மஹாநுபாவரும் வாசிக்கும் பாகவதர்
களும் எழுதும் மஹாங்களும் ஐஹிகத்தில் ஆயுராரோக்ய ஐஸ்வர்ய
ஸத்ஸந்தாநாதி பலங்களை யடைந்து, சரீரபாதாநந்தரம் ஸ்ரீவைகுண்
டத்தை யடைந்து நித்யஸூரிகளோடு கலந்து நித்யகைங்கர்ய நிரத
ராய் அபரிச்சிந்நாந்த யுக்தராயிருப்பார்கள். இந்த பரபாவம் யதா
மதி ஸங்க்ரஹமாக எழுதப்பட்டதாகையால் பக்திஸாரபதாம்போஜ
பக்தராஜஹம்ஸர் இதில் நீரைவிட்டுப் பாலையே கொள்வார்களென்று
பார்த்திக்கிறேன்.

இவர் திருநகூத்தரதனியன்.

வெய்யாங்குரேராவி வகூர்ஸஹாமுலவோடிவடி ।

உவீலாரவாராபீஸஹதிஸாரஹஹஜே ॥

மகாயாம்மகரேமாஸி சக்ராம்சம்பார்க்கவோத்பவம்
மஹீஸாரபுராதீசம் பக்திஸாரமஹம்பஜே

இவர் தனியன்.

ஸத்திவநையவிஹுஹாத்தநே ஸுத்திஹாரஜிதவிதஹாரிணே ।
உத்திராயகஜோராரிவாடியோ ஹத்திஸாரஜோநயேநஜோநஜே ॥

சக்திபஞ்சமயவிக்ரஹாத்மநே சக்திஹாரஜிதசித்தஹாரிணே
முத்திதாயகமுராரிபாதயோர் பக்திஸாரமுநயேநமோநம:

வாழி திருநாமம்.

அன்புடனந்தாதி தொண்ணூற்றுறுரைத்தான் வாழியே
அழகாருந் திருமழிசையமர்ந்த செல்வன் வாழியே

இன்பமிகு தையின்மகத் திங்குதித்தான் வாழியே

எழிற்சந்த விருத்தம்நூற்றிருபதீந்தான் வாழியே
முன்புகத்தில் வந்துதித்த முனிவனார் வாழியே

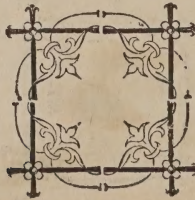
முழுப்பெருக்கில் பொன்னியெதிர் மிதந்தசொல்லோன் வாழி
நன்புவியில் நாலாயிரத்து முந்நூற்றான் வாழியே [யே

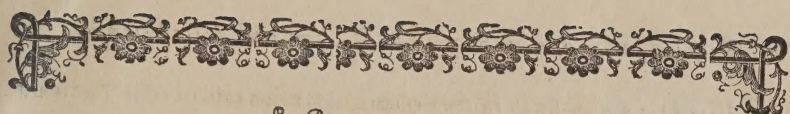
நங்கள்பக்தி சாரரிரு நற்பதங்கள் வாழியே.

திருமழிசையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இப்படிக்கு,

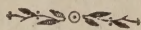
ஸபாபண்டிதர் தர்க்கதீர்த்தர் ராமாநுஜாசாரியார்.

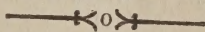

ஸ்ரீமதோமாநுஜாயநமஃ.

இ ய ற் ப ா

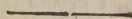

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த
நான்முகன் திருவந்தாதி,
தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.— (நாராயணன் படைத்தா னித்யாதி) ஸர்வேஸ்
வானுடைய ஸர்வஸ்மாத் பரத்வத்தை ஸாதித்த பக்திஸாரருடைய
ஸ்ரீஸூக்தியான திவ்ய ப்ரபந்தத்தை யநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி
மகஸ்ஸே! பக்திஸார கேஷத்ராதிபதியானவர் ஸ்ரீபாதங்களையே ஸ்
தோத்ரம் பண்ணென்கிறது.

ஸ்ரீராமப்பிள்ளை யருளிச்செய்த தனியன்.

நாராயணன்படைத்தான் நான்முகனை, நான்முகனுக்கு
ஏரார்சிவன்பிறந்தானென்னும்சொல்—சீரார்
மொழிசெப்பிவாழலாம் நெஞ்சமே, மொய்பூ
மழிசைப்பரனடியேவாழ்த்து.

அவ்வயம்.— நாராயணன் நான்முகனை படைத்தான். நான்மு
கனுக்கு ஏர் (5) ஆர் சிவன் பிறந்தான் என்னும் சொல் (15) சீர்
ஆர் மொழி செப்பி வாழலாம் (15) நெஞ்சமே! மொய் பூ மழிசைப்
பரன் அடியே (25) வாழ்த்து. (21)

அர்த்தம்.— ஸ்ரீமந்நாராயணன் நான்குமுகங்களையுடையப்ரஹ்
மாவை ஸ்ருஷ்டித்தான். ப்ரஹ்மாவுக்கு ஸாதநாநுஷ்டாகத்தினால்
(ரு) பூர்ணானை ருத்ரன் பிறந்தான்; என்கிற வர்த்தத்தை ப்ரதிபாதி
க்குமதாய். (க0) கல்யாணகுணங்களினால் நிறைந்த ப்ரபந்தத்தை
யநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கலாம். (கரு) நெஞ்சே! அழகிய பூக்களை
யுடைய திருமழிசைப்பிரானுடைய திருவடிகளையே (உ0) மங்களா
சாஸகம்பண்ணு. (உக)

கச இயற்பா, நான்முகன் திருவந்தாதி, தனியன் வ்யாக்யாநம்.

வ்யாக்யாநம் — (நாராயணன்படைத்தான்நான்முகனை) (க) “வன
கோஹவெ நாராயண சூவிக் நஸு ஹா நேஸாந்-ஏகோஹ
வை நாராயண ஆஸீத் நப்ரஹ்மாநேசாந்” என்றும், (உ) “நாராயண
வரோஜோதி-நாராயண பரோஜ்யோதி” என்றும், (ங) “நாராய
ணேப்ரதீயதே-நாராயணேப்ரஸீயந்தே” என்றும், (ச) “வனகூலிஷு
திவிஸூதாஸு நாராயணஃ ப்ரஹ்-ஏகஸ்திஷ்டதி விஸ்வாத்மாஸு
சநாராயணஃப்ரபு” என்றும் (ரு) “ஸுஷ்டிஸித்ருகா கரணீ-ஸ்ருஷ்
டிஸ்தித்யந்தகரணீ” என்று தொடங்கி, (ஈ) வனகவனவஜநாடி-ந்.
ஏக ஏவ ஜநார்த்தந” என்றும், (எ) “வனகவனவ ஜகஸூரீ ஸகூரீந
யு-தஃப்ரஹ்-ஏகஏவஜகத்ஸ்வாமீ சக்திமாந்யயஃப்ரபு” என்
றும் அவரவர்கள் ஸர்வேஸ்வரனாலே ஸம்ஹார்யரென்றும், (அ) “யநா
லிவஜாடிஹவ நஹா தாப்ர ஜாவதி-யந்தாபிபத்மாதபவந்மஹாத்மா
ப்ரஜாபதி” (கூ) “நாராயணாடி ஹாஜாயதே | நாராயணாடி ஹே
ஜாயதே-நாராயணத் ந்ரஹ்மாயதே | நாராயணத்த்ருத்ரோ ஜாய
தே” (கௌ) “விரூபாக்ஷாயப்ரஹ்ணஃப்ரதாய ஜேஷ்டாய ஸ்ரே
ஷ்டாய-விருபாக்ஷாய ந்ரஹ்மணஃ புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ஸ்ரேஷ்டாய”
என்றும் (கக) “ப்ரஹ்ணஸூரிஸூவிஸூவ ஸூரிவ ஹூவயாஸூதாடி-
ப்ரஹ்மணஸ்சாபிஸம் பூதச்சிவ இத்யவதார்யகாம்” என்றும் அவரவர்
கள் எம்பெருமானாலே ஸ்ருஜ்யரென்றும் சொல்லப்படுகிற வேதார்த்
தங்களை ஸர்வாதிகாரமாய்படி “நான்முகனை நாராயணன் படைத்
தான், நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான்படைத்தான்,
யான்முகமாய்ந்தாதி மேலிட்டறிவித்தே னாழ்வாரானைச் சிந்தாமல்
கொண்மினீர் தேர்த்து” என்று உபக்ரமித்து “இனியறிந்தேன்”
என்று தலைக்கட்டிலும் “நற்கிரிசை நாரணன் னீ” என்றிறே அரு
ளிச்செய்தது. அத்தையாயிற்று “நாராயணன் படைத்தான் நான்
முகனை நான்முகனுக்கேரார் சிவன்பிறந்தானென்னும் சொல்” என்கி
றது. என்னும் என்று வேதாந்தப்ரஸித்தி தோற்றச்சொல்லுகிறது.

(க) மஹோப நிஷத்.

(உ) தைத்திரீயம்-நாராயணஸூக்தம்.

(ங) ருக்வேதம், நாராயணோப நிஷத். (ச) பாரதம், அநுஸம்ருதி.

(ரு) ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம்-க-உ-சுசு. (ஈ) ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம், க-உ-சுசு.

(அ) (அ) (கூ) ருக்வேதம், நாராயணோபநிஷத்.

(கௌ) ஸாமவேதம்-சாந்தோக்யம். (கக)

இயற்பா, நான்முகன் திருவந்தாதி, தனியன் வ்யாக்யாநம், கடு

சொல் சீரார் மொழியாவது-தமிழுக்கவயவமாகச் சொல்லுகிற சொற் சீர்களாலே ஆர்ந்த மொழியென்னுதல். என்னும் சொல்லென்று சொல்லப்படுவதுமாய் சீரார்மொழி யென்று (க) “சீர்கலந்த சொல்” என்கிறபடியே கல்யாண குணப்ரகரமான மொழியென்னுதல். (மொழிசெப்பி) ஏவம்விதமான நான்முகன் திருவந்தாதி ப்ரபந்தத்தை யதூஸந்தித்து. (வாழலாம்) உஜ்ஜீவிக்கலாம். (நெஞ்சே) மறஸ்ஸே ! நீ ஸஹகரிக்கவேணும்.

அதாவது.— (மொய்யு மழிசைப்பானடியே வாழ்த்து) ப்ரபந்த வக்தாவான திருமழிசை யாழ்வார் திருவடிகளையே ஸ்தோத்ரம் பண்ணு. (உ) “இடம்கொண்ட கீர்த்தி மழிசைக் கிறைவன் இணையடிப்போது” என்னும்படி நிரதிசய போக்யமா யிருக்கிற இத்தையே விரும்பிப்போரு. மொய்யு என்று செறிந்த பூவென்னுதல், அழகிய பூவென்னுதல். அன்றிக்கே, பூ என்று அழகாகவுமாம். அப்போது மிக்கவழகு என்றபடி.

மொய்யு என்று-மழிசைக்கு விசேஷணமாதல், திருவடிகளுக்கு விசேஷணமாதல்.*படிக்கு விசேஷணமாதல், அடிக்கு விசேஷணமாதல். இப்படி வைலக்ஷண்யத்தையுடைய திருமழிசை யாழ்வார் திருவடிகளையே மங்களாசாஸநம் பண்ணு, என்கிறது. அவர் (ங) “வாழிகேசனே” என்றும், ச, “மாலை வாழ்த்திவாழ்மினே” என்றும்பகவத்விஷயமங்களா சாஸந ப்ரசம்ஸை பண்ணினாலும், நீ ஆழ்வாரடி விடாமல் மங்களாசாஸநம் பண்ணென்கிறது.

நான்முகன் திருவந்தாதி தனியன் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர்திருவடிகளேசாணம்,

(க) பெரியதிருவந்தாதி-அக.

(உ) இராமாநுசநூற்றந்தாதி-கஉ.

(ங) திருச்சந்த விருத்தம், சுஅ.

* படிக்கு-தேசத்துக்கு.

(அ) திருச்சந்த விருத்தம்-சுஅ.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த
நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—முதலாழ்வார்கள் அநுபாவ்யவஸ்துவை நிஷ்
கர்ஷிக்க அதுக்குக் களைபிடுங்குகிறார். க்ஷேத்ராஜ்ஞர்பக்கவிலே ஈஸ்
வர்தவ புத்திமையப்பண்ணி அநர்த்தப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஈஸ்
வரனுடைய பரத்வத்தை உபபாதித்து அவர்கள் அநீஸ்வரரென்கிறார்.

நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனும்
தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்-யான்முக
அந்தாதிமேலிட் டறிவித்தே னாழ்பொருளைச் [மாய்
சிந்தாமற் கொன்மினீர் தேர்ந்து. க.

அந்.— நாராயணன் நான்முகனை படைத்தான். நான் முகனும்
தான் (5) முகமாய் சங்கரனை படைத்தான். யான் முகமாய் (10) ஆழ்
பொருளை அந்தாதிமேலிட்டு அறிவித்தேன். நீர் தேர்ந்து (15) சிந்
தாமல் கொன்மினீர். (17)

அர்.—ஸ்ரீமநாராயணன் சதுர்முக ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தா
ன். ப்ரஹ்மாவும் தானே (௫) ப்ரதாநனயுக்கொண்டு ருத்ராளை ஸ்ரு
ஷ்டித்தான். நான் ப்ரதாநனயுக்கொண்டு (௧௦) (இந்த) கம்பிரமான
வர்த்தத்தைத் திருவந்தாதிமேன்கிறப்ரபர்த்தத்தில்வைத்து உபதேசி
த்தேன், நீங்க ளாராய்ந்து (௧௫) (இவ்வர்த்தத்தை) நமுவாமல் (மன
தில்) வையுங்கோள். (௧௭)

வ்யா.— அவ.— முதற்பாட்டு.— ப்ரஹ்மாதிகள் ஸம்ஸாரத்தை
ப்ரவர்த்திப்பிக்க ப்ரதாநநானுற்போலே தந்நிவ்ருத்திக்கு ப்ரதாநன
னை நானென்கிறார்.

(நான் முகனை நாராயணன்படைத்தான்) ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக் குபகரணமாக நாலுமுகத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தான். (நான்முகனுந் தான்முகமாய்) பின்பு ப்ரஹ்மாவுந் தானே ப்ரதானாய் ருத்ரனை ஸ்ருஷ்டித்தான். (யான்முகமாயித் யாதி) இப்படி துரவகாஹ்மானபொருளை நானே யதுபவித்துப் போகில் ஸம்ஸாரிக ளநர்த்தப்படுவரேயென்று செம்பிலும் கல்விலும் வெட்டுமாபோலே ப்ரபந்தத்திலே யிட்டிதுக்கு ப்ரதானாயறி வித்தேன். ஆழ்பொருளையென்று நசிக்கிறபொருளை யென்றுமாம். (நீர் தேர்ந்து சிந்தாமற்கொள் மின்) ஸம்ஸாரத்தினுடைய தண்மையையும் நான்சொன்ன வர்த்தத்தினுடைய வருமையையுமுணர்ந்து இவ்வர்த்தம் மங்காமல் புத்திபண்ணுகோள்.

க.

அரும்பதவிளக்கம்.— முதற்பாட்டு.— ஸம்ஸாரத்தையுண்டாக்கித்ததனுருணமானப்ரயோஜனங்களை யுங் கொடுத்து ஸம்ஸாரத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே ப்ரதானரென்கிறது. பரத்வநிர்ணயம்பண்ணி மோக்ஷோபாயத்தை யுபதேசிக்கையாலே நிவ்ருத்திப்ரதான ரென்கிறது. ப்ரஹ்மாதிகளைப் பரத்வசங்கைபண்ணிப் பற்றுக்கை நசிக்கிற பொருள்.

க.

தேருங்கால் தேவ நொருவனே யென்றுரைப்பர்,
ஆரு மறியா ரவன்பெருமை.— ஓரும்
பொருள்முடிவு மித்தனையே யெத்தவம்செய் தார்க்கும்,
அருள்முடிவ தாழியான் பால்.

உ.

அர்.—தேருங்கால் தேவன் ஒருவனையென்று உரைப்பர். அவன்பெருமை (5) ஆரும் அறியார். ஓரும் பொருள் முடிவும் (10) இத்தனையே. எத்தவம் செய்தார்க்கும் ஆழியான்பால் அருள்முடிவது. (15)

அர்.— விசாரித்தால் தேவனென்பவன் (ஸ்ரீமந்நாராயணன்) ஒருவனையென்று (வ்யாஸாதிகள்) சொல்லுவார்கள். அந்தநாராயணனுடையமஹிமையை (௫) யொருவரு மறியார்கள். (ஸ்ருதஸ்ம்ருத்யாதிகளில்) ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரத்வவஸ்துவின் பர்யவஸாரமு (௧௦) மிவ்வளவே. எவ்விதமானதபஸ்ஸை யதுஷ்ட்டித்தவர்களுக்கும் சக்ரதரன்பக்கனுண்டான (க்ருபையினுல்தான்) அந்ததபஸ்ஸின்பலம் (பெறும்படி) முடியும். (௧௫)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு.—(தேருங்காவித்யாதி) (க) ‘தக்ஷஜி ஜாஸுபா நா நாஹே து விஸுரோ தோஹெவ’ தக்ஷஜி கோபிஹா ஜோபிஹரி ந டாராயணஸு^{ஸு}த: - தத்வம்ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹே துபிஸ்ஸர்வதோமுகை: | தத்வமேகோ மஹாயோகீ ஹரிர்நாராயண ஸ்ம்ருத:” என்னும்படியே விசாரிக்கும்பொது ஸர்வேஸ்வரனொருத் தனையென்று சொல்லுவார்கள். (ஆருமறியாவன்பெருமை) ஒருத்த ருமவனுடைய பெருமையைப் பரிச்சேதிக்கவறியார்கள். (ஒரும்பொ ருள் முடிவுமித்தனையே)ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளெங்குமாராயுமர்த்தத்தினு டைய நிர்ணயமில்வளவே. (எத்தவமித்யாதி) எல்லாஸாதாராநுஷ்ட டாநம் பண்ணினவர்களுக்கும் அவற்றுக்கும் பலம் ஸர்வேஸ்வரன் பக்கவில் நின்றுமென்கை.

உ.

அரு.— இரண்டாம்பாட்டு.— பலத்தைக்கொடுக்கையருளின் கார்யமாகையாலே அருள்முடி வென்று பலத்தைச்சொல்லுகிறது.

பாலில்கிடந்ததுவும் பண்டரங்க மெய்ததுவும்,

ஆலில் துயின்றதுவு மாரறிவார்,—ஞாலத்

தொருபொருளை வானவர்தம் மெய்ப்பொருளை, அப்பில் அருபொருளை யானறிந்தவாறு.

ங.

அங்.— ஞாலத்து ஒரு பொருளை வானவர்தம் மெய் (5) பொருளை அப்பில் அரு பொருளை, பண்டு (10) பாலில் கிடந்தது வும் அரங்கம் எய்ததுவும் ஆலில் (15) துயின்றதுவும் யான் அறி ந்தவாறு ஆர் அறிவார். (20)

ஆர்.— லீலானிபூதிக் கத்விதீயமான காரணவஸ்துவும் நித்ய ஸூரிகளுக்கு யதார்த்தமாக (ப்ரத்யக்ஷமாக) (ரு) அநுபவிக்கத்தகு ந்தவஸ்துவும், ப்ரளயார்ணவத்தில்சயனித்திருந்த திருபமான மான வஸ்துவமான ஸர்வேஸ்வரனையும், (அவன்) முன்பு (க) திருப்பாற் கடலில் பள்ளிகொண்டிருந்ததையும், ப்ரீரங்கத்தில் பள்ளிகொ ண்டதையும், ஆலந்தளிரில் (கரு) கண்வளர்ந்ததையும் கா னறிந்த விதமாக வேறாறிவார்கள்? (20)

வ்யா.—அவ.— மூன்றாம்பாட்டு.—(பாலில்) வேறொருவரறிவா ரில்லை, நானேயென்றது - நானவன் காட்டக்கண்டே னாகையாலே யென்கிறார்.

(பாலில்கிடந்ததுவும்) அவதாரத்துக்குறுப்பாகத்திருப்பாற்கடவி
லே கண்வளர்ந்ததுவும். (பண்டரங்கமெய்ததுவும்) அபேக்ஷிப்பாரின்
றிக்கேயிருக்கக்கோயிலிலே வந்துகண்வளர்ந்தருளிற்றும். (ஆலில்
துயின்றதுவுமாரறிவார்). (ஞாலத்தொருபொருளை) *கார்யாகாரமெல்
லாமழிந்து (க) “ஸுடேவ-ஸதேவ” என்று நிற்கிறவனை. (வானவர்தம்
மெய்ப்பொருளை) நித்யஸூரிகளுக்கும் ப்ராப்யனு யுள்ளவனை. (அப்
பிலருபொருளை) (உ) “சுவவனவவஸஜ-புரொள - அபௌவஸஸர்ஜா
தௌ” என்று ஜலஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி யதிலே கண்வளர்ந்தருந்
கிறவனை. (யானறிந்தவாறு) அவன் காட்டக்கண்ட நானறிந்தபடி
ஸ்வயத்தந்தால் காண்பார்க்கறியப்போகாது.

க.

ஆறு சடைக்கரந்தா னண்டர்கோன் றன்னோடும், [ருவர்
கூறுடையனென்பதுவுங் கொள்கைத்தே;—வேறொ
இல்லாமை நின்றானை யெம்மாளை, எப்பொருட்கும்
சொல்லானைச் சொன்னேன் தொகுத்து.

ச.

அந்.— ஆறு சடை கரந்தான் அண்டர்கோன்தன்னோடும் கூறு
டையன் (5) என்பதுவும் கொள்கைத்தே? வேறொருவர் இல்லாமை
நின்றானை (10) எப்பொருட்கும் சொல்லானை எம்மாளை தொகு
த்து சொன்னேன். (15)

அந்.— கங்காநதியைத் தன்சடையில் மறையச்செய்தருத்
றும் அண்டாதிபதிபானஸர்வேஸ்வரனோடும் பாகமுடையவன் (ஸ
மானமான ஐஸ்வர்யமுடையன்) (10) என்னும்சொல்லை நம்பலாமா?
வேறொருத்தர் (தனக்கொப்பு) இல்லாமல் எழுந்தருளி யிருக்கிறவ
னுவாய் (க0) ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் வாசகங்களானஸகலச
ப்தங்களுக்கு மர்த்தமாகப்ராதிபாதிக்கப்பட்டவனுமான என்ஸ்வர்
மியை ஸங்க்ரஹமாகச் சொன்னேன். (கரு)

வ்யா.— அவ —நாலாம்பாட்டு.— (ஆறு) தாமறிந்தபடியையுப
பாதிக்கிறார்.

(ஆறித்தயாதி) ஜடையிலே கங்கையைத்தரித்து ஸாதகனுனருத்
ரன் ஸர்வசேஷியானவனோடொக்க சேஷித்தவத்திலே கூறுடையனெ
ன்று இதுவும் சேதநர்க்கு புத்திபண்ணப்படுமோ? (வேறித்தயாதி)
(க) “சுஹம்ஸுரஸுஜமதஃ ப்ரஹ்மஸுரஸுரயஸுரஸுரபிதஃவரதரம்நா

* கார்யகாரண மெல்லாம்.

(4) சாந்தோக்யம். சு-உ.

(உ) மதுஸ்மருதி. க-அ

க. சீதை. எ-எ.

நஞ்சு கிண்கி லிய நஞ்சுப. அஹம்ஸர்வஸ்யஜகதஃ ப்ரபவஃப்ரளயஸ்த
தா-மத்தஃ பரதாம்நார்யத்கிஞ்சிதஸ்த்திதநஞ்ஜய”என்னும்படி நின்ற
வனை. (எம்மாளை) எனக்கு ஸ்வாமியானவனை. (எப்பொருட்கும்
சொல்லாளை) ஸர்வசப்த வாச்யனானவனை. எல்லாப்பொருளுக்கும்
சொல்லவேண்டும்படி நின்றவனை யென்றுமாம்.(தொகுத்துச்சொன்
னேன்). ச.

அரு.— நாலாம்பாட்டு.— கொள்கைத்து-கொள்கை யுடைத்து.
எப்பொருட்டும் சொல்லாளை எல்லாப்பதார்த்தங்களுக்கும் தன்னைச்
சொல்லும்படி. தொகுத்து - சுருக்கி. ச.

தொகுத்தவரத்தனாய்த் தோலாதான்மார்வம்,
வகிர்த்த வளையுகிர்த்தோள்மாலே,—உகத்தில்
ஒருநான்றுநீயுயர்த்தி யுள்வாங்கிநீயே,
அருநான்குமானாயி.

௫.

அந்.— தொகுத்த வரத்தனாய் தோலாதான் மார்வம் வகிர்த்த
(5) வளை உகிர் தோள் மாலே! உகத்தில் (10) ஒருநான்று உள்
வாங்கி நீயே உயர்த்தி நான்கும் (15) அரு ஆனாய் நீயே
அறி (19)

அர்.— (தபஸ்ஸுபண்ணி) ஸம்பாதித்த வரத்தையுடையனாய்
தோலாமலிருக்கிற ஹிரண்யகசிபுவினுடைய மார்பைப் பிளந்தும்
(௫) வளைந்துமிருக்கிற நகங்களையும் புஜங்களையுமுடையவனாய் (ப்ர
ஹ்லாதனிடத்தில்) வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணினவனே! ஸ்ருஷ்டி
காலத்தில் (10) ஒருநாள் ஸம்ஹரித்த நீயே ஸ்ருஷ்டித்து தேவ
திர்யம் மனுஷ்ய ஸ்தாவராருபமானநாலுக்கும் (கரு) அந்தர்யாமியா
யானவனே (இலத) நீயே யறிந்தருளவேணும். (கக)

வ்யா.— ஐந்தாம்பாட்டு.— (தொகுத்தவியந்தாதி) திரட்டினவா
த்தை யுடையவனாகையாலே வரங்கொடுத்தவர்களுக்கும் தோலாத
ஹிரண்யனுடைய மார்பைப்பிளந்து வளைந்த வுகிரையும் தோளையு
முடையையாய், ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் பக்கலிலே வ்யாமுக்கத்தனான
வனே!(உள்வாங்கி நீயேயுகத்தி லொருநான்று நீயுயர்த்தி)ஜகத்தடை
ய ஸம்ஹரித்த நீயே ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே (க) “சூதபவமக்டு-ஆத
பகதம்” என்னும்படி நிற்கிற. உயர்த்தியென்று-அவதரித்திஎன்னவு
மாம். (அருள் நான்குமானாய்)தேவதிர்யம் மனுஷ்ய ஸ்தாவராதிகளி

லே அந்தராத்மதயா ப்ரகாசித்துநின்ற. (நீயே அறி) இவ்வர்த்தம் வேறொருவ ரறிவாரில்லை, தேவரே அறிந்தருளவேனுமென்கை. ௫.

அரு.— ஐந்தாம்பாட்டு.— (உகத்தில்) உகக்கை - ஸ்ருஷ்டியாய், ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே உயர்த்தி. (ஆதபகதம்) வெய்யிலானது எங்குமொக்க வ்யாபிக்குமாபோலே அந்தராத்மாவாக எங்கும்வ்யாபித்தாயென்றபடி. நான்கிலு மருவாய்நின்றாய். ௫.

அறியார்சமண ரயர்த்தார் பவுத்தர்,
சிறியார்சிவப்பட்டார் செப்பில்,—வெறியாய
மாயவணைமாலவணை மாதவணையேத்தாதார்,
ஈனவரே யாதலாலின்று.

சு.

அர்.— சமணர் அறியார். பவுத்தர் அயர்த்தார். சிவப்பட்டார் (5) சிறியார். ஈசெப்பில், வெறியாய மாயவணை மாலவணை (10) மாதவணை ஏத்தாதார். ஆதலால் இன்று ஈனவரே. (15)

அர்.— ஜைநர் (உண்மையை) அறியவில்லை. பெளத்தர் (யதார்த்தமறியாமல்) ப்ரமித்தார்கள். சைவர் (௫) (அறியத்தக்கவஸ்துவையறியாமல்) அற்பராணர்கள். (இவைகளை) சொல்லில், ஸர்வகந்தனாய் ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதனாய் ஆஸ்ரிதவ்யாமுத்தன யிருக்கிற (க௦) ஸ்ரியுபதியை (இவர்கள்) ஸ்தோத்ரம்செய்யார்கள். ஆகையால் (இவர்கள்) இப்போது ஹீனர்களே. (க௫)

வ்யா.— அவ.— ஆறும்பாட்டு.— (அறியார்)வேறொருத்தரறிவாரில்லையோ வென்ன, பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அறியப்போமோ வென்கிறார்.

(அறியார்சமணர்)(க) “வ்யூஹிஸ்யூஹி-ஸ்யாதஸ்த்திஸ்யாந்நாஸ்தி” என்று அநேகாந்தமாகக் கொள்கையாலே ஆர்ஹதர்த்தவமுள்ளபடி யறியார். (அயர்த்தார் பவுத்தர்) ப்ரதிஸந்தாநம் பண்ணுகைக்கு ஓரூபவிதாவைக் கொள்ளாமையாலும், ஜ்ஞாநத்தைக் க்ஷணிகமாகக் கொள்ளுகையாலும் பெளத்தரும் தத்வஜ்ஞாநத்தில் அறிவுகெட்டிருப்பார்கள். (சிவப்பட்டார் சிறியார்) ப்ரமாணத்தையொருபடிகொண்டு ப்ரமேயத்தை யுள்ளபடி கொள்ளாமையாலே

ருத்ர ஸம்பந்திக ளானவர்களுமெளியார்.(செப்பில்)இவர்களைப் பேசில்.(வெறியித்யாதி)நீரதிசய போக்யனாய் ஆஸ்சர்யபூதனாய் வ்யாழுத்தனாய் ஸ்ரியஃபதியான ஸர்வேஸ்வரனை.(ஏத்தாதாரீனவரே) அவர்களேத்தாமையாலே தண்ணியரே. ஹீநரென்றும் அஹீநரென்றும் நான் ப்ரதிபாதிக்க வேணுமோவென்கிறார்.

சு.

அரு.— ஆறும்பாட்டு.— ப்ரதிஸந்தாகம் - ப்ரத்யபிஜ்ஞை. க்ஷணிகமாகையாலே ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணப்போகா தென்றபடிபிழை.

சு.

இன்றாக நானையே யாக,இனிச்சிறிதும்
நின்றாகநின்னருளென்பாலதே.—தன்றாக
நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய்:நாரணனே
நீயென்னையன்றியிலே.

எ.

அந்.— இன்றுஆக, நானையேஆக இனி சிறிது நின்றஆக,
(5) நின் அருள் என்பாலதே. நாரணனே நன்றாக (10) நான்
உன்னையன்றி இலேன். நீ என்னையன்றி (15) இலை கண்டாய்: (17).

அர்.— இன்றாகவுமாம், நானையாகவுமாம், இன்னம் சிறிதுகா
லம் கழித்தாகவுமாம். (ரு) உன் க்ருபை யென்னிடத்தில் பூர்ணமா
யிராகின்றது. ஸ்ரீமந்நாராயண! அழகியதாக (க0) நான் உன்னை
விட்டு வேறொருராகுகரையுடையேனல்லேன். நீ யென்னைத்
தவிர்த்துப் (கரு) பரிபூர்ணமாகமாட்டாய். இதைப்பார்த்தருள
வேணும். (க௭).

வ்யா.— ஏழாம்பாட்டு.— (இன்றாகவித்யாதி) இன்றாகவுமாம்,
நானையாகவுமாம், சிறிதுகாலம் கழித்தாகவுமாம்; காலவிளம்பமே
உன்னுடைய ப்ராஸாதமென் பக்கவிலே.(நன்றாகவித்யாதி)காலவிளம்
பமென்றுமென்பக்கவி வென்றுஞ் சொல்லிற்றெத்தாலே யென்னில்,
அகிஞ்சநாக ஸம்ப்ரதிபந்நானவெனக்குன்னை யொழிய வேறொரு
அபாஸ்ய மில்லாமையாலே. (நாரணனே நீயென்னையன்றியிலே.)
பூர்ணானுனஉனக்கு அபூர்ணானுன வென்னையொழிய அபாஸ்யமி
ல்லே. உன்னுடைய சேஷிதவ ஸ்வரூபத்தாலும் என்னுடைய சேஷ
தவ ஸ்வரூபத்தாலும் விடப்போகாது.

எ.

இலைதுணைமற்றென்னெஞ்சே யீசனைவென்ற,
சிலைகொண்ட செங்கண்மால்சேரா, —கொலைகொண்ட
ஈரைந்தலையா நிலங்கையையீடழித்த,
கூரம்பனல்லால்குறை.

அ.

அந்.— என்னெஞ்சே! ஈசனை வென்ற சிலை கொண்ட (5)
செம் கண் மால் சேரா கொலைகொண்ட (10) ஈரைந்தலையான் இலங்
கையைடழித்த கூர் அம்பனல்லால் (15) குறை துணை மற்று
இல்லை. (19).

அர் — என்ஹ்ருதயமே! ருத்ரனை ஜயித்த ததுஸ்ஸைப் பிடி
த்த (ரு) சிவந்த திருக்கண்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனோடு பொரு
ந்தாமல் மரணமடைந்த (க0) தசகரீவனுடைய இலங்கையை
யழியச்செய்த கூர்மையான வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகனை
விட (க்ரு) குறையைத்தீர்க்கும்படியான ஸ்ஹராயம் வேறென்
றில்லை (கக)

வ்யா.— அவ.—(இலைதுணை)புகையிலுண்பனென்று கொண்டு
சொல்லி யுன்னை யொழிய வேறென்றறியேனென்கிற தென்னெ
னில், வேறுள்ளது கழுத்துக்கட்டி யாகையாலே யென்கிறார்.

(இலைதுணைமற்று) ஸர்வேஸ்வரன் துணையென்கை யன்று
ஸாத்யம்; மற்றுள்ளார் துணையன்றென்கை. (என்னெஞ்சே) இவ்வர்
த்தம் சொல்லுகைக்குப் பாங்கான நெஞ்சே! ஈசனையித்யாதி) வே
றெருத்தர் துணையல்லவென்றது - வேறெரு பூர்ணரில்லாமையா
லென்கிறது. ருத்ரனைவென்ற ததுஸ்ஸைப்பிடித்த புண்டரீகாக்ஷ
னான ஸர்வேஸ்வரன் வந்தவதரித்தவிடத்திலும் (க) “நநடேயபு-
நநமேயம் ” என்று (உ) “கொத்துத்தலைவன்” என்னும்படி பத்துத்
தலையையுடைய ராவணனுடைய லங்கையை மூலையடியே வழிபோ
க்கினவம்பின் கூர்மையையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகனை யொழியத்
தம்முடைய குறையில் வேறெருவர் துணையில்லை. எம்பெருமானார்
ஸ்ரீபாதத்தை யாஸ்ரயித்தவர்கள் அசேதநமான க்ரியாகலாபத்தி
னுடைய கூர்மையை விஸ்வஸித்திருப்பார்கள், இவர்கள் சக்ரவர்த்தித்
திருமகன் அம்பின் கூர்மையைத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பார்கள். அ.

(க) ஸ்ரீராமாயணம். யுத்தகாண்டம் ௩௬ - ௧௧.

(உ) பெரியாழ்வார் திருப்பொழி. க - ௧0 - ௩.

அரு.— எட்டாம்பாட்டு.— (புகையில்) தெரியாது. ஆனாலும், புகையிலுண்பன் - நீ இத்தனை பொகட்டாலுண்பன்; இல்லாவிட்டால் பட்டினியேயென்னுமாபோலே. நீயொழிய வேறில்லை யென்கிறது—வேறு ரக்ஷகரில்லாமையாலே யென்றபடி. ஈசனை வெல்லுகை—தேவர்களில்லாருங்கூடி பரதத்வ நீர்ணயம் பண்ணுகைக்காக விழ்வகர்மாவாலே இரண்டுவில்லையுண்டாக்கி இருவர்கையிலுங் கொடுக்க விஷ்ணு வில்லெடுத்தெய்ய உத்யோகித்த வுடனே நுத்ரன் வில்லுங்கையுமாக நடுங்கி விழுகையாலே வென்றதென்கிறது. அ.

குறைகொண்டுநான்முகன் குண்டிகைநீர்பெய்து, மறைகொண்டமந்திரத்தால்வாழ்த்தி—கறைகொண்ட கண்டத்தான் சென்னிமேலேறக்கழுவினான், அண்டத்தான்சேவடியை யாங்கு. கூ.

அந்.— நான்முகன் குறைகொண்டு குண்டிகைநீர் பெய்து மறை (5) கொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி ஆங்கு அண்டத்தான் (10) சே அடியை கறைகொண்டகண்டத்தான் சென்னிமேல் ஏற (15) கழுவினான். (16)

அந்.— ப்ரஹ்மாவானவன் தன்நைசயத்தைமுன்னிட்டிக் கொண்டு கமண்டலதீர்த்தத்தை வார்த்து வேதங்களில் (௫) ஸாரமாகச்சொல்லப்பட்ட புருஷஸூக்தாதிமந்த்ரங்களினால் மங்களாசாஸநம்பண்ணி அந்தத்திரிவிக்ரமாவதாரகாலத்தில் அண்டாதி பதியானஸர்வேஸ்வரனுடைய (௧௦) அழகிய திருவடிகளை நீல கண்டன் சிரஸ்ஸில் விழும்படி (௧௫) திருமஞ்சனம்செய்தான். (கக.)

வ்யா.—அவ.— ஒன்பதாம்பாட்டு.— (குறை) வேறொருத்தர் துணையில்லை யென்றது - பூர்ணராக ஸம்ப்ரதிபந்நானவர்களுந் தந்தாம் குறையை இவனுக்கறிவித்துத் தங்க ளபேகழிதம் பெறுகையாலேயென்கிறார்.

(குறைகொண்டத்யாதி) சதுர்முகனுன தான் குண்டிகையிலே தர்மத்தை ஜலமாகஉண்டாக்கி. (மறையித்யாதி) ஸ்ரீ புருஷஸூக்தத்தாதிக்களாலே மங்களாசாஸநம்பண்ணி. (அண்டத்தான் சேவடியை க்கறைகொண்ட கண்டத்தான் சென்னிமே லேறக்கழுவினான்) திருவுலகளந்தருளின ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை அக்காலத்திலே நீல

கண்டனுடைய சிரஸ்ஸிலே படும்படியாகக்கழவினான். ஸாஹஸிக
ரான ப்ரஜைகள் வழியேபோய் வழியே வரவேணுமென்று தீர்த்தத்
தை மேலே தெளிப்பாரைப்போலே.

கூ.

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(குறைகொண்டு) ஆகிஞ்சிங்யாதிக
ளே முன்னிட்டு, குண்டிகை-கமண்டலம், பெய்கை-உண்டாக்குகை.

ஆங்காரவாரமது கேட்டு, அழலுமிழம்

பூங்காரரவணையான் பொன்மேனி,—யாங்காண

வல்லமேயல்லமே மாமலரான்வார்சடையான்,

வல்லரேயல்லரேவாழ்த்து.

க௦.

அங்.— ஆங்கு ஆரவாரமது கேட்டு அழல் உமிழம் (5)
பூ கார் அரவு அணையான் பொன் (10) மேனி யாம் காண
வல்லமேயல்லமே? மா (15) மலரான் வார் சடையான் வாழ்
த்து வல்லரே யல்லரே. (௨௦)

அர்.— அக்காலத்திலுண்டான மங்களாசாஸந்த்வதியைக் கே
ட்டு (சத்ருக்கள் கோஷிக்கிறார்களென்று) நெருப்பைக் கக்கா
நின்ற (௫) அழகிய சிற்றத்தையுடைய திருவந்தாழ்வானைப்
படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய அழகிய (௧௦) திரு
மேனியை நாம் ஸேவிக்க ஸமர்த்தரல்லோமோ! அழகிய (௧௫)
திருநாபிகமலத்திற் பிறந்த ப்ரஹ்மாவும் தொங்குகிற சடையை
யுடைய ருத்ரனும் (அவனை) ஸ்தோத்ரம் செய்கைக்குத்தக்க சக்
தியையுடையவர்களாக வாகார்களே. (20)

வ்யா.— பத்தாம்பாட்டு.—(ஆங்காரவாரமதுகேட்டு)(௧)“திகை
வாழியெழ” என்னும்படி திரு வுலகளந்தருளினபோ துண்டான
வார்த்தைகேட்டு. (அழலுமிழம்) (௨)“விடங்காலுந்தீவாயரவணை”
என்னும்படியே. (பூங்காரரவணையான்) அழகிய சிற்றத்தையுடைய
திருவந்தாழ்வானைப்படுக்கையாக வுடையவனுடைய, சேஷிபக்கல்
பரிவாலேவந்த சிற்றமாகையாலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படி
யிருக்கிறபடி. (பொன்மேனி யாங்காணவல்லமே யல்லமே) அவனு
டைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமேனி ஸ்வரூபத்துக்கு மேலொன்றி
ல்லையென்றிருக்கிற நமக்குக்காணக்குறையுண்டே? (மாமலரானித்
யாதி) திருநாபிகமலத்திலே அவ்வவதானே பிறந்தே னென்றும்,
ஜடை தரையிலேதாமும்படி ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினேனெ

(௧) திருவாய்மொழி. எ-ச-க.

(௨) இரண்டாந்திருவந்தாதி, எச.

ன்றும் ஸ்வசக்தியில் குறைய நினையாதபரஹ்மருத்ராதிகள் வாழ்த்த மாட்டாரே.

கக.

அரு.— பத்தாம்பாட்டு.— (பூங்கார்) கார்-சுறுப்பாய், சிற்றம். வல்லமே யல்லமே-அல்லவல்லோமே. மாட்டுவோமென்றபடி. ஸ்வ ரூபம்-விக்ரஹம், வலரேயல்லலே-வவ்லாரல்லரே, மாட்டாொன்றபடி.

வாழ்த்துகவாய் காண்ககண்கேட்கசெவி, மகுடம் தாழ்த்திவணங்குமின்கள் தண்மலரால்,—குழ்த்த துழாய்மன்னுநீண்முடி யென்தொல்லைமால்தன்னை, வழாவண்கைகூப்பி மதித்து.

கக.

அங்.— குழ்த்த துழாய் மன்னு நீள் முடி (5) என் தொல்லை மால்தன்னை வழா வண் (10) கைகூப்பி மதித்து மகுடம் தாழ்த்தி (15) தண் மலரால் வணங்குமின்கள். வாய் வாழ்த்துக. (20) கண் கரண்க. செவி கேட்க. (24)

அர்.— சுற்றப்பட்ட திருத்துழாய்மலை பொருந்தியிருக்கிற நீண்ட திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய், (௫) என்னிடத்தி லநா தியாக வ்யாமோஹத்தையுடையனு ஸர்வேஸ்வரனை (கூணமா த்ரமும்) விடாம லழகிய (௧0) கைகளைக் கூப்பி த்யாநம்பண்ணித் தலைகளை வணக்கி (௧௫) சீதலமான புஷ்பங்களைக்கொண் டா ஸ்ரயியுங்கோள். (உங்கள்) வாய் (அவனை) மங்களாசாஸனம் செய்யட்டும், (20) கண் ஸேவிக்கட்டும். காது (அவன்குணங் களைக்) கேட்கக்கடவதாக. (உசு)

வ்யா.— பதினோராம்பாட்டு.— (வாழ்த்துகவாயித்யாதி) ஸர் வேஸ்வரனை வாழ்த்தக்கண்டவாயும், காணக்கண்டகண்ணும், அவனு டைய குணங்களைக் கேட்கக்கண்ட செவியும், தந்தாமுக்குவகுத்த தொழிலைச்செய்கை, (மகுடந்தாழ்த்தி வணங்குமின்கள் தண்மல ரால்) அவன் திருவடிகளிலே வணங்கக்கண்ட தலையை யங்கே தாழ் த்தி புஷ்பாத்யபகரணங்களைக்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே உங்கள் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்குங்கோள். (குழ்த்தவித்யாதி) வணங்குவித்துக்கொள்ளுகைக்கு லகூணம்சொல்லுகிறது, குழப் பட்ட திருத்துழாய் வர்த்தியாநின்னு ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான முடி யையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தை மாறாமல்நினைத்து உதரமானகையைக்கூப்பி, மகுடம்தாழ்த்தி வணங்கு மின்கள் தண்

மலரால்) புஷ்பாத்யபகரணங்களைக்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே உங்கள் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்குகோள். கக.

அரு.— பதினொரம்பாட்டு.— வழா-வழுவுதலின்றி, மாறாமல். திருநாமமத்யாஹார்யம். மதித்து - நினைத்து. கக.

மதித்தாய்போய்நான்கின் மதியார்போய்வீழ,
மதித்தாய்மதிகோள்விடுத்தாய்,—மதித்தாய்
மடுக்கிடந்த மாமுதலேகோள் விடுப்பான்.ஆழி
விடற்கிரண்டும்போ யிரண்டின்வீடு. க௨.

அந்.— மதியார் நான்கில் போய் வீழ மதித்தாய். (5) மதி
கோள் விடுத்தாய். மடு கிடந்த (16) மா முதலே கோள் விடு
ப்பான் போய் (15) ஆழி விடற்கு மதித்தாய். இரண்டும்
போய் (20) இரண்டின் வீடு மதித்தாய். (23)

அர்.— (உன்னை) ஆஸ்ரயியாதவர்கள் தேவதீர்யங் மனுஷ்ய
ஸ்தாவரங்களாகிற நான்கு யோதிகளிலும் போய் விழும்படி ஸங்க
ல்பித்தாய் (௫) சந்த்ரனுடைய வ்யஸநத்தைப் போக்கினாய்.
மடுவி விருந்த (௧0) பெரிய முதலையின் பலத்தை யழிக்கை
க்காக அங்கெழுந்தருளி (௧௫) திருவாழியை பாயோகிக்க ஸங்கல்பி
த்தாய். ஆனையும் முதலையும் போய் (20) இரண்டினுடைய ஸ்தா
நத்தை (முதலே கந்தர்வபதவியையும் யானைதன் திருவடிகளை
யும்) அடையும்படி ஸங்கல்பித்தாய். (௨௩)

வ்யா.— பன்னிரண்டாம்பாட்டு.— (மதித்தாயித்யாதி) (நான்
கின்மதியார் போய்வீழ்மதித்தாய்) வேதத்தாலு மெங்கும் புக்
குன்னை யுணராதவர்கள் அதஃபதிக்கும்படியாக மதித்தாய். (மதி
யார் நான்கில் போய்வீழ் மதித்தாய்) உன்னைமதியாதவர்களை
(௧) “க்ஷிபாஜிஜஸூரீஸா-ஹாநாஸா-ரீஷேவயோநிஷா - க்ஷிபா
ம்யஜஸ்ரமசுபாநாஸா-ரீஷேவயோநிஷா ” என்னும் படியே
சூர்வீத யோதிகளிலும் போய் விழும்படிக் கிடாக நினை
த்தாய். (மதிகோள்விடுத்தாய்) சந்த்ரனுக்கு வ்யஸநத்தைப்
போக்கினவனே! (மடுவித்யாதி) பொய்கையிலே கிடந்தபயாவஹ
மானமுதலேஸ்ரீகஜேந்த்ராமூர்வானைப்பற்றின பற்றுவிடும்படிக்கிடாக

ஸங்கல்பமின்றிக்கே திருவாழியை விடுகைக்கு நினைத்தாய் (இரண்
டும்போ யிரண்டின்வீடு மதித்தாய்) பூர்வாகாரங்களைவிட்டு முதலேகந்
தர்வனாய் ஆன திருவடிசைப் பெறும்படிக் கீடாகவும் நினைத்
தாய். (க௨)

அரு.— பன்னிரண்டாம்பாட்டு.— நான்கில்-நாலுவேதமாதல்,
நாலுயோநிபாதல். தேவாதிசதுர்விதம். மதித்தாய்போய் - மிகவும்
நினைத்தாய். இரண்டும்போய் - முதலையாகாரமும் ஆனையாகாரமும்
போய். இரண்டின்வீடு - முதலேக்கு சாபமோகஷமும் ஆனைக்கு
முகத்தியுமென்றபடி. (க௨)

வீடாக்கும் பெற்றி யறியாது, மெய்வருத்திக்
கூடாக்கி நின்றுண்டு கொண்டிழல்வீர்,—வீடாக்கும்
மெய்ப்பொருள்தான்வேதமுதற்பொருள்தான்,விண்ண
வர்க்கும் நற்பொருள்தான் நாராயணன். (க௩)

அரு.— வீடு ஆக்கும் பெற்றி அறியாது மெய் (5) வரு
த்தி கூடாக்கி நின்று உண்டுகொண்டு உழல்வீர். (10) வீடு
ஆக்கும் மெய்ப்பொருள்தான் வேதம் முதல் பொருள்தான்
(15) விண்ணவர்க்கு நல் பொருள்தான் நாராயணன். (19)

அர்.— மோகஷத்தை யுண்டாக்கும் ஸாதகத்தை யறியாமல்
சரீரத்தை (௫) (உபவாஸாதிகளினால்) வருந்தப்பண்ணிக் குழை
யாக (அஸாரமாக) ச்செய்து (பட்டிணியாய்) இருந்து (இதன்
பலத்தை) புஜிப்போமென்றதயவஸித்துத் திரிகிறவர்களே! (௧0)
மோகஷத்தைத்தரும் பரமோபாயமும், வேதத்தில் ப்ரதாநமாகச்
சொல்லப்பட்ட வஸ்துவும். (௧௫) நித்யஸூரிகளுக்கு விலகஷண
மான புருஷார்த்தமும் ப்ரீமநாராயணனே யாயிருக்கும். (௧௧)

வ்யா.—பதினமூன்றாம்பாட்டு.—(வீடாக்கும் பெற்றியறியாது)
மோகஷத்தைத்தருவிக்கும் ப்ரகாரமறியாது. (மெய்வருத்தி) சிரகால
முண்ணுதே நின்று பின்பு ஜீவித்து இப்படி அதுஷ்டி ப்போமென்று
நெஞ்சிலே கொண்டிழல்வீர்! “கொன்றுழல்வீர்” என்னில், உங்
களை ஹிம்ஸித்துழல்வீரென்றுமாம். (வீடாக்கும் மெய்ப்பொருள்
தான்) மோகஷத்தை யுண்டாக்கும் அவ்யவஹித ஸாதகம். (வேதமு
தல் பொருள்தான்)மோகஷப்ரதனென்று வேதத்திலே ப்ரதிபாதிக்கப்

படுமவன். (விண்ணவர்க்கும் நல்பொருள்தான்.) நியதஸூரிகளுக்
குப் ப்ராப்யனுனவன். (நாராயணன்) ஸர்வேஸ்வரன். கங.

அரு.— பதினமூன்றும்பாட்டு.— உபாஸகரைக்குறித்து உங்க
ளுபாஸந்திலே ப்ரயோஜனமில்லை, அவனே உபாயமென்கிறார்.
(நீடாக்கு மித்யாதி) கூடாக்கி - சரீரத்தை வற்றப்பண்ணி. கங.

நாராயணனென்னை யாளி நரகத்துச்

சேராமல் காக்குந் திருமால், தன்—பேரான

பேசப் பெறாத பிணச்சமயர் பேசக்கேட்டு,

ஆசைப்பட்ட டாழ்வார் பலர்.

கசு.

அர்.— நாராயணன் என்னை ஆளி நரகத்து சேராமல் (5,)
காக்கும் திருமால் தன்போன பேச பெறாத (10) பிணம்
சமயர் பேச கேட்டு ஆசைப்பட்டு (15) பலர் ஆழ்வார். (17)

அர்.— ஸர்வசேஷியாய் என்னைப் பரிபாலகம்செய்யுமவ
னாய் நரகத்திற் சேராதபடி (ரு) ரக்ஷிக்குமவனுன ஸ்ரீய:
பதி, தன் திருநாமங்களானவற்றை யதுஸந்திக்க பாக்யமில்லாத
(க0) பிணம்போன்ற மதத்தையுடையவர்கள் சொல்லும் விபரீ
தார்த்தங்களைக் கேட்டு (அதை) ஆசைப்பட்டு (கரு) அநேகர்
முழுக்கிப்போவர்கள். (கஎ).

வ்யா.—பதினாலாம்பாட்டு.--(நாராயணனென்னையாளி) (க)சுவி
வஜ்ஜமதாரிஸூஸ்தாரிஸூ - அகிலஜகத்ஸ்வா மிந்நஸ்மத்ஸ்வாமிந். (நர
கத்தித்யாதி) பிராட்டிக்குப் ப்ரியமாக ஆஸ்ரிதரை ஸம்ஸாரத்தில் ப்ர
வேசியாமல் காக்குமவன், இப்படி ஸர்வரக்ஷகனுளவனுடைய திரு
நாமங்களைப் பேசப்பெறுதே, ஜீவியாநிர்கச்செய்தே ம்ருதப்ராயரா
யிருக்கும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் வேறேயோர்த்தமுண்டென்று சொ
ல்லக்கேட்டு அநர்த்தப்படுவார் சிலருண்டென்றும் பரமப்ராப்யன்
நாராயணனென்று முப்பாதிக்கிறார். கசு.

அரு.— பதினாலாம்பாட்டு.— ஆசைப்பட்டு - அவர்கள்கொன்
னத்தைக்கேட்டு - அவர்க ளுபாஸிக்கிற விஷயத்தை யாசைப்ப
ட்டு, ஆழ்வார் - அத:பதிப்பரென்றபடி. கசு.

பலதேவ ரேத்தப் படிகடந்தான் பாதம்,
மலரேற விட்டி றைஞ்சி வாழ்த்த—வலராகில்,
மார்க்கண்டன் கண்ட வகையே வருங் கண்டர்,
நீர்க்கண்டன் கண்ட நிலை. கரு.

அந்.— பல தேவர் ஏத்த படி. கடந்தான் (5) பாதம் மலர் ஏற இட்டு இறைஞ்சி (10) வாழ்த்தவலராகில் நீர்க்கண்டன் கண்ட நிலை மார்க்கண்டன் (15) கண்டவகையே வரும்கண்டர். (17)

அந்.— அநேகமரண தேவர்க ளேத்தும்படி பூமியை யளந்தவனுடைய (ரு) திருவடிகளில் பூக்களை விழும்படி ஸமர்ப்பித்து வணக்கத்துடன் (௧௦) மங்களாசாஸனம் செய்தார்களாகில் விஷஜலத்தைக்கண்டத்திலேயுடையருத்ரன் கண்டாஸ்ரயித்துநின்ற விருப்பு மார்க்கண்டேயன் (௧௫) கண்டவிதத்தில் வந்துகிடமும். (௧௭)

வ்யா.—பதினைந்தாம்பாட்டு.—(பலதேவரித்யாதி)வேறுஸ்ரயணீயரில்லைபென்று தோற்றிநின்றவன் திருவடிகளிலே வேறோஸ்ரயணீயராக நினைத்தவர்கள் செய்கிறதொழிலை அவ்வவஹிதமாகத் தாங்கள் செய்யவல்லார் சிலரென்கிறார்.

(பலவித்யாதி) பலதேவ ரேத்தப்படி கடந்தான்பாத மென்கையாலே ஆஸ்ரயணீயவஸ்து விவனென்று அறுதியிட்டு,(மலரேற விட்டி றைஞ்சி வாழ்த்த வலராகில்) என்கையாலே தாங்களாஸ்ரயணீயராக நினைத்தவர்கள் செய்கிற செயலைத் தாங்களும்செய்ய வல்லராகில். (மார்க்கண்டனிட்யாதி) மார்க்கண்டேயன் தேவனை மோக்ஷார்த்தமாகச் சென்று ஆஸ்ரயிக்க, மோக்ஷப்ரதனீஸ்வரனே யென்று காட்டுமிதுவே யுள்ளதென்று ருத்ரன் காட்டக்கண்டு இதாவே யிவனுக்குள்ளதென்று மார்க்கண்டேயன் கண்டவகையேயுறுஸந்திக்கும் அவ்வவஹிதமாக ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்க வல்லவராகில் மார்க்கண்டேயன் கண்டவகையே ஸித்திக்கும். கரு.

அரு.— பதினைந்தாம்பாட்டு.— மோக்ஷப்ரதத்வம் ஸர்வேஸ்வரனுக்கொழிய இதரருக்கில்லை யென்னுமத்தை இப்பாட்டில் ஸூசிப்பிக்கிறார் (பலதேவரித்யாதி). பலதேவரேத்தவென்றுப்ரஹ்மருத்

ராதிகள்மலரிட்டேத்துமாபோலே தாங்களுமேத்தவல்லராகிலென்ற படி. வேறே ராஸ்ரயணீயர்-ஈஸ்வரனையொழியத் தங்களுக்காஸ்ரயணீயராக நினைத்த ப்ரஹ்மருத்ராதிகள். கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (பலதேவரித்யாதி). இதுவே - இவனுக்குக் காட்டுகையே, இவனுக்குள்ளதென்று மார்க்கண்டேயன்கண்டது ருத்ரன் மோக்ஷப்ரதன்னன்று, ஸர்வேஸ்வரன் மோக்ஷப்ரதனென்று கண்டவகை. இத்தால் அவனே பரதேவதை, இதரரன்மென்றயடி. நீர்க்கண்டன கண்டநிலை மார்க்கண்டன் கண்டவகையே வருமென்றவ்யம்.

௧௫.

நிலைமன்னு மென்னெஞ்ச மந்நான்று, தேவர்

தலைமன்னர் தாமே மாற்றாக, — பலமன்னர்

போர்மாள வெங்கதிரோன் மாயப் பொழில்மறைய,

தேராழி யால்மறைத்தா ரால்.

௧௬.

அந்.— அந்நான்று தேவர் தலை மன்னர் தாமே (5) மாற்றாக பல மன்னர் போர் மாள (10) வெங்கதிரோன் மாய பொழில் மறைய தேராழியால் (15) மறைத்தாரால் என் றெஞ்சம் நிலைமன்னும். (18)

அந்.— அந்தபாரதயுத்தகாலத்தில் தேவர்களுக்குத் தலைவரான ராஜாவாகிய தாமே (௫) சத்ருவாய்க்கொண்டு அநேகம் ராஜாக்கள் யுத்தத்தில் முடிந்துபோம்படியாகவும், (௧0) உஷ்ணகிரணனாஸூர்யன் மறையும்படியாகவும், பூமி காணாமலிருள்முடும்படியாகவும் தேர்ச்சுக்கரத்தினால் (௧௫) (ஸூர்யனை) மறைத்தவரா லென்னெஞ்சம் தரித்து நிற்கப்பெற்றது. (௧௮)

வ்யா.— பதினாறும்பாட்டு.— (நிலைமன்னுமென்னெஞ்சம்) ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக்கண்டதென்றறிந்தபடியாலேபறக்கிறதொன்றிலேபாரம்வைத்தாற்போலே(௧)“உணுஹிநஃ-சஞ்சலம் ஹிமநஃ” என்றுசொல்லப்படுகிறநெஞ்சம்நிலைபெற்றது. ப்ராப்திதசையில்பிறக்குமதிங்கேயிருக்கப்பிறந்தது. (அந்நான்று) பாரதஸமரத்திலே. (தேவர்) (௨) “ராஜாயிராஜஸுரோஷாடி-ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம்” என்றுஞ்சொல்லப்படுகிற*அயர்வறுமமார்களதிபதி. (தானே மாற்றாகவித்யாதி) (௩) “அபிஷேகாடி-தவிஷதந்தம்” இத்யாதிப்படியே

(௧) கீதை. ௬-௩௪.

(௨)

(௩) பாரதம் உத்யோக ௯.

பாண்டவசத்ருக்கள் தனக்குசத்ருக்களாகவும், பலமன்னர்கள் முடியும் படியாகவும் (க) “வீஷோடே திஸூரோ-பீஷோதேதி ஸூர்ய:” என்று தன்னுஜனையாலே ஒரு முஹூர்த்தந்தரப்பாமலுதிப்ப தஸ்த்த மிப்பதாகிற ஆதித்யன் மறையவும், எதிரிகளுக்கிவ்விடத்தில் அஸ்த்தமித்ததில்லை யென்று குறைசொல்லப்போகாதபடி பூமியடைய மறையவும், ஆதித்யனை ப்ரகாசகமான திருவாழியாலே மறைத்தா ரானவராலே யென்னெஞ்சம் ஸ்திதித்தது, நித்யஸூரிகளுக் கவ்வரு காய்(௨) “வஸதுகாஸிஸதுஸஜு:”-தைத்யகாம ஸஸ்த்யஸங்கல்பப்” என்றோதப்படுகிற தாமேதமக்குத் தகாதபடியான பொய்யைச் செய்கையாலே என்னெகஸ்திதித்தது. ஈர்வான்-அஸத்யப்ரதிஜ்ஞாய ரக்ஷிப்பானுன பின்பு நம்முடைய ஸத்ய தபச்சமாநிகளைக்கொ ண்டென்னென்கை (௩) “நூலோநாஸிஸவதி-ந்யாஸோநாமபக வதி” இஸ்லோகத்தில் நினைத்த உர மிப்பாட்டால் சொல்லுகிறது.

அரு.— பதினாரும்பாட்டு.— பொழில்-பூமி. பூமியடைய ஆதி த்யகிரணம் மறையவுமென்றபடி. க௭.

ஆல நிழல்கீ முறநெறியை நால்வர்க்கு,
மேலை யுகத்துரைத்தான் மெய்த்தவத்தோன்—ஞாலம்
அளந்தானை யாழிக் கிடந்தானை, ஆல்மேல்
வளர்ந்தானைத் தான்வணங்கு மாறு. க௭.

அந்.— மெய் தவத்தோன் ஞாலம் அளந்தானை ஆழி (5)
கிடந்தானை ஆல்மேல் வளர்ந்தானை தான் வணங்குமாறு (10)
அறமநெறியை மேலையுகந்து ஆலநில்கீழ் நால்வர்க்கு உரைத் தான். (15)

அந்.— ஸத்யமான தபஸ்ஸையுடையருக்கன், பூமியை யள ந்தவனாய். திருப்பாற்கடலில் (௫) பள்ளிகொண்டவனாய், ஆலந் தளிரில் திருக்கண்வளர்ந்தவனானஸ்ரீவேஸ்வரனைத் தானாஸ்ரயித் தவிதமான (௧௦) தர்மமார்க்கத்தை முன்புகத்தில் வடவ்ருக்ஷத் தின்சாயையில் அகஸ்த்யபுலஸ்த்ய தக்ஷமார்க்கண்டேயர்களான நால்வர்க் குபதேசித்தான். (௧௫)

(க) தைத்திரீயம். ஆநந்தவல்லி-௭. (௨) சாந்தோக்யம். அ-க.

(௩)

நான்முகன் திருவந்தாதி, சுஅ-பா, மாறாயதானவனை. ௩௩

வ்யா.—அவ.—பதினேழாம்பாட்டு.— (ஆலநிழல்கீழ்) ஜ்ஞாநா திகனை ருத்ரனும் தன்னையாஸ்ரயித்தவர்களுக்கு இவ்வர்த்தத்தை யிதே சொல்லிற்றென்கிறார்.

(ஆலநிழல்கீழித்யாதி) பகவத் பஜநத்தில் அநுஷ்டிதமான அநுஷ்ட்டாந்தையுடைய ருத்ரன் ஆலநிழலிலே அகஸ்த்யாதிகளுக்கு தர்ம மார்க்கத்தைப்பண்டு சொன்னான். (ஞாலமீத்யாதி) சொன்னபடி எங்ஙனேயென்னில், அவதாரத்துக் கடியாக திருப்பாற் கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்து சிறியார் பெரியார் என்று வாசிவையாதே எல்லாந்தலைகளினுமொக்கத் திருவடிகளை வரையாதே வைத்து வரையாதே எல்லாரையும் தன்வயிற்றிலேவைத்து பவஹீருப்பதொரு ஆஸிலையிலே கண்வளர்ந்து ரக்ஷிக்குமவனைத் தான்வணங்கும் ப்ரகாரத்தைச்சொன்னான்.

௧௩.

மாறாயதானவனை வள்ளுகிரால், மாப்பிரண்டு

கூறுகக்கீறியகோளரியை,—வேறுக

ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே,மற்றவரைச்

சாத்தியிருப்பார்தவம்.

௧௪.

அந்.—மாறாய தானவனை மாப்பு வள் உகிரால் (5) இரண்டு கூறுக கீறிய கோள் அரியை வேறுக (10) ஏத்தியிருப்பாரை, மற்று அவரை சாத்தியிருப்பார் தவம் (15) வெல்லும். (16)

அந்.—சத்ருவான ஹிரண்யாஸுரனுடைய மாப்பைக்கூறிய நகங்களினால் (௫) இரண்டுபிளவாகப் பிளந்த பலத்தையுடைய நரஸிம்ஹனை விலக்ஷணமாக (௧௦) ஸ்தோத்ரம்பண்ணியிருப்பவர்களை, அப்படி ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறவிலக்ஷணரானபுரீவைஷ்ணவர்களை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறபுரீவைஷ்ணவர்களின் தபஸ்ஸை (௧௫) ஜயிக்கும். (௧௬)

வ்யா.—அவ.—பதினேட்டாம்பாட்டு.— (மாறாயவித்யாதி) குறிகொண்டு பகவானையே பஜிக்குமதிலும் ததியரைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு பற்றுரை சீரியதென்கிறார்.

(மாறாயவித்யாதி) ஈஸ்வரனென்றுபாராதே தனக்கெதிரியான ஹிரண்யனைக்கூறிய வுகிராலேமார்விரண்டு பிளவாகக்கீண்ட நரஸிம்ஹத்தை. (வேறுக வித்யாதி) வேறுக வேத்தியிருப்பாராகிறார் (௧) “அந்திவ

(௧) திருப்பல்லாண்டு. ௩.

நாச நான் முகன் திருவந்தாதி, கக-பா, தவஞ்செய்து. உ-பா, நீயே.

ம்போதிலரியுருவாகி அரினய யழித்தவனைப் பல்லாண்டு” என்று ரக்ஷகனுக்குத் திங்குவருகிறதென்று திருப்பல்லாண்டுபாடும் பெரியாழ்வார்போல்வார். (மற்றித்யாதி) சாத்தியிருப்பாராகிறார், (க) “வல்லபரிசுவரி விப்பிரேல்” என்று பெரியாழ்வார் பக்கவிலே நயஸ்த்த பாராயிருக்கு மாண்டான்போல்வார். தவம்-ஸுக்ருதம். கஜி.

தவம்செய்து நான்முகனால் பெற்றவரத்தை,
அவம்செய்த வாழியானன்றே,—உவந்தெம்மைக்
காப்பாய் நீ காப்பதனை யாவாய்நீ,வைகுந்த
மீப்பாயுமெவ்வுயிர்க்கும் நீ. கக

அர்.— தவம்செய்து நான்முகனால் பெற்ற வரத்தை அவம்செய்த (5) ஆழியானன்றே. உவந்து எம்மை காப்பாய் நீ; (10) காப்பதனை ஆவாய் நீ; எவ்வுயிர்க்கும் வைகுந்தம் (15) நப்பாயும் நீ. (17)

அர்.— (ஹிரண்யன்) தபஸ்ஸுபண்ணி ப்ரஹ்மாவினிடத்தினிருந்து ஸம்பாத்தித்த வரத்தை யழியச்செய்த(ரு)திருவாழியையுடைவனன்று. ஸந்தோஷத்துடனே யெங்களை ரக்ஷிக்கிறவனும் நீயே; (க0) ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறஸங்கல்பத்தை யுடையவனும் நீயே; ஸகலப்ராணிகளுக்கும் பரமபத (கரு) மளிப்பவனும் நீயே. (க0).

வ்யா.— அவ.— பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (தவஞ்செய்து) ப்ரதானரானவர்களு மறிவுகெடுமிடத்தில் ரக்ஷிக்கும் நீயே யெனக்கு எல்லாவபிமத ஸித்தியும் செய்வாயென்கிறார்.

(தவமித்யாதி) தபஸ்ஸுபண்ணி ப்ரஹ்மாவின் பக்கவிலே ஹிரண்யாதிகள் பெற்றவரத்தை யழித்து வரங்கொடுத்தவர்களுக்கும் குடியிருப்புக்கொடுத்த நீயே. (உவந்தித்யாதி) உன்பேறாக ரக்ஷிப்பாய் நீ; ரக்ஷணந்தான் நீ; புநராவர்த்தியில்லாத மோக்ஷத்தை (எவ்வுயிர்க்கு மீப்பாய் நீ); கக.

நீயேயுலகெல்லாம் நின்னருளே நிற்பனவும்,
நீயேதவத்தேவதேவனும்,—நீயே
எரிசுடரும் மால்வரையு மெண்டிசையும், அண்டத்
திருசுடரு மாயவிலை. உல.

(க) நாச்சியார் திருமொழி. கா. கா.

நான்முகன் திருவந்தாதி, உக-பா, இவையாபிலவாய். ௩௫

அந்.—உலகெல்லாம் நீயே. நிற்பனவும் நின் அருளே. தவம் (5) தேவர் தேவனும் நீயே. எரி சுடரும் (10) மால் வரையும் என் னிசையும் அண்டத்து (15) இரு சுடருமாய இவை நீயே- (19)

அந்.—லோகங்களுக்கெல்லாம்காரணமானவன் நீயே. அவ்வ ளுதுக்களிடுப்பதும் உன்னுடையக்ருபயினாலேயே. தபஸ்ஸு- பண்ணி (௫) தேவர்களானப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் தேவன் நீயே. ஜவ லிக்கிற அக்தியும், (௧௦) பெரிய பர்வதங்களும், எட்டுத் திக்கு களும், அண்டத்துக்குள்ளிருகிற (௧௫) இரண்டு தேஜஸ்ஸுக்களான சந்த்ராஸூரியர்களுமாகிய இவையெல்லாவற்றுக்கும்ந்தர்யாமியான வன் நீயே, (௧௯)

வ்யா.—இருபதாம்பாட்டு.— (நீயே யுலகெல்லாம்) உன்னை யொழிய ஜகத்துக்குப் ப்ருதக்ஸ்திதியும் ப்ருதகு பலம்பழ மில்லை. (நி ன்னருளேநிற்பனவும்) உன்ப்ராஸாதமடியாகப் பெறும் பேறுநிலைநிற் பது. (நீயேதவத்தேவதேவனும்.) ஸாதநாதுஷ்டாநம்பண்ணி. அதி காரம்பெற்றவர்களுக்கும். உன்னையொழிய ஸ்திதியில்லை. (நீயேயெரி சுடருமிய்தாதி) பிரித்துச்சொல்லுகிறதென், அக்தியும் குலபர்வத ங்களு மெட்டுத்திக்கும் அண்டாந்தர் வர்த்திகளான சந்த்ராதித்யர்க ளுமான இப்பதார்த்தங்களுமெல்லாம் உன்னதீதம். உய்.

இவையாபிலவாய் திறந்தெரிகான்ற,

இவையாவெரிவட்டக்கண்கள்,—இவையா

வெரிபொங்கிக்காட்டு மிமையோர்பெருமான்,

அரிபொங்கிக்காட்டு மழகு.

உக.

அந்.—பிலம் வாய் திறந்து கான்ற இவைஎரி (5) ஆ. எரி வட்டம் இவைகண்கள் ஆ. எரி (10) பொங்கி காட்டும் இமையோர் பெருமான் அரி (15) பொங்கி காட்டும் இவைஅழகு ஆ. (19)

அந்.—பிலம்போன்ற திருப்பவளத்தைத் திறந்து (அதிலே) எரிகிற இந்தஅக்திகள் (௫) ஆஸ்சர்யங்களாகக்காண்கின்றன. கொள் ளிவட்டம் போன்ற இந்ததிருக்கண்கள் ஆஸ்சர்யமாகக்காண்கின்றன. அக்திபோல்(௧௦)கிளர்ந்து தோன்றுமவனாய் நித்யஸூரிகளுக்கு கதிபதி யானவன் நரஸிம்ஹமாய் (௧௫) க்கிளர்ந்து தோன்று மிவ்வழகுகள் ஆ ஸ்சர்யங்கள். (௧௯)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு.— (இவையா) இப் படி பூர்ணனாவனுக்கு ஆஸ்ரிதார்த்தமாக வரும் சிற்றத்தைச் சொ

நகர நான்முகன் திருவந்தாதி, ௨௨-பா, அழகியான்தானே.

ல்லுகிறது. நரஸிம்ஹத்தைத் தக்காலத்திலே அநுஸந்தித்தாற்போலே பேசுகிறார்.

(இவைபித்யாதி)(க): சுவாக்ஷுநாடிநா - அவாக்யநாதா? என்று தத்வமிருக்கிறபடி. பிலம்போலே யிருக்கிற வாயைத்திறந்து அக்தியைய யுமிழாநின்ற யிவை; அக்தியைய யுமிழாநின்று பிலம்போலேயிருக்கிறவா யிவை. (இவைபா வெரிவட்டக்கண்கள்) “உயிர்க்கெல்லாம் தாயா யளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணன்” என்கிற கண்கள். ௨)கொள்ளிவட்டம்போலே யிருக்கிற கண்கள். (இவைபா வித்யாதி) அக்திபோலே ஜாஜ்வல்யமான திருமேனியையுடையனாய் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகளுவன். அன்றிக்கே, அக்கிகொடுக்கும் ஹரிஸ்யையுடைய இந்த்ராதிகளுக்கு நிர்வாஹகன். (அரியித்யாதி) நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்குமவன் ஆஸ்ரிதார்த்தமாக நரஸிம்ஹமாய்ச் சேறிக்காட்டினவழகு. ௨௧

அழகியான்தானே யரியுருவன்தானே,
பழகியான்தாளேபணிமின்,—குழவியாய்த்
தானேமூலகுக்கும் தன்மைக்கும் தன்மையனே,
மீனாயிரளிக்கும் வித்து. ௨௨.

அந்.— தான் குழவியாய் ஏமூலகுக்கும் வித்து தன்மைக்கும்(5) தன்மையன் மீனாய் உயிர் அளிக்கும் அரியுருவன் (9) தானே அழகியான் தானே பழகியான் தாளே (15) பணிமின். (16)

அந்.— தான் (ப்ரளயகாலத்தில்) முக்தசிசுவாயிருந்து ஏமூலகங்களுக்கும் காரணமாய் அவ்வுலகங்களிலுள்ளவைகளுக்கும் (௫) காரணமாய் மதஸ்யாவதாரமெடுத்து ப்ராணிகளை ரக்ஷிக்குமவனாய் நரஸிம்ஹரூபியாய்க்கொண்டு (கய) தானே ஸந்தரனாய் தானே (சிரகாலஸஹவாஸத்தினால்) பழகியிருக்கிறவனுனஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை (க௫) ஆஸ்யயிபுங்கோள். (க௬)

வ்யா.— அவ.— இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (அழகியா னித்யாதி) நரஸிம்ஹ வ்ருத்தம் ப்ரஸ்துதமானது பின்னாட்டுகிறது.

(அழகியான்) ஆபத்ஸகனுவனே அழகியான். (பழகியான்தானேபணிமின்) தயஜிக்கிற சரீரத்திலும் வர்த்திக்கிற சரீரத்திலும் புதியிகொளாயிருந்துள்ள நீங்கள், உங்கள் கையி லுங்களைக் காட்

ழிக்கொடாதே காலதரயத்திலும் சரீரங்களில் ப்ரவேசிக்கைக்கு
 நிதாந்தையும் அதுக்குப்பரிஹாரத்தையும் அறிபுமவனை ஆர்யிக்
 கப்பாருங்கோள். ப்ரக்ருதிவாசியறிந்து பழையனாய்ப் பரிஹரிக்கும்
 வைத்யனை வ்யாதிக்ரஸ்தர்ப்றமார்ப்போலே. (குழவியித்யாதி)
 கார்யாகாரமான ஜகத்துக்கும் தந்மாத்ஸரயான ஜகத்துக்கும்.
 (தானேழலகுக்கும் தன்மைக்கும் தன்மையனே) எல்லா சேத
 நாசேதநம்சளுக்கும் இவற்றின் குணத்துக்கும் குணி. (தன்மைக்கும்)
 தன்பக்கவிலைவைக்கும். (க) “ஸதேவ-ஸதேவ” என்று
 சொல்லப்படுகிறவனை தன்னை யழியமாறி சேதநரைரகிக்கும்
 த்ரிவிதகாரணமும். ௨௨.

அரு.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.—கார்யாகாரமானதொடங்கி
 பிழை. ஆனாலும் குழவியா யென்றதுக்குச் சேர தன்மைக்கு மென்
 றுபாடாந்தரமாய், இவற்றையெல்லாம் தன்வயிற்றிலே வைக்கும்
 ஸ்வபாவத்தையுடையவ னென்றபடி. ௨௨.

வித்துமிட வேண்டுங் கொலோ, விடையடர்த்த
 பத்தியுழவன்பழம் புனத்து,—மொய்த்தெழுந்த
 கார்மேக மன்ன கரு மால்திரு மேனி,
 நீர்வானங் காட்டும் நிகழ்ந்து.

அங்.—விடை அடர்த்த பத்தி உழவன் பழம் (5) புனத்து
 வித்தும் இடவேண்டுங்கொலோ. மொய்த்து எழுந்த (10) கார்
 மேகமன்ன கருமால் திருமேனி நீர்வானம் நிகழ்ந்து (15) காட்
 டும். (16)

அர்.—(ஏழு) வ்ருஷபங்களைக் கொன்றவனாய் பத்திக்குக் க்ரு
 ஷிபண்ணினவனுன ஸர்வேஸ்வரனுடைய அக்ராதியான (௫) ஸம்ஸார
 மாகிறபூமியில் ஸுக்ருதமாகிறவிரையும். விரைக்கவேணுமா, திர
 ண்டு கிளர்ந்த (க௦) கருமேகம்போன்ற நீலவர்ணனுன ஸர்வேஸ்வர
 னுடைய திருமேனியை நீர்கொண்டமேகம் எதிரேகின்று (க௫)
 காட்டாநின்றது. (க௬)

வ்யா.—அவ.—இருபத்துமுன்றாமாபாட்டு.—(வித்தும்) அறி
 ந்த தசையிலு மறியாத தசையிலும் ஸர்வேஸ்வரனே சக்ஷகனாக அறி
 தியிட்டபின்பு தன் அபிமதஸித்திக்கு இவன் செய்யவேண்டும் ஸு

க்ருதமுண்டோ? ஸத்தாப்ரயுக்கதயான இச்சை இவனுக்குண்டாகில்
மேலுள்ளதுக்கவன்கடவனாகில் இவன்செய்யுமம்சமென்னென்கிறார்.

(வித்துமிடவேண்டுங்கொலோ) வித்தென்று சொல்லுகிறது
ஸுக்ருதக்ஷத. (விடையடர்த்தபத்திபுழவன்) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்
குதவிற்றென்று வ்யாஜமாய் ஆஸ்ரிதருடைய பத்திக்குக் கர்ஷகனா
வனுடைய. (பழம்புனத்து) பழம்புனங்களில் விலைதக்கவேண்டாதே
யுதறிமுளைக்குமாபோலேயாத்ருச்சிகஸுக்ருதங்கள் தன்னடையே
பிறக்கும்படியாகவிதே ஈஸ்வரன் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுவது.
(மொய்த்தெழுந்தவியாதி) ருசிபிறந்தபின்பு ப்ராப்தியளவும் நாம்
தரிக்கைக்கு அவன் திருமேனிக்குப்போலியுண்டென்கை. செறிந்
தெழுந்த கர்காலத்தில் மேகம்போலே ஸ்பாமமான திருமேனியை
யுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிறத்தை நீர்கொண்டெழுந்த காளமே
கம்காட்டும்.

உரு.

அரு.—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு.—நிகழ்ந்து - வர்த்தியா நின்று
கொண்டு. காட்டும் - ப்ரகாசித்துக் காட்டவுமாம்.

உரு.

நிகழ்ந்தாய்பால்பொன்பசுப்புக்கார்வண்ணம்நான்கும்,
இகழ்ந்தா யிருவரையும் வியப்—புகழ்ந்தாய்,
சினப்போர்ச் சுவேதனைச் சேனா பதியாய்,
மனப்போர் முடிக்கும் வகை.

உச.

அரு.—பால் பொன் பசுப்பு கார் நான்கு (5) வண்ணம்
நிகழ்ந்தாய் இருவரையு விய இகழ்ந்தாய் (19) சேனாபதியாய் மனம்
போர் முடிக்கும்வகை சினம் (15) போர் சுவேதனை புகழ்ந்
தாய். (18)

அரு.—வெண்மை *சிவப்பு பச்சை கறுப்பு (ஆகிற) நான்கு
(௫) வர்ணங்களையுடையனும் (ஈலாயுகங்களிலும்) அவதரித்தாய்.
பாண்டவகௌரவர்களிருவருடையஸைரிகர்களையும் நசிக்கும்படி
உபேக்ஷித்தாய். (௧0) ஸேனாபதியாய்க்கொண்டு (தான்) ஸங்கல்
பித்த யுத்தத்தைத் தலைக்கட்டும்படி சீறிக்கொண்டு (௧௫) யுத்தத்
த்தில் அர்ஜுனைக் கொண்டாடினாய். (௧௮)

வ்யா.—இருபத்துநாலும்பாட்டு.—(நிகழ்ந்தாயித்யாதி) அவ்வோ
யுகங்களில்சேதநர்க்கு ப்ரியமானவெண்மைதொடக்கமானநிறங்களை

யுகந்தாய். (இகழ்ந்தாயிருவரையும்விய) மதுகைடபர்கள். முடிய அன்
றிக்கே. (க) “எல்லாச்சேனை யுமிருநிலத்தவித்த” என்னுமாபோலேப
கூதவயத்தையும் முடித்தவென்றுமாம். (புகழ்ந்தாயித்யாதி) சினத்த
போரையுடைய சுவேதவாஹனனான அர்ஜுனன் ஸேனைக்கு நிர்வா
ஹகனாய், தர்மபுத்ரன் முடிசூடவும், த்ரௌபதி குழல்முடிக்கவும்,
தூர்யோதனாதிகள் முடியும்படியும் நீளைத்தபோரை முடிக்க வல்லனா
கப்புகழ்ந்தாய். உச.

அரு.— இருபத்துநாலாம்பாட்டு.— நிகழ்ந்தாய் - ப்ரகாசித்
தாய். ப்ரகாசமுகப்பின் கார்யமாகையாலே உகந்தா பென்கிறது.
புகழ்ந்தாய் - அர்ஜுனைக் கொண்டாடினாய். உச.

வகையால் மதியாது மண்கொண்டாய், மற்றும்
வகையால் வருவதொன் றுண்டே,—வகையால்
வயிரங் குழைத்துண்ணும் மாவலிதா னென்னும்,
வயிரவழக் கொழித்தாய் மற்று. உரு.

அர்.— மதியாது வகையால் மண் கொண்டாய் மற்று (5)
வகையால் வயிரம் குழைத்து உண்ணும் தானென்னும் (10)
மாவலி வயிரவழக்கு ஒழித்தாய். வகையால் வருவது (15) மற்றும்
ஒன்றுஉண்டே. (17.)

அர்.— (மஹாபலியை) லக்ஷ்யம்செய்யாமல் உபாயத்தி
னால் பூமியை வாங்கிக்கொண்டாய். அதற்குமேல் (௫) உபா
யத்தினால் வச்சிரத்தை யுரைத்து புஜித்து தூபிமாதியான (௧௦)
மஹாபலியோடு சாத்ரவமுறையைப் போக்கினாய். இவ்வுபாயங்
களினால் (உனக்கு) வருவது (௧௫) (ஆஸ்ரிதரக்ஷண மொழிய)
வேறொரு ப்ரயோஜந முண்டோ? (௧௭) உரு.

வ்யா.— அவ, — இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.— (வகையால்) ஆஸ்ரி
தார்த்தமான செயலொழிய தனக்கென்ன வொருசெய லில்லையென்
கிறார்.

(வகையாலித்யாதி) மஹாபலியுக்கும் ப்ரகாரத்தாலே பூமியை
அநாயாலேநகொண்டாய். (மற்றித்யாதி.) ஒரு உபாயத்தாலே வைர
த்தைபுஜித்து அத்தாலேமிடுக்கனாக அபிமானித்திருக்கிறமஹாபலியை
யுடைய சாத்ரவமுறையைத்தவிர்த்து மஹாபலி பக்கலின்றும் ராஜ்

சுய

நான்முகன் திருவந்தாதி, உசு-பா, மற்றும்.

யம் மீட்டுக்கொடுத்தபுகரித்தாய். (மற்றும் வகையால் வருவதொன்றுண்டே) இவற்றாலுனக்கு பரயோஜநமாவதொன்றுண்டோ.

அரு.— இருபத்தைதர்சம்பாட்டு.— வயிரங்குழைத்துண்ணும் மாவலி - இந்தரனோடே வைரத்தையுண்டாக்கி லோகத்தை புஜிக்கிற மஹாபலி. தானென்னு மென்கையாலே அபிமானம் தோற்றுக்கிறது. ௨௫.

மற்றுத் தொழுவா ரொருவரையும் யானின்மை, கற்றைச் சடையான் கரிக்கண்டாய்,—எற்றைக்கும் கண்டுகொள் கண்டாய் கடல்வண்ணு; யானுன்னைக் கண்டுகொள் கிற்கு மாறு. ௨௬.

அந்.— யான் மற்றொருவரையும் தொழுவார் இன்மை. கற்றை (5) சடையான் கரிக்கண்டாய். கடல்வண்ணு ! யான் உன்னை (10) எற்றைக்கும் கண்டுகொள்கிற்குமாறு கண்டுகொள் கண்டாய் (13)

அர்.— நான் (உன்னை யொழிய) வேறொருவரையு மாஸ்ரயணியாக உடையே னல்லேன். (இதற்கு) நெருங்கின (௫) ஜடையையுடையருந்ரன் ஸாக்ஷி. ஸமுதரம்போன்றதிருமேனியையுடையவனே ! நா னுன்னை (௧௦) யெப்போதும் ஸேவிக்கும்படி கடாக்ஷித் தருளாய். (௧௩) ௨௭.

வ்யா.— இருபத்தாரும்பாட்டு.— (மற்றுத்தொழுவாரித்தாதி) நான் தேவதாந்தரஸமாஸ்ரயணம் பண்ணேனென்னு மிடத்துக்கு ஆள்பிடித்துத் தொழுவித்துக்கொள்ளும் நுத்ரன் ஸாக்ஷி. (எற்றைக்குமித்தாதி) ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய நீயே மேலுமிந்த நன்மைநிலைநிற்கும்படியாகப் பார்த்தருளவேணும். ௨௮.

மாறான் புகுந்த மடநெஞ்சம், மற்றதுவும் பேருகக் கொள்வனோ பேதைகள்,—நீரூழி தான்காண மாட்டாத தாரகல சேவடியை, யான்காண வல்லேற்கிது. ௨௯.

அந்.— பேதைகள் ! நீரூழிதான் காணமாட்டாத தார் அகலம் (5) சே அது அடியை காணவல்லேற்கு மால் (10) தான்

நான் முகன் திருவந்தாதி, ௨௮-பா, இதுவிலங்கை. சக

புகுந்த மடம் இது நெஞ்சம் (15) யான் மற்று பேறுக கொள்வனோ? (19)

அர்.— ஓ புத்தி சூர்யர்களே! பஸ்மோத்தூளிதனுருத்ரா னுக்கும் காணவரிதாய் மாஸ்யினுலலங்கரிக்கப் பட்டதாய் (பேர்யதையினல்) அபரிச்சிந்ரமாய் (௫) சிவந்திருக்கிற அந்தத் திருவடிகளை ஸேவிக்கத்தக்கபாக்யமுடைய எனக்கு ஸர்வேஸ்வரன் (க௦) தானேவந்து ப்ரவேசித்த விதேயமான இந்த மனஸ்ஸையுடையேனான (க௫) நான் (அத் திருவடி யொழிய) வேறென்றைப் புருஷார்த்தமாகக் கொள்வனோ? (க௬) ௨௭.

வ்யா.— அவ.— இருபத்தேழாம்பாட்டு.— (மாறான்) பார்த்தருளவேனுமென் றபேக்ஷித்தபடியே அவன் பார்க்கப்பெற்ற படியைப் பேசுகிறார்.

(மாறான் புகுந்தமடநெஞ்சம்) ஸ்வரன் வ்யாமுக்த்தனும்ப் புகுநும்படி ருசியுடைய நெஞ்சு! (நீறித்யாதி) நுத்ரன் காணமாட்டாத தாராயுமகலத்தையு முடைத்தான திருவடிகளைக்காண வல்லேனான வெனக்கு இதொழிய வேறே யொன்றைப் பேறுகக்கொள்வனோ? வேறென்றைப் பேறுக நினைத்திருக்கு மறிவுகேடர்களாள்! ௨௭.

அரு.— இருபத்தேழாம்பாட்டு.— மாறான்-மால்தான். நெஞ்சம். நெஞ்சையுடையனான, பிழை. ௨௭.

இது விலங்கை யீடழியக் கட்டியசேது,
இது விலங்கு வாலியை வீழ்த்ததுவும்,— இதுவிலங்கை
தானொடுங்க வில் நுடங்கத் தண்டா ரிராவணனை,
ஊனொடுங்க வெய்தா னுகப்பு. ௨௮.

அர்.— இலங்கை ஈடழிய கட்டிய இது சேது; (5) விலங்கு வாலியை வீழ்த்த இதுவும், இது (10) இலங்கைதான் ஒடுங்க வில் நுடங்க தண் (15) தார் இராவணனை ஊன் ஒடுங்க எய்தான் (20) உகப்பு. (21)

அர்.— லங்காபுரியை யழிக்கைக்காகக் கட்டின இந்த ஸேதுவும், (௫) ம்ருகமான வாலியை விழச்செய்த இதுவும், இந்த (௧௦) லங்காபுரி நசிக்கும்படியாகவும் சார்ங்கம் வளையும் படியாகவும் குளிர்த்த (க௫) மாஸ்யையுடைய ராவணனுடைய ப்ராணன் நசிக்கும்படியாகவும் அடித்தவனுடைய (௨௦) ஸந்தோஷ வ்யாபாரங்கள். (௨௧) (௨௮)

வ்யா.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(இதுவித்யாதி) லங்கைக்கு முலையடியே வழிபோம்படியாகக் கட்டின திருவணையிது. கட லடைபட்ட போதே லங்கையழிந்ததென்று நினைக்கும்படியாக. (இது விலங்கு வாலியை வீழ்த்ததாவும்) திர்யங்கான வாலியைமுடித் ததாவும். (இது வித்யாதி) லங்கை நெருக்குண்ணவும் ஸ்ரீசார்ங்கம் வளையவும் மதிப்பன ராவணன் முதகு கூனவும் எய்தான். (இது அவனுக்கு) அவன் லீலை. வாலியைக்கொன்ற ஜயமும், ராவண வத மும் புத்திஸ்தமான படியாலே யிதுவென்கிறார். ஒரு முஷ்டியிலே நின்றெய்ய நெஞ்சழியும்படியாயிதே இருப்பது. உஅ.

அரு.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—கட்டிய சேது - கட்டின ஸேது. தண்டார்-மாலையுடையவனாகையாலே மதிப்பனென்கிறது. இது என்று பரத்யக்ஷமாதல், ஈடுபாடாதல். அப்படி ஈடுபடுத்தாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு முஷ்டியாதி) முஷ்டி - வீழ் பிடித்தபிடி. உஅ.

உகப்புருவம் தானே யொளியுருவம் தானே,
மகப்புருவம் தானே மதிக்கில்,— மிகப்புருவம்
ஒன்றுக்கொன் றோசனையான் வீழ, ஒருகனையால்
அன்றிக்கொண் டெய்தா னவன். உகூ.

அந்.— மிக புருவம் ஒன்றுக்கொன்று ஓசனையான் வீழ அன்றிக்கொண்டு (5) ஒருகனையால் எய்தானவன் மதிக்கில் தானே உகப்பு (10) உருவம், தானே ஒளி உருவம் தானே. (15) மகப்பு உருவம் (17)

அர்.— மிகவும் ஒருபுருவத்துக்கொருபுருவம் யோசனை நீளமுடையகும்பகர்ணன் விழும்படி சிறிக்கொண்டு (ரு) ஒருபாணத்தினு லடித்தசக்ரவர்த்தித்திருமகனை த்யாநித்தால் அவனே மகோஹரமான (க0) திருமேனியையுடையனாயிருப் பன். அவனே உஜ்ஜ்வலமான திருமேனியை யுடையனாயிருப் பன். அவனே (கரு) ஆஸ்ரயகரமான திருமேனியையுடை யனாயிருப்பன். (க௭) (உகூ)

வ்யா.—இருபத் தொன்பதாம் பாட்டு.—(உகப்புருவம் த்யாதி) (க)“ஐஹரய ஹி தாலித - இச்சாக்ருஹி தாபிமத” - என்னும்படி

(க) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்-சு-ரு அச.

நான் முகன் திருவந்தாதி, ௩௦-பா, அவனென்னை யாளி. ௧௩

ஸ்வவ்யதிரித்தர்க்கும் ப்ராப்யமாய்த்தனக்கு மபிமதமாய் ரஜஸ்தமோ
மிஸ்ரமின்றிக்கே நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வமாகையாலே நிரவதிகதேஜோ
ரூபமாய் (௨) “ஸூவபிநு”ஜரோஜஹஸ - ரூபமந்யத்தரேர்மஹத்”
என்னும்படியான ஆஸ்சர்யமான வடிவையுடையவனுமான சக்ர
வர்த்தித் திருமகன்தானே ஒருபுருவத்துக் கொருபுருவம் யோசனை
நீளமுடைய குட்பகர்ணன் பட்டுவிழும்படி ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே
திருச்சரத்தாலே தேவகார்யஞ் செய்தானாகை யன்றிக்கே தனக்கே
வந்ததாகச் சிற்றத்தை யேறிட்டுக்கொண் டெய்தான். மதிக்கில்
இவனுடைய திருமேனியை யொன்றால் பரிச்சேதிக்கப் போகா
தென்கை.

௨௬

அரு.—இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு, — மகப்புருவம் - பெரிய
வடிவு. அன்றி-சீறி, மதிக்கில் - பரிச்சேதிக்கப் பார்க்கில். ஏதாந்ருச
மாகையாலே பரிச்சேதிக்கப் போகாதென்றபடி.

௨௭

அவனென்னை யாளி யரங்கத் தரங்கில்,

அவனென்னை யெய்தாமற் காப்பான்,—அவனென்ன

துள்ளத்து நின்ற னிருந்தான் கிடக்குமே,

வெள்ளத் தரவணையின் மேல்.

௩௦.

அர்.—அரங்கத்தவன் என்னை ஆளி. அவன் என்னை (5)
அரங்கில் எய்தாமல் காப்பான். என்னது உள்ளத்து (10)
நின்றான் இருந்தான் அவன் வெள்ளத்து அரவணையின்மேல் (15)
கிடக்குமே ! (16)

அர்.—கோயிலில்கண்வளர்த்தருளுகிறவன் என்னை ரக்ஷித்
கிறவன். அவ னென்னை (௫) ஸம்ஸாரமாகிறநாடகசாலையில் ப்ரவே
சியாதபடி ரக்ஷிப்பன். என் ஹ்ருதயத்தில் (௧௦) நின்றவனும்
வீற்றிருத்தவனுமான அவன் க்ஷீராப்தியில் சேஷ சயனத்தில் (௧௫)
கண்வளருமோ ! (௧௬)

௩௦.

வ்யா.—முப்பதாம் பாட்டு.—(அவனித்யாதி) அரங்கத்தவனென்
னையாளி.(அரங்கித்யாதி)(௬)“பிறிவிமா மாயக்கூத்து” என்னுஸம்ஸா
ரமாகிற நாடகசாலையி லென்னை ப்ரவேசியாமல் காப்பாரார்? பெரு
மானே.(அவனித்யாதி)என்ஹ்ருதயத்திலேபுகுருகைக்கு அவஸரப்ரா

(௧) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்-௬-௭-௭௦.

(௬) திருவாய்மொழி-அ-௪-௧௧.

(௨) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்-௬-௭-௭௦.

சச நான்முகன் திருவந்தாதி, நக-பா, மேல்நான்முகன்.

திஷ்டனாய்க்கோயிலிலே கண்வளர்த்தருளி அவகாசம்பெற்று என்ஹ்ரு
தயத்திலே நிற்ப திருப்பதாகிறவனுக்குத் திருப்பாற்கடலிலே படுக்
கையில் கண்ணுறங்குமோ? நக.

மேல் நான்முகன் அரணையிட்ட விடுசாபம்,
தான் நாரண னொழித்தான் தாரகையுள்,—வானோர்
பெருமானே யேத்தாத பேய்காள், பிறக்கும்
கருமாயம் பேசில் கதை. நக.

அந்.—மேல் நான்முகன் அரணை இட்டவிடு சாபம் (5)
நாரணன் தான் தாரகையுள் ஒழித்தான். வானோர் (10) பெரு
மானை ஏத்தாத பேய்காள்! பிறக்கும் கரு (15) மாயம் பேசில்
கதை. (11)

அந்.—முற்காலத்தில் சதூர்முகன் நுத்ரனுக்குக் கொடுத்த
விடக்கூடியசாபத்தை(ரு) நாராயணன் தானே பூலோகத்தில் போக்கி
னான். நித்ய ஸ்ரீரிகளுக்கு (க0) நிர்வாஹகனான (அந்த ஸ்ரீமந் நாரா
யணனை) ஸ்தோத்ரம்செய்யாத பிசாசங்களே! பிறக்கும்போது
கர்ப்பத்தில்படுகிற (கரு) ஆஸ்சர்யமானதுக்கத்தைச் சொல்
லப்புகில் கதையாயிருக்கும். (கஅ) (நக)

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தோராம் பாட்டு.—(மேல் நான்முகன்)
நீங்க ளாஸ்ரயணீயராக நினைத்தவர்களுக்கு மிடர்வந்த விடத்திலே
அவ்விடரைப் பரிஹரிக்கு மவனையன்றோ பற்றவடுப்ப தென்கிறார்.

(மேலித்யாதி)பண்டு சதூர்முகன் நுத்ரனை(க):“கவாலீக்ஷஹவி
ஷ்ருஷி-கபாலீத்வம்பவிஷ்யஸி” என்று சபித்த சாபத்தைத்தரணியி
லே யெல்லாருமறிய ஸர்வேஸ்வரன் போக்கினான்.(வானோரித்யாதி)
ஒருத்தன் தலையையறுத்துப் பாதகியாக, ஒருத்தன்சோச்யனாக,
இருவருடைய வ்யஸநத்தையும் போக்குவதுஞ் செய்து நித்யஸ்ரீரி
களுக்கு ப்ராப்யனானவனை ஏத்தாத அறிவுகேடர்காள்! (பிறக்கும்
த்யாதி) இவ்வறிவுகேடு கிடக்கப் பிறவிக் கடியான கர்ப்பஸ்தாநத்தி
யுள்ள ஆஸ்சர்யம் சொல்லப்புகில் மஹாபாரதம். நக

அரு.—முப்பத்தோராம் பாட்டு.—தாரகை என்று தரணியென்
றபடி.

நான்முகன் திருவந்தாதி, ௩௨-பா, கதை, ௩௩-பா, அடிச்சகடம். சடு

கதைப்பொருள்தான் கண்ணன் திருவயிற்றி னுள்ள,
உதைப்பளவு போதுபோக்கின்றி,—வதைப்பொருள்தா
வாய்ந்த குணத்துப் படாத தடைமினே, [ன்
ஆய்ந்த குணத்தா னடி. ௩௨.

அந்.— கதைப் பொருள்தான் கண்ணன் திருவயிற்றில் உள்ள
உதைப்பளவு (5) போதுபோக்கின்றி வாய்ந்தகுணத்து படா
தது வதைப்பொருள்தான், ஆய்ந்த (10) குணத்தான் அடி-
அடைமினே. (13)

அர்.— இதிஹாஸபுராணாதிகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸங்
கல்பத்தினுல் நிலைபெற்றன. ஒருகூணமும் (௫) வ்யர்த்த
மாகப்போக்காமல் திருக்கல்யாணகுணங்களி லவ்யயிராதது
கூசிக்கிற வஸ்துவே. (ஆகையால்), ஹேயப்ரத்யநீகமான
(௧௦) கல்யாணகுணங்களையுடையவனுடைய திருவடிகளைப் பற்
றுங்கோள். (௧௩) (௩௨)

வ்யா.— முப்பத்திரண்டாம் பாட்டு.— (கதையித்தாதி) ஸ்மரு
திதிஹாஸ புராணங்கள் ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸங்கல்பத்திலுள்ளன.
(உதைப்பித்தாதி) ஒருஹேய மாத்ரம் போதுபோக்கின்றி. (வாய்ந்த
குணத்தில் படாதது வதைப் பொருள்தான்) ஆஸ்சர்ய குணத்தி
லகப்படாதது பரஹிம்ஸை. (ஆய்ந்த குணத்தா னடியடைமினே)
ஹேயப்ரத்யநீகமான குணத்தை யுடையவன் திருவடிகளை ஆஸ்ச
யிபுங்கோள். ௩௨.

அரு.— முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு,—போக்கின்றி-போக்காமல்.
சீக்ரமாக. (அகப்படாதது)-ஸத்குணத்திலே. பரஹிம்ஸை கூடாது,
ஆகையாலே அத்தைவிட்டு அவனை யாஸ்யயிபுங்கோ ளென்றபடி
பரஹிம்ஸை-ஆத்மாபஹாரமாகவுமாம். ௩௨.

அடிச்சகடம் சாடி யரவாட்டி, ஆனை
பிடித்தொசித்துப் பேய்முலை நஞ்சுண்டு,—வடிப்பவள
வாய்ப்பின்னைத் தோளிக்கா வல்லேற்றெருத்திறுத்து
கோட்பின்னு மானுன் குறிப்பு. ௩௩.

அந்.— அடி சகடம் சாடி அரவு ஆட்டி (5) ஆனை
பிடித்து ஒசித்து பேய் முலை (10) நஞ்சு உண்டு வடி

சகசு நான் முகன் திருவந்தாதி, உச-பா, குறிப்பெனக்கு.

பவளம் வாய் (15) தோளி பின்னைக்காவல் ஏறு எடுத்து (20) இறுத்து பின்னும் குறிப்பு கோவானுன். (24)

அர்.—திருவடிகளினுல் சகடாஸரணை யுதைத்துக் காளியனை (வாலைப்பிடித்து) ஆட்டி (ரு) குவலயாபீடத்தைப் பிடித்து (அதின் கொம்மை) முறித்துப் பூதனையின் முலையில் (க௦) விஷத்தை யமுதுசெய்து அழகிய பவளம்போன்ற வதரத்தையும் (கரு) தோள்களையுமுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக பலிஷ்டங்களான வ்ருஷபங்களின் முசிப்பை (உ௦) முறித்துப் பின்னும் ரகஷிப்ப தினுல் ஸர்வஸ்வாமியானுன். (உச) உ.உ.

வ்யா.—அவ.—முப்பத்து மூன்றும் பாட்டு.—(அடிச்சகடம்) அஸாதாரணையானநப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும்அல்லாதார்க்குமோக்க விரோதியைப் போக்குமவன் என்கிறார்.

(அடியித்யாதி) திருவடிகளாலே சகடையழித்து, காளியனைத் துறத்தி, குவலயாபீடத்தைப்பிடித்து அதின்கொம்பையராயானே நமுறித்து, பூதனையைமுடித்து, அழகிய பவளம்போன்ற றிருக்கிற அதரத்தையும் அழகிய தோளையுமுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக் காகத் தன்னையொக்கி வலிய வ்ருஷபங்களினுடைய ககுத்தைப்போ க்கி, ஸ்வாபாவிசுமான சேஷித்வத்தைப் பின்னையு முதறிப் படுத் தான் திருவுள்ளத்தாலே. உ.உ.

குறிப்பெனக்குக் கோட்டியூர் மேயானே யேத்த,
குறிப்பெனக்கு நன்மை பயக்க,—வெறுப்பனோ
வேங்கடத்து மேயானே மெய்வினை நோயெய்தாமல்,
தாங்கடத்தும் தன்மையான் தான். உச.

அந்.—கோட்டியூர் மேயானே வேங்கடத்து மேயானே எத்த (5) எனக்கு குறிப்பு. நன்மை பயக்க எனக்கு (10) குறிப்பு. மெய் வினை நோய் எய்தாமல் (15) தான் கடத்தும் தன்மை யான் தான் வெறுப்பனோ! (20)

அர்.—திருக்கோட்டியூரில் நித்யவாஸம்பண்ணுவனையும் திருமலையி லெழுந்தருளியிருக்குமவனையும் ஸ்தோத்ரம்பண்ண (ரு) எனக் கபிப்ராயம், நல்லகார்யங்களை வ்ருத்திப்பண்ண எனக் (க௦) கபிப்ராயம், சரீரஸம்பந்திகளான கர்மங்களையும் வ்யாதிகளையும் அடையாமற்படி (கரு) தானே கடத்திவைக்கும்

நான் முகன் திருவந்தாதி, நுடு-பா, தாளாலுலகம். சௌ

ஸ்வபாவத்தையுடையஸ்வீஸ்வரனுடைய திருவடிகளை உபே
கூழிப்பனோ? (௨௦) கசு

வ்யா.—அவ.—முப்பத்து நாலாம்பாட்டு.—(குறிப்பெனக்கு)
உகந்தருளின தேசங்களிலே எனக்காக அவன்வர்த்திக்க “வரில்பொக
டேன் கெடில் தேடேன்” என்றிருக்கவோ வென்றாகிர்.

(குறிப்பித்யாதி) திருக்கோட்டியூரிலே யெனக்காக ஸந்தி
ஹிதனானவனை யேத்தச்சுருத்து. (குறிப்பித்யாதி) ஸம்ஸ்லேஷத்
தால் வந்த உத்கர்ஷம் பிறக்கச்சுருத்து. (வெறுப்பித்யாதி)வந்த ஸம்
பத்தை வேண்டா வென்று தள்ளுவனோ? (மெய்யித்யாதி) சரீரமடி
யாக வந்த வ்யாதியும், வ்யாதிக்கு ஹேதுவான கர்மமும் கிட்டாமல்
மாற்றுமவன் திருவடிகளை மறப்பனோ? கசு.

அரு.—முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.—மறப்பனோ-அத்யாஹார்யம்.

தாளா லுலக மளந்த வசைவே கொல்,
வாளாகிடந்தருளும் வாய்திறவான்.—நீளோதம்
வந்தலைக்கும் மாமயிலை மாவல்லிக் கேணியான்,
ஐந்தலைவாய் நாகத் தணை. நுடு.

அந்.—நீள் ஓதம் வந்து அலைக்கும் மா (5) மயிலை மா
அல்லிக்கேணியான் ஐந்தலை வாய் (10) நாகம் அணை வாளா
கிடந்தருளும்! வாய்திறவான் (15) தாளால் உலகம் அளந்த
அசைவே கொல். (19)

அர்.—பெரிய அலைகள் வந் தடிக்கிற ஸ்லாக்யமான (௫)
மயிலாபூருக்கடுத்த ஸ்லாக்யமான திருவல்லிக்கேணியிலெழுந்
தருளியிருக்கிறவன் ஐந்துசுரஸ்ஸுக்களையும் முகங்களையு
முடைய (௧௦) திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கைமேல் சனியாமல்
கண்வளர்த்தருளுகிறான். ஒருவார்த்தையும்சொல்லான். (௧௫)
(இது) திருவடிகளினால். லோகங்களை யளந்த ஆயாஸத்தினாலேயா
யிருக்கலாமோ? (௧௯) நுடு.

வ்யா.—அவ.—முப்பத் தைந்தாம்பாட்டு — (தாளால்)
லௌகிகர் படியைக் கண்டு வெறுப்பனோ வென்கிறார்.

(தாளாவித்யாதி) (க) “வடி விணையில்லாமலர்மகள்மற்றை நிலம்
கள் பிடிக்கும்மெல்லடி” என்புராட்டிக்குங் கூசித்தொடவேண்டும்
திருவடிகளைக் கொண்டு காடுமேடையு மளந்து திருமேனி அல
ற்றதோ? இல்லாதத்தை யுண்டாக்கும் ஸங்கல்பம் போராதோ?
உண்டானத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்க. (வாளாவித்யாதி) ஏக ரூபமாகக்
கிடப்பதும் செய்து வார்த்தையும் பேசுகிறான். (நீளோதமீத்
யாதி) நீர்க்கரையைப்பற்றிக் கண்வளருகிறதும் ஸ்ரமத்தின் மிகுதி
யென்றிருக்கிறார். நடு,

அரு.—முப்பத்தைத்தாம் பாட்டு. — பரியுமத்தனை யன்றோ
வென்கிறாதிதிலென்றபடி. அசைவு-தளர்த்தி, வாளா-வெறுமனே ஒரு
படியாய்-ஏகரூபமாயென்றபடி. நடு.

நாகத் தணைக்குடந்தை வெண்காத் திருவெவ்வுள்,
நாகத்தணையரங்கம் பேரன்பில்,— நாகத்
தணைப்பாற் கடல்கிடக்கு மாத் நெடுமால்,
அணைப்பார் கருத்தன வான். நகூ.

அந்.—ஆதி நெடுமால் அணைப்பார் கருத்தன் ஆவான் (5)
நாகத்தணை குடந்தை வெண்கா திருவெவ்வுள் நாகத்தணை (10)
அரங்கம் பேர் அன்பில் நாகத்தணை பாற்கடல் (15) கிடக்
கும். (16)

அர்.—ஜகத்காரணனான ஸர்வேஸ்வரன் பக்தஜநங்களுடை
ய ஹ்ருதயத்தில் ப்ரவேசிக்கைக்காக (நடு) திருவந்தாழ்வா
னாகிறபடுக்கையின்மேல் திருக்குடந்தையிலும் திருவெண்காவிலும்
திருவள்ளூரிலும் திருவந்தாழ்வானாகிறபடுக்கையின்மேல் (கடு)
கோயிலிலும் திருப்பேரிலும் திருவன்பிலிலும் திருவந்தாழ்வானாகிற
படுக்கையின்மேல் திருப்பாற்கடலிலும் (கடு) சபனித்துக்
கொண்டிருக்கிறான். (ககூ) நகூ

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தாரும் பாட்டு.—(நாகத்தணை)
பலவிடத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிறதும் ஆயாஸத்தாலே யென்
றிருக்கிறார்.

(நாகத்தணையித்யாதி) திருக்குடந்தையிலே திருவந்தாழ்
வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறதும், கோயில்தொடக்கமான எல்

நான்முகன் திருவந்தாதி, ந.எ-பா, வானுலவு. சுக

லாத் திருப்பதிகளிலும் திருப்பாற் கடவிலும் ஐகத்காரண பூதனான
ஸர்வேஸ்வரன் தோள்தீண்டியாகக் கண்வளர்ந் தருளுகிறதும், தான்
புகூர்ப்புக்கால் ஆணையிடாதார் ஹ்ருசயத்திலே புகுருகைக்காக
இப்படி அவரை ப்ரதீக்ஷுக வேண்டுவா னென்னென்னில் தா
யரகையாலே.

ந.சு.

அரு.—முப்பத்தாரும் பாட்டு.—கீழிற்பாட்டுக் கறுகுணமாக
அவதாரிகையிலர்த்தம். அவரைப்ரதீக்ஷுகை - பாட்டுக்குத்தாத்
பர்யம்.

ந.சு.

வானுலவு தீவளி மாகடல் மாபொருப்பு,
தானுலவு வெங்கதிருந் தண்மதியும்,— மேனிலவு
கொண்டல் பெயரும் திசையெட்டும் சூழ்ச்சியும்,
அண்டம் திருமா லகைப்பு.

ந.எ.

அந்.—வான் உலவு தீ வளி மா (5) கடல் மா
பொருப்பு தான்உலவு வெம் (10) கதிரும் தண் மதி
யும் மேல் நிலவு (15) கொண்டல் பெயரும் திசையெட்டும்
சூழ்ச்சியும் அண்டம் (20) திருமால் அகைப்பு. (22).

அந்.—ஆகாசமும் சலிக்கிற அக்ரியும் காற்றும் பெரிய
(நு) ஸமுத்ரமும் பெரிய மலைகளும் ஸஞ்சரிக்கிற உஷ்ண
(க0) கிரணங்களை யுடைய ஸூர்யனும் சீதகிரணங்களை யுடைய
சந்த்ரனும் மேலே ஸஞ்சரிக்கிற (கரு) மேகங்களும் சேத
நர்களும் எட்டுத்திக்குக்களும் ஆவரணமும் ப்ரஹ்மாண்டமும்
(உ0) ஸ்ரியஃபதியினுடைய ஸங்கல்பத்தினுண்டானவை. (உஉ)

வ்யா.—அவ.—முப்பத் தேழாம்பாட்டு.—(வானுலவு) ஆதிநெ
டுமலை விவரிக்கிறது.

(வானுலவு) சூழ்ச்சியும்-ஆவரணமும். இவையெல்லாம் திருமா
லகைப்பு-எழுச்சி; ஸ்ரியஃபதியினுடைய ப்ரயத்நத்தாலே யென்னை.

அரு.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு.—வளி-காற்று. பொருப்புத்
தான். கொண்டல்-மேகம். பெயரும்-சேதநரை உபலக்ஷிக்கிறது;
சேதநருமென்றபடி.

ந.எ.

௫௦ நான்-திருவந், ௩௮-பா, அகைப்பில். ௩௯-பா; அழைப்பன்.

அகைப்பில் மனிசரை யாறு சமயம் [ல்
புகைத்தான், பொரு கடல் நீர் வண்ணன், — உகைக்குமே
எத்தேவர் வாலாட்டு மெவ்வாறு செய்கையும்,
அப்போ தொழியு மழைப்பு. ௩௮.

அந்.—அகைப்புஇல் மனிசரை ஆறு சமயம் புகைத்தான்
(5) பொரு கடல் நீர் வண்ணன் உகைக்குமேல் (10)
எத்தேவர் வாலாட்டும் எவ்வாறு செய்கையும் அழைப்பும்
(15) அப்போது ஒழியும், (17).

அந்.—மதிப்பில்லாத மனுஷ்யர்களை ஆறுவிதமான (நாள்
திக) மதங்களில் ப்ரவேசிப்பித்தவனும் (௫) அலையடிக்கிற
ஸமுத்ரத்தின் ஜலம்போன்ற கார்தியையுடையவனுமான ஸர்
வேஸ்வரன் உபேக்ஷித்தால் (௧௦) ஸமஸ்ததேவதைகள் வாலா
ட்டுகிறதும் ஸகலவிதமான யாகாதிக்ரியைகளும் அத்தேவ
தைகளினுஹ்வாநமும் (௧௫) அப்போது நடக்கமாட்டாது. (௧௭)

வ்யா.—முப்பத் தெட்டாம்பாட்டு.—(அகைப்பில் மனிசரை)
எழுச்சியில்லாத மனிசரை; அளவில்லாதவர்களை யென்கை. (ஆறு
சமயம்த்யாதி) கூடாந்ரபதார்த்தங்களை யகப்படுத்தப் புகைக்குமா
போலே பாஹ்யஸமயங்களைக் காட்டி யகப்படுத்தினான் ஸர்வேஸ்வ
ரன். (உகைக்குமேல்த்யாதி) நெகிழ்ந்திருமாகில் தேவதாந்தரங்கள்
(௧) “ஸ்ரீஸரோஹஸ்த-ஸ்ரீஸரோஹம்” என்று கூடாந்ரஜந்துக்கள்
வாலாட்டுமாபோலேபண்ணு மபிமாநமும் அத்தேவதைகளை
யாஸ்ரயிக்கைக்காகப்பண்ணும்வ்யாபாரமாகிறகாட்டழைப்பும் அவன்
நெகிழ்ந்தபோது ஒழியும்-முடியும். ௩௮.

அரு.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—அழைப்பு - காட்டழைப்பு.
முகங்காட்டுகைக்காக ஆஹ்வாநம்பண்ணி அழைக்கிற மந்த்ரங்க
ளென்றபடி. ௩௮.

அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக் காண,
இழைப்பன் திருக்கூடல் கூட— மழைப்பேர்
அருவி மணிவரண்டி வந்திழிய, ஆனை
வெருவியாவொடுங்கும் வெற்பு. ௩௯.

நான் முகன் திருவந்தாதி, ௪௦-பா, வெற்பென்று, ௫௧

அந். — திருவேங்கடத்தானை காண அழைப்பன். பேர்
மழை (5) அருவி மணி வரண்டி வந்து இழிய (10)
ஆனை வெருவி அரவு ஒடுங்கும் வெற்பு (15) கூட திருக்
கூடல் இழைப்பன். (18).

அர்.—திருவேங்கடமுடையானை ஸேவிக்கக் கூப்பிடாநின்
றேன். அதிக மழையினால் (பாவஹிக்கிற) (௫; மலையருவிகள்
ரத்நங்களைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்து (கீழே) விழும்போது
(௧௦) ஆனை பயந்து பெரும்பாம்பின்வாயிலே விழுகிற திரு
மலையை (௧௫) யடையவேனுமென்று திருக்கூடல் இழையா நின்
றேன் (மணற்களில் சக்ராகாரமாக எழுதிப்பாராநின்றேன். (௧௮)

வ்யா.—முப்பத் தொன்பதாம்பாட்டு.—(அழைப்பன்) போக
மோகூத்துக்கோவென்னில்(காண). (இழைப்பனித்யாதி) மழையிலே
பெரிய அருவிகள் ரத்நங்களைக் கொண்டுவந்திழிய ரத்ந தீப்தியை
ஆனை அக்சியென்றும் ஸர்ப்பம் மின்னென்றும் பயப்பட்டு ஒதுங்குந்
திருமலை. அன்றிக்கே, நெருப்புக்கு பயப்பட்டு ஆனை மலைப்பாம்பின்
வாயிலே புக்கொடுங்கு மென்றுமாம். இப்படிக்கொத்த திருமலை
யைக் கூட இழைப்பன் திருக்கூடலென்றவயம். ௩௯.

அரு.—முப்பத்தொன்பதாம் பாட்டு.—அருவியை மின்னென்
றும். கூட-கூடுகைக்குத் திருக்கூடலிழைப்பன். ௩௯

வெற்பென்று வேங்கடம் பாடினேன், வீடாக்கி
நிற்கின்றே னின்று நினைக்கின்றேன்,—கற்கின்ற
நூல்வலையில் பட்டிருந்த நூலாட்டி கேள்வனார்,
கால்வலையில் பட்டிருந்தேன் காண். ௪௦

அந்.—வெற்புஎன்று வேங்கடம் பாடினேன். வீடுஆக்கி
நிற்கின்றேன். (5) நின்று நினைக்கின்றேன். கற்கின்ற நூல்
வலையில் பட்டிருந்த (10) நூலாட்டி கேள்வனார் கால்வலை
யில் பட்டிருந்தேன் காண். (15).

அர்.—மலையென்று சொல்லும்போது திருமலையைப் பாடா
நின்றேன். (அதினால்) மோகூத்தை யுண்டாக்கிக்கொண் டிராநின்
றேன். (௫) ஸ்திரமாகவிருந்து (பலம்பெற்றபடியை) த்யானியா
நின்றேன். அத்யயநம்செய்யப்பட்ட சாஸ்த்ரமாகிறவலையில்

௫௨ நான்முகன் திருவந்தாதி, சக-பா, காணலுறுகின்றேன்.

அகப்பட்ட (பாதிபாதிக்கப்பட்ட) (௧௦) ஸ்ரீதேவியின் வல்லப னுண ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளாகிறவலையி லகப்பட்டுக் கொண்டேன். பாருங்கள். (௧௫). (௪௦)

வ்யா.—நாற்பதாம்பாட்டு.—(வெற்பித்யாதி)விசேஷித்துஒன்று செய்ததில்லை; அல்லாத மலைகளைச் சொல்லுகிறவோபாதியித்தைச் சொல்லத் திருமலையாயிற்று. (விடாக்கி நிற்கின்றேன்) அநேக யந்தத்தாலே பெறும் மோகூத்தை இச்சொல்லாலே உண்டாக்கிக்கொண்டு நின்றொழிந்தேன். (நின்று நினைக்கின்றேன்) எது சொல்லிற்று எது பற்றிற்றென்று விசாரியா நின்றேன். (கற்கின்ற வித்யாதி) ஒதப்படுகிற வேதத்தாலே பாதிபாதிக்கப்படுகிற பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபனுவன் திருவடிகளாகிற வலையி லகப்பட்டிருந்தேன். ௪௦.

காணலுறுகின்றேன் கல்லருவி முத்துதிர,
ஒண விழவி லொலியதிர,—பேணி
வருவேங்கடவா வென்னுள்ளம் புகுந்தாய்,
திருவேங்கடமதனைச் சென்று. ௪௧.

அந்.—கல் அருவி முத்து உதிர ஒணவிழவில் (5) ஒலி அதிரபேணி வரும் வேங்கடவா! (10) என் உள்ளம் புகுந்தாய் திருவேங்கடமதனை சென்று (15) காணல் உறுகின்றேன். (17)

அர்.—இரைச்சலையுடைய மலையருவி முத்துக்களை யுதிர்க்க, திருவோணநகூத்ரமாகிற மஹோத்ஸவத்தில் (௫) மங்களாசாஸ நத்வநி யதிரும்படி யாதரித்து வந்தாஸ்ரயிக்கிற திருமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிறவனே! (௧0) (நீ) என் ஓற்றதயத்தில் ப்ரவேசித்தாய். (நான்) திருமலைக்குப் போய் (௧௫) (உன்னை) ஸேவிக்க ஆசைப்படாநின்றேன். (௧௭)

வ்யா.—நாற்பத்தோராம்பாட்டு:—(கல்லருவியி்க்யாதி) ஒலியை யுடைய அருவிகளாலே முத்துதிர, திருவோண நகூத்ரமாகிற மஹா திவஸத்திலே அதுகூலருடைய மங்களாசாஸநத்தாலே வந்தத்வநி மிக ப்ராப்யதயாவந்து ஆஸ்ரயிக்கப்படும் திருமலையையுடைய நீ என் னுடைய ஓற்றதயத்திலே புகுந்தாய், நான் திருமலையை யடைந்து காணலுறுகின்றேன். ௪௧.

நான்முகன் திருவந்தாதி, சஉ.-பா, சென்று, சநு.-பா, மங்குல். ௫௩

சென்று வணங்குமினே சேனுயர் வேங்கடத்தை,
நின்று வினைகெடுக்கும் நிர்மையால்,—என்றும்
கடிக்கமல நான்முகனும் கண் மூன்றத்தானும்,
அடிக்கமல மிட்டேத்துமங்கு. சஉ.

அந்.—கடி கமலம் நான்முகனும் கண்மூன்றத்தானும் அடி
(5) கமலம் இட்டு என்றும் ஏத்தும் அங்கு (10) சென்று
நின்று நிர்மையால் வினை கெடுக்கும் (15) சேனுயர் வேங்கட
த்தை வணங்குமினே. (18)

அர்.—பரிமளம்கமழ்கிற திருநாபிகமலத்திற்பிறந்த ப்ரஹ்மா
வும் முக்கண்ணனும் திருவடிகளில் (௫) தாமரைப்பூவை ஸமர்ப்
பித்து எப்போதும் ஸ்தோத்ரம்செய்கிற அத்திருமலைக்குப் (௧0)
போய் நிலையாநின்று, ஸ்வபாவத்தினால் பாபங்களைப் போக்குகிற
(௧௫) மிகவுயர்ந்த திருமலையை யாஸ்ரயியுங்கோள். (௧௮) சஉ.

வ்யா.—நாத்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(சென்றித்யாதி)(௧)“சென்
னியோங்கு தண்திருவேங்கடம்” என்னும்படியே புறப்பட்டவாறே
கண்டு க்லேசந்திரும்படியாக ஆகாசாவகாசமடங்க விழுங்கும்படி
உயர்ந்த சிகரங்களை யுடைய திருமலையைச் சென்று வணங்குங்கோள்.
(நிர்மையால் நின்று வினைகெடுக்கும்)விரோதியான பாபத்தைத் திரு
மலை தன் ஸ்வபாவத்தாலே நசிப்பிக்கும். (கடிக்கமலமிய்யாதி) ப்ர
யோஜநாந்தரபாரும் தங்கள் அதிகாரம்பெறுவது இத்திருமலையிலே
அவனை யாஸ்ரயித்து, திருநாபிகமலத்திலே அவ்வவதாரே பிறந்த
சதுர்முகனும் லலாடநேத்ரனும் அவன திருவடிகளைப் புஷ்பாத்யுப
கரணங்களைக்கொண்டாஸ்ரயித்து. சஉ.

மங்குல்தோய் சென்னி வடவேங்கடத்தானே,
கங்குல் புகுந்தார்கள் காப்பணிவான்,—திங்கள்
சடையேற வைத்தானும் தாமரைமேலானும்,
குடையேறத் தாங்குவித்துக்கொண்டு. சநு.

அந்.—திங்கள் சடை ஏறவைத்தானும் தாமரைமேலானும்
தாம் (5) குடையேற குவித்துக்கொண்டு, மங்குல்தோய் சென்
னி வடவேங்கடத்தானே (10) காப்பணிவான் கங்குல் புகுந்தா
ர்கள். (13)

(௧) பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௫-ச-க.

௫௪ நான்முகன் திருவந்தாதி, சச-பா, கொண்டு குடங்கால்.

அர்.—சந்த்ரணை ஜடையில்தரித்தருத்ரனும் கமலப்பூமேல்
வஸிக்கிறப்ரஹ்மாவும் தாங்கள் (௫) குடைமுதலியவைகளைப் பூர்
ணமாகஸம்பாதித்துக்கொண்டு, மேகமண்டலத்தையடைந்திருக்கிற
சிகரங்களையுடைய திருமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிறவனுக்குத் (க௦)
திருவந்திக்காப்பு ஸமர்ப்பிக்கைக்காக ஸந்த்யாகாலத்தில் ப்ரவேசி
த்தார்கள். (க௩) சந்.

வ்யா.—நாற்பத்துமூன்றும் பாட்டு.—(மங்குல்) சதுர்முகனும்
லலாடநேத்ரனும் திருமலையிலே யொருகாலாஸ்ரயித்துப் போமள
வன்று; ஸமாராதகாலங்கள்தோறும் ஸமாராதகோபகரணங்களைக்
கொண்டு வந்தாஸ்ரயிப்பரென்கிறது.

(மங்குலித்யாதி) மேகபதத்திலே செல்ல உயர்ந்த சிகரங்களை
யுடைய திருமலையையுடையவனை, (காப்பணிவான் கங்குல் புகுந்
தார்கள்) திருவந்திக் காப்பெடுப்பான் ஸமாராதகாலந்தோறும்
புகுந்தார்கள். (திங்களித்யாதி) சந்த்ரணை ஜடையிலே தரித்த ருத்ர
னும் தாமரைப்பூவை ஜம்மமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவும் திருமுத்துக்
குடை முதலானவற்றைத் தரித்துக்கொண்டு கங்குல் புகுந்
தார்கள். சந்.

அரு.—நாற்பத்து மூன்றும்பாட்டு.—குடையேற - குடை முத
லான ஆராதகோபகரணங்களை. முடித்துக்கொண்டு - குறையற ஸம்
பாதித்துக்கொண்டு. சந்.

கொண்டு குடங்கால் மேல் வைத்த குழவியாய்,
தண்ட வரக்கன் தலைதாளால்—பண்டெண்ணி,
போங்குமரன் நிற்கும் பொழில்வேங்கடமலைக்கே,
போங்குமரருள்ளீர் புரிந்து. சச.

அந்.—கொண்டு குடங்கால்மேல்வைத்த குழவியாய் தண்டம்
அரக்கன் (8) தலை பண்டு தாளால் எண்ணி போம் (10)
குமரன் நிற்கும் பொழில் வேங்கடமலைக்கே குமரருள்ளீர் (15)
புரிந்து போம். (17)

அர்.—(ப்ரஹ்மாவினால்) எடுத்துக்கொண்டு மடியில்வைத்து
க்கொள்ளப்பட்ட சிறுபிள்ளையாய், தண்டயான ராவணாஸுரனு
டைய (௫) தலைகளை முன்பு திருவடிகளினு லெண்ணி அந்தர்த்

நான்முகன் திருவந்தாதி, சடு-பா, புரிந்து.

ருரு

தாநமான (கௌ) நித்யபுவாவான ஸர்வேஸ்வரன் எழுகருளியிருக்கிற தோப்புக்களையுடைய திருமலையை, நல்லவயஸ்ஸையுடையவர்களே! (கரு) ஆஸ்ரயித்துப் போருங்கோள். (கௌ) சச.

வ்யா.—அவ—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(கொண்டு) அறிவுடையாரும் அறிவுகெடும் தசையில் ஹிதைவியாய் ரகதிக்குமவன்நிற்கிற திருமலையிலே படுகரணரானபோதே சென்றாஸ்யியுங்கோளென்கிறார்.

(கொண்டித்யாதி) எடுத்து மடியிலேவைக்கும் பிள்ளையாய் தண்டியனான ராக்ஷஸன் தலை பத்து மறுக்கப்படுமென்று திருவடிகளாலே கீறிக்காட்டி அந்தர்த்தாநம் பண்ணின முத்தன் நிற்குந் திருமலைக்கே கால்கடை யாடும்போதே யாஸ்ரயித்துப்போருங்கள். சச.

அரு.—நாற்பத்து நாலாம்பாட்டு.—போம் - அந்தர்த்தாநம்பண்ணும். குமான் - சிறுபிள்ளை. குமரருள்ளீர் - பாலராகையாலே கால்கடை தருமே. புரிந்து-ஆஸ்ரயித்து. சச.

புரிந்து மலரிட்டுப் புண்டரீ கப்பாதம்,
பரிந்து படுகாடு நிற்ப,—தெரிந்தெங்கும்
தானோங்கி நிற்கின்றான் தண்ணருவி வேங்கடமே,
வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு. சரு.

அர்.—புரிந்து புண்டரீகப்பாதம் மலர் இட்டு பரிந்து (5) படுகாடுநிற்ப எங்கும் தெரிந்து தான் ஒங்கி (10) நிற்கின்றான் தண் அருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் (15) மண்ணோர்க்கும் வைப்பு. (17)

அர்.—ஆஸ்ரயணோர்முகர்களாய் ஸ்ரீபாதபத்மத்தில் புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து ஆசையுடன் (ரு) அங்கேநித்யவாஸம்பண்ணும் படி, ஸர்வதேசத்திலும் ப்ரகாசித்துத் தான் ஸர்வாதிகளும் (4) எழுகருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய குளிர்ந்த அருவிகள்பெருகுக்கிற திருமலையே தேவர்களுக்கும் (கரு) மனுஷ்யர்களுக்கும் நிதியாயிருக்கும். (கௌ) சரு.

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தாரும் பாட்டு.—(புரிந்து) வெறும் ஸம்ஸாரிகளுக்கே யன்று; நித்யஸூரிகளுக்கும் ப்ராப்யம் திருமலை யென்கிறார்.

ருக நான் முகந்திருவந்தாதி, சக-பா, வைப்பன். சஎ-பா, நன்மணி.

(புரிந்தியாதி) நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளிலே ஆதரித்து புஷ்பாதிகளையிட்டு ஸ்நேஹித்துப் படுகாடு கிடக்கும்படியாக விசதமமாக எங்கும் குறைவற்றவனுடைய ஸ்ரமஹமான திருமலையே உபயவியூதிக்கும் ப்ராப்யம். சரு.

வைப்பன் மணிவிளக்காம் மாமதியை மாலுக்கென்று, எப்பொழுதும் கைநீட்டும் யானையை—எப்பாடும் வேடுவனைக்கக் குறவர் வில்லெடுக்கும் வேங்கடமே, நாடுவளைத் தாடுதுமேல் நன்று சக

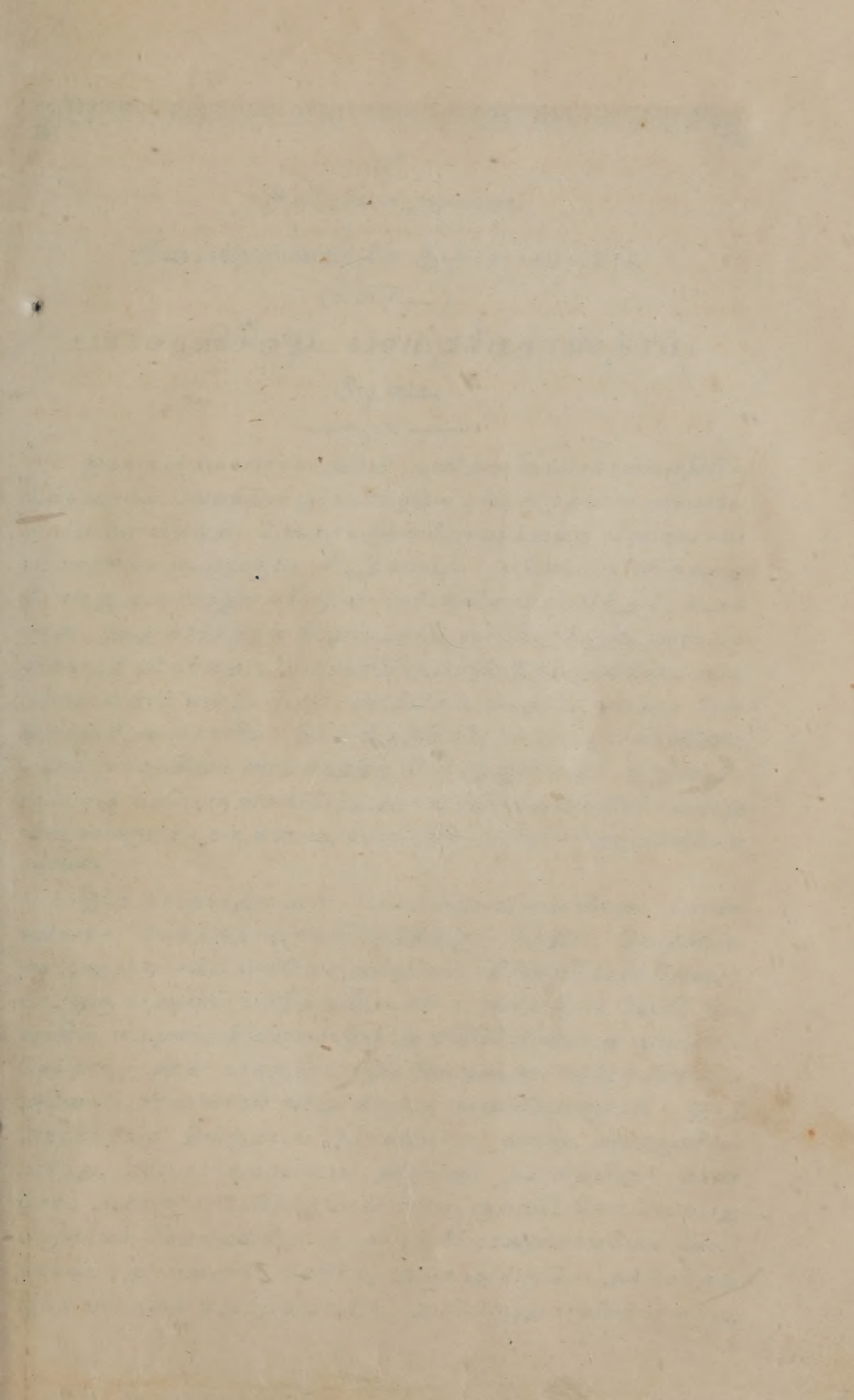
அந்.—மா மதியை மாலுக்கு மணிவிளக்காம் வைப்பன் என்று (5) எப்பொழுதும் கை நீட்டும் யானையை வேடு (10) எப்பாடும் வளைக்க குறவர் வில்லெடுக்கும் வேங்கடமே (15) நாடுவளைத்து ஆடுதுமேல் நன்று. (19)

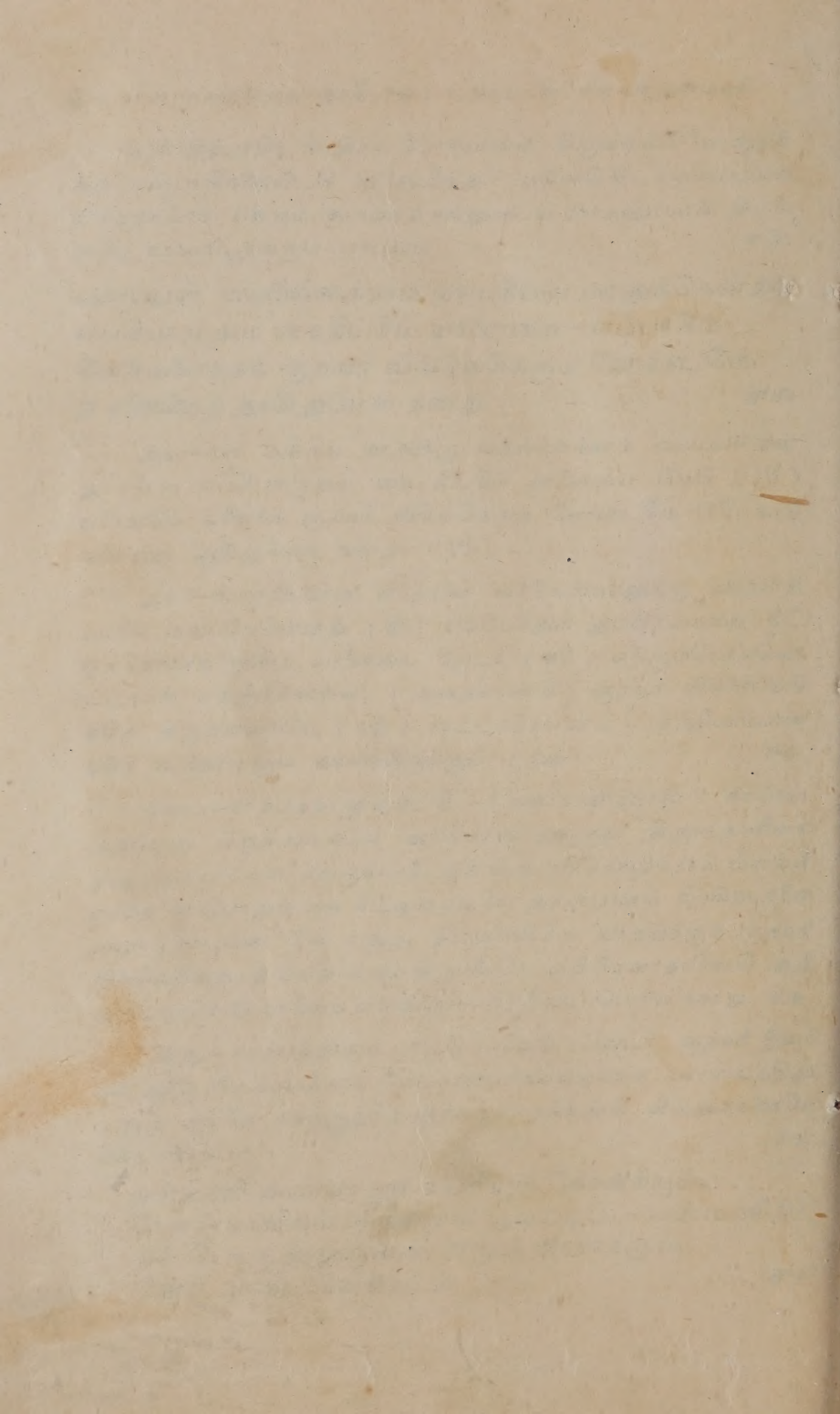
அந்.—ஸ்லாக்யமான சந்தானை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு மங்களதீபமாக வைப்பேனென்று (ரு) எப்போதும் தும்பிக்கையை நீட்டிக்கொண்டிருக்கிற யானையை வேடர் (க0) எங்கும்போகவொட்டாமல் சுற்றிக்கொள்ள, (அதைக்கண்டு) குறவர் வில்லையெடுக்கிற திருமலையையே (கரு) நாட்டாரெல்லாம் ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணிக் கூத்தாடினால் நலமாயிருக்கும். (கக) சக.

வ்யா.—நாற்பத்தாரும் பாட்டு.—(வைப்பனித்யாதி) சந்த்ரன் அணியனா யிருக்கையாலே ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் திருநந்தாவிகள் காக வைப்பனென் றொருகால்நீட்டிக் கிடையாதொழிந்தால் மீளவறியாதே எப்போதும் கை நீட்டிபைடியே அந்யபரமாய் நிற்கிறயானையைப்புறம்புள்ள வேடர்குழ, திருமலையிலே வர்த்திக்குங் குறவர் வில்லெடுத்தபடி யெதிர்க்கும் திருமலையே அறிவில்லாதாரோடு அறிவுடையாரோடு வாசியற எல்லாருமாஸ்ரயிக்கப் பெறில் நன்று. சக.

அரு.—நாற்பத்தாரும் பாட்டு.—வேடு - வேடர், குறவர் இவர்கள் ஆனை பிடிக்கைக்காக வேடானவர்களெல்லாம் பார்ஸ்வத்திலும் குழ அங்கே வந்திருக்கிற குறவரத்தைக்கண்டு வில்லுக்களையெடுக்க என்றபடி. சக.

நன்மணி வண்ணனா ராளியும் கோளரியும், பொன்மணியும் முத்தமும் பூமரமும்,—பன்மணிநீர் ஓடு பொருதுருளும் கானமும் வானரமும், வேடு முடை வேங்கடம். சஎ.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை,
(விமிடெட்).

பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்மசாஸ்த்ரம்.

பீடிகை,

—(: 0 :)—

இந்த க்ரந்தம் பராசரமஹர்ஷி ப்ரணீதமான பராசரஸ்ம்ருதியில் உத்தரபாகம். வேதத்தில் பூர்வபாகத்தில் யஜுயம்முதலான ஸாமான்ய தர்மங்களை விதித்து மேல்பாகத்தில் மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாகப் பரமாத்மன்வரூபரூபகுண விபூதிகளையும் பக்தியையும் விதித்தது போல் முதல்பாகத்தில் வர்ணஸ்ரமசாரங்களை உபபாதித்து மேல்பாகமான இந்த க்ரந்தத்தில் நிர்நுஷ்டமாய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான பரமைகாந்தி தர்மத்தை உபபாதிக்கிறபடியினால் இதற்கு விசிஷ்ட பரமதர்மசாஸ்த்ரம் என்று பெயர். ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்கிற மூன்றுவகைகளில் இந்த ஸ்ம்ருதியை மத்ஸ்யபுராணத்திலும் பத்மபுராணத்திலும் ஸாத்விகத்திற் சேர்த்திருக்கிறது. ஒருவகைப்பட்டதை மற்றொரு வகைப்பட்டதாக வறிவிக்கையின்றிக்கே வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிவிக்கிற க்ரந்தமே ஸாத்விகமெனப்படும்.

இந்த க்ரந்தகர்த்தாவான பராசரமஹர்ஷியை மிகவும் ப்ராமாணிகராக வேதத்திற் சொல்லியிருக்கிறது. மேலும், இவருடைய தகப்பனாரான சக்தி என்கிற மஹர்ஷியை விஸ்வாமித்ரா லேவப் பட்ட ஒரு ராக்ஷஸன் பக்தித்துவிட்டான் ; அதை இவர் கேட்டு இவ்வுலகில் ராக்ஷஸர்களில்லாமற் செய்து விடுகிறேனென்று ஒரு யாகம் செய்தார் ; அந்த யாககுண்டத்தில் இவருடைய மந்த்ரசக்தியினால் அனேகம் ராக்ஷஸர்கள் வந்து விழுந்து மாண்டுபோனார்கள் ; இந்த அநர்த்தத்தை இவருடைய பிதாமஹரான வஸிஷ்டமஹாமுனிவர் பார்த்து, அப்பா ! உம்முடைய தகப்பனார் தம் விதியினால் மாண்டார் ; அதற்கு ராக்ஷஸர்கள்மேல் என்ன குற்றம்? கோபமென்பது புருஷனைக் கெடுத்துவிடும். ஆகையால் நீர் ராக்ஷஸர்கள்மேல் கோபிக்கக்கூடாது ; என்று உபதேசிக்க, அதை அப்படியே அங்கிகரித்து அந்த யாகத்தை நிறுத்திவிட்டார். அப்பொழுது புலஸ்த்யர் வந்து,

என்னுடைய வம்சத்தை யழித்து விடாமல் காப்பாற்றினபடியால் உமக்கு ஸகலமான வரஸ்தவார்த்தங்களும் செவ்வையாய் ப்ரகாசிக்கு மென்று வரங்கொடுத்தார். பின்பு வஸிஷ்டமஹாமுனியும் தான் சொன்னதை யங்கீகரித்ததற்காக ஸந்தோஷித்து அதே வரத்தைக் கொடுத்தார். எம்பெருமானுடைய ஸிம்ஹாஸநாம்சமாய் பரமாதார் யரான ஆளவந்தாரும் இவர் செய்த உபகாரத்தைப் பற்றித் தாம் செய்தருளின ஸ்தோத்ராதந்தத்தின் முதலில் இவர்க்குப் ப்ரணமம் பண்ணி, திருநாட்டுக்கெழுந்தருளுங் காலத்தில், பரமோபகாரகரான இவருடைய திருநாமத்தை தர்சனப்ரவர்த்தகரான ஒருவருக்கிட்டு மற வாமற் செய்திலோமே என்னுங் குறையுடன் திருநாட்டுக் கெழுந் தருளினார். அக்குறையை தர்சனப்ரவர்த்தகரான ஆழ்வான் திருக் குமாரருக்கு ஸ்ரீபராசரபட்டரென்று திருநாமஞ்சாத்தி எம்பெருமா னார் தீர்த்தருளினார். ஆகையால் இவர் ஸகல வரஸ்தவார்த்த வேத் தாஷமாய் ப்ராமாணிகருமாகையாலே இவர்செய்த இந்த க்ரந்தம் எல் லா க்ரந்தங்களிலும் ஆப்ததமமாக சிஷ்டர்களா லங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவர் நாஸ்திகர் முதலான குத்ருஷ்டிகளுடைய குயுத்திகளைத் தம்முடைய ஸத்யுத்தியினால் கண்டித்து அவர்களை நசிப்பித்தபடியால் பராசரரென்னுந் திருநாமத்தையுடையாரானார். இவர் செய்த ருளின க்ரந்தங்கள்: பராசரஸம்ஹிதை, புராணசத்நமான ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம், இந்த பராசரஸ்மருதி என்பவைகளாம். இவைகளேப்ரஸித் தமாகக் காணவருகின்றன. இவருடைய தகப்பனார், வஸிஷ்டமஹா முனியின் குமாரராகிய சக்தி என்னும் மஹர்ஷி; இவர் குமாரர், சுக மஹாமுனிவருடைய தகப்பனாரான ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான். இவர் மைத்ரேயர் முதலான அனேகம் சிஷ்யர்களுக்குப் பரமார்த்தங்களை யுபதேசித்து அவர்களடியாக ஜகத்தை வாழ்வித்துக்கொண்டு இந்த கலியுகத்தினுதி வரையிலும் நெடுங்காலம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இப்படிக்கு,

ஸபாபண்டிதர்கள்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

பராசர விசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம்.

க - வது அத்யாயம்.

மூநயஸ்சு:

விஸ்தரேண சமாஹ்யஹி ஹரிஸம்ஸ்ரயணம்பரம் |

சுத மாஸ்யஸந்ந ஸாந்ய-ஹமாஸநம் விஹி: ||

௧.

முநயணக:

விஸ்தரேண ஸமாக்யாஹி ஹரிஸம்ஸ்ரயணம்பரம் |

கதமாஸ்யஸந்ந ஸாந்ய-ஹமாஸநம் விஹி: ||

க.

தா-ம். மைத்ரேயர் முதலான ருஷிகள் ஸ்ரீபராசரபகவானிடம் சென்று ஸாமான்ய தர்மங்களைக் கேட்டறிந்து, அவைகள் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷஸாதங்க ளல்லாமையால் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத் துக்கு நேரே ஸாதநமான பகவத் ஸமாஸ்யஸநத்தைக் கேட்க விரும்பி அவரை ப்ரார்த்திக்க, தத்ப்ரஸ்நோத்தரஸுபமாக ப்ரவ்ருத்தமா யிருக்கிறதிந்த ஸந்தர்ப்பம்.—ருஷிகள் சொல்லுகிறார்கள்.—நம்விரோ திகளைப்போக்கி இஷ்டத்தை யளிக்க ஸமர்த்தனான ஸர்வேஸ்வ ரனை ஆஸ்ரயிக்கும் விதமும் அதினங்கங்களும் ஆஸ்ரயித்தவநத்தரம் செய்யும் ஆராதநவிதிகளும் ஆகிய இந்த உத்க்ருஷ்ட தர்மங்களை நாங்களறியும்படி பரக்கச்சொல்லி யருளீர்.

க

ஸ்ரீபராசரஹ்வய.

வஸ்யஸி மூநயஸ்சு ரீயி விஸ்தரேண ராஸ்யஸந்கிரியாம் |

மஸ்தர திக்ஷா விதிஞ்சைவ தஸ்ய பூஜாவிதிம்ததா ||

௨.

ஸ்ரீபராசரஹ்வய.

வஸ்யஸி மூநயஸ்சு ரீயி விஸ்தரேண ராஸ்யஸந்கிரியாம் |

மஸ்தர திக்ஷா விதிஞ்சைவ தஸ்ய பூஜாவிதிம்ததா ||

௨.

தா-ம். ருஷிகள் இப்படி ப்ரார்த்திக்க ஸ்ரீபராசரபகவான்சொ ள்லுகிறார்.—ருஷிகளே! ஸர்வ வ்யாபகனான ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயி க்கும் க்ரமத்தையும், அதற்கங்கமான மஸ்தரத்தையும், மற்றுமுண்டா ன வர்தங்களையும், ஆராதநப்ரகாரத்தையும் நீங்குளெல்லாரு மறியும் படி சொல்லப்போகிறேன்; கேளுங்கள்.

௨.

அத்யநு ச்ஞக்ஷாதி ஧ாரணவ்நைஸ்ஸவஸ்ய உதம் ।

புண்ணொ நாமக்ரியா வ்நைஸ்ஸவஸ்ய ந்நைஸ்ஸவஸ்ய உதம் ॥ 3.

ஸம்ஸ்காராஃ ஸஞ்ஞக்ஷ ரூபா வ்நைஸ்ஸவஸ்ய விதாநதஃ ।

ஆத்யநது சங்கசக்ரதி தாரணம் வைஷ்ணவம் ஸம்ருதம் ।

புண்ட்ரம் நாமக்ரியாசைவ மந்த்ரஸ்சைவார்ச்சகம் ஹரேஃ ॥ ௩.

ஸம்ஸ்காராஃ பஞ்சகர்த்தவ்யா ப்ராஹ்மணஸ்ய விதாநதஃ ।

தா-ம். பகவத் ஸமாஸ்யண மாவது:—முதலாவது—ஒரு ஸைவகன் தன்னை இன்னார் மனுஷ்யனென்று பிறாறிகைக்காகத் தன் எஜமானனுடைய அடையாளத்தைத் தரிப்பதுபோல் ஸ்ரீயஃ பதியினுடைய தாஸரான நாமும் அவனுடைய ஆயுதங்களான சங்கம்சக்ரம் முதலானவைகளைத் தரித்தல். இரண்டாவது—சேஷியான அவனுடைய பாதாக்ருதியான ஊர்தவ புண்ட்ரத்தை உத்தமாங்கமான முகத்தில் தரித்தல். மூன்றாவது—ஸ்வாமியான அவனுடைய ஸம்பந்தியான திருநாமத்தைதாஸபதத்தைச்சேர்த்துத் தரித்தல். நாலாவது—அவனுக்கும் நமக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்துக்கும் உபாயோபேயங்களுக்கும்வாசகமான மந்த்ரத்தை அநுஸந்தித்தல். ஐந்தாவது—தன்னுடைய அடிமை ஸித்திக்கைக்காக ஸ்ரீயஃபதியையாராதித்தல். ஆக முக்தி யடைவதற்கு யோக்யதையை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கும் இவையைந்தும் வேதசாஸ்த்ராகமாதிகளிற் சொன்னகரமப்படி ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்களிலுள்ளவர்களுக்கு அவஸ்யம் அநுஷ்டிக்கத்தக்க பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களாம். ௩௨.

விநா யஜ்ஞோபவீதேந விநா ச்ஞக்ஷ ஧ாரணவ்நைஸ்ஸவஸ்ய உதம் ॥ ௪.

விநா யஜ்ஞோபவீதேந விநா ச்ஞக்ஷ ஧ாரணவ்நைஸ்ஸவஸ்ய உதம் ।

விநா யஜ்ஞோபவீதேந விநா ச்ஞக்ஷ ஧ாரணவ்நைஸ்ஸவஸ்ய உதம் ॥ ௪.

விநாதவயேநவை விப்ரஸ்சண்டாலத்வ மவாப்துயாத் ।

தா-ம். சக்ரதாரணம் என்கிற தாப ஸம்ஸ்காரமும், த்வயாநுஸந்தாநம் என்கிற மந்த்ர ஸம்ஸ்காரமும் இல்லாதவன், பூணூலில்லாதப்ராஹ்மணன்போல் நீசனாவான். ௪௨.

விநா யஜ்ஞோபவீதேந விநா ச்ஞக்ஷ ஧ாரணவ்நைஸ்ஸவஸ்ய உதம் ॥ ௪.

விநா யஜ்ஞோபவீதேந விநா ச்ஞக்ஷ ஧ாரணவ்நைஸ்ஸவஸ்ய உதம் ।

விநா யஜ்ஞோபவீதேந விநா ச்ஞக்ஷ ஧ாரணவ்நைஸ்ஸவஸ்ய உதம் ॥ ௪.

விதிநாசங்க சக்ராதி தாரணஞ் சோர்த்வ புண்ட்ரகம் || ௫.

உபவீதம் சிகாபந்தம் விப்ரஸ்ய ஸததம் ஸ்ம்ருதம் |

சக்ரலாஞ்சந ஹீநஸ்ய விப்ரத்வம் நிஷ்பலம் பவேத் || ௬.

தா-ம். சாஸ்த்ரத்திற் சொல்லிய க்ரமப்படி சங்க சக்ரங்கள் முதலிய ஆயுதங்களைத் தப்பத் செய்து தரித்தல், ஊர்த்வ புண்ட்ரம், பூணூல், சிகை, இவைகளையும் ஸர்வகாலத்திலு மணிதல் ப்ராஹ்மணனுக்கு ஆவஸ்யக மென்று தர்மசாஸ்த்ரத்திற் சொல்லப் பட்டது. எவனுடைய சரீரத்தில் திரு வாழியின் சிஹ்ந மில்லையோ? அவனுடைய ப்ராஹ்மணத்வம் ஒரு பலத்தையும் கொடுக்காது. இத்தால், ஸமாஸ்யண மில்லாதவன் தானம் முதலானவை வாங்க யோக்யனென்கிறது.

௬.

அசக்ர ஹீனம் விப்ரம் யஸ்ய ராதே போஜயேந்ரஃ |

ரேதோ மூத்ர புரீஷாதீந் ஸபித்ருப்யஃ ப்ரயச்சதி || ௭.

தா-ம். சக்ரங்கந மில்லாத ப்ராஹ்மணனை எந்தப் புருஷன் ஸ்ராதத்தத்தில் நிமந்தரித்து போஜனம் செய்விக்கிறானோ; அவன் தன் பித்ருக்களுக்கு சக்லம், மூத்ரம், அமேத்யம், இவை முதலான நிஷித்தங்களைக் கொடுத்தவனாகிறான். அவர்களுக்குக் கொடுத்தது தீமையையே விளைக்குமென்றபடி.

௭.

ஷக்ஷ சத்ரோர்ஷ்யபூநாதி ரஹிதோ ப்ராஹ்மணதமஃ |

ஸஜீவநேவ சண்டாள ஸ்ஸர்வ கர்ம பஹிஷ்க்ருதஃ || ௮.

சங்க சக்ரோர்த்வ புண்ட்ராதி ரஹிதோ ப்ராஹ்மணதமஃ |

ஸஜீவநேவ சண்டாள ஸ்ஸர்வ கர்ம பஹிஷ்க்ருதஃ || ௮.

தா-ம். சங்கசக்ர ஊர்த்வ புண்ட்ரதாரணங்கள் முதலானபஞ்ச ஸம்ஸ்கார மில்லாத ப்ராஹ்மணன், தன் ஜாதியில் தாழ்ந்து இந்த ஜந்மத்திலேயே நீசனாய் யாதொருவைதிக கர்மத்துக்கும் உபயோகியாக மாட்டான்.

௮.

தஸ்ய ச்ஞகாதி ஸம்ஸ்காரஃ க்ரூர்வ்யமுநி ஸத்ருமஃ |

சத்ரலாஷ்ஞ ஸ்ஹீநேந க்ருதம் க்ரூர்வநிஷ்பலம் || ௯.

தஸ்மாச்சக்ராதி ஸம்ஸ்காரா: கர்த்தவ்யா முநிஸத்தமா:|

சகர லாஞ்சந ஹிநேந க்ருதம் கர்மச நிஷ்பலம்|| கூ.

தா-ம். ஈஷிகளே ! சக்ரதாரண மில்லாதவன் செய்த கர்மம் பலமின்றியே யொழியு மாகையால் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களை அவ ஸ்யம் செய்துகொள்ளவேணும்.

தேபஸம்ஸ்காரத்தின் கீரமம்.

స్నాత్వా శుభేహి పూర్వాహ్నా నమ్య గభ్యర్చ్యకేశవమ్.

స్నాతం శిష్యం సమాహూయ కృతకాతుక మజ్జశమ్ || గం.

ఆచార్యో విధివత్కుర్యాచ్చక్ర పుణ్యాది సత్కీర్తనామ్ ।

ஸ்நாத்வா சுபேந்தி பூர்வாஹ்ணே ஸம்யகப்யர்ச்சயகேசவம்)

ஸ்ரீராதம் சிஷ்யம் ஸமாஹுயக்ருதகௌதுக மங்களம் || ௧௦.

ஆசார்யோவிதிவத்குர்யாச் சக்ரபுண்ட்ராதீஸத்க்ரியாம்।

தா-ம். சுபமான திதி வாரம் முதலானவைகளோடு கூடின திந
த்தில் ஆசார்யன் முதல் யாமத்தில் ஸ்நானம் முதலான நித்ய கர்மங்
களை யதுஷ்டித்து பகவானுக்குத் திருவாராதநம் ஸமர்ப்பித்துப், பி
ன்பு ஸ்நானம் பண்ணி, பரிசுத்தனா யிருக்கிற சிஷ்யனே யஸுழத்து,
கங்கணங்கட்டி சாஸ்த்ர விதிப்படி பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்ய
க்கடவன்.

കുറു.

కారయే చ్చజ్జ చక్రది హేలిప్రతికృతీ శ్శుభాః ॥ ౧౧.

స్వర్ణ రాజత తామ్రాది ద్రవ్యైః కుర్యాద్యథోచితమ్ |

காரயேச்சங்க சக்ராதி ஹேதிப்ரதிக்ருதீஸ்பா || கக.

ஸ்வர்ணராஜத தாம்ராதித்ரவ்யை: சூர்யாத்யதோசிதம் |

தா-ம். ஸமாஸ்யணத்துக்காக ஸுவர்ணத்தினாலாவது, வெள்ளியினாலாவது, தாம்ரத்தினாலாவது, தன்னுடைய சக்திக்குத் தக்கபடி சங்கசக்ரம் முதலான ஆயுதங்களின் ப்ரதிமைகளை அழகாயிருக்கும் படி செய்விக்கவேண்டியது. ககடி.

ககௌ.

శబ్దంచక్రంగదాంఖడ్గం శార్దూలం పశ్చాదుధం క్రమాత్ ॥ ౧౨.

సాక్ష్య పశ్చాత్తులై శుద్ధిః పూజయేత్పురతో హరేః ।

తత్త్వకాశక్తైర్మయైః పూజయే త్కుసుమాదిభిః ॥ ౧౩.

சங்கம்சக்ரம் கதாங்கட்கம் சார்ங்கம் பஞ்சாயுதம் க்ரமாத் || கட.

ஸ்நாப்ய பஞ்சாம் நுதைச்சுத்ததை: பூஜயேத்புரதோஹரே: |

தத்தத்ப்ரகாச கைர்மந்த்ரை; பூஜயேத்குஸு-மாத்ரிபி: || கக.

தா-ம், சங்கம், க. சக்ரம், உ. கதை, ஈ. கட்கம், (நந்தகமென்
னும் கத்தி), ச. தனுஸ்ஸு, று. என்கிற பகவானுடைய இந்த ஐந்தா
யுதங்களுக்கும் க்ரமமாகப் பரிசுத்தமாய்ச்சேர்த்திருக்கும்பஞ்சாம்ரு
தத்தைக் கொண்டு திரு மஞ்சனம் செய்து, அவ்வவ ஆயுதங்களின்
ப்பராவங்களை நன்றா யுரைக்கும் மந்த்ரங்களை யனுஸந்தித்துக் கொ
ண்டு புஷ்பம் தூபம் தீபம் முதலானவைகளால் பகவானுக்கு முன்
னே அவைகளுக்குத் திருவாராதநம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. கஃ.

పురతోగ్నిం ప్రతిష్ఠాప్య స్వగృహేఽగ్నిం విధానతః ।

ఇద్దా ధానాది పర్యంతం తాంబూలఞ్చ నివేదయేత్ ॥ ౧౪.

புரதேதாக்கிம் ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்வக்ருஹ்யோக்த விதாரத: |

இத்மாதா நாதி பர்யந்தம் தாம்பூலஞ்ச நிவேதயேத் || கசு.

தா-ம். பின்பு தன் முன்னிலையில் அக்நிப்ரதிஷ்டை பண்ணி, அந்த அக்நியில் தங்கள் தங்களுடையக்ருஷ்யம் என்கிற அதுஷ்டாந ப்ரகாசகமான கல்பஸூத்ர விதி ப்ரகாரம் ஸமித்ஹோமம் முதல் தாம் பூல நிவேதனம் வரையிலான ஹோமங்களை முடிவுவரையில் நடத்தவும்.

పశ్చాత్పశ్చాయథాన్యగ్నౌ ప్రక్షిప్యచ యథావిధి।

జుహూయా దేతి మన్తైశ్చ శిష్యేణ సహితో గురుః ॥ ౧౫.

నమస్కుర్యాత్తో భక్త్యా దేవదేవం జనార్దనమ్।

பஞ்சாத் பஞ்சாபுதாந்யக்ஞௌ ப்ரக்ஷிப்யச யதாவித |

ஜஹாயாத் தேதி மந்திராஸ்ச சிஷ்யேண ஸஹிதோக்ருநு||௧௫.

நமஸ்கூர்யாத் ததோ பக்த்யா தேவதேவம் ஜநார்த்தகம்]

தா-ம். பிறகு அந்த அகநியில ஐந்து ஆயுதங்களையும் வைத்து அந்த ஆயுதங்களின் மஹிமையை ப்ரதிபாதிக்கிற மந்த்ரங்களினால் ஆசார்யன் ஹோமம் செய்து, அந்தரம் சிஷ்யனோடு கூடி தேவாதி தேவனான ஸ்ரீயஃபதியை பக்தியுடன் நமஸ்கரிக்கக்கடவன். கரு.

ప్రాజ్ఞుని సమాసీనం శిష్యం మన్త్ర జలాపుతమ్ ॥ ౧౬.

ప్రతినేచ్యుష్ట చక్రాది హేతిభిః ప్రయతో గురుః ।

పవిత్రే నాజ్క-యేత్సార్వం బాహుమూలమ్ దక్షిణమ్॥ ౧౭.

சுஜீந ஸுதபேத்யஸ்யம் ரதயா ஸால மத்யமம் ।

சுஹஜீந ஸூரயம் சாஜீநை வஸு மஸ்தகம் ॥ ௧௮.

ஸுதஸ்ய விமலாகாரை ஸ்நாப்ய பஞ்சாமருதாந்ருநு: ।

ஸம்பூஜ்ய ஸூர்யவத் பஞ்சாத்தோம சேஷம்ஸமாபயேத் ॥ ௧௯.

ப்ராங்முகத்து ஸமாஸீதம் சிஷ்யம் மந்த்ரஜலாப்ஸுதம் ॥ ௨௦.

ப்ரதபேச்சக்க சக்ராதி ஹேதிபி: ப்ரயதோகுரு: ।

பவித்ரேணங்க யேத்பூர்வம் பாஹுமூலந்து தக்ஷிணம் ॥ ௨௧.

சங்கேந ப்ரத பேத்ஸவ்யம் கதயாபால மத்யமம் ।

ததாகட்கேந ஹ்ருதயம் சார்ங்கேணைவது மஸ்த்தகம் ॥ ௨௨.

ப்ரதப்ய விமலாகாரை ஸ்நாப்ய பஞ்சாமருதாந்ருநு: ।

ஸம்பூஜ்ய பூர்வவத் பஞ்சாத்தோம சேஷம்ஸமாபயேத் ॥ ௨௩.

தா-ம். குடம் முதலானபாதாத்தில் ஜலத்தை நிறைத்து அதை மந்தரித்து அஜ்ஜலத்தினால் சிஷ்யனை ஸ்நானம் செய்வித்து கிழக்கு நோக்கி உட்காரச் செய்து, ஆசார்யன் ஜாக்ரதையா யிருந்து அக்நியில் தப்தம் செய்யப்பட்ட ஆயுதங்களை எடுத்துக் காமமாக, சக்ரத்தினால் வலது புஜத்தையும், சங்கத்தினால் இடது புஜத்தையும், கதையினால் நெற்றியையும், கட்கத்தினால் மார்வையும், சார்ங்கத்தினால் சிரஸ்ஸையும் சிஹ்ந மிருக்கும்படியாக அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கா கின்ற இந்த ஆயுதங்களினாலே அங்கமும் செய்து பின்பு அவைகளுந் குபஞ்சாமருதத்தினால் திருமஞ்சளமும் முன்போல் திருவாராதமும் செய்து அநந்தரம் ஹோமத்தை முடித்து விடவேணும். ௨௩.

வஸம் சாபகரியாம் குர்யாத் சங்க சக்ராதி ஹேதிபி: ।

ஸுதமம் சாபஸம்ஸ்காரஸ்தாபஸைர் முநிபிஸ்ஸம்ருத: ॥ ௨௪.

ஸர்வாஸ்தமேஷு வஸதாம் ஸ்த்ரீணாஞ்ச டிவ்யஸத்ருநா: ।

ஏவம் தாபகரியாம் குர்யாத் சங்க சக்ராதி ஹேதிபி: ।

ப்ரதமம் தாபஸம்ஸ்காரஸ்தாபஸைர் முநிபிஸ்ஸம்ருத: ॥ ௨௫.

ஸர்வாஸ்தமேஷு வஸதாம் ஸ்த்ரீணாஞ்ச த்விஜஸத்தமா: ।

தா ம். இவ்விதமாய் சங்கம் சக்ரம் முதலான பஞ்சாயுதங்களினால் தாபம் என்கிற இந்த ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவும், ப்ராஹ்மணோத்தமர்களை ! இதுக்கு ஆஸ்ரம நியம மில்லை; ஸ்த்ரீ என்றும்

உ - வது அத்யாயம்.

புண்டர ஸம்ஸ்காரத்தின் க்ரமம்.

ஸ்ரீபராசர ஓவாச.

அக்ஷரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி புண்ரஹ ஸா ஸ்ரமம் ।

யஸ்ய ஹாரண மாத்ரேண ஸர்வ தீர்த்த பலம் லபேத் ॥ ௧.

ஸ்ரீபராசர உவாச.

அக்ஷரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி புண்டர தாரண முத்தமம் ।

யஸ்ய தாரண மாத்ரேண ஸர்வ தீர்த்த பலம் லபேத் ॥ ௧.

பராசரர் அநுஸிச்சேய்கிறார்.

தா-ம். தாப ஸம்ஸ்காரம் நிருபித்த பின்பு புண்டர தாரணம் என்கிற உத்தமமான ஸம்ஸ்காரத்தைப் பரக்கச் சொல்லுகிறேன். மேல் சொல்லப் போகிற புண்டரத்தைத் தரித்தவன் கங்காதி ஸர்வ தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்த பலத்தை யடைவான். ௧.

பூர்வாஹ்ணே பூர்வவத்ஸநாத்வா ஸம்பூஜ்ய மதுஸூதநம் ।

சிஷ்யம் ஸ்நாத மலங்க்ருத்ய புண்டர தாரண மாத்ரேண ॥ ௨.

பூர்வாஹ்ணே பூர்வவத்ஸநாத்வா ஸம்பூஜ்ய மதுஸூதநம் ।

சிஷ்யம் ஸ்நாத மலங்க்ருத்ய புண்டர தாரண மாத்ரேண ॥ ௨.

தா-ம். தாப ஸம்ஸ்காரத்திற்குச் சொல்லியதுபோல் ப்ராதிக் காலத்தி ல் ஸ்நானம் செய்து ஸ்ரீயஸ்ய யாராதத்துப், பின்பு ஸ்நானம் செய்து பரிசுத்தனாயி ருக்கிற சிஷ்யனை வஸ்தரம் பூஷணம் முதலியவை களினாலலங்கரித்துப் புண்டர ஸம்ஸ்காரம் பெற்றுக்கொள்ளும்படி நியமிக்க வேண்டியது. ௨.

ஸநிஷீ ஸகலேவா பி ஸ்யஸலிஸ்ய சஹுருஃ ।

த்யுத்யை தானி புண்ரஹி லிஷீ ஸ்ரீஸ்யஹா ஸ்ரமம் ॥ 3.

ஸதண்டிலே ஸைகதேவாபி ஹ்யுபலிப்ய ததோகுருஃ ।

த்வாத சைதாநி புண்டராணி லிகேத் தஸ்மின் யதாஹம் ॥ ௩.

தா-ம். புல் முதலான பூண்டுக ளில்லாத ப்ரதேசத்தி லாவது மணல் ப்ரதேசத்திலாவது கோமயத்தினால் லேபநம் பண்ணப்பட்ட இடத்தில் கிழக்கு முதலானதிக்குகளில் க்ரமமாக இந்தப் பன்னிரண் டு ஊர்தவ புண்டரங்களையும் எழுதவேண்டியது. ௩.

அப்யுஷ்ணா ஸ்யஸ்டிக்ஷு மஹே சதாரி விஸ்யஸேத் ।

யாஹர் ஸர்வபுண்ரஹி லிஷீ ஸ்ரீஸ்யஹா ஸ்ரமம் ॥ ௪.

அவாஹார்ய ஸ்வயேச்ச ஸூகீரீச நிவேதனై: |

ஸஹ்யாஸ்ய ஸ்ரீஷ்டாய ஸோமம் ஸூர்யஸ வாக்ஸே ||

ஸூருஷேண ஸூகீரீச கீசுவாயேச்ச நாமபி: |

மூலம் ஸ்ரீஷ்டாய ஸோமகேசம் ஸூகீரீச || ௨.

அஷ்டபுண்டரணியஷ்டதிக்ஷாமத்யேசத்வாரிவிந்யஸேத் |

வ்யாஹரஸ்ஸர்வபுண்டரேஷுகேசவாதீந்யதாஶ்ரமம் || ௪.

ஆவாஹநார்க்யபாத்யைஸ்ச தூபதீபநிவேதனந: |

ஸம்பூஜ்யாக்ஷிம்ப்ரதிஷ்டாப்ய ஹோமம் பூர்வவதாசரேத் || ௫.

பௌருஷேண து ஸூகீரீச கேசவாத்யைஸ்ச நாமபி: |

மூலமந்த்ரேணவை ஸ்ரீஷ்டாய ஹோமசேஷம் ஸமாபயேத் || ௬.

தா-ம், அதில் கிழக்கு முதலாக எட்டுத் திக்குக்களில் எட்டும், நடுவில் மூலையிலேவிட்டுக்கிழக்கு முதலான நாலுதிக்குக்களில் நாலும், ஆகப்பன்னிரண்டு ஊர்வபுண்டரங்கையேழுதி, அவைகளில் எழுதின க்ரமமாக கேசவன் முதலாக மேல் சொல்லப்போகிற பன்னிரண்டு திருநாமங்களை ஆவாஹநம்பண்ணி, அவ்வவர்கள் திருநாமங்களைக்கொண்டே அர்க்யம், பாத்யம், ஆசமநீயம், தூபம், தீபம் இவை முதலியவைகளா லாராதித்துப் பழம் முதலாகத் தாம்பூலாந்தமாகக் கண்டருளப் பண்ணி, அந்தரம் முன்ஸம்ஸ்கார ப்ரகரணத்திற் சொல்லியபடி அவ்வவர்கள் கல்பாநுஸாரமாய் அக்ஷிப்ரதிஷ்டை பண்ணி, புருஷஸூகீரீச ருக்குக்களினாலும் கேசவாதீந்யதாசநாமங்களினாலும் திருமந்த்ரத்தினாலும் ஹோமத்தை ஸம்பூர்ணமாகச்செய்து முடித்து விடவேண்டியது.

௬.

ஸுதக்ஷிணம் தத: குர்யாத் ஸுமஸு-ரய: ச்ஞ பக்ஷித: |

புஷ்டிணி தாஸ்யே ஷிஷ்ய மூசீஸம் விஸ்யாஸ்யதம் || ௨.

ஸுமஸு-ரய: தத: க்ஷிணம் குரும ஸ்ரீஷ்டாய நிவேதனம் |

தத:ஸு-ரய: புஷ்டிணி மூசுதாஸ்யே நிவேதனம் || ௪.

ப்ரதக்ஷிணம் தத: குர்யாத் நமஸ்குர்யாச்சபக்தித: |

புண்டரணிதாரயேச்சிஷ்ய மாலீநம் விஸ்யாந்விதம் || ௬.

நமஸ்க்ருத்யதத:ஸ்ரீஷ்டாய குருமஸர்வகுணாந்விதம் |

தத:ஸு-ரய: புண்டரணி ம்ருதாதார்யாணிநிவேதனம் || ௮.

தா-ம். அந்தரம், பக்தியுடன் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களைப் பண்ணி, வணக்கத்துடன் தன் பக்கத்திலுட்கார்த்திருக்கும் சிஷ்யனுக்கு மேல் சொல்லப்போகிற க்ரமமாக ஊர்த்வபுண்டரதாரணம் செய்விக்கவேண்டியது. சிஷ்யனும், தனக்கு ஜ்ஞாபரதனாய் ஸமஸ்தமான ஆசார்யகுண யுத்தனான குருவுக்குத் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து அதுமுதல் நித்யமாய் மருத்திகையினால் ஊர்த்வபுண்டரங்களைத் தரிக்கக்கடவான்.

அ.

ಆದಾನು ವ್ರಷ್ಟವೇ ಕ್ಷೇತ್ರೈ ಮೃತ್ರಿಕಾಂ ವಿಮಲಾಂ ಸುಖಾನ್ |

ಮೂಲಮಸ್ತிரೀಣாಭಿಮುಕ್ತೃಃ ಪೌರ್ದೃಪುಣ್ಣೀಃ ಧಾರಯೇತ್ ||

ಲಲಾಟಾದಿಷು ಪಾಣೈಷು ಕೇಶವಾದೀ ಯಥಾಕ್ಷಮம் |

ஆதாயவைஷ்ணவேக்ஷைத்ரே ம்ருத்திகாமவிமலாம்சபாம் |

மூலமந்த்ரேணாபிமந்த்ரய சோர்த்வபுண்டரணிதாரயேத் || கூ.

லலாடாதிஷு-சாங்கேஷு-கேசவாதீந்யதாಕ್ரமம் |

தா-ம். அந்த ம்ருத்திகையை எம்பெருமானுகந்தருளின ஸ்ரீரங்காதி திவ்யகேஷத்தரத்தில் நின்றும் ஸங்க்ரஹித்து, வெண்மையாய், ம்ருதுவாய், வாஸநையுடையதாம்படிசெய்து திருமந்தரத்தினுலபிமந்த்ரித்து, நெற்றிமுதலான அவபவங்களில் ஊர்த்வபுண்டரமாகத்தரித்து அவைகளில் கேசவாதி மூர்த்திகளை ஆவாஹநம் செய்யவேண்டியது.

கூ2.

ஊர்த்வபுண்டரலக்ஷணம்.

ದೃಷ್ಟುಲಂ த್ರீಷ್ಟುಲಂ ವಾಪಿ ಪೃಷ್ಟுராಳಂ ப்ரக்‌ಲ್ಪಯேತ್ || ೧೦.

ಪಾರ್ಶ್ವ ಮஞுலಮாத்ரಂ. ಸ್ಯ டுர்ಧೃಪுಣ್ಣீಸ್ಯ லக்‌ஷணம் |

தவ்யங்குலம்தீர்யங்குலம்வாபி ஹ்யந்தராளம்ப்ரகல்பயேத் || ௧௦.

பார்ச்வமங்குலமாத்ராம்ஸ்யா தூர்த்வபுண்டரஸ்யலக்ஷணம் |

தா-ம். இரண்டங்குலமாவது, மூன்றங்குலமாவது, இடையில் விட்டு, இரண்டு பக்கங்களில் ஒவ்வோரங்குலம் அகலமுடையதாய், (ஹரிபாதாக்ருதியாய்வெண்ம்ருத்திகையினால்) தரிக்கப்பட்டது ஊர்த்வபுண்டரமென்று சொல்லப்படும்.

கௌ.

ಪಾರೆಃ ಪಾದಾಕೃತಿಃ ರಮ್ಯಂ ಸುಪಾರ್ಶ್ವಂ ಸುಮನೋಹರಮ್ ||

ಸಾಸಿಕாமೂಲ ಮಾರಭ್ಯ லலாಟா நஹு விந்யஸேத் |

வீவம்ஸாந்யஸுணீஸ்ய சபிபுட்ராநீய காரயேத் || ௧௧.

ஹரேபாதாக்ருதிம்ரம்பம் ஸுபார்ஸ்வம்ஸுமநோஹரம் || கங.
நாஸிகாமூலமாரப்ய லலாடாந்தஞ்சவிந்யஸேத் |

ஏவம்ஸர்வாணிபுண்ட்ராணி ஸச்சித்ராண்டேவதாரயேத் || கஉ.

தா-ம். ஹரிபாதாக்ருதியாய், பஹுசூன ஸம்ருத்தமாய், மநஸ்
ஸுபக்து ஆஹ்வாத ஜநகமான ஊர்த்வபுண்டரத்தை நாஸிகாமூலமெ
ன்று சாஸ்த்ரங்களில் வித்தமான நாஸிகையின் மூன்றாவது பாசம்
தொடங்கி நெற்றிக்கட்டுவரையில் அழகாகத் தரிக்கவேணும். இப்
படியே ஹரிபாதாக்ருதியான மற்ற ஊர்த்வபுண்டரங்களையும் இடை
யில் இடம்விட்டே தரிக்கவேணும். கஉ.

இடைவெளியில்லாத ஊர்த்வபுண்டரத்துக்கு நிஷேதம்.

ஸ்ரமூஷீஸம் வஹுஸ்ர மச்சித்ரஜ்ஞ நிஸர்யேத் |

அச்சித்ர மூர்த்த்யுஷ்ணஸு ய: கரீஷ விமூடகீ: || ௧3.

தேநைவஹித்ருதஸ்ஸம்யக் சுந:பாதோநஸம்சய: |

தஸ்மாச்சித்ராந்விதம்புண்ட்ரம் ப்ராஹ்மணஸ்ஸததம்தரேத் || ௧௪.

ப்ரமாணஹீநம்பத்தாக்ர மச்சித்ராஞ்சவிவர்ஜயேத் |

அச்சித்ரமூர்த்வபுண்டரத்து ய:கரோதிவிமூடகீ: || கங.

தேநைவஹித்ருதஸ்ஸம்யக் சுந:பாதோநஸம்சய: |

தஸ்மாச்சித்ராந்விதம்புண்ட்ரம் ப்ராஹ்மணஸ்ஸததம்தரேத் ||

தா-ம். கீழுதஹரித்த நீளம்அகலங்களில் குறைந்தாலும் அதி
கரித்தாலும், துனிசேர்ந்திருந்தாலும், இடையில்வெளியில்லாவிட்டா
லும், அப்படிப்பட்ட புண்டரத்தைத்தரிக்கக்கூடாது. ஊர்த்வபுண்ட்
ரத்தின்ஸ்வரூபமறியாத ஒருமூடன் அந்தபுண்டரத்தைத்தரித்தானே
யானால், அவன் நாயின்காலைத் தரித்தவனாவான்; இதில்ஸம்சயமில்லை.
ஆகையால் இடைவெளியுள்ள ஊர்த்வபுண்டரத்தையே ப்ராஹ்ம
ணன் தரிக்கக்கடவன். கச.

வைதிககர்மங்களில் ஊர்த்வபுண்டரதாரணவிதி.

ஸந்யகாலே ஐபே ஸாமே ஸந்யாயே பித்ருபே ||

ஸ்ராதே தானே ச யஜ்ஞே ச ஸந்யாயே ஸந்யாயே || ௧5.

ஸந்த்யாகாலேஜபேஹோமே ஸ்வாத்யாயேபித்ருதர்பணே |

ஸ்ராதத்தேதானேசயஜ்ஞேச தாரயேதூர்த்வபுண்டரகம் || கரு.

தா-ம். தினந்தோறும் த்ரிகாலத்திலும் அநுஷ்டிக்கவேண்டும்
ஸந்த்யாவந்தரம், ஜபம், ஹோமம், வேதாத்யயம், பர்வகாலங்களில்

செய்யவேண்டும் பித்ருதர்பணம், ஸ்ராத்தம், தாகம், ஒரு பலத்தை உத்தேசித்துச் செய்யும் யாகம், இவை முதலான நித்யநைமித்திக கர்மங்களை ஊர்த்வபுண்டரம் தரித்தே அநுஷ்டிக்கவேண்டும்.

ஊர்த்வபுண்டரமில்லாமல் சேய்த கர்மம் பலமின்றியொழுகை.

சூர்யபுஷ்டிஸ்து விப்ராணம் ஸ்நாயஸுஸாநகர்யதே ।

சூர்யகாலே விஜேஷே கரூ ஹிந்தா ச ஸத்யஜீத் ॥ ௧௬.

சூர்யபுஷ்டிவிஹிதஸ்து கர்ய யஸ்கிஷ்யே தாசரேத் ।

தேவ்யஸ்து விஸலம் யாயா விஸ்தாஸ்து மஹிபிஷாஃ ॥ ௧௭.

ஊர்த்வபுண்டரந்து விப்ராணாம் ஸந்த்யாஹஷ்டாக கர்மவத் ।

ஸ்ராத்தகாலேவிசேசேஷண கர்த்தாபோக்தாசநத்யஜேத் ॥ ௧௬.

ஊர்த்வபுண்டரவிஹிதஸ்து கர்மயத்கிஞ்சிதாசரேத் ।

ததஸர்வம்விபலம்யாயா திஷ்டாபூர்த்தமபித்விஜாஃ ॥ ௧௭.

தா-ம். ப்ராஹ்மணனுக்கு ஸந்த்யாவந்தகம்போல் ஊர்த்வபுண்டர தாரணம் ஆவஸ்யகம். அதுவும் ஸ்ராத்தகாலத்தில் ஸ்ராத்தத்தைப் பண்ணுகிறவனும் அதில் புஜிக்கிறவனும் ஊர்த்வபுண்டரத்தை விடாமல் தரிக்கக்கடவன். ஊர்த்வபுண்டர மில்லாதவன் செய்த நித்ய நைமித்திக கர்மங்களும், யாகமும், குளம் கிணறு முதலானவைகளும் பலமின்றியே போய்விடும்.

ஊர்த்வபுண்டர சூர்யசரீரதர்சந நிஷேதம்.

ய ச்சரீரம் மஹிபிஷா மூர்யபுஷ்டிவிவஜீதே ।

புஷ்ட்யம் வை த்ருத்ரம் ச்சாந ஸத்யஸி ஹித் ॥ ௧௮.

யச்சரீரம்மஹிபிஷா மூர்த்வபுண்டரவிவ்ஜிதம் ।

தரஷ்டவ்யம்வைதத்காத்ரம் ஸம்சாநஸத்ருசம்ஹிதத் ॥ ௧௮.

தா-ம். ஊர்த்வபுண்டரமில்லாத சரீரம் ஸம்சாநஸ்தவ்யமாகையால் அதைப் பார்க்கவேகூடாது.

ஊர்த்வபுண்டர தாரணபலம்.

மூத மாதாய க்யஸ்தாய ஸுலஸ்ய மூலஸந்தவம் ।

ஹாயே மூர்யபுஷ்டிவி தஸ்ய ஃ ஸ மநஸ்தகம் ॥ ௧௯.

யஸ்து திஷ்யம் ஹே த்ருத்ரம் மூத மாதாய த்ருத்ர வై ।

ஹாயே மூர்யபுஷ்டிவி தஸ்ய ஸுலஸ்ய மூலஸந்தவம் ॥ ௨௦.

ம்ருதமாதாயக்ருஷ்ணயா ஸ்துலஸ்யாமூலஸம்பவாம் |
தாரயேதூர்த்வபுண்ட்ராணி தஸ்யாபலமநந்தகம் || கக.

யத்துதிவ்யம்ஹரேகேஷத்ரம் ம்ருதமாதாயதத்ரவை |
தாரயேதூர்த்வபுண்ட்ராணி த்ரிஸந்த்யாஸுத்விஜோத்தமாஃ ||

தா-ம். ப்ராஹ்மணோத்தமர்களே! க்ருஷ்ணதுளஸியின் மூலத்தி
விருக்கும் ம்ருத்துவினாலாவது, ப்ரீரங்காதிபகவத்கேஷத்ரத்தின் ம்ருத்
துவினாலாவது, உதயம், மத்யாஹ்நம், ஸாயங்காலம், ஆகிற மூன்றுஸந்
த்யாகாலங்களிலும் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரித்தால் அநந்தமான
பலத்தை யடையக்கடவன். ௨௦.

வேறுவிதமான புண்ட்ரங்களைத்தரித்தால் சூத்ராநுதல்.

அச்சுபுர ஸூர்யபுஷ்டிம்வா ப்ரிபுஷ்டிம் யஸ்து ஞாரயேத் |
ஸ ஜீவந்நேவசூத்ரத்வ மாசுகச்சத்யஸம்சயம் || ௨௧.

அச்சித்ரமூர்த்வபுண்ட்ரம்வா த்ரிபுண்ட்ரம்யஸ்துதாரயேத் |
ஸஜீவந்நேவசூத்ரத்வ மாசுகச்சத்யஸம்சயம் || ௨௧.
தா-ம். இடைவெளியில்லாத ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது, திர்
யக் புண்ட்ரத்தையாவது எவ்வெனாவன் தரிக்கிறானோ? அவன் இந்த
ஜம்மத்திலேயே வைதிக கர்மங்களுக்கு யோக்யதையில்லாத சூத்ர
னையே சிக்கிரத்திலாய் விடுவன். இது நிச்சயம். ௨௧.

த்ரிபுண்ட்ரதாரியோடு ஸஹவாஸநிஷேதம்.

ஃபால தேஹபஸ்தாபஸ்தி ஸக்திபாஷாணதாரிணம் |
ப்ரிபுஷ்டி ஞாரிணம் விஸ்வஸூலமிவ ஸஸ்யஜீத் || ௨௨.

கபாலதேஹபஸ்தாபஸ்தி சக்திபாஷாணதாரிணம் |
த்ரிபுண்ட்ரதாரிணம்விப்ரம் சண்டாளமிவஸந்த்யஜேத் || ௨௨.

தா-ம். மண்டையோடு, உடலின் சாம்பல், எலும்பு, சங்கு,
விங்கமென்று கட்டிக்கொள்ளும் கல்லு, இவைகளையாவது, த்ரிபுண்
ட்ரத்தையாவது எவன் தரிக்கிறானோ? அவனை ஸஹவாஸ ஸம்பாஷ
ணங்களுக்கு யோக்யதையில்லாத சண்டாளனைப்போல் தூரத்தில்
விலக்கவேண்டியது. ௨௨.

த்ரிபுண்ட்ரதாரிக்கு ராஜ்யதீதில் நிஷேதம்.

அக்ஷிபம் கரத ஞைவ விஜ்ஞாஸாஞாரிணம் !
பிர்யக்ஷிபம் விஸ்வ ராஜா ராஸ்தி த்யைவாஸயேத் || ௨௩.

அக்நிதம்கரதஞ்சைவ விங்கபாஷாணதாரிணம்|

திர்யக்புண்டரதரம்விப்ரம் ராஜாராஷ்ட்ராத்ப்ரவாஸயேத்|| உக.

தா-ம். வீட்டில் நெருப்பு வைக்கிறவன், அந்நாதிகளில் விஷத்தை யிடுகிறவன், விங்கதாரி, த்ரிபுண்டரதாரி, ஆன இப்படிப்பட்ட ப்ராஹ்மணர்களை ராஜா தன் ராஜ்யத்துக்கு வெளியில் குறத்தி விடக்கடவன், உக.

தீர்புண்டரதாரிக்கு கோஷ்டியில் நிஷேதம்.

இரயக்புண்டரோ விப்ரஃ பஜ்ஜிமஹே ஸித் யதி |

ஸா பங்க்திரப்ரஹ்மஹத்யாயாம் யுஜ்யதேநாத்ரஸம்சயஃ|| உச.

இரயக்புண்டரோ விப்ரஃ யத்ரி ஸித் துரூபி |

ஸதேசஃ பாபஸம்பூதி ச்சம்சாரஸத்ருகோபவேத்|| உரு.

திர்யக்புண்டரதரோவிப்ரஃ பங்க்திமத்யேஸ்திதோயதி |

ஸாபங்க்திரப்ரஹ்மஹத்யாயாம் யுஜ்யதேநாத்ரஸம்சயஃ|| உச.

திர்யக்புண்டரதரோவிப்ரோ யத்ரிஷ்டதிதூர்மதி |

ஸதேசஃ பாபஸம்பூதி ச்சம்சாரஸத்ருகோபவேத்|| உரு.

தா-ம். த்ரிபுண்டரதாரியான ப்ராஹ்மணனோடுகூட ஒருவரிசையிலின்றவர்கள் ப்ராஹ்மஹத்யா பாபத்தையடைவார்கள். ஸ்வதர்மத்தைவிட்டு, துர்புத்தியுடையனாய் த்ரிபுண்டரத்தைத்தரித்தவன் வஸிக்கும் தேசம் பாபிஷ்டமாய் சம்சாரம்போல் அசுகியாயிருக்கும். உரு.

தீர்புண்டரதாரிக்கு தண்டம்.

புஷ்டிஃ குலஹ் விஷ்டா இரயக்புண்டரோ விதி |

ஸம் கர்ஷணம் சமாரோப்ய ராஜாராஷ்ட்ராத்ப்ரவாஸயேத்|| உச.

ப்ராஹ்மணஃ குலஜோவித்வாக் திர்யக்புண்டரதரோயதி |

தம்கர்த்தபம்ஸமாரோப்ய ராஜாராஷ்ட்ராத்ப்ரவாஸயேத்|| உச.

தா-ம். ப்ராஹ்மணஜாதியில் அதிலும் ஸதாசாரமுள்ளகுலத்தில் பிறந்து வேதசாஸ்த்ரங்களை யதிகரித்தவன் திர்யக்புண்டரத்தைத்தரித்தால், ராஜா அவனை கழுதைமேலேற்றித் தேசத்துக்கு வெளியில் விட்டுவிட வேண்டியது. உச.

ஸுஸ்து புஷ்டிஃ நிஷ்டா மூர்த்தபுஷ்டிஃ ஸி ஹயேத் |

ஸுஸ்து புஷ்டிஃ ஸிஸித் லப்தே நாத்ர ஸந்தயஃ || உரு.

தஸ்மாத்துப் ப்ராஹ்மணோநித்ய மூர்த்வபுண்ட்ரம் ஹிதாரயேத்|
ஊர்த்வபுண்ட்ரேண ஸம்ஸித்திம் லபதேநாத்ரஸம்சயஃ|| ௨௭.

தா-ம். ஆகையால் ப்ராஹ்மணன் எப்போதும் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை யே தரிக்கக்கடவன். அதினால் ஸமஸ்தமான கர்மம், மந்த்ரம், தந்த்ரம் இவைமுதலானவைகள் லித்தித்துப் பலத்தைக்கொடுக்கும். இதிலொரு ஸம்சயமும் கிடையாது. ௨௭.

ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களின் ஸ்தாநழம், ஸ்தாநங்களுக்குத்தக்க
ப்ரமாணமும், தேவதையும்.

ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ஸ்ரீமாத்ரம் ஸ்ரீமாத்ரம் ஸ்ரீமாத்ரம் |

ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ஸ்ரீமாத்ரம் ஸ்ரீமாத்ரம் ஸ்ரீமாத்ரம் || ௨௮.

ஊர்த்வபுண்ட்ரப்ரமாணநி ஸ்தாநாநிமுநிஸத்தமாஃ|
வ்யூஹபேதேநாமாநி வக்ஷ்யாமிசப்ருதத்ப்ருதக்|| ௨௮.

தா-ம். இப்படி ஸலக்ஷணமான ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் மாஹாத்மயத்தையும் இதரபுண்ட்ரங்களின் நிக்ருஷ்டதையையும் சொன்னேன். இனி அதின் ப்ரமாணத்தையும் இடங்களையும் அவைகளில் ஆவாஹநம் செய்யவேண்டும் திருநாமங்களையும் சொல்லப்போகிறேன். ருஷிகளே! கேளுங்கள். ௨௮.

சதுஸ் திரித்யஸுலம் வாபி விஸ்தாரம் பரிசுலயேத் ||

சதுஸ் திரித்யஸுலம்வாபி விஸ்தாரம்பரிகல்பயேத்||

தா-ம். நாலு அங்குலமாவது, மூன்று அங்குலமாவது, இரண்டு அங்குலமாவது, அந்தந்த இடங்களுக்குத் தக்கபடி. அகலமுள்ளதாக ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டியது. ௨௮.

லலாக்ஷீ ரீஷ்வாயேதி சதுரஞ்சுலமாயதம் || ௨௯.

சதுரஞ்சுலமாயதம் ஸ்ரீமாத்ரம் ஸ்ரீமாத்ரம் ஸ்ரீமாத்ரம் |

லலாக்ஷீ ரீஷ்வாயேதி சதுரஞ்சுலமாயதம்|| ௨௯.

சதுரஞ்சுலமாயதம் சதுரஞ்சுலமாயதம்

தா-ம். முகத்தில் நாலு அங்குலம் உயரமுள்ள ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத்தரித்து, அதில் நாலு சதுரங்குலமாயதம் அமுக்கெடுத்ததங்கம்போல் காந்தியையுடையனான கேசவனை கேசவாயநமஃ என்கிற மந்த்ரத்தினால் ஆவாஹநம் பண்ணவேண்டியது. அந்த ஊர்த்வபுண்ட்ரத்துக்கும் கேசவன் என்றே திருநாமம்; மற்ற ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களிலும் இப்படியே ஊஹித்துக்கொள்ள வேண்டியது. ௨௯.

நாஹ் நாராயணயேதி ஹ்யேது டஹ்யுலம் || 30.

சதுஷ்டபர ஸ்வம் நிலகீமூலஸந்நிபம் |

நாபௌ நாராயணயேதி தாரயேத்துதசாங்குலம் || ௩௦.

சதுச்சங்கதரந்தேவம் நீலஜீமூதஸந்நிபம் |

தா-ம். கொப்பூழின் மேலே ௩௦ உதரத்தில், நாலு சங்கங்களை யும் நீலமேகம்போன்ற காந்தியையுமுடைய நாராயணனை நாராய ணையநம: என்னும் மந்தரத்தினால் பத்து அங்குல ப்ரமாணம் தரி க்கவேணும். ௩௦௨.

ஹ்யேது மூஹ்யேதி ஸ்யே டஹ்யுல ஸ்ஹா || 3௧.

சதுர்தபர ஸ்வம் மிந்நிவரதஷ்ரபம் |

ஹ்ருதயேமாதவாயேதி ந்யஸேதஷ்டாங்குலந்ததா || ௩௧.

சதுர்க்கதாதரந்தேவ மிந்தீவரதளப்ரபம் |

தா-ம். மார்பில், கருநெய்தல்போன்ற காந்தியையும் நாலு கதை களையுமுடைய மாதவனை மாதவாயநம: என்னும் மந்தரத்தைச் சொ ல்லி எட்டங்குல ப்ரமாணம் தரிக்கவும். ௩௧௨.

கீவ்நாயேதி க்ஷேச ஹ்யே ச்ஞ்ஞுலம் || 3௨.

சதுர்தபர ஸ்வம் கீடீசஸ்நிபம் |

கோவிந்தாயேதி கண்டேச தாரயேச்சதுரங்குலம் || ௩௨.

சதுர்த்துர்த்தரந்தேவம் கோடிசந்த்ரஸமப்ரபம் ||

தா-ம். கோடி சந்த்ரனுக்கு ஸமாகமான ஒளியையும் நாலு தநுஸ்ஸுக்களையுமுடைய கோவிந்தனை கோவிந்தாயநம: என்னும் மந்தரத்தைச்சொல்லி நாலங்குல ப்ரமாணம் கழுத்தில் தரிக்கவும்.

விஷ்ணு டக்ஷிணே க்ஷுஹ்யேது டஹ்யுலம் || 33.

சதுஷ்டபர ஸ்வம் ஷட்ஜல-ஸந்நிபம் |

விஷ்ணுஞ்சதக்ஷிணே குக்ஷேதாரயேத்துதசாங்குலம் || ௩௩.

சதுர்ஹலதரந்தேவம் பத்மகிஞ்சல்கஸந்நிபம் |

தா-ம். தாமரைப்பூவின் தாதுபோன்ற வர்ணத்தையும் நாலு கலப்பைகளையுமுடைய ஸ்ரீ விஷ்ணுவை விஷ்ணவேநம: என்னும் மந் தரத்தைச் சொல்லி பத்தங்குல ப்ரமாணம் வயிற்றின் வலது பக்க த்தில் தரிக்கவும். ௩௩௨.

மஹுஸாஹஸம் வாஸுமஹ்யே ந்யஸே டஹ்யுல ந்நா || 38.

சதுரூபலப்யுதேவ மரவிந்நாப மீவ ச |

மதுஸூதநம்பாஹுமத்யே ந்யஸேதஷ்டாங்குலந்ததா || ௩௪.
சதுர்முஸஸப்ருத்தேவ மரவிந்தாபமேவச |

தா-ம். தாமஸரப் பூப்போன்ற கார்தியையும் நாலு உலக்கை
களையுமுடைய மதுஸூதநனை மதுஸூதநாயநமஃ என்னும் மந்த்ர
த்தை யதுஸந்தித்து எட்டங்குல ப்ரமாணம் வலது புஜத்தில் தரி
க்கவும். ௩௪௨.

பிரிசுமாயேதி வாஸே ஹ்யே ந்யுரூபலம் || 39.

சதுரூபலப்யுதேவ மரவிந்நாப மீவ ச |

தரிவிக்ரமாயேதசாமஸே தாரயேச்சதுரங்குலம் || ௩௫.
சதுரூபலப்யுதேவம் ஜவலதகரிஸம்பரபம் |

தா-ம். ஜவலித்துக்கொண்டிருக்கிற அக்ரியோடொதத தேஜ
ஸையும் நாலு கத்திகளையுமுடைய தரிவிக்ரமனை தரிவிக்ரமாயநமஃ
என்னும் மந்த்ரத்தை யதுஸந்தித்து நாலங்குல ப்ரமாணம் வலது
தோளில் தரிக்கவும். ௩௫௨.

வாஸுமஹ்யே ந்யுரூபலம் || 39.

சதுரூபலப்யுதேவ மரவிந்நாப மீவ ச |

வாமநம்வாமகுக்ஷுளது தாரயேத்துதசாங்குலம் || ௩௯.
சதுர்வஜ்ரதரந்தேவம் தருணாக்ரியஸந்திபம் |

தா-ம். மத்யாஹந்தது ஸூர்யன்போன்ற ஒளியையும் நாலு
வஜ்ராயுதங்களையுமுடைய வாமநனை வாமநாயநமஃ என்னும் மந்த்ர
த்தை யதுஸந்தித்துப் பத்தங்குல ப்ரமாணம் வயிற்றி னிடதுபாகத்
தில் தரிக்கவும். ௩௯௨.

பிரிசுமாயேதி வாஸே ஹ்யே ந்யுரூபலம் || 39.

சதுரூபலப்யுதேவ மரவிந்நாப மீவ ச |

ஸ்ரீதரம்பாஹுமத்யேது ந்யஸேதஷ்டாங்குலந்ததா || ௩௭.
பட்டஸாயுதப்ருத்தேவம் புண்டரீகாபமேவச |

தா-ம். புண்டரீகஸமாநவர்ணத்தையும் நாலு பட்டஸாயுதங்க
ளையுமுடைய ஸ்ரீதரனை ஸ்ரீதராயநமஃ என்னும் மந்த்ரத்தைச் சொ
ல்லி எட்டங்குல ப்ரமாணம் இடது புஜத்தில் தரிக்கவும். ௩௭௨.

ஹ்யக்ஷேந்நுவாமாஸே ஹாரயே ச்ஞதூரஜுலம் || 35,

சதுஸ்தூரபூதேவம் விபூத்யஸம்ஸுபுஷம் |

ஹ்ருஷீகேசந்துவாமாமஸே தாரயேச்சதூரங்குலம் || ௩௮.

சதூர்முத்கரப்ருத்தேவம்வித்யுத்கணஸம்பரபம்|

தா-ம். மின்னலுக்கு ஸமாநமான தேஜஸ்ஸையும் நாலு உழல் தடிகளையுமுடைய ஹ்ருஷீகேசனை ஹ்ருஷீகேசாயநம: என்னும் மந்த்ரத்தை யதுஸந்தித்து நாலங்குல ப்ரமாணம் இடதுதோளில் தரிக்கவும்.

௩௮௨.

புஷே ஸு பதநாபேலி ஹாரயே ச்ஞதூரஜுலம் || 3௬.

ஸர்வாஸுதூர ஸேவம் கோபீஸூர்யஸம்ஸுபுஷம் |

ப்ருஷ்டேதுபத்மநாபேதி தாரயேச்சதூரங்குலம் || ௩௯.

ஸர்வாயுததரந்தேவம் கோடிஸ-விர்யஸம்பரபம்|

தா-ம். கோடிஸ-விர்யர்களுக்கு ஸமாநமான காந்தியையும் ஸம்ஸதமான ஆயுதங்களையுமுடைய பத்மநாபனை பத்மநாபாயநம: என்னும் மந்த்ரத்தை யுச்சரித்து நாலங்குல ப்ரமாணம் முதுகில் தரிக்கவும்.

௩௯௨.

கருவீ தாமோதரேலி ஹாரயே ச்ஞதூரஜுலம் || ௪௦.

சதுஸ்பூஷதூர ஸேவம் விபூத்யஸம்ஸுபுஷம் |

கருதேதாமோதரேதி தாரயேச்சதூரங்குலம் || ௪௦.

சதுஷ்பாசதரந்தேவ மந்த்ரகோபஸம்பரபம்|

தா-ம். பட்டுப்பூச்சிக்கு ஸமாநமான நிறத்தையும் நாலு பாசாயுதங்களையுமுடைய தாமோதரனை தாமோதராயநம: என்னும் மந்த்ரத்தை யதுஸந்தித்து நாலங்குல ப்ரமாணம் கழுத்துப் பிடரில் தரிக்கவும்.

௪௦௨.

நமோஸ்துவாஸுதேவாய மூர்த்நிசைவந்த்ரயோதசம் || ௪௧.

நமோஸ்துவாஸுதேவாய மூர்த்நிசைவந்த்ரயோதசம் || ௪௧.

தா-ம். இப்படி தரித்து மிகுந்த திருமண்காப்பை வாஸுதேவாயநம: என்னும் மந்த்ரத்தினால் சிரஸ்ஸில் தரிக்கவும் || ௪௧.

ஊர்த்வபுண்டரம் தரித்த சரீரத்திள் பெருமை.

ஹாரணா மூர்த்திபூஜ்யே ஷரீரம் மநிரம் ஹரே: |

தஸ்துஸ்துஸ்துஸ்து ஹாரணா மூர்த்திபூஜ்யே ஷரீரம் மநிரம் ஹரே: || ௪௨.

தாரணாதூர்த்வபுண்ட்ரஸ்ய சரீரம்மந்திரம்ஹரோஃ!

தஸ்மாத்துஸததம் தார்ய மூர்த்வபுண்ட்ரம்த்விஜோத்தமை: ||

தா-ம். பன்னிரண்டு திருநாமங்களை யுடைய இந்த ஊர்தவ
புண்டரங்கள் எந்தச் சரீரத்தில் தரிக்கப்படுகிறதோ; அந்தச் சரீரம்
ஸர்வேஸ்வரனுக்குக் கோயிலாயிருக்கும். ஆகையால் ப்ராஹ்மணர்
முதலானவர்கள் ஸர்வகாலமும் ஊர்தவபுண்டரங்களை யணிபக்கட
வர்கள்.

சு2.

அதில்லையாகில் அவத்யம்.

దొర్నపుణ్ణం వినా యస్మి సన్ధ్యోక్తాదిక ఇచ్చరేత్ ।

తే త్వర్వం రాక్షసై ర్నీతం జపహోమాదిక న్నథా॥ ౪౩.

ஊர்தவபுண்ட்ரம்விநாயஸ்து ஸந்த்யாகர்மாதிகஞ்சரேத்

தத்ஸர்வம்ராசுநைஸர்நீதம் ஜபஹூமாதிகந்ததா|| சக.

தா-ம். ஊர்த்வபுண்டரதாரணம் செய்து கொள்ளாமல் ஸந்த் யாவந்தநம், மந்த்ராஜபம், நித்யநைமித்திகமான ஹோமம் இது முத லான எந்தக் கர்மங்களை யநுஷ்டித்தாலும் அவைகளை ராக்ஷஸர்கள் கொண்டுபோவார்கள். என்றால், அவைகளால் தேவர்கள் த்ருப்திய டையார்கள்; இவனுக்குப் பலத்தையுங் கொடார்கள்; அவைகள் நிஷ் பலங்களாய் விடும் என்பதாம்.

(55)

తే శవాః పురుషా లోకే యేషాం హృది న కేశవః !

కేశవార్పితచిత్తా యే స శవా న పునర్భవాః ॥ ౪౪.

தேசவாஃபுருஷாலோகே யேஷாம்ஹ்ருதநகேசவஃ!

கேசவார்ப்பிதசித்தாயே நசவாநபுநர்ப்பவாஃ|| சூச.

தா-ம். உலகத்தில் பிணங்களென்று சொல்லப்பட்டவர்கள் யாரெனில் ; எவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் ஸ்ரியஃபத்ருவஸிக்கவில்கையோ ? அவர்களே பிணம்போல்பவர்கள் ; அவர்கள் ஒரு கார்யத்துக்கும் உபயோகமின்றி அபரிசுத்தராயிருப்பார்கள். எவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் ஸ்வகாலமும் பகவான் வஸிக்கிறானோ ? அவர்களுடைய ஜந்மம் ஸபலமாகையால் அவர்கள் பிணமாகச் சொல்லப்பட மாட்டார்கள் ; இவ்வுலகத்தில் மறுஜந்மத்தையு மடையார்கள்.

५५

நாமஸம்ஸ்காரத்தின் கீரமம்.

నామకర్త ప్రవక్ష్యామి పాపనాశన ము త్తమమ్ ।

జాతకరణివా యే తథా మహానిబన్ధనే ॥ ౪౫.

మన్తాధ్యయనకాలేవా నామ కుర్యా ద్విధానతః ।

நாமகர்மப்ரவக்ஷ்யாமி பாபநாசநமுத்தமம்|

ஜாதகர்மணிவாக்ஷேளரே ததாமௌஞ்சீநிபந்தநே|| சநு.

மந்த்ராத்யயநகாலேவா நாமகுர்யாத்விதாநதஃ|

தா-ம். பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தில் நாமக்ரியை யென்பது நான்கா வது ஸம்ஸ்காரம். அதைச் சொல்லப்போகிறேன். அது ஸமஸ்த மான பாபங்களையும் போக்கும். எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. இதை ஜாதகர்மம் செய்யும்போதாவது, சௌகளகாலத்திலாவது, உபநயந காலத்திலாவது, இந்தக்காலங்கள் தப்பினால் மந்த்ரோபதேசகாலத்தி லாவது மேல் சொல்லப்போகிற விதிப்படி செய்யவேண்டும். சநுற.

வாஸுதேவாதயோயேச மூர்த்தயஃ கேசவாதயஃ|| ௪௬.

மஸ்யகூர்மாதயோவ்யூஹா விபவாச்சததாபரே|

தேஷாமாந்யதமந்நாம தத்யாத்வாந்யம்சுபாஹ்வயம்|| சஎ.

வாஸுதேவாதயோயேச மூர்த்தயஃ கேசவாதயஃ|| சக.

மதஸ்யகூர்மாதயோவ்யூஹா விபவாச்சததாபரே|

தேஷாமாந்யதமந்நாம தத்யாத்வாந்யம்சுபாஹ்வயம்|| சஎ.

தா-ம். நாமகரண மென்பது-பெயரிடுதல், அதில் வாஸுதே வன் ஸங்கர்ஷணன் முதலான வ்யூஹாவதாரங்களென்ன, கேசவன் நாராயணன் முதலான வ்யூஹாந்தரங்களென்ன, மதஸ்யம், கூர்மம், வராஹம் முதலான விபவாவதாரங்களென்ன, ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்ரீநிவா ஸன் முதலான அர்ச்சாவதாரங்களென்ன, இவைகளில் தனக்கபி மதமான தொரு திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்துக்கு வாசகமான திருநாம த்தையாவது, பூர்வாசார்யர்களுக்கு வாசகமான சடகேரபன் இராமா னுஜன் முதலான இவைகளி லொரு திருநாமத்தை யாவது, இட வேண்டும். சஎ.

அப்யர்ச்சயவிதிவத்விஷ்ணும நாமமூர்த்திமனுஸ்மரன்|

ஆவாஹநார்க்யபாத்யைச்ச தூபதிபாதிபிஸ்ததா|| சஅ.

கந்தபுஷ்பாதிநாப்யர்ச்சய ஜஹயாச்சவிதாநதஃ|

தா-ம். ஆசார்யன், முன்னம் ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் திருவாராதநம் ஸமர்ப்பித்து அநந்தரம் சிஷ்யனுக் கிடப்போகிற திருநாமத்துக்கு வாச்யமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை த்யாசித்து அந்த விக்ரஹயுக்தனு ஸ்ரியபதியைக் கலசத்திலாவது, கூர்ச்சத்திலாவது, ஆவாஹநம்பண்ணி அர்க்யம், பாத்யம், ஆசமநீயம் இவைகளை ஸமர்ப்பித்து தூபம் தீபம் சத்ரம் சாமரம் தர்சிப்பித்து திருமாலே சந்தநம் திருவாபரணம் முதலானவைகளால் லங்கரித்து இப்படி ஷோடசோபசாரங்களினு லாராதித்து அநந்தரம் நாமகரணத்திற் சொல்லிய விதிப்படி அக்நியில் ஹோமம் பண்ணவேணும். சஅ. 9.

ஸ்ரூதிஹாரணம் யத்ர யத்ரவாநாமகர்மச|| ௮௬.

த ந்மாஸாதிபதேர் நாம மாஸபேஷுப்ரசஸ்யதே|

மூர்த்தயுகேசவாத்யாஸ்ச மார்க்கசீர்ஷாதிமாஸபா|| ௮௭.

சக்ராதிதாரணம் யத்ர யத்ரவாநாமகர்மச|| சக.

தந்மாஸாதிபதேர் நாம மாஸபேஷுப்ரசஸ்யதே|

மூர்த்தயுகேசவாத்யாஸ்ச மார்க்கசீர்ஷாதிமாஸபா|| ௮௮.

தா-ம். கேசவன் முதலாய் தாமோதரன் பர்யந்தமான பன்னிரண்டு திருநாமங்களும் மார்க்கசீர்ஷம் என்கிற மார்கழிமாஸம் முதல் கார்த்திகைமாஸம் வரைக்குமான பன்னிரண்டு மாஸங்களுக்கும் க்ரமமாக தேவதைகள். ஆகையால் அந்தத் திருநாமங்களை யிடும்போது எந்தமாஸத்தில் ஸமாஸ்யணம் செய்யப்பட்டதோ? எந்த மாஸத்தில் நாமகர்மம் செய்யப்படுகிறதோ? அந்த மாஸத்துக்கதிபதியான மூர்த்தியின் திருநாமத்தை யிடுவது மிகவும் ஸ்லாக்யமாயிருக்கும்.

யா தந்மாஸபதேர்மூர்த்தி ஸ்தத்ரதாம்தேசிகஸ்ஸவயம்|

பரிசுரம்யநமஸ்க்ருத்ய ஹ்யாவாஹ்யபுரதோஹரே|| ௮௯.

தந்மூர்த்திமநஸாத்யாத்வாநாமதஸ்பாப்ரசோதயேத்|

தா-ம். கேசவன் முதலான திருநாமங்களை யிடும்போதும்

அந்தமாஸத்துக்கு அதிபதியினுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை பக

வத் ஸந்நிதிக்கெதிரில் ஆவாஹநம்பண்ணி முன்சொன்ன ஸமஸ்தஉப

சாரங்கனையும் செய்து ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களையும் செய்து அந்த விக்ரஹத்தை மநஸ்ஸில் த்பாதித்து ஆசார்யன் அந்த நாமத்தை சிஷ்யனுக்கு இடவேண்டியது. ௩௧௨.

நாமவெ ஷ்வதாஹே நமஸ்காரம் ॥ ௩௧௩.

யோஜயேந்நாமதாஸரந்தம் பகவந்நாமபூர்வகம் |

ததாபாகவதாநாஞ்ச நாமஸ்யாந்நாமபூர்வகம் || ௩௧௪.

நாமவைஷ்ணவதாஹே நமஸ்காரம் முக்யஇத்யுச்சயதேபுதை || ௩௧௫.

யோஜயேந்நாமதாஸரந்தம் பகவந்நாமபூர்வகம் |

ததாபாகவதாநாஞ்ச நாமஸ்யாந்நாமபூர்வகம் || ௩௧௬.

தா-ம். அந்த நாமத்தில் முதலில் பகவந்நாமமும் கடையில் தாஸபதத்தையும் சேர்க்கவும். நாராயணதாஸன் ஸ்ரீநிவாஸதாஸன் என்று. பாகவதர்களுடைய நாமத்தை யிடும்போதும் முதலில் பாகவதர்களுடைய திருநாமத்தையும் கடையில் தாஸபதத்தையும் சேர்க்க வேணும். சடகோபதாஸன் ராமாநுஜதாஸன் என்று. பகவத் ஸம்பந்தம் பெற்று வைஷ்ணவனாகக்கு இந்த நாமஸம்ஸ்காரம் முக்ய காரணமாம். இதில்லாவிடில் வைஷ்ணவதவம் கிடையாதென்று இதின் ஸ்வரூபமறிந்த பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள்.

ஐதி ஸ்ரீபரஹ்ஸ்ய நமஸ்காரம் ॥ ௩௧௭.

யோஜயேந்நாமதாஸரந்தம் பகவந்நாமபூர்வகம் |

இரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

௩ - வது அத்யாயம்.

மந்த்ராஸம்ஸ்காரத்தின் க்ரமம்.

பரஹ்ஸ்ய நமஸ்காரம்.

பரஹ்ஸ்ய நமஸ்காரம் ॥ ௩௧௮.

பராசர உவாச.

அதாதஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி மந்த்ரதீக்ஷாவிதிம்பரம் |

தா-ம். ஸ்ரீபராசரபகவான் ருஷிகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். நாமஸம்ஸ்காரத்தை நிரூபித்தவநந்தரம் நாமஸம்ஸ்காராந்தரத்திற் செய்யவேண்டிய மந்த்ராஸம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டும் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

தேசஸ்வரயேச்சுஷ்யம் மஸ்தரஜேநதேகஃ ।

ஸஸ்வரயேச்சுஷ்யம் மூலமஸ்த்ர மஸுஸ்தரந் ॥

௨.

பாசயே ச்யலிஸஷ்யத்ரிவாரம் மஸ்த்ரவிஷ்ய சம் ।

ததஃகலசஆதாய பவித்ரஜலஸம்ப்ருதே||

சு.

துளஸீம்கந்ததூர்வாக்ரோ கௌசேயம்கௌரஸர்ஷபம்|

அபிமந்த்ரத்வயேநாத மூலமந்த்ரேணமந்த்ரவித்||

௩.

தேகஸம்மார்ஜயேச்சிஷ்யம் மந்த்ராத்நேகதேகஃ|

ஸம்மார்ஜயேச்சதம்சிஷ்யம் மூலமந்த்ரமநுஸ்மரத்||

சு.

பராசயேதஸலிஸம்ப்ருசாத் த்ரிவாரம்மந்த்ரவிச்சதம்|

தா-ம். அதுக்கநந்தரத்தில் மந்த்ரவித்தான ஆசார்யன் பரிசுத்தமான ஒரு கலசத்தில் காவேரி முதலான புண்யதீர்த்தங்களின் ஜலத்தை நிறைத்து, அதில் திருத்துழாய் சந்தநம் அறுகம்புல் வெண் கடுகு இவைகளைச் சேர்த்து, பட்டுவஸ்த்ரத்தைச் சுற்றி திருமந்த்ரத்வய மந்த்ரங்களினு லபிமந்த்ரித்து, அந்த ஜலத்தினால் திருமந்த்ரத்வய மந்த்ரங்களை யநுஸந்தித்துக் கொண்டு சிஷ்யனைப் ப்ரோக்ஷித்து அந்த ஜலத்தை மூன்றுதரம் ப்ராசநம்பண்ணி வைக்க வேண்டியது.

சு ௨.

மூர்ட்டிஹஸ்தஸ்திஷ்ய தக்ஷிணஜாநதக்ஷிணம் ॥

௩.

ஸவ்யஜ்ஞஹஸ்தஸ்திஷ்ய க்ருபயாஹிஷ்யேத்ருஃ|

மூர்த்நிஹஸ்தம்விநிக்ஷிப்ய தக்ஷிணம்ஜ்ஞாநதக்ஷிணம்||

௪.

ஸவ்யஞ்சக்ருதயேஃஸ்ய க்ருபயாஹிஷ்யேத்ருஃ|

தா-ம். ஆசார்யன், ஜ்ஞாநபாதமான தன்னுடைய வலதுகையை சிஷ்யனுடைய சிரஸ்ஸில் பொருத்துப்படி வைத்து இடதுகையை அவன்மார்பில் வைத்து தயையையுடையனாய் சிஷ்யனைப் பார்க்கவேண்டும்.

௪ ௨.

ஸ்வாசார்யம்ஹஸ்தஸ்திஷ்ய தக்ஷிணஜாநதக்ஷிணம் ॥

ஸ்வாசார்யம்ஹஸ்தஸ்திஷ்ய க்ருபயாஹிஷ்யேத்ருஃ|

ஸ்வாசார்யம்ஹஸ்தஸ்திஷ்ய க்ருபயாஹிஷ்யேத்ருஃ||

௫.

ததஸ்ஸம்ப்ரார்த்தயேத்தேவீம் ஸர்வலோகேஸ்வரீம்ப்ரியாம்|

தா-ம். அதுக்கநந்தரம் ஆசார்யன், தனக்கு மந்த்ரோபதேசம் பண்ணின வாசார்யனை தயாரித்து ஸ்ரீதரன் பர்யந்தமான குருபரம்

பரையை யநுஸந்தித்து, பின்பு, ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமிநி
யாய் சேதநர் விஷயத்தில் ப்ரியத்தையே செய்யுமவளான ஸ்ரீலக்ஷ்மீ
தேவியை மேற்சொல்லுகிறபடி ப்ரார்த்திக்கக்கூடவன். அ.உ.

మాతా త్వం. సర్వలోకానాం సర్వలోకేశ్వరప్రియే ॥ F.

శ్రావ్యస్వైర మద్యేమ మపరాధశతైర్యతమ్।

ఏపంరమాంపురస్కృత్య పశ్చాద్దేవంసమాశ్రయేత్॥ ౧౦.

மாதா த்வம்ஸ்ரவ்லோகாநாம் ஸர்வ்லோகேஸ்வரப்ரியே|| கூ.

ஸ்ராயயஸ்வைநமத்யேம மபராதசதார்வ்ருதம்

ஏவம்ரமாம்புரஸ்க்ருத்ய பஸ்சாத் தேவம்ஸமாஸ்ரயேத்|| ௧௦.

தா-ம். ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே! ஸர்வேஸ்வரன் ஜநங்களுடைய பாபங்களைப்பார்த்து அவர்களைத் தண்டிக்கமுயன்றபோது, இந்தச் சேதான் அநேகமான அபராதங்களைப்பண்ணி ஸமீபத்தில் நெருங்கவும் யோக்யதை யில்லாதவனு யிருக்கிறான்; தேவரீர் யாரேனும் எவ்விதமான பிழையைச் செய்தபோதிலும் அவைகளைப் பொறுத்து அந்த ஸர்வஜநங்களுக்கும் ஒருவரானுமொருதீங்கும்வாராதபடி காக்கும்படியான மாதாவாயிருக்கிறீர்; ஸர்வலோகத்துக்கும் ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் தாமததைச் சொல்லிலும் மறுசொல்லில்லாதபடி செய்யும்படி அத்யந்த மபிமதையாய் மிருக்கிறீர். ஆகையால் இவனபராதங்களைப் பொறுப்பித்து இவனை ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளில் ஸர்வரயிப்பிக்கவேணும். என்றிப்படி ஆசார்யன் பிராட்டியைமுன்னிட்டிக்கொண்டு பிறகு ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றக்கடவன். கடு.

నారాయణ దయాసిన్ధో వాత్సల్యగుణసాగర ।

త్రాహేయం పాపిన నేవ కృపయా సముపాగతమ్ ॥ ౧౧.

ఏవంప్రపద్య దేవేశ మాచార్యకృపయాస్రయమ్ ।

స్వాచార్యం హృదయేభ్యాత్వా మస్త్ర మభ్యాసయేద్గురుః॥౧౨॥

நாராயணதயாஸிந்தோ வர்த்ஸல்யகுணஸாகர|

தராஹ்யேநம்பாபிரந்தேவ ச்ருபயாஸமுபாகதம்|| கக,

ஏவம்பரபத்யதேவேச மாசார்யக்ருபயாஸ்வயம்।

ஸ்வாசார்யம்நுதயேத்யாத்வா மஞ்ச்ரமத்யாபயேத்குரு||

தா-ம். ஸகல ஜநங்களுக்கும் மாதாபிதா என்றிவை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஸகலவித பத்ருவான ஸ்ரிய:பதிமே ! ஒருவன் துக்

கப்பட்டானாகில் அவனுடைய அந்தத் துக்கத்தைக்கண்டு பொறுக்க மாட்டாமல் தானவனைக் காட்டிலும் அதிகமாய்த் துக்கிக்கையாகிற தயாகுணமென்ன, பசுவானது தன் வயிற்றிற் பிறந்த கன்றின் சரீரத்திலப்போதுள்ள மலங்களை ஹேயமென்று பாராதே தன் நாக்கினால் நக்கி, போக்யமாகக் கொள்ளுமாபோலே தன்னை யாஸ்ரயித்தவன் பக்கல் தோஷமுண்டாகில் அதை ஹேயமாக நினைத்து அவனை விட்டு விடாமல் அங்கீகரிக்கைக்கு வேறுதவாக அதையே போக்யமாகக் கொள்ளுகையாகிற வாத்ஸல்யகுணமென்ன, இவைகளுக்கு ஸமுத்ரமன்றோ தேவரீர்? எப்போதும் பாபத்தையே பண்ணித் திரிகிறவின் தேவரீருடைய க்ருபையினால் அப்பாபவ்ருத்தியில் நின்றும் திரும்பி ஸமுத்கனாய் தேவரீர் ஸந்திதியை இப்போதடைந்தான். இவனை க்ருபையினால் ரக்ஷித்தருளவேணும். என்று தன்னுடைய ஆசார்யன் தன்னிடத்தில் பண்ணின க்ருபையினால் இப்படி தான் ஸர்வேஸ்வரனிடத்தில் ப்ரபத்திபண்ணி தன்னுடைய ஆசார்யனை ஹ்ருதயத்தில் த்யாமித்துக்கொண்டு ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு மந்த்ரோபதேசம் செய்யவேண்டியது.

கஉ.

ஸமூனோ஽ப்யுஷ்ணஹிதம் ஸம்ஸாரோச்சேதநம்பரம் |

ஸர்வதம்ஸர்வபாபக்தம் மஹாப்ரியதமம்விபோஃ || ௧3.

அஹ்யபயே ந்ரு ரத்னம் ஸ்ருஷ்ணோ஽ப்யுஷ்ணஹிதம் |

ஸந்யஸ்ய ஸமுத்ரேஷு ஸார்த்தமத்யாபயேத்ஸ்வயம் || ௧4.

விநாபிந்யாஸமுத்ரேஷு விநாசந்தோதிதைவதே |

யஸ்யோச்சாரணமாத்த்ரேண ஸர்வஸித்திபலம்லபேத் || ௧5.

ஸமாரோதக்ருஷ்டரஹிதம் ஸம்ஸாரோச்சேதநம்பரம் |

ஸர்வதம்ஸர்வபாபக்தம் மஹாப்ரியதமம்விபோஃ || ௧6.

அத்பாபயேந்மந்த்ராத்நம் ஸர்வசிந்தோதிதைவதம் |

ஸந்யாஸஞ்சஸமுத்ரஞ்ச ஸார்த்தமத்யாபயேத்ஸ்வயம் || ௧7.

விநாபிந்யாஸமுத்ரேஷு விநாசந்தோதிதைவதே |

யஸ்யோச்சாரணமாத்த்ரேண ஸர்வஸித்திபலம்லபேத் || ௧8.

தாம். இப்பொழுது உபதேசிக்கவேண்டும் மந்த்ரத்துக்கு மந்த்ராத்நம் என்றுபெயர். எல்லா மந்த்ரங்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்த ப்ரபாவமுடைய தாகையால் மந்த்ராத்நம் என்று த்வத்துக்குத் திருநா

மம். மாஹாத்ம்யத்தில் இதுக்கு ஸமாநமாவது இதை யதிகரித்ததா
வதுவேறொரு மந்த்ரம் கிடையாது. இதை யொருகாலுச்சரித்தால்
உடனே ஸமஸாரத்தை யறுத்துவிடும். இதரமான எல்லா மந்த்ரங்
களினாலும் போக்கத்தக்கதாயும் போக்கத்தகாததாயுமுள்ள ஸகல பா
பங்களையும்போக்கி அவைகளால் ஸாத்யமாயும் அஸாத்யமாயுமுள்ள
ஸகல பலங்களையும் தானொன்றே கொடுக்கும். இது ஸர்வேஸ்வர
னுக்கு மிகவும் ப்ரியமானது. இதை ருஷி, சந்தஸ்ஸு, தேவதை,
அங்கர்யாஸ கர்யாஸங்கள், முத்ரா, இவைகளுடன் உபதேசித்து
அர்த்தத்தையும் தானே உபதேசிக்கவேண்டியது. அங்கர்யாஸ கர்
யாஸங்கள், முத்ரா, சந்தஸ்ஸு, தேவதை, இவைகளில்லாமல்
வெறும் மந்த்ரத்தை யுச்சரித்தாலும் இதர மந்த்ரங்களின் வித்தியின
லுண்டாகும் பலத்தை யடைவன். கரு.

அந்நித்ய ஸ்யம்ஸுப்ரம் நவிஸ்ரம் வௌீஸீஸீ ||

ஸுப்ர ரத்னே நரஹிதம் ப்ராஹ்மணம் தூரதஸ்த்யஜேத் || ௧௬.

அந்நித்யத்வயம்மந்த்ரம் நவிப்ரோவைதிகோபவேத் |

மந்த்ராத்நேஹிதம் ப்ராஹ்மணம் தூரதஸ்த்யஜேத் || ௧௭.

தா-ம். த்வயம்மந்த்ரத்தை நியமத்துடன் ஆசார்யனிடத்தி லிரு
ந்து எவன் க்ரஹிக்கவில்லையோ? அவன் ப்ராஹ்மணகுலத்திற் பிற
ந்த போதிலும் வேதோக்தமான ஒரு கர்மங்களுக்கு முபயோகியாக
மாட்டான். ஆகையால் அவனை தூரத்திலே விட்டுவிடவேண்டியது.

அந்யாபயேத் த்வயம் மந்த்ர மாசார்யசிஷ்யவத்ஸல ||

அந்யாபயேத் த்வயம் மந்த்ர மாசார்யசிஷ்யவத்ஸல || ௧௮.

அத்யாபயேத் த்வயம் மந்த்ர மாசார்யசிஷ்யவத்ஸல ||

அத்யாபயேத் தத் பச்சாந மந்த்ரமஷ்டாக்ஷரம்ததா || ௧௯.

தா-ம். ஆசார்யன் சிஷ்யனிடத்தில் ப்ரீதியுடையனாய் த்வயம்
ந்த்ரத்தை முன்னே உபதேசித்து அதுக்கநந்தரத்தில் அஷ்டாக்ஷர
த்தையும் ந்யாஸம் முத்ரா ருஷி தேவதைகளோடு உபதேசிக்க
வேண்டும். கள.

அந்நித்ய ஸ்யம்ஸுப்ரம் நவிஸ்ரம் வௌீஸீஸீ ||

ஸுப்ர ரத்னே நரஹிதம் ப்ராஹ்மணம் தூரதஸ்த்யஜேத் || ௨௦.

அசக்ரதாரிணம்விப்ரம் யோத்யாபயதிதேசிக;

ஸஞ்ஞர்ரகமயாதி கல்பகோடிசதமத்விஜா;

கஅ.

தா-ம். எந்த ஆசார்யன், ஸமாஸ்ரயணமில்லாத ப்ராஹ்மணனுக்கு மந்த்ரத்தை யுபதேசிக்கிறானே? ருஷிகளே! அவன் நரகத்தையடைந்து அநேக கல்பங்கள் அங்கேயே வஸிப்பன்.

கஅ.

உபாதிஸம்ஸ்காரா ஸர்வமஸ்த்ருமஃ |

அப்யாபயேத்ததஃ பஸ்சாதந்யதாநாகம்வ்ரஜேத் ||

௧௩.

தஸ்மாத்தாபாதிஸம்ஸ்காராஸ் ஸர்வமந்த்ரேஷு-ஸத்தமா;

அத்யாபயேத்ததஃ பஸ்சாதந்யதாநாகம்வ்ரஜேத் ||

கக.

தா-ம். ஆகையால் ஸமாஸ்ரயணம் முதலான கீழ்ச்சொன்ன ஸம்ஸ்காரங்கள் எந்தமந்த்ரத்தை யுபதேசித்துக் கொண்டேபோதிலும் அவஸ்யம் செய்துகொள்ளத் தக்கதுகள். அவைகளைச் செய்தே மந்த்ரத்தை யுபதேசிக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் நரகத்தை யடைவன்.

உபாதிஸம்ஸ்காரா ஸர்வமஸ்த்ருமஃ |

அப்யாபயேத்ததஃ பஸ்சாதந்யதாநாகம்வ்ரஜேத் ||

௧௪.

தஸ்மின்நிவஸேவாபி க்ருத்வாதாபாதிஸம்ஸ்கரியா;

ப்ருதகப்ருதக்சாநுபூர்வ்யா ஸர்வங்குர்யாததந்த்ரிதஃ ||

௧௫.

தா-ம். ஸமாஸ்ரயணம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஸம்ஸ்காரங்களை யெல்லாம் ஒருநிதத்திலாவாது, வெவ்வேறு நிரங்குரிலாவது, சொன்ன க்ரமப்படி ஒன்றும் விடாமல் செய்யவேண்டும்.

௧௬.

அதித்யம்ஸ்த்ரமசார்யம் பூஜயேத்பக்திதோத்விஜா;

அசார்யாதீவ்ருத்திஸ்து யாவஜ்ஜீவம்பவேதஸதா ||

௧௭.

அதித்யம்ஸ்த்ரமசார்யம் பூஜயேத்பக்திதோத்விஜா;

அசார்யாதீவ்ருத்திஸ்து யாவஜ்ஜீவம்பவேதஸதா ||

௧௮.

தா-ம். சிஷ்யன் மந்த்ரத்தை நியமத்துடன் கற்றபின்பு ஆசார்யனை பக்தியுத்தமும் பூஜிக்கக்கடவன். அந்தரம் ப்ராணனுள்ள வளவும் எப்போதும் ஆசார்யனுக்குப் பரதந்த்ரமான வ்ருத்தியையுடைய னாயிருக்கக்கடவன். அதாவது - ஆசார்யன் அமுதுசெய்த பின்பு அந்த சேஷத்தைத் தான் புஜித்தல், அவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த இடத்தில் உட்கார்தல், படுத்தல், பின்செல்லல், ஸமித்து குசம் திருத்துழாய் இவைகளைக்கொண்டு ந்ருதல், இவை முதலானவைகள்.

பொம் சேஷம்ஸமாப்யத வாழ்நாந் ஜயேச்சுபாந்।

யாவச்சுபிரபாத்நு த்யயமாவ ர்யேஸ்துஸ்|| ௨௨.

ஹோமசேஷம்ஸமாப்யாத ப்ராஹ்மணாஹோஜயேச்சுபாந்|

யாவச்சுபிரபாத்நுத்வய மாவர்தயேந்மதும்|| ௨௨.

தா-ம். சிஷ்யனுக்கு ஆசார்யன் பக்கல் செய்யவேண்டும் முறையைச் சொல்லி ஸம்ஸ்காராந்தத்தில் ஆசார்யன்செய்யவேண்டும் க்ருத்யத்தைச்சொல்லுகிறார். மந்த்ரோபதேசாந்தரத்தில் செய்யவேண்டும் ஹோமத்தைச் செய்து முடித்து நல்லொழுக்கமுடைய ப்ராஹ்மணோத்தமர்களை அழுது செய்விக்கவேண்டியது. பிற்பாடுசுரீரமுள்ள வளவிலும் மந்த்ராராஜனான த்வயத்தை அநுஸந்திக்கக் கடவன்.

ஏதி ஸீபராசரஸ்து ஏதாவுத்ரஹ்நேமவ்ருஸம்ஸூர

வ்ருஸந்நாமத்யதீயோ஽ஹ்யயம்.

ந-வது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ச - வது அத்யாயம்.

யாகஸம்காரத்தின் கீரமம்.

ஸீபராசரஹ்வயம்.

ஸுபகாஸீ விதாஸேந ப்ருணிபத்யததோகூரும்।

அஸ்யப்ராஸாதலபதந்து க்ருஹித்வாவிக்க்ரஹம்ஹரே|| ௧.

ஸீபாஸீஸீஸாஸஹிதம்ஸாயுதம் ஸபரிச்சதம்|

அர்ச்சயேத்திஹ்நித்யம் யாவத்காலமதந்த்ரிதம்|| ௨.

ஸ்ரீபராசரவாச.

சுபகாலேவிதானேந ப்ராணிபத்யததோகூரும்|

அஸ்யப்ராஸாதலபதந்து க்ருஹித்வாவிக்க்ரஹம்ஹரே|| ௧.

ஸ்ரீபூமிநீளாஸஹிதம்ஸாயுதம் ஸபரிச்சதம்|

அர்ச்சயேத்திஹ்நித்யம் யாவத்காலமதந்த்ரிதம்|| ௨.

தா-ம். பராசரர் சொல்லுகிறார்.—தாபம் முதல் மந்த்ரக்க்ரஹணப்ரியந்தமான நாலு ஸம்ஸ்காரங்களுக்குப் பிற்பாடு, சுபமான திதி

வாராக்ஷத்ரங்கள் கூடின திருத்தில் நித்யகர்மங்களை யநுஷ்டித்தவ னாய் ஆசார்யன் ஸந்திதியில் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து அவனநுகர்ஹி த்துத்தந்த பகவானுடைய அர்ச்சாவிக்ரஹத்தை, ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளாதேவிகளென்ன, திருவாழி முதலான ஆயுதங்களென்ன, அந் தன் முதலான பரிஜங்களைன்ன, இவைகளுடன் கூட எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு ஆயுஸ்ஸுள்ள வரையிலும் சோம்பலைவிட்டுத் திருவாராதநம் செய்யக்கடவன்.

ஸ்ரீதஸ்துரக்ஷமாநாந் க௃ஹீத்வாஸம்ஸஞ்சுரீஃ |

அர்யயே சூர்ய்யாநித்யம் தீப ஸ்ஹரவாஸிஸம் || 3.

ஸ்ரெளதஸ்மாந் தாகமோக்தாநாம் க்ருஹீத்வாஸம்மதம்குரோஃ |
அர்ச்சயேச்சரத்தபாநித்யம் தேவந்தஹரவாஸிஸம் || ௩.

தா-ம். வேதங்களிலும் தர்மசாஸ்த்ரங்களிலும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர த்திலும் சொல்லப்பட்ட திருவாராத க்ரமங்களில் தன்னுடைய ஆசார்யனுக்கு எது இஷ்டமோ? அந்த க்ரமத்தினால் ஸர்வாத்ரயா மியான ஸ்ரீமந் பாராயணனை மிக ஸ்ரத்தையுடன் திருந்தோறு மாராதி க்கக்கடவன்.

அர்யயேதூர்யவ த்ஸுத்வாஹீஸம்ஸுபாஜயித்ரஹம் |

ஹோம ஸூர்ய்யா திதாநேந ஸ்ரீமதஹ்ந ரேணவ || ௪.

மஸ்த்ரத்யயேநசதஹ ஹோதஸ்யம்விதநாஹிஃ |

ஸூக்ஷ்மநசதஹ ஹோமஃபாருஷேணவித்யதே || ௫.

சத மஹ்ந ராஹீமோமஸ்த்ரத்யயே ததீததே |

ஸூக்ஷ்மநசத்யயம் ஹோமே ஹோதஸ்யம்விதநாஹிஃ || ௬.

ததந்நாந்மூததேவெகமூத்தித்யாவரணாந்ஸுர ||

ஹோத்யவ்ரதகீணக்யுத்வாஸம்ஸூத்வாஜநார்தநம் || ௭.

ததேதத்யித்ரஹஸ்தத்யவ்ரதம்ஸூத்வாஸம்ஸூத்வாஜநார்தநம் |

அர்ச்சயேத்பூர்வவத்ஸநாத்வாஹரேஸ்ஸம்பூஜ்யவிக்ரஹம் |

ஹோமங்குர்யாத்விதாரேநஸ்ரீமதஷ்டா க்ஷரேணவை || ௮.

மந்த்ரத்வயேநசததாஹோதவ்யம்விதநாஹிஃ |

ஸூக்தேநசததாஹோமஃபௌருஷேணவித்யதே || ௯.

அத்.]

பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்மசாஸ்த்ரம்.

ந.ந.

சதமஷ்டாஷ்டராத்ஹோமோ மந்த்ராப்யாஞ்சததோதிதஃ|
ஸூக்தேநப்ரத்ய்ருசம்ஹோமே ஹோதவ்யம்விதிராஹவிஃ|| சு.

தத்தந்நாம்நாததைவைக முத்திஸ்பாவரணஸ்ஸுரார்|
ஹுத்வாப்ரதக்ஷிணங்க்ருத்வா நமஸ்க்ருத்வாஜநார்த்தநம்|| எ.

தஸ்மைதத்விக்ரஹந்தத்வா வ்ருத்திம்ஸம்யக்ப்ரசோதயேத்|

தா-ம. ஆசார்யன் ப்ராதஃகாலத்தில் ஸ்நானம் முகலான நித்ய கர்மங்களை யதுஷ்டித்து, சிஷ்யனுக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொடுக்கவேண்டிய திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்துக்குத் திருவாராதநம் கண்டருளப்பண்ணி, விதிபூர்வகமாய் ப்ரதிஷ்டை பண்ணப்பட்ட அக்நியில் ப்ரீமதஷ்டாஷ்டரத்தினாலும், த்வயத்தினாலும், புருஷஸூக்தத்தினாலும் ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் பண்ணவேண்டியது. அதில் திருவஷ்டாஷ்டரத்தினாலும் த்வயத்தினாலும் நூறுநூறு ஆவ்ருத்தியும், புருஷஸூக்தத்தினுடைய பதினாறு ருக்குக்களினால் பதினாறு ஆவ்ருத்தியும் நியமத்துடன் ஹோமம் செய்யவேண்டியது. விமானபாலகர்களென்ன, ஸூத்ரஸநாதந்த கருடாதிகளென்ன, பகவானே யதுஸரித்திருக்கிற இந்த தேவதைகளை யுத்தேசித்து ஒவ்வொரு ஆவ்ருத்தி அவ்வவர்கள் நாமங்களினாலே ஹோமம் செய்யவேணும். ஹோமம் முடிந்த பின்பு பகவத் விக்ரஹத்தையும் அக்நியையும் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணி, தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து, அந்த திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தை சிஷ்யனுக்கு எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொடுத்து எப்போது மாராதிக்கும்படி நன்றா யுபதேசிக்கக்கடவன். எ.

யஜக்ரஹிதாஸேந ஸமயக்ஸநாத்வாகுருஸ்ததா|| ௮.

யாஜயே த்வைஷ்ணவம் பக்த்யாவைஷ்ணவார்பரிதோஷயேத்|

யஜஞகர்மவிதானேந ஸம்யக்ஸநாத்வாகுருஸ்ததா|| ௮.

யாஜயே த்வைஷ்ணவம் பக்த்யாவைஷ்ணவார்பரிதோஷயேத்|

தா-ம. ஆசார்யன் மாத்யாஹ்நிக ஸ்நானத்தைச் செய்து அப்பொழுது யாக ஸம்ஸ்காரத்திற் சொல்லிய விதிப்படி வைஷ்ணவானை சிஷ்யனைக்கொண்டு பகவதாராதநமாகிற யாகத்தைச் செய்விக் கவேண்டியது. அந்தரம் பக்தியுத்தனாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யழுது செய்விக்க வேண்டியது. ௮.

வீசம் யாஸு ஸ்நஸாஸுரஃ க்ருவ்ய விதீவ டிவ்யஜஃ|| ௯

ஸ்ராவணம் விசேஷை ஸர்வாக் ஸ்நஸித்தயே|

ஏவம்யாகாந்தஸம்ஸ்காராஃ கர்த்தவ்யாவிதிவத்த்விஜாஃ|| கூ.
ப்ராஹ்மணாநாம்விஸேஷேண பாரமைகாந்த்யஸித்தயே|

தா-ம். மஹர்ஷிகளே ! இவ்விதமாய் தாபம் முதல் யாகம்வரையிலுமான ஸம்ஸ்காரங்களை ஸர்வேஸ்வரனிடத்திலேயே அந்தரங்கதை ஸித்திக்கைக்காக எல்லாரும் விதிபூர்வமாய்ச் செய்து கொள்ளவேணும். அதிலும் ப்ராஹ்மண்யத்துக்கு இவைகள் முக்யகாரணமாகையால் ப்ராஹ்மணர்களவஸ்யம் செய்துகொள்ளவேணும். கூலி.

ஐதி ஸீஸராசர்ஸ்யூதா புத்ரஹ்நீ விஷிஸ்டபரமஹர்ஸாஸீ
யூக்ஸம்ஸூரஹ்நஸ்யூமஹ்நீஃ௨௫யூயஃ.
ச-வது அத்யாயம் முற்றிற்று.

௫ - வது அத்யாயம்.

இனி பகவதாராதநழும் ஆஸ்ரமதர்மழும் சொல்லுகிறது.

ஸீஸராசர் ஊவாச.

வித்ய மஹர்ஸ்யே திவ்யஸூம் புராணம் புருஷோத்தமம்|
சுப்யு வ்யோமீஷு த்ஹாஹ்யாயாம் வஹ்நி மஹி த்ஹாஹ்யாயாம்||
புருஷ மஹ்யே தீவம் ப்ரீதிமாம் ஸுவிஷேஷஃ|

ஸ்ரீபராசர உவாச.

நித்யமப்யர்ச்சயேத் விஷ்ணும் புராணம்புருஷோத்தமம்|
அபஸுவ்யோம்நிதகாரச்சாயாம் வஹ்நெளஹ்ருதிதகாகுரௌ|| க.
ந்ரிகாலமர்ச்சயேத்தேவம் ப்ரீதிமாநஸுவிசேஷதஃ|

தா-ம். ஸர்வவ்யாபியாய் ஸர்வேவாதத்தமனாய் அநாதியாயுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனை; ஜலத்திலும், ஆகாசத்திலும், அர்ச்சாவிக்கரஹத்திலும், அக்நியிலும், ஹ்ருதயத்திலும், ஆசார்யனிடத்திலும் திருந்தோறும் மூன்று காலங்களிலும் மிகுந்த பக்தியுடையவனாய் அர்ச்சிக்கக் கூடவன். கூலி.

ஸ்யுநகாலே ஹரிம் ஸ்யுநகாலே ஜலஹ்நி|| ௨.
ஸ்யுநகாலே த்ஹா வ்யோமீஷு புருஷமே த்ரவிஷ்டலீ|

ஸ்ரமிநாஸ்யர்ப்யை டீவ மஸூ ஸூஹைஸ்தாஸ்யம்॥ 3.

ஸ்ரமிநாஸ்யர்ப்யை

ஸ்நாநகாலேஹரிம்ஸம்யக் பூஜயேஜ்ஜலசாயிரம்॥ 2.

ஸந்த்யாகாலேதகாவ்யோம்நி பூஜயேத்ரவீமண்டலே

ப்ராத்ரிமாஸ்வர்ச்சயேத்தேவ மக்ரௌஹோமைஸ்ததாப்ரபும॥௩.

ப்ராணாக்நிஹோத்ரஸமயே

தா-ம். அதில் ஸ்நாநகாலத்தில் ஜலத்தில் பள்ளிகொண்ட விஷ்ணுவை ஜலத்தில் ஆரதிக்கவேணும். ஸந்த்யாவந்தநம் செய்யும் போது ஆகாசத்தில் ஸூரியமண்டலத்திலும், கீழ்ச்சொன்ன யாகாநுஷ்டாந காலத்தில் அர்ச்சாவிக்காஹத்திலும், ஹோமகாலத்தில் அக்நியிலும், போஜநகாலத்தில் ப்ராணஹுதி பண்ணும்போது ஹ்ருதயத்திலும் ஸர்வஸ்வாபியான அவனை ஆரதிக்கவேணும்.

ஐவீ டக்ஷாஹம் ஸுதஃ

அஸ்தே ஸ்ரீரஸ்தம்வாபி ஸ்யஸ்தாவிஸ்திமேவவா॥ ௪.

யதாஸ்தே ஐவீ டக்ஷாஹம் ஸுதஃ

அஸ்தே ஸ்ரீரஸ்தம்வாபி ஸ்யஸ்தாவிஸ்திமேவவா॥ ௫.

ஜபேதஷ்டாக்ஷரம்புதஃ

அஷ்டோத்தரஸுதம் வாபி ஸ்யஸ்தாவிஸ்திமேவவா॥ ௬.

யதாஸுத்திஜபேம்மந்த்ரம் நித்யமேவமதந்த்ரிகஃ

ததர்த்தம்சிந்தயேந்நித்யம் யாவத்தேஹகீபாதநம்॥ ௭.

தா-ம். சரீரம் நசிக்ஞமளவும் தினந்தோறும் திருவஷ்டாக்ஷரத்தை நூற்றெட்டு தரமாவது இருபத்தெட்டு தரமாவது தன் சக்திக்கு அநுகுணமாக ஜபித்து அதினர்த்தத்தையும் அநுஸந்தாநம் பண்ணக்கடவன். ௭௦.

அலாபேஸ்ரமிநாயாஸ்து ஸூசெளதேசேமநேஹோ

ஸ்தண்டிலேபுருஷம்த்யாத்வா பூஜயேம்மநேஸவது॥ ௮.

ஸ்தண்டிலேபுருஷம்த்யாத்வா பூஜயேம்மநேஸவது॥ ௯.

தா-ம். அர்ச்சாவிக்கூறம் அகப்படாவிடில் பரிசுத்தமாய் அழகாய் புல்லு முதலானவைகளில்லாத தேசத்திலே சித்ரத்தை யெழுதி அதில் பகவானை மனதினால் தபாநிக்கவேண்டியது. கூறி.

ஐசீ ட்வய ஸ்ருதரத்னம் ஹ்யய ஸ்ருதரத்னம் ஹரிம்||

ஜபேத்த்வயம்மந்தாரத்னம் த்யாயஸ்ரீவசதம்ஹரிம்|
தா-ம். மந்த்ரங்களில் உத்க்ருஷ்டமான த்வயம்மந்தரத்தை ஸர்வவ்யாபியான பரமாத்மாவை ஸ்மரித்துக்கொண்டு ஜபிக்கவேணும்.

பாஷணம் பாஷபதாந் விசர்மஸ்தாநீஸ்வராந்||

2.

ஸஸம் பாஷேத ஸதத்னம் வாஜ்ஜ்ஞேஹிநாந்யயே||

பாஷணம் பாஷபதாந் விசர்மஸ்தாநீஸ்வராந்||

௪.

ஸஸம் பாஷேத ஸதத்னம் வாஜ்ஜ்ஞேஹிநாந்யயே||

தா-ம். பகவத் பாகவதர்களோடு த்வேஷம் பண்ணித் திரிகிற பாஷணங்களோடும், பாஷபதம் என்கிற ஸைவமதத்தை யவலம்பித்தவர்களோடும், கர்மப்ரஷ்டர்களோடும் ஈஸ்வரனொருவனில்லையென்று சொல்லுகிற நாஸ்திகர்களோடும் எப்போதும் ஸம்பாஷிக்கவுங் கூடாது; அவர்களை உத்கர்ஷித்துச் சொல்லவுங் கூடாது. ஏறி.

ஐசீ ட்வய ஸ்ருதரத்னம் ஹ்யய ஸ்ருதரத்னம் ஹரிம்||

௫.

ஸஸம் பாஷேத ஸதத்னம் வாஜ்ஜ்ஞேஹிநாந்யயே||

பாஷணம் பாஷபதாந் விசர்மஸ்தாநீஸ்வராந்||

௬.

பாஷணம் பாஷபதாந் விசர்மஸ்தாநீஸ்வராந்||

தா-ம். ப்ராஹ்மணன் பூணாலும் குடமியும் ஊர்த்வபுண்ட்ரமும் தாமரைமணி மாலையும் வெண்வஸ்திரமும் எப்போதுந்தரிக்கவேணும். அறி.

ஐசீ ட்வய ஸ்ருதரத்னம் ஹ்யய ஸ்ருதரத்னம் ஹரிம்||

௭.

ஸஸம் பாஷேத ஸதத்னம் வாஜ்ஜ்ஞேஹிநாந்யயே||

பாஷணம் பாஷபதாந் விசர்மஸ்தாநீஸ்வராந்||

௮.

பாஷணம் பாஷபதாந் விசர்மஸ்தாநீஸ்வராந்||

தா-ம். அதில் ப்ராஹ்மசாரிக்கும் ஸர்வாஸிக்கும் ஒரு பூணாலும், க்ருஹஸ்தனுக்கும் வாஹஸ்தனுக்கும் இரண்டு பூணாலும் தார்யங்களென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். கூறி.

மூஜீ மூஜிந்ஜைச் ப்ருச்சாரிதரேத்ஸதா||

௧௦.

மௌஞ்சீமஜிநதண்டௌச ப்ரஹ்மசாரீதரேத்ஸதா||

௧௦.

தா-ம். முஞ்சமௌனம் புல்வினூல் பின்னப்பட்ட மௌஞ்சி
யென்பதையும் க்ருஷ்ணஜிநத்தையும் பாலாசம் முதலான தண்டத்
தையும் ப்ரஹ்மசாரி தரிக்கக்கடவன்.

௧௦.

கடீஸூத்ரஜ்ஞ கௌபீநம் ஸக்லவஸ்த்ரத்வயம்சபம்|

வலயாத்பங்குலீயாதி க்ருஹஸ்தாநாம்விதீயதே||

௧௧.

கடிஸூத்ரஞ்சகௌபீநம் ஸக்லவஸ்த்ரத்வயம்சபம்|

வலயாத்பங்குலீயாதி க்ருஹஸ்தாநாம்விதீயதே||

௧௧.

தா-ம். அரைநாண், கௌபீநம், மங்களகரமான இரண்டு வெண்
வஸ்த்ரம், கைவளை, மோதிரம் முதலான ஆபரணங்கள், இவைகளெப்
போதும் க்ருஹஸ்தர்களுக்கு தார்யங்களாக விதிக்கப்பட்டன. ௧௧.

சூத்ரஜ்ஞ கௌபீநம் ஸக்லவஸ்த்ரத்வயம்சபம்|

வலயாத்பங்குலீயாதி க்ருஹஸ்தாநாம்விதீயதே||

௧௨.

ஸம்ஸ்ருலோமஜடாஸைவ ததாவஸ்கலதாரணம்|

சோஜிநதபோரணயம் வஸ்தஸ்யவிதீயதே||

௧௨.

தா-ம். மீசை மயிர் ஜடை இவைகளைக் கொள்ளரஞ் செய்யாமல்
வளர்த்தல், அரையில் மரவுரியைத் தரித்தல், மரவுரியாவது க்ருஷ்ண
ஜிநமாவது உத்தரீயமாகத் தரித்தல், தபஸ்ஸபண்ணுதல், காட்டில்
வஸித்தல் இவைகள் வாநப்ரஸ்தனுக்கு விதிக்கப்பட்டன. ௧௨.

பிரஜ்ஞ மூபவீதஜ்ஞ சீக்ஸ்காஸ்யஸம்ஸுரம்|

கமணுலு பௌக்ஷ்ய ராஸ்ய யதீநா ந்துவிதீயதே||

௧௩.

த்ரிதண்டமுபவீதஞ்ச சிக்யங்காஷாயமம்பரம்|

கமண்டுலுர்பைக்ஷ சர்யா யதீநா ந்துவிதீயதே||

௧௩.

தா-ம். த்ரிதண்டம், யஜ்ஞோபவீதம், பிசுநையை வாங்குகைக்
காக முடியிட்டு வைத்திருக்கும் சிக்யம், காஷாயவஸ்த்ரம், கமண்டுலு
இவைகளைத் தரித்தல், பிசுநாடரஞ் செய்தல் இவை யதிகளுக்கு
விதிக்கப்பட்டன.

௧௩.

நாஹாரணஸ்து நரேஷாஹ்நஸ்து முனிஷி ஸ்ருதம்|

அஹ்நஸ்து நரேஷாஹ்நஸ்து முனிஷி ஸ்ருதம்|

௧௪.

பரேஷாஹ்நஸ்து நரேஷாஹ்நஸ்து முனிஷி ஸ்ருதம்|

ஸாதாரணத்துஸர்வேஷாம் தர்மத்துமுநிபிஸ்ஸம்ருதம்|

அபக்ஷ்யபக்ஷணம்ஹிம்ஸா பரஸ்தீஷ்வபிலாஷிதா||

கசு-

பரேஷாம்தோஷகதந மர்த்தாயப்ரகல்பதே|

தா-ம். இந்த நானு ஆஸ்ரமத்திலுள்ளவர்களுக்கும் நிஷித்தமான கர்மங்களைச் செய்யாதொழிவது பொதுவான தர்மமென்று ருஷிகள் சொன்னார்கள். நிஷித்தங்களுள் வென்றால்-புஜிக்கத்தகாததென்று சாஸ்தரத்திலும் சிஷ்டாசாரத்திலும் கழித்து விட்டதை புஜித்தல், ஒரு ஜீவனைக் கொல்லுதல், பரஸ்தீயை இச்சித்தல், பிறர் தோஷத்தைச் சொல்லுதல், மற்றும் பிறர் வருத்தமுறும் வ்யாபாரத்தைச் செய்தல் இவைகள்.

கசு.௨.

பூர்வாஸ்ரமத்துரீயஸ்து நாரீஸங்கம்விஸர்ஜயேத்||

௧௫.

பூர்வாஸ்ரமத்துரீயஸ்து நாரீஸங்கம்விஸர்ஜயேத்||

பூர்வாஸ்ரமத்துரீயஸ்து நாரீஸங்கம்விஸர்ஜயேத்||

கரு.

க்ருஹஸ்தஸ்சவஸ்தஸ்ச ஸ்வதாரநிரதாவுபௌ|

தா-ம். க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தையும் வானப்ரஸ்தாஸ்ரமத்தையும் விட்டு ஸ்வயாஸியாகும்போது தன் ஸ்திரீயை விட்டுவிட வேண்டியது. க்ருஹஸ்தனும் வானப்ரஸ்தனும் தங்கள் ஸ்திரீகளிடத்திலேயே போகேச்சையுடையவர்களாக ஆகக்கடவர்கள்.

கரு.௨.

ஸ்ருதிஸ்மருத்யுதிதம் ஸம்யங் நித்யமாசாரமாசரேத்||

ஸ்ருதிஸ்மருத்யுதிதம் ஸம்யங் நித்யமாசாரமாசரேத்||

கசு.

தா-ம். எந்த வர்ணத்துக்கு எந்த ஆஸ்ரமத்துக்கு எந்த ஆசாரம் வேதத்திலும் தர்மசாஸ்தரத்திலுஞ் சொல்லி யிருக்கிறதோ? அந்த வர்ணத்தில் அந்த ஆஸ்ரமத்திலுள்ளவன் அதே ஆசாரத்தைச் செய்யக்கடவன்.

கசு.

பாஷண்டிலக்ஷணம்.

ஸ்ருதிஸ்ருத்யுதிதம் நித்யம் யஸ்து நாவரதி டிஷஃ|

ந சாஷண்டி விஜேய ஸ்ருத்யுதிதம்|

௧௬.

யில் தனக்குக் குறைந்திருந்தால் அதிதியாகமாட்டான். அப்படியே தர்சபௌர்ண மாஸங்கள் முதலாகிய யஜ்ஞங்களையும் செய்யக் கடவன்.

കക,

ஸந்யாஸிசெய்யவேண்டும் நித்யக்ருத்யம்.

స్నానం త్రిసంధ్యమపహి యతీనాన్తు విధీయతే।

జపమానతపోయోగ బ్రహ్మచర్యదమాస్తథా॥

৯০.

కామక్రోధౌ తథాలోభమోహమానమదాన్త్యజేత్ |

మత్సరద్వేషరూక్షోక్తి నిద్రాలస్యాదివర్జయేత్ ॥

৯০.

ஸ்நாகம்த்ரிஸந்த்யமபிஹீ யதீநாந்நுவிதிமதே।

ஜபமௌந்தபோயோக ப்ரஹ்மசர்யதமாஸ்ததா ||

20.

காமக்ரோதௌ ததாலோபி மோஹமாநமதாம்ஸ்த்யஜேத்

மத்ஸரத்வேஷஞ்சேகூர்த்தி நித்ராலஸ்யாதிவார்ஜயேத்||

2.5.

தா-ம். ஸ்யாஸி உதயம், மத்யாஹ்நம், ஸாயங்காலம் ஆகிய இம் மூன்று காலங்களிலும் ஸ்நாநம் செய்யவேண்டும். திருவஷ்டாக்கூரம் முதலிய மஹாமர்த்ரங்களை ஜபிக்கவேண்டும். வ்யர்த்தமாய்ப் பேசக் கூடாது. சரீரமிளைக்கும்படி உபவாஸம் சார்த்ராயணம் முதலானவைகளைச் செய்யவேண்டும். பரமாத்மாவினிடத்தில் பக்திசெய்யவேண்டும். ஸ்ச்ரீயோடு ஸம்பாஷணம் முதலியவைகளும் செய்யக் கூடாது. இந்த்ரியங்களை அதன் வழிகளில் யதேச்சையாய்ப் பேசக் கூடாது. அடக்கவேண்டும். தநத்திலாவது பந்துக்களிடத்திலாவது ப்ரீதிவைக்கக் கூடாது. ஒருவரைக் கோபிக்கக் கூடாது. பிறர் வஸ்துவை ஆசைப்படக்கூடாது. நச்வரமான இந்த லோகத்தை சாச்வதமென்றெண்ணி மோஹிக்கக்கூடாது. நான் பெரியனென்கிற கர்வம்கூடாது. ஒருவன் பரிஹாஸம் செய்தால் அதினால் வெட்கப்படக்கூடாது. ஒருவன் மேன்மையைக்கண்டு பொறாமை யடையக்கூடாது. ஒருவனோடு த்வேஷம் செய்யக்கூடாது. ஒருவனை நோவ வார்த்தை சொல்லக்கூடாது. தூக்கம், சோம்பல் இவை முதலியவைகளை வீட்டுவிடவேண்டும்.

உச.

உத.

ఇతి శ్రీపరాశరస్సతాచ్యుతరఖిచోవిశిష్టపరమధర్మశాస్త్రే

భగవదారాధనాశ్రమధర్మవర్ణనా మహామోక్షాగ్రామః.

டு-வது சத்யாயம் முற்றிற்று.

சு-வது அத்யாயம்.

ஸ்ரீபராசரஊவாச.

விஸ்வரூபவீரேஸ்வரே விஷ்ணு ராஜ்யஸூரியாம்।

ஸ்ரீபராசரஊவாச.

விஸ்தரேணப்ரவீமயத்ர விஷ்டேணோஸ்ரயணக்ரியாம்।

தா-ம்.—ஸ்ரீபராசரமஹர்ஷி சொல்லுகிறார்.—ருஷிகளே! முன் சுருக்கமாகச் சொன்ன பதவதாஸ்ரயணத்தை இந்த அத்யாயத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

க.

ஊதாய ஷ்விமே யாம அசமய ச்ரயதா த்வநீ॥ ௧.

விவீதே ஷுசா ஜேதே சமாஸீன ஸ்ருகாஸநீ

அத்யாயம் ஸ்ரீபராசரஊவாச பரேசுமநுசிந்தயேத்॥ ௨.

உத்தராயபங்கிமேயாம ஆசமயப்ரயதாத்மவாத்॥ ௩.

விவேகிதேசசௌதேசேஸமாஸீனஸுதாஸநீ

ஆத்மநாமஸ்வசரீரஞ்ச பரேசுமநுசிந்தயேத்॥ ௪.

தா-ம்.—இரவில் நான்காவது யாமத்திலெழுந்திருந்து கைகால் களைச் சுத்திசெய்துகொண்டு ஆசமநம்செய்து எறும்புமுதலியபூமுகங்களில்லாமல் பரிசுத்தமாயிருக்கிற இடத்தில் மருதுவாயிருக்கிற ஆஸநத்தையிட்டு அதிலுட்கார்ந்து மரஸஸைப் பெண்டாட்டி பிள்ளை முதலிய விஷயங்களிற் செல்லாமற்படிசெய்து பின்பு தன்னையும் தன்னுடைய சரீரத்தையும் தனக்கு ஸ்வாமியான பரமாத்மாவையும் த்யானம் செய்யக்கடவன்.

௫.

சரீரத்தை த்யானிக்கும் விதம் சொல்லுகிறது.

ஸுக்ரஜீவிதஸம்ஹாஸம் ஷ்ரீரம் ஷ்ருகாஸநீ॥

ஷ்ருகாஸநீ யோபேதே ஷ்ருகாஸநீ காதேநித்யை॥ ௬.

அந்யக்ஷுபுத்யஹாஸநீ காதேநித்யை॥

வஸாமூத்ரபுரிஷாஸநீ ச ர்ஜுமாம்ஸநீ ராயுதம்॥ ௭.

விஷ்ணு காமகாரதே ரவிசம் பீடிகாஸநீ॥

தா-ம்.—விஷ்ணு காமகாரதே ரவிசம் பீடிகாஸநீ॥

௮.

சுசுநாஸ்த்ருஷ்டாநி ரிபுபந்தம் மலபூரணம்!

ஹிஸ் ஸுபிஸாஸாநி ரூபிஹி: ஸரிஷ்டம்॥

௩.

சுக்ரசோணிதஸம்பூதம் சரீரம்பாஞ்சபௌதிகம்!

சப்தாதவிஷயோபேதைர் யுதமேகாதசேந்திரியை:॥

௩.

அவ்யக்தபுத்யஹங்கார தசசார்யகுணைர்யுதம்!

வஸாமூத்ரபுரீஷாஸ்தி சர்மமாம்ஸஸிராயுதம்॥

ச.

தவிஷத்பி:காமகாராத்யை ரந்சம்பிடிதாந்தம்!

தாபத்ரயமஹாஜ்வாலவஹ்நிபி: பரிவேஷ்டிதம்॥

௩.

நஷ்ணாத்ரயத்ருஷ்ணபிர் நிபத்தம்மலபூரிதம்!

தவிஸப்திஸஹஸ்ராபிர் நாமபி:பரிவேஷ்டிதம்॥

சு.

தா-ம்.—இந்தச் சரீரமானது சுக்ரமென்கிற புருஷனுடையவீர்யத்தினாலும், சோணிதமென்கிற ஸ்திரீயினுடைய ரஜஸ்ஸினாலுமுண்டானது. மண், ஜலம், தீ, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய ஐந்து பூதங்கள் சேர்ந்து இவ்விதமாய் விகாரத்தை யடைந்திருக்கின்றன. இது தவக், சக்ஷஸ், ஸ்ரோத்ரம், ஜிஹ்வை, க்ராணம், என்கிற ஐந்து ஜ்ஞானேந்திரியங்களும், வாக், பாணி, பாதம், பாபு, உபஸ்தம், என்கிற ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும், மனஸ்ஸு என்கிற ஆந்தரிந்திரியமும் ஆகிய பதினொரு இந்திரியங்களோடு கூடியிருக்கிறது. தவக் என்பது—வெண்மை குளிர்ச்சி முதலிய ஸ்பர்சங்களையறிகைக்கு ஹேதுவாய் சரீரமெங்கும் வ்யாபித்திருக்கும். சக்ஷஸ் என்பது—வெண்மை, நீலம், முதலிய ரூபங்களை யறிகைக்கு ஸாதகமாய்க் கண்ணில் கருவிழியின் மத்தியிலிருக்கும். ஸ்ரோத்ரம் என்பது—சப்தத்தைக் கேட்கஸாதகமாய் செவிக்குள்ளிருக்கும். ஜிஹ்வை என்பது—தித்திப்பு, கைப்பு முதலிய ரஸங்களை யறிகைக்குக் காரணமாய் நாவினுள்ளியிலிருக்கும். க்ராணம் என்பது—பரிமளம், துர்க்கந்தம் முதலியவைகளை யறிகைக்குக் காரணமாய் முக்கின் நுனியிலிருக்கும். இவை யென்றும் அறிவுக்கு ஸாதகமாகையால் ஜ்ஞானேந்திரியங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. வாக் என்பது—வார்த்தை சொல்லுதலைக்குக் காரணமாய் கடைவாய்முதலிய இடங்களிலிருக்கும் பாணி என்பது—ஒன்றை எடுத்தல், பிடித்தல்முதலியவை செய்கைக்கு ஹேதுவாய் இரண்டுகைகளின் தலங்களிலிருக்கும். பாதம் என்பது—நடக்கைக்கு ஹேதுவாய் இரண்டு பாதங்களிலிருக்கும். பாபு என்பது—மலத்

தை விடுகைக்கு ஹேதுவாய்க் குதத்திலிருக்கும். உபஸ்தமென்பது-
ஸ்த்ரீபுருஷர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் புணர்ந்து ஸுகத்தை யறுபவி
க்கைக்கு ஸாதகமாய் ஆண்பெண்குறிகளிலிருக்கும். இவையையன்றும்
செயலுக்கு ஸாதகமாகையால் கர்மேந்த்ரியங்களை னுசொல்லப்படு
கின்றன. மநஸ்ஸு என்பது — எல்லாவறிவுக்கும் ஸாதகமாய்சரீரத்
தினுள்ளே யிருக்கும். ஆகையால் இதற்கு ஆந்தரித்த்ரியமென்று
பெயர். இப்பதினென்றும் தத்தம் வ்யாபாரத்தோடு கூடியதாய் இந்தச்
சரீரத்தில் வலிக்கின்றன. மூலப்ரக்ருதி, புத்தி என்கிற மஹத்தத்
வம், அஹங்காரம், அஹங்காரதத்வத்தில் நின்று முண்டான (சப்த
தம்மாத்தரை, ஸ்பர்சதம்மாத்தரை, ரூபதம்மாத்தரை, ரஸதம்மாத்தரை,
கந்ததம்மாத்தரை ஆகிய ஐந்து தம்மாத்தரைகள், ப்ருதியீ, ஜலம்,
தேஜஸ்ஸு, வாயு, ஆகாசம், ஆகிய ஐந்து பூதங்கள், இந்த) பத்து
தத்வங்கள், ஸத்வகுணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம், ஆகிய
மூன்று குணங்கள் இவைகளோடும் கூடியதாயிருந்து மிந்தச் சரீரம்,
சவுர்நீர், மூத்ரம், விஷ்டை, எலும்பு, தோல், மாம்ஸம், நரம்பு,
இவைகளோடும் கூடியிருக்கிறது. தனக்கு சத்ருக்களாகிற காமம்
(ஒரு வஸ்துவில் ஆசை), க்ரோதம் (ஆசைப்பட்ட வஸ்துவை
அகப்படாமல் செய்தவர்களிடத்திலுண்டான கோபம்), மோஹம்
(செய்யவேண்டியவை செய்யத்தகாதவைகளை உள்ளபடியறியா
மை), லோபம் (அயலாருடைய பொருளை யாசைப்படல்), மதம்
(தானே பெரியனென்கிற கர்வம்), மாத்ஸர்யம் (அயலார் மேன்
மையைக்கண்டு பொறாமை), இவைகளினு லெப்போதும் நொந்திரு
க்கிறது. ஆத்யாத்மிகம் (சரீரத்தில் வாதம் பித்தம் ச்லேஷ்மம் இந்த
தாதுக்களினுடைய உயர்வு தாழ்வுகளினுண்டான ஜ்வரம் முதலிய
உபத்ரவம்), ஆகிபௌதிகம் (பாம்பு தேள் முதலானவைகளினு
ண்டான உபத்ரவம்), ஆதிதைவிகம் (மின்னல் இடி முதலானவைக
ளினுண்டான உபத்ரவம்) என்கிற மூன்று விதமான தாபங்களா
கிற பெரிய எரிச்சலோடு கூடிய மூன்றக்சிகளினுல் நாலுபக்கங்களி
லும் சூழப்பட்டிருக்கிறது. புத்ரேஷண (பிள்ளையினிடத்திலாசை),
வித்தேஷண (சுத்திலாசை), லோகேஷண (ஸ்வர்க்கம் முதலான
லோகங்களிலாசை) என்கிற மூன்று ஈஷணைகளினுல் நெருக்குண்டி
ருக்கிறது. அழுக்கினுல் நிறைந்திருக்கிறது. எழுபத்திராயிரம் நரம்
புகளினுல் சுற்றப்பட்டிருக்கிறது. என்று இவ்விதமாய் சரீரத்தின்
நிஹைதையையும் நஸ்வரதையையும், இதன் ஸம்பந்தம் ஆத்மாவைய
புதித்து விடுமென்பதையும் நன்றாய் அதுஸந்திக்கக்கடவன்.

ஆத்மாவை த்யாநிக்கும் விதம் சொல்லுகிறது.

హృత్పిండరీకమధ్యేత్ర వసామి త్రభయా జ్వలన్ |
దేహేద్ద్వియమనఃప్రాణధీభ్యోఽన్యోఽనన్యసాధనః || ౭.

పశ్చిమింశాక్షకో నిత్యో మకారార్థస్సమాధిమాణ్ ।
భగవచ్ఛ్రేష్ఠభూతోఽహ మనన్యస్త్వోఽచిత్తఃపరః॥

నిర్వికారో హ్యణ ర్ని త్యః ప్రకృతే రవ్యయః పరః।
అజడోఽవ్యక్తరూపశ్చ జ్ఞానానన్యస్యరూపభాక్ ॥

ఏకరూపా వ్యాప్తిశీలః క్షేత్రీ క్షేత్రజ్ఞ ఏవ చ |
జ్ఞాతా కర్తాచ భోక్తాచ అహంప్రత్యయగోచరః || ౧౦.

అదా హ్యోఽక్షేద్యకోఽచ్చేద్యోహ్యోష్యోఽక్షరవపచ
వపం దేహేన్ద్రియాద్యన్య మాత్తానం సతతం స్మరేత్॥ ౧౧.

ஹ்ருத்புண்டரீகமத்யேத்ரவஸாமிப்ரபயாஜ்வலத்|
தேஹேந்த்ரியமநஃப்ராணதீப்யோக்யோந்யஸாதநஃ|| ௭.

பஞ்சவீம்சாத்தமகோரித்தியோ மகாரார்த்தஸ்ஸமாத்மந் |
பகவச்சேஷபூதோஹ மந்யார்த்ஹோசிதபரஃ ||

கிர்விகாரோ ஹ்யணுர்நித்யஃ ப்ரக்ருதோவ்யயஃபரஃ|
அஜடோவ்யக்தரூபஸ்ச ஜ்ஞானாநந்தஸ்வரூபபாக்|| கூ.

ஏகருபோவ்யபதிசுல: கேதரீ'கேதராஜ்ஞவச|
ஜ்ஞாதாகர்த்தாசபோக்தாச அஹம்ப்ரத்யயகோசர: ௮௦.

அதாஹ்யோக்லேத்யகோச்சேத்யோஹ்யகோஷ்யோக்ஷாஏவச|
ஏவம்தேஹேந்த்ரியாத்யர்யமாத்த்மாநம்ஸததம் ஸ்மரேத்|| ௧௧.

தா-ம்.—இந்த ஹேயமான சரீரத்தில் மார்பின்ருவில் தாமஸ மொக்குபோலிருக்கிற மாஸ்ஸுபமான அவயவத்தின் ரூவில் நான் வாஸம் பண்ணுகிறேன். ஹேயமாய்ப் பருமனாய்க்காண்கிற இந்தச்சரீரம், இதைக்காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான இந்த்ரீயங்கள், மகஸ்ஸூ, இவைகளொழிந்தகாலத்திலும் காண்கிறபாணன், புத்தி, இவைகளேக்காட்டிலும் வேறாய்த் தன்னுடைய பாகாசத்திற்கு வேறொரு

ஸாதகம் வேண்டாமல் தீபம்போல் தனக்குத்தானே ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன், நான் ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரம்-ஐந்து தர்மாத்ரைகள், ஐந்துபூதங்கள், பதினொரு இந்திரியங்கள் ஆகிய இருபத்துநாலு தத்வங்கள் கழிந்து இருபத்தைந்தாம் தத்வமாய், க-முதல் இருபத்தைந்தாவது அக்ஷரமான ம-என்கிற அக்ஷரத்தினால் சொல்லப்பட்டவனாய், (ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய்). உத்பத்தி விநாச மில்லாதவனாய் இருக்கிறேன். பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்காகக்கு யோக்யமாபைத்தி யோகத்தை யறுஷ்டிக்மைக்கு யோக்யதையுடையவன்; பகவானானுபநிபதிக்கே அடியன், வேறொருவனுக்கு அடிமைப்படயோக்யனல்லன்; ஞானமில்லாத அசித்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிறவன், அதெப்படியெனில்; அசித்து, சிறிதாகவும் பெரிதாகவும் பரிணாமத்தை யடையும்; பெரிதாகக்காணும்; பிறக்கும்; அழியும்; மூலப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் கீழ்ப்பட்டிருக்கும்; ஜ்ஞாநமில்லாமலிருக்கும்; எல்லாநாலும் காணக்கூடியதாய் ஜடமாயிருக்கும், பலவிதமாயிருக்கும்; ஒன்றால்வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கும், ஆத்மாவானான் எப்போதும் ஏகரூபமாய், அனுவாய், பிறப்பிறப்பில்லாதவனாய், மூலப்ரக்ருதிக்கும்மேலாய், ஜ்ஞாநமுடையவனாய், எல்லாருக்கும் ஸ்பஷ்டமாகக்காணக்கூடாதவனாய்; ஜ்ஞாநாத்மங்களையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனாயிருக்கிறேன். பல்விதமின்றிக்கே மற்ற ஆத்மாக்கள் போல விருக்கின்றேன்; எல்லாவஸ்துக்களிலும் உள்ளே ப்ரவேசித்த சக்தியுடையனாயிருக்கிறேன். நான் சரீரத்தையுடையவன். சரீரத்தை இது வென்றும் எனது என்றும் அறிகிறேன். அடையவேண்டும் பலத்தையும் அதற்குபாயத்தையும்றிந்து அவ்வுபாயத்தைச் செய்து அந்த பலத்தை யறுபவிக்கிறேன். அஹம் என்று நானே தோற்றுகிறேன். அழிவில்லாமைக்குக் காரணமென்னென்னில்; ஜலம், தீ, வாயு, ஆயுதம், இவைகளினால் நனைக்கவும் எரிக்கவும் வறட்டவும் வெட்டவும் செய்யத்தகாதவன். இவைகள் உள்ளே நுழைந்து தந்தம் கார்யங்களைச் செய்யவேணும்; ஆத்மா மிகவும் ஸூஷ்மமாகையால் இதற்குள்ளே ப்ரவேசிக்க அவைகளுக்கு ஸாமர்த்யமில்லை. ஆகையாலழிவில்லை, என்று இவ்விதமாக தேக முதலியவைகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக ஆத்மாவை எப்போதும் த்யானம் செய்யவேண்டும்.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ १०॥

இத்யாத்மாநம்த்ருடம் ஜ்ஞாத்வா ஸ்வாத்மேசமநுசிந்தயேத் |
பரேவ்யோம்நிபரோசாநம்ததாவ்யூஹாதிபேததஃ || கஉ.

தா-ம்.—இப்படி ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை நன்றாயறிந்து
பின்பு தனக்கு ஸ்வாமியாய் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் திருப்பாற்கடல்
முதலிய வ்யூஹங்களிலும் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் நியாமகனயெ
ழுந்தருளியிருக்கிற பரமாத்மாவை த்யாநம் செய்யக்கடவன். கஉ.

லீலா விபூதியை தீயாநீக்தம் விதம்.

ಅಣ್ಣ ಮಣ್ಣು ಕಾನ್ ಲೋ ಕಾನ್ ತದ್ವತ್ಸರ್ವವಿಗ್ರಹಃ ||
ತದಂಶಾಂಶಸಮಾಪಂ ತದ್ವತ್ಸರ್ವವಿತ್ತ್ವ ಮಾತ್ಮನಃ || ೧೩.
ದಶೈಃ ತ್ವಾ ನಾವರಣೈಃ ತದ್ವತ್ಸರ್ವವಿತ್ತ್ವ ||
ಪ್ರಥಮಂ ಪುರುಷಂ ದ್ವೈತ ಶ್ರೀಗುಣಂ ತತ್ರ ಸಂಭವಮ್ || ೧೪.

அண்டமண்டகதாந்லோகாந் ததந்தர்கதவிக்ரஹாந் |
ததம்சாம்சஸமுஹம்த தந்தர்யாமித்வமாத்மநಃ || கங.
தசோத்தராநாவரணாந் ததந்தஸ்தசராசராந் |
ப்ரதாநம்புருஷம்சைவ த்ரிகுணம்தத்ரஸம்பவம் || கச

தா-ம்.—பகவானுடைய விபூதியான ப்ரஹ்மாண்டத்தையும், அ
திலுள்ள ஸத்யலோகம் முதலிய பதினாலுலோகங்களையும், ஆஸ்ரித
ஸம்ரக்ஷணாத்மக அங்கங்கே எழுந்தருளியிருக்கிற அகிருத்தன்
முதலிய அவதாரங்களையும், அவருடைய அம்ச பூதர்களான த்ரு
வன், தந்வந்த்ரி, ப்ருது, வாஸுகி, முதலியவர்களையும், அவைகளில்
பரமாத்மா அந்தர்யாமியாய் வ்யாபித்திருப்பதையும், ஒன்றைக்காட்
டிலு மொன்று பத்துமடங்கு அதிகமாய் அண்டத்தைச் சூழ்ந்திருக்
கிற ப்ருதிவீ, ஜலம், தேஜஸ்ஸு, வாயு, ஆகாசம், அஹங்காரம்,
மஹத், என்கிற ஏழு தத்வங்களையும், அண்டத்திலுள்ள பசு பக்ஷி
முதலிய ஜங்கமங்களையும், மரம் கொடி மலை முதலிய ஸ்தாவரங்களை
யும், மூலப்ரக்ருதியையும், அதிலுள்ள ஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு
என்கிற மூன்று குணங்களையும், அம்மூலப்ரக்ருதியி லெழுந்தயிருக்
கிற ஜீவன்களையும் த்யாநிக்கக்கடவன்.

நித்யவிபூதியை தீயாநீக்தம் விதம்.

ತಮಸಃ ಸತ್ತ್ವರಂ ಸಂಧಂ ಪಿರಣ್ಣಯ ಮನಾಮಯಮ್ |
ಪರಮಂ ವೈಷ್ಣವಂ ಲೋಕಂ ನಿತ್ಯಸತ್ಸುಖಾವಹಮ್ || ೧೫.

தமஸஸ்தத்பரம்சுத்தம்ஹிரண்மயமநாமயம்|

பரமம்வைஷ்ணவம்லோகம்நித்யாநந்தஸுகாவஹம்|| கரு.

தா-ம்.—மூலப்ரக்ருதிக்குமேல் சுத்தஸத்வமயமாய் ஸுவர்ணம் போல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு மிகவழகியதாய் ப்ரளயம்முதலிய உபத் திவங்களின்றி ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாய் எப்போதும் ஆநந்தத்தைவிளை க்குமதானஸ்ரீவைகுண்டமென்கிற ப்ரீவைஷ்ணவலோகத்தை த்யாநி க்கக்கடவன்.

த்ரஸ்வாஹிநிம் டிவ்யம் விரஜாம் வேதஸஹ்வம்|

த்ரஸ்வம் ஸுதம் ஸரம் வ்யோம வ்யஸ்த மந்முதாஹ்வயம்|| ௧௩.

நிர்மலம் நித்ய மஜட மநஸ்தஸுஹநம் சுஹம்|

த்ரஸ்திதா ந்யநேகாநி ஸ்நாநி சுஹநிதம்|| ௧௪.

த்ர ஜாஸபதாஸநக ராணிமஹஸ்திபி|

ஸர்வீ ஹிர ன்யாஸ்த்ர ஸர்வீ வேதமயா ஸ்ருதாஃ| ௧௫.

அபாஹ்யத்ரயம் நித்யம் புநராப்யுதிஷ்டிதாஃ|

தத்ரஸம்வாஹிநீமதிவ்யாம்விரஜாம்வேதஸம்பவாம்|

தத்ரஸுத்தம்பரம்வ்யோமஹ்யநந்தமம்ருதாஹ்வயம்|| கசா.

நிர்மலம்நித்யமஜடமநந்தஸுகதம்ஸுகம்|

தத்ரஸ்திதாந்யநேகாநிஸ்தாநாநிஸுகவந்திச|| கஎ

தத்ரஜாநபதக்ராமநகராணிமஹாந்த்யபி|

ஸர்வேஹிரண்மயாஸ்தத்ரஸர்வேவேதமயாஸ்ருதாஃ|| கஅ.

அப்ரக்ருதத்யாநித்யாபுநராவ்ருத்திவர்ஜிதாஃ|

தா-ம்.—மூலப்ரக்ருதிக்கப்பால் வேதபர்வதத்தில் நின்னு'முண் டாய்ப்பெருகுகிற விரைவு என்றுபெயரையுடைய ஸ்ரேஷ்டமான நதி யை த்யாநிக்கக்கடவன். அதற்குமேல் தேஜோமயமாய், அளவில்லா மல் பரந்து மோகஷமென்று சொல்லப்படுகிற பரமாகாசமுண்டு. அ தற்கு உத்பத்தி விராசங்கள் முதலிய தோஷங்கள் கிடையாது. ஸ்வ யம் ப்ரகாசமாய், அங்குள்ளவர்களுக்கு அபரிமிதமான ஸுகத்தை யுண்டுபண்ணுகிறதாய் அத்யந்த மதுக்ஷமாயிருக்கும், அங்கு அநேக மான இடங்கள் ஸுகஜநகங்களாய் இருக்கின்றன, அங்கு தேசங்க

ளும் ஊர்களும் பெரிய பட்டணங்களு மிருக்கின்றன. அங்குள்ள புருஷர்கள் எல்லாரும் ஸ்வர்ணம்போல் ஸௌந்தர்யமுடையவர்களாய், எப்போதும் வேதாத்யயநம் பண்ணிக்கொண்டு சாந்தமூர்த்திகளாய், ப்ரக்ருதிஸம்பந்த மடியாகவந்த ஜநமரண சூர்யராய், இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் திரும்பி வராமல் அங்கே யிருந்து பகவதநுபவம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவைகளை யெல்லாம் த்யாமிக்கக் கடவன்.

கஅ. ௮.

தந்நத்யே நகரம் திவ்யம் வైக்ஞானாநு நாமதஃ॥ ௧௯.

வந்நத்யே நகரம் திவ்யம் வైக்ஞானாநு நாமதஃ॥ ௨௦.

திவ்யநகரம் திவ்யம் வైக்ஞானாநு நாமதஃ॥ ௨௧.

திவ்யநகரம் திவ்யம் வైக்ஞானாநு நாமதஃ॥ ௨௨.

திவ்யநகரம் திவ்யம் வైக்ஞானாநு நாமதஃ॥ ௨௩.

திவ்யநகரம் திவ்யம் வైக்ஞானாநு நாமதஃ॥ ௨௪.

திவ்யநகரம் திவ்யம் வైக்ஞானாநு நாமதஃ॥ ௨௫.

திவ்யநகரம் திவ்யம் வైக்ஞானாநு நாமதஃ॥ ௨௬.

திவ்யநகரம் திவ்யம் வైக்ஞானாநு நாமதஃ॥ ௨௭.

திவ்யநகரம் திவ்யம் வైக்ஞானாநு நாமதஃ॥ ௨௮.

திவ்யநகரம் திவ்யம் வైக்ஞானாநு நாமதஃ॥ ௨௯.

சக்ரசாபௌகஸங்காசை:ப்ராக்ரைஸ்ஸௌதைஸ்ஸமுச்ச்ரிதம்|
விவஸ்வத்கோடிஸங்காசை ஸ்தோரணைருபசோபிதம்|| ௨௨.

ஸுதாகரஸஹஸ்ரபை: புருஷைருபசோபிதம்|

ஸர்வேசதுர் புஜாஸ்ப்ரஹ்ஸ்வாத்மேச ஸமவிக்ரஹா:|
சங்கசக்ரதராஸ்ஸர்வே ஸ்ரக்விண: பீதவாஸஸ:|| ௨௩.

அநுரஜ்யந்திதேவேசம் பக்த்யாப்ருத்யரஸௌவை|
ப்ராதருத்யத்ஸஹஸ்ராம்சுகோடசதஸம்பரபா:|| ௨௪.

ஸர்வேலக்ஷணஸம்பந்நா: பத்மஹஸ்தாஸ்சதுர்புஜா:|
அநிசம்பக்திபிஸ்ஸ்ரீச மர்ச்சயந்திசகேசவம்|| ௨௫.

ஆருடயௌவநாஸ்ஸர்வே நார்யஸ்சபுருஷாஸ்ததா|
மோதந்தேபரமேவ்யோம்நி சாச்வதேப்ரபுகிங்கரா:|| ௨௬.

தா.ம்.—அந்ததேசத்தில் ஸ்வைகுண்டமென்று ஒரு பட்டணமுண்டு. அங்கு சந்த்ரகாந்த மணிகளிழைத்த விமாங்கனும், உயர்ந்த ரத்நங்ளினால் கட்டப்பட்ட கோபுரங்களும் ப்ராகாரங்களும், பலவிதமான மணிகளிழைத்து விசித்திரமாய் அநேகமான இந்த்ரதநுஸ்ஸ-ங்கள் கூடினும்போலிருக்கிற உப்பரிகைகளும், ஒரேகாலத்தில் கோடி.ஸ-வ்யர்களுதித்தாற்போல் விளங்காநின்றகோபுரதுவாரங்களும் சூழ்ந்துவிளங்குகின்றன. அங்குள்ள புருஷர்களுல்லாம் அநேக சந்த்ரனோடொத்த காந்தியுடையவர்களாய், பரமாத்மாவைப் போல் நாலு திருக்கைகளையுடையவர்களாய், சங்கம் சக்ரம் வரமலை பீதாம்பரங்களையணிந்தவர்களாய், பக்தியுடன் கைங்கர்யம் செய்து பரமாத்மாவை ஆரந்திப்பிக்கிறார்கள். அங்குள்ள ஸ்த்ரீகளும் அப்போது உதயமான அநேகங்கோடி.ஸ-வ்யர்கள் போன்ற காந்தியையுடையவர்களாய், ஸர்வலக்ஷணங்களையுமுடையவர்களாய், தாமரைப்பூக்களை நான்கு திருக்கைகளிலுடையவர்களாய், ஸ்ரீய: பதியான ஸ்ரீமந் நாராயணனை அக்யந்த பக்தியுத்தராய் ஆராதிக்கிறார்கள். ஸ்த்ரீகளும் புருஷர்களும் எப்போதும் யௌவநத்தையுடையவர்களாய்த் தங்கள் ஸ்வாமியான பரமாத்மாவுக்குக் கைங்கர்யத்தைச் செய்து கொண்டு ஆரந்தித்திருக்கிறார்கள். ௨௬௨.

मोदस्ते परमं न्यैमि शश्वते प्रभुर्द्वारः।

सप्तैव मुनिरं द्वयोः प्रासाद शसस्सुलम् ॥ २७.

மணிகாசு கார ஸ்ஞோஹி சதுஷ்டாய ர்ஸமநிஷதம் ।

சுஷ்டாயி கார்பாலேஷு காமுதாபுஷு ரக்ஷிதம் ॥ ௨௮.

நாநா ரக்ஷ மனூரீவ்யே ர்ஸமநிஷதம் ॥

தம்மத்யேமந்திரம்திவ்யம் ப்ராஸாதசதஸங்குலம் |
மணிப்ராகாரஸம்சோபி சதுர்த்வாரஸமந்விதம் ॥ ௨௭.

சண்டாதித்வாரபாலேஸ்ச குமுதாத்யைஸ்சரக்ஷிதம்,
நாநாரத்நமயைர்திவ்யயைர் க்ருஹமுக்கையஸ்ஸ-சோபிதம். ௨௮.

தா-ம்.—அந்த ஸ்ரீ வைகுண்டமென்கிற திவ்யநகரத்தின் மத்தியில் அநேக மண்டபங்கள், ரத்நங்களிழைத்தப்ராகாரங்கள் இவைகளோடுகூடியதாய், நாலுகோபுரத்வாரங்களையுடைய கோயிலிருக்கிறது. அந்தக்கோயிலை + சண்டன் முதலிய த்வாரபாலர்களும் + குமுதன் முதலியவர்களும் ரக்ஷிக்கிறார்கள். அதின் நடுவில் அநேகவிதமானரத்நங்களிழைத்த மாளிகைகள் இருக்கின்றன. ௨௮௭.

மந்தீய மணியமம் திவ்யம் ஸ்ஞோஹி சதுஷ்டாய ர்ஸமநிஷதம் ॥ ௨௯.

நாநாரக்ஷ விஷாநாபுஷு ரக்ஷிதம் ஸ்ஞோஹி சதுஷ்டாய ர்ஸமநிஷதம் ।

திவ்ய சந்தனம் க்ருஷ்டாய : காமுதாபுஷு ர்ஸமநிஷதம் ॥ 30 ॥

திவ்ய ஸ்ஞோஹி ரக்ஷிதம் ஸ்ஞோஹி சதுஷ்டாய ர்ஸமநிஷதம் ।

மத்த்யேமணிமயம்திவ்யம் ஸஹஸ்ரஸ்தம்பஸம்யுதம் |
நாநாரத்நவிதாநௌகை ஸ்சித்திரிதம்ஸ-ஸ-காஸ்பதம் ॥ ௨௯.

திவ்யசந்தனகற்பூரை : குங்குமாத்யைஸ்ஸ-சோபிதம் |
திவ்யாப்ஸரோகணேர்தித்யை ஸ்ஸேவிதம்ஸததம்சபை? ॥ ௨௦.

தா-ம்.—அந்தமாளிகைகளின் மத்தியில் ரத்நங்களினால் கட்டப்பட்டு ஆஸ்சர்யகரமாய், ஆயிரம்கால்களையுடையதாய், அநேகவிதமான மணிகளினால் செய்யப்பட்ட மேற்கட்டுகளினால் விசித்ரமாய், மிகவு மானந்தஜநகமான மண்டபமிருக்கிறது. அது ஸ்ரேஷ்டமான சந்தனம் பச்சைக்கற்பூரம் குங்குமப்பூ முதலிய வாஸனைத்ரவ்யங்களினால் பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அங்கு ஸர்வாலங்கார பூஷிதைகளாய் அழகான அப்ஸர ஸ்த்ரீகள் எப்போதும் வாஸம்பண்ணுகிறார்கள். ௩௦௭.

+ சண்டன், ப்ரசண்டன், பத்ரன், ஸ-பத்ரன், ஜயன், விஜயன், தாதா, விதாதா, இவர்களென்றும் த்வாரபாலர்கள்.

+ குமுதன், குமுதாக்கன், புண்டரீகன், வாமநன் சங்குகர்ணன், ஸர்வரோத்ரன், ஸ-முகன். ஸ-ப்ரதிஷ்டன், இவர்கள் நனுகிறார்கள்.

மஹே சிம்ஹாஸனம் நிவ்யம் ஧த்வாப்யே ஸூரி ஶிர்வ்யதம் || 30.

வேத த்ரய மயம்நிவ்யம் ஸாஜோபாஜ பரிஷ்யதம் |

தந்த ஧ேஹஸ்ததலம் பத்ய மஹாஶ்ர மயம்பரம் || 31.

அகாரஃ கரி கா தத்ர ஸ்வரவ்ய ஜந ஸம்யுதஃ |

மத்யேஸிம்ஹாஸநம்திவ்யம் தர்மாத்யைஸ்ஸூரிபிர்வ்ருதம் |

வேததர்மமயம்திவ்யம் ஸாங்கோபாங்கபரிச்சதம் || ௩௧.

தந்தமத்யேஷ்டதளம்பதம் மஷ்டாஶ்ரமயம்பரம் |

அகாரஃ கர்ணிகாததர ஸ்வரவ்யஞ்ஜநஸம்புதஃ || ௩௨.

தா-ம்.—அந்தமண்டபத்தின் மத்தியில் மூன்று வேதஸ்வரூபமாய், ஸமஸ்தாவயவங்களினாலும் ஸமஸ்தாலங்காரங்களினாலும் பரிபூர்ணமாய், * தர்மம் முதலிய நித்யஸூரிகளினால் சூழப்பட்ட அப்புதமான ஸிம்ஹாஸநமிருக்கிறது. அதின்மேலில் ஸ்ரீம தஷ்டாஶ்ரஸ்வரூபமாய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாய் எட்டு இடங்களையுடைய கமலமிருக்கிறது. அதின்மேலில் அச்ச ஹல்லு இந்த அஶ்ரங்களாகிறதானாகளோடுகூடிய அகாரஸ்வரூபமான கர்ணிகை யிருக்கிறது. ௩௨௨.

தஸிந்நந்நபர்வஜே ஸநாரத்ன விசித்ரிதே || 33.

஧்யாயே நி விஷ்ட மாஜேஷ மீர்வ்யா ஜகத்நிர்யமா |

இந்நிவரதஷ்யமா பத்யபத்ரநிஹேஷம் || 34 ||

ஷக்ஷ நாஸம் லஸ்த்ந்ந ஸுபூவல்லி யுநாந்விதம் |

ப்ராசுருத்யத்ஸஹாஸாஸுபாயகுண்டலசோஶிதம் || 35.

ஸம்பூஷ்ணவந்நிப்ரதிம ஸ்ரி தயுக்த ஶுபாஸநம் |

மஹாஹமம் ப்ராஸ்த தாஸம் தீர்ஹ வாமுதத ப்ரயம் || 3௬.

மஹாரஸம் ஸ்நிஶ்வரம் கோமலாவயவோஜ்யலம் |

ஸுஸ்நிஶ்வரஸீலகேசாஸ்த மஸ்தராகபரி க்யதம் || ௩௭.

ஷக்ஷ்ணக்ர கதாஸ்த்ர ஶாஸ்த்ரவ்யே ராயு த்நேயதம் |

அரக்ஷ விவ்ய ஸஹாஸாபகீரிதேந விராஜதம் || 3௮.

* தர்மம், ஜ்ஞாநம், வைராக்யம், ஐஸ்வர்யம், அதர்மம், அஜ்ஞாநம், அவைராஶ்யம், அநைஸ்வர்யம், இந்த எண்மரும் திவ்யஸிம்ஹாஸநத்தின் கால்கள்.

37.
 38.
 39.
 40.
 41.
 42.
 43.
 44.
 45.
 46.
 47.
 48.
 49.
 50.
 51.
 52.
 53.
 54.
 55.
 56.
 57.
 58.
 59.
 60.
 61.
 62.
 63.
 64.
 65.
 66.
 67.
 68.
 69.
 70.
 71.
 72.
 73.
 74.
 75.
 76.
 77.
 78.
 79.
 80.
 81.
 82.
 83.
 84.
 85.
 86.
 87.
 88.
 89.
 90.
 91.
 92.
 93.
 94.
 95.
 96.
 97.
 98.
 99.
 100.
 101.
 102.
 103.
 104.
 105.
 106.
 107.
 108.
 109.
 110.
 111.
 112.
 113.
 114.
 115.
 116.
 117.
 118.
 119.
 120.
 121.
 122.
 123.
 124.
 125.
 126.
 127.
 128.
 129.
 130.
 131.
 132.
 133.
 134.
 135.
 136.
 137.
 138.
 139.
 140.
 141.
 142.
 143.
 144.
 145.
 146.
 147.
 148.
 149.
 150.
 151.
 152.
 153.
 154.
 155.
 156.
 157.
 158.
 159.
 160.
 161.
 162.
 163.
 164.
 165.
 166.
 167.
 168.
 169.
 170.
 171.
 172.
 173.
 174.
 175.
 176.
 177.
 178.
 179.
 180.
 181.
 182.
 183.
 184.
 185.
 186.
 187.
 188.
 189.
 190.
 191.
 192.
 193.
 194.
 195.
 196.
 197.
 198.
 199.
 200.
 201.
 202.
 203.
 204.
 205.
 206.
 207.
 208.
 209.
 210.
 211.
 212.
 213.
 214.
 215.
 216.
 217.
 218.
 219.
 220.
 221.
 222.
 223.
 224.
 225.
 226.
 227.
 228.
 229.
 230.
 231.
 232.
 233.
 234.
 235.
 236.
 237.
 238.
 239.
 240.
 241.
 242.
 243.
 244.
 245.
 246.
 247.
 248.
 249.
 250.
 251.
 252.
 253.
 254.
 255.
 256.
 257.
 258.
 259.
 260.
 261.
 262.
 263.
 264.
 265.
 266.
 267.
 268.
 269.
 270.
 271.
 272.
 273.
 274.
 275.
 276.
 277.
 278.
 279.
 280.
 281.
 282.
 283.
 284.
 285.
 286.
 287.
 288.
 289.
 290.
 291.
 292.
 293.
 294.
 295.
 296.
 297.
 298.
 299.
 300.
 301.
 302.
 303.
 304.
 305.
 306.
 307.
 308.
 309.
 310.
 311.
 312.
 313.
 314.
 315.
 316.
 317.
 318.
 319.
 320.
 321.
 322.
 323.
 324.
 325.
 326.
 327.
 328.
 329.
 330.
 331.
 332.
 333.
 334.
 335.
 336.
 337.
 338.
 339.
 340.
 341.
 342.
 343.
 344.
 345.
 346.
 347.
 348.
 349.
 350.
 351.
 352.
 353.
 354.
 355.
 356.
 357.
 358.
 359.
 360.
 361.
 362.
 363.
 364.
 365.
 366.
 367.
 368.
 369.
 370.
 371.
 372.
 373.
 374.
 375.
 376.
 377.
 378.
 379.
 380.
 381.
 382.
 383.
 384.
 385.
 386.
 387.
 388.
 389.
 390.
 391.
 392.
 393.
 394.
 395.
 396.
 397.
 398.
 399.
 400.
 401.
 402.
 403.
 404.
 405.
 406.
 407.
 408.
 409.
 410.
 411.
 412.
 413.
 414.
 415.
 416.
 417.
 418.
 419.
 420.
 421.
 422.
 423.
 424.
 425.
 426.
 427.
 428.
 429.
 430.
 431.
 432.
 433.
 434.
 435.
 436.
 437.
 438.
 439.
 440.
 441.
 442.
 443.
 444.
 445.
 446.
 447.
 448.
 449.
 450.
 451.
 452.
 453.
 454.
 455.
 456.
 457.
 458.
 459.
 460.
 461.
 462.
 463.
 464.
 465.
 466.
 467.
 468.
 469.
 470.
 471.
 472.
 473.
 474.
 475.
 476.
 477.
 478.
 479.
 480.
 481.
 482.
 483.
 484.
 485.
 486.
 487.
 488.
 489.
 490.
 491.
 492.
 493.
 494.
 495.
 496.
 497.
 498.
 499.
 500.
 501.
 502.
 503.
 504.
 505.
 506.
 507.
 508.
 509.
 510.
 511.
 512.
 513.
 514.
 515.
 516.
 517.
 518.
 519.
 520.
 521.
 522.
 523.
 524.
 525.
 526.
 527.
 528.
 529.
 530.
 531.
 532.
 533.
 534.
 535.
 536.
 537.
 538.
 539.
 540.
 541.
 542.
 543.
 544.
 545.
 546.
 547.
 548.
 549.
 550.
 551.
 552.
 553.
 554.
 555.
 556.
 557.
 558.
 559.
 560.
 561.
 562.
 563.
 564.
 565.
 566.
 567.
 568.
 569.
 570.
 571.
 572.
 573.
 574.
 575.
 576.
 577.
 578.
 579.
 580.
 581.
 582.
 583.
 584.
 585.
 586.
 587.
 588.
 589.
 590.
 591.
 592.
 593.
 594.
 595.
 596.
 597.
 598.
 599.
 600.
 601.
 602.
 603.
 604.
 605.
 606.
 607.
 608.
 609.
 610.
 611.
 612.
 613.
 614.
 615.
 616.
 617.
 618.
 619.
 620.
 621.
 622.
 623.
 624.
 625.
 626.
 627.
 628.
 629.
 630.
 631.
 632.
 633.
 634.
 635.
 636.
 637.
 638.
 639.
 640.
 641.
 642.
 643.
 644.
 645.
 646.
 647.
 648.
 649.
 650.
 651.
 652.
 653.
 654.
 655.
 656.
 657.
 658.
 659.
 660.
 661.
 662.
 663.
 664.
 665.
 666.
 667.
 668.
 669.
 670.
 671.
 672.
 673.
 674.
 675.
 676.
 677.
 678.
 679.
 680.
 681.
 682.
 683.
 684.
 685.
 686.
 687.
 688.
 689.
 690.
 691.
 692.
 693.
 694.
 695.
 696.
 697.
 698.
 699.
 700.
 701.
 702.
 703.
 704.
 705.
 706.
 707.
 708.
 709.
 710.
 711.
 712.
 713.
 714.
 715.
 716.
 717.
 718.
 719.
 720.
 721.
 722.
 723.
 724.
 725.
 726.
 727.
 728.
 729.
 730.
 731.
 732.
 733.
 734.
 735.
 736.
 737.
 738.
 739.
 740.
 741.
 742.
 743.
 744.
 745.
 746.
 747.
 748.
 749.
 750.
 751.
 752.
 753.
 754.
 755.
 756.
 757.
 758.
 759.
 760.
 761.
 762.
 763.
 764.
 765.
 766.
 767.
 768.
 769.
 770.
 771.
 772.
 773.
 774.
 775.
 776.
 777.
 778.
 779.
 780.
 781.
 782.
 783.
 784.
 785.
 786.
 787.
 788.
 789.
 790.
 791.
 792.
 793.
 794.
 795.
 796.
 797.
 798.
 799.
 800.
 801.
 802.
 803.
 804.
 805.
 806.
 807.
 808.
 809.
 810.
 811.
 812.
 813.
 814.
 815.
 816.
 817.
 818.
 819.
 820.
 821.
 822.
 823.
 824.
 825.
 826.
 827.
 828.
 829.
 830.
 831.
 832.
 833.
 834.
 835.
 836.
 837.
 838.
 839.
 840.
 841.
 842.
 843.
 844.
 845.
 846.
 847.
 848.
 849.
 850.
 851.
 852.
 853.
 854.
 855.
 856.
 857.
 858.
 859.
 860.
 861.
 862.
 863.
 864.
 865.
 866.
 867.
 868.
 869.
 870.
 871.
 872.
 873.
 874.
 875.
 876.
 877.
 878.
 879.
 880.
 881.
 882.
 883.
 884.
 885.
 886.
 887.
 888.
 889.
 890.
 891.
 892.
 893.
 894.
 895.
 896.
 897.
 898.
 899.
 900.
 901.
 902.
 903.
 904.
 905.
 906.
 907.
 908.
 909.
 910.
 911.
 912.
 913.
 914.
 915.
 916.
 917.
 918.
 919.
 920.
 921.
 922.
 923.
 924.
 925.
 926.
 927.
 928.
 929.
 930.
 931.
 932.
 933.
 934.
 935.
 936.
 937.
 938.
 939.
 940.
 941.
 942.
 943.
 944.
 945.
 946.
 947.
 948.
 949.
 950.
 951.
 952.
 953.
 954.
 955.
 956.
 957.
 958.
 959.
 960.
 961.
 962.
 963.
 964.
 965.
 966.
 967.
 968.
 969.
 970.
 971.
 972.
 973.
 974.
 975.
 976.
 977.
 978.
 979.
 980.
 981.
 982.
 983.
 984.
 985.
 986.
 987.
 988.
 989.
 990.
 991.
 992.
 993.
 994.
 995.
 996.
 997.
 998.
 999.
 1000.
 1001.
 1002.
 1003.
 1004.
 1005.
 1006.
 1007.
 1008.
 1009.
 1010.
 1011.
 1012.
 1013.
 1014.
 1015.
 1016.
 1017.
 1018.
 1019.
 1020.
 1021.
 1022.
 1023.
 1024.
 1025.
 1026.
 1027.
 1028.
 1029.
 1030.
 1031.
 1032.
 1033.
 1034.
 1035.
 1036.
 1037.
 1038.
 1039.
 1040.
 1041.
 1042.
 1043.
 1044.
 1045.
 1046.
 1047.
 1048.
 1049.
 1050.
 1051.
 1052.
 1053.
 1054.
 1055.
 1056.
 1057.
 1058.
 1059.
 1060.
 1061.
 1062.
 1063.
 1064.
 1065.
 1066.
 1067.
 1068.
 1069.
 1070.
 1071.
 1072.
 1073.
 1074.
 1075.
 1076.
 1077.
 1078.
 1079.
 1080.
 1081.
 1082.
 1083.
 1084.
 1085.
 1086.
 1087.
 1088.
 1089.
 1090.
 1091.
 1092.
 1093.
 1094.
 1095.
 1096.
 1097.
 1098.
 1099.
 1100.
 1101.
 1102.
 1103.
 1104.
 1105.
 1106.
 1107.
 1108.
 1109.
 1110.
 1111.
 1112.
 1113.
 1114.
 1115.
 1116.
 1117.
 1118.
 1119.
 1120.
 1121.
 1122.
 1123.
 1124.
 1125.
 1126.
 1127.
 1128.
 1129.
 1130.
 1131.
 1132.
 1133.
 1134.
 1135.
 1136.
 1137.
 1138.
 1139.
 1140.
 1141.
 1142.
 1143.
 1144.
 1145.
 1146.
 1147.
 1148.
 1149.
 1150.
 1151.
 1152.
 1153.
 1154.
 1155.
 1156.
 1157.
 1158.
 1159.
 1160.
 1161.
 1162.
 1163.
 1164.
 1165.
 1166.
 1167.
 1168.
 1169.
 1170.
 1171.
 1172.
 1173.
 1174.
 1175.
 1176.
 1177.
 1178.
 1179.
 1180.
 1181.
 1182.
 1183.
 1184.
 1185.
 1186.
 1187.
 1188.
 1189.
 1190.
 1191.
 1192.
 1193.
 1194.
 1195.
 1196.
 1197.
 1198.
 1199.
 1200.
 1201.
 1202.
 1203.
 1204.
 1205.
 1206.
 1207.
 1208.
 1209.
 1210.
 1211.
 1212.
 1213.
 1214.
 1215.
 1216.
 1217.
 1218.
 1219.
 1220.
 1221.
 1222.
 1223.
 1224.
 1225.
 1226.
 1227.
 1228.
 1229.
 1230.
 1231.
 1232.
 1233.
 1234.
 1235.
 1236.
 1237.
 1238.
 1239.
 1240.

இந்தீவரதளஸ்யாமம் பத்மபத்ரநிபேக்ஷணம்||

௩௪.

ஸ்வக்ஷணநாஸம்ஸஸ்தக்ஷண்ட ஸுப்ருவஸ்வியுகார்விதம்|

ப்ராதருத்யத்ஸஹஸ்ராம்சு ப்ராயகுண்டல்சோபிதம்||

௩௫.

ஸம்பூர்ணசந்த்ரப்ரதம் ஸ்மிதயுக்தக்ஷபாநம்|

மஹாஹநும்ப்ரோந்நதாம்ஸம் தீர்க்கபாஹுசதுஷ்டயம்||

௩௬.

மஹோரஸ்கம்ஸநித்தவர்ணம் கோமலாவயவோஜ்வலம்|

ஸுஸ்நித்தநீலகேசாந்த மந்தராகபரீக்ருதம்||

௩௭.

சங்கசக்ரதாகட்க சார்ங்காத்யையராயுதைர்புதம்|

அர்க்கபிம்பஸஹஸ்ராப கிரீடேநவிராஜிதம்||

௩௮.

திவ்யசந்தநலிப்தாங்கம் பீதவஸ்த்ரம் சுபாஹ்வயம்|

யுவாகுமாரம்திவ்யாங்கம் சுத்தஸத்வமநோஹரம்||

௩௯.

கௌஸ்துபோத்பாஸிதோரஸ்கம் வநாமாலாவிபூஷிதம்|

கேயூரஹாரகடக நூபுராத்யைரலங்க்ருதம்||

௪௦.

ஸ்நித்தரக்தாரவீந்தாப பாதஹஸ்தாம்புஜார்விதம்|

கந்தர்பகோடிஸாவண்ய ஜகந்மோஹநவிக்ரஹம்||

௪௧.

ஸுமாரோதக்ருஷ்டாஹிதம் ரூபௌதார்பகுணாதிபி: |

ப்ராதருத்யத்ஸஹஸ்ராம்சு ஸத்ருசாஸ்வேநதேஜஸா||

௪௨.

தஸ்யைவஸத்ருசீதேவி சீலரூபகுணாதிபி:|

ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்நா ஸர்வாபரணபூஷிதா||

௪௩.

ஸுதாப்திபேநஸங்காச திவ்யவஸ்த்ரேணசோபிதா|

ஸுஸ்நித்தநீலகுழல கேசபாரைஸ்ஸுசோபிதா||

௪௪.

சதுர்புஜர்விராஜந்தீ கேயூரங்கதபூஷணை:|

ஹேமபத்மம் மாதுலங்க முத்வஹந்தீகரத்வயே||

௪௫.

இதராப்யாம் வஹந்தீஸா பர்து: பாதாம்புஜத்வயம்|

ஏவம்பூமிஸ்சநீளாச பார்ச்வயோஸ்ஸமுபஸ்திதே||

௪௬.

க்ருஹீதசாமராதிவ்யாஸ் ஸக்தயோஷ்டதளேஷுச|

விமலோத்கர்ஷிணீ ஜ்ஞாநா க்ரியாயோகாததைவச:|

௪௭.

ப்ரஹ்மீஸத்யாததேசாநா மஹிஷ்யஸ்ஸமுபஸ்திதா:|

ஏவம் வைகுண்டநாதோ ஸௌராஜதே பரமேபதே||

௪௮.

ஸேவ்யமாநஸ்ஸதா நித்யைர் முக்தைர்போகபராயணை?

ஏவம் விசிந்தயேந்தித்யம் பரேவ்யோம்சி மஹேஸ்வரம் சுக.

தா-ம்.—அந்தக் கர்ணிகையின் மத்தியில் திருவந்தாழ்வான் தன் படங்களிலுள்ள மணிகளின் காந்தியினால் விசித்ரமான அழகையுடையவராய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அந்தத் திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேல் தனக்குப்பத்தியான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியுடன் கூட எழுந்தருளியிருக்கிற ஜகதீஸ்வரனான, ஸ்ரீமந்நாராயணனை த்யானம் செய்யக்கூடவன். அந்த ஸர்வேஸ்வரன் தாமரைப்பூவினிதழ்போல் நீண்டழகிய திருக்கண்களையும், அழகிய நீண்டமூக்கையும், அழகிய கபோலத்தையும், கொடிபோன்ற புருவத்தையும், பூர்ணசந்த்ரன் போல் வெளுத்த புன்சிரிப்பையுடைய திருமுகமண்டலத்தையும், நீண்டு பருத்திருக்கிற தாடையையும், உயர்ந்த தோள்களையும், நீண்டநான்கு திருக்கைகளையும், விசாலமாய் உயர்ந்திருக்கிற திருமார்பையும், மருதுவான மற்ற அவயவங்களையுமுடையவராய், மருதுவாய் கறுத்து உள்ளே சொருகப்பட்டிருக்கிற மயிர் முடியையுடையவராய், சங்கம், சக்ரம், கலத, கத்தி, ததுஸ்ஸம், இவைமுதலிய ஆயுதங்களையும், ஆயிரம் பாலஸ்திரியர்களுக்கு ஸமாநமான காந்தியையுடைய குண்டலம், ஆயிரம் ஸ்திரியர்களோடொத்த கிரீடம், பீதாம் பரம், கௌஸ்துபமணி, வரமாலை, தோள்வளை, முத்துமாலை, தோடா, அரைநூல்மாலை, இவைமுதலிய திருவாபரணங்களையுமணிந்து, உத்தமமான சந்தரத்தினால் பரிமளித்துக்கொண்டு யௌவநாவஸ்தையையும் கௌமாராவஸ்தையையு முடையதாய், சுத்தஸத்வமயமாய் அத்புதமாய் அழகாய் கரிசெய்தவினிதழ்போல் ஸ்பாமமாய், கோடிமந்தன்போன்ற லாவண்யத்தையுடையதாய் ஜகத்ததைமோ ஹிப்பியானின்ற திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தையுடையவராய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். ஸௌந்தர்யம், ஒளதர்யம் முதலான குணங்களில் இவருக்கொத்தாரும் மிக்காருமில்லை; இவர் அபரிமிதமான குணங்களையும், பாலஸ்திரியன்போன்ற தேஜஸ்ஸையுமுடையவர், ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும், ஸௌந்தர்யத்தினாலும் மற்றகுணங்களினாலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனோடொத்தவளாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுணபரிபூர்ணையாய், ஸமஸ்தமான ஆபரணங்களையும், திருப்பாற்கடல் துரைபோல் வெளுத்து ஸ்ரேஷ்டமாயிருக்கிற திருப்பரியட்டத்தையுமணிந்து, கறுத்து சுருண்டு அழகியதாயிருக்கிற மயிர்களினாலும், தோள்வளை பாஜமுதலிய பூஷணங்களணிந்த நான்கு திருக்கைகளினாலும் ஸ்ரேஷ்டமான

சோபையையுடையளாய், ஒரு திருக்கையில் ஸுவர்ணமயமான தாமரையுடையதாயும், மற்றொரு திருக்கையில் வில்வத்தையும் தரித்து, மற்ற இரண்டு திருக்கைகளினுடன்தன்பதியான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அவருடன்கூட அந்தத் திருவந் தூழ்வான் மேலே எழுந்தருளியிருக்கிறான். இவ்விதமாகவே பூமிதேவியும் நீளாதேவியும் எம்பெருமானுடைய இரண்டு பக்கங்களிலுமெழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். மற்ற மஹிஷிகளும் பக்கங்களிலெழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். ஆஸகமலத்தில் எட்டு இதழ்களிலும் விமலை, உத்கர்ஷிணி, ஜ்ஞாநை, க்ரிஸை, யோகை, ப்ரஹ்மீ, ஸத்யை, என்ற எட்டு சக்திகள் நின்று சாமரம் வீசுகின்றார்கள். நித்யரும் முக்தரும் பரமாத்மையுடைய எப்போதும் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்கிறார்கள். இவர்களை யெல்லாம் இவ்விதமாகவே த்யாகம் செய்யக்கடவன்.

சக.

ॐ நமோ பரமேஸ்வராய நம: ॥

ஹீரஜ்யோதிஸ்ய ஹீரஜ்யோதிஸ்ய ஹீரஜ்யோதிஸ்ய ஹீரஜ்யோதிஸ்ய ॥ ௫௬ ॥

தஸ்யைவவ்யூஹபேதாஸ்ச விபவார்ச சாதிரூபத்தய: ॥

ஹீரஜ்யோதிஸ்ய ஹீரஜ்யோதிஸ்ய ஹீரஜ்யோதிஸ்ய ஹீரஜ்யோதிஸ்ய ॥ ௫௭ ॥

தாம்.—அந்தப்பரவாஸுதேவனுடைய (அநிருத்தன் கேசவன் முதலிய) வ்யூஹாவதாரங்களும், (பரசுராமன் முதலிய) ஆவேசாவதாரங்களும், (மத்ஸ்யம், கூர்மம் முதலிய) விபவாவதாரங்களும், (அழகிய மணவாளன் முதலிய) அர்ச்சாவதாரங்களும் ஸுவர்ணம் போலழகியதாய் நிர்மலமாயிருக்கிற இரண்டு திருக்கைகளுடைய வர்களாய் அந்தலோகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள்.

ॐ நமோ பரமேஸ்வராய நம: ॥

ஹீரஜ்யோதிஸ்ய ஹீரஜ்யோதிஸ்ய ஹீரஜ்யோதிஸ்ய ஹீரஜ்யோதிஸ்ய ॥

௫௮.

சங்கசக்ரகதா கட்க சார்ங்கலாங்கல முத்தரா: ॥

பரித: புருஷாகாரா ரக்ஷத்திஹரி மத்திரம் ॥

௫௯.

தாம்.—சங்கம், சக்ரம், கதா, கட்கம், (கத்தி) சார்ங்கம் (ததுஸ்ஸ), கலப்பை, உலக்கை, இந்த ஆபுதங்கள் புருஷஸ்வரூபத்தை யெடுத்துக்கொண்டு பகவத் மத்திரத்தைச் சுற்றும் ரக்ஷிக்கிறார்கள்.

வ்யூஹம் முதலிய அவதாரங்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தானம்.

தஸ்யவையகுண்ட நாதஸ்ய ப்ராச்யாம் சுபதரோவிபோ: |

வாஸுதேவஸ்யவிமலோ லோகோவைச்வாரபரப: ||

௧௨.

தா-ம்.—அந்த ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய கோயிலுக்குக்கிழக்

குத்திக்கில் மங்களகரமாய், சுத்தஸத்வமயமாய், அக்ரிபோல் காந்
தியையுடைத்தான வாஸுதேவனுடைய கோயில் இருக்கிறது. ௧௨.

தஸ்யவையகுண்ட நாதஸ்ய ப்ராச்யாம் சுபதரோவிபோ: |

வாஸுதேவஸ்யவிமலோ லோகோவைச்வாரபரப: ||

௧௩.

தா-ம்.—அந்த ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் கோயிலுக்குத்தெற்குத்திக்கில் சுத்

தஸத்வமயமாய் ஆஸ்சர்யகரமான ஸங்கர்ஷணன்கோயில் இருக்கிறது.
மேற்குத்திக்கில் சுபகரமாய் கொண்டாடத்தகுந்ததான ப்ரத்யும் நன்
கோயில் இருக்கிறது. ௧௩.

தஸ்யவையகுண்ட நாதஸ்ய ப்ராச்யாம் சுபதரோவிபோ: |

வாஸுதேவஸ்யவிமலோ லோகோவைச்வாரபரப: ||

௧௪.

தா-ம்.—அந்த ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் கோயிலுக்கு வடக்குத்திக்கில் கோ

டிசந்த்ரனோடொத்த காந்தியையுடையதான அநிருத்தன்கோயிலும்,
ஈசாந்ய (வடகிழக்கு) மூலையில் (அநிருத்தனுடைய பத்நியான) காந்
திதேவியின்கோயிலும், அக்ரி (தென்கிழக்கு) மூலையில் (வாஸுதேவ
னுடைய பத்நியான) லக்ஷ்மீதேவியின்கோயிலும் இருக்கின்றன. ௧௪.

தஸ்யவையகுண்ட நாதஸ்ய ப்ராச்யாம் சுபதரோவிபோ: |

வாஸுதேவஸ்யவிமலோ லோகோவைச்வாரபரப: ||

௧௫.

தா-ம்.—அந்த ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் கோயிலுக்கு வடக்குத்திக்கில் கோ

டிசந்த்ரனோடொத்த காந்தியையுடையதான அநிருத்தன்கோயிலும்,
ஈசாந்ய (வடகிழக்கு) மூலையில் (அநிருத்தனுடைய பத்நியான) காந்
திதேவியின்கோயிலும், அக்ரி (தென்கிழக்கு) மூலையில் (வாஸுதேவ
னுடைய பத்நியான) லக்ஷ்மீதேவியின்கோயிலும் இருக்கின்றன. ௧௫.

தா.ம்.—ஐரர்ருதி (தென்மேற்கு) மூலையில் (ஸங்கர்ஷணனுடைய பத்தியான) ஸரஸ்வதீதேவியின் கோயிலும், வாயு (வடமேற்கு) மூலையில் (ப்ரத்யும்னனுடைய பத்தியான) ருத்தேவியின் கோயிலும் இருக்கின்றன. இவைகள் ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் கோயிலின் முதல்ப் பாகாரத்திலிருக்கின்றன. ௫௫.

द्वितीयः परलोकं तस्य वैकुण्ठस्य शुभोऽनुष्ठम्।

अनन्त सत्यधामा ऋषि विष्णुर्ज्ञेय गङ्गाधराः ॥ ५६. ॥

शङ्ख पद्मनिधिता रौद्र्य लोका निത്യं सुखप्रदाः।

தவீதியாவரணம் தஸ்ய வைகுண்டஸ்ய சுபோந்ததம்।

அனந்தஸத்யதாமாக்ய விஷ்வக்ஸேநகஜாநநாஃ ॥ ௫௬.

சங்கபத்மநிதீதார்க்ஷபோ லோகாநித்யம்ஸுகப்தாநாஃ।

தா.ம்.—ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் கோயிலின் மங்களகரமான இரண்டாவது பாகாரத்தில் அனந்தன், ஸத்யதாமன், விஷ்வக்ஸேநர், கஜாநநன், சங்கநிதி, பத்மநிதி, கருத்மான், இவர்களுடைய ஸுககரங்களான கோயில்களிருக்கின்றன. ௫௭.

तृतीयः परलोकं तस्य कैशवादिम मूर्तिभिः। ५७. ॥

தருதியாவரணம் தஸ்ய கேசவாதிமமூர்த்திபிஃ। ௫௮.

தா.ம்.—ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் கோயிலின் மூன்றாவது பாகாரத்தில் கேசவன் முதல் தாமோதரனளவான பன்னிரண்டு திருநாமங்களின் கோயில்களிருக்கின்றன. ௫௯.

अर्द्धिष्ठिता दिव्यलोकास्तत्र स्रजः पद्मैरुतादिभिः।

அதிஷ்டிதாதிவ்யலோகாஸ்தத்ர தஸ்ய ஸங்கர்ஷணநிபிஃ।

தா.ம்.—ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் கோயிலின் எண்காவது பாகாரத்தில் முதல்ப் பாகாரத்திற்குச் சொன்ன ஸங்கர்ஷணன் முதலியவர்களின் கோயில்களிருக்கின்றன. ௬௦.

मत्स्योः कूर्को वराहश्च नारसिंहाक्ष चामराः। ५८. ॥

जामदग्न्यौ वायव्येः कृष्णश्चैव सुतैश्चरः।

दक्षिणैः ह्यग्नौ वः शङ्खधामराणैः स्थिताः ॥ ௬௧.

அஹிதா விஸ்யஸா ஸ்ருதம் விஷயேஷு ||

மத்ஸ்பகூர்மோவராஹஸ்ச நாரஸிம்ஹோதவாமநஃ || ௫௮.

ஜாமதக்ஞயோதாசரதிக்ருஷ்ணஸ்சைவஸுரேஸ்வரஃ |

ததிபக்தோஹயக்ரீவஃ பஞ்சமாவாணேஸ்திதாஃ || ௫௯.

அதிஷ்டிதாதிவ்யலோகா ஸ்ஸததம்விபஸவஸ்சதை |

தா-ம்.—மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராஹம், நாரஸிம்ஹன், வாமநன், பாசராமன், ஸ்ரீராமன், தேவாததேவனுனக்ருஷ்ணன், ததிபக்தன், ஹயக்ரீவன்; இந்த வவதாரங்களுடையகோயில்கள் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடையகோயிலின் ஐந்தாவதுபாகாரத்திலிருக்கின்றன. ௫௯௨.

விவமாவரணஃ ஷஷ்டிநிஷ்யஸ்ய ஸ்ருதம் || ௬௦.

ஸ்ரீதேவகணஃ ஷஷ்டிநிஷ்யஸ்ய ஸ்ருதம் ||

ஏவமாவரணபஞ்சநித்யாஸ்தஸ்யபரஸ்யஹி || ௬௦.

ஸ்ரீவேதேவகணபஞ்சநித்யாஸ்தஸ்யபரஸ்யஹி |

தா-ம்.—இவ்விதமாய் ஐந்து பாகாரங்களும், அங்கங்குள்ள ஐந்துவிதமான தேவர்களின் ஸமுஹங்களும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதன்கோயிலில் எப்போதும் இருக்கின்றன. ௬௦௨.

ஸ்ரீதேவகணேஸுஷ்டிநிஷ்யஸ்ய ஸ்ருதம் || ௬௧.

ஸ்ருதஸ்யஸ்யஸ்ரீநிஷ்யஸ்ய ஸுஷ்டிநிஷ்யஸ்ய ||

அபாப்யதா ஷஷ்டிநிஷ்யஸ்ய ஷஷ்டிநிஷ்யஸ்ய || ௬௨.

அநந்தநிஸீமகண ஸ்ருதம் ஷஷ்டிநிஷ்யஸ்ய ||

ஹிநிஷ்யஸ்ய ஷஷ்டிநிஷ்யஸ்ய ஷஷ்டிநிஷ்யஸ்ய || ௬3.

ஸ்ரீவேதேவகணேஸுஷ்டிநிஷ்யஸ்ய ஷஷ்டிநிஷ்யஸ்ய ||

சுத்தஸத்வமயாஸ்ஸர்வே நித்யாநந்தஸுகபரதாஃ || [௬௪.

அபாப்யதா ஷஷ்டிநிஷ்யஸ்ய ஷஷ்டிநிஷ்யஸ்ய || ௬௫.

ஆநந்தநிஸீமகணேஸுஷ்டிநிஷ்யஸ்ய ஷஷ்டிநிஷ்யஸ்ய ||

ஹிநிஷ்யஸ்ய ஷஷ்டிநிஷ்யஸ்ய ஷஷ்டிநிஷ்யஸ்ய || ௬௬.

தா-ம்.—அந்தந்தபாகாரங்களிலுள்ள இதரமான தேவர்களும் முன்சொன்ன வாஸுதேவன் முதலியதேவர்களோடு ஸமானமானவிக்ரஹங்களையுடையவர்களாய் ஸ்ரீவைகுண்டநாதன்கோயிலை ஸந்தோ

ஷமாய்ரக்ஷிக்கிறார்கள். எல்லோரும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமின்றி சுத் தஸத்வஸ்வரூபமான விக்ரஹத்தை யுடையவர்களாய் ஜநமரணங்க ளில்லாமல் எப்போது மங்குள்ளவர்களுக்கு அபரமரண ஆநந்தத்தை யுண்டிபண்ணுகிறவர்களாய், பகவத்கைங்கர்பத்தைமேல்மேல் அதிக மாகச்செய்கிறார்கள். எல்லோரும் ஸுவர்ணம்போல் ஸௌந்தர்ய முடையவர்களாய் வேதத்தினால் பரமாத்மாவைஸ்தோத்ரம்பண்ணி க்கொண்டு அளவில்லாத ஆநந்தத்தையடைந்து எப்போதும் ஸாம காநம்பண்ணுகிறார்கள்.

சூரு.

வீஸஸ்ஸரமஹாஸு ஸ்யுஷ்டிமபி சிந்யைத் |

ஏவந்துபரமம்தரம வ்யூஹாதிமபிசிந்தயேத் |

தா-ம்.—இவ்விதமாய்ஸ்ரீவைகுண்டராதனையும், வ்யூஹம்ஷிபவம் முதலியமுன் சொல்லிய அவதாரங்களையும் அங்குள்ள தேவர்களை யும் த்யாகம்செய்யக்கடவன்.

சூரு.

பிரிபாதிபூதிருபம்து ஸம்யக்த்யாத் வாவிசக்ஷணஃ || ௬௪.

தஸ்யபாத விபூதேஸ்து ரூபம்ஜ்ஞேயமநந்தகம் |

தா-ம்.—இப்படி பரமபதத்தையும் அங்குள்ள அவதாரங்களையும் அறிந்து த்யாகம்செய்த பின்பு ஸம்ஸாரமண்டலத்திலுள்ள அவதார ஸ்வரூபத்தையும் த்யாமிக்கக்கடவன்.

சூரு.

தஸ்யபாத விபூதேஸ்து ரூபம்ஜ்ஞேயமநந்தகம் |

தா-ம்.—இப்படி பரமபதத்தையும் அங்குள்ள அவதாரங்களையும் அறிந்து த்யாகம்செய்த பின்பு ஸம்ஸாரமண்டலத்திலுள்ள அவதார ஸ்வரூபத்தையும் த்யாமிக்கக்கடவன்.

சூரு.

வైகுணீ காரணீ ஜீவீ பீ ஸுஹ்யுதா || ௬௫.

ஸந்திஸரமஹாஸு ஸ டர்ஷநார்ட்ம் சிவோகஸம் |

வைகுண்டேக்ரணேஸ்வேதத்வீபே லோகேஸுதாம்புதௌ || சூரு. ஸம்ஸ்திதம் பரமாத்மரூபம் தர்சநார்த்தம் திவௌகஸாம் |

தா-ம்.—ஸம்ஸாரிகளான ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்கள் பரமபத த்தைக்கிடீ அங்குள்ள பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யதூபவிக்க யோக்ய ர்களல்லாமையால் அவர்கள் ஸேவிக்கும்படி இந்தலீலாவிபூதியிலிரு க்கும் காரணவைகுண்டத்திலும், ஸத்யலோகத்திலும், ஸ்வேதத்வீபத் திலும், திருப்பாற்கடலிலும் எழுந்தருளியிருக்கிற பரமாத்மஸ்வரூபத் தை த்யாகம் செய்யக்கடவன்.

சூரு.

விபவாவதாரத்யாநமும் அந்த அவதாரப்பரயோஜநமும்.

லோகஸம்ரக்ஷணாய வைபவம் ச சமாஸிதம் ||

௬௬.

ஸ்யஸிம்ஹாமவித்ய விந்ரஹஸி விந்ரயேதி |

தேவதர்மம் துஷ்யாதி விக்ரஹே ஷுஸமாஸ்திதாஃ ||

௬௭.

லோகஸம்ரக்ஷணர்த்தாய வைபவம் சஸமாகதம் ||

௬௮.

ந்ருஸிம்ஹாமவிபவ விக்ரஹாநபிசிந்தயேத் |

தேவதர்மம் துஷ்யாதி விக்ரஹே ஷுஸமாஸ்திதாஃ ||

௬௯.

தா-ம் — அஸுரர்களால் ஜனங்களுக்கு ஆபத்து நேரிடும்போது அதைப்போக்கி ஜனங்களைக் காப்பதற்காக தேவஜாதி, மனுஷ்ய ஜாதி, பசுஜாதி, இவைகளில் அவதரித்த மதஸ்யம் கூர்மம் முதலிய விபவாவதாரங்களையும், அதில் பூர்ணாவதாரமான நரஸிம்ஹாவதார ராமாவதாரங்களையும் த்யாகிக்கக்கூடவன்.

௬௯.

அந்தர்யாமித்யாநமும் அந்த அவதாரத்தின்ஸ்தாநமும்.

ஜேயுஸ்த்யாய வஸ்தாஹி விஷ்ணுஸ்ஸர்வகதஸ்யவை |

யோஹிஸ்துருத் புண்டரிகாந்தர் வேஸ்மநீஹஸவிக்ரஹஃ ||

௭௦.

ஜ்ஞேயாந்தர்யாம் யவஸ்தாஹி விஷ்ணுஸ்ஸர்வகதஸ்யவை |

யோஹிஸ்துருத் புண்டரிகாந்தர் வேஸ்மநீஹஸவிக்ரஹஃ ||

௭௧.

தா-ம்.—ஸ்ர்வேஸ்வரன் எங்கும் வ்யாபித்திருக்கச் செய்தேயும் பக்தாநுக்ரஹார்த்தமாக பக்தஜங்களுடைய மார்பின் நடுவிலிருக்கிற தாமரைமொக்குபோன்ற அவயவத்தில் பெருவிரல் ப்ரமாணம் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையராய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். அந்த அந்தர்யாமியான அவதாரத்தையும் த்யாகம்செய்யக்கூடவன்.

௭௧.

அரிச்சாவதாரத்யாநமும் அதன்பரயோஜநமும்.

ஸௌஹாரத்யை ச ஸ்ரீமஹாபாயா மஹிமநிதிஃ |

ஸ்யுஸம்ரக்ஷணாய வைபவம் ச சமாஸிதம் ||

௭௨.

ஸௌ லப்யாயைவஸ்ர்வேஷா மர்ச்சாயாமபிஸந்திதிஃ |

ஸ்வரூபமீஸ்வரஸ்யைவம் ஜ்ஞாதவ்யஸ்தத்குணாபி ||

௭௩.

தா-ம் — பக்தியோகத்தினால் அந்தர்யாமியை ஸேவிக்கயோக்யஸ்தையில்லாத மூடஜனங்களும், ஸுலபமாக ஸேவிக்கும்படி ஸர்வேஸ்வர

வரன் அர்ச்சாவதாரம் செய்தருளினை. அந்த அர்ச்சாவதாரத்தை யும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸௌலப்யம் முதலிய குணங்களையும் த் யாநிக்கக்கடவன்.

சூக.

விபூத்யோகத்யாநம்.

விபூத்யோகத்யாநம் ஜாத்ய ஸ்ரீஸ்த்விஹி: ।

விபூத்யோகஸ்தஸ்யவம் ஜ்ஞாதவ்யஸ் ஸர்வதேஹிபி:।

தா-ம்.—ஸர்வேஸ்வரன் எந்தெந்த வஸ்துக்களில் விசேஷ ஸா ந்தியம்செய்திருக்கிறானோ? அவைகளையும் த்யாநிக்கக்கடவன். சகூல

புஞ்ஜ: ஸரமேவ்யோநி வாஸுதேவஸ்ஸநாதந:॥ 20,

புஞ்ஜ: ஸரமேவ்யோநி வாஸுதேவஸ்ஸநாதந:॥ 20,

ஷட் குண: பரமேவ்யோநி வாஸுதேவஸ்ஸநாதந:॥ ௨௦.

வ்யூஹாவஸ்தாஸுதிஸ்ருஷு குணத்வயமதிஷ்டிதம்।

தா-ம்.—பரவாஸுதேவன் ஜ்ஞாநம், சக்தி, பலம், ஐஸ்வர்யம், வீர் யம், தேஜஸ்ஸு, என்கிற ஆறு குணங்களுடையவராய் பரமபதத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிறார். வ்யூஹங்களில் ஸங்கர்ஷணன், அநிருத் தன், ப்ரத்யும்நன், இம்ழுவரும் இரண்டிரண்டு குணங்களுடையவர் களாய் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள்.

௨௦.

வ்யூஹாவதாரங்களின் வ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

ப்ரத்யும்ந: ஸ்ரீஸ்த்விஹி: ॥ 21.

ப்ரத்யும்ந: ஸ்ரீஸ்த்விஹி: ॥ 21.

ப்ரத்யும்ந: ஸ்ரீஸ்த்விஹி: ॥ 21.

ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸ்யந் குர்வதே குணபேதத:।

௨௧.

தா-ம்.—வ்யூஹாவதாரங்களான ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன், ஸங் கர்ஷணன் இம்ழுவரும் வெவ்வேறு குணங்களை யங்கீகரித்து ஜகத்வைதப்படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், இவைகளைச் செய்கிற

௨௧.

வ்யூஹாவதாரங்களின் குணங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யூஹாவதாரங்களின் குணங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யூஹாவதாரங்களின் குணங்களைச் சொல்லுகிறது.

அந்.—புகு மதத்தால் வாய்ப்புசி கீழ் தாழ்ந்து (5) அருவி உகு மதத்தால் கால் கழுவி (10) மிகு மதம் தேன் விண்ட மலர் கையால் கொண்டு (17) விறல் வேங்கடவனையே களிநு கண்டு வணங் குங். (௨௨)

அர்.—(பெருகிவந்து வாயில்) புகுகிற் மதஜலத்தினால் வாயைக் கொப்பளித்து, கீழே வந்து (௫) அருவிகள்போல் விழாநின்ற மத ஜலத்தினால் கால்களை யலம்பி (௧௦) மிக்க மதகரமான தேனையுடைத் தாய் மலர்ந்திருக்கிற புஷ்பங்களைத் தும்பிக்கையினு லெடுத்து (ஸம ர்ப்பித்து) (௧௭) பவிஷ்டனான திருவேங்கடமுடையானையே யானை யானது கண்டு ஆஸ்ரயிக்கும். (௨௨) ௭௦.

வ்யா.—அவ.—எழுபதாம்பாட்டு.—(புகுமதத்தால்) அநுகூல ருடைய தேஹயாத்ரையெல்லாம் தன்ஸமாஸ்யணத்துக்குடலாகக் கொள்ளுமவனுடைய திருமலையென்கிறது.

(புகுமதத்தாலித்யாதி) வாயிலே புகுகிறமதஜலத்தாலேகால்கழுவி. (கீழித்யாதி) கீழேதாழ்ந்த வருவிபோல வுகாநின்ற மதஜலத்தாலே கால்கழுவி. (கையித்யாதி) கையாலே மிக்கமனுவையுடைத்தாய் அல ராநின்ற பூவைக்கொண்டு களிநுனது விறல்வேங்கடவனையே கண்டு வணங்கும். விறல்வேங்கடவனென்று-திருமலையில் தீர்யக்குக்களும் தன்னேவணங்கும்படி ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்கவல்லசக்தியையுடையவ னென்கிறது-ஜ்ஞாநகார்யமான ஸமாஸ்யணத்தைதேசவாஸத்தாலே பண்ணிவைக்கும். ௭௦.

அரு.—எழுபதாம்பாட்டு.—கீழ்தாழ்ந்தவருவி—மேட்ராஜலம்.

களிநுமுகில்குத்தக்கையெடுத்தோடி
ஒளிறுமருப்பொசிகையாளி—பிளிநி
விழுகொன்றுநின்றதிருமவேங்கடமே, மேனாள்
குழக்கன்றுகொண்டெறிந்தான்குன்று. ௭௧.

அந்.—களிநு கை எடுத்து ஒடி முகில் குத்த (6) ஒளிறு மருப் பு ள்சி கை யாளி பிளிநி விழ கொன்று (14) நின்று அதிரும் வேங்க டமே மேல்நாள் குழக்கன்று கொண்டு எறிந்தான் குன்று. (22)

அர்.—யானையானது தனதுதும்பிக்கையைத் தூக்கிக்கொண் டோடி மேகத்தைக் குத்த, (௧௭) (அப்போது) ஒளிவிடாநின்ற (அவ் யானையான்) தந்தங்களை முறியாநின்ற லக்கையுடைய யாளியானது

(அவ்யாணையக்) கூய்ச்சலிட்டுக்கொண்டு விழும்படி கொண்டு (கசு) அருகேநின்று கர்ஜம்செய்யாநின்ற திருமலையே முற்காலத்தில் சிறியகன்றாய்வந்த வத்ஸாஸாணைப் பிடித்து வீசிப்பொகட்டக்ருஷ்ணன் நித்யவாஸம்செய்யும்பர்வதம். (உஉ) எக.

வ்யா.—எழுபத்தோரம்பாட்டு.—(களிறித்யாதி) கையையெடுத்துக்கொண்டோடிக்களிறுனது முகிலைக்குத்த. (ஒளிறித்யாதி) ஆணையினுடைய வெண்மருப்பை முறியாநின்றயாளி. கையெடுத்தோடியென்று யாளிக்காகச் சொல்லவுமாம். (பிளிறியித்யாதி) ஆணையானது பிளறிக்கொண்டு விழும்படிக்கீடாகக்கொண்டு சினத்தாலே சின்றதிராநின்ற திருமலை. (மேனாளித்யாதி) ஸஹஜசதருக்களை முடித்து விரோதிபோகப்பெற்ற தென்று உகந்தநிற்ருமவனுடைய திருமலையிறே. திருமலையில் பிண்ணையொன்றுக்கொன்று பாதகமாகுமோ வென்னில். அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸையோபாதியிறே அவற்றுக்கும். எஉ.

அரு.—எழுபத்தோரம்பாட்டு.—ஒளிறு-ஒளியையுடைய கொம்பு-இவற்றுக்கு பாதகங்கூடுமோவென்ன; அவனைப்போலே அவனூரிலுள்ளது மென்கிறார் (ஸஹஜசதருக்களையித்யாதி). ஆனாலும் திவ்யதேசத்திலே பாதகமாமோ வென்றபிராயமாக (அக்நீஷோமீய மித்யாதி). எக.

குன்றென்றினாயகுறமகளிர்கோல்வளைக்கை
சென்றுவிளையாடுந்திங்கழைபோய்—வென்று
விளங்குமதிகோள்விடுக்கும்வேங்கடமே, மேலை
இளங்குமரர்கோமானிடம். எஉ.

அந்.—குன்று ஒன்றினாய குறமகளிர் சென்று (4) கோல் வளைக்கை விளையாடும் திங்கழை போய் (10) வென்று விளங்கும் மதி கோள் விடுக்கும் வேங்கடமே (16) மேலை இளங்குமரர் கோமான் இடம். (20)

அர்.—திருமலை யொன்றையேப்ராப்யமாகவுடைய குறப்பெண்கள் போய் (சு) அழகிய வளைகளையுடைய கைகளாலே (பிடித்து) விளையாடாநின்ற அழகிய மூங்கில்கள் மேற்புறம்வளர்ந்து (ராஹஸை) ஜயித்து (அதினால்) பரகாசியாநின்ற சுந்தரனுடைய ஆபத்தைப் போக்காநின்ற திருமலையே (கசு) அண்டத்துக்குமேலுள்ளபரம்பத

அந்நி ர்யமஃ ஸத் ர்யஜ் வாயு ஸ்நம் ஸ்நா ம்யுதஃ!

ஹிரண்மயஸ்ஸுபர்ணஸ்ச தார்க்ஷ்யோவேதமயஸ்த்ரயி|| ௨௩.

அக்திரயமஃபதிரயஜ்ஞோ வாயுஸ்ஸோமஸ்ததாம்ருதஃ|

ஹிரண்மயஸ்ஸுபர்ணஸ்ச தார்க்ஷ்யோவேதமயஸ்த்ரயி|| எக

தா-ம்.—அந்த பரமாத்மா உத்தமமான லோகங்களை யடைவிப்
பிக்குறவர். பாபிகளைத் தண்டிக்கிறவர். ஜநங்களுக்கு அந்நம் முதலி
யவைகளைக் கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறவர். ஸமஸ்தயஜ்ஞங்களினாலாராதி
கத்தருந்தவர். எங்கும் வ்பாபிக்கிறவர். மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறவர்.
அழிவில்லாதவர். காந்தியையுடையவர். ஆஸ்ரிதர் மரோதங்களைப்
பூரணம் பண்ணுகிறவர். கருத்மானுக் கந்தர்யாமி. வேதங்களினல்
ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுகிறவர். வேதபுருஷனுக்கு அந்தர்யாமியா
யானவர்.

எக

ப்ரஹ்மீ ப்ரஹ்வி ப்ரஹ்மீ ப்ரஹ்மீ ரேவசு!

ஹி ர்ஸ்ய ஸ்நா ஧்ந ஸ்நி ர்ஸ்ய ஸ்நி கவிஃ||

௨௦.

ப்ரஹ்மண மோப்ரஹ்மவித்ப்ரஹ்மாப்ரஹ்மண ஸ்பதிரேவசு|

ஹி ர்ஸ்ய ஸ்நா ஧்ந ஸ்நி ர்ஸ்ய ஸ்நி கவிஃ|| அர.

தா-ம்.—வைதிக கர்மங்களில் பூஜிக்கத்தக்கவர். வேதத்தின் வா
ஸ்தவார்த்தத்தை யறிந்தவர். பெரிய ப்ரபாவத்தையுடையவர். சது
ர்முகப்ரஹ்மாவுக்கும் ரக்ஷகர். ஜநங்களிடத்தில் ப்ரீதியுடையவர். வி
காரமின்றி எப்போது மொருபடியாயிருக்கிறவர். ஜகத்துக்கு ஆகா
ரமானவர். கபடம் முதலியதோஷங்களில்லாதவர். ஸமஸ்தவாந்
குக்களுக்கு மர்த்தமாயிருக்கிறவர். மகஸ்ஸு உருகும்படி சாதூர்
யமாய் வார்த்தை சொல்லுகிறவர்.

அர.

விவசுமீ நிநி நாமுநி வై டிகாநிஜக்யுதேஃ!

தேவநாமுநி நாமுநி விஷ்ணு ச்ரீஷ்ய வై விஹ்ஃ||

௨௧.

வாசகாநி ஹஸ்தேய ச்ரீஷ்ய விவசுமீ||

நாராயணாநிநாமுநி த்யுநேயம் குப்தி ஸ்நு||

௨௨.

ஏவமாதிரிநாமாநி வைதிகாநி ஜகத்பதேஃ|

தேவநாநா மபிராமாநி விஷ்ணோஸ்சரீசஸ்பவைவிபோஃ|| அக

வாசகாதிபவந்த்யேவ தத்ரதத்ரவ்வகூயா|

நாராயணாதி நாமாதி த்வந்த்யேஷாம் குத்ராகிந்து||

அஉ.

தா-ம்.—இவைமுதலாக வேதத்திற் சொல்லியிருக்கிற நாமங்களும், தேவர்களுக்கு வாசகமான இத்தரன் அக்தி முதலிய நாமங்களும் ஜகத்பதியாய் ஸர்வவ்யாபகனான ஸ்ரியஃபதியையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன. ஸ்ரியஃபதிக்குவாசகமாகில் இத்தரன் முதலிய சப்தங்கள் அத்தந்த தேவர்களைச் சொல்லுகிறதெப்படியெனில்; இவரிடத்திலுண்டான குணங்களினைகதேச மவர்களிடத்திலிருக்கிறபடியால் அத்தகுணத்துக்கு வாசகமான சப்தங்களினால் அவர்கள் சொல்லப்படுகிறார்கள். அதாவது—இத்தரன் என்றால் ஐஸ்வர்யத்தையுடையவன் என்றத்தம். அத்தபதம் பரிபூர்ணமான ஐஸ்வர்யத்தையுடைய ஸ்ரியஃபதியையே முக்யமாயும் அஸ்பமான ஐஸ்வர்யத்தையுடைய இத்தரனைக் கௌணமாயும் சொல்லுகிறது. நாராயணன் முதலிய நாமங்கள் ஸ்ரியஃபதியையொழிய வேறு தேவர்களை எவ்விதத்திலும் சொல்ல மாட்டா.

அஉ.

ஸ்கீகா ஸ்நிகா ஸ்நா நாமாஸ்யஸ்ய ஐவந்திவை|

ஸ்கீகா ஸ்நிகா ஸ்நா நாமாஸ்யஸ்ய ஐவந்திவை|

௮3||

லௌகிகா வைதிகாஸ்பத்தா நாமாஸ்யஸ்ய பவந்திவை|

தஸ்மாத்து பகவாந்விக்ஷணு: பரமாத்மா ஸரஸ்வத: ||

அங.

தா-ம்.—தேவதத்தன்முதலிய லௌகிகசப்தங்களும், அக்திமுதலிய வைதிக சப்தங்களும் ஸ்ரியஃபதிக்கே வாசகங்களாயிருக்கின்றன. உலகத்தில் தேவதத்தன்முதலிய சப்தங்கள் சரீரத்துக்குப் பெயராயினும் தேவதத்தன்செய்கிறான் அறிகிறான் என்று சொல்லுகையாலே அத்த சரீரத்தையுடைய ஆத்மாவைச் சொல்லுகை அநுபவஸித்தமாயிருக்கிறது. அதுபோல் ஆத்மாவைச் சொல்லுகிற அத்த சப்தங்களும் ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவையே சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஸமஸ்தசப்தங்களுக்கும் வாசகமாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுண பரிபூர்ணனாய் ஸர்வவ்யாபகனாய் ஸர்வதீயந்தாவான ஸ்ரியஃபதியே பரமாத்மாவாகிறான்.

அங.

ஸ்வரூபமீஸ்வரூபேன ஜாத்யம்மநிஸ்தம்மா: |

ஸ்வரூபகூலிஸ்வரூபே விஜீயம்மநிஸ்தம்மா: |

௮4||

ஸ்வரூப மீஸ்வரஸ்யைவம் ஜ்ஞாதவ்யம் முநிஸத்தமாஃ|

ஸ்வரூபகுண ஐஸ்வர்யம் விஜ்ஞேயம்பரமாத்மநஃ||

அச.

தா.ம்.—ருஷிகளே! இவ்விதமாய் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், குணங்களையும், ஐஸ்வர்யத்தையும் அறியக்கடவன்.

அச.

ஸம்பந்த ஸம்பந்த ஆத்மகோஜ்ஞேய ஸ்சேஸ்வரஸ்யமுநிஸ்வராஃ

தா.ம்.—தனக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் உண்டான ஸம்பந்தத்தையும் தயாதிக்கக்கடவன்.

அசு.

திருவஷ்டாக்ஷரத்தி வர்த்தாநுஸந்தாந க்ரமம்.

அகாரவாச்யஸ்யவிஹீ ரேசசேஷ ஸ்வஹம்ஸதா||

௮௩.

ஸகாபி மமகர்த்தாஸி ஸர்வாந ஸ்யஸ்யஹம்|

நிஸ்யநாநாயஸ்யைவ ஸகங்கர்யம் கரவாண்யஹம்||

௮௪.

மநாஸ்ய சிந்தயே தேவம் ப்ராதருத்தாயவைஷ்ணவஃ|

அகாரவாச்யஸ்யவிஹீ ரேவசேஷஸ்த்வஹம்ஸதா||

அரு.

நசாபிமமகர்த்தாஸி பரவாநஸ்யதோஷ்யஹம்|

நித்யம் நாராயணஸ்யைவ ஸகங்கர்யம் கரவாண்யஹம்||

அசு.

மக்தார்த்தம் சிந்தயே தேவம் ப்ராதருத்தாயவைஷ்ணவஃ|

தா.ம்.—திருவஷ்டாக்ஷரம் ஓம் - நமஃ - நாராயணய - என்கிற மூன்று பதங்கள் கூடியிருக்கும். அதில் முதல்பதமானப்ரணவம் அ, உ, ம், என்கிற மூன்றக்ஷரங்களோடு கூடியிருக்கும். அ—என்பதற்கு ஸர்வேஸ்வரன்பொருட்டு என்றும், உ—என்பதற்கு அவன் பொருட்டே, வேறொருவனுக்கல்லென்கிற அவதாரணமும், ம—என்பதற்கு ஜீவானைநான் என்றும் அர்த்தங்கள். ஜடமான இந்த சரீரத்தைக்காட்டிலும்வேறாய்ஜ்ஞாதஸ்வரூபமான நான் ஸகலஜகத்துக்கும் காரணமான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே சேஷபூதன்; வேறொருவருக்கும் சேஷபூதனல்லன் என்று ப்ரணவத்தினர்த்தம். இரண்டாவது பதமான “மஃ” என்பதை ஆவ்ருத்திசெய்துகொள்ளவும். அதில் ஒன்று நமஃ—என்று ஒருபதமாயும், மற்றொன்று ந—மஃ—என்று இரண்டுபதமாயுமிருக்கும். நமஃ—என்பதற்கு ரக்ஷணம் என்றும், மஃ—என்பதற்கு என்னுடையது என்றும், ந—என்பதற்கு அன்று

என்றும் அர்த்தங்கள். என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு நான்கர்த்தாவ
ன்று (என்னிஷ்டப்படிநான் ஒருகார்யம் செய்யத்தக்கவனல்லன்)
ஈஸ்வரனுக்குப்பராதந்தரனாய்அவன்செய்தபடியே நானிருக்கக்கடவன்
என்று நம்பத்ததுக்கு அர்த்தம். மூன்றாவது பதமான நாராயணபத
த்துக்கு ப்ராப்யனென்றும், ப்ராபகனென்னும், அதன் பிறகுள்ள
ஆய—என்கிற சதுர்த்திக்குக்கைங்கர்யமும் அர்த்தங்கள். எனக்கு
ப்ராப்யனாயும் ப்ராபகனாயுமிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே எப்போ
தும் கைங்கர்யம் செய்யக்கடவேன் என்று நாராயணை - என்பதற்கு
அர்த்தம். ஆக இந்தத்திருமந்தாரர்த்தத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவன் உதயத்தி
லெழுந்திருந்து அநுஸந்திக்கக்கடவன்.

அசுட

ಇತ್ಯುಚ್ಛೇಷ್ಯರಯಾ ರೂಪಂ ಜ್ಞಾತ್ವಾ ಮನೀಷಮಸ್ತೃವಿತ್ || ೮೭||

ಸ್ವರூಪ மானுತ್ಮன ஜ்ಞತ್ವಾ ತದ್ವೃತ್ತಿಂಶಿಕ್ಷಯேದ್ವಯಾತ್ |

இத்யாத்மேஸ்வரயோரூபம் ஜ்ஞாத்வாமந்த்ரேணமந்த்ரவித் || அ.௭.
ஸ்வரூபமாத்மனோஜ்ஞாத்வாதத்வ்ருத்திம்சிக்ஷயேத்வயாத் |

தா-ம்.—இவ்விதமாய் ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஸ்வரூபங்களையறிந்து,
திருமந்த்ரத்தினால் ஜீவாத்மாவுக்கு சேஷத்வபாரதந்தர்ய கைங்கர்யங்
கள் ஸ்வரூபமென்றும் அறிந்து, த்வயமந்த்ரத்தினால் ஜீவன்செய்யவே
ண்டும் வ்யாபாரத்தை அநுஷ்டிக்கக்கடவன்.

ಸರೈಶದಯಿತಾ ನಿತ್ಯಾ ಸರ್ವದಾ ಜಗದಾಶ್ರಯಾ ||

೮೮

ನಿತ್ಯಾನಪಾಯಿನಿ ವಿஸ್ಣು ರಗನ್ಮாதೌಪಕಾರಿಣಿ |

ತಯா நீನ த்ரியா ஸார்டம் குணவாந் பரமேஸ்வரஃ ||

೮೯||

ಶರಣಂ ತಸ್ಯ சரಣೌ ப்ரஜாம்யஹ மகிஷ்யம் |

த்ரியாசீநாய ஹரயே ஸ்வமிநே பரமாத்மநே ||

೯೦||

ஸ்வமிசிதாநுரூபேண சேஷவೃத்திಂ கரோம்யஹம் |

ಇத்யம் த்யயார்டம் சஜ்ஞேத்ய ஸ்ரீகருடிக்ஷுப்யயம் ||

೯೧||

ஊபாயதாஹவத்ஸ்யத்ய த மேவ ஶரணம் ப்ரஜேத் |

ஸர்வேசதயிதாசிட்யா ஸர்வதாஜகதாஸ்யமா ||

அ.௮.

சித்யாபாயிநிவிஷ்டேணா ஜகம்மாதோபகாரிணி |

தயாஸீ ஸ்ரீஸாரிமாஸார்த்தம் குணவாந் பரமேஸ்வரஃ ||

அ.௯.

ஸாணம்தஸ்யசாணௌ வ்ரஜாம்யஹமகிஞ்சநஃ|

ஸ்ரீயாஸ்நாயஹரயே ஸ்வாமிநேபரமாத்மநே||

சூ0.

ஸ்வாமிசித்தாநுந்யேண சேஷவ்ருத்திம்கரோம்யஹம்|

இத்தம்த்வயார்த்தம்ஸஞ்சித்த்ய ஸ்வகர்மாதிசதுஷ்டயம்||

சூக.

உபாயபாவாத்ஸந்த்யஜ்ய தமேவசரணம்வ்ரஜேத்|

தா-ம்.—நான் இத்தனைகாலம் அஜ்ஞாநத்தினால் பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசாரங்களைச் செய்து இப்போது பகவானை க்கிட்டிடிச் சரணம்புகில், அவன் ஸ்வதந்த்ரனாய் ப்ரபுவாகையால் பாபியான வென்னைத்தண்டிப்பெனென்று பயப்படவேண்டா, புத்ரன்குற்றங்களைக்கண்டு பிதாவெறுக்கப்புகில் அருகிருந்த மாதாவானவன் அப்பிழைகளைப் பொறுப்பித்துப்பிதாவைக்கொண்டு புத்ரனைரக்ஷிப்பிக்குமாபோலே உலகத்துக்கெல்லாம் மாதாவாய் ஸகலஜகத்துக்கு மாஸ்ரயணீயையாயிருக்கிற ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி, ஸர்வேஸ்வரன்தன் சொல்வழிவரும்படி அவனுக்கு அத்தயந்த மிஷ்டமான நாயகியாய் எப்போது மவன்பக்கத்திலிருந்து நம்பிழைகளைப் பொறுப்பித்து ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலாஸ்ரயிப்பிக்கிறான். ஆகையால் ஸர்வேஸ்வரனை ஸுலபமாகவாஸ்ரயிக்கலாம். அந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீஸமேதனாய், ஆஸ்ரிதர்தோஷங்களைக்குணமாகக்கொள்ளுகையாகிற வாத்ஸல்யம் முதலிய குணங்களையுடையவனான ஸர்வேஸ்வரன்திருவடிகளை வேறோருபாய மில்லாத நான் உபாயமாகப்பற்றுகிறேன். இது முதல்வாக்யத்தினர்த்தம். இனி இரண்டாம் வாக்யத்தினர்த்தம் சொல்லுகிறது—ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீஸமேதனாய், நமக்குஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரன்பொருட்டு அவன் திருவுள்ளத்துக்குகப்பான கைங்கர்யத்தைச் செய்யக்கடவேன். இவ்விதமாகத்வயத்தினர்த்தத்தை யநுஸந்தித்து, கர்மம், ஜ்ஞாநம், பக்தி, ப்ரபத்தியாகிய இந்த நாலையும் தன்னுடைய இஷ்டப்ராப்திக்கு உபாயமென்று நினையாமல் ஸர்வேஸ்வரனையே உபாயமாகப் பற்றக்கடவன்.

சூக9.

కర్తవ్యత్య ద్యౌశ క్షస్తు సస్తుప్తైవరమా త్సనః ||

F-2||

ప్రాత్రஹ்நாயஸததம் சௌசம் க்ருத்வாயதாவிதி|

ப்ரஹ்மஸ்து சாதா ஸ்ரீஸ்து ச ஸ்ரீஸ்து ச ஸ்ரீஸ்து ||

F-3||

கர்மக்ருத்யாத்யசக்தஸ்து ஸந்துஷ்டயைபரமாத்மநஃ||

சூஉ

ப்ராதருத்தாயஸததம் செளசம்க்ருத்வாயதாவிதி|

ப்ரஹ்மாஸ்யபாதௌஹஸ்தௌச பஸ்சாதாசமநம்சரேத்||

சூஊ.

தா-ம்.—பகவத்கைங்கர்ய ரூபமாகக் கர்மயோகம் முதலியவைகளை அநுஷ்டிக்கச்சூக்தியில்லாதவன், பரமாத்மபிரீதயர்த்தமாக மேல் சொல்லப்போகிற நித்யகர்மங்களை யநுஷ்டிக்கக்கடவன். அதாவது உதயத்திலெழுந்திருந்து தேகபாணைபை நின்றுத்தி பண்ணிக்கொண்டு செளசத்தைக் கர்மமாகச் செய்துகொண்டு கைகால்களை யலம்பிப் பின்பு ஆசுமநம்செய்யவேண்டியது. கூரு.

தஸ்சுந்நாநம் ப்ரகூர்ஷித் தந்தாவநபூர்வகம் |

க்யூத்யுஸுமஷணஸ்சுந்நாநம் தர்பயந்பித்ருதேவதா: || ௪௪ ||

ஸகாபீநம் ஹோதவஸ்த்ரம் வஸித்வாசோத்தரீயகம் |

ஸுப்ரயா வௌ ம்யுதா ஸம்யு ஸூர்யபூஜ்யை ஹாரயேத் || ௪௫ ||

ததஸ்ஸநாநம் ப்ரகூர்ஷித் தந்தாவநபூர்வகம் |

கருத்வாகமர்ஷணஸ்சுநாநம் தர்பயந்பித்ருதேவதா: || கூசு.

ஸுகௌபீநம் தெளதவஸ்த்ரம் வஸித்வாசோத்தரீயகம் |

கப்ரயாவைம்ருதாஸம்யகூர்த்வ புண்ட்ராணிதாரயேத் || கூரு.

தா-ம்.—பின்பு தந்தாவநம்செய்து ஸநாநம்பண்ணி, * அகமர்ஷணமென்கிற மந்த்ரங்களைச் சொல்லி ஸநாநம்பண்ணி, தேவபித்ருதர்பணத்தைச் செய்து, கௌபீநம், வெண்வஸ்த்ரம், உத்தரீயம், இவைகளை யுடுத்து, வெண்மருத்திகையினால் ப்ரகாசமாக ஊர்த்வபுண்டரத்தை யணியக்கடவன். கூரு.

வவித்ரபாணிஸ்சுந்தாத்மா ஸந்த்யாம்கூர்யாத்விதாநதா |

உபஸ்தாயசஸாவிதர்யா ரவீமண்டலமத்யகம் || ௪௬ ||

ஹரிம்ஹிரண்மயம் த்பாத்வா க்ருத்வாசைவப்ரதக்ஷிணம் |

குஸுமாக்ஷதஸம்யுக்த மர்க்யம்தஸ்மைநிவேதயேத் || ௪௭ ||

பவித்ரபாணிஸ்சுந்தாத்மா ஸந்த்யாம்கூர்யாத்விதாநதா |

உபஸ்தாயசஸாவிதர்யா ரவீமண்டலமத்யகம் || கூசு.

ஹரிம்ஹிரண்மயம் த்பாத்வா க்ருத்வாசைவப்ரதக்ஷிணம் |

குஸுமாக்ஷதஸம்யுக்த மர்க்யம்தஸ்மைநிவேதயேத் || கூரு.

தா-ம்.—இரண்டு விஸ்வாமித்ரப் புல்வினால் பவித்ரம்செய்து அதைப்பவித்ரவிரலிலணிந்து சூத்ரர் முதலியவர்களைத் தொட்டாமல் பரிசுத்தனயிருந்து, அவரவர்கள் க்ருஹ்யஸூத்ரவிதிப்படி ஸந்த்யா

* அபவித்ர: பவித்ரோவா ஸர்வாவஸ்தாம் கதோபிவா ! யஸ்ஸமரேத் புண்டரீகாக்ஷம் ஸபாஹ்மப்யந்தரஸ்சு: ? என்பது.

வந்தம்செய்து, ஸாவித்ரீ மந்தரத்தினால் ஸூர்யமண்டலத்தில் ஸூர்யமணமயமான விக்ரஹத்துடன் எழுந்தருளியிருக்கும் ப்ரீமந் நாராயணனை த்யாகம்பண்ணி ப்ரதக்ஷிணம்செய்து, புஷ்பம் அக்ஷதைகளோடு கூடிய ஜலத்தையெடுத்துப் பரமாத்மாவை யுத்தேசித்து அர்க்யம் கொடுக்கவேண்டியது. கூஅ.

जप्यं नम्यं गृह्यं गन्ध्यं संस्तुयन् संयत्नैर्व्रियः ।

प्रहृत्य पादौ वाचमस्य पूजां मण्डलं माविर्षीत् ॥ ९०॥

ஜப்த்வாக்த்வாக்ருஹம்க்த்வாஸம்ஸ்துவந்ஸம்யதேந்த்ரியஃ|

ப்ரக்ஷாஸ்யபாதாவாசம்ய பூஜாமண்டலமாவிசேத்|| கூஅ.

தா-ம்.—பின்பு காயத்ரியை ஜபித்துப் பரமாத்மாவை ஸ்தோத்ரம்செய்து நமஸ்கரித்து க்ருஹத்திற்குச்சென்று ஜிதேந்த்ரியனாயிருந்து கைகால்களையலம்பி ஆசமநம்செய்து பகவதாராதநம் செய்யும் ஸ்தானத்தில் (பெருமாள் ஸந்நிதியில்) ப்ரவேசிக்கக்கடவன். கூஅ.

सुसंस्कृतं शुभं रम्यं धूपं दीपादिशोभितम् ।

वित्तैः पुष्पमालाद्यैः स्पर्शैः स्पर्शमलङ्कृतम् ॥ ९१॥

ஸுஸந்த்ருதம்சுபம்ரம்யம் தூபதீபாதிசோபிதம்|

விதாநை: புஷ்பமாலாத்யைஸ்ஸர்வதஸ்ஸமலங்க்ருதம்|| கூஅ.

தா-ம்.—பின்பு அந்தஸந்நிதியைப் குப்பையில்லாமல் சோதித்து ஜலத்தினாலலம்பி மங்களகரமாயு மழகாயு யிருக்கும்படி கோலமிட்டுத் திருவிளக்கேற்றிப் பரிமளங்கமழும்படி தூபம்சேர்த்து மேல்கட்டுகளினாலும் புஷ்பங்களினாலுமலங்கரிக்கக்கடவன். கூஅ.

उत्तमैः सुसुशोभैर्धूपं रम्याम्वरमनोहरम् ।

सम्यग्गन्धैः पर्यङ्गं चित्तं रम्यं सुभावहम् ॥ ९०॥

धर्तुं च रक्षयैः उत्तमैर्वाद्यैश्चैव दत्तैः ।

अर्पयेत् सुलसिपुष्पैः स्पर्शान्ता दपशोभितैः ॥ ९०॥

उत्ति न्नि वेश्य लக்ஷ्मீனம் रमाजुष्टं प्रपूजयेत् ।

தத்ரஹேமஸுசோபாட்யம் ரம்யாம்பரமஹோஹரம்|

ஸம்யகாஸ்தீர்யபர்யங்கம் சித்ரம்ரம்யம்ஸுகாவஹம்|| கூஅ.

தர்மாதீநர்ச்சயேத்தத்ர வேத்யாம்பீடபதாத்மகாந்|

அர்பீர்ணைஸ்துளஸீபுஷ்பாப ஸ்ஸமந்தாதுபசோபிதே|| கூஅ.

தஸ்மிந்நிவேஸ்யலக்ஷ்மீசம் ரமாஜுஷ்டம்ப்ரபூஜயேத்|

தா-ம்.—அங்கு ஸுவர்ணமயமாய், உயர்ந்த வஸ்தரங்களையுடையதாய், பார்வைக்கும் மகஸ்ஸுக்கும் ஆனந்தஜனகமாய் விசித்ரமான ஆஸநமிட்டு அதில் பகவானெழுந்தருளியிருக்கும் ஸிம்ஹாஸநத்தைக் கால்கள்போல் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற தர்மன்முதலியவர்களை அர்ச்சித்து, துளஸிகளும் புஷ்பங்களும் நான்கு பக்கத்திலுமிறைந்து அழகியதாபிருக்கிற ஸிம்ஹாஸநத்தின் மேல் லக்ஷ்மீஸமேதனான ஸ்ரீமந்நாராயணனை எழுந்தருளப்பண்ணித் திருவாராதநம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது. க0க9.

ఉపవిశ్య ససే సమ్యక్. కౌశేకాష్టాయనే పి వా || ౧౦౨||

ప్రాణాయாமత్రయం కృత్వా పశ్చాన్నாஸం సమాచరேత్ |

உபவிஸ்யாஸநேஸம்யக் கௌசேகார்ஷ்டாயநேபிவா|| க0௨.

ப்ராணயாமத்ரயம்க்ருத்வா பஸ்சாந்யாஸம்ஸமாசரேத்|

தா-ம்.—பின்புதான் தர்பாஸநத்திலாவது க்ருஷ்ணஜிநத்திலாவது உட்கார்ந்து மூன்று ப்ராணயாமங்களைச்செய்து அநந்தரம் த்வயமந்த்ரத்தினால் அங்கந்யாஸகந்யாஸங்களைச்செய்யக்கடவன். க0௨9.

పట్పదై రజులీ హస్తే షడజ్ఞేషు తథైవ చ || ౧౦3||

మూర్ధ్ని హస్తే నేత్రయో శ్చ నాసికాశ్రవణాసనే |

భుజయో హస్తౌத்పదే శீఘ్రస్తనయో ர్షభిమణ్డలే || ౧౦౪||

పృష్ఠేఽపి జఘనే కట్యో రూర్ధ్వో ధ్వానో శ్చ పాదయోః |

మస్త్రరత్నాక్షరాణ్యత్ర క్రమేణాజ్ఞేషు విన్యసేత్ || ౧౦౫||

ஷட்பதைரங்குளீஹஸ்தே ஷடங்கேஷுததைவச| ௧0௩.

மூர்த்திபாலேநேத்ரயோஸ்ச நாஸிகாஸ்ரவணநே|

புஜயோர்ஹ்ருத்ப்ரதேசேச ஸ்தநயோர்நாபிமண்டலே|| ௧0௪.

ப்ருஷ்டேசஜகநேகட்யோரூர்வோர்ஜாந்வோஸ்சபாதயோ:

மந்த்ராத்நாக்ஷரணயத்ர க்ரமேணாங்கேஷுவிந்யஸேத்|| ௧0௫.

தா-ம்.—ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ.—சரணம்.—ப்ரபத்யே,—ஸ்ரீமதே,—நாராயணம்.—மம்.—என்கிற ஆறுபதங்களினால் க்ரமமாக இரண்டு கைகளிலுமுள்ள (௧) பெருவிரல், (௨) ஆள்கட்டி விரல்,

(௩)நடுவிரல், (௪)மோதிரவிரல், (௫)சின்னவிரல், (௬)உள்ளங்கை புறங்கைகள், இவைகளில் கரந்யாஸத்தையும், (௧) ஹ்ருதயம், (௨) சிரஸ்ஸு, (௩) குடுமி, (௪) கண், (௫) புஜம், (௬) தன்னைச்சுற்றும் ஆகிய இந்த விடங்களில் அங்கந்யாஸத்தையும்செய்து, த்வயமந்த்ரத்திலுள்ள இருப்பதைந்து அக்ஷரங்களை (௧)சிரஸ்ஸு, (௨)நெற்றிக்கட்டு, (௩-௪) இரண்டு கண்கள், (௫-௬) இரண்டு மூக்குகள், (௭-௮) இரண்டு காதுகள், (௯) வாய், (௧௦-௧௧) இரண்டு புஜங்கள், (௧௨) மார்பு, (௧௩-௧௪) இரண்டு ஸ்தநங்கள், (௧௫) கொப்பூழ், (௧௬) முதுகு, (௧௭) இடுப்புக்குமுன்பாகம், (௧௮-௧௯) இரண்டு இடுப்புகள், (௨௦-௨௧) இரண்டு துடைகள், (௨௨-௨௩) இரண்டு முழங்கால்கள், (௨௪-௨௫) இரண்டு பாதங்கள், ஆகிய இருபத்தைந்து இடங்களிலும் க்ரமமாக ந்யாஸம் செய்யவேண்டியது.

க௮௫

ஃஷ்ஃபநிஷஃ ந்யாஸம் சந்த்ரஃ ப்ரஃபிஷ்யஸீத் |

ஃசுரீ வ்யோமநிஸ்திதம் தேவம் ஸ்ரீபூமிப்யாஞ்சநீளயா || ௧௦௬

தத்ராவாஹ்யபரமவ்யோம ஸவிமாநம்ஸமண்டபம் |

பீடஞ்சநாகபர்யங்கம் தத்ராஸீதம்ஸ்ரியாஸஹ || ௧௦௭

சதுர்புஜம்ஸந்தராங்கம் சங்கசக்ரகதாதரம் |

வாமாங்கஸ்தஸ்ரியோபேத மர்ச்சயேதச்யுதம்புத || ௧௦௮

ஆவாஹ்யமுத்யாஸம் ந்யாஸம் காஸநம் ச நிவேதயேத் |

பஞ்சோபநிஷதரமந்யாஸம் தம்மந்த்நாருபவியஸேத் |

பரேவ்யோமநிஸ்திதம் தேவம் ஸ்ரீபூமிப்யாஞ்சநீளயா || ௧௦௯

தத்ராவாஹ்யபரமவ்யோம ஸவிமாநம்ஸமண்டபம் |

பீடஞ்சநாகபர்யங்கம் தத்ராஸீதம்ஸ்ரியாஸஹ || ௧௧௦

சதுர்புஜம்ஸந்தராங்கம் சங்கசக்ரகதாதரம் |

வாமாங்கஸ்தஸ்ரியோபேத மர்ச்சயேதச்யுதம்புத || ௧௧௧

ஆவாஹ்யமுத்யாஸம் ந்யாஸம் காஸநஞ்சநிவேதயேத் |

தா-ம்.—பஞ்சோபநிஷதம்ந்தரங்களினால் பஞ்சோபநிஷத்துக்களுடைய ந்யாஸத்தை பகவதவிக்காஹத்திற்செய்து, பரமபதத்தில் ஸ்ரீபூமிநீளாதேவீஸமேதனாய் நிரவதிகஸௌந்தர்யயுக்தனாய் திருவநந்தாழ்வான் மேல்வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனை, திருவநந்தாழ்வான், திவ்யஸி மஹாஸநம், திருமாமணிமண்டபம், திவ்யவிமாநம், பரம

பதம், இவைகளுடன்கூட அந்த திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்திலாவாஹம் செய்து, நான்குதிருக்கைகள், திருவாழி, திருச்சங்கு, கௌமோதகி என்கிற கதை, ஆகிய இந்த திவ்யாயுதங்கள், ஸுந்தரமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹம் இவைகளையுடையவராய், இடதுமடியிலெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை யுடையவரான ஸ்ரீமந்தாராயணனுக்குத் திருவாராதம் செய்யவேண்டும். அப்பொழுது முத்ஸில் முத்ரையினு லாவாஹம் செய்து பின்பு ஆஸநம் ஸமர்ப்பிக்கவேணும்.

க௦அ.௮.

(பஞ்சோப நிஷத்துக்களாவன—பரமேஷ்டி, புருஷன், விஸ்வம், நிவ்ருத்தம், ஸர்வம் என்று பெயரையுடைய பகவானுடைய ஐந்து சக்திகள், பஞ்சோப நிஷந்மந்தரங்களாவன—ஷௌம் நம: பராயபரமேஷ்ட்யாத்மனே வாஸுந்தேவாய நம:, யாம் நம: பராயபுருஷாத்மனே ஸங்கர்ஷணாய நம: ராம் நம: பராயவிஸ்வாத்மனே ப்ரத்யும் நாய நம:, வாம் நம: பராய நிவ்ருத்தாத்மனே அநிருத்தாய நம:, லாம் நம: பராயஸர்வாத்மனே ஸ்ரீமதேநாராயணாய நம: என்பவைகள், ஆவாஹாரீ, ஸ்தாபாரீ, ஸந்திதாபாரீ, முதலியவைகளும், சக்ரமுத்ரை, சங்கமுத்ரை முதலியவைகளும் முத்ரைகள். இவைகளின் ஸ்வரூபம் ஒருவர்கேரில் காட்டித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதாகையால் இங்கு எழுதப்படவில்லை).

అర్చయిత్వా గురూన్ సర్వాన్ కీరన్త్యై తరపార్వతః || ౧౦౯ ||

హరి మధ్యర్చయే త్వత్పదార్పణపాద్యదిభి ర్మరః |

அர்ச்சயித்வாகுருந்ஸர்வார்பீடஸ்யோத்தரபார்ஸ்யத: || ௧௦௯.

ஹரிமப்யர்ச்சயேத்பர்ஸா தர்க்யபாத்யாதிரிநர: |

தா-ம்.—திவ்யஸம்ஹாஸனத்துக்கு இடதுபக்கத்தில் பூர்வாசார்யர்களுக்கு ஆஸநம் ஸமர்ப்பித்துத் திருவாராதம் செய்து, பின்பு அர்க்யம் பாத்யம் முதலியவைகளினால் ஸ்ரீமந்தாராயணனை யாராதிக்கக்கூடவன்.

க௦கூ.௮.

స్వహమే పూరయే త్కుమ్భం గన్ధపుష్ప యుతామ్బునా || ౧౧౦ ||

సంపూర్య తస్య తోయేన లఘుపాత్రాణి పఖ్యచ |

ఏలా వద్దనకర్పూரஓஸ்டீன் பத்ரேஷு விஸ்யந்தீ ||

௧௧௦ ||

தீபைர்நீராஜயித்வாது தத்யாதாசமளோதகம்|

தா-ம்.—பின்பு திருமஞ்சந வேதிகையில் எழுந்தருளப்பண்ணி
தைலக்காப்பு ஸமர்ப்பித்து, சந்தநம் நெல்லிக்காய் முதலானவைக
ளால் திருமேனியைச் சோதித்து, வாஸநை சேர்த்தஜலத்தினால் ப்ரீ
மந்நாராயணனுடைய ப்ரபாவத்தைச்சொல்லுகிற புருஷஸூக்தம்
முதலிய மந்த்ரங்களையும் த்வயத்தைபு மதுஸந்தித்துக்கொண்டு திரு
மஞ்சநம்செய்து கடைசியில் மங்களாரத்தியும் ஆசமநமும் ஸமர்ப்
பிக்கக்கடவன். ககசடி.

வஸ்த்ரம் சபதரம்ததவா ததைவாசமநீயகம்|| ௧௧௫||

தத்வாசைவோபவீதஞ்ச மதுபர்கேணபூஜயேத்|

தா-ம்.—அநந்தரம் திருப்பரியட்டம் ஸமர்ப்பித்து, ஆசமநீயம்

ஸமர்ப்பித்து, உபவீதம் ஸமர்ப்பித்து, மதுபர்க்கண்டருளப்பண்ண
வேண்டும். ககருடி.

பூஷணை ர ப்யலங்க்ருத்ய கந்தம் தத்வாஸுவாஸிதம்|| ௧௧௬||

ஸுரபீணி ச பூஷணீ மூல்யாநி விபஹாநி ச|

பூஷணீ ர ப்யலங்க்ருத்ய கந்தம் தத்வாஸுவாஸிதம்|| ௧௧௬||

ஸுரபீணி ச பூஷணீ மூல்யாநி விபஹாநி ச|

தூபம்தீபஞ்ச நைவேத்யம் தாம்பூலஞ்ச ஸமர்ப்பயேத்|| ௧௧௭||

தா-ம்.—திருவாபரணம், பரிமளம்சேர்த்த சந்தநம், பரிமளமு
டைய அநேகவிதமான புஷ்பமாலைகள், தூபம், தீபம், இவைகளை
ஸமர்ப்பித்து, ப்ரஸாதம், பாயஸம், திருப்பணியாரம் முதலானவை
களையும், பழம் அடைக்காய்களையும் அமுதுசெய்யப் பண்ணவேண்
டியது. கக௭,

பரிணய நமஸூத்ர ஸுத்ய ஸுதிபீரேன ச|

தீபேரீ ராஜநம் க்யுத்ய ஸுமனோ஽ஜ்ஜலினா஽ர்யயேத்|| ௧௧௮||

பரிணீயநமஸ்க்ருத்ய ஸ்துத்வாஸ்துதிபிரோவச|
திஸைபர்நீராஜநம்க்ருத்வா ஸுமனோஞ்ஜலிநார்சயேத்|| ககஅ.

தா-ம்.—பின்பு ப்ரதக்ஷிணம்செய்து தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து,
ஜிதத்தாமுதலிய ஸ்தோத்ரங்களை அர்த்தாநுஸந்தரநத்துடன் அநு
ஸந்தித்து மங்களாரத்தி ஸமர்ப்பித்து, இரண்டுகைகளிலும் புஷ்பங்
களை எடுத்துத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கக்கடவன். ககஅ.

संयुक्तैर्गुणैश्चैवैवमृत्तुं रक्षितं न क्षीयते ।

ஸ்ரீமதஸ்தாபுரீஸி சமயு ராநதநம் ஸாரீ: || ௧௦௭||

ஸர்வாங்குரவீதோபசாரரந் மந்த்ராத்நேநதேசிக:|
ஸ்ரீமதஸ்தாபுரீஸி ஸம்யகாராதநம்ஹரே:|| ககக

தா-ம்.—பகவதாராதநத்தில் திருமந்த்ரத்தினுலாவது, த்வயத்
தினுலாவது ஸமஸ்தோபசாரங்களையும் ஸமர்ப்பிக்கக்கடவன். ககக.

विवेकालमर्चयामां पूजयेद्द्विधिं धीमताम् ।

அர்ச்சயா யந்ய ஹவஸ்யத்யுதயே ஸ்ரீமநாராயணே || ௧௦௮||

अर्चयेत्तु सप्त ऋषिणां सप्तैकैः ।

ஏவம்த்ரிகாலமர்ச்சாயாம் பூஜயேத்விதிவத்தரிம்|

அர்ச்சாயாயத்யபாவஸஸ்யாத்ருதயேஸ்தண்டிலேபிவா||௧௧௦.

அர்ச்சயேநமஸாத்யாத்வா ஹரிம்ஸம்யக்ஸமாதிமாந்|

தா-ம் —இவ்விதமாய் உதயம், மத்யாஹ்நம், ஸாயங்காலம் இம்
மூன்றுகாலங்களிலும் அர்ச்சாவிக்ரஹத்தில் ஸ்ரீமநாராயணனை ஆ
ராதிக்கக்கடவன். அர்ச்சாவிக்ரஹமில்லாவிடில் மநஸ்ஸில் த்யாநம்
செய்யக்கடவன். அல்லது, புல்முதலியவையில்தாத ப்ரதேசத்தில் வி
க்ரஹத்தை யெழுதி அதில்பகவானை த்யாநம் செய்யக்கடவன். ௧௧௦

अष्टोत्तरशतं वा शतमष्टोत्तरं वा ।

அஷ்டுதரஸதம் வா ஷதமஸ்துதரம் வா || ௧௧௧||

அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரம்வா சதமஷ்டோத்தரந்துவா|| ௧௧௧.

அஷ்டாஷிம்சதிக்ருத்வோவா மந்த்ராத்நமநுஸ்மரத்|

தா-ம்.—திருவாராதநம் செய்தபின் ஆயிரத்தெட்டுத்தரமாவது நூற்றெட்டுத் தரமாவது, இருபத்தைட்டுத்தரமாவது, த்வயமந்த்ரத் தைஜபம்செய்யக்கடவன். கஉகடி.

த்யயாஷ் ரதஃ மந்நா ந ஸ்ரி ஸர்வ ஸுஹ் ஸ்ரீநாம்॥ ௧௨௮॥

யஸ்யோச்சாரணமாத்ரேண ஸர்வஸித்தி மவாபுயாத்॥ ௧௨9॥

த்யயார்த்ரஹிதம் விஸ்வம் தூரதஃ பரிவ்ஜயேத் ।

த்வயாத்ரதரோமந்த்ரோ ராஸ்திஸர்வப்ரதோக்ருணம்॥ கஉஉ.

யஸ்யோச்சாரணமாத்ரேண ஸர்வஸித்திமவாப்துயாத்|

த்வயார்த்தரஹிதம்விஸ்வம் தூரதஃபரிவர்ஜயேத்॥ கஉ௩.

தா-ம்.—அபேக்ஷிதங்களைக்கொடுக்கிற மந்த்ரங்களில் த்வயமே ஸ்ரேஷ்டமான மந்த்ரம். இதை அர்த்தாநுஸந்தாந மின்னிக்கே சொன்னபோதிலும் எல்லாமனோரதங்களுடும் பூர்த்திபண்ணிவைக்கும். இதைக்காட்டிலு முயர்ந்தமந்த்ரம் கிடையாது. ப்ராஹ்மணன் இதை முக்கியமாய் அர்த்தத்துடன் ஜபிக்கக்கடவன். அப்படி ஜபம்செய்யா விடில் அவனுடன் கூடவுட்கார்தல், பேசுதல், முதலானவை செய் யக் கூடாது. கஉ௪.

ஏதித்ரீ ஸராசர ஸ்ருதா ஸுத்ரஹித் விசிஷ்டபரமத ர்ஷாஸ்த்ரி

விஸ்வதநித்யாநாநஸர்வஸம்நா மஸத்ஸாஹ்யாயஃ,

கூ-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௭ - வ து அ த் தி ய ா ய ம்.

டோலோத்ஸவவரீணநம்.

த்ரீஸராசரஹிதம்.

நித்யம் ஸாயாஷ் ஸமயே ஹ்லாயாம் பூஜயேத் தரிம்॥

சது ஸ்ரஹ்மயாம் திவ்யாம் சதுர்தாமவிபூஷிதாம்॥ ௧॥

திவ்யஸர்வஸநோபேதாம் சிபிகாம்பரிகல்பயேத் ।

நித்யம்ஸாயாஹ்ஸமயே டோலாயாம்பூஜயேத்தரிம்|

சதுஸ்தம்பமயீந்திவ்யாம் சதுர்தாமவிபூஷிதாம்॥ க

திவ்யஸர்வஸநோபேதாம் சிபிகாம்பரிகல்பயேத்|

தா-ம்.—ப்ரதிநிதம் ஸாயங்காலத்தில் ஸ்ரீமந்தாராயணனை ஊஞ் ஜலிலெழுந்தருளப்பண்ணி உத்ஸவம் செய்யவேண்டியது. அதற்

காக ஊஞ்சலை நாலுபக்கத்திலும் நாலுகால்கள் நிறுத்தி பக்கங்களில் நான்கு சங்கிலிகள் கட்டித் தொங்கவிட்டு ஸுவர்ணம், வெள்ளி, ரத்னம், முத்து, புஷ்பம், இவைகளினால் செய்யப்பட்ட மாலைகளினால் லலங்கரித்து, உயர்ந்த வஸ்த்ரங்கள் விரித்து அழகியதாக ஏற்படுத்தவேண்டும்.

கஉ.

స్త్రమ్பేషు చతురో వేదాన్ సమావాహ్య ప్రపూజయేత్ || ௨ ||

ఇతిహாஸபுராணாని வேதாந்நி தகா ட்விதாஃ ।

దామన్యావాహయే తస్యాం శిவிகాయాం ద్విஜో త்తమాః || 3 ||

తదధస్తాద్యైస్తతేయం నాగరాజ మధోపరి ।

పాదేషుచతురో మస్త్రాన్ సాவித்రిం తు ధ్వజే తథా || ౪ ||

ప్రణవం చ పతాకాయాం ఛత్రేషు వ్యా మృతీస్తథా ।

తోరణేషు సురాన్ సర్వాన్ వ్యజనేషు తథైవ చ || ౫ ||

ఇత్యేషంవాఙ్మయ్యాం విద్యాం ధోలాయాం పూజయేచ్ఛుభామ్ ।

లక్ష్మ్యై సహ శయానం వై తస్యాం దేవం ప్రపూజయేత్ || ౬ ||

ஸ்தம்பேஷு-சதுரோவேதாந் ஸமாவாஹ்யப்ரபூஜயேத்|| ௨.

இதிஹாஸபுராணாநிவேதாந் காநிததாத்விஜாஃ|

தாமான்யாவாஹயேத்தஸ்யாம் சிபிகாயாம்த்விஜோத்தமாஃ|| ௩.

தததஸ்தாத்வைதேயம் நாகராஜமதோபரி|

பாதேஷு-சதுரோமந்த்ரந் ஸாவித்ரீந்துத்வஜேததா|| ௪.

ப்ரணவஞ்சபதாகாயாம் சத்ரேஷு-வ்யாஹ்ருதீஸ்ததா|

தோரணேஷு-ஊ-ராந்ஸர்வாந் வ்யஜநேஷு-ததைவச|| ௫.

இத்யேவம்வாந்மயீம்வித்யாம் டோலாயாம்பூஜயேச்சபாம்|

லக்ஷ்ம்யாஸஹசயாநம்வை தஸ்யாம்தேவம்ப்ரபூஜயேத்|| ௬.

தா-ம்.—அந்த ஊஞ்சலில் நான்குபக்கங்களில் நான்குவேதங்களையும், ஸ்ரீராமாயணம்முதலிய இதிஹாஸங்கள், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலிய புராணங்கள், மீமான்ஸைமுதலிய சாஸ்த்ரங்கள், வ்யாகரணம்முதலிய வேதாங்கங்கள், இவைகளை நான்கு சங்கிலிகளிலும், ஆவாஹநம்செய்து ஊஞ்சலுக்குக்கீழ் கருத்மானையும், நாலு கம்பங்

காபயித்வாப்ரபந்தைஸ்சசைநர் டோலாஞ்சடோலயேத்|
ஸ்ரியம்ஸ்வலங்க்ருதாம் தத்ராரோப்ய டோலாம்விசேஷதஃ || ௧௦.

தா-ம்.—ஊஞ்சலாடும்போது முதலில் நான்கு வேதங்களுையும், அநந்தரம் வேதாங்கங்களையும், உபநிஷத்துக்களையும், ஸாத்விகபுராணங்களையும், திவ்யப்ரபந்தங்களையும் காரம்செய்வித்து மெள்ளமெள்ள ஊஞ்சலைச் சலிப்பிக்கவேண்டும். ஊஞ்சலில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை அவஸ்யமாய் எழுந்தருளப்பண்ணவேணும். ௧௦.

ஹீலாமுஹாஸ்யவோநித்யம் ப்ரதிமாஸமதாபிவா |

மாஸம்ஸம்வத்ஸரம் வாஸ்யாங்கிமித்தேஷாவிசேஷதஃ || ௧௧ ||

டோலாமஹோத்ஸவோநித்யம் ப்ரதிமாஸமதாபிவா|
மாஸம்ஸம்வத்ஸரம் வாஸ்யாங்கிமித்தேஷாவிசேஷதஃ || ௧௧.
தா-ம்.—டோலோத்ஸவம் திநந்தோறும் செய்யவேண்டியது. அதற்குச் சக்தியில்லாவிடில் மாஸத்துக்கொருதரமாவது வருஷத்திலொருதரமாவது செய்யவேண்டும். விசேஷதிநங்களில் யதாசக்தி டோலோத்ஸவம் அவஸ்யம் செய்யவேண்டும். ௧௧.

பஸ்யநாபிமதா ஹீலா விஷ்ணுதேவஸ்யசாங்கிணஃ |

பஸ்யநாபிமதா ஹீலா விஷ்ணுதேவஸ்யசாங்கிணஃ || ௧௨ ||

அத்யந்தாபிமதா டோலா விஷ்ணுதேவஸ்யசாங்கிணஃ|
ஆஷாடாதிசதுர்தமாஸாந் டோலாஸ்யாத்ப்ரதிவத்ஸரம் || ௧௨.
தா-ம்.—ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு டோலோத்ஸவம் மிகவு மிஷ்டமாயிருக்கும். ஆகையால் ஆஷாடம், ஸ்ராவணம், பாத்ரபதம், ஆஸ்வயுஜம், இந்த நானு மாஸங்களிலும் ப்ரதிவருஷம் டோலோத்ஸவம் செய்யவேண்டும். ௧௨.

விவேகஸம்பந்தஸ்ய ஹீலாஸ்யம் விதிவத்ஸரம் !

விவேகஸம்பந்தஸ்ய ஹீலாஸ்யம் விதிவத்ஸரம் || ௧௩ ||

புஷ்ய ரூபஸ்ய ஹீலாஸ்யம் விதிவத்ஸரம் !

நிவேஸ்யசுபசய்யாமாம் டோலாயாம்விதிவத்ஸரம்|
ருக்காநைஸ்ஸரமகாநைஸ்ச யஜுஃபாடையப்ரபந்தகை || ௧௩.
புண்யைர்மஹேஸ்வரேஸ்ஸ்தோத்ரைர் டோலாபூஜாம்ஸமாசரேத்|

தா-ம்.—டோலோத்ஸவத்தின் மஹிமையையறிந்த புருஷன்
மருதுவான திருப்பள்ளியையுடைய ஊஞ்சலில் ஸ்ரீமந்நாராயணனை
எழுந்தருளப்பண்ணி க்ரமமாக ருக்யஜுஸ் ஸாமவேதங்களினாலும்,
திவ்ய ப்ரபந்தங்களினாலும், மனதுக்கின்பமாய் பகவதநுகூஹத்து
க்கு ஸாதகமாயிருக்கிற ஸ்தோத்ரங்களினாலும் ஸ்தோத்ரம் செய்யக்
கடவன்.

கருஉ.

தர்ஸநா ஜேவ ஜோலாயாம் த்ரயானாநஸ்ய ஜாஜ்ஞஃ || ௧௪||

ஸர்வபந்விநிஸ்துநா ஸா யாநி ஸரம் ஸதம் ।

தர்சநாதேவடோலாயாம் த்ரயீநாதஸ்யசார்ங்கிணை
ஸர்வபந்தவிநிர்முக்தா நராயாந்நிபரம்பதம்|

கச.

தா-ம்.—ஸகல வேதத்தின் ஸாரார்த்தமான ஸ்ரீமந்நாராயண
னுடைய டோலோத்ஸவத்தை ஸேவித்தவர்கள் ஸம்ஸாரத்தைக்
கடந்து மோக்ஷத்தையடைவார்கள்.

கசஉ.

ஜோலாயாம் தர்ஸநம் விஸ்டோ ரூ ஸேஷாத்நாஜநம் || ௧௫||

ஹயமேதாநுதாபுண்யம் ஸர்வகாமபலப்ரதம் ।

டோலாயாம் தர்சநம் விஷ்ணோர் மஹாபாதகநாசநம்||

கரு.

ஹயமேதாபுதாபுண்யம் ஸர்வகாமபலப்ரதம்|

தா-ம்.—ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய டோலோத்ஸவத்தை ஸேவி
த்தவனுக்கு ப்ரஹ்மஹத்யைமுதலிய பெரிய பாபங்களும் நசிக்கும்.
பதினாயிர மஸ்வமேதத்தினுண்ண்டான புண்யத்தைக்காட்டிலும் அதி
கபுண்யமுண்டாகும். இச்சித்தவைபெல்லாம் ஸித்திக்கும். கருஉ.

ஜோலாமஸூத்ஸவம் குரூதே ஸக்ய வ்யாயோ வ்யஜ்ஜீத்ருமாஃ|| ௧௬||
கலகோடம் ஸமுத்யுத்ய ஸ க்ஷேபே ஸ்ரீஸ்தவம் ஸதம் ।

டோலாமஹோத்ஸவம்குர்யாத்ஸக்ருத்வாயோத்விஜோத்தமாஃ|| கச.
குலகோடம்ஸமுத்ருத்ய ஸகச்சேத்வைஷ்ணவம்பதம்|

தா-ம்.—மஹர்ஷிகளே ! எவனொருவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு
ஒருக்காலாகிலும் டோலோத்ஸவத்தைச் செய்கிறானோ? அவன்தன்
குலத்திற் பிறந்தார்களாய் மோக்ஷத்தையடையாமல் கீழ்மோகங்களி
லிருக்கிற எல்லாரையும் மோக்ஷத்தையடைவிப்பித்துத் தானும்மோ
க்ஷத்தையடைகிறான்.

கசஉ.

புஸ்தே வாஸுதேவஸ்ய ராஸுதேவஸ்ய விஜேஷதஃ ||

௧௨||

மஹேஸ்வரம் ப்ரகருஷ்ய ஜீவாயாம் விநிவேஸ்யதௌ |

ஜம்மர்ஷேஷ்வாஸுதேவஸ்ய ராகவஸ்யவிசேஷதஃ||

௧௩.

மஹேஸ்வரம் ப்ரகருஷ்யத டோலாயாம் விநிவேஸ்யதௌ |

தா-ம்.—ஸ்ரீ ஜயந்தி, ஸ்ரீ ராமநவமி, இந்த உத்ஸவங்களில் கண்ணன், சக்ரவர்த்தித்திருமகன், இவர்களுக்கு டோலோத்ஸவம் செய்யவேண்டும்.

௧௪.

ஹேஷ்வே யோஹரேஷேஷத்ரே டோலாம்பஸ்யதிபக்திமாந் || ௧௫.

ஸ மஹேஷ்வே ஸ்ரீ ருத்ரே ஸ்ரீ நாத்ரே ஸ்ரீ நாத்ரே ||

உத்ஸவையோஹரேஷேஷத்ரே டோலாம்பஸ்யதிபக்திமாந் || ௧௫.

ஸமஹாபாதகைர்கேராரீ முச்யதேநாத்ரஸம்சயஃ |

தா-ம்.—ஒருவன் பக்தியுடையவனாய் ஸ்ரீரங்கம்முதலிய திவ்ய தேசங்களிற் சென்று டோலோத்ஸவத்தை ஸேவித்தானாகில் அவனுடைய ஸமஸ்த பாபங்களும் நசிக்கும். இதில் ஸம்சயமில்லை. ௧௫.

ஸர்வாந் காமாந்வாப்நோதி பதம்ப்ராப்நோத்யஸம்சயம் || ௧௬ ||

ஸர்வாந் காமாந்வாப்நோதி பதம்ப்ராப்நோத்யஸம்சயம் || ௧௬.

தா-ம்.—டோலோத்ஸவத்தை ஸேவித்தவன் ஸகல மனோரதங்களையும்டைந்து கடையிசில் மோக்ஷத்தையடைவன். இதில் ஸம்சயமில்லை.

௧௭.

யத்ர யத்ர ஸ்ரீ ஜீவாயாம் ஜீவாயாம் ஜீவாயாம் ||

யத்ர ஜீவாயாம் ஜீவாயாம் ஜீவாயாம் ||

௧௮||

காயம் நி ஸாமகாநேந விமாரஸ்தாஸ்பக்திதஃ |

யத்ரயத்ரஸ்திதாடோலா தேவஸ்யபரமாத்மநஃ |

தத்ரதேவகணஸஸர்வேப்ரஹ்மருத்ரபுரோகமாஃ ||

௧௯

காயந்திஸாமகாநேந விமாரஸ்தாஸ்பக்திதஃ |

தா-ம்.—ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு எந்தெந்த விடங்களில் டோலோத்ஸவம் நடக்கிறதோ? அங்கெல்லாம் ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் முதலிய தேவர்கள் விமாரங்களிலேறிவந்து புக்தியுடன் ஸாமகாநம் பண்ணி ஸ்துதிசெய்கிறார்கள்.

யஸ்து பஸ்யேந்நு ஹம் டோலாம் ஹ ரே ரு ராயஸ்ய ஹ || ௨௨ ||
 ஸ ஸாத ஸ ஸர்வதீர்த்தேஷா ஸர்வயஜ்ஞேஷா திக்ஷிதஃ ।

யஸ்து பஸ்யேச்சபா ம் டோலாம் ஹ ரே ராராயண ஸ்ய ஹ || ௨௨. ||
 ஸ ஸாத ஸ ஸர்வதீர்த்தேஷா ஸர்வயஜ்ஞேஷா திக்ஷிதஃ ।

தா-ம்.—எவனெருவன் ஸ்ரீ மந்ராராயணனுடைய டோலோத்ஸவத்தை ஸேவிக்கிறானோ? அவன் ஸமஸ்தபுண்யதீர்த்தங்களுக்கும் ஸநாதம் செய்தவனாகிறான், ஸமஸ்தயஜ்ஞங்களுக்கும் செய்தவனாகிறான் (அந்தபலங்களை யெல்லா மடைவன்).

గవా మయుతదాసస్య ఫల మాప్నోతి చ ద్రువమ్ ।

సర్వபాపవిముక్తో నே விష్ణுసాయుజ్య மாபுந்யாத் || ௨௨ || ௨௫ ||

கவாமயுததாநஸ்ய பல மாப்னோதிசத்ருவம் || ௨௨. ||

ஸர்வபாபவிமுக்தேதாதேவிஷ்ணுஸாயுஜ்யமாப்நுயாத் || ௨௨. ௨. ||

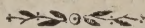
தா-ம்.—ஸ்ரீ மந்ராராயணனுடைய டோலோத்ஸவத்தை ஸேவித்தவன் பதினாயிரம் கோதாரத்தின் பலத்தைபடைவன். அவனுக்கு எல்லாப்பாபங்களும் தொலையும். இந்த சரீராவஸாதகாலத்தில் மோக்ஷத்தை யடைவன். இதில் ஸம்சயமில்லை; நிஸ்சயம்.

इति श्रीपराशरस्मृत्या पु त्तरखण्डे विष्णु परमहर्ष उ प्रो

डोल्-ஸ்வவந்நநாம ஸ ஸ்ரமோ஽ஹ்யாய.

எ-வது அத்யாயம் முத்தித்து.

அ - வது அத்யாயம்.

நைமித்திகோத்ஸவவரிணதம்,

ஸ்ரீபராசரகவாச.

अथ नैमित्तिकं वक्ष्ये विष्णो राराधनक्रमम् ।

यदुक्तं मृषिभिः पुराणं च द्रष्टुं विधानम् ॥ ௨॥

ஸ்ரீபராசரஉவாச.

அதநைமித்திகம்வக்ச்யே விஷ்ணோராராதநகரமம் ।

யதுக்தம் மூஷிபிபூர்வம் தத்ப்ரகிமிவிதாததஃ || ௨ ||

தா-ம்.—பராசரபகவான் சொல்லுகிறார்.—ருஷிகளே! பகவானுக்கு நித்யமாகச் செய்யவேண்டும் திருவாராதநக்ரமத்தைப் பரக்கச் சொன்னேன். இனி, விசேஷத்திநங்களிற் செய்யவேண்டிய திருவாராதநக்ரமத்தைச் சொல்லப்போகிறேன் கேளுங்கள். இவ்வண்ணமே வஸிஷ்டர் முதலிய ருஷிகளும் முற்காலத்தி லுபதேசித்திருக்கிறார்கள்.

ஓமீபூதீ காதஸீ சமய ஸ்வயத்யை மருணீயமே।

ஹ்ரிஸ்யம் நரஃ க்யூத்யை ஸுபயை ந்நுநுநுநுநுநு ௨॥

உபோஷ்யகாதசீம்ஸம்யக் த்வாதயாமருணேதயே।

தாதீஸ்நாநம்நரஃகருத்வாபூஜயேந்மதுஸூததம்॥ ௨.

தா-ம்.—ஏகாதசியன்றைக்கு ஒன்றும் புஜியாமலுபவாஸம்செய்து த்வாதசியன்றைக்கு விடியற்காலத்தில்தலைக்கு நெல்லிக்காய்தேய்த்துக்கொண்டு ஸ்நாநம் செய்து பின்பு ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குத்திருவாராதநம் செய்யவேண்டும்.

௨.

கீமலே ஸுலசீபதே) ரூப்யமஜரிஸம்யுதே।

அர்ப்யை ந்நுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநு 3॥

கோமலேஸ்துலஸீபதார ஹ்ருத்யமஞ்ஜரிஸம்யுதே।

அர்ச்சயேந்மந்நாராதநேநத்வஷ்டோத்தராததம்ஹரிம்॥

தா-ம்.—அத்திருவாராதத்தில், அழகியதாயிருக்கிற கதிர்களை யுடைய ம்ருதுவான திருத்துழாயினிதழ்களைக்கொண்டு த்வயமந்தரத்தினால் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு அர்ச்சனை செய்யவேண்டியது.

௩.

மஹ்யஜுசுடஸம்யுதே) கீமலே ஸுலசீபதே) ரூப்யமஜரிஸம்யுதே।

தேநேவஜுஹ்யாததக்நேந மந்தரேணேவதுபக்திமாந்॥ ௪॥

மத்வாஜயகுடஸம்யுக்தம் பாயஸாந்நம்ஸமர்ப்பயேத்।

தேநைவஜுஹ்யாததக்நேந மந்தரேணேவதுபக்திமாந்॥ ௪.

தா-ம்.—பின்பு, தேன், பால், வெல்லம் சேர்த்துச் செய்தப்நஸாதத்தை யமுதுசெய்யப்பண்ணி; அந்தப்நஸாதத்தினாலேயே த்வயமந்தரத்தைச் சொல்லி வெகுபக்தியுடன் தன் சக்திக்குத்தக்கபடி அக்ரியில் ஹோமம் செய்யவேண்டியது.

௪.

வெஷ்வா நோபயை தூப்யம் ஸ்யம் புஜீத வு ததே।

புராணேவநம் க்யூத்யை யாத ந்நுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநுநு ௫॥

ராத்ர மஹாநிவாஸம் கர்யா தீபவாதித்யஸ்யநை||

சத்ய: ப்ரஸன்னோபகவா: ப்ரீனதி புருஷ: த்ரும:||

௨||

தக்ஷா நதுப்யதி த்ரீதீ: யஜ்ஞதாநவ்ரதாதிபி:

த்யாநிபுஷாநா தந்ய த்யிஸ்தி: ப்ரீதிசரம் ந து||

2||

வைஷ்ணவாந் போஜயேத் பூர்வம் ஸ்வயம்புஞ்ஜீதவைதத:|
புராணஸ்ரவணம்க்ருத்வா யாவதஸ்தமயம்ரவே:||

௩.

ராத்ரௌமஹோத்ஸவம் குர்யாத் கீதவாதிதரகிஸ்வநை:|
ஸத்ய: ப்ரஸன்னோபகவாந் ப்ரீனாதிபுருஷோத்தம:||

௪.

ததாநதுப்யதிஸ்ரீசோ யஜ்ஞதாநவ்ரதாதிபி:

த்வாதசீபூஜநாதந்யத்வீஷ்ணோ: ப்ரீதிசரம்நது||

௫.

தா-ம்.—பின்பு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யமுதுசெய்யப்பண்ணி
வைத்து அதன்பின் அச்சேஷத்தைத் தான்புஜிக்கக்கடவன், அநந்தா
ம், ஸூர்யனஸ்தமிக்குமளவு முறங்காமலிருந்து புராணம் வாசிக்கு
மிடத்திற்குச் சென்று புராணகதைகளைக்கேட்டிருந்து, அன்றிராத்
திரி வீணை மத்தளம் முதலிய மங்கள வாத்யங்களை முழக்கி ஸ்ரீமந்ரா
ராயணனுக்குப் பெரிய உத்ஸவம் செய்யக்கடவன். இப்படிசெய்தா
ல் ஸ்ரீமந்ராராயணன் வெகு சீக்ரத்தில் அவனிடத்திலருள்புரிவன்.
யஜ்ஞம், தாநம், வ்ரதம் முதலிய எதைச்செய்தாலும் அதெல்லாம்
த்வாதசியில் கீழ்ச்சொன்னபடி செய்ததிருவாராதந்தைப்போல் ஸ்ரீ
பதிக்குப் ப்ரியமாகமாட்டா.

௬.

துலஸ்ரீபூஷாநாநை: ப்ரஸன்னோபகவா: ப்ரீனதி புருஷ: த்ரும:||

மஸ்தவா: ரேதஸாயாஹ்நே நரகேஸரிபூஜநாத்||

2||

அஷ்டமேதஸஹஸ்ரஸ்ய பலம்ப்ராப்நோதிநிஸ்சிதம்|

துலஸ்ரீபூஜநாச்சைவ ததாபாகவதார்ச்சநாத்|

மந்தவாரேதஸாயாஹ்நே நரகேஸரிபூஜநாத்||

௪.

அஸ்வமேதஸஹஸ்ரஸ்ய பலம்ப்ராப்நோதிநிஸ்சிதம்|

தா-ம்.—திருத்துழாயையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுையு மாராதித்தா
லும், நரஸிம்ஹ சதுர்த்தசியில் அதிலும் சனிக்கிழமையோடு கூடிய
நரஸிம்ஹசதுர்த்தசியில் ஸாயங்காலத்தில் ஸ்ரீநரஸிம்ஹனுக்குத்திருவா
ராதம் செய்தாலும் ஆயிரமஸ்வமேதங்களின் பலத்தையடையக்கட
வன். இதில் கொஞ்சமும் ஸம்சயமில்லை நிஸ்சயம்.

அ.பி.

கீடஜ்ஜஸ்தே ரஸாநித்யம் ப்ரஹ்மஸ்யேந்நாஸநமாசரேத் ||

F ||

த்ரார்ப்யே ஜகந்நாநம் ஸாஸநிவேதநை : |

அர்ப்யைத்வாஸ்யுதம் பக்த்யா நஹ்யோ ஜந்நாந்நாஸநை || ௧௦ ||

கோதண்டஸ்தேரவெளரித்யம் ப்ரக்யுஷேஸ்வரமாதேத் || ௧௧ ||

தத்ரார்ப்யேஜ்ஜகந்நாதம் தூபதீபதிவேதநை : |

அர்ச்சயித்வாஸ்யுதம் பக்த்யா நபூயோஜம் பாக்பவேத் || ௧௨ ||

க௦.

தா-ம்.—மார்கழிமாஸத்தில் விடியற்காலத்தி லெழுந்திருந்து
ஸ்வநம்செய்து ஸ்ரீமந்ராமாயணனுக்கு பக்தியுடன் தூபதீபங்கள் ஸ
மர்ப்பித்து நைவேத்யம் கண்டருளப்பண்ணி, தினந்தோறும் திருவா
ராதநம் செய்யக்கடவன். இப்படிசெய்கிறவன் திரும்பி ஸம்ஸாரத்
திற்பிறக்கமாட்டான்.

க௧.

நந்யம் ஸ்நாந்ய விதானேந தஸ்யாஸ்யுதநை : |

ஸாஸநை ந்யாஸநை ரஸாஸநிவேதநைத் || ௧௩ ||

௧௧ ||

அர்ப்யைத்வா விதானேந நந்யம் காமாந் நமஸு தே |

தஸ்யேவோததே தாஸா ஸ்நாந்ய நந்யம் விதானை : || ௧௪ ||

௧௨ ||

மாநிவஸுமே ரித்ய மர்ப்யே ந்யாஸநை : |

ஸுநம் குடமுத்யாஸநம் சர்ப்பாஸநம் நிவேதநைத் || ௧௫ ||

௧௩ ||

திலேஷ் மஹாஸ்யுதே ந்யாஸநை : |

ஸுநை ஜகந்நாநம் நிவேதநை : || ௧௬ ||

௧௪ ||

நத்யாம்ஸநாத்வாவிதானேந தபோமாத்யுதநை : |

பூஜயேம்மாதயிஷ்யை ரபூபாதிதிவேதநைத் || ௧௭ ||

க௧.

அர்ச்சயித்வாவிதானேந ஸர்வாங்காமாஸமஸ்துதே |

தபஸ்யேசோதிதேபாநௌ ஸநாத்வாநத்யாம்விதானை : || ௧௮ ||

க௨.

மாதயிஷ்யைமஸ்துதே மர்ச்சயேம்மாதயமபுதே |

க்ருஸம்குடமுத்யாஸநம் சர்க்கராப்யம் நிவேதநைத் || ௧௯ ||

க௩.

திலேஷ்மதுஸ்யுதநை ஜஹ்மாத்யுதநை : |

பரிஷ்யேஜ்ஜகந்நாதம்ஸுநம் நிவாஸநை : || ௨௦ ||

க௪.

தா-ம்.—மாகமாஸத்தில் விடியற்காலத்திலும் பால்குமமாஸத்தி
ல்விடிந்தபின்பும் ஆறுகளிற் சென்று ஸ்நானம் செய்து குறுக்கத்தி
புஷ்பத்தைத் திருமால்கைட்டி. ஸ்ரீ மந்தாராயணனுக்கு திருந்தோறும் ஸ
மர்ப்பித்துத் திருவாராதம் செய்யக்கடவன். பின்பு அப்பம் முதலி
ய திருப்பணிபாரங்கடும், எள்ளுண்டை, பொங்கல், சர்க்கரைப்பொ
ங்கல் முதலிய ப்ராஸாதங்களும் அமுது செய்யப்பண்ணி, அநந்தரம்
எள்ளும் தேனும் கலந்து புருஷஸூக்தத்தின் ருக்குக்களைச் சொல்லி
ஹோமம் செய்யக்கடவன். இப்படிசெய்தால் அவனுக்கு ஸமஸ்த
மான மனோரதங்களும் நிறைவேறும். அவன்மேல் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி
யும் ஸ்ரீமந்தாராயணனும் அநுகரஹம் செய்வார்கள். கசு.

மூஸி பைத்ரே ஸுக்ஷக்ஷே நவமூஷ்ய புநர்வஸு ।
தஸ்யம் ஜாதோ ஜகந்நாதஃ காருத்ஸ்தோராவணம்த்விஷந் || ௧௮ ||
தஸ்ய மூஷ்ய விடிவ துஷ்ய துஷ்ய சம்பாஜயே த்ரிம் ।
ராமம் கமலபத்ராஹம் காஸ்யநஸ்தவந் ||
பைவ்யே ருக்ஷயேதேஷ்ய புஜாஜாகரணாதிபிஃ ௧௯ ||
பை ருக்ஷயேதேஷ்ய துஷ்ய துஷ்ய துஷ்ய மூஷ்ய ௨௦ ||

மாஸிசைத்ரேசுக்லபகேஷ நவமயாஞ்சபுநர்வஸௌ |
தஸ்யாம்ஜாதோஜகந்நாதஃ காருத்ஸ்தோராவணம்த்விஷந் || ௧௮ ||
தஸ்யாமுபோஷ்யவிதிவத் ஸ்நாத்வாஸம்பூஜயேத்தரிம் |
ராமம்கமலபத்ராஹம் கௌஸல்யாநந்தவர்த்ததம் || ௧௯ ||
நைவேத்யர்பக்ஷ்யபோஜயைஸ்ச பூஜாஜாகரணாதிபிஃ |
ஜபைர்ஹோமைஸ்சதானைஸ்ச தத்ரகுர்வீதமங்களம் || ௨௦ ||

தா-ம்.—சைத்ரமாஸம் சுக்லபக்ஷம் நவமிகூடிய புநர்வஸு
நக்ஷத்ரத்தில் கௌஸலையின் கர்ப்பத்தில் ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீராமனாய்
வந்தவதரித்தார். பின்பநேகமான் இராவணன் முதலிய இராக்ஷஸர்
களைக்கொன்றார். அன்றையதினத்தில் அந்த ஸ்ரீராமனுக்கு தூபநீ
பங்கள் முதலிய உபசாரங்களும், ப்ராஸாதம் திருப்பணியாரம் முதலி
ய நைவேத்யங்களும் ஸமர்ப்பித்துத் திருவாராதம் ஸமர்ப்பித்துத்
தானுபவாஸமாயிருந்து ஸ்ரீராம மந்த்ரத்தை ஜபம்செய்து பின்பந்த
மந்த்ரத்தைச்சொல்லி ஹோமம் பண்ணி தானங்களைச்செய்து உறங்
காமல் விழித்திருந்து ஸ்ரீராமனுக்கு உத்ஸவம் செய்யக்கடவன். க௭.

ஸ்ரீவாஸரம் ப்ரகூர்ஷித ஜபஹோமார்ச்சநாதிகம் ।

பூர்ணமஹோத்ஸவோம்யே குர்ஷிதாவப்ருதம்சபம் ॥ ௧௮ ॥

வైஸ்வாக் ஹீஜயே ச்யுక్த்ய டக்ஷிணாபி ரர்யயேத் ।

தர்ரிவாஸரம்ப்ரகூர்ஷித ஜபஹோமார்ச்சநாதிகம் ।

பூர்ணமஹோத்ஸவோம்யே குர்ஷிதாவப்ருதம்சபம் ॥ ௧௮ ॥

வைஷ்ணவாந்போஜயேச்சக்த்யா தக்ஷிணாதிபிரர்ச்சயேத் ।

தா-ம்.—கீழ்ச்சொன்ன ஜபஹோமங்களையும் உத்ஸவத்தையும் மூன்று நாள் நடத்திப்பின்பு அவப்ருதம் என்கிற மங்களஸ்நானம்செய்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் ததீயாராதநம்செய்து தன்சக்திக்குத் தகுந்தபடி தக்ஷிணை கொடுத்துத்ருப்தியடைவிக்கவேண்டியது. ௧௮௭.

நஹீமாஸே நஹீச்ய க்யுக்ஷாஸ்தம்யூம் ததேவ ச ॥ ௧௯ ॥

ப்ரஹ்ம சம்யுக்தா புந்யா சாஜயந்தி கீர்த்தா ।

கூஹீஷ்ய தஸ்யம் தேவீஷஃ புஜ்ய ஜாகரணாபிஃ ॥ ௨௦ ॥

சுஹார்த்தகம்சக்யஸர மஹாபாதி நிவேதயேத் ।

ப்ராணிகுர்யா டவப்ருதம் ஹோமம் குர்ஷித வైஸ்வகம் ॥ ௨௧ ॥

வైஸ்வாக் ஹீஜயே ச்யுక్த்ய டக்ஷிணாபிஃ ப்ரஹீஷயேத் ।

விஸ்வஞ்சால ங்க்யுதம் ஹீஜயே ஹீலாயாம் விநிவேதயேத் ॥

நபோமாஸேநபஸ்யேச க்ருஷ்ணாஷ்டம்யாம்ததைவச ॥

ப்ரஹ்மர்ஷஸம்யுக்தாபுண்யா ஸாஜயந்திதிகீர்த்திதா ।

உபோஷ்யதஸ்யம்தேவேசஃ பூஜ்யோஜாகரணாதிபிஃ ॥ ௨௦ ॥

குடார்த்ரகம்சக்ருஸர மபூபாதிநிவேதயேத் ।

ப்ராணிகுர்யாதவப்ருதம் ஹோமம் குர்ஷிதவைஷ்ணவம் ॥ ௨௧ ॥

வைஷ்ணவாந்போஜயேச்சக்த்யா தக்ஷிணாபிஃப்ரதோஷயேத் ।

விஷ்ணும்சாலங்க்ருதம்பக்த்யாடோலாயாம்விநிவேசயேத் ॥ ௨௨ ॥

தா-ம்.—ஸ்ராவணமாஸத்திலாவது பாத்ரபதமாஸத்திலாவது ஸூரியன் ஸிம்ஹராசியில் ப்ரவேசித்திருக்கும்போது (ஆவணிமாஸத்தில்) க்ருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமீ ரோஹிணீகூடிய தினத்திற்கு ஸ்ரீஜயந்தியென்றுபெயர். அத்தினத்தில் உபவாஸம்செய்து ராத்ரி விழித்தி

ருந்து சுக்கு வெல்லம், எள்ளுருண்டை. அப்பம் முதலிய திருப்பணி யாரங்களை க்ருஷ்ணனாயவதரித்த ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு அமுது செய்யப்பண்ணி மறுநாள் விடிந்தபின் அவப்ருதமென்கிற மங்களஸ் நாமம்செய்து ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு விஷயமான மந்த்ரங்களினால் ஹோ மம் பண்ணி, பின்பு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் ததீயாராதநம் செய்து தன்சக்திக்குத்தகுந்தபடி தக்ஷிணைகொடுத்து த்ருப்தியடைவித்து, ஸாயங்காலம் கண்ணனுக்குத் திருவாபரணம் புஷ்பம் முதலியவைஸ மர்ப்பித்து ஊஞ்சலிலெழுந்தருளப்பண்ணி உத்ஸவம் செய்யக்கட வன்.

உஉ.

த்யாபஸ்யம் வெஷ்வரேஷு நபஸ்யே ஸ்நாநமூசரேத் ।

நத்யம் சீர்தே சீர்தே வா புஷ்யே த்யாபஸ்யம் ॥ ௨3॥

வாஸநம் புஷ்யே த்யாபஸ்யம் நபஸ்யேத் ।

தேவைய ஜஸ்யம் த்யாபஸ்யேத் த்யாபஸ்யேத் ॥ ௨௪॥

த்வாதஸ்யாம்வைஷ்ணவர்க்கேதுநபஸ்யேஸ்நாமாசரேத்|

நத்யம்சீர்தேததடாகேவா பூஜயேத்விதிவத்தரிம்|| ௨௩.

வாமநம்பூஜயேச்சக்த்யா தத்யநம்சநிவேதயேத்|

தேவைவஜுஹுயாதத்க்ரௌவைஷ்ணவாந்போஜயேத்ததஃ||௨௪.

தா-ம்.—பாத்ரபதமாஸத்தில் சுக்லபக்ஷத்தில் திருவோண நக்ஷ த்ரத்தோடுகூடிய த்வாதசியன்றைக்கு (வாமநத்வாதசியன்றைக்கு) ஆறுகளிலாவது புண்யபுஷ்கரிணிகளிலாவது ஸ்நாமம்செய்து வாம நனுக்குத் திருவாராதநம் செய்து தத்யோதநம் அமுதுசெய்யப்பண் ணிப் பின்பத்தப்ராஸாதத்தினால் ஹோமம்செய்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளுக்குத் ததீயாராதநம் செய்யவேண்டியது.

௨௪.

த்யாபஸ்யம் க்யுஷ்வரேஷு த்யாபஸ்யேத் த்யாபஸ்யேத் ।

த்யாபஸ்யம் த்யாபஸ்யேத் த்யாபஸ்யேத் த்யாபஸ்யேத் ॥ ௨௫॥

த்யாபஸ்யம் த்யாபஸ்யேத் த்யாபஸ்யேத் த்யாபஸ்யேத் ।

த்யாபஸ்யம் த்யாபஸ்யேத் த்யாபஸ்யேத் த்யாபஸ்யேத் ॥ ௨௬॥

த்வாதஸ்யாம்க்ருஷ்ணபக்ஷத்து தபோமாஸிவிதாததஃ|

க்ரோடருபம்ஹரிம்ஸம்யக் பூஜயேத்புருஷோத்தமம்|| ௨௫.

தத்ராப்யவப்ருதம்க்ருத்வா ப்ராஹ்மணாந்போஜயேத்புதஃ|

ஜபஹோமாதிகம்தத்ரஹ்மணாந்போஜயேத்புதஃ||

௨௬.

தா-ம்.—101 சிமாஸம் க்ருஷ்ணபக்ஷத்வாதசியன்னைக்கு ஸ்ரீவரா
ஹநயநாருக்கு உத்ஸவம்செய்து அவப்ருதஸ்நாநம்செய்து பின்பு ஸ்ரீ
வைஷ்ணவர்களுககுத் ததீயாராதநம் செய்யவேண்டியது. அந்நா
ளில் ஜபம்ஹோமம் முதலியவை எதுசெய்தாலும் அவை அளவில்
லாதபலத்தைக் கொடுக்கும்.

உகா.

వైశాఖ్యం పౌర్ణమాస్యం తు శ్రభాతే విమలే సలి

ధాత్రిస్నానం నరః కృత్వా కృతకృత్యో భవేత్తతః ॥ ౨౭॥

రక్తైస్సరోదహారేవ మర్చయే న్నధుసూదనమ్ |

దధ్యన్నం పాయసం స్థితం వృద్ధ్యై శ్చూతఫలై స్సహ॥ ౨౮॥

నివేద్య వైష్ణవా స్మర్యా భోజయే త్రప్రయతోద్విజః ।

సాహస్రవార్షికీం పూజాం లభతే నాత్ర సంశయః ॥ ౨౯॥

வைசாக்யாம்பெளர்ணமாஸ்யாந்து ப்ரபாதேவிமலேஸதி|
தாத்ரீஸ்நாநம்நரஃக்ருத்வா க்ருதக்ருத்யோபவேத்ததஃ|| உஎ.

ரக்கைஸ்ஸரோருஹர் தேவ மர்ச்சயேந்ம துஸூதகம்|
தத்யந்ம்பாயஸம்ஸ்பீதம் ஹ்ருதயைஸ்குதபலைஸ்ஸஹ|| ௨௮.

நிவேத்யவைஷ்ணவாந்பக்த்யா போஜயேத்ப்ரயதோத்விஜஃ||

ஸாஹஸ்ரவார்ஷிகிம்பூஜாம் லபதேநாத்ரஸம்சய:| ௨௯

தா-ம். — வைசாகமாமாஸம் பெளர்ணமியன்றைக்கு விடியற்காலத
தில் நெல்லிக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்து செந்தாமரைப் பூக்களை
க்கொண்டு வந்து ஸ்ரீமத் நாராயணனுக்கு ஸமர்ப்பித்து, திருக்கன்ன
லமுது, தத்யோதனம், ருசியுள்ள மாம்பழங்கள், இவைகளை ஸம்ருத்
தியாக அமுது செய்யப்பண்ணிப் பின்பு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை பக்தியு
டனமுதுசெய்விக்கக்கடவன். இந்நாளிலிவ்விதமாக பகவானையும்
பாகவதர்களையும் மாராதித்தால் ஆயிரம் வருஷமாகச் செய்தவாராத
நத்தின்பலத்தையடைந்து ஸமஸ்தமான யஜ்ஞயாகாதிகளையும் செய்
தவனாகக் கடவன். இதில் ஸம்சயமில்லை.

2-50.

శయనే బోధనే చైవ బృహదుత్సవ మాచరేత్ ।

சயநேபோதநேசைவ ப்ருஹதுத்ஸவமாசரேத்

தா-ம்.—சயநன்காதசி (ஆஷாடசுக்லேகாதசி) யிலும் போதந ஏ
காதசி (கார்த்திகசுக்லேகாதசி) யிலும் ப்ரீமந்ராராயணனுக்குப்பெரிய
உத்ஸவம் செய்யக்கூடவன்.

2 Feb.

ஸ்ரத்த்யம் ஸ்ரதிமாஸம் வா ஸ்ரதிபக்ஷ மஹாபி வா ||

30||

ஊத்யம் விதிநா கர்யா துரரா ஸ்ரதிபக்ஷமதாபிவா ||

ப்ரத்யப்தம்ப்ரதிமாஸம்வாப்ரதிபக்ஷமதாபிவா||

கூ. ௦.

உத்ஸவம்விதிநாக்ராயாத் புரராஷ்ட்ராத்விவ்ருத்தயே||

தா-ம்.—வருஷமாஸ பக்ஷங்களில் செய்யவேண்டிய உத்ஸவத்
தைத் தவறாமற் செய்யக்கூடவன்.

கூ. ௦.

ஐதி ஸீபராசரஸ்துதா புத்தகஜ்ஜே விஷ்ணு பரம ஧ர்யசாஸ்த்ரே

நை விஷ்ணுத்யவ்ருத்தம்நாம

அஷ்டமோ2 ந்யாயம்

அ-வது அந்யாயம் முற்றிலும்.

கூ-வது அந்யாயம்.

மஹோத்ஸவவரணநம்.

ஸீபராசர ஊவா.

மகனாஸ்ய விதிவ்யே வாஸுதேவ்ய சாஸ்த்ரே ||

நவராத்திரம் ஸ்ரத்யம் பக்ஷராத்திர மஹாபிவா ||

௩௪

ஸ்ரத்யம் வா ஸ்ரத்யம் யதாசுக்ஷிப்யதே ||

மஹோத்ஸவவிதிமவக்ஷயே வரஸுதேவஸ்யசாஸ்த்ரே ||

நவராத்திரம்ஸ்ப்திராத்திரம் பஞ்சராத்திரமதாபிவா||

கூ.

திரிராத்திரம்வாப்ரத்யாவித்யதாசக்தித்விஜோத்தமா:|

தா-ம்.—ஸ்ரீபராசரபகவான் சொல்லுகிறார்.—ருஷிகளே:ஸ்ரீமந்

நாராயணனுக்குப் ப்ரஹ்மோத்ஸவமென்கிறமஹோத்ஸவம் செய்யவே
ண்டும் விதியைச்சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். ப்ரஹ்மோத்ஸவமெ
ன்பது—ஒன்பது நாளாவது, ஏழுநாளாவது, ஐந்துநாளாவது, மூன்
றுநாளாவது தன்சக்திக்கருணமாகச்செய்வதாம்.

௧௭.

அஷ்டமோ2 ந்யாயம் ஸ்ரத்ய மஹாபிவா ||

௩||

ஸ்ரத்யம் ஸ்ரத்யம் வாஸுதேவ்ய சாஸ்த்ரே ||

ஸ்ரத்யம் ஸ்ரத்யம் வாஸுதேவ்ய சாஸ்த்ரே ||

3||

ஆதௌசுபேஹ்நிகர்த்தவ்ய மங்குரார்ப்பணமாதராத் || 2.

ஸ்வண்ணராஜததாம்ராதி பாலிகாஸுப்ரகல்பயேத் |

ஸ்வஸ்திவாசநபூர்வந்து சராவேஷ்வவ்ரணேஷுவா || ௩.

தா-ம்.—உத்ஸவத்திற்கு முதலநாள் சுபலக்ஷத்தில், பொன்னி
னாலாவது, வெள்ளியினாலாவது, செம்பினாலாவது, அல்லது மண்ணி
னாலாவது செய்யப்பட்ட பாலிகையிலாவது, பிளவில்லாத மடக்கிலா
வது மண்நிறைத்து அதில், ஸ்வஸ்திவாசநமென்கிற மந்த்ரத்தைச்
சொல்லி அங்குரார்ப்பணம் (நவதாந்யங்களைக் கலந்து தெளித்தல்)
செய்யவேண்டும். ௩.

ப்ராத் ஸ்னாந்ய விஹாஸேன பூசயே நய்யதம் புகுதே |

நத்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே ருத்ரேஷு ருத்ரேஷு || ௪ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௫ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௬ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௭ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௮ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௯ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௧௦ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௧௧ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௧௨ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௧௩ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௧௪ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௧௫ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௧௬ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௧௭ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௧௮ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௧௯ ||

ப்ரத்யாந்யேஷு ஸ்னாந்யே புவ்யேஷு ஸ்னாந்யே || ௨௦ ||

தா-ம்.—உத்ஸவத்தன்றைக்கு விடியற்காலத்தில் விதிப்படி ஸ்
நாநம் செய்து, பகவத்ஸந்நிதியிற்சென்று, சந்தம், புஷ்பம் தூபம்,
ஐபங்களேஸமர்ப்பித்து, பலவிதமான ப்ரஸாதங்களை அழுதுசெய்யப்

பண்ணிப் பின்பு, புருஷஸூக்தத்தின் பதினாறுருக்குக்களையும் ப்ரணவத்தோடு சேர்த்த கேசவன் முதலிய பன்னிரண்டு திருநாமங்களையும் சொல்லி புஷ்பங்களினு லர்ச்சனைசெய்து அநந்தரம் த்வயமந்தரத்தினுல் நூற்றெட்டு அர்ச்சனைசெய்யவேண்டியது. பின்பு, ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களைச் செவ்வையாயறிந்த பன்னிரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைருத்விக்குகளாக வரிக்கவேண்டியது; அவர்களில் நால்வர் நான்குவேதங்களையும், நால்வர் நான்கு ஸூக்தங்களையும், மற்ற நால்வர் நான்கு மந்த்ரங்களையும் ஜபிக்கக்கடவர்கள். எழி.

ஹோமமண்டபமாஸாத்ய ஜஹுபா த்பாயஸம்ததஃ || ௮ ||

மஹாப்ய கௌஸாயுக் த மகூலக்ஷ ஸாயுதே |

ப்ரத்யுசம் வெஸ்வெஸூகை ப்ரவாப்யைரத்யை || ௯ ||

ததாஸ்ரீபூபாசாப்யாம் மந்த்ராப்யாபசப்ருதகப்ருதக |

சதுர்பி வெஸ்வெ ரூகை ரஹுதர சதம் ப்ருதக || ௧௦ ||

வெஸ்வா வெவகாயுத்ய ஹுத்ய சேஷம் சமாதரே |

ஹோமமண்டபமாஸாத்ய ஜஹுபா த்பாயஸம்ததஃ || ௮. ||

மத்வாஜயகுடஸமயுக்த மக்நௌலக்ஷணஸமயுகே |

ப்ரத்ய்ருசம்வைஷ்ணவைஸ்ஸூக்தை ப்ரணவாத்வயரதந்த்ரிதஃ || ௯. ||

ததாஸ்ரீபூபாசாப்யாம் மந்த்ராப்யாபசப்ருதகப்ருதக |

சதுர்பிபிவைஷ்ணவைர்மந்த்ரை ரஷ்டோத்தரசதம்ப்ருதக || ௧௦. ||

வைஷ்ணவ்யாசைவகாயத்ரயா ஹுத்வாசேஷம்ஸமாசரோத் |

தா-ம்.—பின்பு யாகசாலைக்குவந்து பாவினுற்செய்தப்ரஸாதத்தில் தேன் நெய் வெல்லங்களைக்கலந்து அந்தப்ரஸாதத்தை விதிப்ரகாரமாகப் ப்ரதிஷ்டைசெய்யப்பட்டிருக்கிற அக்நியில் புருஷஸூக்த ஸூக்த பூஸூக்த நாராயணஸூக்த விஷ்ணுஸூக்தங்களின் ருக்குக்களினுல் ஒவ்வொருதரமும், திருமந்தரத்தினாலும் திருத்வாதசாக்ஷரியினாலும் ஷடக்ஷரியினாலும் த்வயத்தினாலும் தனித்தனியே நூற்றெட்டுத்தரமும், விஷ்ணுகாயத்ரியினாலும் ப்ரணவம் முன்னாக ஹோமம்செய்து அதன்பின்செய்ய வேண்டிய பாஸிகாராதநம் முதலியவைகளைச் செய்யக்கடவன். கூல.

தத ஸ்யஸ்த மஹாப்ய சதுர்பி ஸூகை ரூதம் || ௧௧ ||

ப்ரத்யுச பதாப்யை ஸ்ரீசுரீ ஸ்ரீமலபூதம் |

ஹோ ரூக்ஷஸாயுதே ஸ்ரீசுரீமலபூதம் || ௧௨ ||

ஸ்ய ஸ்யுதே ஸ்யமாணுக்ம் நானரத்ன விபூஷிதம் ।

தேஸிந்ஸுபாஸநே ரமே ம்யுதுஷ்ஷ்ணபரிச்சுதே ॥ ௧3॥

விவேச்ய தேவ மூர்ஷ்யதே ருபசாரே ஸ்யமர்ப்யதே ।

ததஸ்ஸயந்தநமாஸாத்ய சதுர்பிஸ்தோரணையுதம்॥ கக,

சத்ரத்வஜபதாகாத்யை ஸ்ஸர்வதஸ்ஸமலங்க்ருதம்।

ஹயையர்லக்ஷணஸம்யுக்தை ஸ்ஸர்வதாமவிபூஷிதை॥ கஉ.

ஸ்வலங்க்ருததஸ்ஸமாயுக்தம் நானாரத்நவிபூஷிதம்।

தஸ்மிந்சபாஸகேரமயே ம்ருதுஸ்லக்ஷணபரிச்சுதே॥ கங.

நிவேஸ்யதேவமர்க்யாத்யை ருபசாரைஸ்ஸமர்ச்சயேத்|

தா-ம்.—பிறகு, நான்கு வாசல்களிடிலும், குடைகொட்டக்கூடிய முதலிய வைகள் கட்டியும், பலவிதமான ரத்னங்களிழைத்தும், கடிவாளம் முதலியவைகளிட்டு சேணம் முதலிய வைகளினாலலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற உத்தமலக்ஷணங்களை யுடைய நான்கு குதிரைகள் கட்டியுமிருக்கிற திருத்தேரின் பேரில் ம்ருதுவாய் இணைந்தழகியதாயிருக்கிற ஆஸநமிட்டு அங்கு ஸ்ரீமந்நாராயணனை யெழுந்தருளப்பண்ணி அர்க்யம் பாத்யம் முதலிய உபசாரங்களினாலாராதனம் செய்யக்கடவன்.

கங.உ.

அஜேதேவிம் ஸமஹ்ரஹ்ய புரத: பதகேஸ்வரம் ॥ ௧௪॥

புஷ்பதோநாகராஜாஸம் புஜயே ச்யுதீஸம்யுதம் ।

பரித ஶ்ஷுபகாதி ஹே ரஹ்ரயே தத: ॥ ௧௫॥

அங்கேதேஹிம்ஸமப்யர்ச்சய புரத:பதகேஸ்வரம்॥ கச.

ப்ருஷ்டதோநாகராஜாஸம் பூஜயேச்சக்திஸம்யுதம்।

பரிதஸ்ஸங்கசக்ராதி ஹேதீர்ப்யர்ச்சயேத்தத:॥ கரு.

தா-ம்.—பின்பந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய மடியில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியையும், முன்னே கருடனையும், பின்னே திருவந்தாழ்வானையும், சுற்றும் சங்கம் சக்ரம் முதலிய திவ்யாயுதங்களையும் ஆராதிக்கக்கடவன்.

சுஷ்டாகாஸ்தீரணேஷு ஹ்ரதேஷு காமுதாதிசாந் ।

ரஹ்ரதேஷு வேதாஷு ததஜானிவ காலரே ॥ ௧௬॥

நேதீஸாஸ புராணாநி ஸர்வத: பரிபூஜயேத் ।

அத்.]

சாமரேஷு ச ஸ்நாஸி விமலாஹ்யபூதீதிஃ || ௧௨||

ஹயேஷு ச ஸுரோமஸ்த்ரௌ டாருகம் நைவயஸ்தரி |

விமலேசா ததத்ரேச ஸ்நாஸார்யா சமர்ப்யைத் || ௧௩||

ஸர்வயோக்த்ரேஷு வேதாஸ்ய சாவித்ரீஹ்நர்ப்யைத் ததா |

ஹிமம் ஸ்யஸ்தந மஹ்யர்ப்யைத் தஸ்திந் தேவம் சமர்ப்யைத் || ௧௪||

சண்டாதிதகாம் ஸ்தோரணேஷுத்வஜேஷுகுமுதாதிகாந் |

ரதசக்ரேஷுவேதாம்ஸ்ச ததங்காநிசகூபரே || ௧௫

ஸேதிஹாஸபுராணாநி ஸர்வதஃபரிபூஜயேத் |

சாமரேஷுசசந்தாம்ஸி விமலாத்யஷ்டசக்திபிஃ || ௧௬.

ஹயேஷுசதுரோமந்த்ராத் தாருகம்சைவயந்தரி |

ஹிமலேசாதபத்ரேச சந்த்ரஸூர்யௌஸமர்ச்சயேத் || ௧௭.

ஸர்வயோக்த்ரேஷுவேதாம்ஸ்ச ஸாவித்ரீமந்தர்ப்பணேததா |

ஹிமம்ஸ்யந்தநமப்யர்ச்சய தஸ்திந் தேவம்ஸமர்ச்சயேத் || ௧௮.

தா-ம்.—அத்திருத்தேரில் நான் குவாசல்களிலும் சண்டன் முதலிய எட்டுத்வாரபாலர்களையும், கொடிகளில் குமுதன் முதலிய கணத்திபர்களையும், நான்கு சக்ரங்களில் நான்கு வேதங்களையும், ஏர்க்காலில் சிஷ்யமுதலிய வேதாங்கங்களையும், சுற்றும் ஸ்ராமாயணம் முதலிய இதிஹாஸங்களையும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலிய புராணங்களையும், சாமரங்களில் காயத்ரீ முதலிய சந்தஸ்ஸங்கங்களையும், குதிரைகளில் திருவஷ்டாசூரம் முதலிய நான்குமந்தரங்களையும், ஸாரதியில் தாருகங்களையும், குடையில் சந்த்ரஸூர்யர்களையும், கடிவாளங்களில் வேதங்களையும் கண்ணாடியில் ஸாவித்ரீமந்தரத்தையும், ஆவாஹநம் செய்து அவைகளுக்காராதநம் ஸமர்ப்பித்துப் பின்பத்திருத்தேரி லெழுந்தருளப்பண்ணி ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குத் திருவாராதநம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது.

ககூ.

யுஷ்மகாஸ்ய ஸ்நாஸ்யேதாந் ப்ரபதௌபரிதௌப்ரஜேத் |

வாஹ்யஹிமம் ஸ்யஸ்த்ரீதே புரதஃ காரயேத் ததா || ௨௦||

புஷ்யஸ்த்ரே ருந்ரஸ்யே ர்ஸிபிஃ பரிதேயைத் |

ஸர்வதஃ புரமாரேஷு ஸ்நாஸம் சேவனம் ஐதே || ௨௧||

ஸ்நாஸே ஸ்ய ப்ரபதௌ ரலகூரம் ஸ்நாஸமஹி ||

ருத்விக்கணஸ்சதுர்வேதாந்ஃப்ரபடன்பரிதோவ்ரஜேத்|
வரத்யகோஷம்ந்ருத்தகீதேபுரத: காரயேத்ததா|| ௨௦.

புண்யஸ்தோத்ராரம்கோரம்யைர் வந்திபி:பரிகீர்த்தயேத்|
ஸர்வத:புரமார்க்கேஷ-சோதநம்ஸேசநம்ஜலை: || ௨௧.

தோரணைஸ்சபதாகாத்யை ரலங்காரம்சபாவஹை: |

தா-ம்.—திருத்தேரைச்சுற்றிருத்விக்குக்கள் வேதங்களை ப்பாரா
யணம்செய்துகொண்டு கூடப்போகவேண்டியது. முன்னேபேரீ மு
தலிய மங்களாவாத்யங்கள் முழங்கவேண்டியது. பாடவேண்டியது.
தேவதாஸிகள் நர்த்தநம்செய்யவேண்டியது. ஸ்துதிபாடகர்கள் ம
னமிசையும்படி விருதுகளைச்சொல்லிஸ்தோத்ரம் செய்யவேண்டிய
து. வீதிகளைச் சுத்தப்படுத்தி ஜலம்தெளிக்கவேண்டியது வழிகளில்
தோரணங்களும் கொடிகளும்கட்டவேண்டியது. ௨௧௧-

ஊத்வ வஸுதேவஸ்ய வீஹ்ய ஸ்மாரணே க்யுதே || ௨௨||

ஊத்வ ஸ்மாரணே ஸ்மாரணே ஸ்மாரணே ஸ்மாரணே ||

ஊத்வ வஸுதேவஸ்ய ஸ்மாரணே ஸ்மாரணே வித்யதே || ௨3||

ஊத்வ வஸுதேவஸ்ய ஸ்மாரணே ஸ்மாரணே வித்யதே ||

ஸ்மாரணே: பிதரஸ்தஸ்ய பதந்திரகேக்ஷணத் || ௨௪||

உத்ஸவேவாஸுதேவஸ்ய வீத்யாஸஸம்மாஜநேக்ருதே || ௨௨.

உச்சிஷ்டகேசபஸ்மாஸ்தி ஸ்ப்ருஷ்வாநஸநாநமாசரேத்|

உத்ஸவேவாஸுதேவஸ்ய ஸ்ப்ருஷ்டாஸ்ப்ருஷ்டிநவித்யதே || ௨௩.

உத்ஸவேவாஸுதேவஸ்ய யஸ்ஸநாதிஸ்பர்சசங்கயா|

ஸ்வர்க்கஸ்தா:பிதரஸ்தஸ்ய பதந்திரகேக்ஷணத்|| ௨௪.

தா-ம்.—ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய உத்ஸவத்தில் வீதியைச் சுத்
தம்செய்தபின்பு எச்சில் மயிர் சரம்பல் எலும்புமுதலிய அசுத்தபதா
ர்த்தங்களைத் தீண்டினாலும் ஸ்நானம்செய்யக்கூடாது. பகவானுடை
ய உத்ஸவத்திலவைகளைத்தீண்டினால் தோஷம் கிடையாது. எவனொ
ருவனவைகளைத் தீண்டி அதினால் தோஷமுண்டென்று நினைத்து
ஸ்நானம்செய்கிறானே! அவனுடையபித்ருக்கள் தேவலோகத்திலிரு
ந்து உடனே நரகத்தில் விழுவார்கள். ௨௪.

ஊத்வ வஸுதேவஸ்ய ஸ்மாரணே ஸ்மாரணே வித்யதே ||

ஸ்மாரணே: பிதரஸ்தஸ்ய பதந்திரகேக்ஷணத் || ௨௪||

2. ⑤.

உரு.

۱۲۵

२५॥

2. Fr.

26.

२.५.

७५॥

3 cl

கயூரேஷ தாமூபலம் தத்யுசாமம் நிவேதயேத் |

அகிஷ் வாசனம் குரூ துஸுமூகதஸ்ப்யைஃ || 3௦||

யுதிஷாம்பேதபாநேந சாமுநிஸுபாஹ்யைஃ |

ஸஸ்புது புஷ்பபர்யஜே சாயயித்யா ரமாயுஷம் || 3௧||

மத்யுசாசனம் குரூ த்யுஸிஸ்தே | தநோஹை |

தத்யுபரதகிஷ்ணம் க்யுத்யா நமஸ்யுத்ய ஜநார்தனம் || 32||

வெஷ்வாநோஜயே த்யுசு த்யாயசாநம் சசரூரம் |

அபிஷேகம்தத: குர்யாத் கந்ததோயைஸ்சவாஸிதை: |

ஸம்பேஷ்ட்யஸூக்தவஸநைர் மதுபர்க்கமநிவேதயேத் || ௨௯.

சபாஸநேநிவேஸ்யாத யூஜயேதுபசாரகை: |

நைவேத்யைர்விவிதைர்பக்ஷைய: பாநகைஸ்சஸூசீதலை: || ௩௦.

கர்ப்புரேணசதாம்பூலம் தத்வாசரமநிவேதயேத் |

ஆகிஷோவாசநம் குர்யாத் குஸூமாக்ஷதஸஞ்சயை: || ௩௧.

ருத்விஜாம்வேதபாடேந ஸாமகாநைஸ்யூபாஹ்வயை: |

பஸ்சாத்துபுஷ்பபர்யங்கே சாயயித்வாரமாயுஷம் || ௩௨.

மங்களாசாஸநம் குர்யாத் புண்யஸ்தோத்ரார்மனோஹரை: |

தத: ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா நமஸ்க்ருத்யஜநார்தநம் || ௩௩.

வைஷ்ணவாந் போஜயேத்பஸ்சாத் பாயஸாநம்ஸசர்க்கரம் |

தாம்.—பின்பு பரிமளம் சேர்த்தசந்தநதீர்த்தத்தினால் திருமஞ்சுசம்செய்து வெண்வஸ்தரத்தைச் சாத்தி மதுபர்க்கம் கண்டருளப்பண்ணி அநந்தரம் வேறு ஸிம்ஹாஸநத்திலெழுந்தருளப்பண்ணி அர்க்யம் முதலியவைகள் ஸமர்ப்பித்துப் பலவிதமானப்ராஸாதங்களும் திருப்பணியாரங்களும் திருக்கன்னலமுது மமுது செய்யப்பண்ணி, பச்சைக்கர்ப்பூரம் முதலிய வாஸநை வஸ்துக்கள் கலந்துதாம்பூலம் ஸமர்ப்பித்து ஆசமநம் ஸமர்ப்பித்துப் பின்பு ருத்விக்குகள் புஷ்பம் துளசி அக்ஷதைகளைக் கைகளிற் கொண்டு வேதங்களைச் சொல்லி இந்தஸரீ எப்போதும் செல்லவேண்டுமென்றுப் பார்த்தித்துப் பின்பு ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பூம்பள்ளியில் பள்ளிகொள்ளச்செய்து இன்பமானஸ்தோத்ரங்களைச் சொல்லி மங்களாசாஸநம்செய்து பிறகு ப்ரதக்ஷிணம்செய்து தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து அநந்தரம் பால் சர்க்கரைசேர்த்தப்ராஸாதத்தினால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யமுதுசெய்யப்பண்ணிவைக்க வேண்டியது.

ஃஸ்துமம் தகா ராத்ரோ கர்வீத சுசுபாஹம் || 38 ||

ஃஸம் ப்ரதிதினம் கர்வா ட்யாவதீதா ஸமாஹம் ।

அந்நை சாஹஸ்தம் கர்வா த்யுஷ்யத்யை மஹாரே || 39 ||

ப்ரஹ்மே த்யுஷ்யத்யை ஸ்மாஹம் ஸ்மாஹம் ஸ்மாஹம் ।

விஷ்ணு ரெஷ்யத்யை ஸ்மாஹம் ஸ்மாஹம் ஸ்மாஹம் || 40 ||

தர்வயத்யை பித்யை ஸ்மாஹம் ஸ்மாஹம் ஸ்மாஹம் ।

கோடபஸ்திரத்யை த்யுஷ்யத்யை ஸ்மாஹம் ஸ்மாஹம் || 41 ||

த்ர ஸ்மாஹம் த்யுஷ்யத்யை ஸ்மாஹம் ஸ்மாஹம் ।

பக்தோத்ஸவம் ததாராத்ரோ குர்வீத ஸுபாஹம் || 42 ||

ஏவம்பரதிதிகம் குர்வாத் யாவத்திக்ஷாஸமாபகம் |

அந்தேசாவப்ருதம் குர்வாத் புண்யதோயேமநோஹரே || 43 ||

ப்ரபடேத்விஷ்ணுஸூக்தாநி பாவமாநீர்விஸேஷத: |

விசிஷ்டைர்வைஷ்ணவைஸ்ஸார்த்தம் ஸ்நாதவ்யம் ததாரபக்தித: ||

தர்ப்பயித்வாபித்ருந்தேவாந் ஸர்வாங்காமாந்ஸமஸ்துகே || 44 ||

கோடிஜம்மாஜிதாத்ரபாத் ஜ்ஞாநதோஜ்ஞாநதோபிவா || 45 ||

ததர்ஸநாத்வாவிதாநேந முச்யதேநாத்ரஸம்சய: |

தா-ம்.—அவ்விதமாகவே ஆழ்வா ராசார்யர்களுக்கும் ராத்ரியில்

மஹோத்ஸவம் செய்யவேண்டியது. இவ்விதமாகத் தான்ஸங்கல்

பித்த (௩ - ௫ - ௭ - ௯) நாள்வரையில் திரந்தோறு முத்ஸவம்செய்து

கடைசிநாளில் புஷ்கரிணி ஆறுமுதலிய புண்யதீர்த்தத்தில் பகவந்மா

ஹாத்ம்யப்ரதிபாதகங்களாயிருக்கிறபுருஷஸூக்தம்முதலியவைகளை

யும் பவமாநஸூக்தங்களையும் சொல்லி அவப்ருதமென்கிற மங்களஸ்

நாகம் (தீர்த்தவாரி) செய்வித்துப் பின்பந்ததீர்த்தத்தில் பாகவதர்க

ளோடுகூடத் தான் ஸ்நாகம்செய்யவேண்டியது. அத்தீர்த்தத்தில்

தேவபித்ருதர்ப்பணங்களைச் செய்தால் ஸமஸ்தமரோகங்களையும்

டையக்கடவன். அநேகஜம்மங்களில் தெரிந்தும் தெரியாமலும் செ

ய்தபாபங்களெல்லாம் அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நாகம்செய்தால் நீக்கிவிடுமெ

இதில் ஸம்சயமில்லை.

௩.௭.௨.

தத: ப்ரவேஷ்யத்யைதத: தீனம் துலஸிகாஸுமே || 39 ||

பூபயத்யை த்யுஷ்யத்யை தீனம் தீனம் தீனம் ।

தீனம் தீனம் தீனம் தீனம் தீனம் தீனம் தீனம் || 40 ||

ததஃப்ரவேஸ்யாயதநம் தேவம்துளஸிகாஸுமைஃ|| ௩௮.

பூஜயித்வாவிதானேந வேதோபநிஷதம்படேத்|

லைஷ்ணவாந்போஜயேத்பக்த்யா சாஸிஷோவாசநம்சரேத்||௩௯||

தா-ம்.—தீர்த்தவாரியானபின்பு ஸ்ரீமந்நாராயணனைக்கோயிலுக்
கெழுந்தருளப்பண்ணி துளஸிகளினாலும் புஷ்பங்களினாலும் அர்ச்ச
னைசெய்து வேதங்களிற்கடைசியான உபநிஷத்துக்களைப்பாராயண
ம் (சாத்துமுறை) செய்யவேண்டியது. பின்பு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களு
க்குத்தீயாராதநம்செய்து ஆசீர்வசநம் (அதுக்ரஹம்) சொல்லவே
ண்டியது.

௩௯.

வீசம் முஹூத்ஸம் குரூயத்ஸ்வீதீமாஸம் யநாவிதி |

ஸ்ரீஸிம்வத்ஸரம் வாபி நிஜச் சூத்யஸுநாரதஃ || ௪௦||

ஏவம்மஹோத்ஸவம்குர்யாத் ப்ரதிமாஸம்யதாவிதி|

ப்ரதிஸம்வத்ஸரம்வாபி நிஜசக்த்யதுஸாரதஃ|| ௪௦.

தா-ம்.—இவ்விதமான மஹோத்ஸவமென்கிற ப்ரஹ்மோத்ஸவத்
தை மாதத்திற்கொருதரமாவது அதற்குச் சக்தியில்லையாகில் வருஷ
த்திற் கொருதரமாவது செய்யவேண்டும்.

௪௦.

ஏயநே ஸ்ரீமஹே விஷ்ணு ரஸநா விரேஷதஃ |

ஸ்ரீஸிம்வத்ஸரம் வாபி நிஜச் சூத்யஸுநாரதஃ || ௪௧||

சயநேபோதநேவிஷ்ணோர் வஸந்தாதெளவிசேஷதஃ|

ப்ரத்யப்தமுத்ஸவம்குர்யாச் சாஸ்த்ரமார்க்கேணவைஷ்ணவஃ||௪௧.

தா-ம்.—சயந ஏகாதசியிலும் போதநஏகாதசியிலும் வஸந்தருது
விலும் சாஸ்த்ரத்திற்கொல்லியவிதிப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு வரு
ஷந்தோறு முத்ஸவம் செய்யவேண்டியது.

௪௧.

ஸஷ்டாஸ்ரவிதாநேந ததாவைகாநஸைவா|

ஸ்ரீஸிம்வத்ஸரம் வாபி நிஜச் சூத்யஸுநாரதஃ || ௪௨||

பஞ்சராத்ரவிதானேந ததாவைகாநஸைவா|

ஸ்ம்ருத்யுக்தேநாதவாகுர்யாத் க்ரியாலோபம்நகாரயேத்|| ௪௨.

தா-ம்.—ஸாக்ஷாத் பகவானருளிச்செய்த பஞ்சராத்ர சாஸ்த்ர
த்தின்விதிப்படியாவது, விகநஸ மஹாமுனிவர் சொன்னவைகாநஸ
சாஸ்த்ரத்தின் விதிப்படியாவது, தர்மசாஸ்த்ரத்தின் விதிப்படியாவது
கீழ்ச்சொன்ன நித்யநைமித்திக மஹோத்ஸவங்களை விடாமற் செய்ய
வேண்டியது.

௪௨.

ததீயாராதநம் புண்யம் வக்ஷ்யாமி முநிஸத்தமா:|

யதந்வேஷணமாத்ரேண ஸர்வபந்தாத்விமுச்யதே|

க.

நாத:பரதரம்புண்யம் த்ரிஷ்ணோகேஷ்வித்யதே|

ஸர்வகாமப்ரதம்ந்ரூண மத்யந்தப்ரீதிதம்ஹரே:|

உ.

தஸ்மாத்தபரதம் ஸ்ரேயோ நாஸ்திஸத்யம்ப்ரவீமிவ:|

ஸ்ரீபராசரபகவான்சொல்லுகிறார்.

தா-ம்.—மஹர்ஷிகளே ! இனித்ததீயாராதநத்தின் விதத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். அதைக்கேட்டாலும் புண்யமுண்டு. இதையாராய்ந்தவன் திரும்பிஸம்ஸாரத்தை யடையான். இதைக்காட்டிலும் உத்தமமான கர்மம் மூன்றுலகங்களிலும் கிடையாது. அதெப்படியென்றால்—இது நினைத்ததையெல்லாம் கொடுக்கும். ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவும் த்ருப்தியடைவர். ஆகையால் இதைக்காட்டிலுமுயர்ந்த தொன்றுமில்லை. நானுங்களுக்குண்மைவையச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

உ.௨.

భక్తపూజనమహత్త్యం శృణుభ్యం మునిసత్తమా: ||

3||

సాహస్రవార్షికీ పూజా విష్ణో ర్భగవతో ద్విజా: |

సక్యద్భగవతార్పయా: కలాం నా ర్హతి ஸ்டஜீம் || ௪||

பக்தபூஜநமாஹாதம்யம் ஸ்ருணுத்வம் முநிஸத்தமா:|

ங.

ஸாஹஸ்ரவார்ஷிசீபூஜா விஷ்ணோர்பகவதோத்விஜா:|

ஸக்ருத்பாகவதார்ச்சாயா: கலாம்நார்ஹதிஷோடசிம்||

ச.

தா-ம்.—மஹர்ஷிகளே! பாகவதாராதநத்தின் மாஹாதம்யத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். ஆயிரம் வருஷமாகச்செய்த பகவதாராதநமும் ஒருக்கால்செய்த பாகவதாராதநத்தின் பதினாறிலொருபங்கோடும் ஸமாநமாகமாட்டாது. (பகவதாராதநத்தைக்காட்டிலும் பாகவதாராதநம் மிகவும் சிறந்தது.)

సక్యత్సంపూజనం తేషాం ముక్తిదం పాపినా మపి |

ఏవం భగవతో విప్రా హரிணో క్తం ப்ரீமோ புரா ||

௩||

ஸதீயபூஜாஹ்ருஷ்டேந தத்வோவக்ஷ்யாமிநிஸ்சிதம்|

ஸக்ருத்ஸம்பூஜநம்தேஷாம் முக்திதம் பாபிநாமபி|

ஏவம்பகவதாவிப்ரா ஹரிணோக்தம் ஸ்ரியைபுரா||

௫.

ததீயபூஜாஹ்ருஷ்டேந தத்வோவக்ஷ்யாமிநிஸ்சிதம்|

தா-ம்.—பாகவதர்களை யொருகால் பூஜித்தால் அவன் எவ்வளவு பாபியாயினும் ஸமஸ்தபாபங்களில் நின்றும்நீங்கி மோக்ஷத்தையடை யக்கடவன். ருஷிகளே ! முன்பொருக்கால் பகவான், பாகவதாராதர த்தினுல்த்ருப்தியடைந்து அப்போதுஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியைப்பார்த்தொ ருவார்த்தையை ஸித்தாந்தமாகச் சொன்னார். அதை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். ரு.உ.

మత్స్యేణామౌ చ్చతగుణం మద్భక్తస్య తు వస్తనమ్ || ౬||

మన్నె వేద్యా చ్చతగుణం మద్భక్తస్య తు భోజనమ్ |

மத்ப்ரணமாச் சதகுணம் மத்பக்தஸ்யதுவந்தநம் ||

கூ.

மந்ஸைவேத்யாச்சதகுணம் மத்பக்தஸ்யதுபோஜநம்|

தா-ம்.—எனக்குநமஸ்காரம்செய்வது வைவேத்யம் ஸமர்ப்பிப்ப தைக்காட்டிலும் என்பக்தனுக்கு நமஸ்காரம்செய்வதும் போஜநம் செய்விப்பதும் நூறுமடங்கு அதிகம் என்று பகவான் சொல்லியிருக் கிறாராகையால் பாகவதாராதரம் மிகவும் சிறந்தது. கூ.உ.

యథా తుప్యతీ దేవீ శో మహా భగవతార்பనாத் || ౭||

తథా న తుప్యதீశீஷో విధிవ త్వார்பనாதம் |

யதாதுஷ்யதீதேவேசோ மஹாபாகவதார்ச்சநாத்||

எ.

ததாநதுஷ்யதீஸ்ரீசோ விதிவதஸ்வார்ச்சநாதபி|

தா-ம்.—பாகவதர்களை யாராதிப்பதினால் ஸ்ரீமந்நாராயணன் த்ருப்தியடைவதுபோல் தன்னையாராதித்ததினாலு மவ்வளவுத்ருப்திய டையமாட்டான். எ.உ.

యాந் పశ్యంతి మహాభాగాః కృపయా పాపినో పి చ || ౮||

తే విశుద్ధాః ప్రయాంత్యేన శాశ్వతం భగవత్పదమ్ |

யார்பஸ்யந்திமஹாபாகாஃ க்ருபயாபாபினோபிச||

அ.

தேவிசுத்தாப்ரயாந்த்யேவ ஸாஸ்வதம் பகவத்பதம்|

தா-ம்.—மஹாபாகவதர்கள் யாரையருள்புரிந்து பார்க்கிறார்களோ? அவர்கள் பாபிகளாயினும் இவர்கள்கடாக்ஷத்தினால் பரிசுத்தர்களாய் அழிவில்லாத ஸ்வைகுண்டத்தை யடைவார்கள். அ.உ.

மஹாபாகவதலக்ஷணம்.

అర్ధపశ్చాత్తత్యజాః పశ్చ సన్సౌర సన్స్కృతాః || ౯||

௯||

ఆకారత్రయసంపన్నా మహాభగవత స్త్వతాః |

அர்த்தபஞ்சகதத்வஜ்ஞா; பஞ்சஸம்ஸ்காரஸம்ஸ்க்ருதாஃ|| கூ.
ஆகாரதர்மஸம்பந்நா மஹாபாகவதாஸ்ஸம்ருதாஃ|

தா-ம்,—மஹாபாகவதர்கள் யாரென்றால், ஸ்வ(ஜீவ) ஸ்வரூபம்
பர (பரமாத்ம) ஸ்வரூபம், உபாய (சித்தோபாயமான ஈஸ்வர) ஸ்வ
ரூபம், விரோதி (தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள முயலுகை, பிற
ர்க்கடிமைப்பட்டிருக்கை முதலியவைகளின்) ஸ்வரூபம், பல (ப்ராப்
யமான கைங்கர்யத்தின்) ஸ்வரூபம், இவைகளை யதார்த்தமாயறிந்த
தும், தாபம், (ஸமாஸ்ரயணம்), புண்ட்ரம் (பகவத்பாதாக்ருதியாக
திருமண் காப்பையணிதல்), நாமம் (பகவானுடையவும் பாகவதர்க
ளுடையவும் திருநாமத்தைத் தானிட்டிக்கொள்ளல்), மந்த்ரம் (திரு
மந்த்ரத்வய சரமஸ்வீலாகங்களை ஆசார்யனுடைய உபதேசத்தாற்பெ
றுதல்), யாகம் (பகவத்பாகவதராதம்), ஆகிய இந்தபஞ்சஸம்ஸ்கா
ரங்களையடைந்தும், அந்ந்யார்ஹசேஷத்வம் (பிறர்க்கடிய னன்றிக்
கே ஈஸ்வரனுக்கடிமைப்பட்டிருத்தல்), அந்ந்யசரணத்வம் (பிறரை
த்தஞ்சமாக நினையாதே ஈஸ்வரனைத்தஞ்சமாக நினைத்திருத்தல்), அ
ந்ந்யபோக்யத்வம் (தன்னைப்பிறருகந்தநுபவிக்கையன்றிக்கே ஈஸ்வ
ரனுகந்தநுபவிக்கும் படியிருக்கை), ஆகிய மூன்று ஆகாரங்களினால்
நிறைந்து மிருக்கிறவர்கள் மஹாபாகவதர்களென்று பெரியோர்கள்
சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

கூதி.

ममं भूगवस्य त्रयसं विमलं शुभम्॥

௧௦॥

தத்புலம் மஹம் ப்ரீக்ம் யதா விஷ்ணுபதம்சுபம்||

மஹாபாகவதாயத்ர வஸந்தி விமலாஸ்ஸரூபாஃ|

க0.

தத்ஸ்தலம் மங்களம்ப்ரோக்தம் யதாவிஷ்ணுபதம்சுபம்||

தா-ம். —காமம்க்ரோதம் முதலியதோஷங்களில்லாமல்ஸத்வகு
ணத்தையே ப்ரதாநமாகவுடைய மஹாபாகவதர்க ளெவ்விடத்தில்
வாஸம்செய்கிறார்களோ? அவ்விடம் ஸ்ரீவைகுண்டம்போல் மங்கள
கரமாயிருக்கும்.

க0௨.

ஸ்ரீமஹாபாகவதர் ஸ்ரீபாததாளியிந்மஹிமை.

यस्य मूर्ध्नि स्थितं नमो वैष्णवाङ्गीरसं शुभम्॥ ௧௧॥

గజాదిసర్వభీణాని తావత్తస్య స్త్య సంశయమ్ |

யஸ்யமூர்த்நிஸ்திதம் யாவத் வைஷ்ணவாங்க்ரிரஜஸ்ஸரூபம்|| கக.

கங்காதிஸர்வதீர்த்தாநிதாவத்திஷ்டந்த்யஸம்சயம்|

அத்]

பராசாவிசிஷ்ட பாமதர்மசாஸ்தரம்.

கௌ

தா-ம்.—எவனுடைய சிரஸ்ஸில் எதுவரையில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாத தூளியிருக்கிறதோ? அந்தசிரஸ்ஸி லதுவரையில் கங்கைமுதலிய ஸகலபுண்யதீர்த்தங்களும் வாஸம்செய்யும் இதில் ஸம்சயமில்லை.

ககௌ.

ஸ்ரீபாததீர்த்தமஷிமை.

புறயிஷ்ட மிடம் குஹ்யம் மஹாபாதகநாமபி || ௧௮||

வெஷ்வாஜீ ஜலா புஷ்யம் பக்யாஸம்ப்ராஸ்யதேயதி |

பிராயஸ்சித்தமிதம் குஹ்யம் மஹாபாதகநாமபி ||

ககௌ.

வைஷ்ணவாங்கிரிஜலம் புண்யம் பக்யாஸம்ப்ராஸ்யதேயதி |

தா-ம்.—ப்ராஹ்மஹத்தை, ஸாராபாநம் முதலிய மஹாபாபங்களைச் செய்திருந்தபோதிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை பக்தியுடன் ஸ்வீகரித்தால் அப்பாபங்களுக்கிலவே ப்ராஸ்யசித்தமாகும். (ஸமஸ்தபாபங்களும் நீங்கும்). இதுபரமரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் வெளியிடக்கூடாது.

ககௌ.

தளிகைப் ப்ராஸாதத்தின் மஷிமை.

ஸீடீஜநாஸ்தம் பாஸம் ஜாநதீ ஜாநதீ பிவா ||

௧3||

ஸத்யம் ப்ராஸ்யதே ந்யாஸம் வெஷ்வாஜீ ஜலா புஷ்யம் பக்யாஸம்ப்ராஸ்யதேயதி |

கோடிஜந்மாந்ஜிதம்பாபம் ஜ்ஞாநதோஜ்ஞாநதோபிவா || ககௌ.

ஸத்யம் ப்ராஸ்யதேந்ஞாநம் வைஷ்ணவோச்சிஷ்டபோஜநாத்.

தா-ம்.—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களமுதுசெய்து மிகுந்த தளிகைப் ப்ராஸாதத்தை ஸ்வீகரித்தால் அநேக ஜந்மங்களி லறிந்து மறியாமலும் செய்த ஸகலபாபங்களும் சிகரத்தில் நசித்துப்போம்.

ககௌ.

மஹாபாகவதாயேதே வைஷ்ணவாத்விஜஸத்தமாய ||

௧4||

அந்யேத்வவைஷ்ணவா ப்ரோக்தா ரஜஸாதமஸாவ்ருதா ||

மஹாபாகவதாயேதே வைஷ்ணவாத்விஜஸத்தமாய ||

ககௌ.

அந்யேத்வவைஷ்ணவா ப்ரோக்தா ரஜஸாதமஸாவ்ருதா ||

தா-ம்.—கீழ்ச்சொன்ன மஹாபாகவதலக்ஷணம் யாரிடத்திலிருக்கிறதோ? அவர்களே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்று சொல்லப்படுவார்கள். ரஜோகுணம் தமோகுணம் மேலிட்டவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக மாட்டார்கள்.

ககௌ.

நாத: ஸரதரம் தீர்த்தம் பௌஷ்டாஜி ஜலா ஸுபாதி || ௧௫||
தேஷாம்பாத ஜலம்சுத்தம் கங்காமபிபுராதிலி ||

நாத:பரதரம் தீர்த்தம் வைஷ்ணவாங்கிரிஜலாச்சுபாத் || கரு.
தேஷாம்பாத ஜலம்சுத்தம் கங்காமபிபுராதிலி ||

தா-ம்.—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைக் காட்
டிலும் மேன்மையான தீர்த்தம் கிடையாது. ஏனென்றால், எல்லாத்
தீர்த்தங்களிலும் கோதாவரி கங்கை பெரிய தீர்த்தமெனப்படும். அக்
கோதாவரி கங்கையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தி
னால் பரிசுத்தமாயிற்று. கரு.

சாபாத்து ரஹுநாஸ்ய விமுக்தா கௌதமீநதி || ௧௬||
பௌஷ்டாஜி தீர்த்தம் ஸுபாதி ||

சாபாத்து ராகுநாஸ்ய விமுக்தா கௌதமீநதி || கரு.
வைஷ்ணவீஸ்வரதீர்த்தேந ஸங்கதா சுத்தவாரிணா ||

தா-ம்.—அதெப்படியென்றால், கோதாவரிநதியைச் சுக்ரவர்
த்தித்திருமகன், நீஸ்வரதத்துக்குயோக்யதை யற்றுப்போகக்கடவா
யென்று சரிக் கப் பின்பு அந்நதியானது விஷ்ணுபக்தியையுடைய ம
ஹாபாகவதையான ஒருஸ்தீரீஸ்வரதம்செய்த புண்யதீர்த்தத்தோடு
சேர்ந்து அச்சாபத்தைப் போக்கிக்கொண்டு எல்லோரும் தன்னிட
த்தில் ஸ்வரதம்செய்ய யோக்யதை பெற்றது. கரு.

ரஹுநாஸ்ய விமுக்தா கௌதமீநதி || ௧௭||

ந ஷாசு ததா ஸுபாதி கௌதமீநதி ||

தேஷாம்பாத ஜலம்சுத்தம் கங்காமபிபுராதிலி || ௧௮||

ந ஷாசு ததா கௌதமீநதி கௌதமீநதி ||

அஷ்டபுரம் ஸுபாதி கௌதமீநதி || ௧௯||

விவம் ஷாசு ததா கௌதமீநதி கௌதமீநதி ||

புரஸூத்ய மூநீஸ்வரதம் ரஹுநாஸ்ய விமுக்தா கௌதமீநதி || ௨௦||

கௌதமீநதி கௌதமீநதி கௌதமீநதி ||

கௌதமீநதி கௌதமீநதி கௌதமீநதி || ௨௧||

சபரிஸ்நு நபுக்ஷேந சஜதா ஸுதவாரிணா ।
 மூக்தா ஸீதாசரிஜ்ஜே மம சாசா ஧்யவிஷயி ॥ ௨௨॥
 ஐத்யுக்ய ஧ஸமாஶ்யப்ய சபாஸ்ய சீவிதம் ஜலம் ।
 கௌதம்யா நஜதம் சுகீ லோகாநாம் பிதகாம்யயா ॥ ௨௩॥
 ததஃஸுஶ்யதி லோகே ஸ்நி கௌதமீ ஸுததாந் கதா ।
 தீர்த்தாநா மூக்ருதாலோகே வெஷ்வாய் ஸீரநஜமாநீ ॥ ௨௪॥
 தஸ்தாநு வெஷ்வாஃபாஜாய் சாஸயநி ஜகத்ருயம் ।
 கீஸாஸாஹி ஧கம் க்ரேஷ்நீர்ததாநம் ந ஸாஸயை ॥ ௨௫॥

ரக்ஷஸாபஹ்ருதாவேதி ப்ருஷ்டாஸீதா மஹாத்மநா ௧௭.
 ரசசாகததாவக்தும் கௌதமீதமஸாவ்ருதா

தேரசுப்தாததாகங்கா ராகவேணமஹாத்மநா ௧௮.

நசம்ஸஸிசதுர்புத்தே ஜ்ஞாத்வாபிமமஜாரகிம் |
 அத்யப்ரப்ருதி ஸர்வைஸ்த்வம் நஸ்ததவ்யாபவிஷ்யஸி ௧௯.

ஏவம்சப்தாபவத்கங்கா ராகவேண மஹாத்மநா |
 புரஸ்க்ருத்யமுநீந்ஸர்வாந் ராகவம் சரணம்கதா ௨௦.

க்ருதாஞ்ஜலிபுடா தீரோ துஷ்டா வாகுநந்ததம் |
 க்ருபயாப்ராஹதேவேசோ கௌதமீம் சரணம்கதாம் ॥ ௨௧.

சபரீஸ்நாநபுண்யேந ஸங்கதா சுத்தவாரிணா |
 முக்தாகோதாவரீ கங்கே மமசாபாத்பவிஷ்யஸி ௨௨.

இத்யுக்த்வாததுஷாக் நுஷ்ய சபர்யாஸேவிதம்ஜலம் |
 கௌதம்யாஸங்கதம்சக்ரே லோகாராம் ஹிதகாம்யயா ॥ ௨௩.

ததப்ரப்ருதிலோகேஸ்மிந் கௌதமீ சுத்ததாம்கதா |
 தீர்த்தாநாமகர்யதாலோகே வைஷ்ணவ்யாஸ்தீர்த்ததஸங்கமாத் ॥ ௨௪.

தஸ்மாத்துவைஷ்ணவாபூஜ்யாஃ பாவயந்திஜகத்த்ரயம் |
 தேஷாம்பாதேராதகம் ச்ரேஷ்ட தீர்த்தபூதம்நஸம்சயை ॥ ௨௫.

தாம்.—அக்கதையை விவரித்துச் சொல்லுகிறது.—ஸீதாபிரா

ட்டியை இராவணனெடுத்துக்கொண்டு போனபின் சக்ரவர்த்தித்திரு
 மகன் வந்துபார்த்து பிராட்டியைக்காணாமல், கோதாவரியே! ஜாரகி
 காணவில்லை; இராக்கதனவனாவது எடுத்துக்கொண்டுபோனானு;
 இன்னுமெங்கேயாவது போயிருக்கிருளா சொல்லென்று கேட்க
 கோதாவரி, சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்குப்பயந்து ஸீதாபிராட்டியை;

அதர்மம் ஐவ்யேவ துவதேவம் நிர்ஹயேத் ।

ஹ்யேவம் நமஸ்யுத்ய நிபுத்ய ஸ்வகூஹம் விதேத் ॥ 3௪॥

நாஸ்தீயா ட்வைஸ்ய ஸ்நி ஸ்நுநுப்யஸ்ய லைஸ்யவா ॥

மநஸ்யுத்யஸம்யுத்ய ஸ்நி ஸ்நுநுத்ய புநஃ புநஃ ॥ ௪௦॥

வீசம் ஸம்பூஜயே ந்யுத்ய யாவஜீவம் ந ஸந்த்யை ॥

மஹாபாகவத்யுத்ய ஸ்நி ஸ்நுநுத்ய ஸ்நி ஸ்நுநுத்ய ॥ ௪௦॥

வைஷ்ணவாநாகதாஸ்த்ருக்வா புஞ்ஜாஹோபிஹிவைஷ்ணவஃ॥ ௨௯.

த்ருதமுத்தாயஹர்ஷேண ப்ரத்யுத்கச்சேதத்வராந்விதஃ।

சிரஸ்யஞ்ஜலிமாதாய கச்சேத்யாவத் துதர்சகம்॥ ௩௦.

த்ருஷ்ட்வாஸத்யோமஹாபாகாந் ப்ரணமேத்தண்டவத்புவி।

நிக்ஷிப்யசரணௌமூர்த்நி ப்ரணமேச்ச புநஃபுநஃ॥ ௩௧.

ப்ரவேசயித்வாஸ்வக்ருஹம் பாதௌ ப்ரக்ஷாஸ்யேத்ஸ்வயம்।

ஆசாந்தாநாஸதேஸ்தக்ஷணே ரம்பேஸம்யங்கிவேசயேத்॥ ௩௨.

கௌசேயம்விஷ்ட்ரமதத்வா பாத்யார்க்யாஜிஸ்ஸமர்ப்பயேத்।

கத்தஸ்வரயுக்தாபிஃ ப்ரியவாக்பி ஸ்ஸமர்ச்சயேத்॥ ௩௩.

பாதௌப்ரக்ஷாஸ்யேத்பாத்ரே பவித்ரே கந்தவாரிண।

அர்க்யமாசமநமதத்வா கந்தபுஷ்பைஸ்ஸமர்ச்சயேத்॥ ௩௪.

மதுபர்க்கம்ததோதத்வா சாஸ்த்ரமார்திகணவைஷ்ணவஃ।

ஆசாந்தாந்யுத்யேத்பக்த்யா ஸ்வர்ணவஸ்த்ராதிபூஷணஃ॥ ௩௫.

பலைஸ்சவிவிதைர்பக்ஷயை ஸ்தாம்பூலேஸமாஹிதஃ।

தத்தீர்த்தம்ப்ராசயேத் வித்வாந்புத்ரதாரஸாஹ்நுஞ்ஜலஃ॥ ௩௬.

போஜயேதந்நபாதாயை ஸ்ஸக்த்யாபக்திஸமந்விதஃ।

சாயயித்வாஸம்சம்யாயாம் பாதௌஸம்வாஹயேச்சகணஃ॥ ௩௭.

ப்ரஸ்திதேஷுக்ருஹாத் தேஷுசாஸ்த்ரமாத மதுவ்ரஜேத் ।

ப்ரணம்யாதவிஸ்ருஷ்டஸ்தைஸ் திஷ்டேதத்நதர்க்ஷணம்ஸம்சா॥ ௩௮.

அதர்சகம்பவேத்யாவத் தாவதேவம் கிரிக்ஷயேத்।

பூப ஏவம்ஸத்ருத்ப சிவ்ருத்பஸ்வக்ருஹம்விசேத்॥ ௩௯.

நாஸநீயாத்வைஷ்ணவஸ்தஸ்திந் நதுவ்ரஜ்யசுவைஷ்ணவாந்।

மநஸ்தந்தாபஸ்யுக்தஸ்த் சிந்தயித்வா புநஃபுநஃ॥ ௪௦.

ஏவம்ஸம்பூஜயேந்நித்யம் யாவஜ்ஜீவம்நஸம்சய॥

மஹாபாகவதாந்பக்த்யா துஷ்ட்யர்த்தம் சார்வஃபாணிஃ॥ ௪௧.

தா-ம்.—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யாராதிக்கும் விதமென்னவென்

றுல்—ஸ்ரீவைஷ்ணவனுவன், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வருவதைக்கேட்

இதம்ரஹஸ்யம்பரமம் நைவாக்யேயம்மஹர்ஷிபிஃ|

பவதாம்வைமயாப்ரோக்த மேதத்வைஷ்ணவமுத்தமம்|| ச௨.

தா-ம்.—ஸர்வோத்தமமான இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மமானது பரமரஹஸ்யம்; ஒருவர்க்கும் சொல்லக்கூடாது. இதைநானுங்களுக்குச் சொன்னேன். மற்றருஷிகள் சொல்லார்கள். ச௨.

நாஸ்ய ஸ்ருனிவரத்ரிஷ்டா ஸாரிஸம்ஸ்ரயணா ஸ்ருணம் !

நாஸ்ய ஸ்ருனிவரத்ரிஷ்டா ஸாரிஸம்ஸ்ரயணவிநா ||

௪3||

நாஸ்யஸ்முதிவரஸ்ரேஷ்டா ஹரிஸம்ஸ்ரயணாந்ருணம்|

நாஸ்யஸ்முதிவரஸ்ரேஷ்டா ஹரிஸம்ஸ்ரயணம்விநா||

ச௩.

தா-ம்.—வாரீர் மஹர்ஷிகளே! ஸ்ரீமந்நாராயணனை யாஸ்ரயிக்கையே மதுஷ்யர் ஸத்தியடைகைக்கு ஹேது;வேறென்று ஹேதுவாக மாட்டாது. மஹர்ஷிகளே! வேறென்று ஸத்திக்கு ஹேதுவாக மாட்டாது. (கேட்கிறவர்களுக்குத் தன்வார்த்தையில் த்ருடமாக நம்பிக்கைக்காகவும் இதுவே உண்மையென் றவர்களுக்கறிவிக்கைக்காகவும் இரண்டுதரம் ஸ்ரீபராசரபகவானருளிச்செய்தார்.) ச௩.

வீவம் ஸாஸரேஷ்டா ஸ்ருணம்ஸ்ரயணா ஸ்ருணம் !

ஸர்வ வஹ்நி ஸ்ருணம் ஸ்ருணம் ஸ்ருணம் ஸ்ருணம் ||

௪௪||

ஏவம்பராசரேணோத்தம சாஸ்த்ரம்ஸ்ருதவாமஹர்ஷயஃ|

ஸர்வஏவாபவந்ஸம்யக் ப்ரபந்நாஸ்தேஜநார்த்ததம்||

ச௪.

தா-ம்.—இவ்விதமாய் ஸ்ரீபராசரபகவானருளிச்செய்த தர்மசாஸ்த்ரத்தை ருஷிகள் கேட்டு அவர்களெல்லாரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் ப்ரபத்திசெய்தார்கள். ச௪.

பகவம்ஸ்த்வத்ப்ரஸாதேந ஸநாதாஸஸுகிரோவயம் |

பகவம்ஸ்த்வத்ப்ரஸாதேந ஸநாதாஸஸுகிரோவயம் ||

௪௫||

பகவம்ஸ்த்வத்ப்ரஸாதேந ஸநாதாஸஸுகிரோவயம்|

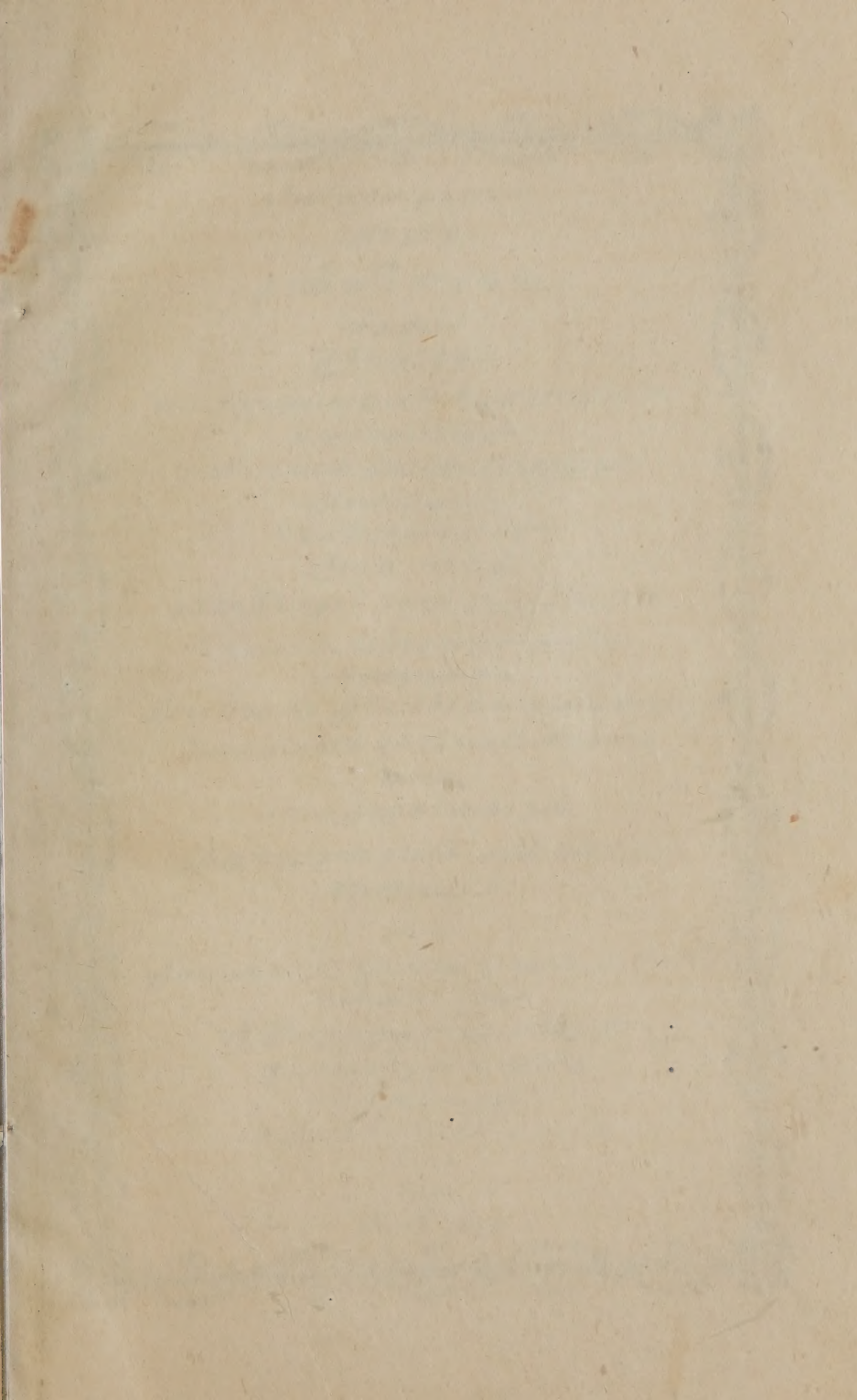
க்ருதார்த்தாஸ்சமுநிஸ்ரேஷ்ட ஸாக்ஷாத் தர்மஸ்த்வமேவநஃ || ச௫.

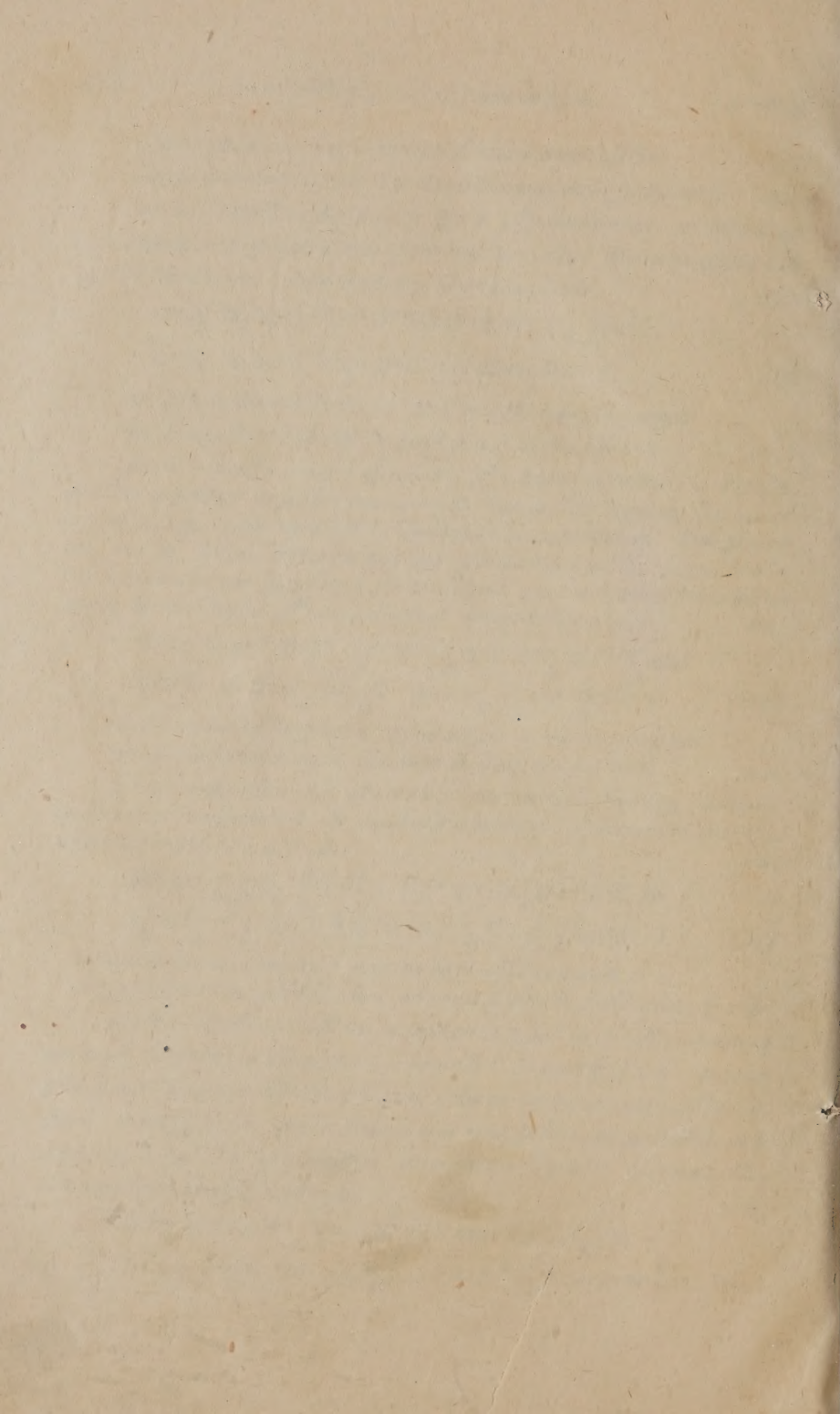
தா-ம்.—இனிமஹர்ஷிகள் உபகாரஸ்ம்ருதியினால் ஸ்ரீபராசரபகவானைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.—ஸ்வாமீ! தேவரீருடைய அநுக்ரஹத்தினால் நாங்கள் நிலைபெற்றோம், பரமஸுகத்தை யடைந்தோம். இனி எங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய க்ருத்யமொன்றுமில்லை. எங்களுக்கு தேவரீரே தர்மஸ்வரூப மாகையால் தேவரீர் கைங்கர்யமே எங்களுக்குச் செய்யத்தக்கது. ச௫.

வீதி ஸ்ருணம்ஸ்ரயணா ஸ்ருணம் ஸ்ருணம் ஸ்ருணம் !

ஸ்ருணம் ஸ்ருணம் ஸ்ருணம் ஸ்ருணம் ஸ்ருணம் ஸ்ருணம் ||

௪௬||

ஸ்ரீமதோமாநுஜாயநமஃ.

பாரதாதி

தனி ஸ்லோகம்.

இந்தக்ரந்தம்.

அபாரகருணாஸாகரரான பெரியவாச்சரன்பிள்ளை

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மணிப்ரவாள வ்யாக்யாநஸுஹிதம்.

இச்சபாபண்டிதரான

சிங்கப்பெருமாள்கோவில்

ஸ்ரீமான் - மாடபூசி

தர்க்கதீர்த்தர் - ராமாநுஜாசார்யரால்

எழுதப்பட்ட ப்ரதிபததா த்பர்யஸுஹிதம்

அநேக தேசாந்த ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

லேககப்ரமாதாதி ஜநிததோஷங்களில்லாமல்

மேல்படி

ராமாநுஜாசார்யராலும்

முத்துக்ருஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்

பரிசோதிக்கப்பட்டிடு

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (விமிடெட்) யாரால்

சென்னப்பட்டணம்,

ஸ்ரீநிகேதநமுத்ராக்கூரசாலையில்

ஸ்ரீபராங்குசதிருவவதாராதி ௫௦௦க.

சார்வரிஸம்வரைத்தில்

பதிப்பித்துப் ப்ரசாரம் செய்யப்பட்டது.

கக௦க.

விஜயதேவரரம்.

ஸ்ரீமதேராமதுஜாயகம்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்)
1882 - ஞாந்திய ஆரூவது ஆக்ட்டெப்ரகாரம் ரிஜிஸ்டர் செய்து
ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

ப்ரதிமாதம் 5 - பாரங்களுக்குக் குறையாமல் சாஸ்வதமாய் அச்சிட்டு
மூன்றுதலைமுறைகளுக்கு பேட்ரன்களுக்கு 12 - காபிகளும், பாகஸ்தர்களுக்கு
5 - காபிகளும் போஷகர்களுக்கு 1 - காபியும் ப்ரதிமாதம் கொடுக்கப்படும்.

பேட்ரன் சந்தா ரூபாய் - 200, பாகஸ்தர்களுக்கு சந்தா ரூபா 100,
போஷகர்களுக்கு சந்தா ரூபா - 20 - மொத்தமாயாவது ப்ரதி இங்கிலிஷ்மீ
15வக்குள் 10-ல் ஒருபாகமாயாவது கட்டவேண்டும். இவர்களுக்குப் ப்ர
வேசவர்த்த நீக்ரமமாக ரூபா 2-0-0, ரூபா, 1-0-0, ரூபா, 0-4-0.

மற்ற விவரங்களெல்லாம் சட்டபுஸ்தகத்தில் பார்த்துக்கொள்ளவேண்
டும். இதின் விலை, அணை 2.

இந்த ஸபையாரால் இதுவரையில் அச்சிட்டு

ப்ரசாரம்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்கள்.

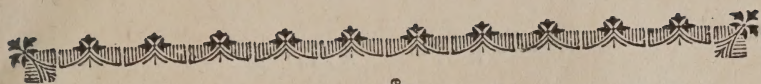
தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யானம்ப்ரதிபததாத்தபரியஸஹிதம்மேலான	
காகீதம் தமிழ்விபி	3-4-0
பாரதாதிதனிஸ்லோகம்	0-5-0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்மசாஸ்த்ரம் தாத்பர்யஸஹிதம்	0-14-0
ராமசரமஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யானம்	0-3-0
இயற்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யானம் ப்ரதிபதமகா அரும்	
பதஸஹிதம் டிடொ	1-2-0
டிடொ இரண்டாந்திருவந்தாதி டிடொ டிடொ	0-12-0

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யானம் ப்ரதிபததாத்தபரியஸஹிதம்உயர்ந்த	
காகீதம் தெலுங்குவிபி	3-4-0
ராமசரமஸ்லோகம் டிடொ	0-3-0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் டிடொ	0-5-0
இயல்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யானம் ப்ரதிபதமகா	
அரும்பதஸஹிதம்	1-3-0
டிடொ இரண்டாந்திருவந்தாதி டிடொ	0-12-0
இப்படிக்கு,	

கராலபாடி - ஆழ்வாரய்ய.

கார்யதர்சி - தனுதிகாரி.

நெ. 31, வெங்கடாசலமுதலிசெருவு, சென்னை.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீதேவாராஜ நகுலாய நம:

பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

தனிஸோகம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்.

௩ - ம் சுஸம், கூடம் - சுயராயம், சக - ம் ஸோகம்.

2௨.—ததோ டிடிஸு ராயானம் விகாவி ஸுவவஜ்ஜி ।
மோவ்யு ஸெஸோக்யு மோவாரம் சுண விக்ஷிஷ்டேவஜித்யு ॥ க.

அர்த்தம்.—தத: - க்ருஷ்ணனைத் தேடிக்காணும் திரும்பின
வந்தாரம், சூயானு - வாராநின்றும், விகாவிஸுவவஜ்ஜி - மலர்
ந்தும் தாமரைப் பூப்போலு மிருக்கிற முகத்தை யுடையனாயும்,
தெயுஸோக்யுமோவாரஸு-மூன்றுலோகங்களுக்கும் ரக்ஷகனாயும்,
சுக்ஷிஷ்டேவஜித்யு-தோஷமில்லாத வ்யாபாரங்களை யுடையனாயு மிரு
க்கிற, சுஷ்டு - ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, மோவ்யு: - கோபிகாஸ்தீர்கள்,
டிடிஸு: - பார்த்தார்கள்.

வ்யா. (தத:) இவ்விடத்தில் சுஷ்டுன் போனானென்று நெடுங்
உறமெல்லாம் சென்று “வ்ருவிஷ்ட: காநநக்யுஷ்ட: வடிசித்ருநய
க்ஷுதே நிவக்யு” என்றும் “நிவ்ருதாஸாஸுதோமோவே
நிராஸா:சுஷ்டுடிஸு-நே” என்றும் நிராஸெகளான மோவீஜ
நங்கள் மீண்டவநனாம். இப்படிமுடிய நிராஸெகளாய்க் காண
ப்பெறுதே விட்டார்களோ வென்னில் ; (டிடிஸு:) நெடும்போது
காணப்பெறுதே ஈ உறவுதல்தீரக் கண்டு கொண்டார்கள். இவர்கள்
கண்டுகொண்டது அவரிருந்த விடத்திலே சென்றோ வென்னில்;
(சூயானு) பெண்களை நெடும்போதுண்டு நாம் அலைச்சல்படுத்துகி
றது; அவர்களித்தனைபோ தென்படுகிறார்களோ வென்னும் கூவொ
தோற்ற “ஹேஷாம்புசுணிகாணித்யு” என்னும்படியே குருவேர்

ஈ உறவுதல் - வாடுதல்.

பரம்பித்த சேவமும் குலைந்த பரியட்டமுமாய்க்கொண்டு வாராநின் றான். வருகிற விடந்தன்னில் சேவத்திலே ஒரு விஷாடிந்தோற்ற வந்தானோ வென்னில்; (விகாஸிசேவவஜ்ஜி) இவர்களைக் கண்ட வநனாரும், “இத்தனை போ துங்கனையம்பலமாகப் பண்ணினோமிறே; நம்மைத்தேடிச் காணமாட்டிற்றிலேகோள்; இத்தனையெயுங்கள் ஸக்தி” என்று தன் வெற்றியும் அவர்களுடைய தோல்வியும் தோற்றும் படி முறுவல் செய்துகொண்டு வந்தானாயிற்று. இப்படி யவன் வந்த விடத்தில் அவர்கள் செய்ததென் ! தங்களை யவன் பண்ணின ஷுதிய றத்தாலே சேவத்தை மாறவைத்து புணையகூஹம் பண்ணியிருந் தார்களோ வென்னில்; (மோவா) புமலுவநிதெகளன்றிக்கே எட்டுமிரண்டு மறியாத இடைப்பெண்களாகையாலே “கோவிதாரோ காமோவிதாரோயானேதிவாஷிபுதா | க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண வஹுஸா: ப்ராஹ்நாநாடிஷாபீரயசு” என்றும் “ததெஸ்யவரூபஸ்ய ரா யஜீ” என்றும் “நேத்ரஜ்ஜாஜ்ஜாவவெளதநுவவஜ்ஜி” என்றும், அவன் டிராத்திலே தோற்றங் காட்டில் அறிந்துகொண்டு மேல் விழுந்தார்கள். அதுக்கடி யென்னென்னில்; (தெத்ரோகூ) மோவாஸா) ரக்ஷுவமடங் கூடு பூரித்துக்கிடக்கிற இத்தெத்ரோகூத்திலே இந்தராவிரண்டுபேராரக்ஷித்தால் என், தவறிலென்; அவனுடைய ரக்ஷகக்ஷத்துக்கு ஹம்வரப் புகுரநின்றதோ; இனி ஸுதனூனூடே புணையரோஷங் கொண்டாடில் முட்டவிழந்து விடு மித்தனையென்று மேல்விழுந்தார்கள். இப்படி ஸுதனூனூகில் தானிருந்தவிடத்தே இவர்களடைய வந்துவிழும்படியிருக்க இருந்த விடத்தி விராதே வருவதென்னென்னில்; (க்ருஷ்ண) அவர்களுடைய ஸுஸூத்தையும் அவர்களுடைய தாழ்ந்த உக்திகளையுமொழியச் செல் லாமைபையுடையனாகையாலே, இப்படி தங்களை யொழியச் செல் லாமைபையுடையனான பின்பு அவன் தானேவந்து கால்கட்டும்படி யிராதொழிவானென்னென்னில்; (கக்ருஷ்ணேஷித்ய) உவகாரஸூ தியாலே, அதாகிறது—இனிச்சிறிதுபோது தாழ்க்குமாகில் அடியே தொடங்கி “வஹுஸாஸா” என்று ஸுஜலித்து ஸீஸுஷிபண்ணவே

ண்டும்படியாய் விடுமிதே. அப்படிசெய்யாதே ஓரளவிலே மறைந்
தானும் பிசகாதபடி ரக்ஷித்த உவகாரத்துக்காக.

உ. (தது) ஹவலிஷயத்தை விஸ்ரோஷித்தால் அரைக்ஷணமும்
செல்லாதபடியான விடாப்பிறந்த வநனாரம். (தது) ஸ்யதூத்தாலே
அவனைத் தேடிக்காணமாட்டாதே இயங்கி அவன் தலையிலே சுமை
யைத்தள்ளின வநனாரம். இப்படி செய்தபின்பு டேஹானாரே
டேஸானாரே காரானாரே காணப்பெற்றதோவென்றால்; (ததோடி
புரம்) சுமைதள்ளின வநனாரமே பேற்றிலே தோள்மாறினார்கள்.
கண்படைத்த ஸ்யோஜநம் பெற்றார்கள். “யஸுராஜேநவஸோபுக்
...ஸநிதிது” என்றிறே காணப்பெறுத போதிருப்பது. “நஸநு
ஸோதிஷ்திரஸுலபஸுநவக்ஷுஷாவஸுநிக்ஷுநெநநு” என்
றும் “நவக்ஷுஷாமுஹுதேநாவிவாஹாநாநெநுடே-உவெ”
என்றும் “யதூடிபுரஸுமிதாஹு” என்றும் “சுநிடிபுரஸு
ஸுலபன” என்றும் “கட்கிவி” என்றும் நிஷேயிக்கிறது ஸ்யதூத்
தாலே காண்பார்க்கிறே; “தவெஸுஷசூதா விபுணுதேக
நஸுஷா” என்றும் “உநஸாதாவிஸுபேந” என்றும், “யஸு
தயோநிவரிவஸுகியிரா” என்றும், “ததிஷோவரஸு
வஸுஷாவஸுகிஸுராய” என்றும், “காண்பனவன் கண்க
ளாலே” என்றும், அவனாலே அவனைக்காணலாம்போது காணலா
மிதே. இப்படி காண்கிறவிடத்திலே டேஹாவஸாநத்திலே, சுநி-
பாடிபாடித்தாலே ஒரு டேஸவிஸேஷத்திலே போயோவென்னிங்;
(சூயானு) * எதிர் சூழல்புக்கு கூழிபண்ணித்திரிகிறவனை “இங்
கேகாண விப்பிறப்பே மகிழ்வர்” என்கிறபடியே அவ்விடத்திலே
காணப்பெற்றார்கள். “சூயானு” என்கிற வத-உமான நிடிபுர
மென்னென்னிங்; யுமவதேநாக்ஷு உண்டாகிவிதே எதிர்சூழல்
மாறுவது. இஸுஸாரமாக அவன் கூவெவயாக எதிர்சூழல்மாறு
திறே. நம்மைக் கொடுவந்து ஸுஹனாக்கி காட்சி கொடுத்தோமா
கில் இத்தால்வரும் வீதூவீதிகள் தங்களுக் கன்றோ வென்று

நிவிட்காரா யிருந்தானே வென்னில் ; (விகாவிபுவவஜ்ஜு)
 “விஜ்ஜு” என்றும் “புஜிஜோடிஹ” என்றும் சூத்ரிதகாரபுந்
 தலைக்கட்டினது தன் பேறாகவுகந்து அவ்வுகப்பு தன் புவத்திலே
 நிழலெழும்படி யிருந்தான்காண். நின்றவர்கள்தானார்! “பிவஜ்ஜு
 நோவபவநாதே” என்றும் “சுஹுவேஜிஜிஹாதாநாராஜிவத
 வராசுடி வலிஜோவிஜிஹாதேஜாயேவேஜேதவலிவ்விதா”
 என்றும், “வேஜாஹஜேதபுரூஷுஹாஹு” என்றும், பேசப்
 படுகிற வேடிங்களாதல் வெலிகுபுரூஷர்களாதலோ வென்னில்;
 (மோவஜு) மோக்களையும் மவஜ்ஜுங்களையும்வராஜேவதெயாககினைத்
 திருக்குமவர்களாயிற்று, இவர்கள் சுயிகாரிகளாக இப்படி ஸுவஹ
 னைக்கடி யென்னென்னில் ; (மோவஜு) தங்கள் வருத்தத்தாலே
 அவனைக்காணவிருந்து அவனாலே அவனைக் காணப்பெறுவதென்றது
 தியிட்டுப் பின்னையும் பூவாபுரூவி இருந்த விடத்திலே யிருக்க
 வொட்டாமையாலே “சுஜேஷாஹஜேஷுவலிதவ்ஜாஜி” என்றும்
 “ஜுஷுக்ரலியதிஷாசு” என்றும், அவனுடைய மதிவாதிதவே
 ஷிதங்களைக் கொண்டு காமயாவநம்பண்ணின விது பற்றசாக.
 (மோவஜுடிடிஸு) “ஸஜாவஸுஜிஸுராய” என்று இமைகொ
 ட்டி விழிப்பதங்கூட ஹவஜுநுவவிநோயியென்று நிரேஜேஷா
 ஜேஷுங்களைத் தவிர்த்து நித்யஸுரிகள் பெறும் பேற்றையிறே
 இவன் பசுமேய்க்கப்போன நெருபகலாகிலும் பிழைக்கு மென்றிரு
 க்கு மிவர்கள் பெறுகிறது. பூவாபுரூவைப் பேசமிடமடைய
 “காரணநுயேய” என்றும் “வவடிஸுவிஸுவடிஸுஸாந”
 என்றும் “சுயஜிஸுரஜஸு வராசு” என்றும் “வெவகூஜே
 தவரேஜோசு” என்றும் “பிவிதிஷு தேசு” என்றும் “பிவ்ஜு
 ஜேவவனகோநாராயண” என்றும் பேசப்படுகிறவன் கிடரிடையர்
 க்குமிடைச்சிகளுக்கும் இலக்கானவன். இங்கேஸந்திஹிதனென்றால்,
 இதுவஸுரூவஸுவகமாய்த் தோற்றதோவென்னில்; (நெத்ருயோ
 சுமோபாரடி) இப்படி வராசுத்திலெல்லையிலே நிற்கிறவன்கிடர்,
 இவனுடைய வராசுத்தைப்பார்க்கக் கீழேசொன்ன ஸுளஹுங்

கூடாதபடியா யிருந்ததென்ன; (கூஷ்ட) “வாரோவாராதநலி
ராவாரோவாரோவோஷயோஷிதா” என்று வேடிங்களுக்கு
“நேதிநேதி” என்றும் “யதோவாரோநிவத-நே” என்றும்
“சுவிஜாதவிஜாததா” என்றும், எட்டாதபடியா யிருக்கும்.
இடையருக்கு மிடைச்சிகளுக்கும் கால்மேற்காலேறிடலாம்படியிரு
க்கும். பூரவ்யவஸுவுக்குகண்ணம் வரகவஸுவுக்குங்குளிரண்டு
மிதே. சுத்யுஷு-உ-ஹமான வஸு இப்படி ஸு-ஹமாகக் கூடு
மோ வென்னில்; (சுதிஷு-வேஷி-த்ய) “வராவஸு-சுதிவி-விவெவ
ஸு-யதே” என்றும் “ஸவ-ஸுதிஸு-ஹவாநு” என்றும் ஸவ-
வியமான சுவடி-தவடி-நாலாட்சு-புத்தையுடையவன். க.

தாத்தர்யம்.—ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான், ஒரு சரத்காலத்தில் சந்த்ரி
கையினால் அதிஸுந்தரமான ஓரிரவில் கோபிகைகளுடன் க்ரீடக்கத்
திருவுள்ளம் பற்றித் தன்னுடைய வேணுகாந்தினுலவர்களைப் பரவ
சைகளாக்கி க்ரீடித்துக்கொண்டிருக்கையில், கோபிகைகளுக்கு
பேசு மதிகரித்திருப்பதைக் கண்டு அதினருமையை யறிவிப்பதற்
காக இவர்கள் கண்புறத்தைவிட்டு நீங்கி ஒளித்திருக்க, அப்போது
க்ருஷ்ணனை கோபிகைகள் நெருந்தாரம் தேடியுமகப்படாமையால்
திரும்பி யமுநாதியின் கரையில் வந்து பாதைபட்டுக்கொண்டிருக்
கையில், அப்பொழுது ஸர்வலோக ரக்ஷகனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், நாம்
நெடும்போது இவர்களை விட்டுப்பிரிந்தோம், இனி இங்ஙனே இருக்க
லாகாதென்று திரும்பிவந்து இவர்களைப் பார்த்து என்னைக்கண்டு
பிடிக்கமாட்டிற்றிலிகோளே என்று புன்சிரிப்பும் மலர்ந்தமுகமும்
ஸகலஜநஸுகாவஹமான திருவிளையாட்டுமாய் இந்த கோபிகைக
ளிருந்த விடத்தேவர, கோபிகைகளும் இத்தனைபோதுண்டான தங்
கள் விரஹபாதை தீரும்படி கண்டார்கள்.

உ. பகவத் ப்ராப்தியில் ஸ்வயதந்தைவிட்டு இதுக்குபாயமும
வனே யென்றிருந்த வரந்தரம், இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளைக்கண்டு,
இவர்கள் பெறும்புருஷார்த்தத்தைத் தன்னதாகவெண்ணி ஸந்தோ
ஷித்து, அந்த ஸந்தோஷம் முகத்தில் தோற்றும்படி புன்முறுவல்செ
ய்து, பரத்வஸௌலப்ப ஸூசகங்களான ஸமஸ்தகல்யாணகுண பரி
பூர்ணராய் வேதவைதிகர்களுக்கும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவொண்ணாத தன்

திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப் பூக்ருஷ்ணபகவான் தங்கள் எதிரில் காட்டி, அப்போது க்ருஷ்ணவிரஹா ஸஹிஷ்ணுக்களான கோபிகைகள் கண்டார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஹரிவம்ஸம், ககந - ம் சுயராயம், சுஉ - ம் மூராகம்.

சிஉ.—வனஷ நாராயண ஸ்ரீமஹா க்ஷீராணடுவநிகேதநஃ
நாமவரூபஜ்ஜீ - ஸ்ரீமஹா க்ஷீராணடுவநிகேதநஃ || ௨.

அர்த்தம்.—ஸ்ரீமஹா - ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை எப்போது முடைய
னம், க்ஷீராணடுவநிகேதநஃ - திருப்பாற்கடலை வாஸஸ்தாநமாக
வுடையனம், வனஷ - இப்படி ஸுலபனம், நாராயண - ஸர்வ
வ்யாபகனான ஸ்ரீமநாராயணன், நாமவரூபஜ்ஜீ - சேஷசயந்தை,
உஜ்ஜீ - விட்டு, ஸுயராய - மதுரை என்று ப்ரஸித்தமான,
வரூப - பட்டணத்தைக் குறித்து, சூமத - எழுந்தருளினான்.

சுவதாரிபெக. “ஹோகூஹோமஹே ஸ்ரீநாராயணகீர்த்தா”
என்கிறபடியே வேதநனயிருப்பா நெருத்தனுக்கு விஜயிதீபுர
தக்ஷத்ரயஜ்ஞந முண்டாகவேணும். அதில் சுவிச - “சுஜாதேகா
ஹோஹிதஸூகசுஷாநம் வஹ்விஜாநயஜ்ஞஸரூபா”
என்கிறபடியே ஹவதரூபத்தை மறக்கைக்கு வஹ்வியவபெண
யான திரஸுரிணிபேரே யிருக்கக்கடவதாய், விவரீதஜ்ஞநஜநக
மாய், ஷுபியவிகாராஸுமாய், ஸததவரிணாரியாய் ஸததக்ஷண
க்ஷாணவஹமாய், ஸவேபுரானுக்கு மீலோவகாணமாயிருக்
கும். விஜயஸூகசுஷாநமாய், ஹேஹேநிபரதி விவகக்ஷணமாய்,
ஜ்ஞநநாநஜ்ஞநவமாய், ஜ்ஞநமணகமாய், ஹவஜ்ஞநவமாய்,
ஸ்ரீகௌஸுஹாநிகளோபாதி வஹ்விஜாநயஜ்ஞஸரூபா
யமாயிருக்கும். ஸுயரானைப்பார்த்தால், இவை இரண்டையும் வு
வித்திருப்பவனும், இவற்றுக்காயாரஹதனும், இவை யிரண்டை

மான உங்களுடைய நன்மையைக் கேட்கவேணும். [தேவாஃஹிஃ
ஸுணுயாஃ] உங்களுடைய இனியதான வாதெதையைக் கேட்க
வேணும். [தேவாஃஹிஃஸுணுயாஃ] உங்களுடைய ஒளியுண்
டாம்ப் போருகிற வாதெதையைக் கேட்க வேணும் ; [தேவாஃ
ஹிஃஸுணுயாஃ] உங்களுடைய மதியுண்டான வாதெதையைக்
கேட்க வேணும். [ஹிஃஸுணுயாஃஹிஃஸுணுயாஃதேவாஃ]
ஹிஃஸுணுயாஃ போராத, ஹிஃஸுணுயாஃ நமும் பண்ண
வேணும். [ஹிஃஸுணுயாஃஹிஃஸுணுயாஃ] [ஹிஃஸுணுயாஃ
ஹிஃஸுணுயாஃ] இங்கே “ஹிஃஸுணுயாஃ” என்றபோதே வியமன்றோ ?
“ஹிஃஸுணுயாஃ” என்கைக் கடியென்னென்னில் ; ஹிஃஸுணுயாஃ
ஹிஃஸுணுயாஃ வாடவமும் வேணுமென்றபடி. “ஹிஃஸுணுயாஃ”
“ஹிஃஸுணுயாஃ” என்று ஹிஃஸுணுயாஃ நமாகவமாம், [ஹிஃஸுணுயாஃ
ஹிஃஸுணுயாஃ] ஹிஃஸுணுயாஃ துத்தக்கிரையிட்டவோவாதி உகூரிநிய
த்துக்கும் ஹிஃஸுணுயாஃ வியகூணவஸுவை ஹிஃஸுணுயாஃ
மாகவேணும்; [ஹிஃஸுணுயாஃ] “ஹிஃஸுணுயாஃ” என்றும்
ஹிஃஸுணுயாஃ நமாக ரகூக்கிறவர்களை யென்றபடி. அதாவது - கால
காலங்களிலே வடித்தையுண்டாக்கி அத்தாலே வஸுவியை
யுமுண்டாக்கி அதடியாக ஹிஃஸுணுயாஃ ஹிஃஸுணுயாஃ
கிக் கொடுக்கையாலே “ஹிஃஸுணுயாஃ” என்கிறது. இதுவும் தேவஸுணுயாஃ
போலே வஸுவியாஃ நமாயிருக்கிறது. ஹிஃஸுணுயாஃ
ஹிஃஸுணுயாஃ நமத்துக்கும் ஹிஃஸுணுயாஃ நமாயிருக்கிறது. ஹிஃஸுணுயாஃ
வேணும். ஹிஃஸுணுயாஃ நமாயிருக்கிறது, ஹிஃஸுணுயாஃ
கூடவேணும்; [ஹிஃஸுணுயாஃஹிஃஸுணுயாஃ] ஹிஃஸுணுயாஃ
களைடே உபயகூதினாய்க்கொண்டு மேலே மேலே ஹிஃஸுணுயாஃ
பண்ணவேணும். “ஹிஃஸுணுயாஃ” ஆய் ஹிஃஸுணுயாஃ
யாலே ஹிஃஸுணுயாஃ மிகுதியைக் காட்டுகிறது. இப்படியே
ஹிஃஸுணுயாஃ பண்ணுகைக்கிடாக தேவஸுணுயாஃ
ஹிஃஸுணுயாஃ, அதை ஹிஃஸுணுயாஃ ஹிஃஸுணுயாஃ மாகவேணும் ;

[தநுவிருஷே டேவஹிதயோயா:] கிருகீடாடிகளுடைய
 சூயஸூக வொண்ணாது; திருமேயாடிகளுடைய சூயஸூ
 கவொண்ணாது; “ஸதாயாவெடுவாருஷ:” என்கிற வாரூ
 ஷாயஸூக வொண்ணாது; ஒரு வஸூம்மிநமாகக்கொண்டு தேவர்
 களுடைய சூயஸூயாதொன்றுண்டு, அத்தை ஸரீரத்தோடே
 புவேஸிப்போமாகவேணும்; “வடுஸே” என்று மொடிவமகை
 யாலே சுயாமம் பண்ணிக்கிடக்கிறது. ஆக இத்தாலே, ஹ
 ஸ்வணமும் ஹடிசுநமும் தநுநாபமமான ஸோதும்,
 அதுக்கிடான சூயவெடுவாடும் புவதிவாடித்ததாயிற்று.
 அங்ஙனன்றியிலே, “உதோகூடுஸதநாவிஸவா:” என்றுகொ
 ண்டு ஸூதியினுடைய தாதுரமறிந்தவனுக்கு, இதனுடைய
 வசூயோமமான ஸையத்திலே வாரிவாருஷாசூடாநாயிக
 வேணும். எங்ஙனே யென்னில்; [ஹுங்கேணுலிஸூணுயா
 டேவா:] இங்குடேவஸூம், “டேவலிவாசூரூவாலீத” என்
 கிறபடியே சூவாருஸூத்துக்குவகூணம். “டேவா:” என்
 கிற வொஹுத்தாலே, “மாரூஷுவஹுவநு” என்கிற
 நாராயந் தோற்றுகிறது. ஸீவாராஸர ஸூஹவிடபக்கலிலே
 ஸீரெடுதேய மவவான் கேட்குமாப்போலே சூவாருன் பக்
 கலிலே வாரிசூடங் கேட்கவேணு மென்கிறதற்கு முவகூ
 ணம். [ஹுங்கேணுலிஸூணுயாடி] [ஹுஸூணுயாடி]
 “ஸோதியவூஹநிஷ:” “கணடாஹாஹாரிவிஸூவடி”
 “பதயாஸுவணஹரே:” “கேட்பார்க்கள் கேசவன் கிர்த்தயல்லால்
 மற்றுங்கேட்பரோ” என்று சொல்லுகிறபடியே மவவிஷய
 ததைக் கேட்கைக் குவகூணமா யிருக்கிறது ஹுஸூம்.
 “ஸூணுயாடி” என்று ஸாசூடநாபமமாகையாலே சுயிகா
 ரியினுடைய ஸாசூடநாவிஸிஷ்வமும் உவகூதிதம். இப்படி
 சூவாருன் பக்கலிலே வாரிசூடஸ்வணநனும் சுநுஹ
 வுமான மவவிஷுஹடிசுநம் பண்ணவேணு மென்னுமதுக்
 குவகூணம் [ஹுவஸூரூகூலிரூஜதூ:] என்று. இங்கு
 ஹுஸூத்தாலே “ஸவெடுகரூவாரூவாய” என்றும் “நவகுத

ஸஹஸஸ்வரம் டேஹாவஸுபரபாதம்” என்றும் “ரஷி
வெளடாரமுண்ணை வுஸாண்டிவி விதாவஹாரிணம்”
என்றும் “ஐடிஸாவிடிலிதாக்காரா ராஸிஸுபநவரவரிநம்” என்
றும் “ஸாக்ஷாநாயகநயம்” என்றும் ஹமவடிநுரூபவிமுஹ
மிதே கண்ணுக் கிலக்காகுவது. [யஜுதரம் யஜநநிமித்தமாக
ரக்ஷணக் தோற்றுகிறது. “ஹோஹேஸிஸஸநுஜே” என்
றும் “வஸுமபுதீரிதம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, டிராஸுரா
நுஸாநாநாநுரூபமான ஹவிஃபுடாநமும் அத்தாலே
வரக்சடவதான நுராவமும் வனவஹதமான நுராவலிபுரா
புடாநத்தால், விவரீதஜாநர்க்கும் புகுடாமம்படி ரக்ஷித்
தப் போருகை தோற்றுகையாலே, இதையும் சூயாஸுஸவத்த
க்கு உபயக்ஷணமாய்ப்போருகிறது. [விவெருவெஸுஷுலா
வஸுநலிவிபுஸேஸிதேவஹிதம்யடாயம்] “ஸூயாஸுஸவதேவ
க்ஷிஸுதே” என்றஸூயாவதிக்கு, உள்ளவளவும்பு, திக்ஷணவிநாஸி
யானதேஹம்போலன்றியேகூபூதவிமுஹமாய்த்தோற்றும்படி
ஸுரமாயிருக்கிற சுஜங்கனோட கூடியிருக்கிற ஸரீரத்தோடே
“ஹாந-உஹாந-உஹாந-உ” “வனதஹாஸிஸாஸே” என்று
வாலிகமான கெஹுரூத்தைப்பண்ணவேணுமென்று ஸூயாதிதா
ஸுபரபாதோவநம்பண்ணமாட்டாத வேதநலாஉத்திராக்கு
கைக்காகத்தானவதிணை அவ்வவதாரங்களில் உதாரவதார
த்தைப்பார்த்தால், வஹுஜீவனா யிருக்கச்செய்தேயும், டிகூலிபாவ
தாரத்தைப்பார்த்தால் ஜமத்துக்காயாரஹதனாயிருக்கச் செய்தே
யும் ஒருபுறஞ் சொல்லவாயிருக்கும். ஸூவராஹாவதாரத்தைப்பா
ர்த்தால் சூயாஸுஸவதாரூத் தோற்றி யிருக்கச் செய்தேயும்
மோதேராதேஹம்பண்ணியிருக்கும். ஸூநாஸிஸாஸவதாரத்தைப்
பார்த்தால் உதிஹாஸமடியாகப் பற்றுவார்க்கு சுநிஹாஸுணந்தோற்
றும்படி யிருக்கும். ஸூவாஸிஸாவதாரத்தைப் பார்த்தால்தான்சிறிய
னாயிருக்கச் செய்தேயும் ஜமத்தையடையத் தன்னடிக் கீழாக்காநிற்
கும். வரஸுநாராவதாரத்தைப் பார்த்தால் ஸூயாஸுஸவதாரூத்

§ இங்கு வதிதமாகக்காணப்படுகிற வஜி இந்த ஸவெயாரு
க்கப்பட்ட சு ஸூகோஸங்களிலும் காணவில்லை.

யிருக்கச் செய்தேயும் வுண்ணுநஹாதிபண்ணுநிற்கும். ஸ்ரீராம
 லாவதாரத்தைப் பார்த்தால் “ஐஷ்வரவெயலிபுராபிணம் | ஐஷ
 வானிவ்யுபுநாநா: ப்ரத்யுஹிணவடிவதா:” என்று வுண்ணு
 ஜநவேவெயுண்டாபிநுக்கச் செய்தேயும் வுண்ணுநஹாதிபண்
 ணுநிற்கும். கூஷாவதாரத்தைப் பார்த்தால் “ரூபவதேதவ
 துலகஜ” என்னும்படி சுவதாரபுரெயிலும் சூர்தவஸா
 க்ஷணத்தில் கைவாசிடேதாற்றி யிருக்கும். கஜபுநவ்ரவ்ரதிகளைக்
 கண்டால் தன் மேன்மை தோற்றதபடி ஷௌத்யஸாரயபுக்களைப்
 பண்ணுநிற்கும். அழ்வார்களு மீடுபடுவது மிவ்வவதாரத்திலே
 யிறே; “உரவினேடிணைந்திருந் தேங்கியவெளிவுத்திறம்” என்றும்
 “கோவலனை வெண்ணெயுண்டவாயன்” என்றும் “திருமதுரையுட்
 சிலைகுனித்து ஐந்தலைய பைந்தாகத்தலைப்பாய்ந்தவனை உன்னைப் பல்
 லாண்டுகூறுதுமே” என்றும் “கோவிந்தர்க்கோர் கூற்றேவலிம்மை
 ப்பிறவிசெய்யாதே யினிப்போய்ச் செய்யுந் தவந்தானென்” என்றும்
 “துவாரடையுடுத்தொரு சண்டு சிலுப்பிக் கவராக முடுத்தாக் கலிக்
 கச்சுக்கட்டி, சுவரார் கதவின் புறமே வந்துநின்றீர்” என்றும் “வார்
 மணற்குன்றில் புலரகின்றேன் வாசுதேவாவுன் வரவுபார்க்கே” என்
 றும் இப்புடைகளிலே ஆழ்வார்களும் இவ்வவதாரத்தைமேசூதரித்
 துக் கொண்டு போந்தார்கள். வனவலுதனான கூஷனுடைய
 லகஷஜம தாரணசுவத்தையும், லவபூயிக்ஷத்தையும், லபுஷ
 ஸாயிசுவத்தையும், லகஷதேநுஜநயநஸாரயபு ஜீவாதுவாம்படி
 யுபாராவாஸீ லகஷசுவத்தையும், ப்ரதிவாழிக்கிறது. (வனஷ நார
 ஸாயணஸீதாநு க்ஷீராரணபவநிகேதந: | நாமவரபுஷீபுஷீபு
 ஹ்ராமதோஜயுபாராவாஸீபு).

ஆனால் ஜமதாரணமுமாய், லவபூயிக்ஷமுமானால் சுதீந்ரிய
 மாயன்றே இருப்பதென்றில்; *க. அவனுடைய வெளவஹாதிஸ
 யந் தோற்றும்படி “வனஷ:” என்கிறார். *உ. (வனஷ:)சுநுபோநா
 மபோஷபாவதாரபுரிகளான ப்ரபிரணம் வேண்டாதபடி. ப்ரத்யுக்ஷ
 லிபிமாய் நிற்கிற வாகாரந்தோற்றுகிறது. *ங. (வனஷ:) அங்ங
 னன்றியே சூலஹாவதாரமாகையாலே சொல்லு மெளிமையைக்
 காட்டிற்றுக்கவமாம். *ச. (வனஷ:) அங்ஙனன்றியே “உளன்சுடர்

ஆனால் இதில் தோற்றுகிற காரணமும் “நவநவாவஸுவிவ
வனவகேவலம்” என்றும் “வதிமோகசூக்யம்” என்றும் சொல்லுகி
றபடியே, ஹிரண்யமஹாஸிவாஹிஸாயாரணமன்றோ வென்னில்;
* க. (ஸ்ரீமோ) ஸவாயிகெனென்கிறது. “ஸ்ரீமோ” என்கிற வித்
தாலே, சூசுயணியெதெயும், ஹோமெதெயும் தோற்றுக்கிறது.
* உ. (ஸ்ரீமோ) இதில் உதஹுநித்யோமாயுத்திலேயாய், இத்
தால் பூவும் மணமும்போலேயாய் சுவிநாவாவம் தோற்றுக்கிறது.
* ங. (ஸ்ரீ) எல்லாறாறு மாயுயிக்கப் பட்டிருப்பா ளொருத்தியாய்,
உதமோகமான வதிசயங்களுல்லாம் தன்னுடைய கூடாகூயீந
மாம்படி யிருப்பா ளொருத்தியுமாய், “யஸுஸாஜநகூதஜா” என்கி
றபடியே ஸுயுணியுள் கால்வாசி யேற்றமுடையளா யிருப்பா
ளொருத்தி. ஆனவிப்படிக்கொத்த விவளாலே வந்த வதிசயமோ
அத்தலைக்கென்றால், இவளும் சுநவரதஸேவெபண்ணும்படியாய்
“இறையுமகலகில்லென்” என்று அலர்மேல்மங்கை திருமார்பில்சுவ
டறிந்த பின்பு பிறத்தகமான தாமரையும் நெருஞ்சிமுள்ளென்னும்
படி ஸுஹாஸிமாய், “திருவுக்குத் திருவாகிய செல்வா” என்றும்
“ஸ்ரியஸிய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவள் தானும் மேல்
விழும்படி ஸுதஸிஸஹோமெதெயையுடையனாய், இவள் யஜி
மாய்த்தான் யஜியாயிருப்பா ளொருத்தன். *ச (ஸ்ரீமோ) இச்சேர்த்
தியைப் பிரியக்கண்டாருண்டாகில், ராவணனும் ஸகலபுணவெ
யும் பட்டதுபடுவார்கள். ஆக இந்த விரண்டு வடித்தாலும், சூசு
யணாயிகாரிக்கு சுநவஸேபமான காரணமும், ஸுயுபதி
கூழும் ஸுதிவாடித்ததாயிற்று. இத்தைப்பற்றவிறே ஆழ்வார்க
ளும் “திருவில்லாத் தேவரைத் தேதேல்மின்” என்றும் “திருநின்ற
பக்கம்” என்றும் ஸுதிவாடித்தது, உஹிஷ்டிரங்களுண்டாயிரு
க்கச் செய்தேயும் “தஸுஸாவஸுஹுதிவீத” என்று இவளள
விலே நெஞ்சுண்டாய்ப் போருவா ளொருத்தன்.

அதெங்கே கண்டோமென்றால்; * க. (கூநிராணபுவிநிகே
தந) இவள் பிறத்தகத்தைவிடாத போதே கண்டதிதே; * உ.
(கூநிராணபுவிநிகேதந) பாற்கடவிலே சாய்ந்த வயோயரம்

போலே யிருப்பானெருத்தன். * ௩. (கஜீராண-புவிநிகேதந) அங்ஙனன்றியே “பெரும்புறக்கடல்” என்றும் “வெநிலகயூரணமுணாஜிதோடியி” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே. கடலிலே கடல் தோய்தாற்போலே யிருக்கிறவரென்னவுமாம். * ௪. (கஜீராண-புவிநிகேதந) கீழ்ச்சொன்ன நாராயணகூம் இங்கே புறவெள்ள மிட்டுக்கிடக்கிறது.

ஆனால் வுதிஹவிஸௌமானுல் ஸநகாஜிகருக்கு ஊஹவிஷயமாய் ஸவ-ஜநஸரிஸ்யகூமில்லையோ வென்னில் ; * ௧. (நாமவரூஜி-ஹிஜி) ஹிஜிமதேதோரியு-ரா-வ-ரீ) சுநேகஸரிஸமான விடத்தைவிட்டு “திருமும்மதரைப்பதிக்கு கொற்றவன்” என்று வனகாதவதும் நடத்துகிற விடத்தேறவந்தான். * ௨. (நாமவரூஜி-ஹிஜி) சூஸ்விஷமுள்ளவிடத்தை விட்டு யு-ரா-திரமான விடத்தேறப்போந்தான். * ௩. (நாமவரூஜி-ஹிஜி) ஹிஜிமதேதோரியு-ரா-வ-ரீ) ஸாமரத்தை விட்டு நாமரனும்படி வந்துபுகுந்தான்.

கிடையழ கொழிய சுந-ஹாவுமான நடையழகில்லையோ வென்னில் ; * ௧. (சூமத) “கனத்திருந்தகளி” என்றும் “தரிபார்த்த கருங்களி” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே கண்டவர்களுடைய நயநஸாஹும் வயேணிமாம்படி சிதிராதஜகலுனும்படி பிசுகிடந்தான். * ௨. (சூமத) வருகிறபோதே யு-ரா-வி-ரா-வி-நீ ஸாய-புத்துக்குத் தன்வடிவழகை யு-வி-நி-நாமம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தான். * ௩. (சூமத) தன்னடையழகாலே “வா-வா-ரவடிவீ-வ-ஜி” என்கிற ஜ்வாலதெனையைக் குலைத்துக்கொண்டு வந்தான்.

இப்படி வருகிறதுதான் வரவிஷத்திலேயோ, திருப்பாற் கடலிலேயோ வென்னில் ; * ௧. (யு-ரா-வ-ரீ) “யு-ரா-நா-நாம-ரீ-வ-ண-ரா-வ-ஹ-ரீ-சு-ஹ” என்கிறபடியே அவன் தன்னைப் போலே டேஸமும் சுநிஷ-நி-வ-தி-ய-யும் ஹ-வ-ரா-வி-ய-யும் பண்ணிக்கொடுக்கிறது மண்வாசியிலே தோற்றுமிதே. * ௨. (யு-ரா-வ-ரீ) “டே-வா-நா-வ-ரா-யோ-ய-ரா” என்கிற டேஸம்போலே டு-ஹ-வெ-யா-யிருக்கை யன்றிக்கே ஸ-த-பி-தே-தா-ஹி

நரான கோடித்ருயத்துக்கும் சூசுயமான டேசமிதே. * ௩. (யே-
ராஃவாஸீராமதோஹி) ஹிஸஸம் ப்ரஸிபிசிலேயாய், “மண்ணி
ன்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்” என்கிற ப்ரஸிபி
யைக் காட்டுகிறது. * ௪. (கதீராணபுவநிகேதந: நாமவரபுஜ
பேதபுஜ்யேயா-ராஃவாஸீராமதோஹி) ஜபபுக்ஷிஸஸஸு-
த்தை விட்டபின்பு நாமரிகமான வாகாரம் நடையிலே தோற்று
கிறதிதே. * ௫. (நாராயண:யே-ராஃவாஸீராமதோஹி)ஸவபுக்ஷா
ணஸுதனான தான் காரெபுக்ஷேஸத்திலே யொதுங்கிவந்தான்.
* ௬. (ஸ்ரீராம யே-ராஃவாஸீராமதோஹி) வனகபாரபு-தனான
வன் “ஸுபு-வாதாஸுஜநீ யே-ராவாஸயோஷிதாடி. வஸு
பு-தவகாரஸாயாஸா-நேத்ராவிவஜய:” என்கிறபடியே
படைவீடேறிவது நோவரிமுஹம் பண்ணுவாரைப்போலே வந்
தான். * ௭. அங்ஙனன்றியே, சுதிஸயிதஸுக்ஷி யுடையவன்
ஒருபடைவீடு ஸாவேக்ஷனம் வந்தான். * ௮. (நாமவரபுஜ்யே-
யே-ராஃவாஸீராமதோஹி) ஸுஜஸுரெய்யை விட்டவன்
ஸுஜஸுஸு-முள்ள விடத்திலே வந்தான்.

ஆக இந்த ஸோகத்தாலே வாகுபியம்போலே உவாயடுகைந
வும் உடையகேதவும் சூசுயணீயனாய், ஒரு டேசவிஸேஷத்தி
லே சொல்லவேண்டாதபடி தங்குபயணமாக வந்து, அங்குச் செல்ல
மாட்டாத வஜுக்களுக்கு மஜாவதநம்போலே சூசுரிதரிருந்த
டேசத்திலே தான்வந்து தன் வடிவழகாலும் நடையழகாலும் சுஜ
ரானவர்களையும் வஸீகரித்து வரி.தாஸு-பாரம்படி பண்ணிற்றாயி
ற்று. அங்ஙனன்றியே, “பண்டிவரைக் கண்டறிவது” என்று
வனதவவாஸு-பத்தையும், “புவனியெல்லாம் படைத்தவனே” என்
தும் “தேவரையு மசுரரையும் திசைகளையும் படைத்தவனே” என்
தும் உதாபுகைத்தாலே நாராயணஸுஸாஸு-பத்தையும், “அணி
யுருவிற்திருமலை” என்று ஸ்ரீஸுஸாஸு-பத்தையும், “கடல்கிடந்த
பெருமானே” என்று கதீராணபுவநிகேதந ஸுஸாஸு-பத்தையும்,
“வடமதுரை நின்றும்வந்து” என்று சூமதஸுஸாஸு-பத்தையும்,
“கண்டவந்தம்மனம்வந்தும்” என்றும் “கற்றூர் சீர்கண்ணபுரம்”

என்றும், யோஸாவாஸீஸவாஸுத்தையும், பூதிவாழிக்கையால்
சூவாடிவலும் கூலுவாஸீநாயகனுன ஸௌஸிராஜவெவவ
த்தையே பூதிவாழித்ததாயிற்று. 2.

தாத்தாயம். - ஸர்வ வ்யாபகராய், ஸமஸ்தகல்யாணகுண பூர்ண
ராய், ஸர்வகாரணமாய், ஸர்வர்க்கும் ஸர்வவிதபந்துவாய், பூதேவி
நீளரதேவி முதலான மஹிஷிகளைக் காட்டிலும் அத்யந்தம் சிறந்தவ
ளாய் எல்லாருக்கு மாஸ்ரயணீயையான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் அரை
க்ஷணம் விட்டுப் பிரியமாட்டாமல் தன்னிடத்தில் நித்யவாஸம்பண்
ணும்படி நிரதிசய போக்யதையை யுடையவராய், நிரதிசயபோக்யமு
மாய்தனக்கபிமதையான பிராட்டிக்குப் பிறந்தகமுமான க்ஷீரார்ணவ
சாயியாய், இப்படி ஸ்ருதிவித்தமான வர்த்தத்தை நாம் கண்ணாலே
கண்டு அனுபவிக்கும்படி ஸர்வஸுலபமான இவர்; பரவ்யூஹாதிகளில்
சென்றாஸ்யிக்க யோக்யதையில்லாத நம்மைக் கடாக்கிக்கைக்காக
திருப்பாற் கடலில் நின்றும் திருவந்தாழ்வானுகிற படுக்கையை
விட்டு ஸர்வாபிஷ்ட ப்ரதமாய் பாவநமுமாய் போக்யமுமான மதூரா
நகரத்துக் கெழுந்தருளினார் என்று மதூராபுரியில் வீதியிலெழுந்தரு
ளுகிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஸேவித்து ஜநங்கள் சொன்னார்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுவாஸாணம்.

க-ம் சுஸம், க-ம் சுயூராயம், க-ம் ஸோகம்.

—(0)—

20. - வராஸாஸ ஜாநிவாஸு கூதவலவடாஹிகுகியுட.

வெதேதேய: வரிவபு வுணிவதூலிவாடிவா ௩.

அர்த்தம். - ஜாநிவாஸு - மநஸீலர்களான (ஸமஸ்த) ருஷிகளை
க்காட்டிலும் ஸ்ரேஷ்டராய், கூதவலவடாஹிகுகியுட - செய்து
முடிக்கப்பட்ட ப்ராத:காலத்திலுஷ்டேயங்களான கர்மங்களை யுடைய
ராய், வராஸாஸு - சுதருக்களை (புத்திகளாலே) ஹிம்ஸ்யாரின்ற
வருமான ஸ்ரீபராசரபகவானை, வெதேதேய: - மைத்ரேயரென்கிற
ருஷி, வுணிவதூலிவாஷ்டாங்கமாய் மஸ்கரித்தும், சுலிவாடிவ-
தன்பேரைச் சொல்லிக்கொண்டு குருவினுடைய பாதகாஹணம்
பண்ணுகையாகிற அபிவாதத்தைச் செய்தும், வரிவபு வு -
நன்றாய்க் கேட்டார்.

சுவதாரிகெ. ஸ்ரோதாக்களுக்கு இவ்வங்ம் சூத்ரம்
மென்று இதிலே வு-வு-வெது பிறக்கைக்காக வியக்ஷணனான
வாசாஸுன் பக்கலிலே வு-வு-வூவாய் சுஜ்ஜாதனான ஸிஷுன்
சுவஸாத்திலே ப்ரஹ்ம் பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறது.

புரா. *க. (வராஸாஸு) வேதேஹாவாவபுராஸஃ வராஸாஸு”
என்று வேதாசாஸுனான ஸ்ரீவேதபுராஸ ஹவானுக்கும் இவ
னோட்டை ஸம்வந்தத்தாலே சூவிசொல்ல வேண்டும்படி ஸூத்ரி
யிலே சூத்ரமாக விய்நனவனை. *உ. (வராஸாஸு) வெதிகுவ
க்ஷத்துக்கு ஸூத்ருக்களான வாஹுகு-ஹிஷிகளை ப்ராணதக-
ங்களாகிற ஸாஸங்களாலே ஹி-வியாநின்ற நென்றாகவுமாம்.
சுயவா, *ங. (வராஸாஸு) சூத்ராஸூத்ருக்களான ராமஜே
ஷாடிகளை ஸஜிஷாடிகளாலே ஹி-வியாநின்ற நென்றாகவுமாம்.
(ஃநிவாஸு) வராஸாஸு விஷயத்தில் சிந்தஸீரானவர்களில் உத்ய
ஷுனனவனை. இத்தால் ஜாநஸஜி சொல்லுகிறது. (சூத்
வலவ-ஹிகு,யு) என்று இவ்வபாஸநத்துக்கு சுஜ்மாக ஸா
ஸஜோதிதமாய், ஜாநவலவ-சுமான வநுஷாநமும் சுநுஷி
தமான ஸஜித்திலே. “சூத்ரவலவ-ஹிகு,யு” என்கையாலே
ஸஜோதாசுரகாத்திலே யென்கை. இத்தால், வலிஷன் சுநு
வாஸாயிருக்க ஸூத்ருசென்று கேட்டாற்போலன்றிக்கே சூத்ரா
ஸுன் சுநநுஸாஸு யிருக்கிற ஸஜித்திலே கேட்டானென்கை,
வாஸக்ஷபுதிஷ்வம் பண்ணுகிறபோது சுவஸாமன்று; உவா
ஸநகாமும் சுவஸாமன்று; தஜ்ஜமான சுநுஷாநஸஜியும்
சுவஸாமன்று; ஆகையாலே சூத்ரஸூத்ருயத் தன்னுடைய
ஜாநத்துக்கு வீடுதேட்டமான சுவஸாத்தே கேட்டானென்கை.
(வெதேயு) யாஜுவயுஹவானே இடங்களிலே ப்ரஹ்ம் பண்ணி
ப்போரும் ப்ரஹ்விஷு-ஷியான வெதீ-ஸூத்ரனாகையாலே, சுவ
ஸாத்திலே ப்ரஹ்ம் பண்ணுகை தன்னைத் தோன்ற வந்ததன்று;
தன்னுடைய பிறப்பாலே வந்ததென்கை. அன்றியிலே, ஸூத்ரு-
யு-யு, கேகயஸூத்ருயு ப்ரஹ்மத்யாடி ஸூத்ருத்தாலே

நிஷ்டைமாய்க் கிடக்கிற தாகவுமாம். (வரிவபு) ஒருவாடுதெ-
சொல்லுக யடுவகூதிமானபோது, கண்ணுக் கெட்டாதபடி பின்
னே யிருக்கவுங் கடவதன்று, கண்படும்படி வாழ்ந்திலே யிருக்
கை ஸிஷ்டுனுக்கு பூராவும். அந்த ஸூதரத்திலே நின்னு கேட்டா
னென்கை. (வரிவபு) நினேத்த வயுத்திலே சூதாராபுணா
ரானும்படி பாடே யத்தைக் கேட்கை. அதாகிறது - “யந்யஜ்ஜம
டிஹு” என்று ஸூதாராபுத்திலே பூதமாய், “விஷ்ணுஸூகாஸா
டிஹு” என்று விஷ்ணுத்திலே உதூர மாம்படி கேட்டானெ
ன்கை. (வரிவபு) அன்றியிலே, “வாரி” என்கிறது ஸூகாபு
வயநமாய், ஜாதவருங்களை யடையக் கேட்டா நென்றாகவுமாம்.
(புணிவத) வதநமாகிறது, ஸவடாவயவங்களும் தரையிலே
பொருந்த விழுகை; நிவதநமாகிறது, சூதாரமான சுலோந
மும் ஹுமாய் விழுகை; புணிவதநமாகிறது, இதுதானே விஹி
தமென் றிருக்கை யன்றிக்கே வீதிவலவகூமாக இருக்கை.
(சுலோநாடி) ஸூதாரத்தைய யாவிஷ்டாரித்துக்கொண்டு வாடிவ
ஸூஹுணம் பண்ணுகை. (உ) சூதாரபுன் பக்கல் சுநுஷ்டிக்கக்க
டவ விநயங்களை வரையுயிக்கிறது.

ந.

தாத்பர்யம்.—பகவத் ஸ்வரூபருபாதிகளை செவ்வையாய் மநம்
பண்ணி அவைகளை யுள்ளபடி யறிந்தவர்களில் தலைவராய், குத்ரு
ஷ்டி நிரஸகூஷ்மராய், ஜிதேந்திரியராபிருக்கிற ஸ்ரீபராசரபகவான்,
ப்ராதுகாலத்தி லதுஷ்டிக்கவேண்டிய நித்யகர்மங்களை யதுஷ்டித்து
நீர்மலசித்தராய் எழுந்தருளி யிருக்கையில், மைத்ரேயமஹர்ஷி செ
ன்றுஸாஷ்டாங்கமாய்த்தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து அபிவாதகம்பண்ணி
மிக வணக்கத்துடன் இவருடைய பக்கத்திலிருந்து தனக்கறியவே
ண்டும் விஷயங்களை யெல்லாம் ப்ராஸம் பண்ணினார்.

பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீரஹாஜஸுவம், உ-ம் ஸதகம், கக-ம் ஸோகம்.

—:0:—

உ-ம்.—சூடுகள வேடா: பூரணம் ஸூதி ராவகூராதே
ஸேதிஹாடுவெ: பூராரணெ நூராவெஸூயடும் க்ஷடிபூ

வியி ருபரிவரிக்கீயதே வவவடாஅம் : | ஊழைபா லாம ஸுதீ
ஹாமுண விவவபரிஜாவவெந ஸுதீபாவெள வேடிேரா வே
டெடிஸ வவவெட ரஹித் ஹவநு ஸேந வ வுராகுட-|| ச.

அர்த்தம்.—சூரேள - முதலில், வேடா - வேதங்கள், பூரே
ணட - யதார்த்த ஜ்ஞாநஜநம். ஸுதி - தர்மசாஸ்த்ரம், ஸேதி
ஹாவெவ. (ஸ்ரீராமாயணம் முதலான) இதிஹாஸங்களோடுகூடின,
வாராவெண்புராணங்களோடும், நுராவெஸாயடீ-தத்வாதத்வ
நிஷ்கர்ஷகமான ந்யாயங்களோடும் கூடினதாய், உவகூரூதே -
ஸஹகாரம்பண்ணுகிறது. வவவடாஅம்-(வேதத்தில்) முன்பாகம்,
கூடிவடாவியிருபரி - தேவரீருடைய ஆராதநபரகாரத்தில், வரி
கூடியதே - பர்யவஸிக்கிறது ஊழைபாலாம - மேல்பாகம், கூடிஹா
முணவிவவபரிஜாவவெந - தேவரீருடைய வ்யாபாரம் குணம்
ஜஸ்வரயம் இவைகளுடைய ப்ரதிபாதநங்களினால், கூடிபாவெள -
தேவரீருடைய திருவடி ப்ரபந்தியில், வரிகூடியதே - பர்யவஸிக்கி
றது. ஹவநு - ஷாட்குண்யயுக்தரான (ஸ்வாமியே) ! ஸவெவட -
ஸமஸ்தங்களான, வேடிேஸ - வேதங்களினாலும், சுஹட - நான்,
வேடி - அறியத்தகுந்தவன்; ஐதி - என்று, ஸேநவ - தன்னாலே
யும், வுராகுட - வ்யாக்யானம் செய்தீர்.

கவதாரிகெ. ருஸூரன் சுநுரோநவூரணலிபினென்று
சொல்லுகிற வாழிவகூபுதிக்கேவத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு,
வவரிகுரமான க்யூதவேடிமே இவ்விஷயத்தில் பூரணமென்றும்,
வவவேடாதுரஹமங்களிரண்டிலும் அவனே பூதிவாடினென்
றஞ் சொல்லி, இவ்வகூபுத்தில் ஸ்ரீமீதோகூமான ஹவநுநத்
தையும் முதலிக்கிறார். அதில் முற்பட வேடிபூரணமுண்டா
கிலிறே இவ்விஷயத்தில் பூரணமாவதென்னில், அது முற்பட
முன்னம் ஸுடிபூரணமென்கிறார்.

வூர. (சூரேள) ஹவதூரவவரவ விவவாராயநாடிகளை
அகல இட்டுப்பேசி வாகுதகூடங்களாலே உவவாடிக்கக்கொண்டு,
இது உவவாடித்தபடி அழகிது ; பூரணமாகப் பெற்றிலோ

மென்று இழவுபடவேண்டாதபடி கூ^நதவேடிமும் முற்பட ஸாடி^ய
புரணமென்கிறார். (புரணடி) ஸரிகூன வரிதிக்கு ஸாய
நரிநே புரணமாவது ; சுஸரிகூ^நஹேது, ஸரீவிபு^யமஹாடிகா
ரண ஷோஷமும், “நேடி” உதராடிஸாயகபு^யத்யமுமிநே ;
காரணாநவேகமுமாய் அதுதான் கவெளரூஷையமு மாகை
யாலே காரணஷோஷ வாயக பு^யத்யபங்களில்லை யென்றிட்டு
புரணமாக்கட்டலது.

இப்படி பூரணமாகிறது; இப்பூரணத்துக்கு சூலம்பை ந
வகுதிகள் தானெது, உகசுநாடிகாரணங்களோ வென்னில் ; * க.
(வேடா:)காவதிபிராஜிஷாஷஸம்ஹாவநெயமுடைத்தாய் சுமித்யு
ங்களுமான வவையன்றியே “ வாஅவிருவநித்யா ” என்றும்
“ சுநாஜினியநாஹேஷா வாமுகுஷ்டாஸ்யம்ஹா ” என்
றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, சுநாஜினியநாவிஹ்வஸம்புஷாயமாய்,
நித்யுநிஷேஷாமாய், ஸ்ரிவிபுலம்ஹாஜிஷாஷமாஸ்ரணிதமான
வேடிங்கள். * உ. (வேடா:) “ வேடியதி ” என்கிற வுத்த்தி
யாலே, ஸவிஹிதிகுன ஹவானுக்கு புதிவாடிக்கையாவ
ணமாகிறது. “ வேடியதி ” என்று இது பிறரை யறிவிக்கையாவ
தென், “ யோஸு-ஐதே ஸ பராங் டோயயதி ” என்று தான
றித்தால் பின்பல்லவோ பிறரையறிப்பது; “நேதிநேதி” என்றும்
“கௌதூவேடி” என்றும் “ யதோவாவோநிவதக்ஷே ” என்றும்
“ யதோநவேடிநிலாஸநெநேநிநு-புவிஸதி ” என்றுஞ்
சொல்லுகிறபடியே தானகப்பட நெஞ்சாலுங்கூட அறியமாட்டின்றி
ல்லை யென்று சொல்லச் செய்தே பிறரை யறிவிக்குற்படி யென்ன
ன்னில்; ஒன்றை யறிகையாவது-வஹு-விருந்தபடியேயறிகையிறே.
இங்கும் “ஸதஜ்ஜநநிநஹ்ஸு ” என்றும் “ஸுஹதிஸுஹய
திதஸாடி-உதேவரஹ்ஸு ” என்றும் “ஸுரூபேணம-நென
ஸுயத்ராநவயிகாதிஸயடி ” என்றும் “தவாநஹ்மணஸுரவி”
என்றும் “சுநஹ்ராத்யுரோராஸி:” என்றும் “சுநவயிகாதிஸயா
ஸஹேய கஹ்ரணம-ணமண: ” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே
வஹு-ஸுரூபம-ணங்களால் சுவரிவிஹ்மகையாலே சுவரிவி

ஹமென்றறிகையிறே ; சுவரிலிஹத்தை வரிலிஹமென்றறிகை
யாகிறது-நீலத்தை வீதமென்கிற ராக மிறே. சுவரிலிஹவஸு-
வை சுவரிலிஹமென்றறிகையால் வஜா நத்துக்குங் குறையில்லை;
வாஜா நத்துக்குங் குறையில்லை. வேடிவாருஷன்றானே, “வேடி
ஹதேதவாருஷடி” என்று இவ்வஸுவை யறிவேனென்றாய்,
அறிந்தபடி யென்னென்ன, “ஹோஷடி” என்று சுவரிலிஹனென்
றறிந்தேனென்றானிறே. வெடிகாடுவஸாரும், “சஹவேஷ்டிஹா
தாநடி” என்றும் “யேவவேடிவிஷாவிபுராயேவாபுராதவிஷோ
ஜநா: | தேவடிவிஷாதிதாநடி” என்றார்களிறே. இவற்றை உவ
ஸுஹித்த ஹூர்களும், “அறிந்தன வேதம்” என்றாய், அறிந்தபடி
யென்னென்ன; “அரும்பொருளாதல்” என்றார்களிறே. மிஷேய
வாகுந்சுள் தன்னிலும் “நேதிநேதி” என்றும் “சுபுராபுரிநஸா
ஸஹ” என்றும், சிநுஷுராநடிச்சொடங்கி ஸுஹாநடித்தளவும்
ஒன்றுக்கொன்று மேல் சுவரியைப் பேசிக்கொடுப்போந்து மேலோர
வயிகாணமையாலே இவ்வளவென்கிற ஹதாராஹிதூத்தைப்
பற்றச் சொன்ன வித்தனைபோக்கி நோக தவிஜாநமில்லை யென்ற
தன்றே. இப்படி தானறிந்து பிறரையு மறிவிக்கிறது தான் ஒன்றிர
ண்டோ வென்னில்; * நட. (வேடி:) “ஐவோயஜஹிவிஸாரிநித
யெவாயவடிணாநிவ” என்கிறபடியே ஐமஜுஸாராயவடிதக
மான உதுவிடிய கோடியிலு மடைப்புண்டு, “சுநதாவெ
வேடி” என்கிறபடியே காணாராயுநிநாடிஹேடித்தாலே சுஸுஸு
தமாயிருக்கும். “யேவவேதேதவவிஸிதா:” என்னுமாப்போலே
ஸாக்ஷிகளத்தனையுன் சொல்ல ஹோணாஹிபுத்துக்கு உறுப்பெ
ன்றிருக்கிறார். “ஹசுஸுதிதேகாரோவஸுநி” என்று ஒருத்த
னுவவாடிசுணை போதிறே; “ஜாநாடிஸநிகுஷேஷேடிவி
ஜாநடி” என்றும், “சுபுராஷேஹிஸாஸுயேடிவஸு” என்றுஞ்சொல்
லுகிறபடியேஹோணாஹாவிஷயமான ஹவதிஷயத்தல் ஹி
திஜகசுமம்போது காராபாடித்தோடு வரிநிஷுஹவஸுவோடு
வாசியற வோயஜநநஸுதமான வேடிமேயாகக்கடவது. வுராவி
யை உவஜீவிக்கிற சுநாநாநத்தை யிட்டு ஸாயிக்கும்போது

[illegible]

ஆனால் “வேடோவிதோயதே சிவமஸ்ய திஸீரேவ தஜ்ஜிதா” என்றும் “ஸ்ருதிஸ்ய திஸ்டா வாரா:” என்றும் வ்யாசமவாத மாய் ஸஹவரிதமான ஸ்ருத்யாடிகளுக்கு க்யுத்யமென்; வேடித்தா லே உரிதாச்யுமாமிகில் ஸ்ருத்யாடிகளுக்கு க்யுதகரக்யாடிகளாலே சூநச்யுட்குமும், இவைதான் ஸ்ரீஹித்யுபரணமாகிறதாமிகில் கேவலவேடித்தினுடைய ப்ராபரணத்துக்கு வெவக்யுமும், சிவ மான வேடித்தினுடைய உவஜீவ்யகூஹாநியும் வாராதோ வென் னில்; (ஸ்ருதிருவகூராதேவேதிஹாவெஸ: வாராவெண:) ஐத்யாடி. “யதேப்யுபீயராதே துவேடிதகரணாதநா । ஐதி கதவ்யுதாஹாமதீராவாவிரயிஷ்யதி” என்று ப்ருதிவாடிரா ச்யுட்த்தில் ப்ருதிஜநகமாம்போது வேடிமே கரணமாயிருக்கச் செ ய்தே வரிநிஷ்ஹமான கரணத்துக்கு ஐதிகதவ்யுதாராவே ண உவகாரமாகையாலேகுறையில்லை. இதுக்கு உவகாரமாமிடத் தில், ஸ்ருதிகளென்ன, ஐதிஹாஸவாராணங்களென்ன, ந்யாய மென்ன, இவற்றில் சுந்யகதித்தாலே யமையாதோ, இவையெல்லா மென்னென்னில்; இவற்றுக்குத் தனித்தனியே க்யுத்யவேடிசுண் டாகையாலே, வுநரூகங்களன்று. அதில் ஸ்ருதிகளினால் வேடித் தில் வவ்யுதாமாச்யுவிஸஜீகரணமும், ஐதிஹாஸவாராணங் களினால் உதாரஹாமாச்யு விஸஜீகரணமும் பண்ணப்படுகிறது. அதில் ஐதிஹாஸம் லெளலவெஹிகவரம்; வாராணம் வர

விஷயஞ் சூரணாடியான புவனபுரானத்தாலே, தத்தவ்
 மூணமான சுவயவஸூதியாலே யாதல், வரூவலா நவ்யுதியாலே யாத
 ல், அவ்வோஸவங்கள் தேவருக்கேவா மகமாஸகமால், அவ்வாகுங்க
 ளும் தேவருடைய ஸாராய நவ்யுதத்தைச் சொல்லிற் றாகக்
 கடவது. (சுவயபூவியிபூவரி) “யஜே ந டானே ந தவலா
 நாஸகேந” என்றும் “வணபூஸூரி வாரவதா வுருவேண
 வரஃ வுரிநு । விஷுநாராயுதேவநாநாநு” என்றுஞ்சொ
 ல்லுகிற தேவருடைய ஸாராய நத்தைச் சொல்லுகிறது. நம்மு
 டைய சுவயநமாகில் சொல்லுகிறது, நம்முடைய ஸாரவவிஸூ
 ஷமாகச் சொல்லத் தட்டென்னென்னில்; (சுவபூ வியி பூவரி
 வரிக்கீயதேவவபூவா) நேராக ஸாராஜிவிஷயங்களிலே பூ
 வணரான ஸஸாரி தேவதநரை ஐகோவிபூவராக்கி நல் வழியே
 போக்குகைக்குத் தானே பண்ணுகையாலே அதிலே உவகீண மா
 யாயிற்று வவபூவாமிருப்பது. ஆகையாலே ஸாரவ பூதிவா
 டுமத்துக்கு சுவலா மில்லை யாயிற்று. ஏதேனுமாக ஸஸாரிகளு
 டையவரிதவ்யுதியாகில் இதுக்குக் கூடும், பூவூஸூரவத்தை
 யும், பூவூஸூரவத்தையும், பூவூஸூரவத்தையும், விரோ
 யிஸூரவத்தையும், மவஸூரவத்தையும் முதல்தன்னிலே அறிவி
 க்கத்தட்டென் னென்னில்; அது வொண்ணாது. முதல் பழுவிலே
 தவறி யேழாம பழுவிலே அடிவைக்கப் போகாதிதே. ஸூர வ
 நாடிகளிலே பரக்க வாலவெந பண்ணிப்போடுகிறவனைச் சடக்கெ
 ன “அவைதேயம், இப்போதே சுநயபூசுர மான ஸாரீரத்தை
 விட்டு லோகூதத்தை ப்பெறு” என்று சொன்னால் “சுவஸூவபூதி
 வெள லோகூதயா பூவூவாமஸ்து” என்கிற படியே இவன் பூவ
 ங்கெட்டுக்கழியு மாகையாலே அவனுக்கந்த ஸாரஸாரிக மவங்களி
 லே யிழிந்து அவனுக்கு லோம விரோயியான ஸூசூக்களைப்
 போக்கு கைக்கு ஸூருவியியை உவதேசரித்து, அதுமலித்து
 அந்த வாகுத்தில் விஸூரஸம் பிறந்த வாதே லோமோவ சூரண
 கான டிவூஸவதூக்குடலாக வூஷூஸூமாக்க காரீரியை வ்யி
 த்து, அது மலித்து தலியாயக வாகுத்திலே விஸூரஸம் பிறந்த

பரையை யநுஸந்தித்து, பின்பு, ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமிநி
யாய் சேதநர் விஷயத்தில் ப்ரியக்னையே செய்யுமவளான ஸ்ரீலக்ஷ்மீ
தேவியை மேற்சொல்லுகிறபடி ப்ரார்த்திக்கக்கூடவன். அடி.

மூலா த்யம் ஸர்வலோகானாம் ஸர்வலோகேஷ்வரபிம் || ௯.

ஸ்ரீயயஸ்வைந மத்யேம மஃபாஷஸ்சைர்வதம் ||

வீவார்மாம்புரஸ்க்ருத்ய பஸ்சாத் தேவம்ஸமாஸ்யேத் || ௧௦.

மாதாத்வம்ஸர்வலோகாராம் ஸர்வலோகேஸ்வரப்ரியே || ௯.

ஸ்ராயயஸ்வைநமத்யேம மபராதசதைர்வருதம் |

ஏவம்ரமாம்புரஸ்க்ருத்ய பஸ்சாத் தேவம்ஸமாஸ்யேத் || ௧௦.

தா-ம். ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே ! ஸர்வேஸ்வரன் ஜநங்களுடைய
பாபங்களைப்பார்த்து அவர்களைத் தண்டிக்கமுயன்றபோது, இந்தச் சே
தன் அநேகமான அபராதங்களைப்பண்ணி ஸமீபத்தில் நெருங்கவும்
யோக்கியதை யில்லாதவனு யிருக்கிறான்; தேவரீர் யாரேனும் எவ்வித
மான பிழையைச் செய்தபோதிலும் அவைகளைப் பொறுத்து அந்த
ஸர்வஜநங்களுக்கும் ஒருவரானுமொருதீங்கும்வாராதபடி காக்கும்படி
யான மாதாவாயிருக்கிறீர்; ஸர்வலோகத்துக்கும் ஸ்வாமியான ஸர்
வேஸ்வரனுக்குத் தாமெதைச் சொல்லிலும் மறுசொல்லில்லாதபடி
செய்யும்படி அத்யந்த மபிமதையாயு மிருக்கிறீர். ஆகையால் இவ
னபராதங்களைப் பொறுப்பித்து இவனை ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளி
லாஸ்யிப்பிக்கவேணும். என்றிப்படி ஆசார்யன் பிராட்டியைமுன்னி
ட்டுக்கொண்டு பிறகு ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றக்கூடவன். ௧௦.

ஸாஸ்யம் தயாஸிநீ வாஸ்யஸுஸாகர |

ஸ்ரீஸ்யம் பாஸிநீ தீவ க்யஸ்யா ஸமுஸாகரம் || ௧௧.

வீவார்மாம்புரஸ்க்ருத்ய பஸ்சாத் தேவம்ஸமாஸ்யேத் ||

ஸாஸ்யம் தயாஸிநீ வாஸ்யஸுஸாகரம் || ௧௧.

நாராயணதயாஸிந்தோ வாத்ஸல்யகுணஸாகர |

த்ராஹ்யேநம்பாபிநந்தேவ க்ருபயாஸமுபாகதம் || ௧௧.

ஏவம்ப்ரபத்யதேவேச மாசார்யக்ருபயாஸ்வயம் |

ஸ்வாசார்யம்ஹ்ருதயேத்யாத்வா மந்த்ரமத்யாபயேத்குரு ||

தா-ம். ஸகல ஜநங்களுக்கும் மாதாபிதா என்றிவை முதலாகச்
சொல்லப்பட்ட ஸகலவித பந்துவான ப்ரியபதியே ! ஒருவன் துக்

என்றும் “ஹிரண்யேவரோமோகேவிரஜஸ்ய ஹ நிஷ்டய” என்றும் “க்ஷராவ்யயா ந பிஜிதா க்ஷரஹரஃ. க்ஷரா தூநாவீஸதேதேவ வணகஃ” என்றும் “ஹிவிதிஷ்டேத்யுகஃ” என்றும் “தேதேநடிவண-ஃ-பா-ர-ஹேணஸவ-ஃ” என்றும் “ஹிவேபா தேவ வணகோ நாராயணஃ” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே நிகழ் விவரத்தி யென்ன, மீலோவ காரணமான மோமஹிதி யென்ன, ஆக உவய விவரத்தையடி முடையனென்கிறது. மூண யேஷ்டாதிதரும் ஹமவதூத மாகில் இவ்வே டும் செய்கிற தென் னென்னில்; (வரிஜாவநெந்) அவற்றையுள்ளபடி யறிவிக்கிறது. “வரி” என்று வரிக்கா வறவடக ஜாவந மாய், யுத்திதகடங்கனோடே கூட நிஸ்தேஹ மாக வறிவிப்பிக்கிற தென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, வரி ஜாவந மாகிறது-விடுவேடுடுத்துப் பார்த்தல் ஸஸூசி யாலே சுஸூ நிரீக்ஷணம் பண்ணுதல் செய்கையன்றிக்கே “சூவாரபாஜி விஜா விஜிகாஸாயிஷ்டம் ப்ராவயக” என்று சூவாரோபாவேஸ உவத்தாலே மஹந் மான ஸாயடங்களை யறிவிப்பிக்கிற தென்றாகவுமாம்.

இவை யறிவிக்கிற வித்தால் ப்ரயோஜந மென்னென்னில்; (கூதபாபெள) “கேஷத்ருஜஸேஸுர ஜாநாதிஸூசி: வரபாஜிதா” என்றும் “ஹ்விஷ்டாபோதிவாஸ” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே இந்த ஜாநங்கைமுதலாக வரபிபாவா னுனவன் திருவடிகளைப்பெறுகை. ஜாநத்தாலே ஹமவதூதமென்கையில் ப்ரோணமென்னென்னில்; “தஸ்யீரார: வரிஜாநநியோநிடி, ரீவீநாம்பாஜிஹ்வி” என்றும் “விஷ்டா: கபீராணிவஸுத” என்றும் “தஜிஷ்டா:வரபிஷ்டம் ஸடாபஸுதி” என்றும் “ஜநகபீவதே ஹிபுரேவம் யோவேதிதகூத: | துக்ஷாஜேஹம் வநஜபீநெநிதிபேதி” என்றும் ஹமவதூதாநஜாநத்தாலே ஹமவதூதவியென்றும், “சூநநிஸ்ய ஹணோவிஜாநநிவிமேதிசுதஸூந” என்றும் “சூதூந பிநாவிஷ்டு-ஜதேநுதாண்ட ஸத்யாநகாபிநதேஷ்டாண்ட வேஷ்டா-மோகேஷ்ட-காபிநாரோஹதி” என்றும் இம்முணஜாநத்தாலே ஹமவதூதவியென்றும் “யோவேதிநிஹிதம் மஹாயாம்பரபே

வேபாநி, ஸோஸூடுத ஸவடாநு காபாநு” என்றும் “ஸவடா
 ஸுலயிநதேவ ஸவடாஸுராயதநம் ஹரிஸு | ராஜாநம் ஸவடா
 ஹதாநாநாந்தவெஜாஸூவிஸூடுதே” என்றும் “ஸுஹு வேடி
 ஸுஹுவவதி” என்றும் உஹய விஹதி யோம ஜாநத்தா
 ல் ஹவதாவி பென்றும், ஸூதிஸுதிசு கானேசொல்லுகை
 யாலே இந்த ஸாஹா முண விஹ ஜாநத்தாலே உதடிபாவித்
 குக்குறையில்லை. “சுடிஸுஸுஸு” என்றும் “நவகூஷா
 ஸுஸுடுதே நாவி வாவா நாவெடு டேடுவெ:” என்றும்.
 “நதோநதோ வாஜநஸாதிஹிஸே” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே
 கூடுடிபா வுணர்களான வெங்களுக்கு வாஜநஸாமோவர
 வெஹவன யிருக்கிற வுண்ணப் பெறும் போது, “நஸாது வி
 ஸூடுத” என்றும் “ஹா நதீஷா நஸாவிதிவ:” என்றும்
 “ஹா க்ஷநநயாஸகூ” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸ
 விஹதிசு னான டேவருடைய ஜாந மொழிய வேறு கைமுதலு
 ண்டோ? “கூடிபெள” என்னுதே “கூடிபெள” என்கிறது-
 விஸேஷித்து ஸுராவாநாமுணமாகத் திருவடிகளே பூராவு
 மென்கைக்காக. சூடிபாதிக்காதி தாவத்யத்தாலே தவரானவர்
 களுக்கு, “கதிஸூ: வரஸேடி” என்று வரஸேடி பூராவியச்
 சொல்லிற்றாகவுமாம். ஆக இப்படியால் ஹுஸூலாம மானது “கூடி
 ஹாமுண விஹ வரிஜாவெந ஸுத டாவெள வரிசூய
 டே” என்று சொல்லிற்றுகிறது, “ஸாஹாமுணவிஹ வரிஜாவ
 வெந:” என்கிறவிடத்தில் உவாஸநங் கண்டிலோமே என்னில்;
 உவாஸந மாகிறது- கூடிஹா முண விஹவங்களி னுடைய
 சுவிஹிநாந ஸுநாந மாகையாலே அத்தை யறிந்த போதே
 உவாஸநமுஞ் சொல்லிற்றாய் விட்டது.

ஆக இத்தால் “நதாஸுஸவடாஸா வுதிஷாயத்யா
 ஸுதி” என்றும் “வேடி ராபாயணே வுணே ஹாரதே ஹா
 தடிஸு | சூடுகளிஸேடு தயானேவ விஷு ஸவடா தீயதே”
 என்றும் “விஷு நாராஸ வேடிஷு வேடிானேஷு-ஹிஸேடு”

என்றுஞ் சொல்லுகிறபடி ஸகலவேடி வேடானங்களி லவனே ப்ர
திவாடி) னென்று சொல்லிற்று; இவ்வயுத்தை “வேடுபெஸுஸ
வெபுரஹுமேவ வேடி” என்றுதிருத்தேர்த்தட்டிலேஸவயுதோக
ஸாக்ஷிகமாகச் சொன்னவனையிட்டேஇசைவிக்கிறார். (வேடி)ரவே
பெஸுஸவெபுரஹிதிஹவநுஸுநவபுரவக்யு) (ஸவெபு:
வேடுபெடி) சுயீய ராநமாயும், விபு கீணயுமாயு முள்ள க்யு
வேடித்துக்கும் அவனே ப்ரதிவாடி) னென்கிறார். (சுஹிதி)
ஸவபுரஹுராயியாய் ஸவபுஸாராயுனய் ஸவபுமய ப்ரதின
வ னென்கிறார். “ஸுரஹுணையஜேத, க்ஷுதிபுரையஜேத” என்கிற
க்ஷுதியாடி ஸஹங்கள் தஜாதி விஸிஷ்ட விணஹாரா சூதவ
ரபுன மாகிறுப்போலே சுதீ டுராடி ஸஹங்களும் தடியி
ஷாந ஜீவ ஹாராநு ப்ரவேஸத்தாலே நம்மளவிலே வரபுவலி
க்கக்கடவ தென்கிறார். (வேடி) வரவக ஸஹமானது வரபு
மான வசுபுரபுவலாயியா யல்லது நில்லாமையாலே “வெ
ஸாம் வரபுபுதுதி” என்றும் “கஸுபுரவிஷு” என்றுஞ் சொ
ல்லப்படுகிற நாமே க்யுதவேடி ப்ரதிவாடி) னென்று ஹவபு
நம். (ஹவநு)ஜாநாடி மூணங்களால் வரிவருணயுகையாலே
போக்கடி சொல்லுகையு முனக்கே ஹா மென்கிறார். (ஸுந
வபுரவக்யு)புலுரானவெலிகர் சொன்னவளவேயோ? எதிரிகள்
முன்பே நீ தானே சொல்லிற்றில்லையோ? வென்கிறார். ச.

தாத்தபர்யம்.— ஒரு வஸ்து வின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை
யுள்ளபடி யறிய வேண்டும் போது ப்ரத்யக்ஷம் முதலான ப்ரமா
ணங்களைக் கொண்டறிய வேண்டும்; ஸர்வேஸ்வர னுள னென்பதி
விப்படி யொரு ப்ரமாண மில்லையே யென்னில்; உண்டு. வேதந்
களே இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். ஒருவ னென்றைச் சொன்னால்
அவனுக்கு அஜ்ஞாநம் முதலான தோஷங்கள் உண்டாகையால்
அவ்வாக்யம் ப்ரதாந மாக ப்ரமாண மென்று கொள்ளப்படாது.
வேதங்கள் ஒரு புருஷ நிர்மிதங்க ளாகாமல் ஸ்வயம் வ்யக்தங்க
ளாகையால் அந்த தோஷங்கையில்லாமையாலே இவை முக்யப்ர
மாண மென்று கொள்ளப்படும். அவ்வேதார்த்தம் மந்த மதிகளுக்கு

துர்ப்போதமாகையால் ஸ்ம்ருதி முதலான வைகள் அவ்வர்த்தத்தை யறிவிக்கின்றன. அவைகளில் ஸ்ம்ருதி, பூர்வபாகார்த்தத்தையும் இதி ஹாஸமும்புராணமும் உத்தர பாகார்த்தத்தையும் அறிவிக்கிறது கள். வ்யாகரணம் முதலான அங்கங்களும் மீமாம்ஸை முதலான சாஸ்த்ரங்களும் இரண்டு பாகங்களினுடையவும் அர்த்த விமர்சையில் உபயோகமாகின்றன. வேதங்களில் பூர்வபாகம், நாஸ்திகர்களை வசிகரி க்கைக்காக கூஷத்ர புருஷார்த்த ஸாதநமாக தேவரீருடைய ஆரா தன ரூபமான யஜ்ஞாதிக்களைப்ப்ரதிபாதிக்கிறது. உத்தரபாகம் பரம ப்ராப்யமான தேவரீருடைய ஸ்ரீவைகுண்ட லோகப்ராப்திக்கு ஹே துவாக அநுஸந்திக்கைக்கு தேவரீருடையஜகத்ஸ்ருஷ்டியையும், ஜக த்ரகூணார்த்தமாகச் செய்ததிருவவதார சேஷ்டிதங்களையும், ஜ்ஞாநா நந்தாதி குணங்களையும், உபயவிபூதியோகத்தையும்ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஸ்வாமீ! ஸமஸ்தமான வேதங்களுக்கும் தேவரீரே ப்ரதிபாத்யனெ ன்னுமர்த்தத்தை ஸ்ரீபகவத் கீதையில் தேவரீரே யருளிச்செய்தது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

வரராஹ வுராணம்.

—:0:—

ஸ்ரீதேவநலி ஸு-ஹஸ்யே ஸரீரே ஸதியோநரஃ |

யாது-ஸாட்யேஸ்ரீதே ஸ்தத-ரா விஸு ராவனு ரோஜ்ய || ௫.

ததஸம் த்ரியபாணணு காஷ வாவாணஸநிஹ ||

சுஹஸ்ரராஜி ஜகம் நயாஜிபரபாஜி ||

சு.

அர்த்தம்- நேலி- மநஸ்ஸானது, ஸ்ரீதே (ஸதி)-கலக்கமில்லா ததாயிருந்தவளவில், ஸரீரே-உடம்பு, ஸு-ஹஸ்யேஸதி-ரோகமில்லா மல் செவ்வையா யிருந்தவளவில், யாது-ஸாட்யேஸ்ரீதே(ஸதி)-பித் தம் முதலான தாதுக்கள் ஒரேயளவா யிருந்தவளவில், ய - எந்த, நரஃ- புருஷன், விஸுராவனு- ஜகத்தை சரீரமாக வுடையவனும், சுஜ்ய - பிறப்பு (முதலான விகாரங்கள்) இல்லாத வனுமான, ரோஜ- என்னை, ஸ்தத-ரா- நினைக்கிறானே; ததஃ- பிற்பாடு, காஷவாவா ணஸநிஹ - கட்டையோடும் கல்லோடும் ஸமான னாய், ஜகத- னனக்கு பக்தனாய், த்ரியபாணணு - மரணத்தை யடையா நிதிரு,

தழ்- அவனை, சுஹழ் - நான், ஸுராஜி - நினைக்கிறேன்; வாராஜ்-
உத்க்ருஷ்டமான, மதிழ் - பதத்தை நயாஜி - அடைவிப்பிக்
கிறேன்.

சுவதாரிவெக.(ஸ்ரீதேவநவரி)உதராஜி- சுநுஹாவடுவஸு-
ஹவ த்துக்கு நிரவயோவாயமான சூஸ்யண காவத்தையும்,
சூஸ்யணாயிகாரியையும், சூஸ்யண புகாரத்தையும், சூ
ஸ்யணீய வுத்தி விஸேஷத் தையும், சூஸ்யண மவத்தையும்,
சொல்லுகிறது இந்த ஸூகஜயம். “ஸ்ரீதேவநவரி ஸுஸூஸூ
ஸ்ரீரே ஸதி யாதுஸாஜேஸ்ரீதே” என்று சூஸ்யண காவத்
தைச் சொல்லுகிறது. “யோநா:” என்று சூஸ்யணாயி காரி
யைச்சொல்லுகிறது. “ஸூதா” என்று சூஸ்யண புகாரத்
தைச்சொல்லுகிறது. “விஸாரவனு ராஜிஜி” என்று சூஸ்யணீ
ய வுத்தி விஸேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. மேல் ஸூகம் சூஸ்ய
பணமவத்தைச் சொல்லுகிறது.

வா. (நவரி ஸுஸூஸூ) ரீநஸூனது எது? அதுக்கு சுவஸூந
மாவது எதென்னில்; ரீநஸூனது - சுநாஜி காவ பாவ வாவ
வெந பாகிற ரீஹா வாதத்தாலே பேரரிதமாய் தனக்கா வா
ஸ ஹரிபான ஹுடிய ம-வெஹயில் க்ஷண காவம் தங்கப்பெ
றுதே கண்ட விஷயங்களிலே மண்டி புக்குத்திரியாமல் நிவிஷ
யமாகை- ஆக இதில் ரீநஸூ னுடைய விஷயாய்நமான சுநு
வரவெத தவிரந்த படி சொல்லு கிறது. சுநனாம் ஸ்ரீரா
வஸு நிவநுநமான ரீநஸூ னுடைய சுநுவரதா ஸானிக்கு
ஹேது சொல்லுகிறது (ஸ்ரீரே ஸுஸூஸூ வதி) என்று - ஸ
ஸ்ரீரம் ஸுஸுமாய்அழகிதானவளவிலே. * வராய் நாராகுர மாயிறே
ஸ்ரீர மிருப்பது. அந்த வராயிகள் லொன்று தலையெடுத்ததாகில்
தஜநிதமான டு:வா நுஹவத்திலே உவக்ஷணமாகையாலே ஹ
வஜ்ஷயத்துக்குயோமுமாக மாட்டாதிதேநெஞ்சு. ஆகையானே ஸ
ஸ்ரீராவஸுநிவநு ரீநஸூஸு டுத்துக்கு ஹேது. அந்த ஸ்ரீரா
வஸு நிவநுதிக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது(யாதுஸாஜேஸ்ரீதே)

என்று. யாதுக்களாவன-வாதவிதேஸூஷங்கள். அந்த யாதுக்களுக்கு ஸாரீமுண்டாகையாவது-ஒன்றுக்கொன்று நடுநாதிருகமற்று ஒத்திருக்கை. அந்த யாதுக்களினுடைய நடுநாதிருகங்கள் வ்யாபிஹேது. மூன்றினுடைய ப்ரகோவம் ஐரணமிதே. ஆகையால் அந்த வ்யாபிஹேதுக்கள் தன்னிலொத்தவாறே அவற்றினுடைய நிதேஹதத்தால் வரும் வ்யாபி யுண்டாகாது ; வ்யாபி யுண்டாகாமையாலேஸரீரம் ஸுஸுமாம் ; ஸரீரஸுஸுஸுத்தாலே ஐநஸுஸுஸும் பிறக்கும் ; பின்பு ஐநஸுஸுஸுணக்ஷிமாம். ஆகக் கீழித்தனையாலும் ஸுரநெனகாநமான காலவிஸேஷத்தைச் சொல்லிற்று.

சுநனூரம் ஸுரணாயிகாரியைச் சொல்லுகிறது (யோநரஃ) என்று. நரஸஹம் ஐநுஷுவாயீ. இதிலே டேவதெகனையும் உபயுக்திச்சிறது. இத்தால், ஹவதூரஸ்யணத்துக்குக் கருணவாடவமே சுவேக்திதமென்றதாயிற்று. வக்ஷுரீணமான ஸுரணத்துக்கு ஜநுபுதாழிகள் சுப்யோஜகங்கள். ஏதேனும் ஜநமாகவுமாம், வுதமாகவுமாம் ; கருணவாடவமும் ருவியுமே வேண்டுவது.

(ஸுதூ) ஸுரணமாவது -ஒருஜாநவிஸேஷம். மேல்“விஸ்ரூவ்ய” என்று ஸேஷிதைத்தையும் “நயாரி” என்று உபாயகத்தைத்தையும் “வாரோமதி” என்று உபேயகத்தைத்தையும் சொல்லுகையாலே இம்முன்றும் இந்த ஸுரணத்துக்கு விஷயமாகக்கடவது. ஆகவித்தால் சூஸ்யணவகாரம் சொல்லிற்றாயிற்று.

சுநனூரம் சூஸ்யணயவஸுவைச் சொல்லுகிறது (விஸ்ரூவ்ய) என்கிற வடிம். விஸ்ரூத்தையும் தனக்கு ரூவமாகவுடையவன் விஸ்ரூவியாகிறான். இவன் விஸ்ரூஸரீரியாயிருக்குமாகின், உபயமதமான டேஷஷமும் ஸுஸி-பாதோ வென்னச் சொல்லுகிறது. (சுஜ்ய) ஜநநரீணாழிஸூநுடி. இந்த ஜநநம்ஸரீரயூமான ஷஹாவவிகாரங்களுக்கும் சூத்யூமான சுஜாநஃவாழிகளுக்கு முபயகூணம். (உ) இஹேதநனுடைய ஹிதாஹிதஜாநவிஸேஷத்தையும், ஜாநாநுமணமாகக்காரூந்தலைக்கட்டுகைக்கிடான ஸக்தியையும், டியெயையும் கணிசிக்கிறது. (பாடி) என்னை

பென்றபடி, சுலாயாரணவிழ ஹத்தை சுலுடிாழிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டு நிற்கிற வெளவாழ்த்தையும் “மானமிலா ப்பன்றி” என்று சுதஞ்சேநிவீநமான வரராஹஜநத்திலே சுதஞ்விநிவிஷ்டாழ்படியான வெளவீராதீஸயத்தையும், முதவித்துக் காட்டினபடி.

சுநநாரம் “தத:” ஐடிாழிஸோகத்தாலே ஆஸ்யித்தவனுக்கு ஸஸாரன் உண்டாக்கும் வ்யோஜவீஸேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. (தத:) பின்பென்றபடி. இத்தால், இந்த ஸ்யுதியினுடைய மெநுநாடுத்தைக் கழிக்கிறது. (தத:) “ஸுத-டா” என்கிறபடியே என்னையே உவாயோவேயமாக சுயுவவித்த சுயிகாரியை. இவனுக்கு வலங்கொடுப்பது எப்போதோவென்னில்; (திரயரோணடி) ரோணோநுபமான ஸரியத்திலே. (தத:) ஸஸம் ஸாயகநிற்காட்டில் இவ்வயிகாரிக்கு வக்ஷரோணமான விஸேஷத்தை டேராதீப்பிக்கிறது. அந்த விஸேஷமென்னென்னில் ; (காஷ்வாஷாணவநிவடி) ஜாநஸவமடஸூநுமான காஷ்வாஷாணங்களைடொத்திருக்கவமையும். ஸாஸம் சுநிஸ்யுதிக்கொண்டு ஜீவிக்கவேணுமென்று சொல்லாநிற்க சுஜிஸ்யுதியொழிய உஜீவிப்பிக்கக்கடவென்கை ஸாஸவிராஜமன்றோ வென்னில் ; அதாவது அப்படியே. இந்த சுஸம் என்னதென்கிறார் (சுஹஸாராதி) என்று. சுபேக்ஷிதஸுரணத்துக்கு சுத-டாநானே. சுயஷுஸம்சுஷுடகனுக்கன்றோ? (ஸுத-டா) இவனொருகால் ஸுரித்தானாகில் சுநவரதலாவமெந பண்ணக்கடவேன். நீ இப்படி மேல்விழுந்து நினைக்கைக்கு இவன் பக்கல் தன்னேற்ற மென்னென்னில்; (ஐதத:) எனக்குநல்லவனன்றோ? ஐததனென்று புவநாயிகாரியைச்சொல்லுகிறது. ஆகவென்பக்கலிலே சுநநுப்யோஜந ஹதீயையுடையவனாகையாலே அவன் காஷ்வாஷாண ஸுநிவனையாகிலும் நான் ஸுரிப்பன். இங்குச் சொல்லுகிற ஸுரணமாவது - இவன் தன் காராடுத்தல் கைவாங்கி நம்பக்கலிலே தன் ஸவடஹங்களையும் ஸநுவித்தான்; ஆனபின்பு இவன் காராமடைய நமக்கே ஹம்; இவன் இன்னமொருகால் உதாநிசுஸரிநுபவித்தல், யமன் சேவத்தில் விழித்தல், மலடமுமெஹரிலே கிடத்தல், செய்யா

ஹோவாரதம்,

ஸ ஹ வ வ ட ம்.

————(0)————

20. ஸ்ரஜ வக்ரு மஹாவாணே சாரகாநியாயுத |

மோவிந் வுணஸ்ரீகாக்ஷ ரக்ஷ ரோ ஸரணாமதாஸு || எ.

அர்த்தம். ஸ்ரஜ வக்ரு மஹாவாணே - சங்கு சக்கரம் கையென்
கிற வாபுதங்களைத் திருக்கைகளிலுடையவனே! சாரகாநியாயுத - ஆஸ்
ரகாபட்டணத்தை வாஸஸ்தாநமாகவுடையவனே! சுயுத - ஆஸ்
ரிதரை நழுவவிடாதவனே! மோவிந் - ஜகத்ரக்ஷகனே! வுணஸ்ரீ
காக்ஷ - செந்தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே!
ஸரணாமதாஸு - சரணமடைந்திருக்கிற, ரோஸு - என்னை, ரக்ஷ -
ரக்ஷியும்.

சுவதாஸிகெ. ஸ்ரீராமாயணத்தாலும், ஹோவாரதத்தா
லும், ஸ்ரீவிஷ்ணுவாரணத்தாலும் பிராட்டியினுடையவும், ஷே
வலியினுடையவும், விநயனியினுடையவும், சுயுதவலாயத்தை
புதிவாழிக்கையாலேயே இவை புவனபுரணமாயிற்று.
இதில் ஹோவாரதோகூமான ஷேவலியினுடைய ஸரணாமதி
நிவெஷய வெளியிடுகிறது இஸ்ரோகம். அதாவது - ஸுவேபு
ரன் ரக்ஷிக்கைக்கு வுரிகரமான சுயுதவலாயத்தைச் சொல்லித்
றாயிற்று. அப்படியேயே “ஸுதேவோஹமவாஹுரி:” என்றதும்.
இவ்வுயுதவலாயத்தைக்கொண்டு பொய்ச்சூதிலே தோற்கையாலே
வஹாயுத்திலே ஷுராஸநாக்யுவெஷயாய் அதினுலே வரி
வெதெயான தான் கரக்ஷகரான ஹதாக்கள் முதலானவர்களை
ரக்ஷகராகக் கூப்பிட்ட இழவுதீர ஸுவ-ரக்ஷகனானவன் தன்னை
ரக்ஷகனாகத் துணிந்து அவனுடைய ரக்ஷகனாவயோரியான
முணங்களைச் சொல்லி ஸரணம் புகுகிறான்.

வ்ர, (ஸ்ரஜ வக்ரு மஹாவாணே) கைப்படையில்லாதானையோ
நான் கைகூப்பிற்று. (சாரகாநியாயுத) ஓரிருப்பிட மில்லாதானையோ
நான் நேர்ந்தது. (சுயுத) தன்னை யடைந்தாரை நழுவவிடு
மவனையோ நான் அடைந்தது: (மோவிந்) தன் சூரியதரை நோவுபட

விட்டிருக்கு மவனையோ நான் சூய்யித்தது. (வாணீக்ராக்ஷ) கண்ணில்லாதானையோ நான் காலேக்கட்டிற்று. (ரக்ஷாடா) ருவி யில்லாதேயோ நான் ஸ்ரணம் புகுத்தது. (ஸ்ரணாமதாடா) ஆகையாலே, மவவியியில் கண்ணழிவுவா ஹேதுவில்லை யென்று துணிகிறாள்.

* க. (ஸ்ரீஹ்ருக், மஹாவாணே) நீ சூய்யவாணியா யிருக்க நான் சுவரத்தைப் பறிகொடுத்தேன். * உ (ஸ்ரீஹ்ருக், மஹாவாணே) “சுடர்விடு மைம்படை அங்கையுளமர்ந்தனை” என்கிறபடியே நீ ஸஹாவனாயுயங்களை யரித்திருக்கிறது ஸ்ரணாமதரக்ஷணத்துக்காகவன்றோ? வகுவாவநிவந்திக்கும் ஹேது உன் கைதானே. ஸஹஸ்யம் விகித்த ராக்ஷம் “சூய்ய” என்று நீ * கைவந்த சக்கரத்தென் கண்ணனாயிருக்க “காப்பாரரிவ்விடத்து” என்று நான் கைவிரிப்பதென்? நான் கைவிட்டிருக்க நீ கைக்கொண்டிருப்பதற்கு வ்யோஜனம் வேண்டாவோ? வனாயுயங்களையும் யரிக்கிறது வரிவவத்தில் ஸந்தாரை ரக்ஷிக்கவன்றோ? * . . (ஸ்ரீஹ்ருக், மஹாவாணே) நான் கைவிட்டபடியே அவன் படைதொட்டான். அங்கனம் தொட்டபடியே. “மழுங்காத வைந்துதிய சக்கரவலத்தைபாய்த் தொழுங்காதம் களிதளிப்பான் புன்னூர்த்து தோன்றினேயே”. அப்படியே * கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வந்தருளி, தனக்கு சுவங்காட்டவேணுமென்று கருத்து. பின்பு இவளுக்காகவிறே “ஸவாஜஜேநோயு-தவகுவாபுநா” “ஹுடி யாநிவ்யுடிாஸயசு” என்று * கலங்கச்சங்கம் வாய்வைத்ததும், * ஆழிகொண்டன்றிரவி மறைத்ததும், * கொல்லாமாக் கோல்கொலை செய்து பாரதப்போர் எல்லாச் சேனையும் இருநிலத்தவித்ததும். சஃ. (ஸ்ரீஹ்ருக், மஹாவாணே) “அருளார் திருச்சக்கரத்தால்” ஐத்யாடி. * இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணோ? * ரு. (ஸ்ரீஹ்ருக், மஹாவாணே) * துளிக்கின்றவானின் நிலம் சுடராழி சங்கேந்தி அளிக்கின்ற வவனாயிருக்கிற உனக்கு சுவவெனைய ரக்ஷிக்கை பணியோ? நான் அழகுக்கிட்ட வளை போலாயிற்றே நீயிட்ட பத்திரம்.

இனி அவன் நிலைகலங்கி வரும்படி அவன் நிலையைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறாள். * க. (அரகாநியாயுத) நீ * வண்டுவராபதி

மன்னனாய் நழுவுதலின்றிக்கே நாட்டாளாய் நிற்க, நான் பிடித்தார்க்
 கெல்லாம் பெண்டிராகவோ? * உ. (அரகாநியபாஸ்யுத) வரபி
 வடிநியமனையோ நான் கூப்பிடுகிறதா? வாயுவரிதாணம்
 பண்ணவந்த விடத்தேயன்றோ? * அவர்வறு மமரர்களுக்கு சிவங்
 கொடுத்த விடமன்றே நான் கூயிட்டத்தா : சுவவென்களுக்கு சிவங்
 ந்கொடுத்த விடமன்றோ? * பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரொடு
 பௌவமெறிதுவரை எல்லாரும் சூழ்ச்சிங்காசனத்திலே இருக்கு
 மிடமன்றோ? “வனகவ்வினேவமோவினே” உதராடி. சூய்யெதெ
 யான ஒருத்தியை உடேவகித்தால் கவ்விதர்களுனவர்கள் பலர்முகம்
 உமக்குப் போகவேண்டாவோ? (அரகாநியபாஸ்யுத) நீயும்
 என்னைப்போல் நிலையிழந்திருக்கிறாயோ? அவர் ஒரு நிலைநின்றது
 என்பரேல் “திரைபொருகடல் சூழ் தின்மதின்துவரை வேந்துதன்
 மைத்துனன் மார்க்காய்” என்கிறபடியே * அரசனையவிய வரசினை
 யருளும் ஆழியானாயிற்றே? * ச. (அரகாநியபாஸ்யுத) ஆராய்
 ச்சியைத் தவிர்த்த சுயபித்தமான வவெனேபோலாபிற்றே உன் யபித்
 வவெனையும். (சுய்யுத) என்று அவனை யல்லாதாரை என்றும்
 தன்னை நழுவாமல் நோக்கும்படியான பெயரைச் சொல்லுகிறான்.
 அச்சதனிதே அடியவர் வினைகெடுப்பான். “சுய்யுதாஹந்தவா
 லீதி” என்கிறான். சித்தவாவத்திலே “நதஜேபடி” என்கிற நீ
 ஸரணாமெதையான வென்னை ஸத்ருக்கள் நவியும்படி காட்டிக்
 கொடுத்திருப்பதே? சுவவெனையாய் சுநாவெயபாபிருக்கிற வெ
 ன்னை நெகிழுகையே பூராவயோ? நீயும் உன் ஸ்வாவத்தில் நெகி
 ழிலன்றோ என்னுடைய நெகிழ் வேண்டுவது. என்னை நெகிழ்த்தோ
 உன் பேருண்டாவது. * சு. (ஸஜ்ஜக்ரு மஹாவாணே அரகாநியபா
 ஸ்யுத) “தவிஸ்வரஜோயாதா ஸஜ்ஜக்ரு மஹாயா” என்றான்
 ஒருத்தி ; இவளும் இப்படியே பேசுகிறான். “ஜாதோலிதேவதே
 வேஸ ஸஜ்ஜக்ரு மஹாயா” என்னக்கடவதிதே. “பூரகாநஸ
 வ்யவ்யுதீநாடி” என்றிருக்கும் நீ இவர்களுக்குக் கடலை யரன்செ
 ய்து கொடுத்து ஸத்ருக்கள் கையில் காட்டிக்கொடாமல் * காக்கு
 மியல்பினனாயிருக்கிற உனக்கு ஸத்ருக்கள் கையில் அகப்படுவ
 தென்? செய்வதென்? பின்பு, “நயஸ்வயதேயுத” என்றும்

படியிறே இவளுக்காக ஸாரயிபாய் வ)வ்யூபித நுனதம். * நீ கை
கழலாநேமிபானுயிருக்க என் மொய்ச்சுழல்கனிரண்டும் விழும்படி
யாவதே? என்று * பொற்சக்கரத்தரியினை யச்சதனைப்பற்றுகிறாள்.

* க. (மோவிந்) இனி அரை குலையத் தலைகுலைய அலமாக்
கும்படியான முடிசூழின பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு முறையிடு
கிறாள். “மோவிநேதி.....ஐணவ்யவ்யுஷ்டி” அவன் திருவுள்ளம்
புண்படும்படி உயிர் நிலையிலே ஒன்றைச் சொல்லிற்று. * உ.
(மோவிந்) நீமோவிநாவிஷேகம்பண்ணி மோவாவாயிருக்க இவ்
விடம் சுராஜகமாய் ஒருவர் கூறையெழுபருங்கும்படி யிருப்ப
தென்? இவளுக்குப் புடைவை சரக்கும் திருநாமம் இருக்கும்படி.
*க. (மோவிந்) நீ சூரீ தரகூணத்திலே ஐக்கித்திருக்க ‘கூஷா
ஸ்யா’ என்றிருக்கிற வெண்ணைக் கூடுவெப்பண்ணதொழிவதென்?
“நாராயண” என்று உன் சிறுபேரையோ நான் சொல்லிற்று?
“நாடுதென்துவமோவிந் நாடுகைதஸுஷாயிக்ஷ” என்று உன்னிலும்
சுயிகமான உன் பேரையன்றோ நான் சொல்லிற்று. “ஸகூஷு
தொவிமோவிந்” ஸகூஷுதிநிவ்யூதினைப் பண்ணவற்றானது
உன் திருநாமமன்றோ? * ச. (மோவிந்) நான் குழல்பேணுமவிரு
க்க நீ * குழலிருண்டு சுருண்டேறிய குஞ்சிக்கோவிந்தனய் மயிர்
பேணி யிருப்பதென்? * ஞ. (மோவிந்) நீ முடிசூடுவித்திருக்க,
நான் “ஸாஹைகேஸாஹைவ்யா” என்னும்படி யாவதென்? *
என்றும் கோவிந்தன் குணம்பாடி ஆவிகாத்து மண்ணாநத்தாலே
நிஹைரெயானான், பின்பிறே *மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்
முடிப்பித்ததும். * சு. (மோவிந்) நீ ஜமலிதாஜமக வந்தவ
தரித்தவனல்லையோ? * எ. (வாரகாநியய, மோவிந்) *துவராபதி
க்காவலன் உன்மேய்த்து விளையாடி வருங்கோவலனைக் கூறுகிறாள்.
கோவிந்தன் பசுமேய்த்தனவிதே; * அ. (மோவிந்) நீ பசுமேய்க்கக்
கற்றவத்தனை யல்லவோ? வரிலவத்தில் ருக்ஷிப்பது உனக்குப்
பணியாயிருப்பதென்? * கூ. (மோவிந்) என்னுடைய ருக்ஷணத்து
க்கு மலையெடுக்க வேணுமோ? கண்ணலே நோக்கவமையாதோ?
“மோவிந்மோவதிநேவஸனதஸாஸனவ்யஜ” என்கிறது இவ
ளநுஷாநத்தைப் பின் சொல்லும்படியாயிறே யிருப்பது.

* க. (புண்ணீகாஷ) வடிவத் தாகியான நான் கமலக்கண் முத்தம் சோரவிருக்க “கிஷ்கிந்தவநேத்ராஸ்ய” என்கிறபடியே * உன் சோதிவாய் திறந்து உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்கா தொழிவதென்? * உ. (புண்ணீகாஷ) என்னுடைய சுவதூக்கு சுவலோக நடி நமன்றோ? சுலோகிதம். * ஈ. (மோவிநிபுண்ணீகாஷ) “சுலோகிதவத்ராஸ்ய” என்னக்கடவதிமே. “வஸுதவெலுஷுமோவிநி” என்ற வநநாத்திலே “கிஷ்கிந்தவண்ணீகாஷ” என்றானிமே. * ச. (புண்ணீகாஷ) நான் கண்கலங்கியிருக்க நீ கண்வளர்த்தியோடே யிருப்பதென்? * ஞ. (புண்ணீகாஷ) நீ கண்டார் கண்பார்வைக் கிலக்காய்க் கண்கலங்குவதென்? * ங. (புண்ணீகாஷ) நான் கண் சிவந்திருக்க, நீ * உன் முகத்தன கண்களல்லவா யிருப்பதென்? * எ. (புண்ணீகாஷ) அவன் கண் செம்பளித்திருந்தான்; பின்பு கண்ணிலே அலரவிழித்ததும், இவளைக்குளிரவேக்கிறதும். “சுலோகிதவநேத்ராஸ்ய” ஐத்யாதி. சுலோகிதவநேத்ராஸ்யத்துக்கும் ப்ரதிசுலோகிதவநேத்ராஸ்யத்துக்கும் வரிகுரமொன்றையாயிற்று. * அ. (புண்ணீகாஷ) “தாமரைக்கண்ணாவோ தனியேன் தனியாளாவோ” என்கிறாள். * கூ. (புண்ணீகாஷ) தாமரைக்கண்ணா! சுலோகிதா! என்கிறாள். * கூ. (புண்ணீகாஷ) “வீவிவின்பம் மிகவெல்லே நிகழ்ந்த நம்மச்சதன் வீவில்சீரன்மலர்க் கண்ணன்” என்கிறாள். * கக. (புண்ணீகாஷ) “சுலோகிதவண்ணீகாஷேவகிஷிணி” என்கிற ஸ்ரீமதாபிராமி இவளுக்குக் கையாளாயிருக்கும்படி. * கஉ. (புண்ணீகாஷ) “ஜிதஜேபுண்ணீகாஷ” என்று இவள் ஸ்ரீமதாபிராமிமான கண்களிலே ஜிதெயாயிருக்கும்படி. * கஈ. (புண்ணீகாஷ) “வஸுதவஸுதவிதீவதாஷ்வஸுவஸீதஜநாதி-ந” என்று இவள் பேசினபடி கேட்டுக்கொண்டிருக்குமே. வழிபறிக்கும் டிவெஸியிலே தாய் முகத்திலே விழிக்க ஆசைப்படுவாரைப்போலே * தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணனைக் காணவாயிற்று இவளாசைப்படுகிறது. * கச. (ஸ்ரீமதாபிராமிநாமாபிஷேகம், புண்ணீகாஷ) “சங்குசக்கரங்களென்று கைகூப்பும் தாமரைக் கண்ணென்றே தளரும்” என்கிறாள்.

* கடு. (புண்ணீகாசு, சுஜலக்ருமாவாணே) “பங்கயக் கண்ணென்கோ.....சங்கு சக்கரத்தென்கோ” என்கிறான். “வாஹிராவணீகாசு நஜாநேசரணவரஸு” என்கிறான்.

*க. (ரக்ஷாஸூ) ரக்ஷாவேகெயுடையவென்னை. *உ. சுநா யெயான வென்னை. *ங. சுவயெயான வென்னை. *ச. சூசிர தெயான வென்னை. *ரு. சுநநுசரணெயான வென்னை. (ரக்ஷாஸூ) ரக்ஷிக்கையாவது விரோதியைப்போக்குகையும், சுவே க்ஷிதங்களைக் கொடுக்கையும் “அலமன்னுமடல்” உதறாடி.

(சுரணாமதாஸு) சுரணமடைந்த இவளுக்காகவிதே*பண்டு நூற்றுவரை மரணமடைவித்ததும். இவளுக்கு வலுவதும் சூத்ருவஹாசுமமவேகிதம். “ரக்ஷாவேகெயுடையதே” என்றும் * எழுதுமென்னுமிது மிகையாயிதே அத்தலைக்கிருப்பதும்.

சூத்ருவாஹும் விடவொண்ணாதே ரக்ஷிக்கவேண்டும்படியான சுரணாமதயித்ததை யநுஷ்டித்தேன். வாதாஹுன வேடன்விஷயத்திலே திரௌக்ஷான வக்ஷி தன்னையழியமாறி ரக்ஷித்த படி கண்டால், சுரணாமதவதானுந நீ சுரணாமதெயான என் விஷயத்தில் ஏன்னசெய்யவேண்டும். இவனிப்படியே “நோதி ஸ்வுஸிதா” என்னும் இழவோடே எழுந்தருளிற்றும்.

ஆண்பிறந்தார்க் கெல்லாம் மரக்கலமாயிருக்க, பெண்பிறந்தார் அடைக்கலம் புருந்தால் “அஞ்சேல்” என்ன திருப்பதேன்? “ரோசும” என்று ஒருவாடெயன்றோ வேண்டுவது.

நீ ரக்ஷணவரிகரங்களை யுடையனாவது, சூலஹுவது, சூசிர தரை நடுவயிடாதவனாவது, சூசிர தரக்ஷணத்திலே ஈக்ஷித் திருக்குமவனாவது, கண்ணுடையனாவது, நான் ரக்ஷாவேகெயுடையளாய் சுரணம் புகுவது; ஆகையாலே ரக்ஷிக்கக் குறையென்?

“ஸஹக்ர மஹாவாணே” என்கையாலேஜீநஸகூடாஹியோம
த்தைச் சொல்லி, “அராகாநிபாஹு”-த மோவிநிவாணஸீ
காஹ்” என்கையாலே வாஹுயெவெளஸீயெவெளஹுராஹிமாண
ங்களைச் சொல்லி, “ராகாஹி” என்கையாலே சுகிணநாயிகாரி
யென்னுமிடம் சொல்லி, “ஸரணாமதாஹி” என்கையாலே உவா
யாயுவஸாயஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

இத்தால் ஹாவாணஸுமாக ஹதரோவாயதாஹிஞ் சொ
ல்லி விஹாவாயவீகாரம் பண்ணுகை கூயிகாரிகூதும் என்ற
தாயிற்று.

தாத்பர்யம்.—ஸ்வாமி! ஆஸ்ரிதருக்கோராபத்து வந்தாலத்தைப்
போக்கக் கீழ்வைத்திருந்த வாயுதங்களை எடுக்கையில் அவ்வளவு
பொழுதாய் விடுமென்று பஞ்சாயுதங்களையும் கையிலேயே ஏந்தி,
பரமபதத்தி லெழுந்தருளி யிருந்தால் அங்கிருந்திங்கு எழுந்தருளக்
காலம் விளம்பிக்குமென்று எங்களுக்கு ஸமீபத்தில் த்வாரகாநகரத்
தில் எழுந்தருளி யிருக்கிற தேவரீர், ஸபைநடுவில் துஷ்டர்களால்
அநாதைபோல் பரிபவிக்கப் பட்டவளாய் ஆஸ்ரிநர்க் கோராபத்து
வஹாதபடி காத்தருளும் தேவரீரையே சரணமாக டந்த வெ
ள்ளை இவ்வாபத்தில் நின்றும் நீங்கும்படி புண்டரீக ஸமாநமான
திருக்கண்களால் கடாஹித்து ரஹித்தருளவேனுமென்று த்ரௌ
பதி சரணாகதி பண்ணினாள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஹாஸ்தாஹி தனிஸோகம்.

முற்றிற்று.

BOUND BY
S. DEBICAMUEN CR

